Upanisha ... a Deepika

THE PR ... ANISHADS

Advaita, Visi ... Dvaita Bhashyas

VII.—TAIT ... UPANISHAD.

BY

A ... OW,

Of the Registrati ... nslator of Vicharsagar,
and E ... tra Artha Deepika.

உபநிஷ ... தீபிகை

மூன்றுமத பாஷ் ... நிஷத்துக்களின்

தமிழ் ... ன் ... ப்பு.

VII.—தைத் ... பநிஷித்து.

உ

சைதாபேட் ... ர் ஏ. சிவராயரால்

... ரிஸ்தராக் ... டது

க்தப்பி ...

... ras:
PRI ... AND CO.,
AT THE " ... MPSON ... PHAM'S BROADWAY.
... SS, PO ...

I ... 0.

6—0—

E

Ch

UP

nd

MIL

A

ED

R

d Tra
u Su

ன்
பெய

௨

நிஸ்தர
க்கப்ப

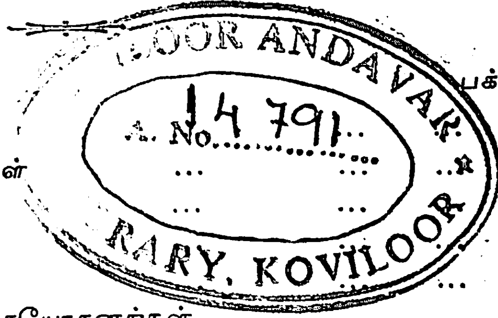
ras:
MPSON
SS, PO
905.
of tran

6-0

91-2

தைத்திரீய உபநிஷத்தின் மூலமந்திரங்களின் வரிசைப்படி விஷயங்களைக் காட்டும்

அட்டவணை.

I. சிக்ஷாவல்லி.

கர்ம உபாசனைகளாகிற பஹிரங்க சாதனங்கள்.

II. பிரம்மவல்லி.

I. சிரவணப்பிரகரணம்.

II. மன்னப்பிரகரணம்

III. பிருகுவல்லி.

விசாரரூப அந்தரங்கசாதனம்.

IV. நாராயணவல்லி.

2. பிரம்மவித்தியாசாதனங்கள்.

பக்கம்.

12 காயத்திரி மந்திரங்களால் பலதேவதைகளின் பிரார்த்தனை.

3. ஸ்நாநாங்க மந்திரங்கள்.

4. இதரகர்ம மந்திரங்கள்.

4. போஜனப் பிரகரணம் (738-748)

5. சன்னியாசப் பிரகரணம்

முகவுரை.

கிரமப்பிராப்தமான தைத்திரீய உபநிஷத்து இப்போது மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றது.

இந்தப்பிரதேசங்களில் விசேஷப் பிரசித்தியை அடைந்திருக்கும் உபநிஷத்து இதுவே. இதைத்தான் பிராமணர்களுக்குள், வெகு பேர்கள் அத்தியயனம் செய்திருக்கிறார்கள். சுவரத்துடன் அத்தியயனம் செய்யத்தக்க உபநிஷத்துகளே வெகு ஸ்வல்பம். அவைகளுக்குள் இது ஒன்று. அந்த ஸ்வரம் இந்த கிரந்தத்திலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த உபநிஷத்தின் பெயர் தித்திரீ என்னும் ரிஷியின் பெயரினின்றும் கிடைத்தது. வேதவியாச ருடைய சிஷ்யரான வைசம்பாயன ரிஷியிடம் யாஞ்ஞவல்கியர் முதலான ரிஷிகள் வித்தியார்த்திகளாய் யஜுர்வேதத்தைப் படனம் செய்தார்கள். அப்போது ஏதோ ஒருகாரணத்தால் வைசம்பாயனருக்கு பிரம்மஹத்திதோஷம் கிடைத்தது. அதை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு வைசம்பாயனர் யாஞ்ஞவல்கியரை விட வேறும் வாலிபராயிருந்த ஒரு வித்தியார்த்திக்கு சில நியமங்களை ஆசரிக்கும்படி உபதேசம் செய்தார். அப்போது உத்தமாதிகாரியாயும் வயது சென்றவராயு மிருக்கிறயாஞ்ஞவல்கியர் வைசம்பாயனரைப் பார்த்து சுவாமியே இந்த வாலிபனால் உங்களுடைய கடின நியமத்தை ஆசரிக்க முடியாது ; நான் திருட சரீரமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். அந்த நியமத்தை நானும் ஆசரிக்கும்படி உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டு பிரம்மஹத்தி தோஷத்தால் விபரீத புத்தி அடைந்த வைசம்பாயனர் யாஞ்வல்கியரைப்பார்த்து ஓய் யாஞ்ஞவல்கியரே, நீர் அத்தியந்தம் கர்விஷ்டரா யிருக்கிறீர். இந்தப் பிராமண வாலிபனைத்திரஸ்காரம் செய்கிறீர். ஆகையால் என்னிடத்தில் கற்றவித்தையை கக்கிவிடும், இல்லாவிடின் நீர் உடனே மரிக்கும்படி சாபம் கொடுப்பேன் என்றுசொன்னார். அப்போது யாஞ்ஞவல்கியர் சாபத்துக்குப் பயந்து அத்தியயனம் செய்த வித்தையை யோகபலத்தால் கக்கிவிட்டார். அப்படி கக்கப்பட்ட வித்தையை வேறு ஒரு பிராமண

வாலிபன் குருவின் ஆஞ்ஞைப்படி தித்திரீ (மணிப்புறு) என்கிறபக்ஷி ஸ்வரூபத்தைத்தரித்துக் கிரகித்துவிட்டான். ஆகையால் இந்த வித்தைக்கு தைத்திரீயம் என்று பெயர் கிடைத்தது. இதைக் கிரகித்தவர்கள் தைத்திரீய சாகைக்காரர்கள் எனப்படுகிறார்கள். இந்த சாகையின் உபநிஷத்தும் தைத்திரீயம் எனப்படுகிறது.

இந்த தைத்திரீயம் கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தைச் சேர்ந்தது. இந்த உபநிஷத்து தைத்திரீய ஆரண்ணியகத்தில் அடங்கினது. இந்த ஆரண்ணியகம் 10-பிரபாடகங்கள் என்கிற அத்தியாயங்களுள்ளது. முதலாறு பிரபாடகங்கள் கர்மகாண்டத்தைச் சேர்ந்தன. 7-வது 8-வது 9-வது பிரபாடகங்கள் ஞானகாண்டத்தைச்சேர்ந்த உபநிஷத்து பாகமாகின்றன. 10-வது பிரபாடகம் खिल விஒ என்று சொல்லப்பட்ட உபநிஷத்து ரூபமாயிருக்கிறது. அதாவது கர்மகாண்டம், உபாசனகாண்டம், ஞானகாண்டம் இவைகளில் சொல்லப்படாததை எது சொல்லுகிறதோ அது கிலம் எனப்படும். சிலர் இந்த கடைசியான பாகத்தை இந்த உபநிஷத்துடன் சேர்க்கக்கூடாது என்கிறார்கள். அதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

பிருஹதாரணியகத்தில் 7-வது 8-வது அத்தியாயங்கள் खिल விஒ காண்டமாயிருப்பதால் ஆசாரிய ரவர்களால் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டன.

பிரஹதாரண்யகத்தில் 7-வது அத்தியாயத்தில் पूर्णमदः पूर्णमिद பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் முதலியதால் பிரம்மதத்துவம் சொல்லப்பட்டது.

ॐ खंब्रह्म ஓம் கம் ப்ரஹ்ம முதலிய வாக்கியங்களாலும் 8-வது அத்தியாயத்திலுள்ள योहवैज्येष्ठंचश्रेष्ठंचवेद யோ ஹவை ஜ்யேஷ்டம் ச ச்ரேஷ்டம் ச வேத முதலிய வாக்கியங்களாலும் அநேகவித உபாசனைகள் கூறப்பட்டன.

सयः कामयेतमहत्प्राप्नुयात् ஸ ய: காமயேத மஹத் ப்ராப்நுயாத் முதலியதால் மந்தா என்கிற கர்மம் கூறப்பட்டது. அப்படி புத்திராதிகளை இச்சிக்கிரவர்களுக்குக் கர்மங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே இந்த கடைசியான அத்தியாயத்திலும்

(1) अम्भस्यपारे அம்பஸ்யபாரே முதலியதால் பிரம்மதத்துவம் சொல்லப்படுகிறது.

(2) आदित्योवा एष एतन्मण्डलम् ஆதித்யோவா ஏஷ ஏதந்மண்டலம் முதலியதால் உபாசனை சொல்லப்படுகிறது.

(3) भूरन्नमग्नये पृथिव्यै स्वाहा பூரன்னமக்னயே ப்ருதிவ்யை ஸ்வாஹா முதலியதால் கர்மங்கள் கூறப்படுகின்றன.

முதலில் பிரம்மதத்துவத்தைச் சொல்லுவதினாலும் கடைசியில் பிரம்மஞான சாதனங்களான சத்தியம் முதல் சன்னியாசம் வரையிலுள்ளவைகளைச் சொல்லுவதாலும் இது கில என்ற உபநிஷத்து ரூபமாக இருக்கிறது. பிரஹதாரணியகத்தின் 7-வது 8-வது அத்தியாயங்கள் கிலரூபமாயிருந்து உபநிஷத்து பாகத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதுபோல் தைத்திரிய ஆரணியகத்தின் 10-வது அத்தியாயமும் கில ரூபமாயிருப்பதால் இதை உபநிஷத்து பாகத்துடன் சேர்ப்பதில் தோஷமில்லை. இதற்கு ஸ்ரீசங்கராசாரியர் அவர்கள் பாஷ்யம் எழுதவில்லை என்கிற காரணத்தைக்கொண்டு இதை உபநிஷத்துபாகத்துடன் சேர்க்கக் கூடாது என்று சொல்லுவது உசிதமன்று. இதில் கர்மப் பிரதிபாதகமந்திரங்கள் விசேஷமாயிருப்பதால் அவர்கள் விட்டிருந்தாலும் விட்டிருக்கலாம். அல்லது வேறு காரணத்தால் விட்டிருந்தாலும்விட்டிருக்கலாம். அவர்கள் விட்டதைக் கொண்டு நாமும் விட்டுவிடுகிறது சரியன்று. மேலும் ஸ்ரீவித்தியாரண்ய சுவாமிகள் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள். மேலும் ஸ்ரீசங்கராசாரியர் அவர்களே உபநிஷத்தாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற முதலாவது அத்தியாயத்தில் (1) தேவதைகளால் ஏற்படக் கூடிய விக்கினநாசத்துக்கு பிரார்த்தனை (2) பிரஜை, பசு, அன்னம், கீர்த்தி, ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளை அடைய பிரார்த்தனை (3) கற்ற வித்தை மறக்காமலிருக்கும்படி புத்திகொடுக்கும்படி பிரார்த்தனை (4) ரோகாதிகள் நீங்கப் பிரார்த்தனை, (5) பிரம்மோபாஸனை, (6) சமதம சத்தியாதி குணங்களின் சேர்க்கை இவை முதலியவைகள் சொல்லியிருப்பதுபோல் 4-வது அத்தியாயத்திலும் இவைகளே சொல்லி யிருப்பதாலும், இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லிய பிரம்மஞானமும் மூன்றுவது அத்தியாயத்தில் சொல்லிய இதிஹாசமும் 4-வது அத்தியாயத்திலும் சொல்லியிருப்பதாலும், முதல் மூன்று அத்தியாயங்கள் போலவே 4-வது அத்தியாயமு மிருப்பதால் இதைத் தள்ளிவிடுவது யுக்தமல்ல. மேலும் கர்மமந்திரங்களின் விஷயங்களைக் கவனித்துப் பார்க்கும்போது (1)-ஸ்நானம் (2) விபூதி கோபிசந்தன தாரணம் (3) ஸந்தியாவந்தனம் (4) ஜபம் (5)

சூரிய நமஸ்காரம் (6) ருத்திரம் (7) புருஷசூக்தம் (8) ஔபாச
னம் (9) பூஜை (10) வைசுவதேவம் (11) போஜனவிதி (12) சிரா
வணம் முதலியவைதிககர்மங்கள் இவைகளில் உபயோகப்படும்மந்
திரங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கேவலம் பிரம்மதத்து
வத்தையும் அதின் சாதகங்களையும் போதிக்கும் மந்திரங்கள் மட்
டும் ஸ்வல்பமா யிருந்தாலும் ஸ்னான சந்தியாவந்தனாதி நித்தியகர்
மங்களில் உபயோகப்படும் மந்திரங்களின் அர்த்தம் தெரிந்துகொ
ள்ளவேண்டியது அவசியமாயிருப்பதாலும் இந்த உபநிடத்திலடங்
கிய 262 மந்திரங்களுக்குள் 217 மந்திரங்களின் விநியோகம் தெ
ரியவருவதாலும் இந்த உபநிஷத்தை வெகு பெயர்கள் அத்தியயனம்
செய்திருப்பதாலும், இவைகளை விட்டுவிடுவதினால் பாராயணக் கிர
மத்துக்குக் குறைவுவருகிறதாயிருப்பதாலும் இந்த வல்லிமுழுமை
யும் இந்த மொழிபெயர்ப்பில் சேர்த்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.
ஆகவே இந்த உபநிஷத்து நான்கு அத்தியாயங்களுள்ளது என்று
ஏற்படுகிறது.

அத்தியாயங்களின் பெயர்கள்.

பிரம்மஞான உபதேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு சிஷ்
யன் எந்த யோக்கியதையைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டியதோ
அவ்விஷயத்தில் அவன் முதலில் சிக்ஷிக்கப்படுவதால் முதலாவது
அத்தியாயத்திற்கு சிக்ஷாவல்லி என்று பெயர்வந்தது. இந்த அத்
தியாயத்தின் இரண்டாவது அனுவாகத்தால் இந்த பெயர் தெரிய
வருகிறது. வேதாத்தியயனம், வேதவிஹித கர்மானுஷ்டானம், சத்
தியாதிதர்மாநுஷ்டானம், இவைகள் சிஷ்யனுக்கு அவசியம் வேண்
டியவைகளானதால் இவைகள் முதலில் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.
இந்த அத்தியாயங்களுக்கு வல்லிகள் என்றும்பெயர்.

இவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டவன் தான் இரண்டாவது வல்
லியில் செய்யப்படும் உபதேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள சமர்த்த
னாகிறான். இந்த வல்லியின் ஆரம்பத்தில் பிரம்மம் என்கிறபதம் உப
யோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆநந்த ஸ்வரூபம் இதில் விவரிக்கப்படு
கிறது. ஆகையால் இந்த வல்லியை பிரம்மவல்லி என்று சிலரும்
ஆநந்தவல்லி என்று சிலரும் பிரம்மாநந்தவல்லி என்று வேறு சில
ரும் சொல்லுகிறார்கள்.

மூன்றாவது வல்லியின் ஆரம்பத்தில் பிருகு என்னும்பதம் உப
யோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மவித்தியாவிஷயமாய் பிருகுவுக்கு

வருணனால் செய்யப்பட்ட உபதேசம் இந்த வல்லியில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்தபாகத்துக்கு பிருகுவல்லி என்று பெயர் கிடைத்தது.

நான்காவது வல்லிக்கு நாராயண வல்லி என்று பெயர். நாராயணன் என்ற ஈசுவரனால் அல்லது முனியால் இந்த வல்லியிலுள்ள மந்திரங்கள் பார்க்கப்பட்டவைகளானதால் இப்பெயர் கிடைத்தது என்று ஸ்ரீவித்தியாரணிய சுவாமிகள் இந்தவல்லியின் 2-வது அனுவாகத்தின்வியாக்கியானத்தில்சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஒருவல்லியிலேயே முன் சொன்ன மூன்று அம்சங்களும் அதாவது (1) பிரம்ம ஞானோபதேசம் (2) அதற்குப் பூர்வாங்கம் (3) இதிஹாசம் ஆகிய மூன்று அம்சங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன.

ஸ்ரீவித்தியாரணிய சுவாமிகள் இந்த உபநிஷத்தை சாம்ஹிதீ என்றும், வாருணீ என்றும், யாஞ்ஞிகீ என்றும் பிரித்திருக்கிறார். 7-வது பிரபாடகத்தில் சம்ஹிதாத்தியாயம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் முதலாவது பாகம் சாம்ஹிதி எனகிற பெயரை அடைந்தது. இந்தபாகத்தையே அவர் சீக்ஷோபநிஷத்து என்றும் சொல்லுகிறார். 8-வது 9-வது பிரபாடகங்களில் பிரம்மவித்தை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதின் சம்பிரதாயப்பிரவர்த்தகர் வருணன், ஆனதால் இந்த இரண்டு பிரபாடகங்களும் வாருணி என்ற பெயரை அடைந்தன. கடைசியான 10-வது பிரபாடகம் யாஞ்ஞிகீ என்கிற பெயரை அடைந்த காரணமென்னவெனின், இதில் கர்மங்களில் உபயோகப் படும்படியான மந்திரங்கள் விசேஷமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த மூன்று பிரிவுகளிலும் வாருணீ என்பதுதான் முக்கியம். ஏனெனின், பிரம்மத்தை அடைய சாக்ஷாத்சாதகமான பிரம்மவித்தை இதில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வாருணிபாகம் முக்கியமானால் அதையே முதலில் படிக்க வேண்டுமென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின், அதைப்படிக்க அதிகாரம் சித்திக்கும்பொருட்டு சம்ஹிதையை முதலில் படிக்க வேண்டியது. ஞானத்தைத் தேடுகிறவனுக்குத்தான் வித்தையில் அதிகாரம் ஏற்படுமானதாலும், இந்த வித்தையில் இச்சையானது கர்மத்தால் உண்டானாலும், சித்தமானது ஏகாக்கிரியத்தை கர்மங்களால் அடையமாட்டாது. பின்னேயோவெனின் பிரவிர்த்திகள் வெகுவாயிருப்பதினால் விக்ஷேபமே அடிக்கடி சம்பவிக்கும். दृश्यतेत्वग्र्यया बुद्ध्या

सूक्ष्मयासूक्ष्मदर्शिभिः த்ருஶ்யதே த்வக்ர்யயா புத்த்யா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்மதர்ஶிபி: என்கிறகடோபநிஷத்தின் III-12-வது மந்திரத்தில்சாக்ஷாத்காரத்துக்குஏகாக்கிரசித்தம்வேண்டியதுஎன்றுசொல்லியிருக்கிறது இந்த ஐகாக்கிரியம் தியானஅப்பியாசத்தால்சித்திக்கிறது. ஆகையாலேயே பதஞ்சலி பகவான், யோகஸ்வரூபம் योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः யோகஶ்சித்தவ்ருத்திநிரோத: என்கிற I-வது சூத்திரத்தில் சித்தத்தினுடைய விருத்திகளைத் தடுத்தல் என்றும் அதின் சாதனம் अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः அப்யாஸவைராக்யாப்யாம் தந்நிரோத: என்கிற I-12-வது சூத்திரத்தில் அப்பியாசமும் வைராக்கியமும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் தியானத்தின் அப்பியாசத்தின்பொருட்டு சம்ஹிதாபாகம் முதலில் கூறினது யுக்தமே.

அநுவாகங்கள்.

இந்த நான்கு வல்லிகளிலும் அநுவாகங்கள் என்கிறபிரிவினை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவைகளின் சங்கியை அடியிற் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வல்லி.	அத்வைதப்படி.	விசிஷ்டாத்வைதப் படி.	துவைதப்படி.	
			பூறு.	கண்டார்த்தம்.
1. சிக்ஷாவல்லி.	12	12	12	24
2. பிரம்மவல்லி.	9 (வி:—2)	9	9	22
3. பிருகுவல்லி.	10 (வி:—1)	10	10	11
4. நாராயணவல்லி	80	52	80	தெரியவில்லை.

அச்சிடப்பட்ட துவைத கிரந்தங்களினால் அநுவாக சங்கியை நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை, பூறு புஸ்தகத்தில் ஒருவிதமாயும் கண்டார்த்தத்தில் ஒருவிதமாயும் இலக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் இரண்டும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சிக்ஷாவல்லியில் 12 அநுவாகங்கள் அடங்கியிருப்பதாக எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதுபோல் வித்தியாரணியசுவாமிகளும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரம்மவல்லியில் சாந்தி மந்திரத்தை முதலாவது அநுவாகமாகவும் பாக்கியான கிரந்த முழுமையையும்

இரண்டாவது அனுவாகமாகவும் அவர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். இதற்குக்காரணம் அவர் சொல்லுவது யாதெனின் :—

சிலர் இந்த வல்லியை 9-அனுவாகங்களாகப் பிரிக்கிறார்கள். இந்தப் பிரிவினையானது அத்தியாபகர்களால் பாட சௌகரியத்தின் பொருட்டு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர அர்த்தத்தை அனுசரித்து கற்பிக்கப்படவில்லை. तदप्येषश्लोको भवति ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி அதாவது சொன்ன விஷயத்தில் உதாஹரண சுலோகம் இருக்கிறது என்று செய்த பிரிதிஞ்ஞைக்கும் சுலோகத்துக்கும் நடுவில் அந்த அந்த அனுவாகத்தை அவர்கள் முடிக்கிறார்கள். இந்தப் பிரிவினை சரியல்ல. ஏனெனின், அனுவாக முடிவால் விஷயம் பூர்த்தியாகாது. ஆகையால் வேறுசில அத்தியாபகர்களின் சம்பிரதாயத்தை அனுசரித்து பிரம்மவித்து என்பது முதல் உபநிஷத்து வரையில் உள்ள முழுக் கிரந்தத்தையும் ஒரே அனுவாகமாகப் பாவிக்கவேண்டியது. எவர்கள் 9-அனுவாகங்களைக் கற்பிக்கிறார்களோ அவர்கள்கூட இந்தக் கிரந்தத்தை ஒரு வல்லியாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு கொடியில் அநேக பாகங்கள் சேர்ந்திருப்பதுபோல் இந்தக் கிரந்தமும் அநேக பாட வித்தியாசங்களுடன் கூடியிருந்தாலும் ஒரு அனுவாக ரூபமாகவேயிருக்கிறது. சிக்ஷாவல்லியில் அந்த அந்த அனுவாகத்தின் முடிவில் அந்த அந்த விஷயமாய் விசாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மவல்லியில் ஒரு பெரிய அனுவாகம் ஏற்பட்டிருப்பதாலும், அதில் விசாரிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் அநேகங்களாயிருப்பதாலும், புத்தி சௌகரியத்தின் பொருட்டு அதாவது புத்தியில் கலக்கம் உண்டாகாமலிருக்கும்பொருட்டு அந்த அந்த வாக்கியத்துக்குச் சமீபத்திலேயே அந்த அந்த விஷயம் விசாரிக்கப்படுகிறது. முந்தின வல்லியில்போல் இதில்விசாரம் கடைசியில் ஏற்படவில்லை.

முன் சொல்லிய காரணத்துக்குச் சமானமான காரணத்தைக் கொண்டு 2-வதான பிருகுவல்லியையும் வித்தியாரணிய சுவாமிகள் ஒரு அனுவாகமாகப் பாவிக்கிறார்கள். பாரத்வாஜ சூத்திரத்தில்

ब्रह्मविदाप्नोतिपरं भृगुर्वैवारुणिः रित्येतावनुवाकौ ब्रह्मविदोदक्षिणे कर्णेजपन्ति

ப்ரஹ்மவிதாப்னோதிபரம் ப்ருகுர்வைவாருணி ரித்யேதாவநுவாகௌ ப்ரஹ்மவிதோதக்ஷிணே கர்ணேஜபந்தி॥

அதாவது :—சாகிறவனுடைய வலது காதில் (1) பிரம்மவித் ஆப்நோதிபரம்.

(2) பிருகுர் வைவாருணி: என்கிற இரண்டு அனுவாகங்களைப் பிரம்மவித்துக்கள் ஜபிக்கவேண்டியது, என்று சொல்லியிருப்பதாலும் இரண்டு வல்லிகளும் இரண்டு அனுவாகங்கள் என்றே தெரியவருகிறது.

நாராயணவல்லியில்		அத்வைதப்படி
(1)	ஆந்திர பாடத்தில்	80 அனுவாகங்களும்.
(2)	திராவிடபாடத்தில்	64 ,,
(3)	சில கர்ணாடகபாடத்தில்	74 ,,
(4)	வேறு சில ,,	89 ,,
(5)	இன்னும் வேறு சில	80 ,,
(6)	விசிஷ்டாத்வைத பாடத்தில்	52 ,,

கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீவிஞ்ஞானாத்மா முதலான பெரியோர்கள் திராவிடபாடத்தையே ஆதரித்தபடியால் தானும் அந்தப்பாடத்தையே ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாக ஸ்ரீவித்தியாரணிய சுவாமிகள் முதலாவது அனுவாகத்தின் 22-வது மந்திரத்தின் வியாக்கியானத்தில் எழுதியிருக்கிறார்கள். இது வரையில் பாடங்களின்வித்தியாசமில்லை என்றும் இதற்குமேல் தான் பலதேசங்களில் பலவித பாடங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பிரதேசத்தில் 80-அனுவாகங்களுள்ள பாடந்தான் வியவஹாரத்தில் ஏற்பட்டிருப்பதால் இந்த பாடமே இந்த மொழிபெயர்ப்பில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. விசிஷ்டாத்வைவத்தில் 52-அனுவாகங்கள் தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அத்வைத பாடத்திலிருந்து விடுபட்ட அனுவாகங்களும் மந்திரங்களும் எவையெனின்.

1-வது அனுவாகத்தில் 26, 27, 29, 31, 32, 33, 36, 37, 40 ல் (2-வது வாக்கியம்) 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 55, 61, 69ல்(4, 5-வது வாக்கியங்கள்) வது மந்திரங்கள்.

2-வது ,, 7-வது மந்திரம்.

7-வது அனுவாகம்.

13 ,, ,, 9-வது மந்திரத்தில் 3-வது வாக்கியம்

16 ,, அனுவாகம்
33 ,,
34 ,, அனுவாகத்தில் 3, 4, 5-வது வாக்கியங்கள்
35 ,, ,, சாவித்திரி என்கிற பதம் முதல் வீணி யோக முடிய
36 ,, ,, 2-வது மந்திரம்
39 ,, ,, 1 (4முதல் 10-முடியவாக்கியங்கள்), 2-வது மந்திரங்கள்.
43 ,, அனுவாகம்
44 முதல் 64-வது முடிய அனுவாகங்கள்
66 ,, அனுவாகத்தில் 3-வது மந்திரம் முதல் 9-வது மந்திரம் முடிய, 11, 13-வது மந்திரங்கள்.
67 ,, அனுவாகம்
69 ,, அனுவாகத்தில் 1-வது மந்திரம்
72 ,, அனுவாகம் முதல் 77-வது அனுவாகம் முடிய

ஆக பூராவாக விடப்பட்ட அனுவாகங்கள் 32
ஸ்வல்பமாக ,, அனுவாகங்கள் 9

ஆகவே விசிஷ்டாத்வைதத்தில் அத்வைதத்தில் கண்டபடி 39-முழு அனுவாகங்களும் ஸ்வல்பவித்தியாசத்துடன் 9-அனுவாகங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அத்வைதபாடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற 35, 68, 69, 79-வது அனுவாகங்கள் ஒவ்வொன்றும் இந்த விசிஷ்டாத்வைத பாடத்தில் இரண்டு இரண்டாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, விசிஷ்டாத்வைதபாடப்படி 52-அனுவாகங்கள் சித்திக்கின்றன. பூனாபுஸ்தகப்படி த்வைதபாடத்தில் 80-அனுவாகங்களிருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது. கண்டார்த்தம் பார்க்கப்படாததால் இதின் இலக்கம் தெரியவில்லை.

மந்திரங்கள்.

இந்த நான்கு வல்லிகளிலுமுள்ள அனுவாகங்களில் ஒன்று முதல் அநேக மந்திரங்களிருக்கின்றன. இந்த மந்திரங்களின் பிரிவினை உபநிஷத்தின் மூலத்தில் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு அனுவாகத்திலும் ஒன்று முதல் பல விஷயங்களிருப்பதைக் கண்டு, இந்த விஷயங்களை அனுசரித்து அனுவாகங்களைப் பிரித்து ஸ்ரீவித்தியாரண்ய சுவாமிகள் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரிவினையால் அனுவாகங்களில் அடங்கிய மந்திரங்களின் சங்கியைத் தெரியவருகிறது. இந்தப் பிரிவினையை அனுசரித்துத்தான் பிரகிருத மொழிபெயர்ப்பில் சௌகரியத்தின்பொருட்டு அனுவாகங்களும் மந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நாராயண வல்லியின் 35-வது அனுவாகத்தை வித்தியாரண்ய சுவாமிகள் இரண்டு மந்திரங்களாகப் பிரித்திருந்தாலும், முதல் மந்திரத்திலுள்ள விஷயபேதத்தை அனுசரித்து தத்தாத்ரேயதிகம்பர சிஷ்யர் இதை ஐந்து பாகமாகப் பிரிப்பதால் இவ்விடத்திலும் இந்த அனுவாகம் 5-மந்திரங்களுள்ளதாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

விசிஷ்டாத்வைதத்துவைத அச்சு கிரந்தங்களின் பிரிவினையை அனுசரித்து இந்தப் பாடங்களால் தெரியவரும் லக்கமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மந்திரத்தின் இலக்கம் அதின் முடிவில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மந்திரங்களின் சங்கியை

		அத்.	விசி.	துவை.
1-வது வல்லியில்	...	63	12	24
2 ,, ,,	...	62	9	22
3 ,, ,,	...	35	10	11
4 ,, ,,	...	262	124	219

ஆக இருக்கிறது. ...

வாக்கியங்கள்.

ஒவ்வொரு அனுவாகத்திலும் அநேக வாக்கியங்களிருக்கின்றன. இந்த வாக்கியங்களின் சங்கியை காண்பிவிக்கும்படியான அனுக்கிரமணிகை முதலாவது வல்லியில் ஒவ்வொரு அனுவாகத்தின் கடைசியிலும், மற்றவல்லிகளில் அவைகளின் முடிவிலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான்காவது வல்லியில் சில அனுவாகங்களில் தனி அனுக்கிரமணிகையும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த வாக்கியங்களில் பவ்வத்து வாக்கியங்கள் ஒரு வர்க்கமாகின்றன. முதலாவது வல்லியில் ஒவ்வொரு வர்க்கத்தின் முதல் பதமும் அல்லது கடைசியான பதமும், மிச்சப்படும் வாக்கியங்களின் சங்கியையும் கிரந்தத்திலேயே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது மூன்றாவது வல்லிகளில் அனுக்கிரமணிகையானது ஒவ்வொரு அனுவாகத்திலுள்ள வாக்கியங்களின் மொத்தமான சங்கியையும் சில பதங்களையும் கொடுக்கிறது. நாலாவது வல்லியிலிருக்கிற அனுக்கிரமணிகையானது அனுவாகத்தின் ஆரம்பத்தையும் அதிலிருக்கிற வாக்கியங்களின் சங்கியையும் கடைசியில் கொடுக்கிறது.

இந்த மொழிபெயர்ப்பில் வாக்கியத்தின் இலக்கமும் வர்க்கத்தின் இலக்கமும் வாக்கியாரம்பத்திலும் வர்க்காரம்பத்திலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

	அத்.	வி.	து.
முதலாவது வல்லியில் அடங்கிய வாக்கியங்கள்	259	259	259
இரண்டாவது ,, ,, ,,	215	215	215
மூன்றாவது ,, ,, ,,	165	165	165
நான்காவது ,, ,, ,,	619	362	619

ஒவ்வொரு அநுவாகத்திலுள்ள மந்திரங்களின் சங்கியையும் வாக்கியங்களின் சங்கியையும் அடியிற்கண்ட பதகத்தில் பார்த்துக் கொள்ளலாம். முதல் மூன்று வல்லிகளிலும் மூன்று பாஷ்யங்களின்படி வாக்கிய சங்கியையில் வித்தியாசமில்லை.

சிக்ஷாவல்லி.			ஆனந்தவல்லி.			பிருகுவல்லி.		
அநு.	மந்தி.	வாக்கி.	அநு.	மந்தி.	வாக்கி.	அநு.	மந்தி.	வாக்கி.
1	3	15	1	6	21	1	4	13
2	1	5	2	4	26	2	2	12
3	9	40	3	5	22	3	2	12
4	15	41	4	5	18	4	2	12
5	9	32	5	5	22	5	2	12
6	4	21	6	9	28	6	3	10
7	3	11	7	7	16	7	3	11
8	4	10	3	16	51	8	3	11
9	2	16	9	5	11	9	2	11
10	1	6				10	11	61
11	11	47						
12	1	15						
ஆக12க்கு	63	259	9க்கு	62	215	10க்கு	35	165

நாராயணவல்லியில் விசிஷ்டாத்வைதத்தில் அநுவாகங்கள் குறைந்துவிட்ட படியால் மந்திர சங்கியையும் வாக்கியசங்கியையும் வித்தியாசப்படுகின்றது. அடியிற்கண்ட பதகத்தில் அநுவாகங்களின் மந்திரங்கள் வாக்கியங்கள் இவைகளன்றியில் அத்வைதத்துக்குச் சரியான விசிஷ்டாத்வைத அநுவாகமும் தெரியப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

அத்வைதம்.			விசிஷ்டாத்வைதம்.			த்வைதம்.		
அனு.	மந்தி.	வாக்கி.	அனு.	மந்தி.	வாக்கி.	அனு.	மந்தி.	வாக்கி.
1	72	151	1	50	109	1	66	151
2	7	14				2	7	14
3	1	1	3	1	5	3	1	1
4	1	1	2	1	5	4	1	1
5	1	1	4	1	5	5	1	1
6	1	4	5	1	4	6	1	4
7	1	4	...	...	...	7	1	4
8	1	2	6	1	2	8	1	3
9	1	1	7	1	1	9	1	1
10	1	1	8	1	1	10	1	1
11	1	1	9	1	3	11	1	1
12	17	34	10	24	48	12	17	34
13	12	26	11	1	24	13	12	26
14	1	1	13	1	1	14	1	1
15	1	1	14	1	2	15	1	1
16	1	23	...	...	...	16	1	23
17	1	3	39	1	1	17	1	3
			40	1	1			
18	1	1	41	1	1	18	1	1
19	1	2	42	1	1	19	1	2
20	1	2	43	1	1	20	1	2
21	1	1	44	1	1	21	1	1
22	1	1	18	1	1	22	1	1
23	1	2	12	1	2	23	1	2
24	1	4	16	1	4	24	1	4
25	1	3	17	1	4	22	1	3
26	1	1	19	1	1	26	1	1
27	1	1	20	1	1	27	1	1
28	1	1	21	1	1	28	1	1
29	1	1	22	1	1	29	1	1
30	1	4	23	1	4	30	1	4
31	1	9	24	1	4	31	1	9
32	1	9	25	1	1	32	1	9
33	1	4	...	...	...	33	1	4
34	1	5	26	1	4	34	3	5
			27	1	9			
35	6	11	28	1	1	35	1	11
36	2	4	30	1	2	36	1	4
37	1	3	15	1	1	37	1	3
38	2	12	45	1	11	38	1	11
39	2	19	46	1	3	30	3	19
40	4	19	47	1	5	40	2	19
41	2	4	37	1	4	41	1	4
42	2	4	38	1	3	42	2	4
43	1	2	...	...	...	43	1	2
44	1	1	...	...	...	44	1	1
45	1	2	...	...	...	45	1	2

அத்வைதம்.			விசிஷ்டாத்வைதம்.			த்வைதம்.		
அனு.	மந்தி.	வாக்கி.	அனு.	மந்தி.	வாக்கி.	அனு.	மந்தி.	வாக்கி.
46	1	2	...	...	...	46	1	2
47	1	2	...	...	...	47	1	2
48	1	2	...	...	...	48	1	2
49	1	2	...	...	...	49	1	2
50	1	2	...	...	...	50	1	2
51	1	2	...	...	...	51	1	2
52	1	2	...	...	...	52	1	2
53	1	2	...	...	...	53	1	2
54	1	2	...	...	...	54	1	2
55	1	2	...	...	...	55	1	2
56	1	2	...	...	...	56	1	2
57	1	2	...	...	...	57	1	2
58	1	1	...	...	...	58	1	1
59	1	11	...	...	...	59	1	11
60	1	2	...	...	...	60	1	2
61	1	2	...	...	...	61	1	2
62	1	2	...	...	...	62	1	2
63	3	5	...	...	...	63	1	5
64	3	7	...	...	...	64	1	7
65	5	5 }	48	1	11	65	5	5
66	14	15 }				66	8	15
67	4	42				67	4	42
68	1	9	{ 29 { 31	1 1	6 2	68	1	9
69	4	24	{ 32 { 33	1 1	7 7	69	1	24
70	1	10	34	1	6	70	1	10
71	1	2	36	1	2	71	1	2
72	1	8	...	...	...	72	1	8
73	1	2	...	...	...	73	1	2
74	1	2	35	1	1	74	1	2
75	1	1	...	...	...	75	1	1
76	1	2	...	...	...	76	1	2
77	1	1	...	...	...	77	1	1
78	13	13	49	1	10	78	5	13
79	24	24	50 51	1 1	14 4	79	17	24
80	4	4	52	1	10	80	3	4
ஆக80க்கு 262		6·9	52	124	362	80	219	619

கோசங்களின் உற்பத்தி பிரயோஜனங்கள்.

இந்த உபநிஷத்தில் பஞ்சகோசங்களின் விசாரம் முக்கியம். அத்வைதமதப்படி பிரம்மம் பஞ்சகோசங்களையும் அதிக்கிரமித்தது. வசிஷ்டாத்வைதப்படி பிரம்மம் ஆநந்தமயம். துவைதப்படி எல்லா கோசங்களும் பிரம்மஸ்வரூபங்கள். பஞ்சகோச ஞானம் முக்திக்குச் சாதகமானதால் அதைச் செவ்வையாகச் சம்பாதிக்கவேண்டியது அவசியம். (பின்வருவது அனிபிஜண்டு அம்மாளவர்களின் பஞ்கோச உபநியாசத்தின் சுருக்கம்.)

1 பிரம்மம்:— காரியத்தினால் காரணத்தை ஊஹிப்பது போல் சகல பிரபஞ்சத்துக்கும் காரணம் ஒன்று இருக்கவேண்டும். பிரபஞ்சவாசனைக்குள் அகப்பட்டவர்கள் பிரபஞ்சாதீதமான காரணத்தை அறியமாட்டார்கள். ஆகையால், அது வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாதது என்று சுருதி சொல்லுகிறது. பிரபஞ்சம் வியக்தம், ஸ்பஷ்டம் என்று சொல்லுவதாலேயே காரணம் அவ்யக்தம் என்றும், அஸ்பஷ்டம் என்றும், அது இருக்கவேண்டும் என்றும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அது சத் ரூபம் என்றும், ஒன்றுதான் என்றும் सदेव सोम्येदमग्र आसीत् एकमेवाद्वितीयम् 𑌸𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍍 என்கிற சாந்தோக்கிய (VI-1-1) சுருதி சொல்லுகிறது. இந்தக்காரணம் இப்படிப்பட்டதென்று ஊகிகர்களுக்குத் தெரியாவிட்டாலும், சகல பிரபஞ்சத்துக்கும் காரணமாயிருப்பதால் அது எல்லாவற்றையும்விட பெரியதாயிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுவதால் அதைப் பிரம்மம் அதாவது அளவில் அகப்படாத பெரியவஸ்துவென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பிரம்மம் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாததாயிருந்தாலும், பிரம்மம் என்பதாய் வியக்தமாயிருப்பதால் இதற்கும் முன் அவ்வியக்தம் ஒன்று இருக்கவேண்டும். இதற்குப் பெயர் கொடுக்கமுடியாமல் இதைப் பரப்பிர்ம்மம் அதாவது பிர்ம்மத்துக்குப் பரம் அதாவது முன்னிருப்பது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த பிரம்மம் முண்டகோபநிஷத்திற் (II-1-2) சொல்லியபடி दिव्यः अमूर्तः अजः अप्राणः अमनाः 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌅𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌃 𑌅𑌜𑌃 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌅𑌮𑌨𑌾𑌃 : ஆகாரமற்ற தேஜோரூபம், பிறப்பற்றது, பிராணனற்றது, மனதற்றது.

2. சிருஷ்டிக்குக்காரணமான சங்கல்பம்:—சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் (VI-2-3) तदैक्षतबहुस्यां प्रजायेय ததைக்ஷதபஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய. அதாவது இந்தபிர்ம்மம் தான் வெகுவாக ஆகவேண்டுமென்பதாய் இச்சித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் இதைவிட நூதனமான அதிகபதார்த்தங்கள் உண்டாகவில்லை என்று தெரியவருகிறது. ஏகரூபமாயிருந்த இதனிடத்தில் அனேகபேதங்கள் காணப்படுகின்றன வென்பது கருத்து. இந்த பேதங்களுக்கு பிர்ம்மத்தின் சங்கற்பமே காரணம். சதாசிவப் பிர்ம்ம சுவாமிகளின் அத்வைதம் ரஸமஞ்சரியில் பிரபஞ்சம் பிரம்மத்தின் சங்கற்பஸ்வரூபம்தான் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

3. சிருஷ்டிக்குமுன் வியக்தமானவைகள்: முண்டகம் II-1-3 ல் एतस्माज्जायतेप्राणो मनःसर्वेन्द्रियाणिच खंवायुः ज्योतिरापः पृथिवी ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மந: ஸர்வேந்த்ரியாணிச கம்வாயு: ஜ்யோதிராப: ப்ருதிவீ அதாவது இந்தபிர்ம்மத்தினின்றும் பிராணன், மனது, சகல இந்திரியங்கள், ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பிரிதிவீ இவைகள் உண்டானதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த பிர்ம்மத்தினிடத்தில் தோன்றினமுதலாவது பேதம்பிராணன். இதுவே பிரதான புருஷரூபமாக விளங்குகிறது. அதாவது, இனி உண்டாகப்போகிறபிரபஞ்சமாகிறஉபாதிக்குக்காரணமானது பிரதானம். இந்த உபாதியில் விளங்குகிறவன் புருஷன், சேதனஸ்வரூபம். இவைகளே பீஜங்கள். இந்த பிராணனிடமிருந்து மனது உண்டாகிறது, இந்த மனதேமஹத்தத்துவம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்பகவத்கீதையின் 11 வது அத்தியாயத்தில்தன்னுடையயோனியாகச்சொன்னது இதுவே. உண்டாகப்போகிற பிரபஞ்சத்தின் ஆகாரம் இதில் அடங்கியிருக்கிறது.

பிரதானம், புருஷன், மனது (அதாவது சிருஷ்டிக்குச் சாதகமானவைகள் இன்னவிதமாய் சிருஷ்டிக்கிறதுஎன்கிறபாவனை இவைகள்) இம்மூன்றும் ஸ்பஷ்டமானவுடன் ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பமாகிறது; இந்தசிருஷ்டிமுழுமையிலும் பிரம்மம் வியாபித்திருக்கிறது. பிரம்மத்தைவிட்டு விலகி ஒன்றுமில்லை. இதுவே சகலத்துக்கும் ஆத்மா.

4. பிரம்மம் ஆத்மா:—இந்த பிரம்மம் ஹிருதயகமலத்தில் மறைந்திருக்கிறது. இதைக்காண்பதால் ஆத்மாவும் காணப்பட்டதாக ஆகும். ஏனெனின், பிரம்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று. சாஸ்திரத்தால்மட்டும் தெரியக்கூடிய அப்பிரத்தியக்ஷமான வஸ்து பிரம்மம் எனப்படுகிறது. அதுவே மனதினால் பிரத்தியக்ஷமாகப் படும்

போது ஆத்மாவெனப்படுகிறது. ஆகையால் இரண்டும் ஒன்றே. இந்த ஆத்மாவை அறிவதால் பிரம்மமும் அறியப்பட்டதாகும்.

5. சிருஷ்டி:—இந்த பிரம்மம் தன்னுடைய மாயா சக்தியால் ஆகாசாதி பிரபஞ்சத்தை சிருஷ்டித்தது அதாவது பிரம்மமே ஆகாசாதி ஆகாரங்களுடன் விளங்குகிறது என்று அர்த்தம். இந்த ஆகாசாதிகளே பரமாத்மாவுக்குக் கோசங்கள். அதாவது உபாதி யன்றியல் ஒன்றும் விளங்குகிறதில்லை, ஆகையால் இவைகள் உபாதிகளாக இருக்கின்றன,

तत्सृष्ट्वा तदेवानु प्राविशत् தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் என்கிற சுருதி (தை-II-6) ப்படி இவைகளை சிருஷ்டித்து இவைகளில் விளங்குகிறதும் பிரம்மமே.

6. பிரம்மத்தின் கர்த்திருத்வாதிகள் ;—நிஷ்கிரியமாயிருந்த பிரம்மத்தினிடத்தில் எப்படி கிரியை கூடுமெனில் அதின் இச்சையேகாரணம். தான் ஸ்பஷ்டமாய்விளங்கவேண்டியதற்காகவே தன்னை பலவிதமாகச் செய்துகொண்டது. ஸ்வயம் அகர்த்தாவாயிருந்தாலும் தன்னுடைய உபாதிகளால்தான் கர்த்தாவாகலாம். சாந்தோக்கிய VIII-12-1 ல் சொல்லியபடி சரீரமானது (உபாதியானது) மிருத்தியுவால் பிடிக்கப்பட்டதாக இருந்தாலும் அமிருதனான ஆத்மாவுக்கு அது அதிஷ்டானமாக விருக்கிறது அசரீரனான ஆத்மாவுக்குபிரியம், அப்பிரியம் என்பதில்லை. ஆயினும் ஆசிரயமான ஆத்மாவுக்கு பிரியாப் பிரியங்களுடன் சம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. சரீரத்திலிருக்கும்போதுதான் ஆத்மா மற்றபிரபஞ்சத்துடன் சம்பந்தப்படுகிறான். அதினால் இவன் பிரியம்முதலியவைகளுக்குட்படுகிறான்.

7. ஏழு பூமிகைகள் :—முண்டகம் II - 1 - 3 ல் இந்த பிரம்மத்தினின்றும் பிராணன் பிறகு ஆகாசம், வாயு, ஜோதிஸ், ஜலம், பிருதிவீ இவைகள் உண்டாயினவென்று சொல்லியிருக்கிறது. இவைகள் பிரம்மாண்டத்தின் ஏழுபூமிகள், ஏழு பாகங்கள். இவைகளுடன் ஆத்மா சம்பந்தப்படும்பொருட்டு தனக்கு இன்மையாதி கோசங்களைச் செய்து கொள்ளுகிறான்.

ஒருமனிதன் பூமியில் சஞ்சரித்து பூமண்டலத்திலுள்ள வைகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு வண்டி என்னும் உபாதியை அபேக்ஷிக்கிறான் அப்படியே ஜலத்தில் சஞ்சரிப்பதற்கு அவன் கப்பல் ஓடம் முதலிய உபாதிகளை அபேக்ஷிக்கிறான். அப்படி ஆகாசத்

தில் சஞ்சரிப்பதற்கு அவன் பலூன் என்னும் புகைக்கூடை அபே க்ஷிக்கிறான். இவ்விதமாக அவன் பிருதிவி, அப்பு, ஆகாசங்களில் சஞ்சரித்து அவைகளின் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அவையவைகளுக்குத் தக்கபடி உபாதிகளைத் தேடுகிறான். இவன் அந்தவண்டிமுதலிய உபாதிகளாகிறதில்லை. தன்னுடைய காரியத்துக்காக அவைகளை உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறானே தவிர இவன் அவைகளாகிறதில்லை. இதுபோல் ஆத்மாவும் பிரம்மாண்டத்தின் ஏழுபூமிகைகளில் சஞ்சரித்து அவைகளின் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அவையவைகளுக்குத் தக்கபடியான அன்னமயாதி கோசங்களாகிற உபாதிகளைச் செய்துகொள்ளுகிறான். இவனே அந்த உபாதிகளன்று.

8. அன்னமயம்:—இந்த கோசங்களில் முதலாவது அன்னமயம்:— (1) இதின் உற்பத்தி:—இது அணுக்களால் ஏற்படுகிறது. இதுதான் நாம் பார்க்கிற, உபயோகப்படுத்துகிற சரீரம். இது நாம் அன்று என்று சொல்லவேண்டுமோ? இது என்னுடையது, என் உபயோகத்திற்காக இது ஏற்பட்டது: நான்தான் இதை உபயோகிக்கிறேன், நான்வேறு. என்னுடைய அன்னமயகோசமாகிறஸ்தூல சரீரம் வேறு.

(2) இதின் பிரவிர்த்தி:—அணுமுதல் அணுக்களின் கூட்டமாகிற சரீரம்வரையில் ஒவ்வொன்றிலும் ஆத்மா இருந்துகொண்டு வியவஹரிப்பதினால், நாம் இந்த சரீரத்தை புத்திபூர்வமாக உபயோகிப்பதற்குமுன்னும் அதில் அடங்கிய அணுக்கள் ஆத்மபலத்தால் வியவஹரிக்கின்றன. திருஷ்டாந்தம்:—கத்திபட்ட இடத்தில் இடைவெளி உண்டாகிறது. நம்முடை தாகலா அன்றியிலேயே அணுக்கள் புது அணுக்களைச்சேர்த்து அந்தவெளியைமூடிவிடுகின்றன. இப்படி கோசத்தின் வியவஹாரம் நடக்கும்போதே அணுக்களின் தனிவியவஹாரம் நடந்துகொண்டே யிருக்கிறது. ஆனால் பெரிய வியவஹாரத்துக்குள் இந்த சின்னவியவஹாரம் அடங்கிப்போகிறது.

(3) இதற்கும்பிராணனுக்கும் உள்ளசம்பந்தம்:—இந்த அன்னமய சரீரத்துக்கே உணர்ச்சியில்லை; சரீரத்தில் ஒரு பதார்த்தத்தின் ஸ்பர்ச முண்டானால் அதனாலுண்டாகும் சுகதுக்கம் சரீரத்துக்குத் தெரியவருகிறதில்லை. மனதினால்தான் அவைகளை ஒருவன் அறிகிறான். இந்த ஸ்பர்சத்தை மனதிற்குத் தெரியப்

படுத்துகிறது பிராணன். பிறகுதான் சுகதுக்கஞானமுண்டாகிறது. ஆகவே பாஹியப்ரபஞ்சத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் சம்மந்தம் உண்டாகவேண்டியதற்காகமட்டும் இந்த அன்னமய கோசம் வேண்டியதாக விருக்கிறது. இப்படி சம்பந்தம் உண்டாயிற்றென்று தெரியப்படுத்துவது பிராணன்.

9. பிராணமயகோசம்:–(1) பிராணனுடைய உற்பத்தி:–கௌஷீதகி உபநிஷத்து III–2-ஞல் இந்த பிராணன் ஆத்மாவின் கிரியா சத்தியென்றுதெரியவருகிறது. ப்ரச்னோபநிஷத்தின் आत्मनएषप्राणो जायते ஆத்மநஏஷப்ராணோஜாயதே என்கிற III-3 வதுசுருதியில் ஆத்மாவினின்றும் பிராணன் உண்டாவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆத்மாவே பிராணன். பிராணன் ஆத்மாவின் கிரியாசக்தி. ஆத்மா ஸ்வத: ஒன்றையும் செய்யமாட்டாது. அது சத்ரூபம், நிச்சயம், அதின் வியவஹாரிக்கும் சக்தி பிராணன், ஆகையால் பிராணன் ஆத்மாவினிட மிருந்து உண்டானதாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

(2) பிராணனுடைய பிரவிர்த்தி:—இது காரியத்தைச் செய்வதற்காக ஏற்பட்ட சக்தியேதவிர ஞானசக்தியன்று. அன்னமயகோசத்தில் பாஹியஸ்பர்சத்தாலுண்டாகும் அனுபவங்களை ஆத்மா அறியும்படி அவைகளை உள்ளே கொண்டுபோவதே இந்த பிராணமய கோசத்தின் காரியம், இதுவே அவைகளை அறியவில்லை. இது ஆத்மாவின் கிரியாசக்தியேதவிர ஞானசக்தியன்று. இந்த கிரியா சக்தியால் அன்னமய கோசத்திலிருக்கிற அணுக்கள் ஒரு வரம்பில் அடங்கி ஆத்மாவுக்குக் கோசம் உபயோகப்படும்படி செய்கின்றன. இந்த பிராணனுடைய வியாபாரமில்லாவிடின் அணுக்கள் ஸ்வயம் இஷ்டப்படி வியவஹரித்து ஆத்மாவுக்குக் கோசம் உபயோகமாகும்படி செய்யமாட்டா. சரீரம் கட்டிலிருந்து அவிழ்ந்துவிடும், மரணம் சம்பவிக்கும்.

(3) பிராணமயகோசம் உற்பத்தி:—ஆத்மாவின் கிரியாசக்தியும் உபாதியன்றியில் விளங்கமாட்டாதாகையால் இந்த பிராணன் உபயோகப்படுத்தும் உபாதிக்கு பிராணமயகோசம் என்றுபெயர். இது சூட்சுமாணுக்களின் சமுதாயமாகிற சூட்சும பிரகிருதி.

(4) பிராணமய கோசத்தின் பிரவிர்த்தி:—இந்த அன்னமய பிராணமயங்களின் ஸ்தூல சூட்சம அம்சங்கள் சேர்ந்து ஆத்மாவுக்குஸ்தூலோபாதி யாகின்றன. இந்திரியாதிகள் வியவஹரிப்பதற்குக்

காரணங்கள். ஆத்மாவின் சக்தி வெளியில் விளங்கும்படிச் செய்கிறதும், வெளியிலுள்ள அனுபவங்களை உள்ளேகொண்டுபோவதும் பிராணமயகோசமே. சகல கோசங்களின் கிரியைக்கும் பிராணமய கோசத்தின் சாதகம் வேண்டியது. கௌஷீதகி உபநிஷத்தில் III-3 4-வது சுருதிகளில் பிராணன் மரணகாலத்தில சகலத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஆத்மாவிடம் சேர்ப்பிவிக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

(5) ஸ்தூல உபாதி:—இந்த இரண்டு கோசங்களும் சேர்ந்து ஸ்தூலோபாதி ஆகின்றன. கோசங்கள் ஐந்தானலும் உபாதிகள் மூன்றுதான். இராஜயோக அப்பியாசத்தில் உபாதிகளைப் பிரித்து ஒருவன் ஒவ்வொன்றிலும் வியவஹரிக்க முடியும், கோசங்களைப் பிரித்து வியவஹரிக்கமுடியாது. இந்திரியகோசரமான பிரத்தியக்ஷ பிரபஞ்சத்தையும் புத்திகோசரமானபிரபஞ்சத்தையும், ஆத்மாவின் ஞானதிருஷ்டிக்குக் கோசரமான பிரபஞ்சத்தையும்ஸ்தூலாதி உபாதிகளிலிருந்து அறியலாம். கோசங்களால் பிரகிருதி விசேஷங்களைமட்டும் அறியமுடியும்.

10. மனோமய கோசம்:---(1) முந்தின கோசங்களுக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம்:—இந்த ஸ்தூல உபாதியையே மனு (XII-12,13 14,)பூதாத்மாவென்று சொல்லியிருக்கிறர். அதாவது, இதில் அடங்கிய இரண்டு கோசங்களைக் கொண்டு பாஹ்ய பிரபஞ்சத்தின் பூதங்களுடன் ஆத்மா சம்பந்தப்படக்கூடும். இனிவரும் கோசங்களின் வியவஹாரம் சரீரத்துக்குள்ளேயே ஏற்படுகிறது. பாஹிய பிரபஞ்சத்துடன் அன்னமய பிராணமய கோசங்கள் சம்பந்தப் படுவதால் ஏற்படும் அனுபவங்களை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு மனோமயாதி கோசங்கள் வியவஹரிக்கின்றன. இந்த மனோமய கோசத்தை மனு ஜீவாத்மா வென்கிறர். அதாவது, இவைகளில்தான்ஜீவன் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறன், அவைகளை அறிகிறன், இந்த மனோமயகோசம் தேவலோகத்துடன் சம்பந்தப்பட்டது அதாவது ஐதரேயஉபநிஷத்தில்தேவதைகளின் சிருஷ்டிக்குப்பிறகு மிருகங்களின் சிருஷ்டியும் மனுஷ்யனுடைய சிருஷ்டியும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இந்ததேவதைகள் தங்களுக்கு வாசஸ்தானம் கேட்க பிரம்மாவானவர் முதலில் மிருகசரீரத்தைக்காட்ட அது தங்களுக்கு போதாது என்று அவர்கள்சொல்ல, பிறகு மனுஷிய சரீரத்தைக்காட்ட அது சரிதான் என்று அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு அக்கினிமுதலிய பூதங்களின் அதிஷ்டான தேவதைகள் மானிடசரீரத்

தில் பிரவேசித்து வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களாக ஆனார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்திரியங்கள் பாஹ்ய பிரபஞ்சஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் அனுபவங்களை சுகதுக்க ஆகாரமாகச் செய்கின்றன. சுகதுக்கமயமான இந்த மனோமயகோசத்தைச் செய்வது இந்த தேவதைகளே;

(2) மனோமயத்தின் உற்பத்தி:—இந்த சுகதுக்கானுபவம் மிருகசரீரத்திலில்லாமலில்லை: அவர்களுடைய சுகதுக்கானுபவம் ஸ்தூலமாயும் அற்பமாயுமிருக்கிறது. அதுவே மனிதனிடத்தில் பரிபாகத்தை அடைந்து சூட்சுமமாயும் நீடித்தும் விளங்குகிறது. இச்சக்தியால் மிருகம் பாஹ்ய விஷயத்தை அடையும்போது சுகத்தையாவது துக்கத்தையாவது அடைகிறது. இந்த அனுபவம் அடிக்கடி ஏற்படுவதினால் பாஹ்ய பதார்த்தத்துக்கும் அந்தர அனுபவத்துக்கும் ஒருசம்பந்தம் ஏற்பட்டு சில பதார்த்தங்கள் சுகத்தைத்தரும் என்றும் சிலது துக்கத்தைத்தரும் என்றும் ஞானம் உண்டாக ஆரம்பமாகிறது. இந்த சுகதுக்கங்களும் அவைகளில் ஞானமும் சேர்ந்து மனோமய கோசத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. இந்த இரண்டுவித சேர்க்கை மனோமய கோசத்திலிருக்கிறது என்பது प्राणैश्चित्तं सर्वमोतं ப்ராணைச்சித்தம் ஸர்வமோதம் அதாவது மனனம் செய்கிற சங்கற்பிக்கிற கருவி இந்திரியங்களால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிற முண்டக (III-9) சுருதியால்ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது.

11. விஞ்ஞானமயகோசம்:—மனோமயகோசத்தால் சேர்த்துக்கொடுக்கப்பட்ட சங்கற்பாதிகளை விவேசனை செய்வதே விஞ்ஞானமயகோசத்தின் காரியம். அவைகளை ஒழுங்குபடுத்தி, அவைகளை யுக்தியால் பரிசோதிப்பதே இந்த கோசத்தின் முக்கியமான காரியம். ஆத்மா இதில் வியவஹரிக்கும்போது இந்திரியசம்பந்தமேயில்லை.

12-ஆநந்தமயகோசம்:—ஆநந்தமயகோசம் என்பது ஆத்மாவின் கடைசியான கோசம். உபாதியன்றியில்விளங்குதல் ஏற்படாததால் ஆத்மா விளங்குகிறதற்கு ஒரு உபாதி வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதுவே இந்த ஆநந்தமயகோசம். இது இல்லாவிடில் ஆத்மாபிரம்மம் என்கிறவியவஹாரமே யில்லாமற்போய்விடும். எல்லாம் ஒன்றுயிருந்தால் வியவஹாரம் ஏது. இது கேவலம் ஆநந்த ஸ்வரூபம். இதின் மஹிமையை முண்டக II-2-7-

வது சுருதியில் பார்க்க. இந்திரியங்கள் அடங்கிப்போகின்றன. மனது சாந்தமாகிறது. இந்த பிரம்ம நிஷ்டையில் ததேகத்தியானம் சித்திக்கிறது. மற்றதெல்லாம் சூன்யமாகிற சமயத்தில் ஞானஸ்வரூபம் ஆநந்த ஸ்வரூபமே விளங்குகிறது. இது இன்னமாதிரியென்று சொல்லமுடியாது. அநுபவத்தால் தான் தெரியத்தக்கது. தன்னைத்தான் அறிதல் என்பது அப்போது சித்திக்கிறது. முண்டகம் III-1-5-ல்சொல்லியபடி சுந்தாந்தக்கரணமுள்ள பக்தர்களே அதை அடையக் கூடும். ஹிருதயத்துக்கு வெளியில் எவ்வளவு சலனம் ஏற்பட்டாலும் ஹிருதயத்துக்குள் ஆத்மாவின் அசலமானஸ்திதியே அநுபவிக்கப் படுகின்றது. ஆநந்தமே முடிவான அவஸ்தை.

13. ஒவ்வொரு கோசத்திலும நான் என்னும் பாவனை:—இவ்விதமாக ஆத்மாவின் வியவஹாரம் இந்த கோசங்களில் விவரிக்கப் பட்டது. ஆத்மா அதாவது நான் என்பது ஒன்றுனாலும் கண்ணுடியில் ஏற்படும் பிரதிபிம்பம்போல் ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பம் அன்னமயாதிகோசங்களில்ஏற்பட்டு அன்னமயமே நான், பிராணமயமே நான், மனோமயமே நான், விஞ்ஞானமயமே நான், ஆநந்தமயமே நான், என்கிற பிராந்திஞானம் ஏற்படுகிறது. அன்னமயாதிகோசங்கள் தனித்தனியே நானாக இருந்தால் அவைகள் ஆத்மாபோல் இருக்கவேண்டுமே. அப்படியிராதபடியால் அவைகளில் தோன்றும் நான் என்கிற ஞானமும் பிராந்திரூபமே. ஆத்ம சம்பந்தமிருப்பதால்தான் நான் என்கிற பிராந்தி உண்டாகிறது.

14. உபசம்ஹாரம்:—அன்னமய கோசத்தில் பாஹ்ய பிரபஞ்சத்தின் சம்பந்தம் ஏற்பட்டு, பிராணமயத்தால் அந்த அநுபவங்கள் உள்ளே கொண்டு போகப்பட்டு, மனோமயகோசத்தால் அவைகள் சுகரூபம் அல்லது துக்கரூபம் என்கிற ஞானமுண்டாகி, விஞ்ஞானமயகோசத்தால் இந்த சுகதுக்கானுபவங்கள் விவேசனை செய்யப்பட்டு, தனக்கு எது உபயோகம் என்பது தீர்மானிக்கப் படுகிறது. பிறகு ஜீவன் ஆநந்தமயகோசத்தில் சகல வியவஹாரமற்ற ஆநந்தஸ்வரூபபிரம்மம் தான் தான் என்று அறிகிறான். ஜீவன் ஸ்வத: ஞானஸ்வரூபமாயிருந்தாலும் உபாதியில் அகப்பட்ட பிறகு உபாதிகள் மூலமாக பிராபஞ்சிக அநுபவங்களைச் சம்பாதித்து, அவைகளை நிஷேதித்து தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிய வேண்டியதாக இருக்கிறது.

15. இந்த விசாரத்தின் பிரயோசனங்கள்:-இவ்விதமாக கோசங்களை விசாரிப்பதின் பிரயோசனமானது சுகதுக்கானுபவங்க

ளைத்தேடி ஞானத்தைக் கொடுப்பதுமன்றியில், இச்சையின் நாசத்திலுமிருக்கிறது. விஷயசுகத்தைக் கொடுக்கிறதையே ஜீவன் தேடினாலும் இந்தசுகம் அல்பமாக இருப்பதைக்கண்டு ஜீவன் வெறுப்பு அடைந்து நாசமாகாத நிரதிசயமான சுகத்தையே அடைய இச்சிக்கிறான். இதனால் பிரபஞ்சவிஷய இச்சை நசித்துப்போகிறது. மேலும் இன்னும் ஒருபிரயோசனமுமிருக்கிறது. நம்முடைய சுகானுபவங்களால் பிறருடைய சுகதுக்கங்களை அறிந்து, நாம் ஆத்மா, நாம் கேவலம் ஞானஸ்வரூபம், சுகதுக்கானுபவங்கள் கோசங்களைச் சேர்ந்தவை, இப்படிபிறருக்கும் உபதேசிக்கும்படி சாமார்த்தியம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால், இந்த பிரயோசனம் வெகு முக்கியமானது.

இவ்விதமாக கோசங்களின் உற்பத்தியும் பிரயோசனமும் விவரிக்கப்பட்டன.

அத்வைதம்.

இந்த உபநிஷத்தின் முதல் மூன்று வல்லிகளுக்கு ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் அவர்கள் பாஷ்யம் எழுதி யிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீசுரேசுவராசாரியார் அவர்கள் வார்த்திகம் என்னும் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ ஆநந்தகிரிசுவாமிகள். பாஷ்யத்துக்கும் வார்த்திகத்துக்கும் டீகைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கரானந்தர் தீபிகை என்னும் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். ஸ்ரீ வித்தியாரணிய சுவாமிகள். நான்கு அத்தியாயங்களுக்கும் 'தீபிகை என்னும் வியாக்கியானம்செய்திருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ வித்தியாரணியசுவாமிகளுடைய வியாக்கியானம் வெகு சம்பூரணமாயும் தெளிவாயு மிருக்கிறது. சிலவிடங்களில் அவர்சொல்லும் அர்த்தம்பாஷ்யகாரருடைய அர்த்தத்தினின்றும் வித்தியாசப்பட்டாலும் பெரும்பான்மையாய் ஆசாரியருடைய அபிப்பிராயத்தை அனுசரித்தே அவர் எழுதியிருக்கிறார். மேலும் வேதாந்தசூத்திரங்களின்பேரில் தான் எழுதிய அதிகரணமாலையிலிருந்து அநேக விசாரங்களை இந்த டீகையில் உசிதமான இடங்களில் அவர் எழுதியிருக்கிறார். கிரந்தத்தின் விஸ்தாரபயத்தால் தீபிகையின் முக்கியபாகங்களும் அதிகரணமாலையின் தீர்மானங்களும் மாத்திரம் இந்த மொழிபெயர்ப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. சுரேசுவராசாரியாருடைய வார்த்திகத்திலிருந்தும் ஆநந்தகிரி டீகையிலிருந்தும் சிலவிஷயங்கள் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன) .ச-பா=சங்

கரபாஷ்யம்; வி-வி=வித்தியாரணிய வியாக்கியானம்; சு-வா=சுரேசுவராசாரியாருடைய வார்த்திகம் ; ஆ=ஆநந்தகிரி இப்படி அக்ஷரங்களின் சங்கேதங்களை அறியவும்.)

வேதாந்தங்களின் முக்கியமான கருத்து ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியம். இந்த உபநிஷத்தின் இரண்டாவது வல்லியில் பிரம்மஞானம் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேதார்த்தத்தின் எல்லாப் பிரக்கிரிகைகளும் இந்த உபநிஷத்தில் அடங்கி யிருக்கின்றனவா இல்லையா வென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு வேதாந்தத்தின் சாராம்சமும் இந்த உபநிஷத்தினுபதேசத்தின்சுருக்கமும் அடியிற் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வேதாந்தசாரம்:—பிரபஞ்சத்தின் கர்த்தாபிர்ம்மம். இது நிர்குணம், அதாவது நாம் அறியும் எந்தக்குணமும் அதினிடமில்லை, அது சத்சித் ஆநந்தஸ்வரூபம். இதைத்தவிர மற்றதெல்லாம் அசத், அஞ்ஞானம். ஆகவே பிரபஞ்சம் அஞ்ஞான (அவித்தியா) ஸ்வரூபம். பிரம்மத்தை விட்டுவிட்டால் அதற்கு சத்தை ஏற்படமாட்டாது. இந்த அஞ்ஞானம் சத்வ இரஜஸ் தமஸ் ஆகிய முக்குணங்களுள்ளது. இது இரண்டுவிதம்(1)சமஷ்டி (2) வியஷ்டி சமஷ்டிப்பிரதிபிம்பிதன் சர்வஞ்ஞசர்வசக்திமானை ஈசுவரன். வியஷ்டியில் பிரதிபிம்பிதன் பிராஞ்ஞன். சமஷ்டி அவித்தை ஈசுவரனுடைய கர்ரணசரீரம் அதாவது சகல வஸ்துக்களின் காரணம். வியஷ்டி அவித்தையால் ஜீவர்களின் சரீரம் ஏற்படுகிறது. காரண சரீரம் ஆநந்தமயகோச மென்றும் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தையினின்றும் ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவீ ஆக பஞ்சபூதங்கள் உண்டாயின. இவைகளின் குணங்கள் சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தங்களாம். இவைகள் முக்குணங்களுடன் கூடியிருக்கின்றன. இந்த ஐந்து சூட்சும பூதங்களினின்றும் புத்தி, மனசு, ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், பஞ்சப் பிராணன்கள், இவைகளுண்டாகின்றன. புத்தியும் ஞானேந்திரியங்களும் சேர்ந்து விஞ்ஞானமய கோசமாகின்றது. மனதும் கர்மேந்திரியங்களும் சேர்ந்து மனோமய கோசமாகின்றது. பிராணன்களும் கர்மேந்திரியங்களும் சேர்ந்து பிராணமய கோசமாகின்றது. இந்த மூன்று கோசங்களும் ஜீவனுடைய சூட்சும உபாதியாகின்றன. இந்த சூட்சம உபாதியும் சமஷ்டியில் வியவஹரிக்கிற பரமாத்மாவுக்கு சூத்ராத்மா அல்லது ஹிரணியகர்ப்பன் என்று பெயர்.

இவனையே தைஜஸனென்றும் சொல்லுவார்கள். ஜாக்கிரத்தில்போல் ஸ்வப்னத்திலும் இந்த 3 கோசங்கள் வியவஹரிக்கின்றன.

சூட்சும ஆகாசத்தினின்றும் ஸ்தூல ஆகாசாதிகள் உண்டாகின்றன. இவைகளின்றும் பிருதுவிமுதலிய லோகங்களும் மனிதன் முதலானவர்களின் சரீரங்களும் உண்டாகின்றன. சமஷ்டி ஸ்தூல சரீராபிமானி வைசுவாநரன் அல்லது விராட், வியஷ்டிஸ்தூலசரீராபிமானி விசுவன். இந்த ஸ்தூலசரீரம் அன்னமய கோசமெனப்படும். இதின் அவஸ்தை ஜாக்கிராவஸ்தை எனப்படும். இதில் ஸ்தூல சப்தாதிகளை ஆத்மா அறிகிறுன். இந்த ஸ்தூலசூட்சுமகாரணசரீரங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒருபிரபஞ்சமாகின்றது. விசுவன் முதல் ஈசுவரன் வரையில் வியவஹரிக்கிற ஆத்மாவும் ஒருவனே.

இது வேதாந்தத்தின்சாரம். இனி இந்த தைத்திரிய உபநிஷத்தில்சொல்லிய விவரத்தையும் கவனிப்போம். இரண்டாவது வல்லியின் ஆரம்பத்தில் ரிக் (வேதமந்திரம்) கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இந்த உபநிஷத்தின் சாரத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்த மந்திரமானது—"பிரம்மத்தை அறிந்தவன் பரத்தை அறிகிறுன். பிரம்மம் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம். ஹிருதயகுஹையிலிருக்கிற இதை அறிகிறவன் பிரம்மத்துடன் சகல இச்சைகளையும் அடைகிறுன்.

இந்த அநந்தத்தினின்றும் ஆகாசம் உண்டாகிறது. ஆகாசத்தினின்றும் வாயு, வாயுவினின்றும் ஜலம், ஜலத்தினின்றும் பிருதுவி, பிருதுவியினின்றும் ஓஷதிகள், ஓஷதிகளினின்றும் அன்னம் அன்னத்தினின்றும் வீரியம், வீரியத்தினின்றும் புருஷன், இவைகள் உண்டாகின்றன. சகலபிராணிகளும் அன்னத்தினின்றும் உண்டாகி அன்னத்திலேயே லயமாகின்றன. இந்த அன்னத்தை பிரம்மமாக பாவிப்பதே ஞானத்தின் ஆரம்பம். அடுத்தபடியில் அன்னத்துக்கு ஆதாரமாயும் அதற்கு ஆத்மாவாயுமிருக்கிற பிராணனை பிரம்மமாக பாவிக்கவேண்டும். இதற்கும் ஆத்மாவான மனதை பிரம்மமாக பாவித்தல்; இதை மனதிற்கும் ஆத்மாவான விஞ்ஞானத்தை பிரம்மமாக பாவித்தல்; அந்த விஞ்ஞானத்திற்கும் ஆத்மாவான ஆநந்தத்தை பிரம்மஸ்வரூபமாக பாவித்தல், இவைக ளெல்லாம் பிரம்ம பாவனைக்குச் சாதகங்களாம்.

பிரம்மம் சகலத்தையும் சிருஷ்டித்து அதில் பிரவேசித்தது. சிருஷ்டிக்குமுன் சகலமும் பிரம்மஸ்வரூபமாகவே யிருந்தது. பிரம்மமன்றியில் யாதொன்றிற்கும் சத்தையில்லை, ஜீவபிரம்ம ஐக்கி

யத்தை அறிந்தவனுக்கு யாதொருபயமுமில்லை. இந்த ஞானத்தின் தாரதம்மியத்தினால் ஆநந்தத்தில்தாரதம்மியங்கள் ஏற்படுகிறது. அந்தப் பிரம்மத்தை அறிவதினால் பிரம்மாநந்தமே அடையப்படுகிறது.

மூன்றாவது வல்லியில் இந்த உபதேசமே ஒருகதைமூலமாக ஸ்திரப்படுத்தப்படுகின்றது.

இதனால் பிரம்மஞானம்ஜடிதியில்கிடைக்கமாட்டாதென்றும், தபஸால் தான் அதை அடையலாம் என்றும் தெரியவருகிறது. முந்தின வல்லியிற்சொல்லிய விஷயமே இதில் வேறு விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நூதன உபதேசம் ஒன்றுமில்லை.

இந்த தைத்திரியத்தில் வேதாந்தத்தின் முக்கியமான கொள்கைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறன. பிரம்மம் சகலத்துக்கும் ஆதாரமென்பதும் அது ஸ்வயம் யாதொரு பற்றுதலன்றியிலுமிருக்கிறதென்பதும் தெளிவாய் இதில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பிரமம் சத்ருபம், சகலத்தின் சிருஷ்டிக்கும், ஸ்திதிக்கும் காரணம் என்பதையும், பிரம்மத்தினின்றும் ஐந்து பூதங்கள் உண்டாகிறதையும், ஆத்மாவின் ஐந்து கோசங்களையும் இந்த உபநிஷத்தில் நன்றாய் அறிகிறோம்.

சில குறைவுகளுமிருக்கின்றன. ஸ்தூல சூட்சும பூதங்களின் வித்தியாசம் இதில் கொடுக்கப்படவில்லை. மனது, புத்தி, ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், பிராணங்கள் இவைகள் எப்படி உண்டாயினவென்பதும் இதில் தெரியவில்லை. இந்த ஐந்து கோசங்களுக்கும் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவுக்கு மிருக்கிற சம்பந்தம் இப்படிப்பட்டது என்பதும் தெரியவில்லை. தைத்திரீயத்திலுள்ள சிருஷ்டிக்கிரமத்தைக் கவனித்துப் பார்த்தால் இந்த கோசங்கள் பிருதிவியின் விகாரங்கள் என்று தோன்றுகின்றன. இந்தகோசங்கள் பஞ்சபூதங்களின் சம்பந்த மன்றி உண்டானதாகச் சொல்லியிராததால் இவைகள் விகாரங்களாகவே யிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

முதலாவதுபாகத்துக்கும்இரண்டாவதுபாகத்துக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை என்று சிலர் சொல்லுவது யுக்தமல்ல. பிரம்ம ஞானத்தைத் தேடுகிறவன் வேண்டிய யோக்கியதையை அவசியம் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டியது. இது முதலாவது வல்லி

யில்உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இது இரண்டாவது வல்லிக்குச் சக்கமாயிருக்கிறது.

இதர உபநிஷத்துக்களில் சொல்லிய விஷயங்களே இவ்விடத்திலும் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் இவைகள் மற்ற இடங்களைவிட்டு இவ்விடத்தில் ஏற்பாடாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த கிரந்தத்தில் அடங்கிய முக்கியமான விஷயங்கள் :—

முதலாவது வல்லியில் (பிரம்ம வித்தையின் பஹிரங்கசாதனங்கள்.)

1. ஸ்ரீசங்கராசாரியாருடைய (a) மங்களாசரண சுலோகங்கள்
   (b) ஷையாருடைய உபோத்காதம் (பூர்வபீடிகை)

2. ஸ்ரீவித்தியாரணிய சுவாமிகளுடைய
   (a) மங்களாசரண சுலோகம்
   (b) உபநிஷத்தின் (1) அர்த்தம், (2) அதிகாரி, (3) விஷயம் (4) சம்பந்தம் (5) பிரயோஜனம் இவைகள் விஷயமாய் விசாரம்.

3 சாந்தி மந்திரம்.

4. 1-வது அனுவாகம்
   (a) தேவதைகளால் ஏற்படக்கூடிய விக்கினங்கள்
   (b) விக்கின நிவிர்த்தியின்பொருட்டு பிரார்த்தனைகள்.

5. 2-வது அனுவாகம் :—மந்திரங்களை உச்சரிக்கவேண்டிய விஷயத்தில் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள்.

6. 3-வது அனுவாகம் :—இஹபரலோக பலசித்திக்காகப் பிரார்த்தனை.
   (a) யசஸின் பொருட்டு பிரார்த்தனை
   (b) லோகம், ஜோதிஸ், வித்தை, பிரஜை, ஆத்மா இவைகளில் சம்ஹிதோபாசனை
   (c) உபாசனைக்கு வேண்டிய சரீரஸ்திதி, தேசகால விசேஷங்கள்
   (d) உபாசியத்தின் ஸ்வரூபம்
   (e) உபாசனையின் லக்ஷணம்

7. 4-வது அனுவாகம் :—புத்திமுதலியவைகள் விஷயமாய் பிரார்த்தனை

(a) புத்தி தீக்ஷ்ணியத்தின் பொருட்டு ஜபம்
(b) சரீர தார்ட்டியத்தின் பொருட்டு ஜபம்
(c) அன்னபான வஸ்திரங்களுக்காக ஹோமம்
(d) தகுந்த சிஷ்யர்களை அடைய ஹோமம்

8. 5-வது அனுவாகம் :—மத்தியமாதிகாரியை உத்தேசித்து தேவதைகளின் பிரார்த்தனை

(a) மூன்று தேவதைகளுக்குப் பிரதீகங்களான வியாஹிருதிகள்
(b) நான்காவது வியாஹிருதியாகிய பிரதீகம்
(c) வியாஹிருதிகளை லோகாதிகளாகத் தியானித்தல்

9. 6-வது அனுவாகம் :—மத்தியமாதிகாரிக்கு மனது முதலிய உபாதியுடைய பிரம்மோபாசனை.

(a) உபாசிய ஸ்வரூபம், மார்க்கம், பலன், விதி
(b) உபாசனா விஷயமாய் பிரம்ம சூத்திரச்சுருக்கம்

10. 7-வது அனுவாகம் :—மந்தாதிகாரியின்பொருட்டு பிருதிவியாதிகளை உபாதியாயுடைய பிரம்மோபாசனை.

(a) ஆதிபௌதிக, ஆத்தியாத்மிக வகுப்புகள்
(b) இவைகளின் உபாசனை

11. 8-வது அனுவாகம் :—உத்தமாதிகாரிக்கு பிரணவோபாசனை

(a) உபாஸிய ஸ்வரூபம் பிரணவம், பிரம்மம்
(b) பிரணவஸ்துதி
(c) பிரணவ விஷயமாய் விசாரம்.

12. 9-வது அனுவாகம் :—தர்மவிசாரம்

(a) உபாசகன் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதர்மங்கள்
(b) முக்கியமான விஷயங்களில் மதபேதங்கள்

13. 10-வது அனுவாகம் :—ஞானோதயத்துக்காக ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம் ; திருசங்கு உபதேசம்

14. 11-வது அனுவாகம் :—ஆசாரியரால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஞானம்முதலிய இதர விஷயங்கள்

15. 12-வது அனுவாகம் :—சாந்தி மந்திரம்.

2 வது பிரம்மவல்லி (பிரம்ம வித்தியா நிருபணம்)

1. சாந்திமந்திரம் குருசிஷ்ய லக்ஷணங்கள்

I - சிரவணப் பிரகரணம்.

2. 1-வது அனுவாகம் :—

(1) உபநிஷத்தின் சாரம் பிரம்மஞானத்தால் முக்தி

(2) பிரம்மத்தின் சத்தியஞான ஆநந்த ஸ்வரூபம்

(3) பிரம்மத்தின் அநந்தத்தைக் காட்டும் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி

(4) பிரம்மத்தின் ஹிருதய வாசத்தைக்காட்டும் அன்னமயாதிகோச விசாரம். அன்னமயகோசம்

(5) உபாசனைக்காக இதின் அவயவவிசாரம்

3. 2-வது அனுவாகம் :—

(1) அன்னமயப் பிரம்ம விஷயமாய் சுலோகம். விராட்டு விராட்டின் தியானம், பலன், அன்னமயகோச ஞானத்தால் பிரம்மஞானம்

(2) பிராணமயகோசம் உபாசனை

(3) இதின் அவயவங்கள் உபாஸியஸ்வரூபம்

4. 3-வது அனுவாகம் :—

(1) பிராணமயப் பிரம்ம விஷயமாய் சுலோகம். பிராணமயத்தின் தாற்பரியம்

(2) மனோமயகோசம் உபாசனை

(3) இதின் அவயவங்கள் உபாஸியஸ்வரூபம்.

5. 4-வது அனுவாகம் :—

(1) மனோமயப் பிரம்ம விஷயமாய் சுலோகம் மனோ மயத்தின் தாற்பரியம்

(2) விஞ்ஞான மயகோசம் உபாசனை

(3) இதின் அவயவங்கள் உபாஸிய ஸ்வரூபம்

6. 5-வது அனுவாகம் :—

(1) விஞ்ஞானமய பிரம்ம விஷயமாய் சுலோகம். ஹிரணிய கர்ப்போபாசனை விஞ்ஞானமயத்தின் தாற்பரியம்

(2) ஆநந்தமயகோசம் உபாசனை

(3) இதின் அவயவங்கள் உபாஸியஸ்வரூபம்

7. 6-வது அனுவாகம் :—

(1) ஆநந்த மயப்பிரம்ம விஷயமாப் சுலோகம். ஆநந்த மயத்தின் தாற்பரியம்.

II-மனனப் பிரகரணம்.

(2) உபதேசித்த பிரம்மத்தின் சத்பாவ விஷயமாய் சிஷ்யனுடைய பிரச்னம்

(3) குருவின் உத்தரம் சத்பாவநிரூபணம்

(1) யுக்தியால்

(1) வித்வதனுபவத்தால்

8. 7-வது அனுவாகம் :—

(1) பிரம்ம சத்பாவவிஷயமாய் சுலோகம்

(2) வேறுவிதத்தால் நிருபணம்

(3) பய அபய ஸ்திதிகள்

9. 8-வது அனுவாகம் :—

(1) பிரம்மஞான மில்லாதவனுக்கு பயமுண்டென்கிற விஷயத்தில் சுலோகம்

(2) ஆநந்தத்தின் விசாரம், பலவிதங்கள்

(3) இந்த விசாரபலன்.

10. 9-வது அனுவாகம்

(1) பிரம்மாநந்தத்தை அறிந்தவன் விஷயமாய் சுலோகம்

21 அறிந்தவனுக்குப்பலன்

III-வது பிருகுவல்லி (அந்தரங்க சாதன நிரூபணம்)

சாந்திமந்திரம்

I. நிச்சல சித்த முள்ளவனுக்கு பிரம்ம வித்தியா பிராப்தி

2. 1-வது அனுவாகம் :—

(1) பிரம்மோபதேசம் செய்யும்படி சிஷ்யனுடைய (பிருகு வின்) கேள்வி,

(2) விசாரம் செய்யும்படி குருவின் (வருணனுடைய) உத்தரம்

(3) பிரம்ம லக்ஷணம்

(4) பிருகுவின் தபஸ்

3. 2-வது அனுவாகம் :—(1) அன்னம் பிரம்மம் என்பதை விசாரித்ததின் பேரில் பிருகுவின் சந்தேகம் கேள்வி

(2) பிராணனை பிரம்மமாக அறியும்படி உத்தரம்

4. 3-வது அனுவாகம் :—

(1) முன்போலவே சந்தேகம் கேள்வி

(2) மனதைப் பிரம்மமாக அறியும்படி உத்தரம்

5. 4 வது அனுவாகம் :—

(1) முன்போலவே சந்தேகம் கேள்வி

(2) விஞ்ஞானமே பிரம்மம் என்று அறியும்படி உத்தரம்

6. 5-வது அனுவாகம் :—

(1) முன்போலவே சந்தேகம் கேள்வி

(2) ஆநந்தத்தை பிரம்மமாக அறியும்படி உத்தரம்.

7. 6-வது அனுவாகம் :—

(1) ஆநந்தமே பிரம்மம் என்னும் நிச்சயஞானம்

II. சஞ்சல சித்த முள்ளவனுக்கு ஏகாக்கிரத்தை சித்திக்கும் பொருட்டு உபதேசம் :—

(2) ஆநந்தபிரம்மத்துக்குமேல் யாதொன்றுமில்லை

(3) இதை அடையசாதகம். பலன்

8. 7-வது அனுவாகம்

(1) அன்னத்தின் ஆதரவு

(2) பிராணத்தின் அன்னரூப உபாசனை பலன்

9. 8-வது அனுவாகம் :—அப்புவின் அன்னரூப உபாசனை

10. 9-வது அனுவாகம் :—பிருதிவியின் அன்னரூப உபாசனே
11. 10-வது அனுவாகம் :—
    (1) அதிதியை ஆதரித்தல்
    (2) தானவிதி
    (3) சில்லரை உபாசனேகள்
    (4) சகலமும் பிரம்மஸ்வரூபம் என்னும் பாவனே
    (5) சர்வாத்மக பிரகடனகானம்

4-வது நாராயணவல்லி.

1. பிரம் மதத்வம்—1-வது அனுவாகம் (1-19) மந்திரங்கள்-
2. ஸ்னை பிரகரணம்—1-வது அனுவாகத்தில் 35,37,39,41, 43—46, 49—51, 55. 56—62, 66—72-வது மந்திரங்கள்
3. விபூதி கோபீ சந்தன தாரணங்கள்—1-வது அனுவாகம் 40-வது மந்திரம் 56-வது அனுவாகம்.
4. சந்தியாவந்தனம்—1-வது அனுவாகத்தில் 54, 55, 63, 64, 65, வது மந்திரங்கள், 2-வது அனுவாகத்தில் 1-வது மந்திரம, 12-ல் 6-வது மந்திரம், 23, 30—36, 61-62-வது அனுவாகங்கள்.
5. ஜபம் ,, ,, 1-ல் 23—34, மந்திரங்கள், 47-வது மந்திரம்
6. சூரிய நமஸ்காரம் 14-வது அனுவாகம்
7. சூரிய உபாசனே 37, ,, ,, ,,
8. ருத்திரஜபம், 52, 53, 57, 58 ,,
9. புருஷசூக்தம், 13, ,,
10. ஔபாசனம்—1-வது அனுவாகத்தில் 13-14-வது மந்திரங்கள் 12-ல் 10-வது மந்திரம்
11. பூஜை 1-ல் 21, 48-வது மந்திரங்கள் 12-ல் 10. 12—17 மந்திரங்கள். 16, 19, 24, 25, 26-வது அனுவாகங்கள்
12. வைகவதேவகர்மம் 59, 60 ,, ,,
13. போஜன காலவிதிகள் 38-40, 51, 69—74 ,, ,,
14. சிராவணம் முதலிய வைதிக கர்மங்கள்—1-ல் 36, 42, 52-வது மந்திரங்கள், 6-ல் 1-வது மந்திரம் 7, 65, 66-வது அனுவாகங்கள்

15. பிரம்ம வித்தியா சாதகங்கள் 78-வது அனுவாகம்.

16 இதிஹாசம், 79, „ „

17 வித்தியாஸ்துதி, 80, „ „

இந்த நாராயண வல்லியின் 80 அனுவாகங்கள், 262 மந்திரங்கள் 961-வாக்கியஙகள் இவைகளில், 57 „ 211 „ 512, மேற் சொல்லிய விஷயங்களில் உபயோகப்படுவதாகத் தெரியவருகின்றன. முதலாவது அனுவாகத்தில் 33-வாக்கியங்களடங்கிய 14 மந்திரஙகளும், இரண்டாவது அனுவாகத்தில் 12 வாக்கியங்களடங்கிய 6 மந்திரக்களும், 60 வாக்கியங்களடங்கிய 25 மந்திரஙகளுள்ள (3, 4, 5, 6, 7, 26, 27, 28, 41—48, 51, 55, 70, 72, 73, 74, 77 ஆகிய) 23 அனுவாகங்களும் ஆக 107 வாக்கியங்களடங்கிய 51 மந்திரங்கள் மட்டும் இன்ன கர்மங்களில் உபயோகப் படுகின்றனவென்பது தெரியவில்லை. இவைகளில் பரப்பிரம்ம பிராப்தி விஷயமாய் சில மந்திரங்களுண்டு.

விசிஷ்டாத்வைதம்.

இந்த உபநிஷத்துக்கு ரெங்கராமானுஜாசாரியார் அவர்கள் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள். பாஷ்யகாரராலும் பாஷ்ய வியாக்கியானகாரரான வியாசாரியராலும் சில பாகங்களுக்கு அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதின் முதலாவதான சிக்ஷாவல்லியில் 1-வது அனுவாகத்தில்:—பிரம்ம வித்தையை சிஷ்யன் விக்கினமன்றியில் அடையும்பொருட்டு அவன் தேவதைகளுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை வேதாக்ஷரங்களை பிரகாசம்செய்யும் வாயுவின் பிரார்த்தனை கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

2-பிரம்ம வித்தைக்கு சிக்ஷை என்னும் வேதாங்க வர்ணனை

3-வித்தியாபலத்தின் பொருட்டு குரு சிஷ்யர்களின் பிரார்த்தனை லோகம் முதலியவைகல் இரகசிய உபதேசஙகள்.

4-பிரம்ம ஞானத்துக்காக பிரணவப் பிரார்த்தனை இலக்ஷ்மியின் பிரார்த்தனை அனுகூல சிஷ்யன் வேண்டுமென்பதாய் குருவின் பிரார்த்தனை,

5. வியாஹ்ருதி உபாசனே
6. பரவத்தியோபதேசம்-அர்ச்சிராதிமார்க்கம்
7- அத்தியாத்மாதிகள்
8. பிரணவஸ்துதி
9. பிரம்மவித்தைக்கு அங்கமான கர்மோபதேசம்
10. வித்தைக்குச் சாதகமான ஜபமந்திரம்
11 குருசிஷ்யர்களின் பரஸ்பர தர்மங்கள்
12 முடிவில் செய்யவேண்டிய சாந்திமந்திரம்

2. பிரம்மவல்லி.

விக்கின நிவிர்த்தியின்பொருட்டு சாந்திமந்திரம் கூறப்படுகின்றது.

1. பிரம்மமே உபாசிக்கத்தக்கது; அதுவே அடையப்படுகின்றது. பிரம்மம், அதின் உபாசனே, அதை அடைதல், அடையத்தகுந்தவஸ்து இந்நான்கும் இதில் கூறப்படுகின்றன. பிரம்மத்தினின்றும் ஆகாசாதிகளின் உற்பத்தி· அன்னமயகோசம். இதை சுலபமாய் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு அவயவங்களின் வர்ணனே.

2· ஆகாசம் முதல் ஸ்தூலசரீரம் வரையிலுள்ள சகல பிரபஞ்சத்துக்கும் பிரம்மம் உபாதானகாரணம்; அந்தர்யாமி ஆத்மா.

இந்த ஆத்மா ஆநந்தமயன் என்று காட்டும்பொருட்டு பிராணயாமாதிகளின் விசாரம். பிராணமயம் என்பதினுல் பஞ்சவிர்த்திகளுடைய பிராணனேயே அறியவேண்டியது· பிராணனுல் ஸ்தூல சரீரம் பூரிக்கப்பட்டிருப்பதால் பிராணமயனுடைய புருஷாகிருதி இந்த பிராணமயனுடைய அவயவங்கள்·

3· அன்னமயனுக்கு பிராணமயன் ஆத்மாவல்ல; மனேமயன் அன்னமய பிராணமயங்களின் ஆத்மா.

4· இந்த அன்னமய பிராணமய மனேமயங்களுக்கு ஆத்மா ஒன்று· அது விஞ்ஞானமயம்=ஜீவன்.

5. ஆனந்தமயன்:—பிரம்மம்.

6. ஆநந்தமயனே சத் என்று அறிவதால் மோக்ஷமும், அசத் என்று அறிவதால் சம்சாரமும் ஏற்படுகின்றது. இந்த பிரம்மத்துக்கு அந்தராத்மா இல்லே, பிறகு வித்வான் பிரம்மத்தை அடை

கிறான் என்று சொன்னவிஷயத்தில் அவன் மரித்தபிறகு பரலோகத்தை அடைகிறானா? அல்லது இவ்விடத்திலேயே பிரம்மத்தை அடைகிறானா? பிரம்மத்தின் கதி என்ன, ஸ்வரூபமென்ன, சத்பாவம் யாது; அசத்பாவம் யாது என்பதாய் ஆறு கேள்விகள் ஏற்படுகின்றன. இவைகளுக்கு உத்தரமாக பிரம்மத்தின் ஸ்ருஷ்டி விஷயமாக சங்கற்பம், ஸிருஷ்டித்ததால் அநுப்பிரவேசம், சத், தியத் முதலிய ரூபங்களாக ஆகுதல் இவைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சேதனா சேதன சகல பிரபஞ்சமும் பரமாத்ம ஸ்வரூபம்.

7. சிருஷ்டிக்குமுன் பிரம்மம் அசத்தாக இருக்கிறது, அதாவது நாமரூபங்களால் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கவில்லை. இந்த பிரம்மம் ஆநந்தமாயிருப்பதால் உபாசிக்கத்தகுந்தது அடையத்தகுந்தது.

8. சகல தேவதைகளும் பரமாத்ம பயத்துடன் நடக்கிறார்கள். பரமாத்மபதமே பயமற்றதாகையால் பிர்ம்மஞானமே அப்பியசிக்கத்தக்கது.

ஆநந்த விசாரம்:—பிரம்மம் ஆநந்தரூபம் என்றும்நிரூபணம். பிரம்மம் திவ்விய சரீரமுள்ளது; நாராயணன் என்ற பெயருள்ளது. ஹிருதயத்திலிருக்கிற நாராயணனை தியானம் செய்யவேண்டியது. பிரம்ம வித்துக்களுக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முக்தியில் ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றாகிறதில்லை.

9. பிரம்மோபாஸனையால் சகல துக்கநிவிர்த்தி.

பிருகுவல்லி.

1-6-சாந்திமந்திரம்:

பிரம்மத்தின் வேறு லக்ஷணங்களும் பிரம்மஞானத்துக்குச் சாதகமான தபஸும் கூறப்படுகின்றன. அன்னம் முதலியவைகளெல்லாம் பிரம்மமா, அல்லது அவைகளில் ஒன்றுதான் பிரம்மமா, அப்படியானால் அது எது என்ற சந்தேகம் சிஷ்யனுக்குவர, சிஷ்யனுடைய மனதை சோதிக்கும்பொருட்டு அன்னம் முதலியவைகளை தனித்தனியே பிரம்மம் என்பதாகச்சொல்லி, இவைகள் பிரம்மம் ஆகமாட்டாவென்று சிஷ்யன் அனுபவத்தில் தெரிந்துகொண்டபின் ஆநந்தமே பிரம்மம், அது ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்களுக்குக் காரணம் என்று குரு உபதேசம் செய்கிறார். கடைசியில் இந்த வித்தையின் பலன் கூறப்படுகின்றது.

7. இந்த வித்தைக்கு அங்கமான விரதம், அன்னத்தை நிந்திக்கக்கூடாது.

8. அன்னத்தை நிராகரிக்கக்கூடாது.

9. அன்னத்தை விசேஷமாய் அதிதிகளின்பொருட்டுச் செய்துவைக்கவேண்டும்.

10. அதிதி பூஜைக்கு அத்தியாத்ம உபாசனை, தேவ உபாசனை; இவைகளின் பலன்.

நாராயணவல்லியின் விஷயம் முன்னமேயே கொடுத்தாய் விட்டதினால் இதில் கொடுக்கப்படவில்லை.

துவைதம்.

இந்த உபநிஷத்துக்கு ஸ்ரீமத்வாசாரியாரவர்கள் பாஷ்யம் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஜயதீர்த்தர் என்பவர் டீகையும், வியாசதீர்த்தர் என்பவர் வியாக்கியானமும் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீராகவேந்திரசுவாமிகள் கண்டார்த்தம் என்னும் வியாக்கியானத்தை எழுதியிருக்கிறார்கள். முந்தின உபநிஷத்துக்களில்போலும் இதிலும் பல வியாக்கியானங்களிலிருக்கிற விஷயங்கள் கோர்வையாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாஷ்யகாரர் தான் செய்யும் அர்த்தத்துக்கு ஆதாரமாக யஜுஸ்ஸம்ஹிதை, ப்ரக்விருப்தம், வியாஹிருதத்த்வம், வியாஹிருதசாரம், பிரம்மசாரம், தத்வஸம்ஹிதை, சப்தநிர்ணயம், கர்மதத்வம், பாரதம், யஜுர்விவேதம் முதலிய கிரந்தங்களினின்றும் வசனங்களை எழுதியிருக்கிறார்.

1. சிக்ஷாவல்லியின் சுருக்கம்.

1. பிருகு ரிஷியானவர் விக்கினநாசத்தின்பொருட்டு மித்திரன், வருணன், முதலான தேவதைகளை உத்தேசித்து பிரார்த்தனைசெய்து, சகலத்துக்கும் ஆசிரியரான பரப்பிரம்மத்தையும் ஸ்துதிசெய்து பிரார்த்திக்கிறார்.

2. பிரம்மவித்தையை அப்பியசிக்கிறவன் முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள்:—அகராதிகளை உச்சரிக்கும் கண்டம் முதலிய ஸ்தானங்கள்; உதாத்தம் முதலிய ஸ்வரங்கள்; ஹிருஸ்வாதி மாத்திரைகள்; அக்ஷரங்களை உச்சரிக்கும் விவிருதம் முதலிய பிரயத்தினம்; அக்ஷரத்துக்கும் அக்ஷரத்துக்கும் இருக்கிற சந்தி; அக்ஷரங்களின் பரம்பரை; வர்ணிக்கத்தக்கவரானதால் பகவான் வர்ண என்று பெயருள்ளவர்; ஸ்வதந்திரமிக்கிறதினால், ஸ்வர என்று பெயருள்ளவர்; மான (பிரபஞ்ச) த்தினின்றும் இரக்ஷிக்கிறதினால், மாத்திரை என்ற பெயருள்ளவர்; பலத்திலிருக்கிற

வர்; சகலத்திலும் சமபுத்தியுள்ளவரானதால் சாம என்ற பெயருள்ளவர்; அநந்தகுணமுள்ளவரானதால் சந்தான என்ற பெயருள்ளவர். இப்படி அப்பியாசி முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது.

3. முன்சொன்ன தேவதைகள் குரு சிஷ்யர்களின் யசஸையும் பிரம்மதேஜஸையும் விருத்திசெய்யட்டும். எங்கும் சமரூபமாயிருப்பதால் சாம என்று பெயருள்ள பரமாத்மாவால் அதிஷ்டிதமான வர்ணம், சந்தி இவைகளிலிருக்கிற பிரம்மவித்தை; பூர்வரூபம் உத்தரரூபம், சந்தி, சந்தானம் என்கிற நான்குவிதமான சம்மதையின் இரகசியம் இவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. உலகத்தில் நாராயணன் என்கிற பெயருள்ள பரமாத்மா, சூரியாதி ஜோதியில் பிரத்தியும்னன் என்று பெயருள்ள பரமாத்மா, வித்தையில் சங்கர்ஷண என்று பெயருள்ள பரமாத்மா, பிரஜைகளிடத்தில் வாசுதேவன் என்று பெயருள்ள பரமாத்மா, ஆத்மாவினிடத்தில் அநிருத்த என்று பெயருள்ள பரமாத்மா. இந்த பரமாத்மாவின் ஐந்து ரூபங்களும் சம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸம்ஹிதையின் நான்கு ரூபங்களிலும் இருக்கிற பரமாத்மாவின் ரூபங்கள் பரமாத்மாவைப் பிரதிபாதிக்கிறபடியால் மஹாசம்ஹிதை என்கிற பெயர்கிடைத்தது. பிறகு லோகாதி ஐந்திலும் பரமாத்மரூபம் விவரிக்கப்படுகின்றது.

4. வித்தியாப்பியாசம் செய்கிறவனுக்கு புத்தி கூடிவரும்பொருட்டு வித்தை உபதேசிக்கப்படுகின்றது. புத்தி, அன்னவஸ்திராதிகள் அநேக சிஷ்யர்கள், மதுரவாக்கு, யசஸ் உத்தமகுணங்களைக்கேட்குதல், சம்பாதித்த ஞானத்தின் இரக்ஷணை. இவைகளின்பொருட்டுப் பிரார்த்தனை.

5. பரமாத்மாவை அடையும்பொருட்டு பரமாத்மாவைப் பிரதிபாதிக்கும் வியாஹ்ருதிகளின் உபாசனை பரமாத்மா எப்போதும் இருக்கிறவரானதால் பூ: எனப்படுகிறார்; அனந்தவீரியமுள்ளவரானதால் புவ: எனப்படுகிறார்; உத்தமமான பலமிருப்பதால் சுவ: எனப்படுகிறார். இந்த வியாஹ்ருதிகளால் பரமாத்மா வியாஹ்ருத் அதாவது பிரதிபாதிக்கப்படுவதால் பரமாத்மா வியாஹ்ருதி சப்தத்தால் கூறப்படுகிறார். அவர் குணபூரணரானதால் மஹ: எனப்படுகிறார். வாசுதேவர் மத்தியதேகம்; அநிருத்தர் சிரஸ்; பிரத்தியும்னர் கை; சங்கர்ஷனர் கால்; பூராதி நான்கு வியாஹ்ருதிகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பகவானுடைய நான்கு ரூபங்களும் லோகம்;

ஜோதிஸ், வேதம், பிராணன், இவைகளில் எப்படியிருக்கின்றன என்பதின் விவரம்.

6. பூ: புவ: சுவ: மஹ: இந்த நான்கு வியாஹிருதிகளாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பரமாத்மாவின் அநிருதாதி நான்கு ரூபங்களும் சரீரத்தில் எவ்விடத்தில் உபாசிக்கத்தக்கவை என்பதின் விவரம்.—அதாவது ஹிருதயம்' உச்சந்தலைக்குக் கீழ்பாகம், மயிர் நுனி, மஸ்தகத்தின் மேல்பாகத்தில் நடுப்பாகம். பரமேசுவரனுடைய மூர்த்திகளிருக்குமிடம். பிருதிவி, வாயு, சூரியன், சதுர்முகப்பிரம்மா, இவைகள் முக்கிய ஸ்தானங்களானாலும் பரமாத்மா வியாபகர். சத்தியம் முதலிய அவருடைய குணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

7. வேதவித்தையை அடையும்பொருட்டு முதலில் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய வித்தை. பிருதிவி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம், பூர்வம் முதலிய நான்குதிக்குகள், ஆக்கினேய முதலிய நான்கு அவாந்திரதிக்குகள், அக்கினி, வாயு, சூரியன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், ஜலம், ஓஷதி, மரம், ஆகாசம் இவைகளி லெல்லாம் பரமாத்மாவின் அநிருத்தாதி ரூபங்களாயிருக்கின்றன. அந்தரூபங்களும் அந்த பிருதிவி முதலிய பெயர்களால் கூறப்படுகின்றன. தேகத்தில் பிராணன் முதலியஐந்திலும், கண், காது, மனது, வாக்கு, த்வக்கு இந்த ஐந்துஞானேந்திரியங்களிலும் பகவானுடைய நாராயணாதி ரூபங்களிருக்கின்றன. மாம்சாதிகளிலும் இந்த ரூபங்களிருக்கின்றன. ஆகவே, பிருதிவீ முதலிய ரூபபதார்த்தங்களிலும் நாராயணன் முதலிய ரூபங்களிருக்கின்றன.

8. பிரணவோபாசனை. பரமாத்மா குணபூர்ணரா யிருப்பதால் ஓம் சப்தத்தால் கூறப்படுகிறார். ஓம் குணபூர்ணம் அப்படியே மத்சியாதி ஸ்வரூபமும் ஓம் சப்தவாச்சியம். ஓம் சப்தத்தை உச்சரித்து சகலகர்மங்களையும் ஜனங்கள் பரமாத்மாவுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதினால் அவர் ஓம் பதவாச்சியமா யிருக்கிறார்.

9. பிரம்ம வித்தையைக் கற்கிறவன் அவசியம் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய நியமங்கள் சத்தியவசனம், சத்திய அனுஷ்டானம், அத்தியயனம் செய்தல், செய்துவைத்தல், இந்திரிய நிக்கிரகம், பக்வநிஷ்டை, அக்கினி ஆதானம், அக்கினிஹோத்திரானுஷ்டானம், அதிதிபூஜை, பிரஜோத்பத்தி, இரக்ஷணை, உபநயனம், இவைக

ளில்இன்னது முக்கியம் என்பதாய்மதபேதங்கள். கிரியாரூபமான தபஸ் மிகவும் சிரேஷ்டம்.

10. அத்தியயனம் செய்தல், செய்துவைத்தல் இதின்விஷய மாய் திருசங்குவின் உபதேசம்.

11. வேதாத்தியயனம் செய்துவைத்த பிறகு குருசொல்லிய யமநியம விதிகள்.

12. கடைசியிற் சாந்திமந்திரம்.

2–பிர்ம்மவல்லி.

பிரம்ம வித்தையை சொல்லும் பொருட்டு நடுவில் வரக் கூடிய விக்கினங்களை நிவிர்த்திப்பதற்காக சாந்தி மந்திரம்.

1-வது அனுவாகம்:—முக்கியமான பிரம்மவித்தை. பரமாத் மாவை அறிகிறவன் பரமேசுவரனை அடைகிறான். (1) இந்தபரமாத் மாவின் லக்ஷணமென்ன (2) அவரை எங்கே அதாவது தன்னுடைய ஹிருதயத்திலா அல்லது வேறுஇடத்திலா அறியலாம் (3) அவ ரை அடைதல் என்றால் என்ன அவரும்தானும் ஒன்றுதலா அல் லது அவரிடம்போய் ஆநந்தத்தை அனுபவித்தலா. இந்த மூன்று சங்கைகளுக்கும் உத்தரம் சொல்லும்பொருட்டு सत्यं ஸத்யம் முதல் विपश्चिता விபஶ்சிதா வரையிலுள்ள ரிக்குமந்திரம் கூறப்பட்டிருக் கிறது.

எது சத்தியமாயும் ஞானஸ்வரூபமாயும், அநந்தமாயு மிரு க்கிறதோ அது பிரம்மம். இது முதலாவது சங்கைக்கு உத்தரம் கூறுகிறது.

எந்த அதிகாரி சத்தியம் முதலிய குணங்களுடன் கூடின பரமாத்மா தன்னுடைய ஹிருதயத்தி லிருக்கிற அல்ப ஆகாசத்தி லிருக்கிறதாக அறிகிறானோ அவன் பரமாத்ம ஞானி. அவன் பர மாத்மாவுடன் கூட இருந்து தன்னுடைய யோக்கியதைக்குத் தக்க படி ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். இதனால் இரண்டாவது மூன் றாவது சங்கைகளுக்கும் உத்தரம் கூறலாயிற்று.

இனி சிருஷ்டிக்கிரமம் கூறப்படுகிறது. பரமாத்மாவினிட மிருந்து ஆகாசம் உண்டாயிற்று. ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பிருதிவீ, மரம், அன்னம், மனுஷ்யன், இவைகளில் முன்னிருப்பதி னின்றும் பின்வருவது உண்டாயிற்று, இது சிருஷ்டிகிரமம், இவ் விடத்தில் ஆகாசாதி சப்தங்களால் (1) ஐந்து மகா பூதங்கள் (2) இவைகளின் அபிமானி தேவதைகள், (3) அந்ததேவதைகளின்

தேகங்கள் (4) அந்த தேகங்களி லிருந்துகொண்டு நியமனம் செய்யும் ஹரி இந்நான்கையும் அறியவேண்டியது.

ஜீவனுடைய சரீரத்தில் காணப்படுகிற பரமாத்மாவின் அநிருத்தன் என்கிற ரூபம் அன்னமயம் எனப்படும்.

இந்த அநிருத்தன் என்கிற பரமாத்ம ரூபத்தில் பரமாத்மாவின் பிரத்தியும்னன் என்கிற யாதொரு ரூபமுண்டோ அதுபிராணமய மெனப்படும்.

இந்த பிரத்தியும்னன் என்கிற பரமாத்மரூபத்தில் பரமாத்மாவின் யாதொரு சங்கர்ஷண என்கிற ரூபம் காணப்படுகிறதோ அது மனோமய மெனப்படும்.

இந்த சங்கர்ஷணத்தில் பரமாத்மாவின் வாசுதேவன் என்கிற யாதொரு ரூபமுண்டோ அது வாசுதேவ என்று பெயருள்ள விஞ்ஞானமய மெனப்படும்.

இந்தவாசுதேவ ரூபத்தில் பரமாத்மாவின் நாராயண என்கிற யாதொரு ரூபமுண்டோ அது ஆனந்தமய மெனப்படும்.

இவ்விதமாய் அன்னமய பிராணமய மனோமய விஞ்ஞானமய ஆநந்தமய ஆகிய இவ்வைந்தும் பிரம்மத்தின் ரூபங்களேதவிர ஜீவனுடைய ரூபங்களல்ல.

அஞ்ஞானியால் பரமாத்மா அடையப் படுகிறதில்லை. ஞானிகளால்தான் அடையப்படுகிறார். ஞானிகளிலும் இன்னார் அடைகிறார்கள் என்றும் இன்னார் அடையவில்லை என்றும் நியமமில்லை, ஆனால் அவர்களெல்லோரும் ஒரே விதமான பரமாத்மாவை அடைகிறார்கள் என்பதுமில்லை. அவரை விசேஷமாய் அடைகிறவர் பிரம்மதேவரே. மற்றவர்கள் தாங்கள் தாங்கள் யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி அடைகிறார்கள்.

பரமாத்மாவின் ஞானம் எவனுக்கு உண்டா யிருக்கிறதோ அவன்தான் பரமாத்மாவை அடைகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த ஞானம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும்? லோகத்தை உற்பத்தி செய்தல் அதில் பிரவேசித்தல் சகலதேவதைகளையும் தன்னுடைய பயத்தில் வைத்தல், முக்தியைக் கொடுத்தல், இப்படிபட்ட பரமேசுவரனுடைய குணங்களை அறிவதே பரமாத்ம ஞானமாம்.

பிரளயகாலத்தில் நாராயணன் இச்சித்ததானது:— தான் முதலில் வாசுதேவன் முதலிய ரூபமாக விளங்கவேண்டும். தான் நியமனம் செய்யும்படியான ஜகத்து இருக்கவேண்டும். பிறகு இலட்சுமி பிரம்மதேவர் முதலானவர்கள் ஜகத்தை நியமனம் செய்கிறதினால்தான் வெகு ரூபங்களை தரிக்கிறவனாக ஆகவேண்டும். பிரளயகாலத்திலிருந்த நாராயணன் தன்னுடைய உதரத்தினின்றும் ஜகத்தை உற்பத்தி செய்தார். பிறகு வாசுதேவமுதலிய ரூபங்களை தரித்தார்; பிறகு மற்றபதார்த்தங்களைச் செய்தார்.

ஜகத்தை நியமனம் செய்யும் பொருட்டு பரமாத்மாதானே அநிருத்த முதலிய அநேக ரூபங்களைத் தரித்து சிருஷ்டியில் பிரவேசித்தார். இலட்சுமி, பிரம்மதேவர். முக்கியப்பிராணன் இவர்களிடமிருந்து இவர்களை நியமனம் செய்கிறார். சப்தத்தால் அவர்வர்ணிக்கத்தக்கவரல்ல; சர்வத்துக்கும் ஆசிரயமாயிருக்கிறார், சர்வத்தையும் அறிகிறார். சகல நற்குணங்களுள்ளவர், எங்குமிருக்கிற பரமாத்மா அமங்கள பதார்த்த சம்பந்தமன்னியிலேயே மங்களஸ்வரூபமாகவே யிருக்கிறார்.

அஞ்ஞானிகளுக்குத் தெரியாதவராயும், ஜீவனுடைய அல்பஞ்ஞானம், அல்பசுகம் இவைகளற்றும், வேதத்தால் பூர்ணமாய் வர்ணிக்கப்படாமலும், வேறு ஒன்றையும் ஆசிரயிக்காமலும் இப்படி பரமாத்மா இருக்கிறார் என்பதாய் எந்த யோக்கிய புருஷனுக்கு ஞானமுண்டாகிறதோ அவன் பயமற்றவனாய் பிரமாத்மாவினிடம் போகிறான். ஜீவர்கள் பரஸ்பரம் வெவ்வேறாயிருப்பது போல் விசுவதைஜஸ முதலிய பரமாத்மாவின் ரூபங்களும் வெவ்வேறு என்று நினைக்கிறவன் அந்தந்தமஸ் என்கிற பயங்கரமான நரகத்தை அடைகிறான். வேதத்திலேயே முழுகியிருக்கிறவர்களை சம்சாரபயத்தில் பரமாத்மாவைக்கிறார்.

பரமாத்மாவின் பயத்தால் வாயு அபிமானி தேவதை சூரியன், அச்கினி, இந்திரன், யமன், இவர்கள் தங்கள்தங்கள் வியாபாரங்களைச் செய்கிறார்கள்.

இனி பிறருடைய யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி ஆநந்தரூப முக்தியைக் கொடுக்கும் பரமாத்மாவின் மாஹாத்மியத்தைச் சொல்லுகிறார். திரேதாயுகத்தின் சம்பந்தத்துடன் கூடினபிருதிவீபதியானவன் துக்கமற்ற, நாசமற்ற ஆநந்தத்துடன் கூடியும், அத்தியயனத்தின் பூர்ணபலத்துடன் கூடியும், பலிஷ்டனாயும் இருந்தால், இப்ப

டிப்பட்டவனுடைய ஆநந்தத்தை ஒரு ஆநந்தமாக வைத்துக்கொண்டால், இதின் நூறு மடங்குள்ளது மனுஷிய கந்தர்வாநந்தம். மனுஷியகந்தர்வன், தேவகந்தர்வன், பிதுருக்கள், அஜானஜ தேவர்கள், கர்மதேவர்கள், தாத்விக தேவர்கள், தக்ஷன், இந்திரன், ருத்திரன், பிரம்மதேவர் இவர்களில் முன்னுலிருக்கிறவருடைய ஆநந்தத்தின் நூறுமடங்கு சேர்ந்து பின்னால் இருக்கிறவருடைய ஒரு ஆநந்தமாகிறது.

கனிஷ்ட ஜீவர்களான மனிதர்களையு நியமனம் செய்கிறவரும், சிரேஷ்டஜீவர்களான சூரியன் முதலானவர்களை நியமனம் செய்கிறவரும் பிரம்மதேவர் முதலானவர்களுக்கு ஸ்வருபாநந்தமாகிற முக்தியைக் கொடுக்கிறவரும் விஷ்ணுவே·

பரமாத்மாவின் சகலருபங்களிலும் பேதமில்லை என்று எவன் அறிகிருனே, மனிதன்முதல் பிரம்மதேவர்வரையில் அவரவருடைய யோக்கியதைக்குத் தக்கப்படி பரமாத்மாவின் பிரசாதத்தால் ஆநந்தம் கிடைக்கிறது என்று எவன் அறிகிருனே, அவன் பிராரப்த கர்மத்தின் அனுபவத்தை முடித்து, இந்த கடைசியான தேகத்தில் சுஷும்ன என்னும் நாடிவழியாய் வெளிப்பட்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய் தன்னுடைய யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி பிரம்மதேவரிடமாவது பரமாத்மாவிடமாவதுபோய் அவ்விடமிருந்து பிரளயகாலத்தில் பிரம்மதேவருடன் அன்னமயம்என்கிற பிருதிவீ ஜலமாகிற அநிருத்தனிடம் போகிருன். அக்கினி என்கிற பிரத்தியும்னனிடம் போகிருன். மனமென்கிற ஸங்கர்ஷனிடம்போகிருன்· மஹத் தத்வத்தி லிருக்கிற வாசுதேவரிடம் போகிருன். பிரகிருதியிலிருக்கிற நாராயணனிடம் போகிருன். இவ்விதமாக பரமாத்மாவின் ஐந்து ருபங்களையும் பிரத்தியக்ஷமாய் தர்சித்து சம்சாரபயத்தினின்றும் விடுபட்டவனுய் ஆகிருன்.

நான் புண்ணியம் செய்யவில்லையா, பாபம் செய்திருக்கிருனே, அதினுல் அநிஷ்டபலன் கிடைத்திருக்கிறதா, இப்படிப்பட்ட பச்சாத்தாபத்தால் பீதி முக்தனுக்கு உண்டாகிறதில்லை· முன் சொன்னபடி பரமாத்மாவை பிரத்தியக்ஷமாய் அறிகிறவனுடைய சஞ்சிதமான புண்ணி பாபகர்மங்கள் மித்திரனையும் சத்துருவையும் அடைந்து விடுகின்றன. ஆகையால் முன் சொன்னபடி அறிந்த முக்தன் பரமாத்மாவை அடைவதில் சந்தேகமில்லை. இப்படி அறிகிறவனுக்கும் இப்படியே பலன் கிடைக்கிறது இவ்விதமாக வருணனுக்கு பிரம்மவித்தையை பிரம்மதேவர் சொல்லி முடித்தார்.

3. பிருகுவல்லியின் சுருக்கம்.

பிரம்மதேவர் முதலில் விக்கின நாசத்தின் பொருட்டு சாந்தியைச் சொல்லுகிறார்.

முந்தின பிரம்மவல்லியில் பிரம்மத்தின் ஐந்து ருபங்களான அன்னமய பிராணமய, மனோமய விஞ்ஞானமய ஆநந்தமயமாகிய இவைகளை உபாசிக்கவேண்டு மென்று சொல்லப்பட்டது. இதை அனுசரித்து பிருகு வருணன் இவர்களுடைய சம்பாஷணை இப்போது கூறப்படுகின்றது. வருணனுடைய பிள்ளையாகிய பிருகு தன் பிதாவைப்பார்த்து பிரம்மத்தைச் சொல்லும்படி கேட்டான். அப்போது வருணன் சொன்னதாவது:— அன்னமய, பிராணமய, சக்ஷுர்மய, சுரோத்திரமய, மனோமய, வாங்மய, விஞ்ஞானமய, ஆநந்தமய, ஆகிய பரமாத்மாவின் எட்டு ரூபங்களை மனன நிதித்தியாசன ருபவிசாரத்தால் அறியவேண்டியது. இந்தருபங்கள் ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகின்றன.

பிரம்ம தேவர்முதலான பிராணிகள் இவைகளி னின்றும் உண்டாகி இவைகளில் ஸ்திதி அடைந்து இவைகளிலேயே லயமடைகிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் ஞானமுண்டாகும்பொருட்டு சிரவணமனன நிதித்தியாசனங்களைச் செய்யவேண்டும். ஞானமடைந்தவன் முக்தி அடைந்து பரமாத்மாவினிடம் தங்குகிறான். அன்னமென்கிற பகவானால் இரக்ஷிக்கப்பட்டு, அவரால் ஜீவித்து கீர்த்தியை அடைகிறான்.

மோக்ஷ சுகத்தின் இச்சை யிருக்கும்பக்ஷத்தில் பகவானிடத்தில் இன்ன தோஷமிருக்கிறது, இன்ன குணமில்லை, இன்ன குணம் குறைவாக இருக்கிறது, இப்படிப்பட்ட நிந்தையைச் செய்யலாகாது. இது ஞானத்தின் விரதம்.

பகவானை உபாசிக்கிற விஷயத்தில் இரண்டாவது பிரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். பிராணன் என்கிற பகவத்ரூபம் போக்கியம். சரீரம் என்கிற பகவத் ரூபம் போக்தா சரீரம் என்கிற பகவத்ரூபம் போக்கியம். ஆகையால் பிராணன், சரீரம், இவ்விரண்டு ரூபங்களும் பரமாத்மாவின் அன்னமென்ற ஒரே ரூபம். இப்படி அறிகிறவன் முக்தனாகி பரமாத்மாவினிடம் சேருகிறான். அன்னமென்கிற பகவானால் இரக்ஷிக்கப்பட்டு, அவரால் ஜீவித்து, கீர்த்தியை அடைகிறான்.

அப்படியே அன்னமென்ற பரமாத்மாவின் உபதேசத்தை அயோக்கியனுக்குச் செய்யக்கூடாது. இது சுகத்தை இச்சிக்கிற ஞானியின் விரதம். அப்பு என்கிற பகவத் ரூபமும் ஜோதி என்கிற பகவத் ரூபமும் முன்போலவே போக்தாவாயும் போக்கியமாயு மிருக்கிறதினால் இவைகளும் அன்ன மென்ற ரூபமும் எல்லாம் ஒன்றே. இதை அறிகிறவனுக்கும் பலம் முன்போலவே.

அப்படியே அன்னமென்ற பகவான் குணங்களாலும் கர்மங்களாலும் பூர்ணம் என்பதாய் சத்ஜனங்களுடைய சபையில் வியாக்கியானம் செய்யவேண்டும். பிருதிவீ என்கிற பகவத் ரூபமும் ஆகாசமென்ற பகவத் ரூபமும் முன்போலவே போக்கியமாயும் போக்தாவாயு மிருப்பதால் இவைகளும் அன்னரூபமும் ஒன்றே. இந்த ஞானபலனும் முன்போலவே. வித்தியாப்பியாசத்துக்காக குருவின் வீட்டுக்கு வருகிறவனுக்கு இடமில்லை என்று சொல்லக்கூடாது. ஞான இச்சையுள்ளவன் குருசேவை செய்து, சிரவணம் செய்து, மனனத்தால் அன்னமென்ற பகவான் பூர்ணராயிருக்கிறார் என்பதாய் உபாசித்து அவரை அடையவேண்டியது. இப்படி உபாசிக்கிறவனுக்கு பகவானுடைய பிரத்தியக்ஷ ஞானமுண்டாகிறது.

அன்னமயாதி எட்டு ரூபங்களையும் ஸ்பஷ்டமாய் பிரத்தியக்ஷமாய் அறிகிற சதுர்முக பிரம்மதேவர் முக்தராகி, அன்னமய அநிருத்தர் என்கிற பரமாத்மாவிடம், பிராணமய பிரத்தியும்ன மனோமயசங்கர்ஷண, விஞ்ஞானமய வாசுதேவ, ஆநந்தமய நாராயண, சக்ஷுர்மய, சுரோத்திரமய, வாஸ்மய,பரமாத்மாவினிடம் சென்று இச்சிக்கப்பட்ட சகல போகங்களையும் அனுபவித்து இச்சித்த ரூபங்களை தரித்து, சுவர்க்காதி லோகங்களில் சஞ்சரித்து, பகவத் குணங்களை சாமவேதத்தால் கானம் செய்துக்கொண்டிருக்கிறார்

ஷட்வித தாற்பரிய லிங்க நிருபணம்.

உபநிஷத்துக்களின் தாற்பரியம் ஷட்வித லிங்கங்களால் நிச்சயிக்கப்பட வேண்டியது. முந்தின ஈசாவாஸியாதி உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியபடி இந்த தைத்திரீயத்துக்கும் அவைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1-வது :— ब्रह्मविदाप्नोति परं ஒம் ஹவிக் கூஹ்ணாதிவாமு = (அதாவது:—பிரம்மத்தை அறிகிறவன் பரப்பிரம்மத்தை அடைகிறான்) என்கிற (II - 1) வாக்கியம் உபக்கிரமலிங்கம்.

सयश्चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये सएकः
ஸயச்சாயம் புருஷே யச்சாஸாவாதித்யே ஸஏக:

(அதாவது:—இந்த புருஷனிடத்திலிருக்கிறவனும் ஆதித்திய னிடமிருக்கிறவனும் ஒருவனே) என்கிற (II - 8) வாக்கியத்தில் உபசம்ஹாரலிங்கம் காணப்படுகின்றது.

2. भीषास्माद्वातःपवते பீஷாஸ்மாத்வாத:பவதே

(அதாவது:—பரமாத்மாவின் பயத்தினால் காற்று வீசுகிறது) என்கிற (II-8) வாக்கியம் அப்பியாச லிங்கம்.

3. यतोवाचोनिवर्त्तन्ते अप्राप्यमनसासह
யதோவாசோநிவர்த்தந்தே அப்ராப்யமனஸாஸஹ

அதாவது:—மனதுடன் வாக்கும் எதை அடையாமல் எதி னின்றும் திரும்பிவிடுகின்றதோ) என்கிற (II-4) வாக்கியத்தால் மனம் வாக்கு இவைகளால் உபலக்ஷிதமான சகல பிரமாணங்க ளுக்கும் விஷயமல்ல என்பதான அபூர்வதா லிங்கம் விளங்குகிறது.

4. सोऽश्नुते सर्वान्कामान् सहब्रह्मणाविपश्चिता
ஸோऽஸ்நுதே ஸர்வாந்காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணாவிப
ச்சிதா (அதாவது :—ஞானியானவன் ஞானரூப பிரம் மத்துடன் ஒன்றாகி சகல இச்சைகளையும் அடைகிறான்) என்கிற (II-1) வாக்கியமுதல் II-7-வது அனுவாகம் வரையிலுள்ள வாக்கி யங்களால் பலம் என்கிற லிங்கம் கூறப்படுகின்றது.

5. यदुदरमंतरं कुरुते अथतस्यभयंभवति
யதுதரமந்தரம் குருதே அததஸ்யபயம்பவதி

(அதாவது :—எவன் எவ்வளவு அற்ப பேதத்தைப் பார்த்தாலும் அவனுக்கு பயம் உண்டாகிறது.) என்கிற (II-7) வாக்கியத்தால் பேத ஞானியின் நிந்தையும்,

गायन्नास्तेहि तत्साम अहमन्नमहमन्नमहमन्नम्
காயந்நாஸ்தேஹி தத்ஸாம அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்

अहमन्नादोऽहमन्नादोऽहमन्नादः
அஹமந்நாதோऽஹமந்நாதோऽஹமந்நாத:

அதாவது:—வித்வான் அடியிற்கண்ட சாமத்தை கானம் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்:— எல்லா போக்கியமும் நானே, எல்லா

போக்கியமும் நானே, எல்லா போக்கியமும் நானே, சகத்தையும் புஜிக்கிறவன் நானே, புஜிக்கிறவன் நானே புஜிக்கிறவன் நானே.) என்கிற (III - 10) வாக்கியத்தால் பகவன்னுமஸ்துதியும் அர்த்தவாத லிங்கத்தையும் கூறுகிறது.

ம். यतोवाइमानिभूतानि जायन्ते
யதோவா இமாநிபூதாநி ஜாயந்தெ

அதாவது:—எதினின்றும் இந்த பிராணிகள் உண்டாயினவோ என்கிற வாக்கியமும்

तत्सृष्ट्वातदेवानुप्राविशत् தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததெவாநுப்ராவிஶத்

அதாவது:—அதை சிருஷ்டித்து அதையே அனுப்பிரவேசம் செய்தது)·

என்கிற (II-6) வாக்கியமும் இன்னும் சில வாக்கியங்களும் காரிய காரணங்களின் அபேதத்தை போதிக்கும் சிருஷ்டி வாக்கியங்களாலும், பிரவேசிக்கிறவன், பிரவேசிக்கப்பட்டது பிரவேசம் இவைகளின் அபேதத்தைப் போதிக்கும் பிரவேச வாக்கியத்தாலும் கடைசியான உபபத்தி ஆகியலிங்கம் கூறப்பட்டது.

இந்த லிங்கங்களால் தைத்திரீய உபநிஷத்தின் கருத்து அத்வைதத்திலிருக்கிறது என்று தெரியவருகிறது.

(ஸ்ரீ சங்கராசாரியாருடைய உபோத்காதம்)

ओंनमः परमात्मने ॥
ஓம் நமஃபரமாத்மநெ ॥

यस्माज्जातं जगत्सर्वं यस्मिन्नेव प्रलीयते ।
येनेदं धार्यते चैव तस्मै ज्ञानात्मने नमः ॥
யஸ்மாஜ்ஜாதம் ஜகத்ஸர்வம் யஸ்மிந்நெவ ப்ரலீயதெ ।
யெநெதம் தார்யதெ செவ தஸ்மை ஜ்ஞாநாத்மநெ நமஃ

यस्मात् யஸ்மாத்=எந்த அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணத்தினின்றும்

सर्वं ஸர்வம்=சமஸ்தமான
जगत् ஜகத்=ஜகத்தானது
जातं ஜாதம்=உண்டாயிற்றோ
यस्मिन्नेव யஸ்மிந்நெவ=எந்த காரணத்திலேயே
प्रलीयते ப்ரலீயதெ=லயமாகிறதோ
च ச=மேலும்

येनएव யெநவை=எந்த காரணத்தினலேயே
इदं இதம்= இந்த ஜகத்தானது
धार्यते தார்யதே=தரிக்கப்படுகின்றதோ
तस्मै தஸ்மை=அந்த
ज्ञानात्मने ஜ்ஞாநாத்மநே=ஞானஸ்வரூப ஆத்மாவுக்கு
नमः நம:= நமஸ்காரம்,

(ஆநந்தகிரி):—யஜுர்வேத சாகையைச் சேர்ந்த தைத்திரீய உபநிஷத்துக்கு வியாக்கியானம் செய்ய இச்சித்த பகவான் பாஷ்யகாரர் பிரம்மத்தை மந்த புத்திமான்கள் சாமான்னியமாய் தெரிந்துக் கொள்ளும் பொருட்டு அதி ஜகத்தின் ஜன்மாதிகளுக்குக் காரணமென்பதாய் தடஸ்த லக்ஷணத்தாலும் விசேஷமாய்த் தெரிந்துக் கொள்ளும் பொருட்டு சத்தியஞானம் முதலிய ஸ்வரூப லக்ஷணையாலும், நமஸ்கார பலத்தால் சுருக்கமாய்க் காட்டுகிறார். ஞானாத்மனே என்கிற பதத்தால் ஸ்வரூபலக்ஷணமும் மற்ற பதங்களால் தடஸ்த லக்ஷணமும் சித்திக்கின்றன.

यैरिमे गुरुभिः पूर्वं पदवाक्यप्रमाणतः ।
व्याख्याताः सर्ववेदान्तास्तान्नित्यं प्रणतोऽस्म्यहम् ॥ 2 ॥
யைரிமே குருபி: பூர்வம் பதவாக்யப்ரமாணத:
வ்யாக்யாதா: ஸர்வவேதாந்தாஸ்தாந்நித்யம் ப்ரணதோஸ்ம்யஹம் ॥2॥

यैः யை:=எந்த
गुरुभिः குருபி:=குருக்களால்
पूर्वं பூர்வம்=முன்
पदवाक्य प्रमाणतः பதவாக்யப்ரமாணத:= வியாகரணம், மீமாம்சை, அனுமானுதிப் பிரமாணம் அதாவது நியாயம் இவைகளின் விவேசனத்தால்

इमे இமே= இந்த
सर्ववेदान्ताः ஸர்வ வேதாந்தா:=சமஸ்தமான வேதங்களும்
व्याख्याताः வ்யாக்யாதா:= வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டனவோ
तान् தாந்=அந்த குருக்களை
अहं அஹம்=நான்
नित्यं நித்யம்=எப்போதும்
प्रणमामि ப்ரணமாமி=நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஆ:—வித்தியா பிராப்திக்கு குருபக்தி அந்தரங்க சாதனமாயிருப்பதால் அதை பிரசித்தம் செய்யும்பொருட்டு குருவை நமஸ்கரிக்கிறார்.

तैत्तिरीयकसारस्य मयाऽऽचार्यप्रसादतः ।
विस्पष्टार्थरुचीनां हि व्याख्येयं संप्रणीयते ॥ 3 ॥

தைத்திரீயகஸாரஸ்ய மயாऽऽசார்யப்ரஸாததः ।
விஸ்பஷ்டார்த்தருசீநாம் ஹி வ்யாக்யேயம் ஸம்ப்ரணீயதே 3

तैत्तरीयकसारस्य தைத்திரீயகஸாரஸ்ய = தைத்திரீய சாரத்தின்

विस्पष्टार्थरुचीनां விஸ்பஷ்டார்த்தருசீநாம் = சந்தேகமற்ற அர்த்தத்தில் எவர்களுக்கு பிரிய முண்டோ அவர்களுடைய உபகாரத்தின்பொருட்டு

मया மயா = என்னால்

आचार्यप्रसादतः ஆசார்யப்ரஸாதத: = குருப்பிரசாதத்தால்

इयं இயம் = இந்த

व्याख्या வ்யாக்யா = வியாக்கியானம்

संप्रणीयत ஸம்ப்ரணீயதே = செவ்வையாகச் செய்யப்படுகிறது

கு:—இந்த சுலோகத்தில் தான் செய்யப்போகிற வியாக்கியானத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார்

சங்கரபாஷ்யம்.

(1) உபநிஷத்தின் குறிப்பான விஷயம் பிரம்மவித்தை முந்தின கிரந்தத்தில் (அதாவது) யஜுர் வேதத்தின் பிராமண பாகமாகிற கர்மகாண்டத்தில்) பாபங்களை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு ஏற்பட்ட நித்திய கர்மங்களும் சுவர்க்கம் முதலிய பலன்களை இச்சிக்கிறவர்களுக்கு காம்மிய கர்மங்களும் சொல்லப்பட்டன. இப்போது ஞானகாண்டமாகிற இந்த உபநிஷத்தில் கர்மானுஷ்டானங்களுக்கு எது காரணமோ அதை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு பிரம்மவித்தை ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. கர்மத்துக்குக் காரணம். காமம் அதாவது இச்சை இது கர்மானுஷ்டானத்தில் பிரவிர்த்தியை உண்டு பண்ணுகின்றது. அடையவேண்டிய எல்லாக் காமங்களையும் அடைந்தவனுக்கு காமமில்லை. அது இல்லாதபோது தன்னுடைய ஆத்மாவினிடத்திலேயே தான் இருப்பதால், கர்மங்களில் பிரவிர்த்தி உண்டாகிறதில்லை. ஆத்மாவில் காமம் உண்டாகும்போது தான் ஒருவன் சகல காமங்களையும் அடைந்தவனாக ஆகிறான். ஆத்மாவோ பிரம்மம் பிரம்மத்தை அறிந்தவன் பிரம்மத்தை அடைகிறான் என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

(1) अभयंप्रतिष्ठां विन्दते (तै-उ-II 7-1)
அபயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே (தை-உ II 7-1)

அதாவது பயமற்ற ஸ்திரமான ஸ்தானத்தை அடைகிறான்.

(2) एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति (तै-उ-II-8-1
ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி (தை-உ-II-8-1

அதாவது "இந்த ஆநந்தமய ஆத்மாவுடன் ஒன்றாய் விடுகிறான்" முதலிய சுருதி வசனங்களால் பிரம்ம ஸ்வரூபத்தின் அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியானவுடன் ஒருவன் தன்னுடைய ஆத்மாவாகவே இருக்கிறதினால் அவன் பிரம்மத்தை அடைகிறவன் என்று தெரிய வருகிறது.

வித்தியாரண்ய சுவாமிகள்:— தத்பதார்த்தத்தின் ஞானத்தை உள்ளபடி உபநிஷத்து போதிக்கிறது. அத்வைதமற்ற, ஆத்மாவை விட வேறாக அதைப்பற்றிய விபரீத ஞானமானது அதின்ஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டு, காமங்களை உண்டுபண்ணுகிறது. இந்த காமங்களால் ஒருவனுக்குக் கர்மங்களில் பிரவிர்த்தி ஏற்படுகிறது. பந்தத்துக்குக் காரணம் காமம். கர்ம பிரவிர்த்திக்குக் காரணமான காமங்களை ஞானந்தான் நிவர்த்திக்கும் காமாபாவமே மோக்ஷம் ஆத்மாவை அறியாததால் ஏற்படும் கர்மம் ஆத்ம ஞானத்துடன் சேர்ந்திருக்கமாட்டாது. ஆகையால் ஆத்ம ஞானமே கர்ம விர்த்தியை நாசம் செய்யத்தக்கது,

கர்மத்தாலேயே மோக்ஷ சித்தி என்னும் மதம்.

மீமாம்சகனுடைய ஆக்ஷேபம்:—காம்மிய கர்மங்களையும் நிஷேதிக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்காததாலும் பலத்தைக்கொடுக்க ஆரம்பித்த கர்மங்களுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் போகத்தால் நாசமுண்டாவதாலும், நித்திய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதினால் பாபமுண்டாகாதபடியாலும், முயர்ச்சியன்றியிலேயே தன்னிடத்தில்தானிருப்பதான மோக்ஷம் சித்திக்கிறது. அல்லது, சுவர்க்க சப்தத்தால் கூறப்படும் விசேஷமான சுகமே மோக்ஷம். அது கர்மத்தினாலேயே சித்திக்கிறது. ஆகையால் மோக்ஷத்தை இச்சிக்கிறவன் கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியதே தவிர, ஆத்ம ஞானம் என்பது அவனுக்குவேண்டியதில்லை.

கர்மத்தால் மோக்ஷம் சித்திக்கமாட்டாது.

சித்தாந்தியின் உத்தரம்:—மேற்சொன்னது சரியன்று. ஏனெனின் கர்மங்கள் அநேகம். அநேக ஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்ட அநேக கர்மங்கள் விருத்த பலன்களைக் கொடுக்கலாம். சில கர்மங்கள் பலத்தைக்கொடுக்க ஆரம்பித்தும் சில கர்மங்கள் கொடுக்கப்போகிறதாயுமிருக்கலாம். ஒரே ஜன்மத்தில் சஞ்சித கர்மங்க

ளெல்லாம் பலத்தைக்கொடுத்து நாசமடையமாட்டா வாகையால் பாக்கியிலிருக்கும் கர்மத்தால் வேறு சரீரம் அவசியம் உண்டாக வேண்டும். கர்மசேஷ மிருக்கிற தென்பது வெகு சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்களால் தெரியவருகிறது. சாந்தோக்கியம் V-10 - 7 - ல் நல்ல கர்மத்தால் ஒருவன் நல்ல ஜன்மத்தை அடைகிறுன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்திரம் II-2-3-ல் சுவர்க்க பலத்தைக் கொடுத்த கர்மத்தைவிட வேறுன கர்மத்தால் நல்ல ஜாதி குலம் முதலியவைகளை அடைகிறுன் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

பிரம்மஹத்தி, அசுவமேதயாகம் இவைகளின் பலன்கள் பரஸ்பரம் விருத்தமாக இருப்பதால் ஒரே ஜன்மத்தில் அவைகளை அநுபவிக்க முடியாது. வெவ்வேறு சரீரங்களில் தான் அவைகளை அநுபவிக்கவேண்டும். தர்ம சாஸ்திரங்களில் ஒரு கர்மத்தின் பலன் ஏழு ஜன்மங்களில் சம்பவிக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகவே அந்தந்த கர்மங்களுக்கு அந்தந்த ஜன்மங்கள் வேண்டுமென்று சொல்லவேண்டியதில்லை.

பூர்வபக்ஷி:—இஷ்ட அனிஷ்ட பலன்களைக் கொடுக்க ஆரம்பிக்காத கர்மங்கள் நித்திய கர்மங்களால் நாசமாய் விடுகின்றன. (ஆகையால் கர்ம சேஷம் சித்திக்கவில்லை.)

சித்தாந்தி:—நித்திய கர்மங்களைச் செய்யாவிட்டால் பாபம் உண்டாகுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் நித்திய கர்மங்களை விட்டதினுல் உண்டாகப்போகிற துக்க ஹேதுவான பாபங்களை நித்திய கர்மங்கள் நிவர்த்திக்குமே தவிர சஞ்சிதமான கர்மங்களை நிவர்த்திக்க மாட்டாது. நித்திய கர்மங்கள் சஞ்சிதமான கர்மங்களையும் நிவிர்த்திக்குமென்று சொன்னுலும், புண்ணியத்துக்கும் பாபத்துக்கும் விரோத மிருப்பதால், புண்ணிய கர்மமானது பாபத்தை நிவர்த்திக்குமே தவிர புண்ணியத்தை நிவர்த்திக்க மாட்டாது. ஆகவே, நித்திய கர்மம் சஞ்சித கர்மங்களை நிவர்த்திக்கமாட்டாது.

மேலும் கர்ம ஹேதுக்களான காமங்கள் ஞானமன்றியில் நிவர்த்தியாகமாட்டா வாகையால் அசேஷ கர்மங்களின் நாசம் ஞானமன்றியில் உண்டாகமாட்டாது. ஆத்மாவை அறியாதவனுக்குத்தான் கர்மங்கள் உண்டாகும். இவைகள் ஆத்மாவைவிட வேறுன பலன்களைத்தான் தரும். ஆத்ம ஞானிக்கு தன்னைவிட

வேறான வஸ்து இராததால், தன் விஷயத்தில் இச்சை உண்டாக மாட்டாது. ஆத்மாவே பரப்பிரம்மம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் நித்திய கர்மங்களைச் செய்யாமையானது அபாவ ரூபம். அதினால் பாபம் சம்பவிக்கமாட்டாது. ஜன்மாந்திரத்திற் செய்யப்பட்ட பாபத்தினால் பிரத்தியவாயம் என்கிற துக்கமுண்டாகிறது. அதற்கு நித்திய கர்மத்தைச் செய்யாமையானது சூசகமாயிருக்கிறதே தவிர காரணமல்ல. ஆகவே,

अकुर्वन् निहितं कर्म निन्दितं च समाचरन् ।
प्रसज्जंश्चेन्द्रियार्थेषु नरः पतनमृच्छति ॥

𑌅𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌜𑌂𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌰𑌃 𑌪𑌤𑌨𑌮𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥

என்கிற மனுஸ்மிருதி (XI-44) வசனத்திலிருக்கிற **अकुर्वन्** 𑌅𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 = செய்யாமல் என்கிற பதத்துக்கு சரியான அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. இல்லாவிடின் அபாவத்தினின்றும் பாவம் உண்டாகும் என்று ஏற்படும். இது சகல பிரமாணங்களுக்கும் விரோதம். ஆகையால் முயற்சியன்றியில் தன்னிடத்தில் தானிருப்பதான மோக்ஷம் சித்திக்குமென்பது ஒவ்வாது.

சுவர்க்க சப்தத்தால் கூறப்படும் விசேஷ சுகம் கர்மத்தால் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் மோக்ஷமும் கர்மத்தால் சாத்தியம் என்று பூர்வபக்ஷி சொன்னதற்கு நாம் சொல்லுகிறதாவது:—அது சரியல்ல. மோக்ஷம் நித்தியமாக இருக்கிறது. எந்த வஸ்து நித்தியமோ அது உண்டாகிறதில்லை. எது உண்டாகிறதோ அது அநித்தியம். ஆகையால் மோக்ஷம் கர்மத்தினால் உண்டானதல்ல.

உபாசனையுடன்கூடின கர்மத்தால் மோக்ஷசித்தி.

ஆக்ஷேபம்:—கேவலகர்மத்துக்கு நித்தியமான மோக்ஷத்தை யுண்டு பண்ண சாமர்த்தியமில்லாவிட்டாலும், வித்தை (உபாசனை) யுடன் கூடின கர்மத்துக்கு அந்த சாமர்த்திய மிருக்கிறது.

சமாதானம்:—அது சரியன்று. ஏனெனின் விரோதமிருக்கிறது. நித்தியமானது உண்டாகிறது என்று சொல்லுவது விருத்தம். (வி:—எது உண்டாகிறதோ அது அநித்தியம் என்கிற நியமமிருப்பதால் வித்தையானது அந்த அநித்தியமான ஸ்வபாவத்தை மாற்றமாட்டாது.)

ஆக்ஷேபம்:—எது நாசத்தை அடைகிறதோ அதுவே உண்டாகிறதில்லை. ஆகவே மோக்ஷமானது பிரத்துவம்ஸாபாவம்போல் நித்தியமாயு மிருக்கிறது, உண்டாகவும் உண்டாகிறது.

(ஒரு பாதார்த்தம் நாசமானால், அது அபாவமாகிறது. இந்த அபாவம் நித்தியம். ஏனெனின், நாசமானதே மறுபடியும் உண்டாகிறதில்லை. இதுவே பிரத்துவம்ஸாபாவம் எனப்படும்.)

சமாதானம்:—இது சரியல்ல. ஏனெனின், மோக்ஷம் 'பாவரூபம்' பிரத்துவம்ஸாபாவமோ அபாவரூபம். அது மற்ற சுபாவங்களைப்போ லிருப்பதால் உண்டாகிறதென்று சொல்லுவது கற்பனையே தவிர வாஸ்தவமல்ல. அபாவம் என்பது பாவபதார்த்தத்தின் எதிரிடை. அது ஒன்றாயிருந்தாலும் கடாதிகளான விசேஷங்களால் பேதத்தை அடைகிறதேதவிர வாஸ்தவத்தில் அடைகிறதில்லை. பாவபதார்த்தம் ஒன்றாயிருந்தாலும் கடாதிகளான விசேஷங்களால் பேதத்தை அடைந்து, திரவியம்போல் கிரியை, குணம் இவைகளுடன் கூடினதுபோல் பாவிக்கப்படுகின்றது. நீலோத்பலம் முதலிய புஷ்பங்களுக்கு நீலம் முதலிய ரூபங்கள் விசேஷணமாயிருக்கிறது போல் கடம் முதலியவைகளுக்கு அபாவம் விசேஷணமாயிருக்கிறது. விசேஷணம் விசேஷியத்துடன் சேர்ந்திருக்கும். அபாவம் விசேஷணமானால் பிரதியோகியுடன் சேர்ந்திருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால் இரண்டுக்குமுள்ள விரோதம் கெட்டுப்போய்விடும். ஆகையால் பிரத்துவம்சாபாவம்போல் மோக்ஷம் உண்டாகிறதென்று சொல்லக்கூடாது.

ஆக்ஷேபம்:—வித்தை, கர்மம், இவைகளுக்குக் கர்த்தா நித்தியனாகையால், கங்காப்பிரவாஹம்போல் வித்தை கர்மங்களால் உண்டாகும் மோக்ஷமும் நித்தியம்.

சமாதானம்:—இது சரியன்று. துக்கரூபமானகர்த்திருத்வம்கங்காப்பிரவாஹம்போல் இடைவிடாம லிருப்பதால் அந்த கர்த்திருத்வம் நிவிர்த்தியாகிறதில்லை. கர்த்திருத்வத்துக்கு நிவர்த்தியுண்டானால் மோக்ஷமும் நிவிர்த்தியாய்விடும். ஆனதால் அவித்தியா, காமம் முதலியவைகளுக்கு உபாதானமான அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாகும்போது தானேதானாக இருப்பதாகிய மோக்ஷம் சித்திக்கிறது. ஆத்மாவே (தானே) பிரம்மம், ஆத்மாவை பிரம்மம் என்று அறிந்தால் அவித்தியா நிவிர்த்தியாகிற மோக்ஷம் ஏற்படுகின்றது. அப்படிப்

பட்ட ஞானமுண்டாகவேண்டியதற்காக இந்த உபநிஷத்து ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

உபநிஷத் பதத்தின் அர்த்தம்.

உபநிஷத்து என்றால் பிரம்ம வித்தை. அதை அப்பியஸிக்கிறவர்களுடைய கர்ப்பம் ஜன்மம், ஜரை, முதலியவைகளை சிதிலமாக்குவதாலும் அல்லது அவைகளை நாசம் செய்வதினாலும், அல்லது பிரம்மத்துக்குச் சமீபத்தில் உபாசகனைக் கொண்டுபோய் விடுவதாலும், அல்லது அதில் பரமசிரேயஸ் இருக்கிறதினாலும், அது உபநிஷத்து என்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்த பிரம்மவித்தையைக் கூறுகிற இந்த கிரந்தமும் உபநிஷத்து என்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீவித்தியாரணிய சுவாமிகளின் உபோத்காதத்தின் சுருக்கம்:—மங்களாசரணம்.

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥
यस्य निश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

வாகீஶாத்யா: ஸுமநஸ: ஸர்வார்த்தாநாமுபக்ரமே ।
யம் நத்வா க்ருதக்ருத்யா: ஸ்யுஸ்தம் நமாமி கஜாநநம் ॥
யஸ்ய நிஶ்வஸிதம் வேதா யோ வேதேப்யோऽகிலம் ஜகத் ।
நிர்மமே தமஹம் வந்தே வித்யாதீர்த்தமஹேஶ்வரம் ॥

அர்த்தம்:—பிரசஸ்த மனதையுடைய பிரஹஸ்பதி முதலானவர்கள் சகலகாரியங்களை ஆரம்பிக்குமுன் எவரை நமஸ்கரித்து கிருதகிருத்தியர்களாக ஆனார்களோ அப்படிப்பட்ட விக்கினேசுவரரை நமஸ்கரிக்கிறேன். (1)

எவரிடமிருந்து வேதங்கள் சுவாசம்போல் வெளிப்பட்டனவோ, எவர் வேதங்களின்றும் சமஸ்தமான ஜகத்தையும் நிர்மானம் பண்ணினாரோ, அப்படிப்பட்ட வித்தியா தீர்த்தரான மஹேசுவரரை நமஸ்கரிக்கிறேன். (2)

முதலில் உபநிஷத் சப்தத்தின் அர்த்தம், உபநிஷத்துக்கு விஷயம், பலம், உபநிஷத்துக்கும் கர்மத்துக்கும் உள்ள சம்பந்தம், உபநிஷத்வித்தைக்கு அதிகாரி இந்தவிஷயங்களை விசாரிக்கிறார்.

உபநிஷத் பதத்தின் அர்த்தம்:—

உபநிஷத்:—என்னும் பதம் பிரம்மவித்தையைக் கூறுகிறது. ஏனெனின், அந்த சப்தத்தின் அவயவங்களின் அர்த்தம் பிரம்மவித்தையிலேயே பொருந்துகிறது. உப என்றால் சமீபம் என்று அர்த்தம். தனக்குத்தன் ஆத்மாவைவிட வேறு ஒன்றும் அதிசமீபமாயிருக்கமாட்டாது. ஆத்மாவை அபேக்ஷித்துத்தான் மற்ற பதார்த்தங்கள் சமீபம் என்றும் தூரமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

சத்:—என்னும் பகுதியின், (க்ஷயித்துப் போகிறது, அல்லது அறிகிறது, நாசம் செய்கிறது (ஆகிய) மூன்று அர்த்தங்கள் பிரம்மவித்தையில் பொருந்துகின்றன வென்பதாய் ஸ்ரீமத்சுரேசுவராசாரியரால் வியக்தமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனின், அடியிற்கண்ட காரணங்களால் பிரம்மவித்தை உபநிஷத்து எனப்படும்.

(1) வித்தையானது ஆத்மாவை துவைதமற்ற பிரம்மத்துக்குச்சமீபம் கொண்டுபோய் அவித்தையையும் அதின்காரியத்தையும் நசித்துப் போகும்படி செய்கிறது.

(2) அல்லது, சகலதுக்கத்துக்கும் மூலமான ஆத்மாவின் நிஜஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தை நாசம்செய்து, துவைதமற்ற பரமாத்மா தன்னுடைய பிரத்தியகாத்மாவைத்தவிர வேறல்லவென்பதை அறியும்படி செய்கிறது.

(3) அல்லது, பகிர்முகப் பிரவிர்த்திகளுக்கு மூலமான அவித்தையை நாசம் செய்கிறதினால் அந்தபிரவிர்த்திகளை நி:சேஷமாய் நாசம் செய்து விடுகிறது.

பிரம்ம வித்தையை அறிய கிரந்தம் சாதகமா யிருப்பதால் கிரந்தமும் பிரம்மவித்தை அதாவது உபநிஷத்து என்று கூறப்படுகிறது.

உபநிஷத்தை அத்தியயனம் செய்ய ஆரம்பிக்கும் முன், (1) அதின்விஷயம் என்ன (2) பலம் என்ன (3) அதற்கும் மற்ற வேத பாகங்களுக்கும் சம்பந்தம் என்ன (4) இந்தவித்தைக்கு அதிகாரியார், என்ற நான்கு கேள்விகளுக்கும் உத்தரம் தேடவேண்டியது.

I. உபநிஷத்தின் விஷயம்.

ஒரு சாஸ்திரத்தின் விஷயத்தின் இலக்ஷணம் என்னவெனின், அது வேறு எந்த சாஸ்திரத்திலும் வந்திருக்கக் கூடாது; ஔஷதிகள் கிரகசஞ்சாரங்கள் வைத்தியசாஸ்திரம் சோதிட சாஸ்திரம் இவை களைத்தவிர வேறு சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படாததினால் இச்சாஸ்திரங்களின் விஷயங்களே. அப்படியே உபநிஷத்து என்கிற சாஸ்திரத்துக்கும் அத்வைதம் விஷயம். இதுவேறுஇடத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப் படவில்லை. ஆத்மா ஒன்றே என்பது உபநிஷத்தால்தான் தெரியவருகிறது. வேறு ஒரு சாஸ்திரத்தாலும் தெரியாது. தைத்திரிய பிராமணம் III 12-9 ல் வேதம் அறியாதவன் பிரஹத்தான பிரம்மத்தை நினைக்கவே மாட்டான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பிரஹதாரணியகம் III 9-26 ல் வேதத்தின் உபநிஷத்து பாகத்தால்தான் ஆத்மாவை அறியலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆத்மாவை அறிய வேறு சாதகங்களிருந்தால், அவை பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணமாகவாவது, அனுமானப் பிரமாணமாகவாவது, ஆகமமாகவாவது இருக்கவேண்டும். ரூபமற்றதாகையால் பிரம்மம் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்துக்கு விஷயமாகமாட்டாது; குணமற்றதால் அது அனுமானத்துக்கு விஷயமாகமாட்டாது. கர்மகாண்டம் பலன்களையும் அவைகளின் சாதகங்களையும் கூறுவதால் ஆகமத்தின் கர்மகாண்டத்தாலும் பிரம்மம் தெரியமாட்டாது, ஆகவே ஞானகாண்டமாகிய உபநிஷத்தால்தான் பிரம்மம் அறியக் கூடியது.

உபநிஷத்தின் பலன்.

உபநிஷத்தின் விஷயம் இன்னதென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி இதின்பலன் கூறப்படும், அத்விதீய பிரம்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்னும் விஷயத்தை நன்றாய் அறிவதே முதல் பிரயோசனம். பிரஹதாரணியக உபநிஷத்தில் IV - 4-23 ல் आत्मन्येवात्मानं पश्यति सर्वमात्मानंपश்யति ஆத்மந்யேவாத்மாநம்பச்யதி ஸர்வமாத்மாநம் பச்யதி அதாவது தன்னிடத்தில் ஆத்மாவை பார்க்கிறான், சகலத்தையும் ஆத்மாவாகப் பார்க்கிறான், என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த முக்கியாத்மா சித்ரூபம், சாங்கியாளுடைய புருஷன், புத்திரன், சேவகன் முதலான கௌணாத்மாக்களைவிட வேறானவன், ஸ்தூலதேகம், லிங்கதேகம் ஆகிய மித்தியாத்மாக்களைவிட வேறானவன். மஹாவாக்கிய ஞானத்தால் இந்த ஆத்மாவினிடத்தில் ஜகத்காரணமான பரமாத்மாவை ஒருவன் பார்க்கிறான்; அதாவது தன்னுடைய ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்று என்று அறிகிறான். இந்தபரமாத்மாவே ஜகத்தின் உபாதானகாரணம். ஆகையால் மிருத்து அன்றியில் கடம் இருக்கமாட்டாதுபோல் எந்தகாரியமும் காரணமன்றியில் இருக்கமாட்

டாது. ஆகையால் தானே பரமாத்மாவென்று அறிகிறவன் சகல பிரபஞ்சத்தையும் தன்ஸ்வரூபமாகவே அறிகிறான். நியாய வைசேஷிக சாஸ்திரங்கள் மித்தியாத்மாவை பிரஸ்தாபிக்கின்றன. சாங்கிய சாஸ்திரம் சத்தியாத்மா இருக்கிறதென்று மட்டும் சொல்லுகிறது. வேதாந்தமானது இந்த ஆத்மா ஈசுவரன்தான் என்றும், சகல ஜகத்ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட அத்விதீய ஞானமே முதலாவது பலன்.

2. இந்த ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கிய ஞானமுண்டானபோதே அவித்தை நிவிருத்தியாய் விடுகிறது. முண்டகோபநிஷத்தில் II 1-10 ல்—

एतद्यो वेदनिहितंगुहायां
सोऽविद्याग्रन्थि विकरतीहसोम्य

வஏதத்யொவெதநிஹிதம்குஹாயாம்
ஸொऽவித்யாக்ரந்திம் விகரதீஹஸொம்ய

அதாவது புத்தியாகிற குகையில் சாக்ஷியா யிருக்கிற பிரம்மமாகிய ஆத்மாவை எவன் அறிகிறானோ அவன் இந்த சரீரத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவித்தையாகிற முடிச்சை அவிழ்த்து விடுகிறான்—என்று அங்கிரா: எனும் குருவானவர் சௌநகருக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். பிரபஞ்சத்தில், சந்திரன் ராகுவால் முழுதும் மூடப்பட்டபோது, அவனுடைய காந்திமறைபட்டு, ஆகாசத்தில் மலினமடைந்து, தான்பிரகாசித்து, ராகுவுடன் ஒன்றாய் விட்டதாகக் காணப்படுகிறான். இதுபோல் இந்த, அத்வயமாயும், ஆநந்தமாகிற ஏகரசமாயும், சித்தாயுமிருக்கிற ஆத்மா அநாதியான அவித்தையால் மூடப்பட்டவனாய், அப்படி மூடப்பட்டதினால் வெகுவிதத்துவைத ரூபமான ஜகத்துடன் கூடி, துக்கமடைந்து, தன்னுடைய சைதன்னியத்தினால் தன்னையும் அவித்தையையும் பிரகாசம் செய்துவைத்து, அவித்தையுடன் ஒன்றாய்விட்டதுபோல் காண்பிவித்து தான் அஞ்ஞன் என்பதாய் வியவஹரிக்கிறான். இந்த அவித்தையுடன் ஒன்றாய்ப்போவதே அவித்தியாகிரந்தி (முடிச்சு) எனப்படும். இது ஞானத்தால் அவிழ்க்கப்படுகிறது. இராகுக்கிராஸத்தினின்றும் விடுபட்ட சந்திரன் செவ்வையாய்ப் பிரகாசிக்கிறதுபோல், ஞானத்தால் அவித்தையானது விலகினதின்பேரில், ஆத்மாவின் அத்வைத ஸ்வரூபமும், சுத்த ஆநந்தத் தன்மையும் விளங்குகின்றன. இதுவே அவித்தியா கிரந்தியை அவிழ்ந்தல் எனப்படும். ஸ்மிருதியிலும் இப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அஞ்ஞானம் என்பது ஒன்று. தனக்கு அதிஷ்டானமான ஆத்மாவை மறைக்கும்போது அது அவித்தை எனப்படுகிறது. விசித்திர காரியங்களை உண்டுபண்ணும்போது மாயை எனப்

படுகிறது. ஆகவே தத்துவ ஞானமானது மாயை, அவித்தை, இரண்டையும் விலக்கிவிடுகிறது. ஆகையால் தத்துவத்தை அறிந்தவனுக்கு அவனுடைய அத்வைத ஸ்வரூபமும் ஆநந்தத்துவமும் ஒருக்காலத்திலும் மறைபடுகிறதில்லை. அவன் புனர்ஜன்மாதிகளை அடைகிறதில்லை.

3. இவ்விதமாய் அவித்தையின் முடிச்சு தளர்ந்தவுடன், ஹிருதயக்கிரந்தி முதலியவைகளும் நிவிர்த்தியாய் விடுகின்றன. முண்டகோபநிஷத்தில்

भिद्यतेहृदयग्रन्थिछिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्तेचास्यकर्माणि तस्मिन्दृष्टेपरावरे ॥ I-2-9

பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்தி ச்சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா:
க்ஷீயந்தே சாஸ்யகர்மாணி தஸ்மின் த்ருஷ்டே பராவரே ॥

என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது உத்தமமாயும் அதமமாயு மிருக்கிற ஆத்மா அறியப்பட்டவுடன் அந்தக் கரணத்தின் முடிச்சுகள் பேதித்துப்போகின்றன. சைதன்னியத்தின் தேஜஸால் வியாபிக்கப் பட்ட அந்தக்கரணமே ஆத்மாவென்று தார்க்கிகர்களும் பூர்வ மீமாம்ஸகர்களும் சொல்லுகிறார்கள். வேதாந்திகள் ஸ்தூல சரீரம்போல் இந்த ஸ்வரூபம் மித்தை என்கிறார்கள். அந்தக்கரணத்தை ஆத்மாவாக பாவிப்பதாகிய பிராந்தியே ஹிருதயக் கிரந்தி எனப்படும். வேதம்-குரு-இவர்களின் உபதேசமன்றியில் சுத்த ஆத்மாவையும் மேற்கூறிய பிராந்தி ஞானத்துக்கு விஷயமான மித்தியாத்மாவையும் பிரித்து அறியமுடியாது. சத்தியத்தை சாக்ஷாத்கரிப்பதால்மட்டும் ஹிருதயக் கிரந்தி அவிழ்ந்து இரண்டின் பேதமும் செவ்வையாய் தெரிய வரும். அவித்தை விலகினவுடன் பிராந்தியே போய்விடும்.

4. எவர்களுடைய மனது வெளிவிஷயங்களில் பிரவிர்த்தித்திருக்கிறதோ அவர்களுக்கு அநேகசம்சயங்களுள. ஆத்மா ஸ்தூலசரீரமா? சூட்சும சரீரமா? அல்லது இவைகளைவிட வேறானால் அணுப்பிரமாணமா, மத்தியமப்பிரமாணமா, அல்லது சர்வ வியாபகமா-சித்ரூபமா-ஜடமா-ஈசுவரனைவிட வேறு - அல்லது ஈசுவரனு-ஜகத்தானது சத்தியமா, மித்தையா, மோக்ஷத்திற்குச் சாதகம் ஞானமா-கர்மமா இப்படிப்பட்ட சம்சயங்கள் ஹிருதயக்கிரந்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு சித்திக்கின்றன. சுஷுப்தி அவஸ்தையிலும், மரணத்திலும், மயக்கத்திலும் அந்த முடிச்சு காணப்படாது. ஆகவே ஜாக்கிரத அவஸ்தையிலும் எவன் சச்சிதாநந்த பிரம்மத்தை அறிகிறானோ, அவனிடத்தில் ஹிருதயக் கிரந்தியில்லை; இப்படிப்பட்ட சந்தேகங்களும் அவனுடைய மனதில் ஜனிக்கமாட்டா.

5. எப்போது சந்தேகங்கள் நிவிர்த்தியாகின்றனவோ, அப்போது வித்தையின் பலத்தை அடைய ஒருவித பிரதிபந்தமு மில்லாதபடியால், செய்தகர்மமெல்லாம் நசித்துப் போகிறது. சன்னியாசாசிரமத்தை ஒருவன் பிரவேசித்தவுடன், தேவரிஷிபிதிர் ரிணங்களும், கிரகம் முதலிய விஷயமாய் ஏற்பட்டிருக்கும் பிராபஞ்சிக ரிணங்களும் நிவிர்த்தியாய் விடுவதுபோலும்.

6. இந்த ஜன்மத்தின் சுகதுக்கங்களும் அவனுக்கில்லாமற் போகின்றன. எப்போது ஆத்மாவினிடத்தில் மனது ஸ்திரப்படுகிறதோ அப்போது ஞானியானவன் ஸ்வயம் ஜோதிஸ்வரூபமான பரமாத்மாவை அடைந்து சுகதுக்கங்களை விட்டுவிடுகிறான். புத்திரமித்திரதனாதிகளே பிரபஞ்சத்தில் சுகதுக்க சாதனங்கள். அத்வைத ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்கு தன்னைத்தவிர வேறு ஒன்றுமில்லாதபடியால் சுகதுக்க சாதனங்களில்லை; ஆகையால் சுகாதிகளு மில்லை.

7. எவன் ஆத்மநிஷ்டையில் இருக்கிறானோ அவனுக்கு ஆத்மா எப்போதும் பிரசன்னமா யிருக்கிறதினால், ஆத்மாவை இச்சிக்கிறானேதவிர மற்ற யாதொன்றையும் இச்சியான். இச்சிக்கக்கூடிய விஷயமில்லாதபடியால் இச்சையே யில்லை. அதினால் காமக்குரோதாதிகளும் அவனுக்கில்லை.

8. இப்படிப்பட்டவன் ஆத்மாவினிடத்தில் இரமிக்கிறான். எப்படி பிராபஞ்சிக புருஷன் சொக்கட்டான் ஆடுங்காலத்தில் தன்னுடைய ஜயத்தையும் பிறருடைய அபஜயத்தையும் தேடிக்கொண்டே ஆடுகிறானோ அப்படி பிரம்மத்தை அறிந்தவனும் ஜீவபிரம்ம ஐக்கிய ஞானத்துக்குச் சாதகமான சுருதி யுக்திகளைத் தேடிக்கொண்டும், பிறருடைய தௌர்ப்பல்லியத்தை நிரூபித்துக்கொண்டும் ஆத்மாவுடன் இரமிக்கிறான்.

9. இந்த பிரம்மவித்தானவன் ஆத்மாவினிடத்திலேயே சந்தோஷத்தை அடைகிறான்; அவன் கிருதகிருத்தியன். செய்யவேண்டியது யாதொன்று மில்லை.

10. இப்படிபட்டவனுக்கு எப்போதும் மனதில் ஆநந்தப் பிராதானியமே தோன்றுகிறது.

11. ஆகவே இந்த உபநிஷத்தின் பலமானது ஜீவபிரம்ம ஐக்கியமாகுதல், அவித்தியாகிரந்தியின் நாசம், ஹிருதய கிரந்தி நாசம், சம்சயநாசம், கர்மநாசம், சுகதுக்கங்களை விடுதல், இச்சையில்லாமை, ஆத்மாவினிடத்திலேயே கிரீடை, ஆத்மாவினிடத்தில் இரதியே கிரியை, கிருதகிருத்தியத்தன்மை, ஆநந்தத்தன்மை இவ்வாறும்.

III. ஞானகர்மகாண்டங்களின் சம்பந்தம்.

உபநிஷத்தின் விஷயத்தையும் உபநிஷத்தின் பலத்தையும் கூறினபிறகு, உபநிஷத்துக்கும் வேதத்தின் இதர பாகங்களுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தை கவனிப்போம். இந்த சம்பந்தம் சாத்திய சாதனரூபமாயிருக்கிறது. ஞானம் சாத்தியம். கர்மமானது மனதை சுத்தப்படுத்துவது மூலமாயாவது, அல்லது, ஞானத்தில் ஆசையை உண்டுபண்ணுவது மூலமாயாவது ஞானத்திற்குச்சாதகமாயிருக்கிறது. கௌதமதர்மசாஸ்திரத்தில் 8-25 ல்-கர்ப்பாதானுதி 40 சம்ஸ்காரங்களை எவன் அடைந்திருக்கிறுனே அவன் பிரம்மத்தின் ஸ்தானத்தை அடைந்து பிரம்மத்துடன் சேர்ந்துவிடுகிறுன்—என்று சொல்லி யிருக்கிறது. இந்த சம்ஸ்காரங்களால் மனதானது சுத்தமாகிறது, அதாவது ஞானத்தை அடைய யோக்கியமாகிறது. பிரஹதாரணியகம் IV-4-22 ல் பிரம்மத்தை பிராமணர்கள் வேதபடனத்தாலும், யஞ்ஞத்தாலும், தானத்தாலும், தபஸாலும், மிதமான போஜனத்தாலும், அறிய இச்சிக்கிறுர்கள்—என்று சொல்லி யிருப்பதால் கர்மமானது ஞான இச்சையை உண்டுபண்ணுகிறதென்றுதெரியவருகிறது. கர்மம் அஞ்ஞான ஸ்வரூபமானதால் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க மாட்டாது. அஞ்ஞான நிவிர்த்திக்கு ஞானந்தான் வேண்டியது. ஞானமுண்டாவதற்கு சமம் முதலியது வேண்டியது. சமம் உண்டாவதற்கு சித்தசுத்தி வேண்டியது. இந்த சித்தசுத்தி நித்தியம் முதலிய கர்மங்களால் கிடைக்கிறது. இவ்விதமாக கர்மம் பாரம்பரையாக ஞான சாதகமாயிருக்கிறது.

IV. அதிகாரி.

உபநிஷத்தின் விஷயம், பலன், உபநிஷத்துக்கும் மற்ற வேதபாகத்துக்கும் உள்ளசம்பந்தத்தை விசாரித்த பிறகு உபநிஷத்துக்கு அதிகாரியார் என்பதை விசாரிக்கவேணடியது. சிலர் கர்மத்தைச் செய்கிறவனே உபநிஷத்துக்குஅதிகாரி என்று சொல்லுகிறுர்கள்.உபநிஷத்து கர்மத்தையே போதிக்கிறதாக இருந்தால் சகலகர்மங்களுக்கும் சாட்சியான சிதாத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது. பிரம்ம சூத்திரம் I-3-26-33 ல். உபநிஷத்து கர்மத்தை போதிக்காதபடியால் கர்மம் செய்கிறவனுக்காக் அது ஏற்படவில்லை என்றும், ஞானம் சம்பாதிக்க வேண்டிதாக இச்சிக்கிறவனுக்காகவே அது ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றும் நிரூபிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. உபநிஷத்தின் கருத்து ஞானத்தை போதிப்பதி லிருப்பதால், ஞானத்தை இச்சிக்கிறவனுக்குத்தான் அது ஏற்பட்டிரு 'கிறதே தவிர கர்மத்தைச்செய்ய இச்சிக்கிறவனுக்காக ஏற்படவில்லை.

உபநிஷத்துக்கள் ஜீவபிரம்ம ஐக்கியத்தை போதிக்கின்றன.

உபநிஷத்தின் விஷயப்பிரயோசன சம்பந்த அதிகாரிகளை நிரூபித்தபிறகு உபநிஷத்துக்களை ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியத்தைத்தான் போதிக்கின்றன வென்பதை நிரூபிக்கிறார். ஜீவபிரம்ம ஐக்கிய ஞானவிஷயத்தில் உபநிஷத்துக்கள் பிரமாணங்கள் என்கிற விஷயத்தில் விவாதத்திற்கு இடமில்லை. உபநிஷத்து பிரமாணம் என்பதை எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை அப்பிரமாணமாகச் சொல்லுவதற்குக்காரணமுமில்லை. வெகு ஆக்ஷேபசமாதானங்களின்பேரில் ஐக்கிய ஞானத்துக்கு உபநிஷத்தை பிரமாணம் என்று வித்தியாரணிய சுவாமிகள் நிரூபிக்கிறார்.

சாந்திமந்திரம்.

ओं शं नो मित्रः शं वरुणः 𑌓𑌂 𑌶𑌂 𑌨𑍋 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑌂 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 ।

शं नो भवत्वर्यमा 𑌶𑌂 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾 ।

शं न इन्द्रो बृहस्पतिः 𑌶𑌂 𑌨 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 ।

शं नो विष्णुरुरुक्रमः 𑌶𑌂 𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 ।

नमो ब्रह्मणे 𑌨𑌮𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 ।

नमस्तेवायो 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌯𑍋 ।

त्वमेव प्रत्यक्ष ब्रह्मासि 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑌿 ।

त्वामेव प्रत्यक्षं ब्रह्म वदिष्यामि 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ।

ऋतं वदिष्यामि 𑌋𑌤𑌂 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ।

सत्यं वदिष्यामि 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ।

तन्मामवतु 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌮𑌵𑌤𑍁 ।

तद्वक्तारमवतु 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌵𑌤𑍁 ।

अवतु माम् 𑌅𑌵𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌮𑍍 ।

अवतु वक्तारं அவது வக்தாரம் ।

ओं शान्तिः शान्तिश्शान्तिः ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி ஶ்ஶாந்தி: ॥

இந்த சாந்தி மந்திரமே முதலாவது அனுவாகமாக ஏற்படுவதால் அர்த்தத்தை அவ்விடத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

தைதரீயத்தின்

சிக்ஷாத்தியாயமாகிற முதலாவது வல்லியில்

முதலாவது அனுவாகம்.

வி:—தேவதைகளுடைய இடையூறுகள்:—நல்லகாரியத்துக்கு அநேகம் விக்கினங்களுண்டு என்று உலகத்தில் சொல்லுவார்கள். பிரம்ம வித்தையை சம்பாதிக்கிற விஷயத்தில் தேவதைகளால் அநேக விக்கினங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆகையால் இவைகளைப் பரிஹரிக்க பிரயத்தினம் செய்யவேண்டிய தவசியம். தேவதைகளால் விக்கினம் ஏற்படுமென்பது

अथयोऽन्यां देवतामुपास्तेऽन्योसावन्योऽहमस्मीति नसवेदयथापशुरेवं सदेवा
नां यथाहवैबहव: पशवो मनुष्यं भुञ्ज्युरेवं मेकैक: पुरुषोदेवान्भुनक्त्येकस्मिन्नेव
पशावादीयमानेऽप्रियं भवाति किमुबहुषु तस्मादेषां तन्नाप्रियं यदेतन्मनुष्या विद्यु:

அதயோऽந்யாம் தேவதாமுபாஸ்தே ऽந்யோ ஸாவந்யோऽஹ
மஸ்மீதி நஸவேத யதாபஶுரேவꣳ ஸ தேவாநாம் யதாஹவை
பஹவ: பஶவோ மநுஷ்யம் புஞ்ஜ்யுரேவமேகைக: புரு
ஷோதேவாந்புநக்த்யேகஸ்மிந்நேவ பஶாவாதீயமாநேऽப்ரியம் ப
வதி கிமு பஹுஷு தஸ்மாதேஷாம் தந்நப்ரியம் யதேதந்மநுஷ்யா
வித்யு: ॥

என்கிற பிரஹதாரணியக I-4-10 சுருதியால் தெரியவருகிறது.

இதற்கு அர்த்தம்:—மனிதர்கள் பிரம்மஞானி என்றும் கர்மீ என்றும் இருவகைத்தார்கள். பிரம்மத்தை அறிந்தவன் சர்வமாகிறான் என்பது முந்தின வாக்கியத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மத்தை அறிந்தவன் சர்வமாகிற விஷயத்தில் தேவதைகளால் கூட விக்கினங்களை ஏற்படுத்தமுடியாது. ஏனெனின் பிரம்மத்தை அறிந்தவன் தேவதைகளின் ஆத்மாவாகிறான்.

இப்படி பிரம்மவித்தானவன் பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைகிறான் என்று சொல்லி பிரம்மத்தை அறியாதவனுக்கு பரமபுருஷார்

த்தம் கிடைக்கமாட்டாதென்பதாய் இந்த சுருதி சொல்லுகிறது. தான் வேறு என்றும் தன்னால் ஆதரிக்கப்பட்டது வேறு யென்று பாவித்து தனக்கும் தேவதைக்கும் பேதத்தை பார்க்கிறவன் தானே பிரம்மம் என்கிற மகிமையை அறியமாட்டான். ஒரு யானை அல்லது ஒருகுதிரை தன்னுடைய பலத்தை அறியாமல் பலத்தில் தன்னைவிட குறைந்தவனான மனிதனுடைய சுவாதீனத்தில் வந்துவிடுவதுபோல் அஞ்ஞானியான உபாசகன் தேவதைகளின் சுவாதீனத்தில் வந்து விடுகிறான். எப்படி அநேக பசுமாடுகள், ஆடுகள், குதிரைகள், காளைமாடுகள், எருமை மாடுகள் ஆகிய அநேக பசுக்கள், பால்கொடுப்பதினாலும், மூட்டையைத் தூக்குவதினாலும், இப்படி பல காரியங்களாலும் ஒரே புருஷனுடைய சுகத்தைத் தேடுகின்றனவோ அப்படி அஞ்ஞானியான ஒவ்வொரு புருஷனும், அக்கினி, சூரியன், இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு ஹவிஸைக்கொடுத்து அவர்களுடைய சுகத்தைத் தேடுகிறவனாகிறான். ஆகவே, ஒவ்வொரு புருஷனும் தேவதைகளுக்கு எல்லா பசுக்களின் ஸ்தானத்திலிருக்கிறான். வெகு பசுக்களையுடைய ஒரு புருஷனுடைய ஒரு பசுவைத் திருடனாவது, புலியாவது கொண்டுபோய் விட்டால் அவனுக்கு வெகு துக்கமுண்டாகிறது. அப்படியிருக்க, அநேகம்பசுக்கள் போய்விட்டால் அவனுடைய துக்கம் எவ்வளவு அதிகமாயிருக்கவேண்டும். ஆகையால், மனிதர்கள் இந்த பிரம்மம் தாங்களே என்பதாய் ஐக்கியத்தை அறிந்துவிட்டார்களேயானால் தேவதைகளுக்கு வெகு துக்கமுண்டாகிறது. பிரம்மவித்தையை மனிதன் தேடுவது தேவதைகளுக்கு மிகவும் அப்பிரியம் என்று வேதமே கூறுவதால், அவர்கள் மனிதர்கள் பிரம்மவித்தையை அடைகிற விஷயத்தில் வெகுவிக்கினங்களை ஏற்படுத்தலாம். இவ்விஷயம் வார்த்திகசாரமென்றும் கிரந்தத்திலும் வியக்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எப்படி தேவதைகள் பிரதிபந்தகர்களோ அப்படியே ரிஷிகள் முதலானவர்களும் பிரம்மவித்தையில் பிரதிபந்தகர்கள் என்பது.

अथोऽयंवा ऽत्मासर्वेषांभूतानां लोकः ।

அதொऽயம்வாऽத்மா ஸர்வேஷாம் பூதாநாம்லோகஃ ।

முதலிய பிரஹதாரணியக வாக்கியத்தினாலேயே தெரியவருகிறது. மனிதன் பிரம்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டானேயானால்

தன்னை இலக்ஷியம் செய்யமாட்டான் என்பது தேவதையின் பயம். ஆகையால், தேவதைகள் விக்கினங்களை ஏற்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால் தான் கடோபநிஷத்து II-7-ல் பிரம்மத்தைப்பற்றி கேட்பார் வெகு பெயர்களில்லை யென்றும் கேட்டாலும் அநேகம் பெயர்கள் அறியமாட்டார்கள் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே பகவானும் கீதையில் V11-3-ல் சொல்லுகிறார்.

விக்கின நிவாரக மந்திரங்கள்.

இப்படி பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு அநேக விக்கினங்க ளிருப்பதால் அவைகளை விலக்கும்பொருட்டு சாம்ஹிதை உபநிஷத்தின் முதலாவது அனுவாகத்தில் ஒரு மந்திரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை ஜபிக்கவேண்டியது. இந்த மந்திரம் கர்மகாண்டத்தின் ஆரம்பத்தில் கொடுக்கப்படவில்லை. ஏனெனின், கர்மாநுஷ்டானங்களை தேவதை முதலானவர்கள் இச்சிக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் விக்கினஞ்செய்யமாட்டார்கள். யஞ்ஞங்களாலும் தானங்களாலும் ஞானப் பிரதிபந்தங்கள் நீங்கியிருக்கும் என்று சொல்லுவார்கள். அது சரியே ஆயினும் வேறு சில விக்கினங்கள் இருக்கக்கூடும். அவைகள் இந்த மந்திரத்தை ஜபிப்பதினால் விலகக்கூடும். வித்தையில் ருசியில்லாமையே முதலாவது விக்கினம், இது சஞ்சிதங்களான மஹாத்பாபங்களால் ஏற்படுகிறது. பிரம்மஞானத்தில் ருசியை உண்டாக்கக் கூடிய ஸத்கர்மங்களாலும் தானங்களாலும் இந்த மஹாத்பாபங்கள் நீக்கப்படுகின்றன. இந்த யாகாதிகள் பலாபேக்ஷயின்பேரில் செய்யப்பட்டால் சம்சாரபலத்தைக் கொடுத்தாலும் ஈசுவரார்ப்பணமாக செய்யப்பட்டால் ஞானவிர்த்திக்கு விரோதிகளான மஹாத்பாபங்களை நீக்கிவிடுகின்றன. பகவத் கீதையின் V-10-வது சுலோகத்தால் தெளிவாகிறது. இந்த பாபம் நீங்கினதற்கு ஒரு அடையாளம் பற்றுதலில்லாமை. இப்படி நைஷ்கர்மிய சித்தி என்றும் கிரந்தத்தில் I-47-ல்சொல்லியிருக்கிறது.

வைராக்கியம் சித்தித்ததின் பேரில் ஞானத்தில் ருசியைக்கொடுக்காதிருந்த பிரதிபந்தம் நீங்கினாலும், மனது ஏகாக்கிரமாவதற்குச் சாதகமான யோகம் அதாவது உபாசனை விஷயத்தில் அநேக பிரதிபந்தங்கள் இருக்கக் கூடும். பதஞ்சலி பகவானால் யோகசூத்திரம் I-10-ல்:—வியாதி, மந்தபுத்தி, சம்சயம், அசாக்கிரதை, ஆலசியம்,

பிரபஞ்சத்தில் முழுகியிருத்தல், பிராந்தி, குறிப்பைத் தவறி விடுதல் அனவஸ்தை ஆகிய இவைகள் சித்தத்தின் விக்ஷேபத்துக்குக் காரணங்கள் என்றும் பிரதிபந்தங்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வியாதிகள் எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே வேலைசெய்ய அசமர்த்தமாயிருக்கும் புத்தி மந்தபுத்தி எனப்படும். உபாசனையின் பிரயோசனத்தை நிச்சயமாக அறியாமையே சம்சயம். மத்தியில் மத்தியில் உபாசனையை விட்டுவிடுவதே அஜாக்கிரதை. விஷயத்தைத் தள்ளிக் கொடுத்தலே ஆலஸியம். வைராக்கியத்தின் அபாவமே பிரபஞ்சத்தில் முழுகியிருத்தல், பிராந்தி என்பது உபாசனையின் கருத்தை பிசகாய் தரித்தல், மனதின் ஐகாக்கிரியம் மேல் மேல் விருத்தியாகாமையே குறிப்பைத்தவறவிடுதல்:—ஒரு காலத்தில் உபாசனையில் பிரவிர்த்தித்தல், ஒருகாலத்தில் யஞ்ஞத்திலும் தானத்திலும் பிரவிர்த்தித்தல், வியாபாரம் வேளாண்மை முதலியவைகளில் பிரவிர்த்தித்தல் அவஸ்தை எனப்படும்.

I-தேகாபிமானி தேவதைகளின் பிரார்த்தனை.

இந்த யோகமார்க்கத்தில் ஏற்படும் பிரதிபந்தங்களை நிவிர்த்திக்கும்பொருட்டு.

(1) शं नो मित्रः शं वरुणः ശം നോ മിത്രഃ ശം വരുണഃ ।

(2) शं नो भवत्वर्यमा ശം നോ ഭവത്വര്യമാ ।

(3) शं न इन्द्रो बृहस्पतिः ശം ന ഇന്ദ്രോ ബൃഹസ്പതിഃ ।

(4) शं नो विष्णुरुरुक्रमः ശം നോ വിഷ്ണുരുരുക്രമഃ ॥

என்கிற மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டியது.

பதவுரை.—

(1) मित्रः മിത്രഃ=மித்திரன்

नः നഃ=எங்களுக்கு

शं ശം=சுகம் கொடுக்கிறவனாக

(भवतु ഭവതു=ஆகட்டும்)

वरुणः വരുണഃ=வருணன்

शं ஶம்=சுகம் கொடுக்கிறவனாக
(भवतु ஹவது=ஆகட்டும்)

(2) अर्यमा அர்யமா=அரியமா
नः நஃ=எங்களுக்கு
शं ஶம்=சுகம்கொடுக்கிறவனாக
भवतु ஹவது= ஆகட்டும்

(3) इन्द्रः இந்த்ரஃ=இந்திரன்
बृहस्पतिः ப்ருஹஸ்பதிஃ=பிரஹஸ்பதி
नः நஃ=எங்களுக்கு
शं ஶம்=சுகம் கொடுக்கிறவனாக
भवतु ஹவது = ஆகட்டும்)

(4) उरुक्रमः உருக்ரமஃ=மஹத்தான பாதங்களையுடைய
विष्णुः விஷ்ணுஃ=விஷ்ணுவானவர்
नः நஃ= எங்களுக்கு
शं ஶம்=சுகம் கொடுக்கிறவராக
(भवतु ஹவது=ஆகட்டும்)

பொழிப்புரை:—சூரியன் வருணன் அரியமன் இந்திரன் பிரஹஸ்பதி மஹத்பாதங்களையுடைய விஷ்ணு, இவர்கள் எங்களுக்கு சுகத்தைக்கொடுக்கிறவர்களாக ஆகட்டும்.

பாஷ்யம்:—

मित्रः மித்ரஃ=பிராணவிர்த்திக்கும் பகலுக்கும் அபிமானியான தேவதை அதாவது இவைகள் ரூபமாக விளங்கும் தேவதை என்று அர்த்தம்.

वरुणः வருணஃ=அபான விர்த்திக் கும் இரவுக்கும் அபிமானியான தேவதை

अर्यमा அர்யமா :—சக்ஷுஸுக்கும் சூரியனுக்கும் அபிமானியான தேவதை

इन्द्रः இந்த்ரஃ=பலாபிமானியானதேவதை

बृहस्पतिः ப்ருஹஸ்பதிஃ=வாக்குக்கும் புத்திக்கும் அபிமானியான தேவதை.

ச:—[விஷ்ணு: விஷ்ணு:=:—பாதங்களுக்கு அபிமான தேவதை இவைகள் முதலானவர்கள் ஆத்தியாத்மிக தேவதைகள்; அதாவது சரீரத்தில் பிராணன் இந்திரியங்கள் மூலமாக வியவஹரிக்கும் தேவதைகள்.

இந்த தேவதைகள் எங்களுக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கட்டும். இவர்கள் சுகத்தைக் கொடுக்கும்போதுதான் வித்தையை சிரவணம் செய்யலாம். (அதாவது ஆ:—குருவின்பாதங்களை அடைந்து அவரிடமிருந்து வேதாந்தங்களின் தாற்பரியத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளலாம்.) அப்படிகேட்டதை மனதில் தரித்துக் கொள்ளலாம். சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கலாம்; இக்காரியங்கள் விக்கினங்களன்றியில் முடியுமாதலால், சுகத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு தேவதைகள் பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.

வி:—விஷ்ணுவானவர் மஹத்தான பாதங்களை யுடையவர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஏனெனின், திருவிக்கிரமாவதாரத்தில் அவர் பலிசக்கிரவர்த்தியினிடமிருந்து சர்வத்தையும் கிரகிக்க இச்சித்து மூன்று அடி இடத்தை யாசித்து சமஸ்தத்தையும் கிரகித்துவிட்டார். சர்வத்தை வியாபிக்கும்படியாக அவருடைய பாதங்கள் ஆயின. ஆகையால் அவருக்கு உருக்கிரம என்ற பெயர் சித்தித்து அல்லது, மித்திராதி தேவதைகள் பிராணாதி அவயவங்களில் அபிமானிகள் என்று சொல்லப்பட்டது. முழுசரீரத்துக்கும் அபிமானியான விராட்புருஷனை சொல்லவேண்டியது பாக்கியாக இருக்கிறது. பிரம்மாண்டத்தைச் சரீரமாய் அடைந்து அதைமுற்றிலும் வியாபிக்கிறபடியால் அவர் உருக்கிரமர் என்று சொல்லப்படுகிறார். இவ்விதமாக முழுசரீரத்திலும் அவயவங்களிலும் அபிமானியாக இருந்து, அவைகளில் வியவஹரிக்கும் தேவதைகள் சிஷ்யனுடைய விக்கினங்களை பரிஹரித்து சுகம் கொடுக்கும்படியாக பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.—)

வி:—தைத்திரீய உபநிஷத்தின் விசிஷ்டாத்வைத வியாக்கியானத்தின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

சிக்ஷாவல்லி.

अतसीगुच्छसच्छायमञ्चितोरस्थलंश्रिया ।
अंजनाचलशृंगार मंजलिं ममगाहतां ॥
व्यासलक्ष्मण योगीन्द्रप्रणम्यन्यान्गुरूनपि ।
तैत्तिरीयकवेदान्तविवृतिं करवाण्यहम् ॥

அதஸீபுஷ்பஸங்காஶ ஶ்ரீவிதாரவக்ஷஸே ।
அஞ்ஜநாத்ரிஸமாநாய அஞ்ஜலிர்மே ஸமாஹித꞉ ॥
வ்யாஸம் லக்ஷ்மணயோகீந்த்ரம் ப்ரணம்யாந்யாந் குரூநபி ।
தைத்திரீயகவேதாந்த விவ்ருதம் கரவாண்யஹம் ॥

காசாம்பூக் கொத்துபோல் கறுப்பாயும் இலக்ஷ்மியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மார்பை யுடையவராயும் மைமலைக்குச் சமானமாயு மிருக்கிற பகவானை என்னுடைய அஞ்சலிபந்தம் அடையட்டும்.

வியாசரையும் இலக்ஷ்மண யோகீந்திரரையும் இதர குருக்களையும் நமஸ்கரித்து தைத்திரீயத்துக்கு வியாக்கியானத்தைச் செய்கிறேன்.

முதலாவது அனுவாகம்.

அ-கை:—பரவித்தையை ஆரம்பிக்கிற சிஷ்யன் அந்த வித்தை விக்கின மன்றியில் நிறைவேறும் பொருட்டு தேவதைகளைப் பிரார்த்திக்கிறான்.

मित्रः மித்ர꞉=சூரியன்.

अर्यमा அர்யமா=அரியமா என்று பெயருள்ள சூரியன்.

(1-4) மற்ற பதங்களுக்கு அத்வைத வியாக்கியானம் பார்க்க.

தைத்திரீய உபநிஷத்தின் துவைத வியாக்கியானம்.

முதலாவது சிக்ஷாவல்லியின் முதலாவது அனுவாகம்.

அ-கை:—தைத்திரீய உபநிஷத்தை உள்ளபடி வியாக்கியானம் செய்ய இச்சித்த பகவான் ஆநந்த தீர்த்த முனியானவர் நிர்விக்கின மாய் கிரந்தம் முடியும் பொருட்டும் சிஷ்யர்களின் சிக்ஷையின் பொருட்டும் உபநிஷத்திற் சொல்லிய விசேஷ குணங்களாலேயே

सत्यंज्ञानमनन्तमानंदं ब्रह्मसर्वशक्त्यैकं
सर्वैर्वेदैरीड्यं विष्णवाख्यं सर्वदोमिसुप्रेष्ठ ॥

ஸத்யஂஜ்ஞாநமநந்தமாநந்தஂ ப்ரஹ்மஸர்வஶக்த்யைகஂ ।
ஸர்வைர்வேதைரீட்யஂவிஷ்ணவாக்யஂஸர்வதோऽஸ்மிஸுப்ரேஷ்டஂ

என்கிற சுலோகத்தினால் மங்களாசரணத்தைச் சொல்லுகிறார். மேற்கண்ட விசேஷணங்களில்

(1) சத்யம், ஞானம், அநந்தம் என்பவைகளை இரண்டாவது வல்லியின் முதலாவது அனுவாகத்திலும்

(2) ஆநந்தம் என்பதை पदेषआकाशआनन्दोनस्यात யதேஷ ஆகாஶ ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் என்கிற II-7-9-வது வாக்கியத்திலும்.

(3) சர்வசக்தி என்பதை सोकामयतबहुस्यां प्रजायेय ஸோகாமய

தவஹ்ஸ்யாரஜாயெய= என்கிற II-6-12-13-வது வாக்கியங்களிலும்,

(4) ஏகம். என்பதை एकआनन्दोब्रह्मेतिव्यजानात् ஏகஆநந்தோ ப்ருஹ்மேதி வ்யஜாநாத் என்கிறவாக்கியத்திலும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது.

(5) ईड्यं ஈட்யம் இந்த உபநிஷத்தை உபதேசிக்கும் பிரம்மாதி தேவதைகளால் ஸ்துதிக்கத் தக்கவர் என்பதை இந்த பதம் சூசிப்பிக்கிறது.

(6) विष्णुवाह्यं விஷ்ணுவாஹ்யம் பிரம்மத்தை விஷ்ணுவைவிட வேருக பாவிக்க லாகாது. ரிஷிமுதலானவர்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் வித்தியாப்பியாசம் செய்கிறவன் அனிஷ்டத்தை அடைவான் என்று சொல்லி யிருப்பதால் இவைகளை முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது.

இந்த உபநிஷத்துக்கு ரிஷிகள், சூரியமண்டலத்தி லிருக்கிற விஷ்ணு, பிரம்மா, வருணன், பிருகு, ஆக நான்கு பெயர்களாம். ஆதித்தியனிட மிருக்கிற விஷ்ணுவிடமிருந்து பிரம்மா தெரிந்துகொண்டு ஹரியை शन्नोमित्र ஶந்நோமித்ர என்கிற வாக்கியங்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். இவர்வருணனுக்கு அந்தவாக்கியங்களைச் சொன்னார். வருணன்பிருகுவுக்குச் சொன்னார். பிருகுவும் அந்த ஸ்துதியையே செய்கிறார்.

இந்த உபநிஷத்துக்கு தேவதை ஹரி. வாக்கிய ரூபமாயிருப்பதால் சந்தஸைத் தேட வேண்டியதில்லை. சந்தஸில் அகப்பட்ட இடங்களில் அக்ஷரங்களை எண்ணி அநுஷ்டுப்பு முதலியவைகளை அறியவும்.

பிரம்மவித்தையை அப்பியசிக்கிற பிருகுவானவர் விக்கின நாசத்தின் பொருட்டு தேவதைகளை शन्नोमित्र ஶந்நோமித்ர முதலிய மந்திரங்களால் பிரார்த்திக்கிறார்.

I. (1-4) அர்த்தம் அத்வைதத்தில் கொடுத்திருக்கிறபடியே

II. இவைகளைப் பிரேரேபிக்கும் பிரம்மத்தின் பிரார்த்தனை

(5) नमो ब्रह्मणे நமோ ப்³ரஹ்மணே ।

(6) नमस्ते वायो நமஸ்தே வாயோ ।

(7) त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासि த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்மாஸி ।

(8) त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्म वदिष्यामि த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்³ரஹ்ம வதி³ஷ்யாமி ।

(9) ऋतं वदिष्यामि ருதம் வதி³ஷ்யாமி ।

(10) सत्यं वदिष्यामि ஸத்யம் வதி³ஷ்யாமி ।

II(1) तन्मामवतु தன்மாமவது ।

(2) तद्वक्तारमवतु தத்³வக்தாரமவது ।

(3) अवतु मां அவது மாம் ।

(4) अवतु वक्तारम् அவது வக்தாரம் ॥2॥

பதஉரை.

(5) ब्रह्मणे ப்³ரஹ்மணே=பிரம்மத்துக்கு
नमः நம:=நமஸ்காரம்

(6) वायो வாயோ=வாயுவே
ते தே=உமக்கு
नमः நம:=நமஸ்காரம்

(7) त्वंएव த்வம் ஏவ=நீரே
प्रत्यक्षं ப்ரத்யக்ஷம்=பிரத்தியக்ஷமான
ब्रह्म ப்³ரஹ்ம=பிரம்மமாக
असि அஸி=இருக்கிறீர்.

(8) त्वां एव த்வாம் ஏவ=உம்மையே
प्रत्यक्षं ப்ரத்யக்ஷம்=பிரத்தியக்ஷமான
ब्रह्म ப்³ரஹ்ம=பிரம்மம் என்று
वदिष्यामि வதி³ஷ்யாமி=சொல்லுவேன்

(9) ऋतं ருதம்=தர்மத்தை
वदिष्यामि வதி³ஷ்யாமி=சொல்லுவேன்

(10) सत्यं ஸத்யம்=சத்தியத்தை
वदिष्यामि வதி³ஷ்யாமி=சொல்லுவேன்

II(1) तत् தத்=அது
मां மாம்=என்னை
अवतु அவது=இரக்ஷிக்கட்டும்.
(2) तत् தத்=அது
वक्तारं வக்தாரம்=வக்தாவை
(3) अवतु அவது=இரக்ஷிக்கட்டும்.
मां மாம்=என்னை
(4) अवतु அவது=இரக்ஷிக்கட்டும்.
वक्तारं வக்தாரம்=வக்தாவை.

பொழிப்புரை.

பிரும்மத்துக்கு நமஸ்காரம், வாயுவுக்கு நமஸ்காரம், வாயுவே நீரே பிரத்தியக்ஷமான பிரம்மம். உம்மையே பிரத்தியக்ஷமான பிரம்மமாகச் சொல்லுகிறேன். தர்மத்தைச் சொல்லுகிறேன், சத்தியத்தைச் சொல்லுகிறேன். என்னையும் குருவையும் நீர் இரக்ஷிப்பீராக.

ச-பாஷ்யம்:—

(5) नमोब्रह्मणेनमस्ते वायो நமோப்ரஹ்மணே நமஸ்தே வாயோ:— பிரம்மவித்தையை கிரகிப்பதில் சம்பவிக்கக்கூடிய விக்கினங்களை நிவிர்த்திக்கும்பொருட்டு பிரம்மவித்தியாப்பியாசியானவன் வாயுவை நமஸ்கரிக்கிறான். சகல கிரியைகளும் பலன்களும் வாயுவசமாயிருக்கின்றன. வாயுவே பிரம்மம்-அந்தபிரம்மத்துக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். வாயுவே உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

வி:—(5) ब्रह्मणे ப்ரஹ்மணே=வேதத்துக்கு (இனி அர்த்தம் செய்யாத பதங்களுக்கு அத்வைத வியாக்கியானத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளவும்.)

(6) वायो வாயோ= வேதாக்ஷரங்களைப் பிரகாசம் செய்கிற வாயுவே.

नमस्ते நமஸ்தே என்கிறதினால் பிராார்த்திக்கிறான்.

து:—(5-6) அ-கை:— பிரம்மவித்தையை உபதேசிக்கிறவர்களுக்குள் வாயு முக்கியமானவனானதாலும், பரப்பிரம்மம் சகலத்துக்கும் அதிஷ்டானமானதாலும் இவர்களை நமஸ்கரித்து ஸ்துதி செய்து இவர்களைத் தனிமையாக பிரார்த்திக்கிறார்.

वदिष्यामि வதிஷ்யாமி (9) முடிய ஸ்துதி

तन्मां தந்மாம் (10) முதல் பிரார்த்தனை. இப்படி பிரித்து அறியவும்.

ச:–(7-8)त्वं एव...वदिष्यामि த்வம்வ...வதிஷ்யாமி–பிரத்தியக்ஷமாகவும் அப்பிரத்தியக்ஷமாகவும் கூறப்படுகிறது வாயுவே. நீரே, சக்ஷுஸ் முதலியவைகளை அபேக்ஷித்துபாஹியமாகவும், சன்னிஹிதமாகவும், பிரத்தியக்ஷமாகவு மிருக்கிற பிரம்மமாக இருப்பதால் உம்மையே பிரத்தியக்ஷ பிரம்மமாகச் சொல்லுகிறேன்.

வி:–(6-8):—ஜகத்தினுடைய ஜீவனுக்குக் காரணமா யிருப்பதினாலும், பெரிது என்கிற குணத்துடன் கூடியிருப்பதினாலும், வாயுவும் பிரம்மமும் சமானமாக இருக்கிறார்கள். அப்படி யிருந்தாலும் வாயு பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பதால் பிரம்மத்தைவிட விசேஷம். என்பது கருத்து.

து:—(5) ब्रह्मणे ப்ரஹ்மணே=சகலத்துக்கும் அதிஷ்டானமா யிருக்கிற பரப்பிரம்மத்துக்கு, அல்லது, ஞானாதி குணங்களால் பெருத்திருப்பதால் பிரம்ம சப்தத்தால் கூறப்பட்டவருக்கு

नमः நமஃ=நமஸ்கார மிருக்கட்டும்.

(6) அத்தியாத்மரூபத்தை நமஸ்கரித்து இனி அதி தெய்வரூபத்தை நமஸ்கரிக்கிறார்.

(6) அல்லது பரோக்ஷத்தை நமஸ்கரித்து அபரோக்ஷத்தை நமஸ்கரிக்கிறார். (அல்லது)

वाग्वैब्रह्म வாக்வை ப்ரஹ்ம என்கிற காண்வ சுருதிப்படி வாக்குக்கு நமஸ்காரம். (அல்லது)

விரிஞ்சனுக்கு நமஸ்காரம்.

(7) அ-கை:—நமஸ்கரிக்கப்பட்ட வாயுவை ஸ்துதிக்கிறார்.

(हेवायो ஹேவாயோ= வாயுவே)

त्वं एव த்வம்வ= நீரே

प्रत्यक्षं ब्रह्मआसि ப்ரத்யக்ஷம்ப்ரஹ்மாஸி= இந்த சரீரத்தில் பிராண, அபான, முதலிய வாயு விர்த்திகளை நியமனம் செய்வதால் பிரத்தியக்ஷமான பிரம்மமாயிருக்கிறீர். பிராணபானாதிகளையே பகவானுடைய ஸ்வரூபங்களை இனி சொல்லப்போகிறதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு வாயுவை பிர்ம்மமாக சுருதி இவ்விடத்தில் கூறுகிறது.

(8) प्रत्यक्षं ப்ரத்யக்ஷம்= சகல இந்திரியங்களிலு மிருந்து அவைகளை நியமனம் செய்வதினால் பிரத்தியக்ஷமான

ब्रह्म ப்ரஹ்ம= பிர்ம்மமாக

त्वं (त्वां) த்வம்(த்வாம்)= உம்மை

वदिष्यामि வதிஷ்யாமி= சொல்லுகிறேன்

ச:— ஆநந்தகிரி:—சூத்திராத்ம ரூபமாக வாயுவானவன் பிரத்தியக்ஷமாயிராவிட்டாலும், ஆத்தியாத்மிக ரூபமாக அதாவது சரீரத்திலிருப்பதால் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறான்· வர்ணம்முதலியவைகளை கிரகிப்பதினால் சக்ஷுராதிகளை ஊஹிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. இவைகளை அபேக்ஷித்து சரீரத்துக்குள்ளிருக்கும் பிராணன் சாட்சியால் அறியப்படுவதால் பிரத்தியக்ஷம்· பிரம்மம் என்னும்பதம் பிர்ஹ என்னும் பகுதியிலிருந்து வந்துபெரிது என்று அர்த்தம் கொள்ளுகிறது. சுவாசத்தைச் சரீரத்துக்குள் வாங்கும்போது சரீரம் பெருக்கிறபடியால் பிராணன் பிரத்தியக்ஷபிரம்மமாக சொல்லப்படுகிறான். பிராணன் சாக்ஷாத்தாய் பிரம்மமாகாவிட்டாலும் பிரம்மமாகக் கூறப்படுகிறான். அரசனைப்பார்க்க இச்சித்துவருகிறவன், அரண்மனைவாசற் காற்போனைப்பார்த்து, அவன் தன்னை விடும்பொருட்டு நீயே அரசன் என்று சொல்லுகிறதுபோலும். ஹிருதயத்திலிருக்கிற பிரம்மத்துக்கு பிராணன் வாசக்காற்போன் போலிருக்கிறான். பிரம்மத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று இச்சிக்கிற முமுக்ஷுவானவன் பிராணனை பிரம்மமாகச் சொல்லுகிறான்· பிராணதேவதையை ஸ்துதிக்கவேண்டுமென்பது அவனுடைய கருத்து.)

(9) ऋतं वदिष्यामि ருதம்வதிஷ்யாமி=எது புத்தியால் சரியானதென்றும், சாஸ்திரத்தால் ஏற்பட்டதென்றும், ஆகையால் செய்யத்தக்கதென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவும் உம்முடைய வசத்திலிருப்பதால், உம்மையே ரிதம் என்று சொல்லுகிறேன்.

(10) सत्यं वदिष्यामि ஸத்யம்வதிஷ்யாமி=வாக்கு சரீரம் இவைகளால் சம்பாதிக்கத்தக்கது சத்தியம். அதுவும் உம்முடைய வசத்திலிருப்பதால் உம்மையே சத்தியமென்று சொல்லுகிறேன்·

II (1)तन्मामवतु தந்மாமவது=சர்வஸ்வ ரூபியாகவும் வாயுவென்று பெயருள்ளதாயு மிருக்கிற பிரம்மம் என்னால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு, வித்தியார்த்தியாகிற என்னை வித்தையுடன் சேர்ப்பிவித்து இரக்ஷிக்கட்டும்.

வி·—(9) ऋतं ருதம்= அபத்த மற்ற சப்தம்

(10) सत्यं ஸத்யம்=யதார்த்த சப்தம்.

ஆகையால் சொன்னதைச் சொல்லல் என்னும் தோஷமில்லை.

து:-(9) ऋतं ருதம்= யதார்த்த ஞான முடையவனாக

(सत्यं ஸத்யம்= யதார்த்தஞான பூர்வகமாக வசனிக்கிறவன் என்றும், காரியம் செய்கிறவனென்றும்

II (1) तत् (तस्मात्) தத் (தஸ்மாத்)= ஆகையால்

मां மாம்= உம்மை நமஸ்கரிக்கிறவனையும்

அ:-(2) तद्वक्तारं अवतु-தத்வக்தாரம் அவது= அந்தபிர்ம்மமே உபதேசிக்கும் ஆசாரியருக்கு உபதேசிக்கும் சாமர்த்தியத்தைக் கொடுத்து அவரை இரக்ஷிக்கட்டும்.
(3-4) अवतुमां अवतुवक्तारं அவதுமாம் அவதுவக்தாரம் என்று இரண்டாவது தடவை சொன்னது ஆதரவின் பொருட்டாம்.

(வி:—முன் शंनोमित्रः ஶந்நோமித்ரஃ முதல் उरुक्रमः உருக்ரமஃ வரையிலுள்ள மந்திரத்தால் தேகாபிமானிகளான தேவதைகள் விக்கினங்களை பரிஹரித்து சுகத்தைக்கொடுக்கும்படி பிரார்த்திக்கப்பட்டார்கள். இப்போது नमोब्रह्मणे நமோப்ரஹ்மணே முதல் அந்ததேவதைகளுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருந்து அவர்களை பிரேரேபணை செய்யும் பிரம்மம் நமஸ்கரிக்கப்படுகிறது. பிரம்மம் ஞானசக்தி கிரியாசக்தி இவைகளுடன்கூடின சூத்திராத்மாவாக, வாயுவின் சரீரத்தை தரிக்கும் சகலபிராணிகளையும் அவரவர்களின் ஸ்தானத்தில் தரிக்கிறது. வாயுவே சூத்ராத்மாவென்று பிரஹதாரண்ய II-7-2-வது சுருதிசொல்லுகிறது. ஆகையால்வாயுவும்நமஸ்கரிக்கப்படுகிறான். அந்தர்யாமியைசாஸ்திரத்தாலும்அநுமானத்தாலுமட்டும் அறியக்கூடியதாக இருப்பதால் அந்தர்யாமி பிரத்தியக்ஷமாயில்லை. ஆகையால்அந்தர்யாமியே உமக்குநமஸ்காரம்என்றுசொல்லப்படவில்லை. பிரம்மமானது சூத்திராத்மாவாகிற வாயுரூபத்தால் ஸ்பர்சத்தால் தெரியக்கூடியதாயிருப்பதால், வாயுவே என்று சொல்லியிருக்கிறது. "நீரே பிரத்தியக்ஷம் பிரம்மம்" என்கிற வாக்கியத்தால் இந்த அர்த்தம் வியக்தமாய் தெரியவருகிறது. வாயுவாகிற உபாதி

வி:-II (1) तत् தத் அத்தியயனம் செய்யப்பட்ட வேதம் मां மாம்= அத்தியயனம் செய்கிற என்னை अवतु அவது= இரக்ஷிக்கட்டும்.

(2) तत् தத்= அந்தவேதம் वक्तारं வக்தாரம்= அத்தியயனம் செய்துவைக்கிற குருவையும் अवतु அவது=விக்கினங்களினின்றும் இரக்ஷிக்கட்டும.

(3-4) இந்த அர்த்தத்தை மாற்றி பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்த பதங்களாலேயே அதிகப் பிரீதியால் பிரார்த்திக்கிறான்.

து:—(2) वक्तारं வக்தாரம்= உம்மைப் பற்றிச்சொல்லுகிறவனாயுமிருக்கிற என்னை

अवतु அவது= இரக்ஷிக்க. அல்லது
(1) मां மாம்= என்னை
अवतु அவது= இரக்ஷிக்க.
(2) उक्तारं உக்தாரம்= ஆசாரியாரை
अवतु அவது= இரக்ஷிக்க.
(3-4) இரண்டாம் தடவை சொன்னது ஆதரவின் பொருட்டாம்.

அ:–மூலமாக பிரம்மம் பிரத்யக்ஷமாகலாம். ஆகையால் வாயுவே உன்னை உபாசனைகளில் சாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடிய பிரம்மம் என்று சொல்லுகிறேன். உபாதி சகித பிரம்மமும் எந்த எந்தப்பிரகாரமாக உபாசிக்கப்படுகிறதோ அந்த அந்த பிரகாரம் தீர்க்ககால அப்பியாசத்தின்பேரில் சாக்ஷாத்கரிக்கப்படலாம். அப்படியே சந்தோகர்களும் (சா-உப-III-1-4 பார்க்க) வாஜஸநேயர்களும் (பிர-உப IV-1-2 பார்க்க) சொல்லுகிறார்கள். இந்தஜன்மத்தில் தேவதை சாக்ஷாத்கரிக்கப்படுகிறது. மரணத்துக்குப்பிறகு தேவபாவம் அடையப்படுகிறது. ஆகையால் நான் சொல்லப்போகிறதில் யாதொரு அநிருதமுமில்லை. நீ பிரத்தியக்ஷமான பிரம்மம் என்று நான் சொல்லுவதில் நான் நிஜத்தையே சொல்லுகிறேன். சொல்லப்போகிற நிஜமானவிஷயத்தை மனதில் பரியாலோசனை செய்வதே ரிதவசனமெனப்படும். பிறகு வாக்கினால் அதை உச்சரிப்பதே சத்திய வசனம். இனி சொல்லப்படும் பிரத்தியக்ஷ பிரம்மம் வித்தியார்த்தியாகிற என்னை வித்தையை கிரகிக்கும்படி சாமர்த்தியத்தைக் கொடுத்தும், ஆசாரியரை உபதேசிக்கும்படி சாமர்த்தியத்தைக் கொடுத்தும் இரக்ஷிக்கட்டும். இந்த அபிப்பிராயத்துடன் தான் மறுபடியும் அவதுமாம் அவதுவக்தாரம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(5) (மூலம்) ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: ||3|| ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: ||3||

ஓம். சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: மூன்றுதடவை சாந்தியைக் கூறினதின் கருத்துயாதெனில் ஆத்தியாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதெய்விக காரணங்களாய் வித்தையை அடையவேண்டிய விஷயத்தில் ஏற்படும் விக்கினங்களை நிவிர்த்திக்கும்பொருட்டேயாம்.

[வி:—இவ்விதமாக வாயுரூபமான பிரத்தியக்ஷ பிரம்மத்தை பிரார்த்தித்து, அப்பிரத்தியக்ஷமான அந்தர்யாமியாகிய பிரம்மத்தை, அதைக்கூறும் பிரணவத்தால் ஸ்மரித்து விக்கினங்கள் நீங்

வி:–(5) ஶாந்தி: (3) ஶாந்தி: (3) = விக்கினங்களுக்குச் சாந்தி உண்டாகட்டும்.

து:–(5) ஶாந்தி: ஶாந்தி:= வாயு முதலான சகலவிடங்களிலும் வியாபிக்கிறதினாலும், இரக்ஷிக்கிறதினாலும், ஓம்பதவாச்சியமான விஷ்ணுவானவர் சாந்தியை கொடுக்கட்டும். ஸ்வர்க்க லோகம், அந்தரிக்ஷலோகம், பூலோகம், இவைகளிலுள்ள அனிஷ்டங்கள் நிவிர்த்தியாகும் பொருட்டு மூன்றுதடவைசாந்தி சொல்லப்பட்டது. ஆத்தியாத்மிக, ஆதிபௌதிக, ஆதிதெய்விக அநிஷ்ட நிவிர்த்தியின் பொருட்டென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

அ:—கட்டும் என்று சிஷ்யன் பிரார்த்திக்கிறான். விக்கினங்கள் மூன்றுவிதம்.

(1) ஆத்தியாத்மிகம்:—அதாவது சிஷ்யனுடைய சரீரத்திலுண்டாகக்கூடிய ஜ்வரம், சிரசில் வலிமுதலியவை.

(ஆதிதெய்விகம்):—தேவதைகளால் உண்டாகக்கூடிய உபத்திரவங்கள்.

(3) ஆதிபௌதிகம்:—பூதங்களால் அதாவது யக்ஷ ராக்ஷஸாதிகளால் ஏற்படக்கூடிய உபத்திரவங்கள்.

இம்மூன்று விக்கினங்களின் நிவிர்த்தியின்பொருட்டு சாந்தி சப்தம் மூன்றுதடவை உச்சரிக்கப்படுகின்றது.

பிரணவத்தால் ஈசுவரனை தியானித்தால் விக்கினங்கள்நிவிர்த்தியாய் விடும் என்று பதஞ்சலி பகவான் நான்கு சூத்திரங்களால் (யோகசூத்திரம் I-24—29) நிருபித்திருக்கிறார்.

सत्यंवदिष्यामि पञ्चच इतिप्रथमोनुवाकः

ஸத்யம்வதிஷ்யாமி பஞ்சச இதிப்ரதமோநுவாக:

முதலாவது அனுவாகம்முற்றிற்று.

இதில் सत्यंवदिष्यामि ஸத்யம்வதிஷ்யாமி என்பது வரையில் 10-வாக்கியங்களும் இவைகளுக்கு மேல் 5-வாக்கியங்களும் ஆக

து:—முதலாவது அனுவாகத்துக்குப்பிரமாணவாக்கியம்.

आदित्यसारथताद्विष्णोः श्रुत्वाब्रह्मायथाहरिम् ।
तुष्टावतत्प्रकारेणवरुणोक्तेनैवभृगुः ।
विष्णुमस्तौत्तथाप्राह शन्नोमित्रादिकाश्रुतिः ।
यदुवाच हरिः सूर्यमंडलस्थः परःपुमान् ।
ब्रह्मातदाहवरुणेभृगवेपितु ।
शन्नोमित्रादिभिर्वाक्यैस्तैरेवहारिमस्तवत् ।
भृगुःपञ्चात्मकं पूर्णमन्नादिमयमच्युतम् ।
मुक्तगतावसानैस्तु स्तुतस्तेनजनार्दनः ।
सुप्रीतः प्रददौज्ञानं स्वात्मभक्तिंचशाश्वतीम् ॥
भृगुवाक्यतयावायुनमस्कारादिकंहरिः ।
प्रोवाचब्राह्मणेचैववचःसुबहुदर्शिषु ॥ इतियजुः संहितायां ॥

ஆதித்யஸாரதாத்விஷ்ணோ: ஶ்ருத்வாப்ரஹ்மாயதாஹரிம் ।
துஷ்டாவதத்ப்ரகாரேணவருணோக்தேநைவப்ருகு: ।
விஷ்ணுமஸ்தௌத்ததாப்ராஹ ஶந்நோமித்ராதிகாஶ்ருதி: ।
யதுவாச ஹரி: ஸூர்யமண்டலஸ்த: பர:புமாந் ।

15-வாக்கியங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. "1"

II-வது அநுவாகம்.

(1) ओं शिक्षां व्याख्यास्यामः ஓம் ஶீக்ஷாம் வ்யாக்²யாஸ்யாம꞉ ।

(2) वर्णः स्वरः வர்ண꞉ ஸ்வர꞉ ।

( ) मात्रा बलम् மாத்ரா ப³லம் ।

(4) साम सन्तानः ஸாம ஸந்தாந꞉ ।

(5) इत्युक्तः शीक्षाध्यायः இத்யுக்த꞉ ஶீக்ஷாத்⁴யாய꞉ ।

[शीक्षांपञ्च] इति द्वितीयोऽनुवाकः [ஶீக்ஷாம்பஞ்ச] இதி த்³விதீயோऽநுவாக꞉ ।

(1) शीक्षां ஶீக்ஷாம் = சாஸ்திரத்தை
व्याख्यास्यामः வ்யாக்²யாஸ்யாம꞉ = ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறோம்.
(2) वर्णः வர்ண꞉ = அக்ஷரம்
स्वरः ஸ்வர꞉ = ஸ்வரம்
(3) मात्रा மாத்ரா = அளவு
बलं ப³லம் = பலம்
(4) साम ஸாம = வேகமன்றியிலும் தாமஸமன்றியிலும் உச்சரித்தல்
सन्तानः ஸந்தாந꞉ = தொடர்ச்சி
(5) इति இதி = இவ்விதமாக
शीक्षाध्यायः ஶீக்ஷாத்⁴யாய꞉ = சிக்ஷாத்தியாயம்
उक्तः உக்த꞉ = சொல்லப்பட்டது

அவதாரிகை:—ச-பா-உபநிஷத்தில் அர்த்தஞானம் பிரதானமானதால், கிரந்தத்தைப்படிப்பதில் எத்தனத்தின் குறைவு (அதாவது அஜாக்கிரதை) இருக்கக்கூடாது. சிக்ஷாத்தியாயம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

ஶ்லோ:—ப்³ரஹ்மாத³யாஹவர்ணவர்ணா ஹ்ருத³யேவஸ்தி²த꞉ ।
ஶப்³தா³தி³ப்ராதி³ஶிவ்யாத³க்ஷைகோ தே³வோ ஹரிஸ்ஸர்வக³꞉ ।
ஸ்ருஷ்டிம் வஸ்த்வாக்²யம் வர்ணோபதி³ஶ்யஸ்யேத்யத꞉ ।
ஶிக்ஷீதாவ்யாஸேந ஸ்வஸ்தஸ்ய நஜநார்த³ந꞉ ।
ஸ்ருஷ்டி꞉ ப்³ரஹ்மஜ்ஞாநம் ப்ராப்தஹங்கசஶாஸ்த்ரீ ॥
ஸ்ருஷ்டிவாக்யதா²வ்யாப்ய நக்ஷராதி³கம் ஹரி꞉ ।
ஶிவாதவ்யேஷ்டோ தே³வம் வத³꞉ ஸம்ப⁴வோஹமித்யுக்தம் ॥
ஹரித்யஜ꞉ஸம்ஹிதாயாம்

அ:-(2)வி-வி-:—முதலாவது அனுவாகத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற மந்திரத்தை ஜபிக்கிறதினால் எவனுடைய விக்னங்கள் நிவிர்த்தியாயிருக்கின்றனவோ, அவன் உபாசிக்கும் பொருட்டு இவைகளைக் கூறும் கிரந்தத்தை எடுத்துச்சொல்லவேண்டியது. உபநிஷத்து ஆகிற இந்த கிரந்தத்தில் அர்த்தஞானம் பிரதானமாகையால் இதை தெரிந்துகொள்ளுவதில் உதாசீனத்தன்மையே கூடாது. ஆகையால் உபநிஷத்தானது இந்த இரண்டாவது அனுவாகத்தில் சிக்ஷையைப்பற்றி சொல்லுகிறது.

உதாசீனமாக இருந்தால் என்ன என்று ஒருவன் கேட்டால் அனர்த்தம் வரும் என்றுசொல்லுகிறோம். மந்திரத்தில் அக்ஷரக் குறைவு அல்லது ஸ்வரப் பிசகும் ஏற்பட்டால், அல்லது பிசகாக பிரயோகிக்கப்பட்டால், உத்தேசித்த அர்த்தத்தை அது கொடுக்கிறதில்லை. இந்திரசத்துரு என்னும்பதம் ஸ்வரப்பிசகினால் இந்திரனை சத்துருவாக்கினதுபோல், வாக்கு ஆகிய வஜ்ஜிராயுதம் எஜமானனை நாசம் செய்துவிடும். ஆகையால், மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும்.

ஆக்ஷேபம்:—அப்படியானால் கர்ம காண்டத்தில் இந்த அத்தியாயத்தைப்படித்திருக்கவேண்டும்.

சமாதானம்:— சரிதான். ஞானகர்மகாண்டங்களாகிய இரண்டுக்கும் அது உபயோகப்படுவதால் இரண்டுக்கும் மத்தியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆக்ஷே:—இரண்டுக்கும் வேண்டியதானால், வேதத்தின் ஆரம்பத்தில் அது இருக்கவேண்டும்.

சி:—இரண்டுகாண்டங்களுக்கும் அது வேண்டியதாக இருந்தாலும், ஞானகாண்டத்தில் அதின் பிரயோஜன மதிகமாகயிருப்பதால் ஞானகாண்டத்தில் அது படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கர்மகாண்டத்தில் ஸ்வராதிகளின் வித்தியாசத்தால் சாஸ்திரத்தின் அனுஷ்டா

அ:—னத்தில் நேரிடும் பிசகுகளை பிராயச்சித்தத்தினால் பரிஹரித்து விடமுடியும் ஞானகாண்டத்தில் வசனங்கள் வித்தியாசமாக அறியப்பட்டால், விகல்பஞானத்துக்கு பரிஹாரமேயில்லை. பழுதையில் உண்டான சர்ப்பபிராந்தியை காயத்திரிஜபம் நிவிர்த்திக்குமா? ஆகையால் கர்மகாண்டத்தில் போல் ஞானகாண்டத்தில் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்படவில்லை. ஞானமார்க்கத்திலிருக்கிறவன் அஜாக்கிரதையால் பாபம் செய்தால், அவனுக்கு ஞானம் தவிர வேறு பிராயச்சித்தம் ஏற்படவில்லை. ஆகையால், ஞானத்தில விகல்பம் உண்டாகாதபொருட்டும்; சாஸ்திரத்தை சரியாக அறியும் பொருட்டும், உபநிஷத்தை படிக்கிற விஷயத்தில் விசேஷ ஜாக்கிரதையும் பிரயத்தினமும் இருக்கும்பொருட்டும், சிக்ஷாத்தியாயத்தை இவ்விடத்திலேயே ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

(1) शीक्षां व्याख्यास्यामः ஶீக்ஷாம் வ்யாக்யாஸ்யாம: = வர்ணாதிகளின் காரணத்தைச் சொல்லும் சாஸ்திரம் சிக்ஷா எனப்படும். சிக்ஷாவே சீக்ஷா தீர்க்கம் வேதப்பிரயோகம். இந்த சிக்ஷா சாஸ்திரத்தை ஸ்பஷ்டமாக, ஒன்றும் விடாமல், சொல்லுகிறோம்:—

(2) वर्णः வர்ண: = அகாரம் முதலிய அக்ஷரங்கள்

I-2-வது அனுவாகம்.

வி:—(1) शीक्षा ஶீக்ஷா :— சிக்ஷை என்னும் பெயருள்ள வேதாங்கமானது வேதத்துக்கு உபகாரமாக இருக்கிறதென்பதை சுருதி வர்ணிக்கிறது என்று அர்த்தம். சீக்ஷை என்கிற பதத்தில் தீர்க்கமானது வேதசம்மதம்.

I-2—வது அனுவாகம்.

து:—அ-கை:—பிரம்மவித்தையை அப்பியசிக்கிறவனுக்கு முதலில் தெரியவேண்டிய விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

I (1) शिक्षां ஶிக்ஷாம் = தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயத்தை

சிக்ஷா என்பதற்குப்பதிலாக சீக்ஷா என்பது வேதப்பிரயோகம்.

व्याख्यास्यामः வ்யாக்யாஸ்யாம: = சொல்லுவோம்

(2) அ-கை:—சொல்லுவதாகச் சொன்னதை இதுமுதல் சொல்லுகிறார்.

वर्णः வர்ண: = அகாரம் முதலிய அக்ஷரங்களை உச்சரிக்கும் கண்டம், வாயின் மேல்பாகம் முதலிய ஸ்தானங்கள்

(ज्ञातव्यः ஜ்ஞாதவ்ய: = அறியத்தக்கவை; இந்த பதத்தை எங்கும் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

அ:—स्वर: ஸ்வர:=உதாத்தம் முதலிய ஸ்வரம்

(3) मात्रा மாத்ரா=ஹ்ருஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியவை

बलं பலம்=ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லுதல், கொஞ்சம் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லுதல்; இப்படிப்பட்ட பிரயத்தின விசேஷம்

(4) साम ஸாம=அக்ஷரங்களை மத்தியமரீதியாய் உச்சரித்தல்.

[வி:—அக்ஷரங்களை அதிவேகமன்றியிலும், அதிதாமஸமன்றியிலும், எதற்கு எவ்வளவுகாலம் வேண்டுமோ அவ்வளவு காலத்தில் அதை உச்சரித்தல்.

सन्तान: ஸந்தாந:= பலவர்ணங்களின் சேர்க்கை

வி:—(3) बलं பலம்=அல்பபிராணத்வம், மகாப்பிராணத்வம்.

साम ஸாம=குருஷ்ட பிரதம முதலிய ஏழுஸ்வரங்கள்.

(4) सन्तान: ஸந்தாந:= வர்ணங்கள், பதங்கள், இவைகளின் சேர்க்கை.

து:—स्वर: ஸ்வர:=உதாத்தம் முதலிய சுவரங்கள் அறியத்தக்கவை.

(3) मात्रा மாத்ரா=ஹ்ருஸ்வத்தின் ஒருமாத்திரை தீர்க்கத்தின் இரண்டுமாத்திரை முதலியவைகள் அறியத்தக்கவை

बलं பலம்=அக்ஷரங்களை உச்சரிக்கும் பொருட்டு செய்யப்படும் விவிருத சம்கிருத முதலிய பிரயத்தினங்கள்

(4) साम ஸாம= வர்ணங்களுக்குள்ளிருக்கும் சந்தி

सन्तान: ஸந்தாந:=வர்ணங்களின் பரம்பரை வர்ணங்களின் உற்பத்தி ஸ்தானங்களை மட்டும் தெரிந்துகொண்டால் போதாது பிரம்ம சம்பந்த மில்லாததுபோல் தோன்றும். ஆகையால்

(2) வர்ணசப்தத்தால்:—பக்தர்களால் வரிக்கயோக்கியரானதால் வர்ண என்றுபெயரடைந்தும்வர்ணத்திலிருந்தும்வர்ணத்தால் கூறப்பட்டும், புருஷன் வர்ணங்களைஉச்சரிக்கும் காரியத்தைச்செய்யும்படி செய்தும், இருக்கிற விஷ்ணுரூபத்தையும் அறியவேண்டியது.

ஸ்வர: சப்தத்தால்:—(ஸ்வஸ்மின் ரமதே) அதாவது தன்னிடத்திலேயே இரமிக்கிறவராயும், உதாத்தாதி ஸ்வரம் என்கிற பெயரையுடையவராயும், ஸ்வரத்தால் கூறப்பட்டும், ஸ்வரத்திலிருக்கிறவராயும், புருஷன் ஸ்வரத்தை உச்சரிக்கும்படி செய்கிறவராயும் இருக்கிற ரூபத்தை அறியவேண்டியது.

(3) மாத்திரா சப்தத்தால்:—(மாஞ் த்ராதா) பிரபஞ்சத்தினின்றும் இரக்ஷிக்கிறவராயும், மாத்திரா என்கிற பெயருடையவராயும், மாத்திரையிலிருக்கிறவராயும், மாத்திரையை உச்சரிப்பதாகிய காரியத்தைச் செய்யும்படி செய்கிறவராயும், இருக்கிற ரூபத்தை அறியவேண்டியது.

அ:—(5) इत्युक्तः शीक्षाध्यायः உக்தஃ—ஶீக்ஷாத்யாயஃ=சிக்ஷிக்கப்படவேண்டிய விஷயங்கள் இவைகளே. எந்த அத்தியாயத்தில் சிக்ஷை சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அது சீக்ஷாத்தியாயம். उक्तः इति உக்தஃஇதி என்கிற பதங்களோடு இந்த அத்தியாயத்தை மேல் கிரந்தம் சொல்லும்பொருட்டு உபசம்ஹாரம் செய்கிறார்.

[வி:—வர்ணம் முதலிய ஆறு விஷயங்களே தெரிந்து கொள்ளத்தக்கவை. தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாக வேறு ஒன்றுமில்லை

வி:—(5) இவைகளின் ஞானம் சிக்ஷை என்னும் பெயருள்ள வேதங்களால் உண்டாகிறது, ஆகையால் இந்த ஞானம் பிரம்ம வித்தைக்கு உபயோகம் என்று அர்த்தம்.

சிக்ஷாபதம் இதர அங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இந்தப் பிரகாரம் சிக்ஷை என்னும் கிரந்தத்தின் உபயோகமானது வர்ணிக்கப்பட்டது.

2-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—பலம் என்பதால்:—பலத்திலிருக்கிறபடியால் பல என்று பெயருள்ள, பலத்திருக்கிற விவிருதம் முதலிய பிரயத்தினங்களைப்புருஷன் செய்யும்படிச் செய்கிற, ரூபத்தையும் அறியவேண்டியது.

(4) ஸாம-சப்தத்தால்:—சமஸ்த ரூபங்களிலும் சமமாயிருப்பதால் சாம என்று பெயரை அடைந்தும், சாமத்தால் கூறப்பட்டும் சாம சப்தத்தால் கூறப்பட்ட சந்தியிலிருக்கும், புருஷன் சந்தியை உச்சரிக்கும்படியான காரியத்தைச் செய்யும்படி செய்தும், இப்படி இருக்கிற ரூபத்தையும் அறியவேண்டியது.

சந்தான சப்தத்தால்:—அந்த குணங்களின் பரம்பரையை உடைத்தாயிருப்பதால் சந்தானமென்கிறபெயருள்ளதாயும், வர்ண சந்தியிலிருக்கிறதாயும் சந்தான சப்தத்தால் கூறப்பட்டும் புருஷன் சந்தானத்தை உச்சரிப்பதாகிய காரியத்தைச் செய்யும்படி செய்கிறதாயுமிருக்கிற ரூபத்தையும் அறியவேண்டியது.

(6) शीक्षाध्यायः ஶீக்ஷாத்யாயஃ அத்தியாயம் என்கிற கிரந்த பாகம் எந்த அத்தியாயத்தில் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயமாயிருக்கிறதோ அது,

इति இதி இப்படி சொல்லப்பட்டது பிரதிஞ்ஞை உபசம்ஹாரம் இவைகளைச் சொல்லல் சொன்ன விஷயத்தில் நிச்சயம் விளங்கல், இவைகளை இதி சப்தத்தால் பிந்தின கிரந்தபாகத்திலும் அறியவேண்டியது. இந்த அனுவாகத்துக்குப் பிரமாணவாக்கியம்:—

அ:—என்று குறிப்பிக்கும்பொருட்டு அத்தியாயத்தின் உபசம்ஹாரம் ஏற்பட்டது. அத்தியயனம் செய்யத்தக்க அதாவது படிக்கப்பட்ட கிரந்தம் அத்தியாயம். இந்த அத்தியாயத்திலுள்ள பதங்களையும் சம்பிரதாயத்திலிருக்கிற ஸ்வரத்துடன் உச்சரிக்கவேண்டியது. தியானஞான மார்க்கங்களிலிருக்கிறவனுக்கு நேரிடும்விக்கினங்களை ஸ்வரத்துடன் உச்சரித்தல் விலக்கிவிடலாம்.]

இந்த அனுவாகத்தில் 5-வாக்கியங்கள்தான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. "2"

I-3-வது அனுவாகம்.

சம்ஹிதையின் உபாசனை.

வி:—இரண்டாவது அனுவாகத்தில் திருஷ்டமாயும் அதிர்ஷ்டமாயுமிருக்கிற பலத்தை அடையும்பொருட்டு கிரந்தத்தை எவ்விதமாய் படிக்கவேண்டுமென்பது விதிக்கப்பட்டது. இந்த மூன்றுவது அனுவாகத்தில் இஹலோக பரலோகபலத்தை அடைய சாதகமான சில உபாசனை விதிக்கப்படுகின்றது.

(1) யசஸின்பொருட்டும் வர்ச்சஸின்பொருட்டும் மங்களாசரணம் பிரார்த்தனை.

முதலில் மங்களாசரணத்தின் பொருட்டு இந்த மந்திரம் கூறப்படுகிறது. முந்தின சாந்திமந்திரத்தில் விக்கின நிவிர்த்தியின் பொருட்டு பிரார்த்தனை ஏற்பட்டது. இந்த மந்திரத்திலோ உபாசனையும் அதின் பலமும் விசேஷமாய் சித்திக்கும்பொருட்டு சிஷ்யன் பிரார்த்திக்கிறான் இந்த மந்திரம் யாதெனின்,

(1) सह नौ यशः ஸஹ நௌ யஶ: ।

(2) सह नौ ब्रह्मवर्चसम् ஸஹ நௌ ப்ரஹ்மவர்சஸம் ॥

பதவுரை:—

(1) यशः யஶ:=யசஸ்ஸானது
नौ நௌ=குரு சிஷ்யர்களான எங்களுக்கு
(2) सह ஸஹ=சேர்ந்து இருக்கட்டும்
ब्रह्मवर्चस ப்ரஹ்மவர்சஸம்=பிரம்மதேஜஸ்
नौ நௌ=எங்களுக்கு
सह ஸஹ=சேர்ந்து உண்டாகட்டும்

து:—वर्णादिवाचकंरूपं ज्ञेयंवर्णादिनामकं ।
विष्णोर्वर्णादिसंस्थंच पुंस्सुतत्ताक्रियापदम् ॥ यजुः संहिता ॥
வர்ணாதிவாசகம்ரூபம் ஜ்ஞேயம்வர்ணாதிநாமகம் ।
விஷ்ணோர்வர்ணாதிஸம்ஸ்தம்ச பும்ஸுதத்தாக்ரியாபதம் ॥
(யஜு:ஸம்ஹிதா)

அ:-(1) ச:—பாஷ்யம் இப்போது சம்ஹிதாவிஷயமான உபநிஷத்து (உபதேசம்) சொல்லப்படுகிறது. சம்ஹிதா விஷயமான உபதேசத்தை அறிவதினால் எந்த யசஸ்யாசிக்கப்படுகிறதோ அது சிஷ்யன் ஆசாரியர் ஆகிய எங்களிருவர்களுக்கும் உண்டாகட்டும். (வி:—உபாசனையை செவ்வையாக அனுஷ்டிப்பதில் சிஷ்யனுடைய யசஸூம், செவ்வையாய் உபதேசிப்பதில் குருவின் யசஸூம் சித்திக்கிறது. இதனால் உபாசனை சிலாக்கியமாகிறது.

(2) ச:—அக்காரணத்தால் யாதொரு வர்சஸ் (சரீர தேஜஸ்) கிடைக்கிறதோ அது எங்களிருவருக்கும் கிடைக்கட்டும். இந்த பிரார்த்தனை சிஷ்யனால் செய்யப்படுகிறது. சிஷ்யன் அடையவேண்டியதை அடையாததினால் அவன் பிரார்த்திப்பது யுக்தமே. குருவானவர் அடையவேண்டியதை அடைந்துவிட்டபடியால் அவர் பிரார்த்திக்கவேண்டியதில்லை. எவன் அடையவேண்டியதை அடைந்திருக்கிறானோ அவன் தான் குரு.

வி:—பிரம்மவர்ச்சஸ் என்பது பிராமணனுக்கு உசிதமானது. வேதாத்தியனத்தினால் சித்திக்கிறது. இது இனி சொல்லப்போகிற சகல பலன்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இந்த பலன்கள் உபாசகனான சிஷ்யனுக்கே உண்டானாலும் அவைகள் பார்த்து சந்தோஷமடைகிற ஆசாரியருக்கும் அவைகள் உண்டாகின்றனவென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. மங்களாசரணமந்திரத்தை சிஷ்யன் ஜபிக்கவேண்டியது. ஆசாரியருக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை.

I-3-வது அனுவாகம்.

வி:-அ-கை:—குருவும் சிஷ்யனும் வித்தையின் பலமானது எங்களிருவருக்கும் உண்டாகட்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

(1-2):—அத்வைதம் பார்க்க.

I-3-வது அனுவாகம்.

து:-அ-கை:—ஆதியிலேயே விக்கினநாசத்தின் பொருட்டு பிரார்த்தனை செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ஒவ்வொரு வித்தையிலும் விக்கினம் வராமலிருக்கும் பொருட்டு பிரார்த்தனை செய்யவேண்டியது என்கிற கருத்துடன் अथात: அதா த:= என்பதுமுதல் சொல்லப் போகிற வித்தை விக்கினமன்றியில் முடியும்பொருட்டு மறுபடியும் பிரார்த்தனை செய்கிறார்.

I (1) स: ஸ:= முன் சொன்ன மித்திரன் முதலானவர்கள்

नौ நள= குரு சிஷ்யர்களுக்கு

यश: யஶ:= யசஸைக் கொடுக்கிறதாக ஆகட்டும்

(2) ब्रह्मवर्चसं ப்ரஹ்மவர்சஸம்=பிரம்மவர்ச்சஸை (மற்ற பதங்கள் (1) ல் போலவே)

(2) ஐந்துவிஷயங்களில் சம்ஹிதையின் உபாசனை.

வி:—எதன் பொருட்டு மங்களாசரணம் கூறப்பட்டதோ அந்த வித்தையை அதாவது உபாசனையை சுருதி கூறுகிறது.

(3) अथातः संहितायाः அதாத: ஸம்ஹிதாயா: ।

उपनिषदं व्याख्यास्यामः உபநிஷதம் வ்யாக்யாஸ்யாம: ।

(4) पञ्चस्वधिकरणेषु பஞ்சஸ்வதிகரணேஷு ।

(5) अधिलोकमधिज्यौतिषमधिविद्यमधिप्रजमध्यात्मम् அதிலோகமதிஜ்யௌதிஷமதிவித்யமதிப்ரஜமத்யாத்மம் ।

(6) ता महासंहिता इत्याचक्षते தா மஹாஸம்ஹிதா இத்யாசக்ஷதே ।2॥

பதவுரை:—

(3) अथ அத=பிறகு
अतः அத:=ஆகையால்
संहितायाः उपनिषदं ஸம்ஹிதாயா:உபநிஷதம்=சம்ஹிதையின் உபாசனத்தை

(3) अधिलोकं அதிலோகம்=லோகங்களில்
अधिज्यौतिषं அதிஜ்யௌதிஷம் = ஜோதிஷில்
अधिविद्यं அதிவித்யம்=வித்தையில்
अधिप्रजं அதிப்ரஜம்=பிரஜையில்
अध्यात्मं அத்யாத்மம்=சரீரத்தில்

(4) पञ्चसु பஞ்சஸு=இவைகளாகிற ஐந்து
अधिकरणेषु அதிகரணேஷு=ஆதாரங்களில்
व्याख्यास्यामः வ்யாக்யாஸ்யாம:=ஸ்பஷ்டமாய் சொல்லுகிறோம்.

(6) ताः தா:= அந்த உபாசனைகளை
महासंहिताः மஹாஸம்ஹிதா:=மகாசம்ஹிதைகள்
इति இதி=என்று
आचक्षते ஆசக்ஷதே=சொல்லுகிறார்கள்.

ச:—பா—

அ:—(1) अथ அத=அத்தியயன லக்ஷணத்தை விதித்த பிறகு
अतः அத:=கிரந்தத்திலேயே பூர்ணமாகச் சென்றிருந்த புத்தியானது ஜடிதியில் அதின் அர்த்தத்தை விசாரிக்கிற விஷயத்தில் பிரவிர்த்திக்கமாட்டாது. ஆகையால் संहिताया उपनिषदं व्याख्यास्यामः ஸம்ஹிதாயா: உபநிஷதம் வ்யாக்யாஸ்யாம: = என்று சுருதி சொல்லுகிறது. அதாவது:—ஞானவிஷயமானலோகங்கள் முதலிய ஐந்து விஷயங்களில் எப்படி சம்ஹிதையைத் தியானம் செய்கிறதென்பதை சொல்லுகிறோம் என்று சுருதி சொல்லுகிறது. இந்த

அ:-ஐந்து விஷயங்களைப் பொருந்திய உபநிஷத்துக்கள் அதாவது உபதேசங்கள் லோகம் முதலிய பெரியவஸ்துக்களும்; சம்ஹிதையைப் பொருந்தியிருப்பதினால், இவைகள் மஹாசம்ஹிதைகள் என்று வேதத்தை அறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகின்றன.

வி-வி:—முந்தின அனுவாகத்தில் விதித்தபடி வர்ணங்கள், ஸ்வரங்கள், முதலியவைகளை உச்சரிப்பதை அப்பியசித்த பிறகு, அந்த உச்சாரணவாசனையுடன் சிஷ்யன் கூடியிருப்பதினால், வேதோச்சாரண சம்பந்தமான சம்ஹிதையின் தியானத்தைச் செவ்வையாய் சொல்லுவோம். ஏனெனின், வெகுகாலமாய் வேதபடனத்தில் பிரவிர்த்தித்த சித்தமானது வேதசம்பந்தமற்ற உபாசனைகளில் ஜடிதியில் பிரவிர்த்திக்கமாட்டாது. சம்ஹிதை என்றால் அக்ஷரங்கள் ஒன்றொடொன்று மிகவும்நெருங்கியிருத்தல். உபநிஷத்து என்றால் உபாசனை. ஏனெனின் உபாசனையால் பிரஜை, பசு, பிரம்மவர்ச்சஸ் இவைகள் சமீபத்திலிருக்கிறதை [ஒருவன் பார்க்கிறான். எந்த சம்ஹிதை உபாசிக்கத்தக்கதோ அது ஐந்துவித வகுப்புகளில் குறிப்பிடப்படும். ஐந்துவிதவகுப்புக்களைஉத்தேசித்து உபாசனையும்ஐந்து விதமாக ஏற்படவில்லை. உபாசனை ஒன்றே சம்ஹிதையை மகாசம்ஹிதை என்று சொன்னதற்குக் காரணம், இவைகளை உத்கிருஷ்டமாகப் பாவித்துத் தியானிக்கவேண்டு மென்பதாம்.

வி:-(3-6):—லோகம், ஜோதிஸ், வித்தை, பிரஜை, சரீரம், இந்த ஐந்து அதிகரணங்களில் சம்ஹிதா சப்தத்தால் கூறப்படும் சந்தி விஷயங்களான இரகஸிய உபதேசங்களை வியாக்கியானம் செய்யப் போகிறோம் என்று அர்த்தம்.

(5) அதிலோகம்= லோகத்தில். இப்படியே மற்ற பதங்களுக்கும் அர்த்தம் செய்துகொள்ளவும்.

து:-(3) अथ அத= இப்போது சகலமான இடங்களில் சமானமான ரூபத்துடன் கூடியிருக்கிறபடியால் ஸாம என்று பெயருள்ள பரமாத்மாவால் அதிஷ்டிதமான வர்ணம், சந்தி, இவைகளி லிருக்கிற பிரம்மவித்தையைச் சொல்லுகிறார்.

अतः அத:= தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய வர்ணாதிகளைச் சொன்னபிறகு, சபலமா யிருப்பதால்

संहितायाः ஸம்ஹிதாயா:= சம்ஹிதையின் பூர்வரூபம், உத்தரரூபம், சந்தி, சந்தானம், ஆகிய ரூபங்களின்

उपनिषदं உபநிஷதம்= இரகசியத்தை, அல்லது சம்ஹிதையால் பிரதிபாத்தியமான பகவானுடைய ரூபபேதங்களை

வி:–(6) லோகம் முதலிய ஐந்து அதிகரணங்களில் அத்தியாசம் பண்ணப் படுகிற ताः தா:=அந்த சம்ஹிதைகள் महासंहिताः மஹா ஸம்ஹிதா:=பூஜிக்கத்தகுந்தவைகள்·

து:–व्याख्यास्याम: வ்யாக்யாஸ்யாம:= வெவ்வேறாய்ப் பிரித்துஸ்பஷ்ட மாய்ச் சொல்லுகிறோம்.

(4) சம்ஹிதையின் நான்கு ஸ்தானங்களைச் சொல்லுகிறோம்:—
पञ्चसु பஞ்சஸு= ஐந்து

अधिकरणेषु அதிகரணேஷு= ஆதாரங்களி லிருக்கிற (இரகசியத்தைச் சொல்லுகிறோம்.)

(5) அவை எவை யெனின்:—

अधिलोकं அதிலோகம்= லோகங்களில் நாராயணன் என்று பெயருள்ள பரமாத்மா

आधिज्योतिषं அதிஜ்யோதிஷம்= சூரியாதிகளில் பிரத்யும்னன் என்று பெருள்ள பரமாத்மா

अधिविद्यं அதிவித்யம்= வித்தைக்கு ஆசிரயமான சங்கர்ஷணன் என்று பெயருள்ள பரமாத்மா.

अधिप्रजं அதிப்ரஜம்= சகல பிரஜைகளினு மிருக்கிற வாசுதேவ னென்று பெயருள்ள பரமாத்மா

अध्यात्मं அத்யாத்மம்= ஆத்மாவினிடத்தில் அநிருத்தன் என்கிற பெயருள்ள பரமாத்மா இந்த, பரமாத்மாவின், ஐந்து ரூபங்கள் சம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

நான்குவித லோகாதி வர்க்க பஞ்சகத்தில் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு ரூபமாயிருந்து, நாராயணாதி ஐந்து பெயர்களை தரித்து, நான்கு சம்ஹிதைகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டு, இருக்கும் பகவானைச் சொல்லுகிறேன் என்பது சமுதாயார்த்தம்.

(6) சம்ஹிதையில் ஆதரவு உண்டாகும் பொருட்டு சம்ஹிதையை ஸ்துதிக்கிறார்

ताः தா:= பூர்வ, உத்தர, சந்தி, சந்தான, ஆகிய நான்கு விதமான, சம்ஹிதையி லிருக்கிற பகவானுடைய, ரூபங்களை பிரதிபாதிக்கிற சம்ஹிதைகளை

महासंहिता மஹாஸம்ஹிதா= மஹத்தான பிரம்மத்தை (பரப்பிரம்மத்தை) பிரதிபாதிக்கிறதினால் மஹாசம்ஹிதை

इति இதி= என்று

आचक्षते ஆசக்ஷதே = சொல்லுகிறார்கள்.

(3) லோகங்களில் ஸம்ஹிதையின் உபாஸனை.

வி:—ஸம்ஹிதோபாஸனையில் தியானிக்கவேண்டிய வகுப்புகளில் முதலாவது வகுப்பைப்பற்றி சுருதி கூறுகிறது.

(7) अथाधिलोकम् அதா²தி⁴லோகம் ।

(8) पृथिवी पूर्वरूपम् ப்ருதி²வீ பூர்வரூபம் ।

(9) द्यौ रुत्तररूपम् த்³யௌருத்தரரூபம் ।

(10) आकाशः सन्धिः ஆகாஶ: ஸந்தி⁴: ।

11(1) वायुः सन्धानम् வாயு: ஸந்தா⁴நம் ।

(2) इत्यधिलोकम् 3॥ இத்யதி⁴லோகம் ॥ 3।

பதஉரை.

(7) अथ அத²= இதற்குமேல் (சொல்லப்போகிற உபாஸனைகளுக்குள் முதலில்)

अधिलोकं அதி⁴லோகம் = லோகசம்பந்தமான உபாஸனை சொல்லப்படுகின்றது.

(8) पृथिवी ப்ருதி²வீ=பூமி

पूर्वरूपं பூர்வரூபம் = பூர்வவர்ணம். (ஸம்ஹிதையில் பூர்வ வர்ணத்தில் பிருதிவீதேவதை இருப்பதாக பார்க்கத்தக்கது.)

(9) द्यौः த்³யௌ:=சுவர்க்கம்

उत्तररूपं உத்தரரூபம்=உத்தரவர்ணம்

(10) आकाशः ஆகாஶ:=அந்தரிக்ஷம்

सन्धिः ஸந்தி⁴:=சந்தி (மத்தியபாகம்)

11(1) वायुः வாயு:=வாயு

सन्धानं ஸந்தா⁴நம்:=சேர்க்கும்கருவி

(2) इति आधिलोकं இதி அதி⁴லோகம்=இவ்விதமாக அதிலோக ரூப உபாஸனை கூறப்பட்டது.

ச-பா:—மேற்கூறிய ஸம்ஹிதைகளுக்குள் லோகங்களில் ஸம்ஹிதாதியானத்தை இப்போது கூறப்படும்.

வி:- (7) அ-உ-ம-என்கிற அக்ஷரங்களின் சேர்க்கையில் முன்னும் பின்னும் இருக்கிற அக்ஷரங்கள் பூர்வ உத்தர ரூபங்கள். அக்ஷரங்களைச் சேர்த்து உச்சரிப்பது சந்தி. அதற்கு அனுகூலமான முயற்சி சந்தானம். ஸம்ஹிதையில் அடங்கிய இந்த நான்கு அவயவங்களையும் ஐந்து லோகங்கள் முதலிய அதிகரணங்களில் உபாஸ்தி செய்கிற கிரமத்தை அதிலோகம். முதலிய வாக்கியங்கள் காண்பிக்கின்றன

அ:—अथ அத=சப்தம் எங்கும் தியானத்தில் வருகிற பதார்த்தங்களின் வரிசையைக் கூறுகிறது.

பிருதிவீ முதலாவதான ரூபம், முதலாவது அக்ஷரம் சம்ஹிதையின் முதலாவது அக்ஷரத்தை பிருதிவீயாக பாவிக்கத்தக்கது. பிருதிவீமுதலிய பதங்களால் அவைகளில் அதிஷ்டாதவான தேவதையை அறியவேண்டியது. அவர்களின் ஸ்தூல சரீரம் தியானிக்கத்தக்கதல்ல.

அப்படியே சுவர்க்காபிமானி தேவதை உத்தரரூபம்.

ஆகாசம் என்பது அந்தரிக்ஷ லோகாபிமானி தேவதை சந்தி என்பது பூர்வ உத்தரரூபங்களின் மத்திய பாகம், எதில் இரண்டு ரூபங்களும் சேருகின்றனவோ அது.

II. வாயுவின் அபிமானி தேவதை சேர்க்கும் கருவி. எதனால் இவைகள் சேர்க்கப்படுகின்றனவோ அது.

வி:—अथ அத=இந்த பிரதம வாக்கியாரம்பத்தைக் கூறுகிறது.

(1) வாயுவானவன் கீழ்மேல் லோகங்களில் சஞ்சரிப்பதால் சந்தானம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

து:—(7) இனி அதிலோகங்களாகச் சொன்னதை விவரிக்கிறார்

अधिलोकं அதிலோகம்= லோகங்களிருக்கிற பகவானுடைய நான்கு ரூபங்களை, நான்குவித சம்ஹிதைகளால் பிரதிபாதிக்கப் படுகிற, அல்லது அவைகளி லிருக்கிற ரூபங்களை

महासंहितत्वादेवव्याख्यास्यामः மஹாஸம்ஹிதத்வா தேவவ்யாக்யாஸ்யாமஃ= (இப்பதங்களை சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டியது) பரப்பிரம்மத்தை பிரதி பாதிக்கிறபடியால் தான் வியாக்கியானம் செய்கிறோம்.

(8) पृथिवी ப்ருதிவீ= பிருதிவியிலிருக்கிற, பிருதிவி என்று பெயருள்ள, நாராயண வாசுதேவ என்று பெயருள்ள ரூபம்

पूर्वरूपं பூர்வரூபம்= சம்ஹிதையின் முதல் வர்ணத்தால் நிரூபிக்கப் படுவதால் பூர்வரூபம். (தியானிக்கத்தக்கது என்று அர்த்தம்)

(9) द्यौः த்யௌஃ= த்யு (ஸ்வர்க்க) லோகத்தி லிருக்கிற, த்யு என்று பெயருள்ள, நாராயண சங்கர்ஷண என்று பெயருள்ள ரூபம்

उत्तररूपं உத்தரரூபம்= சம்ஹிதையின் உத்தரபாகத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் ரூபம்

(10) आकाशः ஆகாஶஃ= ஆகாசத்தி லிருக்கிற, ஆகாசம் என்று பெயருள்ள, நாராயண பிரத்யும்ன என்கிற ரூபம்

संधिः ஸந்திஃ= சன்னிகர்ஷத்தில பிரதி பாதிக்கப் படுகிறதாயிருக்கிறது

II (1) वायुः வாயுஃ= வாயுவி லிருக்கிற, வாயுவென்று பெயருள்ள, நாராயண அநிருத்தன் என்ற ரூபம்

सन्धानं ஸந்தானம்= சம்ஹிதையின் சந்தியின் காரியமாக இருக்கிறது.

அ:—இவ்விதமாக லோகங்களில் சம்ஹிதாத்தியானம் கூறப்பட்டது.

வி-வி திருஷ்டாந்தம்:—इषेत्वा ஐஷேத்வா = என்பதில் இஷே என்னும் பதத்தின் கடைசி அக்ஷரமான எகாரமும் த்வாஎன்பதின் முதலிலுள்ள தகாரமும் சேர்க்கவேண்டியது. இதுவே சம்ஹிதை. எகாரம் பிருதிவி ரூபம் தகாரம் சுவர்க்கலோகம். இரண்டுக்கும் மத்தியிலுள்ள இடம் ஆகாசம். இந்த இடத்தில் இரண்டு அக்ஷரங்களையும் சேர்க்கிறதினால் யாதொரு இரண்டாவது தகாரம் [இஷே (த்) த்வா] காணப்படுகிறதோ அதுவாயுஸ்வரூபம். இப்படி தியானிக்கத்தக்கது. இப்படியே பின்வரும் சம்ஹிதைகளிலும் அறியத்தக்கது.

வி:—(2) இந்தப் பிரகாரம் அதிலோகமானது उक्तं உக்தம் = சொல்லப்பட்டது. இந்தப்படியே அடியில் வரும் வாக்கியங்களிலும் அர்த்தம் செய்துகொள்ளவும்.

अधिज्योतिषं அதிஜ்யோதிஷம் :—
अग्नौप्रास्ताहुति स्सम्यगादित्यमुपतिष्ठते

அக்னௌ ப்ராஸ்தாஹுதி ஸ்ஸம்யகாதித்யமுபதிஷ்டதே ;

என்கிற வாக்கியத்திற் சொன்னபடி ஆஹுதி சம்பந்தம் வரும்போது அக்னி ஆதித்தியர்கள் கீழும் மேலுமாக இருக்கிறார்கள்.

து:—இவ்விதமாக பிரதிப் பாத்திய, பிரதிபாதக அபிப்பிராயத்தால் "பிருதிவீ பூர்வரூபம்" முதலியவை சொல்லப் பட்டன, அல்லது, பிருதிவீ முதலிய நான்கு ஸ்தானங்களி லிருக்கிற, பிருதிவீ முதலிய பெயர்களுள்ள, நாராயண வாசுதேவ, நாராயண சங்கர்ஷண, நாராயண பிரத்யும்ன, நாராயண அநிருத்தன் என்கிற நான்கு ரூபங்கள் பூர்வம், உத்தரம், சந்தி, சந்தானம் என்கிற இடங்களில் இருக்கிறபடியால் ஆதார ஆதேய அபிப்பிராயத்துடன் பிருதிவீபூர்வம் என்பதாய் சொல்லப்படுகின்றது.

(2) इति இதி= இந்தப் பிரகாரம் லோகங்களி லிருக்கிற நான்கு ரூபங்கள் சம்ஹிதையின் நான்கு பாகங்களி லிருக்கிறவைகளாக வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டன. பிருதிவி என்பதினால் பிருதிவீயின் அபிமானி தேவதையை அறியவேண்டியது.

(4) ஜ்யோதிஸில் ஸம்ஹிதையின் உபாஸனை.

(3) अथाधिज्योतिषम् அதாதி⁴ஜ்யோதிஷம் ।

(4) अग्निः पूर्वरूपम् அக்³நி: பூர்வரூபம் ।

(5) आदित्य उत्तररूपम् ஆதி³த்ய உத்தரரூபம் ।

(6) आपः सन्धिः ஆப: ஸந்தி⁴: ।

(7) वैद्युतः संधानम् வைத்³யுத: ஸந்தா⁴நம் ।

(8) इत्यधिज्योतिषम् இத்யதி⁴ஜ்யோதிஷம் ॥4॥

பதவுரை.

(3) अथ அத² = பிறகு. கிரமவரிசையில்.

अधिज्योतिषं அதி⁴ஜ்யோதிஷம் = ஜோதிஷில் உபாசனை கூறப்படுகிறது.

(4) अग्निः அக்³நி: = அக்கினி.

पूर्वरूपं பூர்வரூபம் = பூர்வரூபம்.

(5) आदित्यः ஆதி³த்ய: = சூரியன்.

उत्तररूपं உத்தரரூபம் = உத்தரரூபம்.

(6) आपः ஆப: = ஜலம்

सन्धिः ஸந்தி⁴: = சந்தி

(7) वैद्युतः வைத்³யுத: = மின்னல்.

सन्धानं ஸந்தா⁴நம் = சேர்க்கும் கருவி,

(8) इति अधिज्योतिषं இதி அதி⁴ஜ்யோதிஷம் = இப்படி ஜோதியில் உபாசனை கூறப்பட்டது.

ச-பா:—இதுவும் இனிவருவதையும் முன்போலவே அர்த்தம் செய்யத்தக்கது.

வி:-(6-7) ஜலரூபமான சந்தியானது மின்னலுடைய அதீனமாயிருப்பதினால், மின்னல் சந்தானம் என்று சொல்லப்பட்டது.

து:-(3) अथ அத² = இதுவிஷயம் வேறு என்பதைக் காட்டுகிறது.

அல்லது அதிலோகத்தைச் சொன்னபிறகு என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம் (இப்படியே பின்வரும் வாக்கியங்களிலும் அறியவேண்டியது.)

(4-5-6-7-8):—அதிலோக விஷயத்தில் அர்த்தம் செய்ததை அநுசரித்தே இந்தவாக்கியங்களிலும் அர்த்தம் செய்யவேண்டியது. பகவானுடைய ரூபங்களுக்கு இந்த வர்க்கத்தில்

(5) வித்தையில் சம்ஹிதோபாசனை.

(9) अथाधिविद्यम् 𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍 ।

(10) आचार्यःपूर्वरूपम् 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ।

III.(1) अन्तेवास्युत्तररूपम् 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ।

(2) विद्या संधिः 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌧𑌿𑌃 ।

(3) प्रवचनं संधानम् 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 ।

(4) इत्यधिविद्यम्॥५॥ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍 5॥

பதவுரை.

(9) अथ 𑌅𑌥=பிறகு கிரமவரிசையில்
अधिविद्यम् 𑌅𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌂=வித்தியா விஷயமாய்
(10) आचार्यः 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃=குருவானவர்.
पूर्वरूपं 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂= முதலாவதுரூபம்
III.(1) अन्तेवासी 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍇𑌵𑌾𑌸𑍀=சமீபத்திலிருக்கிறவன்சிஷ்யன்.
उत्तररूपं 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌂=உத்தரரூபம்
(2) विद्या 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾=வித்தை
संधिः 𑌸𑌂𑌧𑌿𑌃=ஸந்தி
(3) प्रवचनं 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌂=பிரச்னோத்ர பாஷணை.
संधानं 𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑌂=சேர்க்கும் உபாயம்.
(4) इति 𑌇𑌤𑌿=இந்தப்பிரகாரம்
अधिविद्यं 𑌅𑌧𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌂=வித்தியா விஷயமாய் உபாசனை கூறப்பட்டது.

வி-வி. ஆசாரியரால் உபதேசிக்கத்தக்கதாயும் மனுஷ்யனால் படிக்கத் தக்கதாயு மிருக்கிற கிரந்தம் வித்தை எனப்படும்.

வி:—II (2) வித்தை என்பது சிஷ்யனிட மிருக்கும் ஞானம்.
(3) प्रवचनं 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌂=சொல்லி வைத்தல்.

து:—(a) வாசுதேவ வாசுதேவ (b) வாசுதேவ சங்கர்ஷண (c) வாசுதேவ பிரத்யும்ந (d) வாசுதேவ அநிருத்த என்று முறையே பெயர்களாம்.

(9-10) II-(1-2-3-4):—லோகவிஷயத்திலும் ஜோதிஸ் விஷயத்திலும் அர்த்தம் செய்ததை அநுசரித்து வித்தியா விஷயத்திலும் செய்யவேண்டியது. பகவானுடைய ரூபங்களுக்குமட்டும் இந்த வர்க்கத்தில் (a) சங்கர்ஷண வாசுதேவ (b) சங்கர்ஷண சங்கர்ஷண (c) சங்கர்ஷண பிரத்யும்ன (d) சங்கர்ஷண அநிருத்த என்பதாய் முறையே பெயர்களாம்.

(6) பிரஜையில் சம்ஹிதோபாசனை.

(5) अथाधि प्रजम् 𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌮𑍍 ।

(6) माता पूर्वरूपम् 𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ।

(7) पिता उत्तररूपम् 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ।

(8) प्रजा सन्धिः 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 ।

(9) प्रजननं सन्धानम् 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂 ।

(10) इत्यधिप्रजम्॥6॥𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌮𑍍 ॥6॥

பதவுரை.

(5) अथ 𑌅𑌥=பிறகு.
अधिप्रजम् 𑌅𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌂=பிரஜை விஷயமாய்

(6) माता 𑌮𑌾𑌤𑌾=தாயார்
पूर्वरूपं 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 = பூர்வரூபம்

(7) पिता 𑌪𑌿𑌤𑌾=பிதா
उत्तररूपं 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑍂𑌪𑌂=உத்தரரூபம்

(8) प्रजा 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾=சந்தானம்
सन्धिः 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃=சந்தி

(9) प्रजननं 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑌂=பிரஜைகளை உற்பத்திசெய்தல்
सन्धानं 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂=சேர்க்கும் உபாயம்

(10) इति 𑌇𑌤𑌿=இந்தப்படி
अधिप्रजं 𑌅𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌂=பிரஜையில் உபாசனை கூறப்பட்டது.

வி-வி:—பிரஜை என்றதினால் புத்திரன், பேரன் முதலானவர்களை அறியவும்-

---

வி:—(4) प्रजननं 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑌂 = கர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணுதல்.

து:-अन्तेवासी 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍇𑌵𑌾𑌸𑍀= சமீபத்தி லிருக்கிற சிஷ்யன்
विद्या 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾= குரு சிஷ்யர்களின் சான்னியத்தியத்தி லுண்டாகிற ஞானம்
प्रवचनं 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌂= அப்பியாசம்.
(5-6-7-8-9-10):—முன்போலவே அர்த்தம் செய்யத்தக்கது.

இந்த வர்க்கத்தி லிருக்கிற நாராயணனுடைய ரூபங்களுக்கு முறையே (a) பிரத்யும்ன வாசுதேவ (b) பிரத்யும்ன சங்கர்ஷண (c) பிரதியும்ன பிரத்யும்ன, (d) பிரதியும்ன அநிருத்த என பெயர்களாம்

प्रजा 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾= சந்ததி
प्रजननं 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑌂= உற்பத்தி செய்தல்

(7) ஆத்மாவில் ஸம்ஹிதோபாஸனை.

IV(1) अथाध्यात्मम् அதாத்யாத்மம் ।

(2) अधरा हनुः पूर्वरूपम् அதராஹநு: பூர்வரூபம் ।

(3) उत्तराहनु रुत्तररूपम् உத்தராஹநு ருத்தரரூபம் ।

(4) वाक् सन्धिः வாக் ஸந்தி: ।

(5) जिह्वा सन्धानम् ஜிஹ்வா ஸந்தாநம் ।

(6) इत्यध्यात्मम् இத்யத்யாத்மம் ॥7॥

பதவுரை.

IV.(1) अथ அத=பிறகு.

अध्यात्मं அத்யாத்மம்=ஆத்மா விஷயமாய்

(2) अधराहनुः அதராஹநு:=கீழ்முகவாய்க்கட்டை

पूर्वरूपं பூர்வரூபம்=பூர்வரூபம்

(3) उत्तराहनुः உத்தராஹநு:=மேல்முகவாய்ஹிடை

उत्तररूपं உத்தரரூபம் = உத்தரரூபம்

(4) वाक् வாக்=வாக்கு

सन्धिः ஸந்தி:=சந்தி

(5) जिह्वा ஜிஹ்வா=நாக்கு

अनुसन्धानं அநுஸந்தாநம்=சேர்க்கும் உபாயம்

(6) इति இதி=இந்தபிரகாரம்

अध्यात्मं அத்யாத்மம்=ஆத்மாவில் சம்ஹிதோபாசனைகூறப்பட்டது

வி-வி:—ஆத்மசப்தத்தில் தேகம் இந்திரியம் முதல் சாக்ஷிசை தன்னியம் வரையிலுள்ள சமுதாயத்தை அறியவேண்டியது. ஏனெனின் நான் என்கிற ஞானத்துக்கு இதுவிஷயமாயிருக்கிறது. இந்த வகுப்பு இந்த ஆத்மாவைத்தான் விஷயமாக்குகிறது. வாக்கு சப்தத்தால் கண்டம், வாயின் மேல்பாகம்முதலிய இடங்களிலுள்ள இந்திரியத்தை அறியவேண்டியது.

வி:—IV (2) अधराहनुः அதராஹநு:=கன்னத்தின் கீழ்பிரதேசம்.
(3) उत्तराहनुः உத்தராஹநு:=கன்னத்தின் மேல் பிரதேசம்
वाक् வாக்=சப்தம்.

து:—IV. (1) (2) (3) (4) (5) (6) இந்த அத்தியாத்ம வர்க்கத்துக்கும் முன்போலவே அர்த்தம் செய்துகொள்ளவேண்டியது. இந்தவர்க்கத்திலிருக்கிற நாராயணனுடைய ரூபங்களுக்கு முறையே (a) அநிருத்த வாசுதேவ (b) அநிருத்த சங்கர்ஷண (c) அநிருத்த பிரத்தியும்ன (d) அநிருத்த அநிருத்த எனப் பெயர்களாம். அத்யாத்மம்என்பது தகத்தை விஷயமாக்குகிறது.

(8) உபசம்ஹாரம்

(7) इतीमा महासंहिता: இதீமா॥8॥ மஹாஸம்ஹிதா:॥5॥

பதவுரை.

इति இதி=இவ்விதமாக

इमा: இமா:=இவைகள்

महासंहिता: மஹாஸம்ஹிதா:=மகாசம்ஹிதைகள்.

ச-பா:—இவ்விதமாக கீழ்சொல்லப்பட்ட மகாசம்ஹிதைகளிருக்கின்றன.

வி-வி:—சம்ஹிதையின் அவயவங்கள் இதில் உபசம்ஹரிக்கப்படுகின்றன.

(9) ஒருபிரயோஜனத்துக்கு சம்ஹிதையின் தியானம்

வி-வா:—பலம் கிடைக்கும் பொருட்டு உபாசனை விதிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது.

(8) य एवमेता महासंहिता व्याख्याता वेद य ஏவமேதா மஹாஸம்ஹிதா வ்யாக்யாதா வேத ।

(9) सन्धीयते प्रजयापशुभिः ஸந்தீயதே ப்ரஜயா பசுபி: ।

(10) ब्रह्मवर्चसेनान्नाद्येन सुवर्ग्येण लोकेन ॥ ப்ரஹ்மவர்சஸேநாந்நாத்யேந ஸுவர்க்யேண லோகேந ॥9॥

பதஉரை:—

(8) य: ய:=எவன்

एता: ஏதா:=இந்த

महासंहिता: மஹாஸம்ஹிதா:=மகாசம்ஹிதைகளை

वेद வேத=அறிகிறானோ

(स: ஸ:=அவன்)

(9) प्रजया ப்ரஜயா=பிரஜையுடனும்

पशुभिः பசுபி:=பசுக்களுடனும்

(10) ब्रह्मवर्चसेन ப்ரஹ்மவர்சஸேந=பிரம்மவர்ச்சஸ்ஸுடனும்

अन्नाद्येन அந்நாத்யேந=அன்னம்முதலியவைகளுடனும்

सुवर्ग्येणलोकेन ஸுவர்க்யேணலோகேந=ஸ்வர்க்கலோகத்துடனும்

सन्धीयते ஸந்தீயதே=சேருகிறான்.

ச-பா:—வேதசப்தத்தால் உபாசனையை அறியவேண்டும். ஏனெனின், இந்த பிரகரணம் உபாசனத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறது. உபாசனை என்பது சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி இடைவிடாமல் ஒரே விஷயத்தை, அதிலும் சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய விஷயத்தை, இதர ஞாபகமன்றியில், நினைத்துக்கொண் டிருப்பதென்பதாம். எவன் குருவையாவது அரசனையாவது இடைவிடாமல் உபசரிக்கிறானோ அவன் உபாசிக்கிறான் எனப்படுகிறான். அவன் உபாசனையின் பலனை அடைகிறான். அப்படியே இவ்விடத்திலும் எவன்மேற்சொல்லியபடி உபாசிக்கிறானோ அவன் பிரஜை முதலியவைகளை அடைகிறான்.

வி-வி:—இவ்விடத்தில் வேத சப்தத்துக்கு முக்கியார்த்தமாகிய அறிவு என்பதை அறியக்கூடாது; அமுக்கியார்த்தமாகிய உபாசனையையே அறியவேண்டும், ஏனெனின், ஞானந்தான் அர்த்தமென்று சொன்னால், அது "பிருதிவீமுதலாவது ரூபம்" என்பது முதலிய வாக்கியங்களில் உபதேசிக்கப்பட் டிருப்பதால், மறுபடியும் விதிவாக்கியம் ஏற்படவேண்டியதில்லை. ஞானம் ஸ்வத: சித்தம். உபாசனைதான் புருஷபிரயத்தனத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. தத்துவஞானத்தால் மட்டும் பிரஜை பசுமுதலிய பலன்கள் கிடைக்கமாட்டா. ஆகையால் இந்தப் பதத்தால் உபாசனையைத்தான் அறியவேண்டியது. அதுதான் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் கருத்தென்பது. இந்த உபாசனப் பிரகரணத்தின் ஆறுவது அனுவாகத்தில் "பிராசீனயோக்கியனே உபாசனை செய்" என்று சொல்லியிருப்பதாலும் தெரியவருகிறது. சுவர்க்காதி பலன்களை அடைவதற்கு புருஷப்பிரயத்தினம் வேண்டியதாக இருப்பதால் உபாசனை விதிக்கப்பட் டிருக்கிறது. அதுவே இந்த வேத என்னும் பதத்தால் கூறப்படுகிறது.

வி:—(8-10) இவைகளை அறிந்ததற்குப் பலனைச் சொல்லுகிறார்

(9) संधीयते ஸம்தீயதே=சேர்ந்தவனாக ஆய்விடுகிறான். (மற்ற பதங்களுக்கு அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். அத்வைதம் பார்க்க.)

மூன்றாவது அனுவாகம்முற்றிற்று.

து:—7. சம்ஹிதைகள் ஸ்துதிக்கப் படுகின்றன. விஷ்ணுவாகிற மஹத்தான விஷயத்தை வர்ணிக்கிறதினால் இவைகள் மஹா சம்ஹிதைகள்.

அ.—௨. மஹானான பரமாத்மாவை வர்ணிக்கிறதினால்மட்டும் மஹாசம்ஹிதை என்கிற பெயர்வரவில்லை. பின்னேயோவெனின் மஹத்தான பலத்தையும் கொடுப்பதினாலும் மஹத்என்கிற பெயர் சித்தித்தது. இந்தபலத்தை अथात: அதாத: என்கிறதிலிருக்கிற அத: சப்தம் சூசிப்பிக்கிறது.

य: யஃ=யாதொரு சாத்விக அதிகாரி

एवं ஏவம்=முன் சொன்னபடி நாராயணன் முதலான ரூபங்கள் தனித்தனியே வாசுதேவாதிரூபங்களாக பிருதிவீமுதலிய ஐந்து வர்க்கங்களில் சம்ஹிதையின் நான்கு ரூபங்களிலிருக்கிறதாக

व्याख्याता: வ்யாக்²யாதாஃ=சொல்லிய

एता: महासंहिता: ஏதாஃ மஹாஸம்ஹிதாஃ=மகா சம்ஹிதையின் ரூபங்களை

वेद வேத³=அறிகிறானோ

(स: ஸஃ=அவன்)

प्रजया ப்ரஜயா=புத்திர பௌத்திராதிகளுடனும்

पशुभि: பஶுபி⁴ஃ=பசுக்களுடனும்

ब्रह्मवर्चसेन ப்³ரஹ்மவர்சஸேந=பிரம்மதேஜஸ்ஸுடனும்

अन्नाद्येन அந்நாத்³யேந=உத்தமமான அன்னம் வஸ்திரம் முதலியவைகளுடனும்

सुवर्गेणलोकेन ஸுவர்கே³ணலோகேந=சுவர்க்க சப்தத்தால் கூறப்பட்ட சுவேதத்விபாதி, விஷ்ணு, ஸ்தானங்களுடனும், அதாவது சுவேதத்விபம்' அநந்தாஸனம், வைகுண்டம் ஆகிய இவைகளில் தன்னுடைய யோக்கியதைக்கு அனுசரித்த லோகத்துடனும்

संधीयते ஸந்தீ⁴யதே=சம்பந்தப்படுகிறான் (இவைகளை அடைகிறான் என்பது கருத்து)

இந்த அனுவாகத்துக்குப் பிரமாணவாக்கியம்:—

नारायणादिरूपाणि लोकादिषुच पंचसु ।
अनिरुद्धावसानानि ध्येयानिचतुरात्मना ।
वासुदेवादिकान्येव तानि पूर्वोत्तरार्णयोः ।
संहितायास्तथासन्धौ संधानेचापिकृत्स्नशः ।
योवेदैतानिरूपाणि सर्वभोगसमन्वितः ।
प्राप्नोतिवैष्णवंस्थानं मुक्तःस्वर्गाभिधंपरं ॥ (यजुः संहिता)

நாராயணாதி³ரூபாணி லோகாதி³ஷுச பஞ்சஸு ।
அநிருத்³தா⁴வஸாநாநி த்⁴யேயாநிசதுராத்மநா ।
வாஸுதே³வாதி³காந்யேவ தாநி பூர்வோத்தரார்ணயோஃ ।
ஸம்ஹிதாயாஸ்ததா²ஸந்தௌ⁴ ஸந்தா⁴நேசாபிக்ருத்ஸ்நஶஃ ।
யோவேதை³தாநிரூபாணி ஸர்வபோ⁴க³ஸமந்விதஃ ।
ப்ராப்நோதிவைஷ்ணவம்ஸ்தா²நம் முக்தஃஸ்வர்கா³பி⁴த⁴ம்பரம் ॥

யஜுஃஸம்ஹிதா.

அத்:—(ஸ்ரீ வித்தியாரணிய சுவாமிகள் பிரகிருத உபாசனைக்கு உபயோகமான சில விஷயங்களை பிரம்ம சூத்திரங்களினின்றும் எடுத்து எழுதியிருக்கிறார்கள். அவைகளின் தீர்மானத்தை மட்டும் இவ்விடத்தில் சுருக்கமாய் கொடுக்கப்படும்.)

1. உபாசனை காலத்தில் சரீரத்தின் ஸ்திதி (சூ: IV-1-7-10.) உபாசகன் படுத்துக்கொண்டால் தூக்கம்வரக் கூடுமானதாலும், நின்றும், நடந்தாலும் மனது வேறுவிஷயமாய் செல்லும்படி இருக்குமானதாலும், உட்கார்ந்து கொண்டே உபாசனையை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.

2. உபாசனைக்கு தேசம், காலம்:—(IV-1-11) உபாசனைக்கு சித்தத்தின் ஏகாக்கிரதை முக்கியமாய் வேண்டியது. இது இடத்தாலும் காலத்தாலும் விசேஷமாய்க் கிடைக்கமாட்டாது. மனத்திற்கு எந்த இடம் திருப்திகரமா யிருக்கிறதோ அதுவே போதுமானது. அப்படியே காலத்தையும் அறியவேண்டியது. இவைகளைக் கூறும் வேதவசனங்களுக்கு சித்தைகாக்கிரியம் கிடைக்கும். இடத்திலும் காலத்திலும் தியானத்தைச்செய்யவேண்டும் என்பது கருத்தாம்.

3. சம்ஹிதோபாசனை:—இது தைதரீயத்திலும், ஐதரேயத்திலும் கூறப்பட்டிருப்பதால், எதை அனுஷ்டிக்கிற தென்கிற கேள்வி நேரிடுகிறது. அப்போது இரண்டு உபநிஷத்துக்களிலுமிருக்கிற உபாசனைகள் ஒன்று அல்லது வெவ்வேறு என்கிற கேள்வி, ஒன்றில் கூறிய விஷயங்களை மற்றொன்றிலும் சேர்த்து அறிகிறதா என்கிற கேள்வியும் சம்பவிக்கும்.

வேதாந்த சூத்திரம் III. 3-1-ல் பஞ்சாக்கினி வித்தையும் பிராண வித்தையும் ஒரே விதமான உபதேசத்தைச் செய்வதால் இரண்டு உபாசனைகளும் ஒன்றே என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுபோல் இந்த இரண்டு உபநிஷத்துக்களிலும் சம்ஹிதோபாசனை கூறப்பட்டிருப்பதாலும், பிரஜை, பசு முதலிய ஒரே பலன் இரண்டிலும் கூறப்பட்டிருப்பதாலும், இரண்டு உபநிஷத்துக்களிலும் ஒரே உபாசனை உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறதாக ஒருவன் சொல்லலாம்.

வேதாந்த சூத்திரம். III 3-5 ல், ஒரே ஒரு உபாசனை பல உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டு பற்பல குணங்கள் விளங்கினால் இவைகளை எல்லாம் சேர்த்து அறியலாமா அறியக் கூடாதா என்கிற கேள்விக்கு, காரியம் அதிகப்பட பலனும் அதிகப்படும் என்

கிற யுக்திப்படி பல இடங்களில் சொல்லிய விசேஷங்களைச் சேர்த்து அறிந்து உபாசனை செய்வதில் அதிகப் பிரயோசனமிருக்கிறதே தவிர வேறில்லை. ஆகையால் சேர்த்து அறியலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதுபோல ஐதரேய உபநிஷத்திலும் தைத்திரீய உபநிஷத்திலும் சொல்லிய விஷயங்களைச் சேர்த்தறியலாம் என்று ஒருவன் வாதிக்கக்கூடும்.

இந்த யுக்திகளின்படி இரண்டு உபாசனைகளும் ஒன்றாகத் தோன்றினாலும் வேதாந்த சூத்திரம் III. 3-6-ல், இரண்டு இடங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிற உத்கீத வித்தைகள் வெவ்வேறு என்று சொல்லியிருப்பது போல், இந்த ஐதரேய தைத்திரீய உபநிஷத்துக்களிலும் உபாசனா விஷயங்கள் வித்தியாசப்படுவதால், உபாசனைகளும் வெவ்வேறே. ஆகையால் ஒன்றில் சொல்லிய குண விசேஷங்களை மற்றொன்றில் சேர்த்து அறியலாகாது.

4-உபாசனையின் இருவகைகள்.

1. ஆத்மோபாசனை.
2. பிரதீகோபாசனை.

இந்த முதலாவது உபாசனை 6-வது அனுவாகத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹிருதயத்தில் பரமாத்வை "நான் பரமாத்மா" வென்று தியானிக்கும்படி அவ்விடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த பரமாத்மதியானம் பிரம்ம சூத்திரம் IV. 1-3-ல். விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பரமாத்மாவன்றியில் பிரத்தியக் பிரமாணத்துக்கு விஷயமாகும் ஒரு பதார்த்தத்தை ஒரு தேவதையாக அல்லது பிரம்மமாக பாவித்து தியானிப்பது ப்ரதீகோபாசனை எனப்படும். பிருகிருதத்தில்சம்ஹிதையின் முதலாவது அக்ஷரத்தைப்பூதேவதையாகப்பாவிக்கச்சொல்லி யிருப்பதால் இது பிரதீகோபாசனை.

இந்த பிரதீகத்தையே ஆத்மாவாக பாவிக்கக்கூடாது. ஏனெனின் பிரதீகம் என்பது பிரம்மகாரியம். ஆகையால் அதுவே பிரம்மமாக மாட்டாது. இது பிரம்மசூத்திரம் IV-1-4-ல், விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

5-அனுஷ்டிக்கவேண்டிய உபாசனை.

"நான் பிரம்மம்" என்று உபாசிக்கும்படி எந்த எந்தஉபாசனைகளில் சொல்லியிருக்கிறதோ அவைகளெல்லாம் பிரம்ம சாக்ஷாத்காரத்தில் பரிவசானத்தை அடைகின்றன. எப்போது பிரம்மம்

அர்த்:—சாக்ஷாத்கரிக்கப்படுகிறதோ அப்போது இதர உபாசனைகளின் பிரயோசனமில்லை. அவைகள் மனதில் சாஞ்சல்யத்தைக் கூட உண்டாக்கக் கூடும். ஆகையால் பிரம்மசாக்ஷாத்காரத்தை அடைய இச்சிக்கிறவன் ஏதாவது ஒரு உபாசனையையே அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.

பிரகிருதத்தில் கூறிய பிரதீகமாகிற சம்ஹிதோபாசனையை இஷ்டப்படி எந்த விதத்திலும் செய்யலாமென்பது பிரம்ம சூத்திரம் III-3-60—ல் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

6-எதை உபாசிக்கவேண்டும்.

பிரதீகத்தை பூமிதேவதை முதலியதாக உபாசிக்கவேண்டியதே தவிர பூமிதேவதை முதலியதை பிரதீகரூபமாக உபாசிக்கக்கூடாது. இது பிரம்மசூத்திரம் IV. 1-5-ல், விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

7. உபாசனையின் லக்ஷணம்.

ஒருதடவை மனதினால் நினைப்பது உபாசனையாகமாட்டாது. இந்த நினைப்பின் ஆவர்த்தனமே உபாசனை எனப்படும். IV-1-1-ன், சூத்திரபாஷ்யத்தில் இது விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவதையின் ஞாபகம் மனதில் ஸ்திரப்படும் வரையில் ஆவர்த்தனை செய்யவேண்டியது.

I. 4-வது அனுவாகம்

மேதை ஸ்ரீ இவைகளை இச்சிக்கிறவனுக்கு வேண்டிய ஜப ஹோமங்கள்.

வி:—அவதாரிகை:—மூன்றாவது அனுவாகத்தில் பிரஜை முதலான பலங்கள் சித்திக்கும்பொருட்டு சம்ஹிதோபாசனை உபதேசிக்கப்பட்டது. இந்த உபாசனையில் பிரம்மஞானத்துக்குச் சாதகமான சித்தைகாக்கிரியமும் அர்த்தாத் கிடைக்கிறது. மேதையில்லாதவன் கேட்ட சுருதியின் அர்த்தத்தை மறந்து விடுவான். அவனுக்கு பிரம்மஞானம் உண்டாகமாட்டாது. ரோகம் முதலிய காரணங்களால் எவனுடைய சரீரம் பாடவத்தை இழந்திருக்கிறதோ, போஜனம், உடை, முதலியவைகள் இல்லாமற் எவன் இருக்கிறானோ அவன் பிரம்மஞானத்துக்கு ஹேதுவாகிய சிரவணாதிகளில் பிரவிர்த்திக்கமாட்டானாகையால் மேதை முதலியவைகளை அடைய சாதகங்களான மந்திரங்கள் இந்த நான்காவது அனுவாகத்தில் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

1. மேதையை அடைய ஜபப் பிரார்த்தனை.

வி-வி-முதலில் மேதாகாமன் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரத்தை சுருதி கூறுகிறது.

I (1) यश्छन्दसामृषभो विश्वरूपः । யஶ்சந்த³ஸாம்ருஷபோ⁴ விஶ்வரூப: ।

(2) छन्दोभ्योऽध्यमृतात्सम्बभूव । ச₂ந்தோ₃ப்₄யோऽத்₄யம்ருதாத்ஸம்ப₃
பூ₄வ ।

(3) स मेन्द्रो मेधया स्पृणोतु । ஸ மேந்த்₃ரோ மேத₄யா ஸ்ப்ரு
ணோது ।

(4) अमृतस्य देव धारणो भूयासम् । அம்ருதஸ்ய தே₃வ தா₄ர
ணோ பூ₄யாஸம் ॥ 1 ॥

छन्दसां ச₂ந்த₃ஸாம்=வேதங்களுக்குள்
ऋषभः ருஷப₄:=சிரேஷ்டமாகவும்
विश्वरूपः விஸ்₂வரூப:= சர்வ ரூபமாகவுமிருக்கிற
यः ய:=எந்த பிரணவம்
अमृतात् அம்ருதாத்=அமிருதங்களான
छन्दोभ्यः ச₂ந்தோ₃ப்₄ய:=வேதங்களினின்றும்
अधिसंबभूव அதி₄ஸம்ப₃பூ₄வ =உண்டாயிற்றோ
सः ஸ:=அந்த பிரணவவாச்சியமான
इन्द्रः இந்த்₃ர:=பரமேசுவரன்
मेधया மேத₄யா=ஞானத்தால் (ஞானத்தைக் உண்டுபண்ணி)
स्पृणोतु ஸ்ப்ருணோது=சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கட்டும்
हे देव ஹே தே₃வ=ஓ தேவனே
अमृतस्य அம்ருதஸ்ய=மோக்ஷத்துக்குக்காரணமானஞானத்தை
धारणः தா₄ரண:=தரிக்கிறவனாக
भूयासं பூ₄யாஸம்= ஆகிவிடுகிறேன்

ச-பா:—மேதையை இச்சிக்கிறவனுக்கும் ஐசுவரியத்தை இச்சிக்கிறவனுக்கும் அவைகளை அடைய சாதகமான ஜபஹோமங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. समेन्द्रो मेधया स्पृणोतु ஸமேந்த்₃ரோ மேத₄யா ஸ்ப்ருணோது = ततो मे श्रियमावह ததோ மே ஸ்₂ரியமாவஹ அதாவது "ஈசுவரன் என்னை மேதையால் சந்தோஷப்படுத்தட்டும்" பிறகு எனக்கு

I-4 வது அனுவாகம்.

வி:—அ-கை:— பிரம்மவித்தை (ஞானம்) உண்டாவதற்காக பிரணவத்தின் பிரார்த்தனை கூறப்படுகிறது.

I (1) छन्दसां ச₂ந்த₃ஸாம்= வேதங்களுக்கு
ऋषभः ருஷப₄:=சிரேஷ்டமான
विश्वरूपः விஸ்₂வரூப:=விசுவம் விஷ்ணு என்று சஹஸ்ரநாமத்

I. 4-வது அனுவாகம்

து:—வித்தியாப்பியாசியானவன் மேதையை (புத்தியை) அடையும் பொருட்டு ஒருவித்தையைச் சொல்லுகிறார்.

I. 1. यः ய:=எவன்
छन्दसां ச₂ந்த₃ஸாம் = வேதங்களின்
ऋषभः ருஷப₄:=நியந்தாவோ அதிபதியோ

தனத்தைக்கொண்டுவா" என்கிற பிந்திய வாக்கியங்களால் இந்த அனுவாகத்தின் கருத்து இது என்று தெரியவருகிறது.

I. பிரணவம் வேதங்களின் சாரம்.

ஒரு மாட்டுமந்தையில் ரிஷபம் பிரதானமாயிருப்பதுபோல் வேதங்களில் பிரணவம் பிரதானமாயிருப்பதால் வேதங்களில் ரிஷபம் என்று கூறப்பட்டது· இது விசுவரூபம் அதாவது சகலவாக்கிலும் வியாபித்திருப்பதினால் तद्यथाशङ्कुना ததுயதா ஶங்குநா=என்கிற சாந்தோக்கிய (II-23-4) சுருதியிற் சொல்லியபடி பிரணவம் சந்தஸ்களின் ரிஷபம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. பிரணவம். இவ்விடத்தில் உபாஸியம் ஆகையால் ரிஷபம் முதலிய சப்தங்களால் அதை ஸ்துதிப்பது யுக்தமே.

छन्दोभ्योऽध्यमृतात्सम्बभूव ச²ந்தோ³ப்⁴யோऽத்⁴யம்ருதாத்ஸம்ப³பூ⁴வ- வேதங்கள் அமிருதங்கள் அப்படிப்பட்ட அமிருதங்களான வேதங்களினின்றும் பிரணவம் உண்டாயிற்று. பிரஜாபதியானவர் வைதீக லௌகீக வாக்கில் எது முக்கியமான அம்சம் என்று தியானித்துப் பார்த்தபோது பிரணவம் பிரகாசித்தது என்பது கருத்து. நித்தியமான ஓங்காரத்துக்கு உற்பத்தியை கற்பிக்கக்கூடாது.

3· சகல கர்மங்களுக்கும் ஈசுவரனும், பரமேசுவரனுமிருக்கிற இந்த பிரணவம் எனக்கு பிரஞ்ஞையைக் கொடுத்து சந்தோஷப் படுத்தட்டும், தைரியப்படுத்தட்டும். பிரஞ்ஞாபலம் பிரார்த்திக்கப்படுகிறது.

வி:—தில் சொல்லி யிருப்பதால் விசுவ=விஷ்ணு அவருக்குப் பிரதீகமாகையாலும் அவருடைய தியானத்துக்குச் சாதனமாயிருப்பதினாலும் விசுவரூபமாக இருக்கிறது.

यः ய꞉ = யாதொரு பிரணவமானது·

(2) अमृतात् அம்ருதாத்= பரமாத்மாவினிட மிருந்து छन्दोभ्यः ச²ந்தோ³ப்⁴ய꞉= சகலச்சந்தஸ்களைவிட अधि அதி⁴= அதிகமாக, சிரேஷ்டமாக सम्बभूव ஸம்ப³பூ⁴வ= உண்டாயிற்று·

(3) इन्द्रः இந்த்³ர꞉= பரம ஐசுவரியத்துடன் கூடின·

सः ஸ꞉ = இந்த பிரணவமானது.

து:—विश्वरूपः விஶ்வரூப꞉=பூர்ணமூர்த்தியோ அல்லது அவதாரங்களை எடுத்து அநேகவித ரூபங்களைத் தரிக்கிறவரோ

2· अमृतात् அம்ருதாத்=நித்தியமான

छन्दोभ्यः ச²ந்தோ³ப்⁴ய꞉=வேதங்களினின்றும்

अधिसंबभूव அதி⁴ஸம்ப³பூ⁴வ=ஸ்பஷ்டமாய் ஜனங்களுக்குக் காணப்பட்டாரோ

3· सः इन्द्रः ஸ꞉ இந்த்³ர꞉= அந்த இந்திரன்

அத்:—4. மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவான பிரம்மஞானத்தை நான் தரிக்கிறவனாக ஆகவேண்டும்.

வித்தியாரணிய வியாக்யானம்.

1. காயத்திரிமுதலிய சந்தஸ்களுடன் கூடின வேதங்களுக்குள் பிரணவம் சிரேஷ்டம். அப்படியே கடவல்லி உபநிஷத்து II 15 லும் சொல்லியிருக்கிறது.

विश्वरूपः விஶ்வரூப:=இந்தபிரணவம் சர்வ ஜகத்ஸ்வரூபம். சகல பதார்த்தங்களும் வாக்கினால் அறியப்படுகின்றன. சகல வாக்கும் வார்த்தைகளில் அடங்கியிருக்கிறது. வார்த்தை பிரணவத்தின் முதலாவது அவயவமான அகாரத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. இப்படியே ஐதரேய ஆரணியக (II-1-6-1)ல் சொல்லியிருக்கிறது. மாட்டு வியாபாரம் பண்ணுகிறவன் ஒரு நீண்ட கயிறும் அத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட பாசங்களாலும் அநேக மாடுகளை கட்டுகிறதுபோல், பரமேசுவரனுக்கும் வாக்கு கயிறு, தேவதத்தன் முதலானபெயர்கள் பாசங்கள், இவைகளால் சகல பதார்த்தங்களும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் எதுவும் பெயரிலிருக்கிறது. ஒவ்வொருவனும், தன்னுடைய பெயரைச்சொல்லி ஒருவன் கூப்பிட்டவுடன் பாசத்தால் கட்டப்பட்டு இழுக்கப்பட்டவன்போல், வந்து சேருகிறான் என்பது கருத்து. வாக்கு, பிர

வி:—मा மா= என்னை.

मेधया மேதயா= ஞானத்தால்.

स्पृणोतु ஸ்ப்ருணோது= பிழைக்கச் செய்யப்படட்டும்.

(4) देव தேவ= பிரகாசமான பிரணவமே-

अमृतस्य அம்ருதஸ்ய = பரமாத்மாவை.

धारणं தாரணம்= ஹிருதயத்தில் தரிக்கிறவனாக.

भूयासं பூயாஸம்= ஆய்விடுகிறேன்.

எப்போதும் பிரம்மஞானமானது எனக்கு இருக்கட்டும் என்று அர்த்தம்.

து:—मा மா=என்னை

मेधया மேதயா= பிரஞ்ஞையுடன்

स्पृणोतु ஸ்ப்ருணோது=பலப்படுத்தட்டும்

4. हेदेव ஹேதேவ=ஸ்வாமியே

अमृतस्य அம்ருதஸ்ய=நித்தியமான வேதத்தை

धारणः भुयासं தாரண:பூயாஸம்= தரிக்கிறவனாக ஆகவேண்டும். தத்துவஞானியாகி சீக்கிரம் முக்தனாகவேண்டும்

அத்:—பஞ்சம் எல்லாம் பிரணவத்தில் அடங்கியிருக்கிறது என்பது சாந்தோக்கிய (II-23-4)சுருதியாலும் தெரியவருகிறது. வட, அசுவத்த முதலிய பத்திரங்கள் அவைகளிலோடிய நரம்புகளால் வியாப்பிக்கப்பட் டிருப்பதுபோல், அப்படி ஓங்காரத்தால் சகலமும் வியாப்பிக்கப்பட்டிருகிறது. பிரணவத்தில் வாக்குமுழுமையும் அடங்கியிருக்கிற தென்பது அகாரமுதலாக என்று நாம் அறியவேண்டியாது. ஐதரேய ஆரணியகம் (II-3-6-14) அப்படியே சொல்லி இருக்கிறது. ஆகையால் பிரணவம் சர்வரூபம் என்று சித்தித்தது.

2. இப்படிபட்ட பிரணவமானது வேதங்களுக்குள் சிரேஷ்டம் என்பதாக பிரஜாபதிக்குத் தென்பட்டது. சாந்தோக்கியம் II-23-3-4-ல் பிரஜாபதியானவர் லோகத்தின் சாரத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு லோகத்தை தியானித்தார் என்றும், அதிதினின்றும் மூன்று வித்தைகள் உண்டாயின வென்றும் இவைகளை அவர் தியானித்தார் என்றும், பிறகு 3 வியாஹிருதிகள் (பூ; பு வ:ஸ்வ:) உண்டாயினவென்றும், இவைகளை தியானித்தார் என்றும்' இவைகளினின்றும் பிரணவம் உண்டாயிற்று என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. உண்டாயிற்று என்பதால் சாரமாக தென்பட்டது என்பது கருத்து. மரணமற்ற தன்மையாகிய மோக்ஷம் கிடைக்கும்பொருட்டு பிரணவம் வெளிப்பட்டது. பிரணவம் பிரம்மவாசகம். ஆகையால் பிரணவத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் பிரம்மநிஷ்டனாகிறான். இவன்தான் மோக்ஷமடைகிறான்.

3. பிரணவத்தால் கூறப்படும் பரமேசுவரன் கிரந்தத்தையும் அதின் அர்த்தத்தையும் நான் மனதில் தரிக்கும்படி எனக்கு பிரஞ்ஞையைக் கொடுத்து சந்தோஷப்படுத்தட்டும்.

4. ஸ்வாமியே ! உம்முடைய பிரசாதத்தால் மோக்ஷத்தை அதாவது மோக்ஷத்துக்குச் சாதகமான கிரந்தம், அதின் அர்த்தம், இவைகளைநான் தரிப்பேனாக.

II. சரீர சௌக்கியத்திற்காக பிரார்த்தனை.

வி-வி : மேதையை (ஞாபகசக்தியை) அடைய மந்திரத்தை சொல்லி இனி ரோகம் முதலியவைகள் இல்லாமலிருப்பதற்கு ஹேதுவான மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

(5) शरीरं मे विचर्षणम् ஶரீரம் மே விசர்ஷணம் ।

(6) जिह्वा मे मधुमत्तमा । ஜிஹ்வா மே மதுமத்தமா ।

(7) कर्णाभ्यां भूरि विश्रुवम् । கர்ணாப்யாம் பூரி விஶ்ருவம் ।

(8) ब्रह्मणः कोशोऽसि मेधया ऽपिहितः । ப்ரஹ்மண: கோஶோஸி மேதயாऽபிஹித: ।

(9) श्रुतं मे गोपाय । ஶ்ருதம் மே கோபாய ॥ 2 ॥

பதவுரை.

5. मे மே=என்னுடைய
शरीरं ஶரீரம்=சரீரமானது
विचर्षणं விசர்ஷணம்=சாமார்த்திய முள்ளதாக
(भूयात् பூயாத்=ஆகட்டும்]
6. मे மே என்னுடைய
जिह्वा =ஜிஹ்வா=நாக்கானது
मधुमत्तमा மதுமத்தமா=மிகவும் மதுரமான வசனங்களை உடையதாக
(भूयात् பூயாத்=ஆகட்டும்)
7. कर्णाभ्यां கர்ணாப்யாம்=இரண்டு காதுகளால்
भूरि பூரி=மிகவும்
विश्रुवं விஶ்ருவம்=கேட்கிறவனாக (ஆகவேண்டும்)
8. (हे प्रणव ஹே ப்ரணவ=பிரணவமே)
ब्रह्मणः ப்ரஹ்மண:=பிரம்மத்துக்கு
कोशः கோஶ:=கோசமாக
असि அஸி=இருக்கிறாய்
मेधया மேதயா=லௌகிகர்களுடைய புத்தியால்
अपिहितः அபிஹித:=மூடப்பட்டவனாக இருக்கிறாய்
9. मे மே=என்னுடைய
श्रुतं ஶ்ருதம்=ச்ரவணத்தாலுண்டானதை
गोपाय கோபாய=காபாற்று.

வி:—(5) विचर्षणं விசர்ஷணம்= ஆரோக்கியம், காந்தி, இவைகளுடன் கூடினதாக.
(भवतु பவது= இருக்கட்டும்.)

து:—मे மே=என்னுடைய
शरीरं ஶரீரம்=சரீரமானது
विचर्षणं விசர்ஷணம்=விசேஷமான சிஷ்யர்கள், பிரஜைகள் இவர்களுடன் கூடினதாக ஆகவேண்டும்.

பாஷ்யம்.

ச-பா:—மேலும், என்னுடைய சரீரம் சக்தியுள்ளதாக இருக்கட்டும்.

வி-வி:—வித்தியாதிகாரியான என்னுடைய சரீரம் ரோகாதிகளற்று வித்தியாப்யாசத்துக்கு போக்கியமாயிருக்கட்டும்.

6· ச-பா:—என்னுடைய நாக்கானது அத்தியந்தம் மதுரமாயிருப்பதையே உச்சரிக்கட்டும்·

வி-வி:—என்னுடைய நாக்கானது வெகு மாதுர்யத்துடன் கூடினதாயும், கிரந்தத்தை அப்பியசிப்பதில் தற்பரமாயு மிருக்கட்டும்

7. ச-பா:—காதுகளால்பிரம்பவும்கேட்பேனுக. காரியகாரண சங்காதம் அதாவது என்னுடைய சரீரமும், இந்திரியங்களும் ஆத்மஞானத்தை ,சம்பாதிக்க யோக்கியமாக இருக்கட்டுமென்பது கருத்து· அதற்காகத்தான் மேதை அதற்காகவே பிரார்த்திக்கப் படுகிறது.

வி-வி:—வித்தையைக் கொடுக்கும்படியான வெகுவித கிரந்தங்களை நான்கேட்கவேண்டும்· கேட்கவில்லை என்கிற தோஷம் வரக்கூடாது.

வி:—(6) मधुमत्तमा மதுமத்தமா= எப்போதும் பிரம்மத்தைச் சொல்லுகிறபடியால் உத்கிருஷ்டபோக்கியவஸ்துவாக ஆகட்டும்.

(7) कर्णाभ्यां கர்ணாப்யாம்=காதுகளால்·

भूरि பூரி = மிகவும், அதாவது விசேஷமாய் பிரம்மத்தையேப்பிரதிபாதிக்கும் சாஸ்திரத்தை.

विश्रुवं விஶ்ருவம்=கேட்கக்கடவேன்·

து:—6. मेजिह्वा மெஜிஹ்வா =என்னுடைய நாக்கானது

मधुमत्तमा மதுமத்தமா= அதிமதுரமானதைச் சொல்லுவதாக ஆகவேண்டும், உத்தமசுகத்துக்குச் சாதகமாயும் பகவத்ஞானத்தைக் கொடுக்கிறதாயு மிருக்கிற வேதத்தை உச்சரிக்கிறதாக ஆகட்டும்.

7. कर्णाभ्यां கர்ணாப்யாம்=காதுகளால்

भूरि பூரி = விசேஷமாய்

विश्रवं விஶ்ரவம்=பிரம்மத்தைக் கேட்கவேண்டும் (பகவானுடைய உத்தமகுணங்களை விசேஷமாய் கேட்கவேண்டும்)

8. ச-பா:—கத்திக்கு உறைபோல் பரமாத்மாவுக்கு நீ கோசம்போலிருக்கிறாய். அவர் தென்படுவதற்கு நீ ஸ்தானமாயிருக்கிறாய். நீ பிரம்மத்துக்குப் பிரதீகம், உன்னிடத்தில் பிரம்மம் அடைபடுகிறது. லௌகிக பிரஞ்ஞையால் நீ மறைபட்டிருக்கிறாய். அதாவது உன்னுடைய தத்துவத்தை சாமன்யமான பிரஞ்ஞையால் நீ மறைபட்டிருக்கிறாய். அதாவது உன்னுடைய தத்துவத்தை சாமான்யமான பிரஞ்ஞை யுள்ளவர்கள் அறியமாட்டார்கள்: (வார்த்திகம்):—பிராபஞ்சிக இச்சைகளை விட்டவர்கள் பிரணவத்தில் பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். பரமாத்மாவை அறிய பிரணவம் பிரதீகமாயும் வாசகமாயு மிருக்கிறது. ஆகையால் பிரணவம் கோசமாகச் சொல்லப்பட்டது. சாமான்ய ஜனங்கள் உன்னை மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிற தேவதையாகத் தியானிக்கிறதில்லை.

வி-வி:—ஓங்காரமே ? ஜகத்காரணமான பிரம்மத்தை நான் தியானம் செய்வதற்கு நீ இடமாயிருக்கிறாய். எப்படி தோற்பை கத்தியைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தக்க இடமோ அப்படி பிரம்ம ஞானத்தைக் காப்பாற்றுவதாகும் பிரணவம் இடம். அப்படியே கடவல்லி II-17-ல் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பிரணவம் புத்தியின் தாரணசக்தியுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது.

வி:—8. ब्रह्मणः ப்ரஹ்மண:=பரமாத்மாவுக்கு.

कोशोसि கோசோஸி=நீ வாசமாயிருப்பதால், இருப்பிடமாயிருக்கிறாய்.

मेधया மேதயா= புத்தியை உண்டுபண்ணுவதால் அல்லது புத்தியால் நிறைந்திருப்பதால் புத்தியில்.

पिहित: பிஹித:= மறைபட்டவனாக அதாவது ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனாக அல்லது, ஞானத்தைத் தரித்தவனாக (இருக்கிறாய்.)

து:—8. ब्रह्मण: ப்ரஹ்மண:=(வேதம், புத்தி இரண்டும் உம்மிடமிருக்கிறதினால் இரண்டின்பொருட்டும் உம்மைப்பிரார்த்திக்கிறேன்) வேதத்தின்

कोशोसि கோசோஸி= இருப்பிடமாயிருக்கிறீர்

मेधया மேதயா=புத்தியால்

पिहित: பிஹித:= மூடப்பட்டிருக்கிறீர். சம்பூர்ண ஞானவானாயுமிருக்கிறீர்

9. ச-பா—நான்கேட்ட ஆத்மஞானம் முதலியவைகளை இரக்ஷிப்பாயாக. அதாவது ஆத்மஞானத்தை நான் அடையும் படிக்கும், அதை தரிக்கும்படிக்கும் நீ செய்யவேண்டும் என்பது கருத்து.

வி—வி:—இப்படிப்பட்ட பிரணவத்தால் கூறப்பட்ட பரமேசுவரனே, என் ஞானத்தை இரக்ஷியும், என்னுடைய காதுகளால் நான் அறிந்திருக்கிற வேத இரஹஸியத்தை எல்லாம், விஸ்மிருதி முதலிய தோஷங்களை நிவர்த்திப்பது மூலமாக காப்பாற்றும்.

வார்த்திகம்:—அபிமானம், இராகம், துவேஷம்முதலியவைகளினின்றும் என்ஞானத்தை இரக்ஷியும், வேதாத்தியயனத்தை நான் செய்யுங்காலத்திலும், வேறுவிதமாக ஞானத்தை சம்பாதிக்குங் காலத்திலும், ஞானத்துக்குப்பாதகங்களான அபிமானுதிகளை நான் அடையாமலிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளும்.

III. தனத்துக்காகப் பிரார்த்தனை.

ச:—இதுவரையில் ஸ்மரண சக்தியை (மேதஸ்) பலப்படுத்தும்படி இச்சிக்கிறவன் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள் கூறப்பட்டன. இப்போது தனத்தை இச்சிக்கிறவன் எந்த மந்திரங்களால் ஹோமம்செய்யவேண்டியதோ அவைகள் கூறப்படுகின்றன.

வி:—(9) என்னால் கேட்கப்பட்ட அர்த்தம் எப்படி தவறிப்போகாதோ அப்படிச்செய்.

து:—9. मश्रुतं ஶ்ருதம் என்னால் கேட்கப்பட்டதை

गोपाय கோபாய=இரக்ஷியும். என்ஞானம் பலிக்கும்படி செய்யும் என்றுகருத்து

இந்த அனுவாகத்துக்குப் பிரமாண வாக்கியம்:—

योविश्वरूपो भगवांश्छंदसामधिपोहरिः ।
छंदोभ्योमृतरूपेभ्यः सुव्यक्तस्तदुपासनात् ।
मेधावीतत्वविज्ञानीभूत्वाक्षिप्रं विमुच्यते (यजुः संहिता)
वेदावासत्वतो विष्णुर्ब्रह्मकोश इतिस्मृतः (प्रकृलसे)

யோவிஶ்வரூபோ பகவாம்ஶ்சந்தஸாமதிபோஹரி: ।
சந்தோப்யோம்ருதரூபேப்ய: ஸுவ்யக்தஸ்ததுபாஸநாத் ।
மேதாவீதத்வவிஜ்ஞாநீ பூத்வாக்ஷிப்ரம் விமுச்யதே ।
(யஜு: ஸம்ஹிதா)
வேதாவாஸத்வதோ விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மகோஶ இதிஸ்ம்ருத: ।
(ப்ரக்ல்ஸே)

(10) आवहन्ती वितन्वाना । ஆவஹந்தீ விதந்வாநா ।

II. (1) कुर्वाणा चीरमात्मनः । குர்வாணா சீரமாத்மந: ।

(2) वासांसि मम गावश्च । வாஸாம்ஸி மம காவஶ்ச ।

(3) अन्नपाने च सर्वदा । அந்நபாநே ச ஸர்வதா ।

(4) ततो मे श्रियमावह । ததோ மே ஶ்ரியமாவஹ ।

(5) लोमशां पशुभिः सह स्वाहा லோமஶாம் பஶுபி: ஸஹ ஸ்வாஹா ॥3॥

பதவுரை:—

प्रणवाभिधेय ப்ரணவாபிதேய=பிரணவத்தால் கூறப்படும் பரமேசுவரனே,

ततः தத:=பிரஞ்ஞையைக் கொடுத்தபிறகு
मम மம=எனக்கு
वासांसि வாஸாம்ஸி=வஸ்திரங்களையும்
गावश्च காவஶ்ச=பசுக்களையும்
अन्नपानेच அந்நபாநேச=அன்னபானங்களையும்
सर्वदा ஸர்வதா=எப்போதும்
आवहन्ती ஆவஹந்தீ=கொடுத்துக்கொண்டும்
वितन्वाना விதந்வாநா=விர்த்தி செய்துகொண்டும்
आत्मानं ஆத்மாநம்= வித்தியார்த்தியான எனக்கு
चीरं சீரம்=வெகுகாலம்

कुर्वाणा குர்வாணா= நாசத்தைஅடையாமலிருக்கும்படி செய்துகொண்டும்

पशुभिः सह பஶுபி:ஸஹ=பசுக்களுடன்

लोमशां லோமஶாம்=உரோமங்களுடன் கூடின அதாவது ஆடுமுதலியவைகளுடனும் கூடியிருக்கிற

श्रियं ஶ்ரியம்=ஐசுவரியத்தை
मे மே= எனக்கு
आवह ஆவஹ=நான்கு பக்கங்களினின்றும் கொண்டுவாரும்
स्वाहा ஸ்வாஹா=சுவாஹா

பாஷ்யம்.

சபா:— பிறகு அதாவது எனக்கு மேதஸைக் கொடுத்தபிறகு நீர் எனக்கு ஸ்ரீயைக்கொடும்; அது எனக்கு வஸ்திரங்கள், பசுக்கள், அன்னபானங்கள் இவைகளைகொடுத்தும் விர்த்தியும் செய்யும். பிரஞ்ஞையில்லாதவனுக்கு ஸ்ரீ அநர்த்தத்துக்கே ஏற்படும். ஸ்ரீகளுக்குலோமசா என்பதாய் ஒருவிசேஷணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனின் ஸ்ரீகளுக்குள்வெள்ளாடுகள்,சம்மறியாடுகள், இதரபசுக்கள் இவைகள்அடங்கியிருக்கின்றன. ஸ்வாஹாஎன்கிறகட்டளைப்பதத்தால் ஓங்காரத்தைக்கூறினதாக அறியவேண்டியது. ஸ்வாஹா சப்தம் ஹோமத்துக்காக ஏற்பட்ட மந்திரத்தின் முடிவைக் காட்டுகிறது.

வி-வி:—பிரணவத்தால் கூறப்பட்ட பரமேசுவரனே எனக்கு நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் ஸ்ரீயைக்கொண்டு வந்து கொடும். என்னுடைய போகத்தின் பொருட்டு வஸ்திரங்கள் முதலியவைகளைக் கொடும். கொடுத்த பிறகு அவைகளை விர்த்திசெய்யும். விர்த்திசெய்த பிறகு அவைகள் நாசமடையாமலிருக்கும்படி காப்பாற்றும். வித்தியார்த்திக்கு இப்படி வெகு காலம் செய்யும். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீயைக் கொடுக்குந் தேவதைக்கு இந்த நெய் முதலிய ஹோமத்திரவியம் ஹோமம் செய்யப்பட்டதாக ஆகட்டும்.

(வார்த்திகம்) இகபரலோகங்களில் நல்ல பலனைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களை மானிட தெய்வீக சம்பந்தத்தால்தான் செய்யக் கூடும். மானிட சம்பத்து பணம் முதலியவை. தெய்வீக சம்பத்து ஈசுவரனுடைய தியானம்ஞானம். ஆகையால் இவ்விரண்டின் பொருட்டும் பிரார்த்தனை ஏற்பட்டது.

இலட்சுமீ பிரார்த்தனா மந்திரம்.

வி:—I (10) வித்தைக்குஞ் சாதனமான ஹோம மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன. இலட்சுமி பிரார்த்தனா மந்திரம் கூறப்படு கிறது.

(यत: யதஃ= எக்காரணத்தால் நீ.)

आ वहन्ती ஆவஹந்தீ= உண்டு பண்ணுகிறவனாயும்.

वितन्वाना விதந்வாநா= விருத்தி செய்கிறவனாயும் இருக்கிறாயோ.

(तत: ததஃ= அக்காரணத்தால்.

து:—I. 10. आवहन्ती ஆவஹந்தி—(அ-கை):—மேதாவிக்குக்கூட அன்னம் முதலியவைகள் இல்லாவிடின் மனது கலங்காமலிருக்கும் பொருட்டு நல்ல அன்னம் வஸ்திரம்முதலியவை வேண்டியவை அவைகளெல்லாம் கிடைக்கும்பொருட்டு ஒரு வித்தையை சுருதி போதிக்கிறது.

வி:—II (1) आत्मनः ஆத்மந:= எனக்கு.

चीरं சீரம்= மரவுரியையும்.

(2) वासांसि வாஸாம்ஸி= வஸ்திரங்களையும்.

मम மம= எனக்கு.

गावश्च காவஶ்ச= கோக்களையும்.

(3) अन्नपाने च அந்நபாநே ச= அன்னபானங்களையும்.

सर्वदा ஸர்வதா= எப்போதும்.

(1) कुर्वाणा குர்வாணா= பண்ணுகிறவளாக இருந்து கொண்டு.

(5) लोमशां லோமஶாம்= அதிகமான.

(4) श्रियं ஶ்ரியம்= வேதஸ்வரூபமான ஸ்ரீயை.

(5) पशुभिःसह பஶுபி:ஸஹ =யஞ்ஞங்களுக்குச் சாதகமான பசு முதலிய திரவியங்களோடு கூட.

(4) आवह ஆவஹ= உண்டுபண்ணு.

இந்த மந்திரம் ஹோம சாதனமாகையால் ஸாஹாந்தமாக இருக்கிறது.

து:—II· 1 आत्मनः ஆத்மந:=ஜீவசமூகத்துக்கு

चीरं சீரம்=உபயோகப்படும்படியான சகல போகங்களையும்

I. 1· आवहन्ती ஆவஹந்தீ=கொண்டுவந்து கொடுக்கிற

वितन्वाना விதந்வாநா=அவைகளை விர்த்திசெய்கிற

II. 2· मम மம= எனக்கு

3. सर्वदा ஸர்வதா= எப்போதும்

2. वासांसि வாஸாம்ஸி=வஸ்திரங்களையும்

गावःच காவ:ச= பசுக்களையும்

3. अन्नपाने च அந்நபாநே ச= அன்னம், பானம் (ஜலம்) இவைகளையும்

1. कुर्वाणा குர்வாணா=செய்கிற அதாவது கொடுக்கிற

4· (यतः) ततः (யத:) தத:= ஆகையால்

5. लोमशां லோமஶாம்=வெகு கேசங்களுடன் கூடியிருக்கிற, இப்படிப்பட்ட

4· श्रियं ஶ்ரியம்=சம்பத்தை

5. पशुभिः सह பஶுபி: ஸஹ= பசுக்களுடன்

4· मे மே=எனக்கு

4. आवह ஆவஹ=கொண்டுவந்து கொடுக்க

IV. சிஷ்யர்களை அடைய பிரார்த்தனை.

வி॰வி:—வஸ்திரம் அன்னம் பானம் முதலியவைகளின் விசேஷ சம்பத்தியை அடைந்தவன் வித்தையின் சம்பிரதாயம் பிரவிர்த்திக்கும் பொருட்டு சிஷ்யர்களைச்சம்பாதிப்பதற்காக எந்த மந்திரங்களால் ஹோமம் செய்யவேண்டியதோ அப்படிப்பட்ட 5-மந்திரத்களைச்சுருதி கூறுகிறது.

(6) आ मा यन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा । ஆமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா ॥4॥

(7) वि मा यन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा । விமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா ॥5॥

(8) प्र मा यन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा । ப்ரமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா ॥6॥

(9) दमायन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा । தமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா ॥7॥

(10) शमायन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा । ஶமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா ॥8॥

(6) ब्रह्मचारिणः ப்ரஹ்மசாரிண:=பிரம்ம பக்தர்கள்
मा மா=என்னை உத்தேசித்து
आयन्तु ஆயந்து=வரட்டும்
स्वाहा ஸ்வாஹா=ஸ்வாஹா

வி:—அனுகூலமான சிஷ்யன் வேண்டுமென்பதாய் குருவின் பிரார்த்தனை.

II (6) ब्रह्मचारिणः ப்ரஹ்மசாரிண:=பிரம்மவித்தைக்கு யோக்கியர்களான பிரம்மசரிய விருதங்களோடு கூடின சிஷ்யர்கள்

மற்றவாக்கியங்களும் (III) V 1-2-ம்ஸ்பஷ்டம் அத்வைதம் பார்க்க.

து:—பிரமாண வாககியம்:—

आवहन्तीचिरंसर्वभोगान्याश्रीः सनातनी ।
तां मय्यावहगोविन्द सुशिखंडोपशोभितां ॥ प्रकृत ॥
ஆவஹந்தீசிரம்ஸர்வபோகாந்யாஶ்ரீ: ஸநாதநீ ।
தாம்மய்யாவஹகோவிந்த ஸுஶிகண்டோபஶோபிதாம் ॥
ப்ரக்ருத॥

स्वाहा ஸ்வாஹா=வேதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட லக்ஷ்மி தேவதை பிரார்த்திக்கப் படுகிறாள்.

அத் —(7) वियन्तु வியந்து=அநேகவித இச்சையிலுள்ளவர்களாய் அடையட்டும்
8. प्रयन्तु ப்ரயந்து=விசேஷ பிரஞ்ஞையுள்ளவர்களாய் வரட்டும்
9. दयन्तु தயந்து=இந்திரிய நிக்கிரகங்களுள்ளவர்களாய் வரட்டும்
10. शयन्तु ஶமயந்து=மனோ நிக்கிரகம் செய்தவர்களாய் வரட்டும்

வி-வி:— 6. வைதீகவித்தையை அப்பியாசிக்க இச்சிக்கிறவர்கள் சம்பிரதாயத்தை பிரவிர்த்திக்கச்செய்கிற ஆசாரியரானவர் என்னிடம் வரட்டும்.

7. வி:—சப்தம் அநேகவிதத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. அவர்களுடைய இச்சையானது பசுமுதலியவைகளிலிருந்தாலும் சரி, சுவர்க்கலோகத்திலிருந்தாலும் சரி, மோக்ஷத்திலிருந்தாலும் சரி, பிரம்லோகத்திலிருந்தாலும் சரி, எப்படியிருந்தாலும் அவர்கள் என்னிடம்வரட்டும்.

8. प्र ப்ர=இந்த சப்தம் விசேஷத்தைக் கூறுகிறது. வித்தையை கிரகிக்கிற விஷயத்தில் விசேஷபிரஞ்ஞை வேண்டியது.

9. दं தம=இந்த சப்தம் பாஹிய இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தை அடக்குதலை கூறுகிறது. பாலகர்களுடைய விளையாட்டினின்றும், பாஹிய இந்திரிய வியாபாரங்களினின்றும் ஒழிவடைவதே தாந்தி அது இவ்விடத்தில் दं தம=சப்தத்தால் கூறப்படுகிறது.

10. शं ஶம= சப்தம் சாந்தியைக் கூறுகிறது. குரோதம் முதலிய சித்ததோஷங்களில்லாமையே சாந்தியாம்.

பிரம்மவித்தையை இச்சிக்கிறசிஷ்யர்கள் விசேஷபிரஞ்ஞையுடனும், சம, தமங்களுடனும் கூடினவர்களாய் என்னை அடையட்டும்

7-8-9-10-வது மந்திரங்கள் சில தேசங்களில் வேறு. இவ்விடத்தில் கூறப்படவில்லை.

து:-11. 6. आमायन्तु ஆமாயந்து=(அ-கை) வித்தையை அப்பியசித்தபிறகு அதை பிறருக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதினால் அது அதிகபலத்தைக் கொடுக்கிறதாயிருக்கிறது. ஆகையால் சொல்லிக்கொடுக்கும்பொருட்டு வித்தியார்த்திகள்வேண்டும். ஆகையால் குருவினிடத்தில் வெகு சிஷ்யர்கள் வந்து சேரும்பொருட்டு ஒருவித்தையைச் சுருதி போதிக்கிறது.

ब्रह्मचारिणः ப்ரஹ்மசாரிண:=பிரம்ம சரியத்திலிருக்கிற வித்தியார்த்திகள்

मा மா=என்னைக்குறித்து என்னிடம்

आयंतु ஆயந்து=வரட்டும்

स्वाहा ஸ்வாஹா=சுவாஹா

7. அவர்கள் எப்படிபட்டவர்களெனின்

वि வி=விவிதா ; அநேகம்பெயர்கள் (மற்றபதங்களை இங்கும் முன்போலவே அறியவும்)

8. प्र ப்ர=பிரகிருஷ்டர்கள், உத்தமமானவர்கள்

9. दमाः தமா:=இந்திரிய நிக்கிரகம் செய்தவர்கள்

10. शमाः ஶமா:=விஷ்ணுவினிடத்தில் நிஷ்டையுடையவர்

V. கீர்த்தியை அடைய பிரார்த்தனே.

வி:—சம்பிரதாயப்படி உபதேசம் செய்யப்பட்டார் என்கிற கீர்த்தியை கொடுக்கும்படியான மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன.

III. (1) यशो जनेऽसानि स्वाहा । யஶோ ஜநேऽஸாநி ஸ்வாஹா ।

(2) श्रेयान्वस्यसोऽसानि स्वाहा। ஶ்ரேயாந்வஸ்யஸோऽஸாநிஸ்வா
ஹா ॥ 9 ॥

பதவுரை,

1. जने ஜநே=ஜனங்களுக்குள்
यशः யஶ:=யசஸையுடையவனுக
असानि அஸாநி=ஆகிறேன்
स्वाहा ஸ்வாஹா = சுவாஹா
2. वस्यसः வஸ்யஸ:=மிகவும் பணக்காரர்களுக்குள்
श्रेयान् ஶ்ரேயாந்=சிரேஷ்டனுக
असानि அஸாநி = ஆகிறேன்

தனிகனேவிட நான் சிரேஷ்டனுயும் குருவாக பெயர்போனவனுகவும் நான் இருக்கவேண்டும்.

வி:—III हेभग ஹேபக=ஓ ஐசுவரியமே.
(மற்றதற்கு அத்வைதம்பார்க்க)

து:-III. 1. जने ஜநே=லோகத்தில், ஜனங்களுக்குள்

यशः யஶ:=யசஸ்ஸாக

असानि அஸாநி = ஆகவேண்டும்' இந்த குருவானவர் விசேஷமாகச் சொல்லிக்கொடுக்கிறுர் என்கிற கீர்த்தி எனக்கு உண்டாகவேண்டும் என்பது கருத்து.

स्वाहा ஸ்வாஹா சப்தத்துக்கு முன்போலவே அர்த்தம். ஆதரவின்பொருட்டு அடிக்கடி உபயோகிக்கப்படுகிறது.

2. श्रेयान् ஶ்ரேயாந்= மறுபடியும் அதையே பிரார்த்திக்கிறுன்

वस्यसः வஸ்யஸ:= சுகவிஷயத்தில்
श्रेयान् ஶ்ரேயாந்=மேன்மையை அடைந்தவனுக
असानि அஸாநி= ஆகவேண்டும்- நீடித்த சுகமுடையவனுக இருக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. அப்படி உத்தமமானசுகம் எனக்கு இருக்கும்பக்ஷத்தில் மனது கலக்கத்தை எக்காலத்திலும் அடையமாட்டாது, சிஷ்யனுக்கு உபதேசம் ஒரேவிதமாக நடந்துவரும், இல்லாவிட்டால் நடந்துவரமாட்டாது.

VI. ஈசுவரனுடன் ஒன்றாய்விட பிரார்த்தனை.

வி—வி:—உபாசகன் எப்படி கீர்த்திமானும் சிரேஷ்டனும் ஆவானோ அப்படி சொல்லப்படுகிறது.

(3) तं त्वा भग प्रविशानि स्वाहा । தம் த்வா பக ப்ரவிசாநி ஸ்வாஹா ॥10॥

(4) स मा भग प्रविश स्वाहा॥ ஸ மா பக ப்ரவிச ஸ்வாஹா॥11॥

(5) तस्मिन् सहस्रशाखे । தஸ்மிந் ஸஹஸ்ரசாகெ ॥ 12 ॥

(6) नि भगाहं त्वयि मृजे स्वाहा । நி பகாஹம் த்வயி ம்ருஜெ ஸ்வாஹா ॥13॥

பதவுரை.

3. हेभग ஹெபக=சுவாமியே
तं தம்= அந்த:பிரம்மத்துக்குக் கோசமான
त्वा த்வா=உன்னை
प्रविशानि ப்ரவிசாநி=பிரவேசிக்கிறேன்

4. भग பக = சுவாமியே
सः ஸ:=அந்த
(त्वं த்வம்=நீர்)
मा மா=என்னை
प्रविश ப்ரவிச=பிரவேசியும்

5. अहं அஹம்=நான்
सहस्रशाखे ஸஹஸ்ரசாகெ=1000—அதாவது வெகு பேதங்களுடைய
तस्मिन् தஸ்மிந்=அந்த
त्वयि த்வயி=உம்மிடத்தில்
(पापकृत्या: பாபக்ருத்யா:=பாபகாரியங்களை
निमृजे நிம்ருஜெ =பரிசுத்தம்செய்கிறேன்

பாஷ்யம்.

3. பிரம்மத்துக்குக் கோசமாயிருக்கிற உம்மிடத்தில் நான் பிரவேசிக்கிறேன் உம்மைப்பிரவேசித்து உம்மைவிட வேறாக நான் ஆகக்கூடாது.

து:—3. हेभग ஹெபக=ஷட்குண சம்பூர்ணரான பரமேசுவரரே
तं தம்= பிரம்மத்துக்குக் கோசம் என்பதாய் இப்படிப்பட்ட குணங்களுடன் கூடியும் என்றால் பிரார்த்திக்கப்பட்டிருக்கிற
त्वा த்வா—உம்மை
प्रविशानि ப்ரவிசாநி= பிரவேசிக்கிறேன் உம்மை அடைய வேண்டியது என்னுடைய பிரார்த்தனை.

அத்:—4. சுவாமி! நீரும் என்னிடத்தில் பிரவேசியும் நாம் ஒன்றாக இருப்போம்.

5. ஒரு ஆற்றில் போல் ஆயிரம் பிரிவுகளுள்ள உம்மிடத்தில் எல்லா பாபகர்மங்களையும் நான் சுத்தப்படுத்துகிறேன்.

வி—வி:—(3) பகசப்தம் ஐசுவரியம், தர்மம், யசஸ், தனம், ஞானம், வைராக்கியம் ஆகிய 6-வித குணங்களைக் கூறுகிறது. அவைகளையுடைய ஈசுவரனும் அப்பதத்தால் கூறப்படுகிறான். பரமேசுவரனே! உம்மை நான் பிரவேசிக்கிறேன் உம்முடன் ஒன்றாய் விட்டதாக நான் எப்போதும் உம்மை பஜிக்கிறேன்.

4. நீரும் என்னை பிரவேசித்ததுபோல் எனக்கு ஆதரவுடன் அனுக்கிரகம் செய்யும்.

5. ஆயிரம் மூர்த்தி பேதமுள்ள உம்மிடத்தில் நான் என்னை சோதித்துக் கொள்ளுகிறேன் அதாவது உம்முடைய பஜனமே சிரேயசுக்குக் காரணம் என்பது கருத்து.

வி:—(5-6) सहस्रशाखे ஸஹஸ்ரஶாகெ = வீரியம்முதலிய அநேக குணங்களுடன் கூடின

तस्मिंस्त्वयि தஸ்மிந்த்வயி = அந்த உன்னிடத்தில்

अहं அஹம் = பிரவேசித்திருக்கிற நான்

निमृजे நிம்ருஜெ = சுத்தனாக ஆகிவிடுகிறேன்.

து:—4. हेभग ஹெபக = சுவாமியே

सः ஸஃ = அந்தநீர்

मा மா = என்னை

प्रविश ப்ரவிஶ = பிரவேசியும்

5. तस्मिन् தஸ்மிந் = பகவானிடத்தில் தான் பிரவேசிக்கவேண்டும் என்று சொன்னதற்கு பலனைச் சொல்லுகிறார்.

6. हेभग ஹெபக = ஸ்வாமின்

5. सहस्रशाखे ஸஹஸ்ரஶாகெ = ஆயிரம் சாகைகள் அதாவது ரூபங்கள் வெகுரூபங்களிருப்பதால் இந்த பதத்தால் கூறப்பட்ட

तस्मिन् தஸ்மிந் = பக பதத்தால் கூறப்பட்ட

6. त्वयि த்வயி = உம்மிடத்தில் (பிரவேசித்த)

अहं அஹம் = நான்

निमृजे நிம்ருஜெ = பாபத்தை போக்கிவிடுவேன் உம்மை உபாசிப்பதினால் என்னுடைய பாபம்போகும். நான் முக்தனாவேன் என்பது கருத்து.

VII. அநேக சிஷ்யர்களுக்காக பிரார்த்தனை.

வி:—அநேக சிஷ்யர்களைச் சம்பாதிக்கிறதற்கு ஹேதுவான மந்திரத்தை திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்லுகிறார்.

(7) यथाऽऽपः प्रवतायन्ति । யதா௨௨பஃ ப்ரவதாயந்தி ।

(8) यथा मासा अहर्जरम् । யதா மாஸா அஹர்ஜரம் ।

(9) एवं मां ब्रह्मचारिणः । ஏவம் மாம் ப்ரஹ்மசாரிணஃ ।

(10) धातरायन्तु सर्वतः स्वाहा । தாதராயந்து ஸர்வதஃ ஸ்வாஹா ॥ 14॥

பதவுரை.

7. यथा யதா=எப்படி
आपः ஆபஃ=ஜலங்கள்
प्रवता ப்ரவதா=பள்ளமான பிரதேசத்தை நோக்கி
यन्ति யந்தி=போகின்றனவோ

8. यथा யதா=எப்படி
मासाः மாஸாஃ=மாதங்கள்
अहर्जरं அஹர்ஜரம்=சம்வத்சரத்தை
(यन्ति யந்தி=அடைகின்றனவோ)

9. एवं ஏவம்=இந்தப் பிரகாரம்
हेधातः ஹேதாதஃ=சர்வத்தையும் சிருஷ்டி செய்யும்படியான பரமேசுவர ரூபபிரணவமே
ब्रह्मचारिण: ப்ரஹ்மசாரிணஃ=வித்தையை பிரார்த்திக்கிறவர்கள்
सर्वतः ஸர்வதஃ=சர்வதிக்குகளினின்றும்
मां மாம்= என்னை
आयन्तु ஆயந்து=அடையட்டும்
स्वाहा ஸ்வாஹா =சுவாஹா

து:—பிரமாணவாக்கியம்:—

भगः षड्गुण पूर्णत्वा द्ब्रहुरूपत्वतोविभुः ।
सहस्रशाखइत्युक्त स्तमुपास्यजनार्दनं ।
मुच्यतेनात्रसंदेहः सर्वभोगैश्च पूज्यते ॥ प्रकृल्पत ॥

பக ஷட்குண பூர்ணத்வா த்ப்ரஹுரூபத்வதோவிபுஃ ।
ஸஹஸ்ரஶாகஇத்யுக்த ஸ்தமுபாஸ்யஜநார்தநம் ।
முச்யதேநாத்ரஸம்தேஹஃ ஸர்வபோகைஶ்ச பூஜ்யதே॥
॥ ப்ரக்ல்பத ॥

ஸ்பா:—அஹர்ஜர:—தினரூபமாக அடிக்கடி சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற சம்வத்சரம் இது லோகங்கள் ஜீர்ணதையை அடையும்படி செய்கிறது. அல்லது தினங்கள் இதில் அடங்கிப்போகின்றன.

வி-வி:—எப்படி ஜலம் தாழ்ந்த இடத்தில் சீக்கிரமாக ஓடிப்போகிறதோ எப்படி மாசங்கள் வருஷத்தில் ஓடிப்போகின்றனவோ, இவைகளில் ஒன்றும் அதை அதிக்கிரமிக்கிறதில்லையோ, அப்படி பிரம்மசாரிகளும் மாதங்கள் போல் என்னை அதிக்கிரமிக்காமலும், ஜலம்போல் சீக்கிரத்திலும் நான்கு திக்குகளினின்றும் என்னை வந்து அடையட்டும்.

வி:—(10) हेधातः ஹெயா-தஃ=ஓ பரமாத்மாவே

(7) प्रवताः ப்ரவதாஃ=வேகத்துடன் கிழக்கு முதலிய திக்குகளை நோக்கி

(8) अहर्जरं அஹஜரம்=அஹஸ்களால் ஜரையுள்ள புருஷன் விர்த்தன் என்பது கருத்து அல்லது எதினிடத்தில் ஜரையை அடைகிறதோ அது அஹர்ஜரம் அதாவது சம்வத்சரம் அல்லது சூரியன்

து.—III. 7. यथा யதா=சிஷ்யர்களின் வரவு பிரயத்தின மன்றியில் ஏற்படட்டும் என்பதாய் திருஷ்டாந்த சகிதமாய் குரு பிரார்த்திக்கிறார்.

यथा யதா=எப்படி

आपः ஆபஃ=ஜலங்கள்

प्रवताः ப்ரவதாஃ=தாழ்ந்த பூமிகளை நோக்கி

यन्ति யந்தி=போகின்றனவோ

8. यथा யதா=எப்படி

अहर्जरं அஹஜரம்=சம்வத்சரத்தை நோக்கி

मासाः மாஸாஃ=மாதங்கள்

यन्ति யந்தி=போகின்றனவோ

9. एवं ஏவம்=அப்படி

10 हेधातः ஹெயாதஃ=சகலத்தையும் தரிக்கிற (பரிபாலனம் செய்கிற) பரமேசுவரரே

9. मां மாம்=என்னை

ब्रह्मचारिणः ப்ரஹ்மசாரிணஃ=வித்தியார்த்திகள்

10. सर्वतः ஸவதஃ=நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும்

आयन्तु ஆயந்து=அடையட்டும்

அத்:—VIII. தேஜஸ்ஸுக்கும் சாந்திக்கும் பிரார்த்தனை.

ஹோமமந்திரங்களைச் சொல்லி இப்போது உபஸ்தான மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

IV (1) प्रतिवेशोऽसि प्र मा भाहि प्र मा पद्यस्व ॥ 15 ॥

(1) ப்ரதிவெஶோஸி ப்ர மா ஹாஹி ப்ர மா பத்யஸ்வ ॥

प्रतिवेशः असि ப்ரதிவெஶ: அஸி=சமீப கிரகமாயிருக்கிறீர்.

मा மா=என்னைக்குறித்து

प्रभाहि ப்ரஹாஹி=உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை பிரகாசம் செய்யும்

मा மா=என்னை

प्रपद्यस्व ப்ரபத்யஸ்வ=உம்மை அடையும்படிச் செய்யும்

சபா—சரீரத்தின் சிரமபரிகாரம் செய்து கொள்ளும்படியான, சமீபத்திலிருக்கிற தங்குகிற இடம்போலிருக்கிறீர். உம்மிடமிருந்து தான் உம்முடைய உபாசகர்கள் அவாளவாளுடைய பாபத்தையும் துக்கத்தையும் உதறிவிடும்படிசெய்யும். ஆகையால் என்னைஉத்தேசித்து உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை பிரகாசம் செய்து அதை அடையும்படிக்கும்செய்யும். என்னை உம்முடைய சுவரூபமாக செய்யும். இந்த வித்தியாபிரகரணத்தில் ஸ்ரீகாமனை சொன்னதானது தனத்தை அடைவதற்காக. அந்த தனம் தர்மானுஷ்டானத்திற்காக. கர்மம் பாபநிவர்த்தியின் பொருட்டு. இந்த பாபங்கள் நிவர்த்தியாகும்போது வித்தையானது பிரகாசிக்கிறது அப்படியே

ज्ञानमुत्पद्यन्ते पुंसां क्षयात्पापस्यकर्मणः ।
यथा ऽऽदर्शतले प्रख्ये पश्यन्त्यात्मानमात्मनि ॥

ஜ்ஞாநமுத்பத்யந்தெ பும்ஸாம் க்ஷயாத்பாபஸ்யகர்மண: ।
யதா ऽऽதர்ஶதலெ ப்ரக்யெ பஶ்யந்த்யாத்மாநமாத்மநி ॥

அதாவது பாபகர்மங்கள் நாசமானவுடன் புருஷர்களுக்கு ஞானமுண்டாகிறது.

அத்:—வி-வி:—பிரம்மவித்தையை உபதேசிக்கும் ஆசாரியனாக என்னைப் பிரசித்தப்படுத்தும். எனக்கு அனுக்கிரகம் செய்யும்.

இந்த அனுவாகத்தில்.

वितन्वाना விதந்வாநா ।வரையில் 10 வாக்யங்களும்

शामायन्तु ब्रह्मचारिणः स्वाहा । ஷ.

ஶாமாயந்து ப்ரஹ்மசாரிண: ஸ்வாஹா । ஷ

धातरायन्तु सर्वतः स्वाहा । தாதராயந்து ஸர்வத: ஸ்வாஹா । ஷ

प्रतिवेश ப்ரதிவேஶ என்கிற ஒரு வாக்கியம்.

ஆக 31 வாக்கியங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

வி:—IV (1) (धातः தாத:=பரமாத்மாவே)

प्रतिवेशः असि ப்ரதிவேஶ:அஸி=சமீபத்தி லிருக்கிறவனாக இருக்கிறாய்

मा மா=என்னைக்குறித்து

प्रमाहि ப்ரமாஹி=விசேஷமாகக் காபாற்று.

प्रपद्यस्व ப்ரபத்யஸ்வ= சரணாகதி அடைந்தவனாகச் செய்து

4-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—IV. (1) (हेभग ஹேபக=ஷட்குண சம்பன்னரே)

(त्वं த்வம்=நீர்)

प्रतिवेशः असि ப்ரதிவேஶ: அஸி=பிரவேசிக்க யோக்கியராயிருக்கிறீர். இந்த பிரபஞ்சத்தில் அனேகவித துக்கங்களால் பீடிக்கப்பட்ட ஜீவர்களுடைய சிரமங்களை நீக்கும்படியான ஸ்தானமாயிருக்கிறீர்.

मा மா=எனக்கு

प्रमाहि ப்ரமாஹி=வியக்தமாகும்

मा மா=எனக்கு

प्रपद्यस्व ப்ரபத்யஸ்வ=சாக்ஷாத்காரத்தைக் கொடும். என் சமீபத்தில் வாரும்.

I. 5-வது அனுவாகம்.

அ-கை:—மூன்றாவது அனுவாகத்தில் சம்ஹிதாவிஷயமான உபாசனை முதலிற் கூறப்பட்டது. நான்காவது அனுவாகத்தில் மேதஸ் (பிரஞ்ஞை) ஐசுவரியம், இவைகளை இச்சிக்கிறவனுக்கு ஜபஹோமங்கள் கூறப்பட்டன. இவைகள் பரம்பரையாக வித்தைக்குச் சாதனங்களாகவே யிருக்கின்றன. ஐந்தாவது ஆறாவது அனுவாகங்களில் வியாஹிருத ரூபமான பிரம்மத்தை உள்ளே உபாசித்தல், ஸ்வாராஜ்யபலனைக் கொடுக்கக்கூடிய அந்தருபாசனை கூறப்படுகின்றது. ஆகவே இந்த அனுவாகம் பிரம்மத்தின் மஹிமையை பிரசம்சிக்கிறது:—வார்த்திகம் (மூன்று வியாஹிருதிகளும் சிரத்தையுடன் கிரகிக்கப்பட்டிருப்பதால், அவைகளை விட்டு விட்டு பிரம்மத்தை உபதேசித்தால், அந்த உபதேசம் புத்தியில் உடனே இறங்கமாட்டாது. ஆகையால் வியாஹிருதிகளை சரீரமாயுடையதாயும், ஹிரணியகர்ப்பம் என்றுபெயருடையதாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தை ஹிருதயத்தில் தியானிக்கும்படி சுருதி உபதேசிக்கிறது:—(ஆநந்தகிரி)

வி-வி:—ஐந்தாவது அனுவாகம் அங்கங்களான (அமுக்கியமான) தேவதைகளின் உபாசனையையும் ஆறாவது முக்கியமான பிரம்மத்தையும் கூறுகிறது. முதல்சுருதி தேவதைகளில் பிரதீகங்களான வியாஹிருதிகளைக் கூறுகிறது.

I. மூன்று வியாஹிருதிகள்.

(1) भूर्भुवः सुवरिति वा एतास्ति स्रो व्याहृतयः ॥ 1 ॥

ஹூர்ஹுவஃ ஸுவரி தி வா ஏதாஸ்தி ஸ்ரோ வ்யாஹ்ருதயஃ

I 5-வது அனுவாகம்.

வி:—அ-கை:—அடியில் வரும் பரவித்தைக்கு அங்கமான வியாஹிருதியின் உபாசனையானது இனி உபதேசிக்கப்படுகின்றது.

5-வது அனுவாகம்.

து:—அ-கை:—வேதவித்தையை அப்பியசிக்கிறவர்கள் பரமாத்மாவை அடையும்பொருட்டு பரமாத்மாவை பிரதிபாதிக்கிற யாதொரு வியாஹிருதிகளுண்டோ அவைகளின் உபாசனையை முதலில் சொல்லுகிறார்.

பதவுரை.

भूः ஃபூ꞉=பூ꞉
भुवः ஃபுவ꞉=புவ꞉
सुवः ஸுவ꞉=சுவ꞉
इति இதி=என்பதாய்
वै வை=பிரசித்தங்களான
एताः ஏதா꞉=இந்த
तिस्रः திஸ்ர꞉=மூன்று
व्याहृतयः வ்யாஹ்ருதய꞉=வியாஹிருதிகள் (இருக்கின்றன)

ச-பா:—இவ்விடத்தில் கூறப்பட்ட வியாஹிருதிகள் மிகவும் பிரசித்தமானவைகள்.

வி-வி:—வியாஹிருதி என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம்:—

வியாஹரணமென்றால் உச்சாரணம். அக்கினிஹோத்திரம்முதலிய கர்மங்களில் பூ꞉ புவ꞉ சுவ꞉ என்பவை உச்சரிக்கப்படுவதினால் அவைகள் வியாஹிருதிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன.

II. 4-வது வியாஹிருதி.

வி-வி:—கர்மகாண்டத்தில் பிரசித்தமான மூன்று வியாஹிருதிகளையும் சொல்லி சுருதியானது நான்காவது வியாஹிருதியை பிரதீகமாகக் கூறுகிறது.

(2) तासामु ह स्मैतां चतुर्थीम् ।

(2) தாஸாமு ஹ ஸ்மைதாம் சதுர்த்தீம் ॥

(3) महा च मस्य: प्रवेदयते ॥ 2 ॥

(3) மஹாசமஸ்ய꞉ ப்ரவேதயதே ॥ 2 ॥

(4) मह इति । மஹ இதி ।

து:—I· (1) भूः...व्याहृतयः ஃபூ꞉...வ்யாஹ்ருதய꞉=பூ꞉முதலிய சப்தங்கள் வியாஹிருதிகள் அநிருத்த முதலிய விஷ்ணுவின் நான்கு ரூபங்களைச் சொல்லுவதினால், அல்லது, சர்வ வேதங்களிலும் சொல்லிய சர்வத்தையும் கூறுவதினால், அல்லது பக்தனிடம் விசேஷமாய் சேர்ப்பிவிக்கிறதினால் வியாஹிருதிகள் என்னும் பெயர் சித்தித்தது· वै வை=இது பிரசித்தியைக் கூறுகிறது· பரமாத்மா வியாஹிருதி சப்தங்களால் அறியத் தக்கவர்.

பதவுரை.

तासां தாஸாம் = அவைகளின்

एतां ஏதாம் = இந்த

चतुर्थीम् சதுர்த்தீம் = நான்காவதை

महः மஹ: = மஹ:

इति இதி = என்பதாய்

माहाचमस्यः மாஹாசமஸ்ய: = மஹாசமஸனுடைய புத்திரன்

प्रवेदयते ப்ரவேதயதே = சொன்னான்·

ச—பா:—மஹ: என்னும் வியாஹ்ருதியானது நான்காவது மஹாசமஸனுடைய பிள்ளையாகிய மஹாசமஸியன் இந்த நான்காவது வியாஹ்ருதியை அறிந்தார்.

उहस्म உ ஹஸ்ம என்பவை நடந்தசங்கதியைச் சொல்லுகின்றன· மஹாசமஸியனைச் சொன்னதைக் கொண்டு, இந்த வியாஹ்ருதி ரிஷியால் சொல்லப்பட்டதென்பதை அறியவேண்டியது· ரிஷியின்பெயரைச் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு, இவ்விடத்தில் உபதேசிக்கப்படும் உபாசனையில் ரிஷியையும் தியானிக்க வேண்டும் என்பதை அறியவேண்டியது.

வி—வி:—மஹாசமஸ்ய:—சமஸம் என்றால் சோமயாகத்தில் உபயோகப்படும் ஒருபாத்திரம். அநேகபாகங்களில் இது உபயோகப்படுவதால் இதற்கு மஹா (பெரிது) என்கிற குண விசேஷமும் ஏற்பட்டது. இந்த பெரிய பாத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் ரிஷி மஹாசமஸன் என்று சொல்லப்பட்டான்· அவனுடைய பிள்ளை மஹாசமஸியன்· இவர்மஹ: என்கிற வியாஹ்ருதியை முக்கியமாய் உபாசிக்கத்தக்கதாக உபதேசிக்கிறார்.

उ,ह,स्म, உ, ஹ, ஸ்ம = இவைகள் பிரசித்தியைக் கூறுகின்றன.

உபாசனையில் விஷயம் மனதிற் றங்கவேண்டியதாக ரிஷியின் பெயரை ஸ்மரிக்கவேண்டியது.

து:—(2) तासां தாஸாம் = அந்த வியாஹ்ருதிகளுக்குள்

(3) महः इति மஹ: இதி = மஹ: என்கிற

(4) एतां ஏதாம் = இந்த

चतुर्थीं சதுர்த்தீம் = நான்காவதான வியாஹ்ருதியை (குணபூர்ணமான பரமாத்மாவாக)

(5) माहाचमस्यः மாஹாசமஸ்ய: = பிரம்மா

प्रवेदयते ப்ரவேதயதே = அறிகிறார்.

III. வியாஹ்ருதிகளின் தியானம்.

வி.வி:—இந்த நான்கு வியாஹ்ருதிகளையும் எப்படி தியானத்தில் உபயோகப்படுத்த வேண்டியது என்பதை சுருதி இனி கூறுகிறது.

து:—उहस्म உஹஸ்ம=இந்த சமுதாயம் பிரசித்தியை கூறுகிறது. பூ:முதலிய மூன்று வியாஹ்ருதிகளை அறிந்திருந்தாலும் பிரம்மாவானவர் மஹ:என்கிற நான்காவது வியாஹ்ருதியையும் அறிகிறார் என்கிற கருத்துடன் एतां चतुर्थीं ஏதாம் சதுர்த்தீம் என்பதாய் வேறாகச் சொல்லப்பட்டது. பூ:முதலிய மூன்று வியாஹ்ருதிகளை அவர் அறியவில்லை என்கிற பாவத்துடன் மஹ:என்பதை பிறகு சொல்லியிருப்பதாக அறியக் கூடாது.

प्रवेदयते ப்ரவேதயதே=வருணன் முதலானவர்களுக்குப்போதிக்கிறார் என்றாவது அர்த்தம். எக்காரணத்தால் விஷ்ணுவைக் கூறும் பூ:முதலிய சப்தங்கள் வியாஹ்ருதிகள் என்றுசொல்லப்பட்டனவெனின்:—

भूः பூ: இது புக் என்னும் பகுதியினின்றும் வருகிறது. இதற்குச்சிந்தனை என்று அர்த்தம் பூ:—ஞானரூபம் என்று அர்த்தம்.

भुवः புவ: பு சப்தம் வெகுவானது என்பதைக் கூறுகிறது. வ சப்தம் வீரியத்தைக் கூறுகிறது. ஆகவே வெகு வீரியத்தையுடைய பரமாத்மா என்பது சமுதாயார்த்தம். ஆரம்பித்த காரியத்தை முடிக்கச் சாமர்த்திய மிருப்பதினால் புவ்என்று பெயர் சித்தித்தது.

सुवः ஸுவ: ஸுஷ்டு பலம், அதாவது நல்லபலத்தை உடைத்தானவரானதால் சுவ.என்கிற சப்தத்தால் பரமாத்மா கூறப்படுகிறார்.

महः மஹ: பூர்ணமாயிருப்பதால் மஹ:இவ்விதமாக இந்த பதங்கள் தங்களுடைய அர்த்தங்களாலேயே விஷ்ணுவைக் கூறுவதினால் (வியாஹரிக்கிறதினால்) வியாஹ்ருதிகள் என்றுசொல்லப்படுகின்றன.

महाचमस्यः மஹாசமஸ்ய:=மஹா சமஸ் என்றால் ஷோடச ஸ்வரூபங்களுள்ள விஷ்ணு. அவரை அறியும் பிரம்மா மஹா சமஸ்யர்.

(5) तद्ब्रह्म । தத் ப்ரஹ்ம ।

(6) स आत्मा । ஸ ஆத்மா ।

(7) अङ्गान्यन्या देवताः । அங்கான்யந்யா தேவதா: ॥ 3 ॥

பதவுரை.

5. तत् தத்=அந்த மஹ: என்கிற வியாஹ்ருதியை

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மஸ்வரூபமாக

चिन्तयेत् சிந்தயேத்=தியானிக்கவேண்டியது

6. सः ஸ:=அந்த மஹ: என்கிற வியாஹ்ருதியானது

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மஸ்வரூபம்

7. (अस्य அஸ்ய)=இந்த ஆத்மாவுக்கு

अन्याः அந்யா:=இதரமான

देवताः தேவதா:=வியாஹ்ருதி தேவதைகள்

अंगानि அங்கானி=அங்கங்கள்

(इतिचिंतयेत् இதிசிந்தயேத்=என்று தியானிக்கவேண்டும்)

ச.பா:—

5. மஹாசமஸ்யரால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மஹ: என்னும் வியாஹ்ருதியானது பிரம்மம். வாஸ்தவத்தில் பிரம்மம் மஹத்தானது (பெரியது). நான்காவது வியாஹ்ருதியும் மஹ: எனப்படுகிறது.

6. அந்த வியாஹ்ருதி இன்னும் என்ன? அது ஆத்மா. ஏனெனின் அது எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது. (ஆத்மா என்னும் பதத்தின் பகுதிக்கு வியாபிக்கிறதென்றே அர்த்தம்.)

வி:—(5-7) तत् தத்=மஹசப்தத்தால் கூறப்பட்டதானது அதிக பெரியதாயிருப்பதால் ஆத்மசப்தத்தாலும் பிரம்ம சப்தத்தாலும் கூறப்படுகின்றது. இதரதேவதைகள் பெரியதாயிராதபடியால்மஹ சப்தத்தால் கூறப்படமாட்டா என்று அர்த்தம்.

து.—(5) तत्... தத்... பூ முதலிய நான்குவியாஹ்ருதிகளால் கூறப்பட்ட விஷ்ணு ரூபங்களைச் சொல்லுகிறார்.

तत् தத்=பூ:முதலிய நான்கு சப்தங்களால் கூறப்பட்ட அநிருத்த முதலிய நான்கும்

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மம். குணங்களால் பெரியவர்

(6) सः ஸ:=பிரம்ம பதத்தால் கூறப்பட்ட நான்கு ஸ்வரூபமுள்ளவர்

आत्मा ஆத்மா=தேவதை முதலான சகலத்துக்கும் ஸ்வாமி

அத்:—வார்திகம்:—இந்த நான்காவது வியாஹ்ருதியை பிரம்மமாக தியானிக்கவேண்டியது. ஏனெனின் அது பெரியதாயிருக்கிறது; ஆத்மாவாகவும் தியாநிக்கவேண்டியது. ஏனெனின் அது எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது.

வி-வி:—நான்காவது வியாஹ்ருதியான மஹத்தை பிரம்மமாகிற வஸ்துவாக சிந்திக்கவேண்டியது. பிரம்மமாயிருப்பதால் இது சரீரத்துக்கு மத்தியிலிருக்கிற ஆத்மா.

ச-பா:—

7. லோகங்கள், தேவதைகள், வேதங்கள், பிராணன்கள் ஆகிய, இதரவியாஹ்ருதி தேவதைகள், ஆதித்தியன், சந்திரன் பிரம்மா, அன்னம் ஆகிய ஸ்வரூபமான மஹ: என்கிற வியாஹ்ருதியால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் இதர தேவதைகள் அங்கங்கள். தேவதைகள் என்கிற சுருதிபதம் லோகங்களையும் வேதங்களையும், பிராணன்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளுகின்றது.

வி:-I (1) முதல் III ல் 6 வரையில்:—இந்தப் பிரகாரம் மஹ சப்தத்தால் வாஸ்தவமான அர்த்தத்தைச் சொல்லி பூ: முதலிய புவ:—ஸுவ:—மஹ:—என்கிற நான்கு வியாஹ்ருதிகளில் நான்கு வித உபாசனைகளை பூ:—முதலிய வாக்கியங்களால் சுருதி உபதேசிக்கிறது.

பூ:—முதலிய நான்கு வியாஹ்ருதிகளை பூலோகம் அந்தரிக்ஷம், சுவர்க்கலோகம்-சூரியன்-ஆகிய நான்கு பதார்த்தங்களாக உபாசிக்கவேண்டுமென்று அர்த்தம்.

(7) महीयन्ते மஹீயந்தே=பூஜிக்கப்படுகிறார்கள்.

து: —(7) अन्या: அந்யா:=இதரமான

देवा: தேவா: தேவதைகள் பிரம்மாதிகள்

अंगानि அங்காநி=குணங்கள் அதாவது அவருடைய பரிவாரங்கள். பூ:முதலியவைகளும் பகவானும் பரஸ்பரம்வெவ்வேறு அன்றே எப்படி அந்யா:என்று சொல்லலாமெனின் எண்ணிக்கைமட்டுமே என்று அறியவேண்டியது.

அல்லது.

तत्त्वज्ञ தத்வஜ்ஞ என்பதற்கு தத் என்பதால் அடுத்த முந்தின மஹ:என்பதை அறிந்து மஹத்தால் வாசுதேவர் என்கிற நான்காவது ரூபத்தையும் அறியலாம்,

स: ஸ:=அந்த வாசுதேவர்

आत्मा ஆத்மா=மத்தியதேகம்

அத்:—வி-வி.—இதரதேவதைகளை கைகால்முதலிய அங்கக்களாக சிந்திக்க வேண்டியது. அல்லது நான்காவது வியாஹ்ருதியின் தியானந்தான் உபதேசிக்கப்படுகிறது. மற்ற வியாஹ்ருதிகளின் தியானம் உபதேசிக்கப்படவில்லை. தேவதைகளை எடுத்துச் சொன்னதானது மஹ: என்பதை சிலாகிக்கும் பொருட்டு. மஹ: என்கிற சப்தத்தின் பகுதிக்கு பூஜித்தல் என்று அர்த்தம் ஆகையால் இந்த வியாஹ்ருதியைபிரம்மமாகதுதித்தது யுக்தமே. எப்படி சரீரத்திலுள்ள அவயவங்களை அபேக்ஷித்து சேதனமான ஆத்மா சிலாக்கியமோ, அப்படி நான்காவதான மஹ: என்னும் வியாஹ்ருதி மற்ற வியாஹ்ருதிகளைவிட சிரேஷ்டமானது.

IV. வியாஹ்ருதிகளை லோகங்களாக தியானித்தல்.

வி-வி:—இந்த வியாஹ்ருதிகளை லோகங்களாக தியானிக்க வேண்டியது என்று இனி சுருதிகூறுகிறது:-

(8) भूरिति वा अयं लोकः ஭ூரிதி வாஅயம் லோக: ।

(9) भुव इत्यन्तरिक्षम् । ஭ுவ இத்யந்தரிக்ஷம் ।

(10) सुव रित्यसौ लोकः । ஸுவரித்யஸௌ லோக: ।

II (1) मह इत्यादित्यः । மஹ இத்யாதித்ய: ।

(2) आदित्येन वाव सर्वे लोका महीयन्ते । ஆதித்யேந வாவ ஸர்வே லோகா மஹீயந்தே ॥ 4॥

து:—अन्यादेवताः அந்யாதேவதா: = அநிருத்த, பிரத்யும்ன, சங்கர்ஷண ஆகிய தேவதைகள்

अंगानि அங்காநி=சிரசு, பாஹு, பாதங்களாகிற அங்கங்கள்.

भूः ஭ூ:=பூ:என்கிற அக்ஷரத்தால் கூறப்படுவது அநிருத்தமாகிற சிரசு

भुवः ஭ுவ: என்கிற அக்ஷரங்களால் கூறப்படுவது பிரத்யும்ன என்கிற இரண்டு ரூபங்களை குறிப்பிடும் இரண்டு கைகள்

सुवः ஸுவ: என்கிற இரண்டு அக்ஷரங்களால் கூறப்படுவது சங்கர்ஷண என்கிற இரண்டு ரூபங்களைக் குறிப்பிடும் இரண்டு கால்கள்

அத்:—பதவுரை.

(8) भूः इति ஐூ ஐ.தி = பூ:என்கிற வியாஹ்ருதியாக
वै வை=பிரஸித்தமான
अयं அயம்=இந்த
लोकः லோக:=லோகம் (இருக்கிறது)
(9) भुवः इति புவ: இதி=புவ:என்கிற வியாஹ்ருதியாக
अन्तरिक्षं அந்தரிக்ஷம் = அந்தரிக்ஷம் (இருக்கிறது)
(10) सुवः इति ஸுவ:இதி = சுவ : என்கிற வியாஹ்ருதியாக
असौ அஸௌ = இந்த
लोकः லோக:= (சுவர்க்க மென்னும்) லோகம் (இருக்கிறது)
II. (1) महः इति மஹ:இதி=மஹ:என்னும் வியாஹ்ருதியாக
आदित्यः ஆதித்ய:=சூரியன் (இருக்கிறான்)
(2) सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான
वाव வாவ=பிரசித்தமான்
लोकाः லோகா:=லோகங்கள்
आदित्येन ஆதித்யேந=சூரியனால்
महीयन्ते மஹீயந்தே=சிலாக்கியமாகின்றன.
ச-பா:—மஹ:என்ற வியாஹ்ருதிக்கு தேவதைகள், லோகங்

வி:—(8) அந்த நான்கு வியாஹிருதிகளும் மேற்சொன்னபிரகாரமாக நான்குவித உபாசனையோடு கூடினதாக இருக்கின்றன என்று அர்த்தம்.

து:—(8) அ-கை:—பூ:புவ:ஸுவ:மஹ:இந்த நான்குசப்தங்களால் கூறப்படும் பகவானுடைய யாதொரு நான்கு ரூபங்களுண்டோ அவைகளின் 1. லோகங்கள், 2. ஜோதிஸ், 3. வேதங்கள். 4. பிராணங்கள் ஆகிய இந்த நான்கு ஸ்தானங்களிலிருக்கிற நாமங்களை இனி சொல்லுகிறார். லோகாதிகள் அதிஷ்டானங்கள்.

अयंलोकः அயம்லோக:=இந்த லோகம், அதாவது சமீபத்திலிருக்கிற சகலத்துக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற காரணங்களால் பூலோகமென்று பெயருள்ள பூலோகத்திலுள்ள அநிருத்தன்

भूः इति பூ:இதி=பூ என்று பெயருள்ள அநிருத்தன் இவரே அநிருத்த அநிருத்தன்.

वै வை= இது பிரசித்தியைக் கூறுகிறது. பகவான் அநிருத்தாதி ரூபங்களாக லோகம் முதலியவைகளில் இருக்கிறார். என்பது கருத்து.

அத்.—கள் முதலியவை அவயவங்களாக இருப்பதால், ஆதித்திய ஞல் லோகங்கள் விர்த்தியடைகின்றன வென்பதாய் சொல்லப்படு கின்றது. சரீரத்தின் மத்தியபாகத்தால் அவையவங்கள் விர்த்திய டைகின்றன. பூலோகம், அக்கினி, ரிக்வேதம், பிராணன் இவைகள் முதலாவதான பூ:என்னும் வியாஹிருதி. இப்படியே பின்வரும் ஒவ்வொரு வியாஹிருதியும் நான்குரூபமாக பாவிக்கத்தக்கது.

வி—வி:—சூரியனுல் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டவைகளாய் சகல லோகங்களும் நமக்கு பூஜ்ஜியங்களாக அதாவது வியவஹாரத் துக்கு யோக்கியங்களாக ஆகின்றன. ஆகையால் மஹ:என்னும் வியாஹிருதியை ஆதித்தியரூபமாகச் சொன்னது யுக்தமே.

(வார்த்திகம்:—சரீரத்தின் மத்தியபாகம் கைகால் முதலிய அங்கங்களின் விர்த்திக்கு ஹேதுவாயிருப்பதுபோல் மஹ: என் பது சூரியரூபமாக லோகாதிகளின் விர்த்திக்கு ஹேதுவாயிருக் கிறது. முன் மஹ:என்பது வியாபிக்கிறதிஞல் ஆத்மா என்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது இந்தக்காரணத்தாலும் ஆத்மா வென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வி:—(9) चतस्रश्चतस्रो व्याहृतयः சதஸ்ரஸ்சதஸ்ரோவ்யாஹ்ருதய: = பூ, முதலிய நான்கு வியாஹிருதிகள் மேற் சொன்னப் பிரகார மாக ஒவ்வொன்றும் நான்குவிதங்கள், ஆகவே பதினாறு வியா ஹிருதிகளாக ஆய்விடுகின்றன என்று அர்த்தம்.

து:—(9) अन्तरिक्षं அந்தரிக்ஷம்=சகலமானவர்களின் ஹிருதயத்திலி ருப்பதால் அவர்களைச் சோதிக்க யோக்கியர் என்கிற காரணத்தால் அந்தரிக்ஷம் என்று பெயருள்ள அந்தரிக்ஷ லோகத்திலுள்ள அநி ருத்தன்

सुव: इति ஸுவ:இதி=ஸுவ என்கிற சப்தத்தால் கூறப்படும் பிரத்யுமனன் இவரே அநிருத்த பிரத்யும்னர்.

(10) असौ लोकः அஸௌலோக:=பிராணனிடத்திலிருக்கிற சக லத்துக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற காரணங்களால் असौ लोकः அஸௌ லோக: என்பதால் கூறப்பட்ட சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள அநி ருத்தன்

सुवः इति ஸுவ: இதி=சுவ:என்று பெயருள்ள சங்கர்ஷணன் இவரே அநிருத்த சங்கர்ஷணன்

II. (1) आदित्यः ஆதித்ய:=அதிதி பிள்ளையா யிருப்பதிஞல் ஆதித்தியன் என்று பெயருள்ள ஆதித்தியனிடமிருக்கிற அநிருத் தன்

V. வியாஹ்ருதிகளை தேவதைகளாக தியானித்தல்.

வி-வி:—இனி சுருதியானது வியாஹ்ருதிகளை தேவதைகளாகத் தியானிப்பதைக் கூறுகிறது.

(3) भूरिति वा अग्निः । பூரிதி வா அக்நி: ।

(4) भुव इति वायुः । புவ இதி வாயு: ।

(5) सुव रित्यादित्यः । ஸுவரித்யாதித்ய: ।

(6) मह इति चन्द्रमाः । மஹ இதி சந்த்ரமா: ।

(7) चन्द्रमसा वाव सर्वाणि ज्योतींषि महीयन्ते ॥ 15 ॥

(7) சந்த்ரமஸா வாவ ஸர்வாணி ஜ்யோதீம்ஷி மஹீயந்தே॥

து:—महःइति மஹ:இதி=மஹ என்று பெயருள்ள வாசுதேவன் இவரே அநிருத்தவாசுதேவன்

(2) आदित्येन ஆதித்யேந=இதனால் அவருடைய மஹிமையைச்சொல்லுகிறார்.

आदित्येन ஆதித்யேந=மஹ என்று பெயருள்ள அநிருத்தவாசுதேவரால்

सर्वेलोकाः ஸர்வேலோகா:=பிருதிவீமுதலிய மூன்று லோகங்களிலிருக்கிற (1) அநிருத்த அநிருத்த (2) அநிருத்த பிரத்யும்ந, (3) அநிருத்த சங்கர்ஷண என்றெ மூன்று மூர்த்திகள் சர்வலோகங்கள் என்பதாய் கூறப்பட்டு

महीयन्ते மஹீயந்தே=பூஜ்ஜயர்களாகிறார்கள். பூஜ்ஜிய பூஜகபாவங்களை அடைகிறார்கள்.

वाव வாவ=அல்லவா வாஸ்தவத்தில் மேன்மை தாழ்மை இல்லாதபடியால் வாஸ்தவத்தில் பூஜ்ஜிய பூஜகபாவங்களில்லை என்பது கருத்து .

பூ:முதலிய லோகங்களிலிருந்தும் அந்த பெயர்களையே எப்படிஸிகிக்க முடியுமெனின் லோகாதி நாமங்களெல்லாம் ஹரியின் நாமங்கள். அந்த நாமங்கள் பிரவிர்த்திக்க இவைகள் ஹேதுக்கள். ஆகையால் சொல்லலாம்

அத்:—பதவுரை.

(3) भूः इति ஹூ: இதி=பூ:என்பது அக்கினி
वै வை=இது பிரசித்தியை கூறுகிறது
(4) भुवः इति ஹுவ: இதி=புவ:இது
वायुः வாயு:=வாயு
(5) सुवः इति ஸுவ:இதி=சுவ:என்பது
आदित्यः ஆதித்ய:=ஆதித்தியன்
(6) महः इति மஹ: இதி=மஹ:என்பது
चन्द्रमाः சந்த்ரமா:=சந்திரன்
(7) चन्द्रमसा சந்த்ரமஸா=சந்திரனால்
वाव வாவ=இது பிரசித்தியைக்கூறுகிறது
सर्वाणि ஸர்வாணி= சமஸ்தமான
ज्योतींषि ஜ்யோதீம்ஷி =பிரகாசங்கள்
महीयन्ते மஹீயந்தே=சிலாக்கியமாகின்றன.

ச-பா:—விசேஷம் ஒன்றுமில்லை

வி-பா:—சந்திரமண்டலத்தில் நான்கு பக்கங்களிலுமிருக்கிற நக்ஷத்திரங்களெல்லாம் சந்திரன் பிரகாசிக்கும் போது செவ்வையாகப் பிரகாசிக்கின்றன.

ஶ்ரு:—(3)अग्निः அக்நி:=அங்கங்களை நியமனம் செய்கிறதினால் அக்கினியென்று பெயருள்ள அக்கினியிலிருக்கிற பிரத்யும்னன்

भूः इति ஹூ இதி=பூ:என்று சொல்லப்பட்ட அனிருத்தன்.

वै வை=அவனே இந்த பிரத்யும்னனிருத்தன் என்பது பிரசித்தம்.

(4) वायुः வாயு:=ஜகத்தை (வயதி) கட்டுகிறதினால் வாயு என்று பெயருள்ள வாயுவில் இருக்கிற பிரத்யும்னன்

भुवः इति ஹுவ:இதி=புவசப்தத்தால் கூறப்படும் பிரத்யும்னன் அவனே பிரத்யும்ன பிரத்யுமனன்

(5) आदित्यः ஆதித்ய:=ஆதித்தியனிடமிருக்கிற ஆதித்தியன் என்று பெயருள்ள பிரத்யும்னன்

सुवःइति ஸுவ:இதி=சுவ:என்கிற சப்தத்தால் கூறப்படும்சங்கர்ஷணன். அவனே சங்கர்ஷண பிரத்யும்னன்

(6) चन्द्रमाः சந்த்ரமா:=லோகங்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறதினால் சந்திரன் என்று பெயருள்ள சந்திரனிடமிருக்கிற பிரத்யும்னன்

महःइति மஹ:இதி—மஹ:என்று பெயருள்ள வாசுதேவனும் அவரே பிரத்யும்ன வாசுதேவன்

VI. வியாஹ்ருதிகளை வேதங்களாக தியானித்தல்.

வி-வி:—இனி சுருதியானது வியாஹ்ருதிகளை வேதங்களாக தியானித்தலைக் கூறுகிறது.

(8) भूरिति वा ऋचः । 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌋𑌚𑌃 ।

(9) भुव इति सामानि । 𑌭𑍁𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 ।

(10) सुवरिति यजूंषि । 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 ।

III (1) मह इति ब्रह्म । 𑌮𑌹 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ॥

(2) ब्रह्मणा वाव सर्वे वेदा महीयन्ते ॥6॥

(2) 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ 6॥

பதவுரை.

(8) भूःइति 𑌭𑍂𑌃𑌇𑌤𑌿=பூ:என்பது
ऋचः 𑌋𑌚𑌃=ரிக்குகள்
(9) भुवः इति 𑌭𑍁𑌵𑌃𑌇𑌤𑌿=புவ:என்பது
सामानि 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿=சாமங்கள்
(10) सुवः इति 𑌸𑍁𑌵𑌃 𑌇𑌤𑌿=சுவ:என்பது
यजूंषि 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿=யஜுஸ்கள்
II (1) महः इति 𑌮𑌹𑌃𑌇𑌤𑌿=மஹ:என்பது
ब्रह्म 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮=பிரம்மம்
(2) ब्रह्मणा 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾=பிரம்மத்தால்
सर्वे 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇=சமஸ்தமான
वेदाः 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃=வேதங்கள்
महीयन्ते 𑌮𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇=சிலாக்கியங்கள்

அ:—வி-வி:—மூன்று வேதங்களிலுமுள்ள மந்திரங்கள் ரிக்குக்கள் எனப்படும். பிரம்மம் என்பது ஓங்காரம். பிரணவத்தை முன்னிட்டு சகல வேதங்களும் உச்சரிக்கப் படுவதினால் பிரணவத்தால் ரிக்குகள் சிலாக்கியமாகின்றன.

து:—(7) चन्द्रमसा ஸந்த்ரமஸா=சந்திரனிடமிருக்கிற பிரத்யும்னன் என்கிற பரமாத்மாவின் யோகத்தால்

सर्वाणिज्योतींषि ஸர்வாணிஜ்யோதீம்ஷி=சகல ஜோதிஸ்களும்

महीयन्ते மஹீயந்தே=பூஜ்ஜிய பூஜகபாவங்களை அடைகிறார்கள்

(8) ऋचः ருச:=பூஜ்ஜியராயிருப்பதால் ரிக்என்று பெயருள்ள ரிக்வேதத்திலிருக்கிற சங்கர்ஷணன்

भूःइति பூ:இதி=பூ:என்கிற வியாஹ்ருதியால் கூறப்பட்ட அநிருத்தஸ்வரூபம். அவனே சங்கர்ஷணாநிருத்தன்

वै வை=பிரசித்தியை கூறும்பதம்

(9) सामानि ஸாமாநி=சமமாயிருக்கிற காரணத்தினால் சாம என்று பெயருள்ள சாமவேதத்திலிருக்கிற சங்கர்ஷணன்

भुवः इति புவ:இதி=புவ சப்தத்தால் கூறப்பட்ட பிரத்யும்னஸ்வரூபம் அவனே சங்கர்ஷண பிரத்யுமனன்

(10) यजूंषि யஜூம்ஷி=ஹோமம் செய்ய யோக்கியனாயிருப்பதினால் யஜுஸ் என்று பெயருள்ள யஜுர்வேதத்திலிருக்கிற சங்கர்ஷணன்.

सुवःइति ஸுவ:இதி=சுவஃ என்று பெயருள்ள சங்கர்ஷணன் ஸ்வரூபம், அவனே சங்கர்ஷண சங்கர்ஷணன்.

III. (1) ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிருஹத் அதாவது பெரிது என்பதாய் சகல வேதாந்தங்களிலும் சொல்லிய காரணத்தால் பிரம்மம் என்றுபெயருள்ள பிரம்ம சப்தத்தால் கூறப்படும் சகலவேதசமுதாயத்திலிருக்கிற சங்கர்ஷணன்

महःइति மஹ:இதி=மஹசப்தத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட வாசுதேவஸ்வரூபம் அவரே சங்கர்ஷண வாசுதேவர்

2. ब्रह्मणावाव ...ப்ரஹ்மணாவாவ...முன்போலவே

VII. வியாஹ்ருதிகளை பிராணங்களாக தியானித்தல்.

(3) भूरिति वै प्राणः। பூ⁴ரிதி வை ப்ராண꞉।

(4) भुव इत्यपानः। பு⁴வ இத்யபாந꞉।

(5) सुवरिति व्यानः। ஸுவரிதி வ்யாந꞉।

(6) मह इत्यन्नम्। மஹ இத்யந்நம்।

(7) अन्नेन वाव सर्वे प्राणा महीयन्ते। அந்நேந வாவ ஸர்வே ப்ராணா மஹீயந்தே ॥7॥

பதவுரை.

(3) भूः इति பூ⁴꞉ இதி=பூ:என்பது
प्राणः ப்ராண꞉=பிராணன்
(4) भुवः इति பு⁴வ꞉ இதி=புவ:என்பது
अपानः அபாந꞉=அபானன்
(5) सुवः इति ஸுவ꞉ இதி=சுவ: என்பது
व्यानः வ்யாந꞉ =வியானன்
(6) महः इति மஹ꞉ இதி=மஹ:என்பது
अन्नं அந்நம்=அன்னம்
(7) अन्नेन அந்நேந=அன்னத்தினால்
सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான
प्राणाः ப்ராணா꞉=பிராணன்களும்
महीयन्ते மஹீயந்தே=ஸ்லாக்யமாகின்றன.
ச—பா:—இல்லை.

வி-வி:—அன்னத்தைப்புஜிப்பதினால்தான் பிராணன்கள் சந்தோஷமடைகின்றன.

து:—3. प्राणः ப்ராண꞉=உத்கிருஷ்டரீதியாய் கொண்டுபோகிறான் என்கிற காரணத்தினால் பிராணன் என்று பெயருள்ள பிராணனிடத்திலிருக்கிற வாசுதேவர்.

भूः इति பூ⁴꞉ இதி=பூ: சப்தத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட அநிருத்த ஸ்வரூபம் அவரே வாசுதேவா நிருத்தர்

वै வை=பிரசித்தம்

VIII. வியாஹ்ருதிகளை புருஷனாக தியானித்தல்.

வி-வி:—லோகம் முதலியவைகளாக தியானிக்க வேண்டிய தாகச் சொன்ன வியாஹ்ருதிகளின் விஷயமாய் உபதேசத்தை உப நிஷத்தானது உபசம்ஹரிக்கிறது.

(8) ता वा एताश्चतस्रश्चतुर्धा । தா வா ஏதாஶ்சதஸ்ரஶ்சதுர்தா ।

(9) चतस्रश्चतस्रो व्याहृतयः । சதஸ்ரஶ்சதஸ்ரோ வ்யாஹ்ருதய: ॥8॥

(8) वै வை=பிரசித்தங்களான

ताः தா:=அந்த

एताः ஏதா:=இந்த

चतस्रः சதஸ்ர:=நான்கு (வியாஹ்ருதிகள்)

चतुर्धा சதுர்தா=நான்காக ஆகின்றன.

(9) चतस्रः சதஸ்ர:=நான்கு

चतुर्धा சதுர்தா=நான்கு

चतस्रः சதஸ்ர:=வியாஹ்ருதிகள்

து:—4. अपानः அபான:=கீழ்கொண்டுபோகிற காரணத்தால் அபானன் என்று பெயருள்ள அபானனிடத்தில் இருக்கிற வாசு தேவர்

भुवः इति புவ:இதி=புவ:என்பதால் கூறப்பட்ட பிரத்தியும் னன் அவரே வாசுதேவ பிரத்யும்னன்.

5. व्यानः வ்யான:=அநேகவிதமாய் கொண்டுபோகிறதினால் வியானன் என்று பெயருள்ள வியானனிட மிருக்கிற வாசுதேவ ஸ்வரூபம்.

सुवः इति ஸுவ:இதி=சுவ:என்று சொல்லப்பட்ட சங்கர்ஷண ஸ்வரூபம் அவரே வாசுதேவ சங்கர்ஷணர்

6. अन्नं அன்னம்=சகல ஜீவர்களையும் போஷணை செய்கிறதினால் அன்னம் என்று பெயருள்ள அன்னத்திலிருக்கிற வாசுதேவர்

महः इति மஹ: இதி =மஹ: என்பதால் கூறப்பட்ட வாசுதேவ ஸ்வரூபம். அவரே வாசுதேவ வாசுதேவர்

7. अन्नेनवा அன்னேநவா=முன்போலவே மகிமையை அறிய வும்

ச-பா:—

(8) அவைகள், அதாவது பூ: புவ: சுவ: மஹ: ஆகிய நான்கு வியாஹிருதிகள் ஒவ்வொன்றும் நான்குவிதமாக அதாவது நான்கு ரூபங்களுள்ளதாக இருக்கின்றன. நான்குவிதமாய் என்று இரண்டுதடவை சொன்னதினால் மேற்சொன்னபடியே அவைகளை உபாசிக்கவேண்டியது என்பது கருத்து.

வி-வி:—பூ:முதலிய வியாஹ்ருதிகள் ஒவ்வொன்றும் லோகம் அக்கினி, ரிக்வேதம், சாஸ்திர ரூபமாய் இருப்பதால் எல்லா வியாஹ்ருதிகளும் சேர்ந்து நானான்கு பதினாறு ஸ்வரூபங்களாக தியானிக்கத்தக்கவை. இதைதான் चतस्रः சதஸ்ர: என்று இரண்டு தடவை உபயோகப்படுத்தப்பட்ட பதம் காட்டுகிறது.

(ஆநந்தகிரி:—வியாஹ்ருதிகளை சிலாகிக்க வேண்டியதின் பொருட்டு லோகாதிவியவஹாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டதாக நினைக்க வேண்டியதில்லை. ஒவ்வொரு வியாஹிருதியையும் நான்கு ரூபங்களுள்ளதாக தியானிப்பதினால் பதினாறு ரூபங்களுள்ள புருஷன் தியானிக்கப்பட்டவனாக ஆகிறான்.

து—8. ता॥ ... தாவா ... (அ-கை) முன் விஸ்தாரமாய்ச் சொன்ன தானது புத்தியில் படும்பொருட்டு அதையே சுருக்கமாகச் சொல்லி பலத்தையும் சொல்லுகிறார்.

ता: தா: = பூ:புவ: சுவ: மஹ: என்பதாய் கூறப்பட்டவைகள்

एता: ஏதா: = भूः इतिवा अयंलोकः, ஹ்ருதி வா சுயம்லோக: = முதலியதால் குறிப்பிடப்பட்ட லோகம், ஜோதிஸ், வேதம், பிராணன் இந்த இடங்களில் தனித்தனியே இருக்கிறதாகச் சொன்ன.

चतस्रः சதஸ்ர: = வியாஹிருதிகள், வியாஹிருதி சப்தத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட அமிருத்த முதலிய மூர்த்திகள்

चतुर्धा சதுர்தா = ஒவ்வொன்றும் அமிருத்தம் முதலிய நான்கு ரூபங்களாக இருக்கின்றன.

वै வை = நிச்சயம்

!. அ-கை:—எல்லா மூர்த்திகளும் சேர்ந்து எத்தனை என்பதைச் சொல்லுகிறேன்.

व्याहृतय: வ்யாஹ்ருதய: = வியாஹிருதி சப்தத்தால் கூறப்பட்ட பகவானுடைய மூர்த்திகள்

चतस्रःचतस्रः சதஸ்ர:சதஸ்ர: = பதினாறு

XI. வியாஹ்ருதிகளின் உபாசனே.

வியாஹ்ருதிகளின் உபாசனே இப்போது விதிக்கப்படுகின்றது

(10) ता यो वेद । தா யொ வெத ।

IV (1) स वेद ब्रह्म । ஸ வெத ப்ரஹ்ம ।

(2) सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्ति । ஸர்வெऽஸ்மை தெவா பலி மாவஹந்தி ॥9॥

பதவுரை.

(10) ताः தாஃ=அவைகளை
यः யஃ=எவன்
वेद வெத=அறிகிருனே
IV (1) सः ஸஃ=அவன்
(2) ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மத்தை
वेद வெத=அறிகிருன்
(2) सर्वे ஸர்வெ=சகலமான
देवाः தெவாஃ=தேவதைகளும்
अस्य அஸ்ய=இவனுக்கு
बलिं பலிம்=பலியை
आवहन्ति ஆவஹந்தி=வஹிக்கிருர்கள்

வி:—(10) IV (1-2):—அவைகளை அறிந்ததின் பலன் இனி சொல்லப்படுகிறது.

IV (2) அவைகளை அறிவதிஞல்பிரம்மஸித்தைசித்திக்கிறது.

(2) சமஸ்தமான தேவதைகளும் அவனுக்கு பூஜையை செய்கிருர்கள். (மற்ற பதங்களுக்கு அத்வைதம்பார்க்க)

5-வது அனுவாகம் முற்றுற்று.

து;—10. यः யஃ=எவன், பிரம்ம பதத்துக்குயோக்கியனை எவன்
ताः தாஃ=பதிநாறு மூர்த்திகளை
वेद வெத=அறிகிருனே உபாசிக்கிருனே சாக்ஷாத்கரிக்கிருனே
IV. 1. सः ஸஃ=அவனே
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=குணங்களால் பெருத்திருக்கிற விஷ்ணுவை
वेद வெத=விசேஷமாய் அறிகிருன்

அ: — வி-வி:—பிருதிவீ முதலிய ரூபமாக கூறப்பட்ட வியாஹ்ருதிகளை எவன் உபாஸிக்கிறானோ அந்த உபாசகனுக்கு இந்திரன் முதலான சகலதேவதைகளும் பூஜையைக்கொண்டுபோகிறார்கள். அதாவது அவனை பூஜிக்கிறார்கள்.

சம்பா:—ஆக்ஷேபம்:—

तद्ब्रह्म आत्मा தத்ப்ரஹ்ம ஆத்மா அதாவது அது பிரம்மம் அது ஆத்மா வென்பதாய் இந்த அனுவாகத்தின் I-5-6-ல் சொல்லியிருப்பதால் பிரம்மம் முன்னமேயே தெரிந்திருக்க, பிரம்மம் முன் அறியப்படாதது போல் இப்போது அறிகிறான் என்பதாய் சொல்லவேண்டிய காரணமென்ன.

உத்தரம்:—இந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு இடமில்லை. ஏனெனின் பிரம்மத்தைப்பற்றி விசேஷமாய் உபதேசிக்க வேண்டுமென்பது சுருதியின் கருத்து. நான்காவது வியாஹ்ருதியானது பிரம்மம் என்று முன்னே சொன்னது சரிதான். ஆனால் ஹிருதயத்தில் பிரம்மம் அறியத்தக்கது என்கிற தாவது, அல்லது, இனிவரும் அனுவாகத்தில் கூறப்படும் மனோபலத்வம், விசேஷசாந்தி முதலிய குண விசேஷங்களாவது தெரியவில்லை.

இவைகளையெல்லாம் எவன் அறிகிறானோ அவன்தான் பிரம்மத்தை அறிந்தவன் என்பது சுருதியின் கருத்து. இனி சொல்லப்போகிற குணங்களுடனிருப்பதாக பிரம்மத்தை எவன் தியானிக்கிறானோ அவன் தான் பிரம்மத்தை அறிந்தவன். இந்த அனுவாகமும் அடுத்த அனுவாகமும் உபாசனையாகிய ஒரேவிஷயத்தைபோதிக்கின்றன. அக்கினியில் பூ: என்கிறரூபமாக பிரம்மம் இருக்கிறதென்கிறலிங்கத்தால் உபாசனை ஒன்று என்றேதெரியவருகிறது. இரண்டுஉபாசனைகளைப்பற்றிச்சொல்லியிருப்பதாக எந்தப்பதங்களாலும் தெரியவில்லை. இந்த அனுவாகத்திலுள்ள तायोवेद தாயோவேத என்கிற வார்த்தைகளும் அடுத்த அனுவாகத்திற் சொல்லுவதையே கூறுவதால், உபாசனையில் பேதமில்லை. இந்த அனுவாகத்தில் முன்சொன்ன விசேஷங்களே கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்படி தியானிக்கிறவனுக்கு சகலதேவதைகளும் கீழ்ப்படிந்து அவன் ஸ்வாராஜ்ஜியத்தை அடைந்தவுடன் அவனுக்கு பலியைக்கொண்டு போய் கொடுக்கிறார்கள். எல்லாதேவதைகளும் அவர்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி அவனுடைய சுகத்துக்குச் சாதகமாக இருக்கிறார்கள். இதுவே தியானபலன்.

அ:—வி-வி:—பிரம்மசூத்திரம் IV-3-15 ல் எவன் பிரம்மத்தைப் பிரதீகமன்றியில் தியானம் செய்கிறானோ அவனுக்குத்தான் பிரம்மலோகம் கிடைக்குமென்று சொல்லியிருக்கிறது. வியாஹ்ருதிகளாகிற பிரதீகங்களை தியானிக்கிறவன் பிரம்மலோகத்துக்குப் போகமாட்டான். ஆகையால் எல்லாதேவதைகளும் பூஜிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுவது அயுக்தம்.

இது சரியன்று. ஒருவன் வியாஹ்ருதியை தியானிக்கும் போது, அடுத்த அநுவாகத்திற் சொல்லியபடி பிரம்மத்தையும் தியானிக்கிறான். பிரம்மத்தியானமே முக்கியம். வியாஹ்ருதி தியானம் அங்கம். ஆகையால் உபாசகன் பிரம்மலோகத்துக்குப் போகிறான். அவன் தேவதைகளால் பூஜிக்கப்படுவதாகச் சொன்னது யுக்தமே.

असौलोको यजुः ।षि वेदद्वेच । அஸௌலோகோ யஜூம்ஷி வேத ஏவ

असौ लोकः அஸௌலோக: முடிய ஒருவர்க்கம்
यजूंषि யஜூம்ஷி முடிய ஒருவர்க்கம்
वेद வேத முடிய ஒருவர்க்கம்

மேல் இரண்டு வாக்கியங்கள் ஆக 32 வாக்கியங்கள்

து:—2. अस्मै அஸ்மை=முக்தனான சதுர்முக பிரம்மதேவனை (இவரை)

सर्वे ஸர்வே=முக்தி காலத்திலிருக்கிற சகல
देवाः தேவா:=தேவதைகள்
बलिं பலிம்=பூஜையை
आवहन्ति ஆவஹந்தி=கொடுக்கிறார்கள். பிராமணவாக்கியம்

भरादिव्याहृतीभिस्तु वाच्यमूर्ति चतुष्टयं ।
अनिरुद्धादिकं वासु देवातं देहमध्यगः ।
वासुदेवो महोनामा त्वनिरुद्धः शिरोगतः ।
भूर्नामाथ भुवोनामा बाहू प्रद्युम्न ईरितः ।
संकर्षणः सुवर्नामा पादोतस्य महात्मनः ।
अमन्योऽन्यं यशब्देन चतुरात्मा प्रकीर्त्यते ।
निर्विशेषो पि भगवान् संख्यामात्र विशेषतः ।
लोकज्योतिः प्राणवेदेष्वेकः सपुरुषोत्तमः ।
प्रत्येकशश्चातुरात्म्यात्सो दशात्मा प्रकीर्तितः ।
महयतेमहतीच स्वयं स भगवान्हरिः ।
पञ्चपूजकभेदोत्र मैवकश्चिदपेक्ष्यते ।
नामप्रवृत्तिहेतुत्वा न्नामलोकादिकं हरेः ।

து:—अयंसमीपस्थतयात्वसौ प्राणेस्थितस्ततः ।
इक्षणादंतरिक्षंचा थादित्यस्थोऽदितेःसुतः ।
अग्निरग्नौस्थितत्वाच्च वायुर्वयतियज्जगत् ।
चन्द्रआह्लादयरूपत्वा दृगर्च्यत्वाज्जनार्दनः ।
यजुयाज्यस्वरूपत्वा त्सामचासौसमत्वतः ।
बृहत्वाद्ब्रह्मवेदानां समुदायेऽखिलेस्थितः ।
तत्संबधाद्वेदराशिब्रह्मशब्देनकीर्तितः ।
प्रकृष्ठनयनात्प्राणोऽपानोऽवाङ्नयनाद्धरिः ।
विविधंनयनाद्व्यानः सोन्नंसर्वोपजीव्यतः ।
एवंषोडशरूपासोचतुरात्माव्यवस्थितः ।
महाचमसनामासौ यस्मादत्तिचसत्कृतिः ।
महाचमस्यस्तज्ज्ञानी नह्यासंपरिकीर्तितः ।
एवंषोडशरूपाणां ज्ञानयोगश्चतुर्मुखः ।
सएवब्रह्मवित्तस्मात्पूज्यते मुक्तिगोपिसन् ।
सर्वदेवैरतितरांयः सम्यक्षोडशात्मवित् ॥ (व्याहृतितत्वे)
भूर्नामास्फूर्तिरूपत्वा द्भूरिवीर्यत्वतोभुवः ।
सुवःसुबलरूपत्वा न्महःपूर्णत्वतोविभुः ।
तदेतच्चतुराकारं ब्रह्मोक्तंगुणबृंहणात् ।
सआत्मासर्वदेवानां चतुरात्माजनार्दनः ।
तस्यब्रह्मादयोदेवा अंगमागंतुकत्वतः ।
वासुदेवादिरूपोसौ षोडशात्माचतुश्चतुः ।
सएव सर्ववेदोक्तः सर्वविद्यासुचेश्वरः ।
प्रणवार्थाव्या तयो व्याहृत्यर्थाऋगादयः ।
इतिहासपुराणञ्च पंचरात्रंचसर्वशः ।
सम्यग्व्याहरणाद्विष्णोः श्रुताव्या तय स्त्विति ।
सर्ववेदोक्तसर्वस्व व्याहृतेर्व्याहृतित्वमु ।
विशेषेणाहरंतीमं विष्णुमित्यथवास्मृता॥ व्याहृतिसारे ॥

[illegible]

அ:— VI.வது அனுவாகம்.

அவதாரிகை:— பிரம்மத்தின் உபாசனை.

ச-பா:—பூ: புவ: சுவ: என்பவைகளில் கூறப்பட்ட இதரதேவதைகள் மஹ: என்னும் வியாஹிருதியால் கூறப்பட்ட பிரம்மத்தின் அங்கங்களாக சொல்லப்பட்டார்கள். எந்த பிரம்மத்துக்கு அவர்கள் அங்கங்களோ அந்த பிரம்மத்தை சாக்ஷாத்தாய் அறியும்பொருட்டும் தியானிக்கும் பொருட்டும் ஹிருதயாகாசம் ஸ்தானமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. விஷ்ணுவை தியானிக்கச் சாலிக்கிருமம் சரியான ஸ்தானமாயிருப்பது போலும். அந்தஸ்தானத்தில் பிரம்மம் உபாசிக்கப்பட்டால் அது மனோமயத்வம் முதலிய தர்மங்களுடன் கூடினதாக சாக்ஷாத்தாய் அறியப்படுகின்றது; கையிலிருக்கிற நெல்லிக்காய் போலும். சர்வாத்மபாவத்தை அடைவதற்கு மார்க்கத்தையும் சொல்லவேண்டும். இவைகளின் பொருட்டு இந்த ஆறுவது அனுவாகம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

வி-வி:—ஐந்தாவது அனுவாகத்தில் இதர தேவதைகளின் உபாசனை கூறப்பட்டது. ஆறில் முக்கிய தேவதையின் உபாசனை கூறப்படுகிறது. முதலில் உபாசிக்கத்தக்கதின் ஸ்வரூபம் கூறப்படுகின்றது-

I. ஹிருதயத்தில் பிரம்மம்:உபாசியஸ்வரூபம்.

I (1) स य एषोऽन्तर्हृदय आकाशः । ஸ ய ஏஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶ: ।

(2) तस्मिन्नयं पुरुषो मनोमयः। தஸ்மிந்நயம் புருஷோ மநோமய:

(3) अमृतो हिरण्मयः ॥1॥ அம்ருதோ ஹிரண்மய: ॥1॥

பதவுரை.

(1) अन्तर्हृदये அந்தர்ஹ்ருதயே=ஹிருதயமத்தியில்

सः एषः ஸ: ஏஷ:=யோகசாஸ்திரத்திலும் சுருதியிலும் பிரசித்தமான

यः ய:=எந்த

आकाशः ஆகாஶ:=ஆகாசமோ

तस्मिन् தஸ்மிந்=அந்த ஆகாசத்தில்

मनोमयः மநோமய:=மனதைப்பிரதானமாக உடையவனும்

अमृतः அம்ருத:=மரணமற்றும்

हिरण्मयः ஹிரண்மய:=பிரகாசமயமாயுமிருக்கிற, ஜோதிர்மயனை

अयं அயம்=இந்த

पुरुषः புருஷ:=புருஷன்

(अस्ति அஸ்தி=இருக்கிறான்

அ:—(1) अन्तर्हृदये அந்தர்ஹ்ருதயே:—

ச-பா:—ஹிருதயமென்பது தாமரைப்பூவின் ஆகாரமுள்ள மாம்சபிண்டம், பிராணனுடைய ஸ்தானம், அநேக நாடிகளின் துவாரங்கள் அதிலிருக்கின்றன. அதின் காம்புமேலிருப்பது சிரசு கீழ்நோக்கியது. பசுவை யாகத்தில் அறுக்கும்போது இந்த ஹிருதயம் செவ்வையாகத் தெரியவருகிறது. இப்படிப்பட்ட ஹிருதயத்திற்குள்

आकाशः ஆகாஶ:=ச-பா:—ஒரு பாத்திரத்தில் ஆகாசமிருப்பதுபோல்ஆகாசம் இருக்கிறது.

வா.ஹிருதயத்துக்குள்ளிருக்கும் ஆகாசம் புத்தி ஸ்தானம்.

स: एष: ஸ:ஏஷ: இந்த சப்தங்கள் சமீபத்திலிருப்பதையும் தூரத்திலிருப்பதையும் கூறுகின்றன. ஸ: என்பது யோகசாஸ்திரத்தில் பிரசித்தமான ஆகையால் தூரத்திலிருக்கிறதை கூறுகிறது.

ஏஷ என்பது சுருதிகளில் பிரசித்தமான ஆகையால் சமீபத்திலிருக்கிறதைக் கூறுகிறது.

ஹிருதயகமலத்தில் கட்டை விரல் பரிமானமுள்ள ஆகாசம் இருக்கிறது

(2) तस्मिन्नयंपुरुषः தஸ்மிந்நயம்புருஷ:

ச-பா:—அதில் இந்த பிரசித்தமான புருஷன் இருக்கிறான். புரி என்கிற நாடியில் சயனம் செய்திருக்கிறதினால். அல்லது பூ: முதலிய லோகங்கள் எவனால் பூர்ணம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவன் புருஷன் பரமாத்மா.

1-6-வது அனுவாகம்.

வி:—அ-கை:—அங்கங்கள் உபதேசிக்கப்பட்டன. இனி பரவித்தை கூறப்படுகின்றது.

I (1) ஹிருதயத்துக்குள் யாதொரு ஆகாசமிருக்கிறதோ

(2) तस्मिन् தஸ்மிந்=அந்த ஆகாசத்தில்

I. 6-அனுவாகம்.

து:—அ-கை:—பூ: புவ: ஸுவ: மஹ: என்கிற நான்கு வியாஹிருதிகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அநிருத்த முதலிய நான்கு ரூபங்களின் ஸ்தானங்களை (அதாவது தேகத்திலுள்ள ஸ்தானங்களை உபாசனையின் பொருட்டு சொல்லுகிறார்.

I (1) स: ஸ:=பிரசித்தமான

य: एष: ய:ஏஷ:=எந்த

हृदये अन्त: ஹ்ருதயே அந்த:=ஹிருதயத்திற்குள்

आकाश: ஆகாஶ:=ஆகாசமிருக்கிறதோ

2. तस्मिन् தஸ்மிந்=அந்த ஆகாசத்தில்

அ:—வி-வி.பரமாத்மா எங்கு மிருந்தாலுங்கூட அவரை அறியும் பொருட்டும் உபாசிக்கும் பொருட்டும் ஹ்ருதயஸ்தானம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஹ்ருதயகமலத்தில் சமாதியால் மனதை ஏகாக்கிரமாக இருந்தினால் அது பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்கரிக்க சமர்த்தமாகிறது.

अयं ஃபுரு=இந்தசப்தம் அபரோக்ஷத்தைக்கூறுகிறது.பரமாத்மா சாக்ஷாத்கரிக்க யோக்கியம் என்பதை இது காட்டுகிறது.

पुरुषः வடாமக=அப்படிப்பட்ட பரமாத்மா ஹ்ருதயமத்தியில் உபாசிக்கப்பட்டவராய் பிரசன்னராகிறார். ஆனதால் தஹரவித்தையிலும் (சாந்தோக்கியம் VIII-1-6) சாண்டில்லிய வித்தையிலும் (ஷை III-14)ஹ்ருதயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

मनोमयः ஃபுனாஃப:

ச—பா. (1) மனது என்பது விஞ்ஞானம். விஞ்ஞானத்தால் அறியப்படுவதால் மனோமயன் அல்லது (2) எதினால்மனனம்செய்யப்படுகிறதோ அது, அதாவது அந்தக்கரணம்;அதற்கு அபிமானி எவனோ அல்லது எவனுக்கு அந்தக்கரணம் அடையாளமோ அவன்மனோமயன்.

வா:—ஆத்மாவை மனோமயனாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஏனெனின்:—

(1) ராகுவானவன் சந்திரனுடன் சேர்ந்திருப்பதாகக்காணப் படுகிறான். அதுபோல் ஆத்மாவும் மனதுடன் சேர்ந்ததாகத்தான் சாக்ஷாத்கரிக்கப் படுகிறது. அல்லது,

(2) மனத்தானது விஷயங்களை மனனம் செய்யும் சாதகமாயிருப்பதால், மனோமயன்-அல்லது

(3) புருஷன் மனதின் அபிமானியாயிருப்பதால், மனோமயின்

(4) ஆத்மா மனதின் மூலமாக விளங்குகிறது. ஆகையால் மனதானது அதின் ஸ்திதிக்கு அடையாளமாயிருக்கிறது.

வி-வி.—ஞானமடையவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறவர்கள் அந்த புருஷனை மனதினால் சாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள். உபாசகர்களும் மனதினால் தியானிக்கிறார்கள். ஆகையால் அவன் மனோமயன்.

வி:—मनोमयः ஃபுனாஃபஃ சுத்த மனதினால் கிரகிக்கத் தகுந்தவனும்

து:—अयं ஃபுரு=புஃ என்கிற சப்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட

मनोमयः ஃபுனாஃப=ஞானத்தால் பூர்ணரான

அ:—(3) अमृतः हिरण्मयः அம்ருத: ஹிரண்மய:

ச-பா.—அவர் மரணமற்றவர். ஜோதிர்மயர்

வி.வி.—நாசமற்றவர், சுவயம் பிரகாசமானவர்

II. பிரம்மத்தை அடையும் மார்க்கம்.

அ-கை.—ச.பா. இவ்விதமாய் இருக்கிற, ஹிருதயகாசத்தில் ஞானியால் சாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட, ஞானியின் ஆத்மாவாயிருக்கிற, இந்திரன் என்பதாய் கூறப்பட்ட, பிரம்மத்தை ஞானியானவன் எந்த மார்க்கத்தால் அடைகிறானோ அந்தமார்க்கத்தை சுருதி இனி காண்பிக்கிறது.

(2) வி-வி.—சுருதி இவ்விதமாய் உபாசிய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி இனி உபாசகனுக்கு மார்க்கத்தைக் காட்டுகிறது.

(4) अन्तरेण तालुके । அந்தரேண தாலுகே ।

(5) य एषः स्तन इवावलम्बते ய ஏஷ: ஸ்தந இவாவலம்பதே ।

(6) सेन्द्र योनिः । ஸேந்த்ர யோநி: ।

(7) यत्रासौ केशान्तो विवर्त्तते । யத்ராஸௌ கேசாந்தோ விவர்த்ததே ।

(8) व्यपोह्य शीर्षकपाले ॥2॥ வ்யபோஹ்ய சீர்ஷகபாலே ॥2॥

வி:—(3) अमृतः அம்ருத:=சம்சாரமற்றவனும்

हिरण्मयः ஹிரண்மய:=பிரகாசமான சரீரத்தை உடையவனுமிருக்கிற

(2) अयंपुरुषः அயம்புருஷ:=இந்த புருஷன்

(उपासितव्य : உபாஸிதவ்ய:=உபாசிக்கத்தக்கவன் என்று அர்த்தம்.)

सर्वत्रप्रसिद्धोपदेशात् ஸர்வத்ரப்ரஸித்தோபதேசாத் என்கிற பிரம்மசூத்திர (I-2-1) அதிகரணத்தில் பாஷியகாரர் இந்த வாக்கியத்தைப் பரமாத்ம பரமாகவே வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். அப்படியே வியாசாரியாரும் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். ஆகையால் இந்த வாக்கியம் பரம் என்பதாய் சங்கிக்கக் கூடாது.

து:—3. अमृतः அம்ருத:=நித்தியரான

हिरण्मयः ஹிரண்மய:=விலக்ஷணமான ஆநந்தத்தால் பூர்ணரான

पुरुषः புருஷ:=அநிருத்தன்

(वर्त्तते வர்த்ததே=இருக்கிறார்)

அ:— பதவுரை.

यः एषः ய: ஏஷ:=எந்த இந்தமாம்சபிண்டம்

अन्तरेण तालुके அந்தரேண தாலுகே=உள்வாய் (தாலு)க்குமத்தியில்

स्तन इव ஸ்தன இவ=கன்றுக்குட்டியின் முலைக்காம்புபோல்

अवलम्बते அவலம்பதே=தொங்குகிறதோ

यत्र யத்ர=எந்த சிரஸின் பிரதேசத்தில்

असौ அஸௌ=இந்த

केशान्तः கேசாந்த:=கேச மூலமானது

विवर्तते விவர்த்ததே=இருக்கிறதோ

(तं देशं प्राप्य தம் தேசம் ப்ராப்ய= அந்த இடத்தை அடைந்து)

शीर्षकपाले சீர்ஷகபாலே= சிரசின் கபாலங்களை

व्यपोह्य வ்யபோஹ்ய=பேதித்து வெளியே போகிறதோ

सा ஸா=அது

इन्द्रयोनिः இந்த்ரயோனி:=இந்திரனுடைய உற்பத்திஸ்தானம்.

ச—பா:— சுஷும்னை என்பது ஒருநாடி. அது ஹிருதயத்திலிருந்து மேல் போகிறது. யோக சாஸ்திரத்தில் இந்த நாடி பிரசித்தம். இது தொண்டையின் இரண்டு தூண்களின் மத்தியிலும், இந்த மத்தியிலிருக்கிற முலைக்காம்புபோல் தொங்குகிற மாம்ச பிண்டத்தின் வழியாயும் கேசங்களின் வேர்கள் இருக்கிற கபாலத்தின் வழியாயும் போகிறது. இந்தக்கடைசி ஸ்தானத்துக்கு நாடி வந்தவுடன் மண்டை யோட்டை பேதித்துக்கொண்டு மேல் போகிறது. இதுதான் இந்திரனுடைய ஜனனபூமி; ஸ்வரூபத்தை அடையும் மார்க்கம்.

அர்ச்சிராதிமார்க்கம்.

வி:—1 (4):—இந்தப்படி பரவித்தையை உபதேசித்து அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை अन्तरेण அந்தரேண என்கிற வாக்கியங்களால் உபதேசிக்கிறார்.

तालुके अन्तरेण தாலுகே அந்தரேண=நாவின் அல்லது வாயின் மத்தியம் அல்லது இரண்டு தாலுகளுக்குக் கீழ்பக்கத்தில்

स्तनइवयः अवलंबते ஸ்தன இவ ய: அவலம்பதே=கோஸ்தனம் போல் யாதொன்று தொங்குகின்றதோ அது ஹிருதய புண்டரீகம்.

து:—4. तालुके தாலுகே=தாலுகைகளின்

अन्तरेण அந்தரேண=மத்தியில்

அ:—வா:—இவ்விடத்தில் தியானிக்கவேண்டியதாகச் சொன்னதுசகுண பிரம்மத்தை அடைய சுஷும்னு என்னும் நாடியே இதில் உதானவாயு ஸஞ்சரிப்பியிருக்கிறது. இதின் குணம் மேல் போகுதல். ஞானியானவன் ரேசகப்பிராணுயாமத்தால் இதின் வழியாய் மேல் போகலாம், இந்த மார்க்கத்தால் மண்டையின் அடிபாகம்வரையில் வந்து மண்டையைபேதித்து, மண்டையின் மேல்பாகத்தை ஞானி அடைகிறுன். இவ்விடத்தில் தலைமயிரின் வேர்களிருக்கின்றன.

வி—வா:—வாயின் உள்பாகத்தில் நாக்கின் நுணிக்கு மேலிருக்கிற வாயின் இடதுபக்கமும் வலதுபக்கமும் தொண்டையின் தூண்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இதன் மத்தியிலிருக்கிற மாம்சபிண்டம் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது பிறருக்குச் செவ்வையாய் தெரியும். லம்பிகாயோகத்தால் ஒருவன் தொட்டும் பார்க்கலாம். ஆகையால் அது ய. ஏஷ: யঃ வஷ: என்கிற பதங்களால் கூறப்பட்டது; இந்த மாம்சகண்டம் பரமேசுவரனுடைய ஸ்தானம். சந்திரனை விரலால் காட்டும்போது ஒரு மரத்தின் கிளையின் நுணியை சந்திரனிருக்கிற ஸ்தானமாகக்காட்டுவதுபோல், இந்த மாம்சகண்டத்துக்கு அதிசமீபத்தில் சுஷும்னு நாடியிருப்பதால், அந்த பிண்டமே சுஷும்னு என்பதாக சுருதிசொல்லுகிறது. இந்த நாடியில் பிரவேசித்த சித்தம் ஏகாக்கிரமாகி பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்கரிக்க சமர்த்தமாகிறது. இப்படியே க்ஷுரிகோபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த சுஷும்னுநாடி பரமேசுவரனுடைய ஸ்தானம். மோக்ஷத்தை அடைய அது மார்க்கமாயிருப்பதாலும் அது அவருடைய ஸ்தானம். இது ஸ்தானம் என்பது கடோபநிஷத்து VI - 16 லும் சாந்தோக்கியம் VIII–6-6 லும் தெரியவருகிறது. மயிரின் நுணி பாகத்துக்கு மேல் மயிர் இல்லாதபடியால் அந்தகீழ்பாகம் நுணி என்றுசொல்லப்படுவது போல்மயிரின் உற்பத்திக்குக் கீழ்பாகத்திலும்மயிர் இல்லாதபடியால்அந்தகீழ்பாகமும் நுணிஎன்றுசொல்லப்படுகின்றது.

வி:—(( ) ஸ: வஷ:=இந்த ஹிருதய புண்டரீகமானது

इन्द्रयोनिः ஊ௦ஓ யோநி:=முக்தனுடைய ஐசுவரியத்தை அடையப்போகிற ஜீவனுக்கு அல்லது பரமத்மாவுக்கு, யோநி: வெளிக்கிளம்புகிற மார்க்கமாயிருக்கிறது. அல்லது ஸ்தானமாயிருக்கிறது.

வி:—(7) यत्र யத்ர = எந்த மார்க்கத்தில் அல்லது இடத்தில்

केशान्तः கேஶாந்த:= க:=பிரம்மா; ஈஶ:=ருத்திரன் இவர்களுக்கு அந்தமான=காரணமான-அதாவது சம்ஹாரம் செய்கிறவரான அல்லது இவர்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கிற மயிர் நுனிபோல் சூட்சுமமான

असौ அஸள=இந்த பகவான் அல்லது இந்த ஜீவன்

विवर्त्तते விவர்த்தே=விசேஷமாக அடையத்தகுந்தவராக இருக்கிறரோ அல்லது தனிமையாக இருக்கிறரோ-இதற்கு ஆதாரம்:—हृदिह्ययमात्मा ஹ்ருதிஹ்யயமாத்மா என்கிற சுருதி

(8) शीर्षकपाले ஶீர்ஷகபாலே=சிரசு கபாலங்களை

व्यपोह्य வ்யபோஹ்ய=பிரயாணகாலத்தில் பிளந்து

து:—5. यः एषः स्तनः इव अवलम्बते யஃ ஏஷஃ ஸ்தனஃ இவ அவலம்பதே=எந்த இடம் ஸ்தனம்போல் தொங்குகிற மாம்ச உண்டையாயிருக்கிறதோ

6. सा ஸா=அந்த இடம்

इन्द्र योनिः இந்த்ர யோனி:=பரம ஐசுவரியத்துடன் கூடின பிரத்யும்னன் என்று பெயருள்ள பரமாத்மாவின் ஸ்தானம்

7. यत्र असौ केशान्तः யத்ர அஸள கேஶாந்தஃ=மயிர்களின் அடிபாகத்தில் வேரில்

वि: விஃ=பூர்ணரூபரான சங்கர்ஷணரான பரமாத்மா

वर्त्तते வர்த்ததே=இருக்கிறர்

8. अशीर्षकपले அஶீர்ஷகபாலே=மஸ்தகத்தின் மேல்பாகத்தில்

व्यपुः வ்யபுஃ=சகல ஜகத்தும் நஷ்டமானாலும் தான் மட்டுமிருக்கிற வாசுதேவர் என்று பெயருள்ள பரமாத்மா.

हि ஹி=பிரசித்தமாக

वर्त्तते வர்த்ததே=இருக்கிறர்

III. உபாசனையின் பலன்.

வி-வி- இவ்விதமாக உபாசகன் தியான பலனை அடையும் பொருட்டு வெளியே போகும் மார்க்கத்தைச்சொல்லி இனி சுருதியானது அந்த பலனைக் கூறுகிறது.

(9) भूरित्यग्नौ प्रति तिष्ठति । பூரித்யக்னௌ ப்ரதிதிஷ்டதி ।

(10) भुव इति वायौ । புவ இதி வாயௌ ।

II (1) सुव रित्यादित्ये । ஸுவரித்யாதித்யே ।

(2) मह इति ब्रह्मणि । மஹ இதி ப்ரஹ்மணி ।

(3) आप्नोति स्वाराज्यम् । ஆப்நோதி ஸ்வாராஜ்யம் ।

(4) आप्नोति मनसस्पतिम् । ஆப்நோதி மநஸஸ்பதிம் ।

(5) वाक्पति श्चक्षुष्पतिः । வாக்பதிஶ்சக்ஷுஷ்பதிஃ ।

(6) श्रोत्रपति र्विज्ञानपतिः । ஶ்ரோத்ரபதிர்விஜ்ஞாநபதிஃ ।

(7) एतत् ततो भवति । ஏதத்ததோ பவதி ।

(8) आकाशशरीरं ब्रह्म । ஆகாஶஶரீரம் ப்ரஹ்ம ।

(9) सत्यात्म प्राणारामं मन आनन्दम् । ஸத்யாத்ம ப்ராணாராமம் மந ஆநந்தம் ।

(10) शान्ति समृद्धममृतम् ॥ ३ ॥ ஶாந்திஸம்ருத்தமம்ருதம் ॥3॥

பதவுரை

(9) भूः इति பூஃ இதி = பூ: என்கிற
अग्नौ அக்னௌ = அக்கினியில்
प्रतितिष्ठति ப்ரதிதிஷ்டதி = இருக்கிறான்
(10) भुवः इति புவஃ இதி = புவ: என்கிற
वायौ வாயௌ = வாயுவில்
(प्रतितिष्ठति ப்ரதிதிஷ்டதி = இருக்கிறான்)
II (1) सुवः इति ஸுவஃ இதி = சுவ: என்கிற
आदित्ये ஆதித்யே = சூரியனிடத்தில் (இருக்கிறான்)
(2) महः इति மஹஃ இதி = மஹ: என்கிற
ब्रह्मणि ப்ரஹ்மணி = பிரம்மத்தில் (இருக்கிறான்)

அ:—(3) स्वाराज्यं ஸ்வாராஜ்யம்=தானே ராஜா என்கிற பாவத்தை

आप्नोति ஆப்நோதி=அடைகிறான்

(4) मनसः மநஸ:=மனதின்

पतिं பதிம்=பதியை

आप्नोति ஆப்நோதி=அடைகிறான்.

(5) वाक्पतिः வாக்பதி:=வாக்குக்குப்பிரபுவாகிறான்

चक्षुष्पतिः சக்ஷுஷ்பதி:= நேத்திரத்துக்குப் பிரபுவாகிறான்

(6) श्रोत्रपतिः ஶ்ரோத்ரபதி:=சுரோத்திரங்களுக்குப் பிரபுவாகிறான்

विज्ञानपतिः விஜ்ஞாநபதி:=விஞ்ஞானத்துக்குப் பிரபுவாகிறான்

(7) ततः தத:=பிறகு

एतत् ஏதத்=இது

भवति பவதி=ஆகிறான் (எதுவெனின்)

(8) आकाशशरीरं ஆகாஶஶரீரம்=ஆகாசத்தைச்சரீரமாயுடைய

(9) सत्यात्म ஸத்யாத்ம=ஸத்திய ஸ்வரூபமான

प्राणारामं ப்ராணாராமம்=பிராணனே சந்தோஷமாக உடைய

मनआनन्दं மநஆநந்தம்=மனதை ஆநந்தமாக உடைய

(10) शान्तिसमृद्धं ஶாந்திஸம்ருத்தம்=சாந்தியுடன் விசேஷமாய்க் கூடியும்

अमृतम् அம்ருதம்=மரணமுமற்றுமிருக்கிற

(8) ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மம் (ஆகிறான்)

வியாக்கியானம்.

(9) भूः इति अग्नौ பூ:இதி அக்நௌ=

(ஈ) ச—பா:—எவன் இவ்விதமாகத் தியானம் செய்து மனோமயனான ஆத்மாவை அடைகிறானோ அவன்மேற் சொன்ன மார்க்

வி:—(9) अग्नौ அக்நௌ=அக்கினி லோகத்தில்

भूःइति பூ: இதி=உபாசிக்கப்பட்ட பூ என்கிற வியாஹிருதியால்

प्रतितिष्ठति ப்ரதிதிஷ்டதி=ஸ்தாபனம் பண்ணப்பட்டவனாக ஆய்விடுகிறான்.

பூ என்கிற வியாஹிருதியானது உபாசகனை அக்கினி லோகத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது என்பது கருத்து. அர்ச்சிராதிமார்க்கமாய்ப் போகிறவர்களெல்லோரும் அக்கினிலோகத்தை அடைந்தாலும் பூராதி வியாஹிருதி உபாசனை மஹிமையால் சிலகாலம் அவ்விடமிருக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்.

அ:—கத்தால் சிரசுக்குவெளியே போய், இந்தபிருதிவிக்கு அதிப தியாயும்: மஹத்பிரம்மத்துக்கு அவயவம்போலுமிருக்கிற, பூ: என். கிற வியாஹ்ருதியால் கூறப்பட்ட அக்கினியில் ஸ்திரப்படுகிருன் அதாவது அக்கினிரூபமாக பூமியை வியாபிக்கிருன்.

(b) வி-வி:—மூன்று வியாஹ்ருதிகளேயும் தியானிக்கிறதி ஞல் அவன் அக்கினி முதலியவைகளில் பிரதிஷ்டையை அடைகிருன், அதாவது அக்கினிவாயு ஆதித்தியன் இவர்களுடைய சக்திகளை அடைகிருன். நான்காவது வியாஹ்ருதியை தியானிப்ப திஞல் சத்தியலோகத்திலிருக்கிற பிரம்மாவின் சக்திகளை அவன் அடைகிருன். இந்த சக்திதான் ஸ்வாராஜ்யமுதலிய பதங்களால் கூறப்படுகின்றது. அக்கினி முதலான தேவதைகளுக்கு, இவனே பதியாகிருன். ஆகையால் அவனுக்கு எல்லா தேவதைகளும் பலி யைக்கொடுக்கிருர்கள்.

(10) भुव: ஹுவஃ...:—

ச-பா:—அப்படியே இரண்டாவது வியாஹ்ருதியான புவ: என்பதால் கூறப்பட்ட வாயுவில் அவன் பிரதிஷ்டை அடைகிருன் அதாவது அதின் ரூபமாக புமியை வியாபிக்கிருன்.

II (1) सुव:...ஸுவ:...

ச-பா:—அப்படியே சுவ: என்னும் மூன்ருவது வியாஹ்ருதி யால் கூறப்பட்ட ஆதித்தியனிடத்தில் பிரதிஷ்டையை அடைகி ருன், அதாவது அவனுடைய ரூபமாக பூமியை வியாபிக்கிருன்.

து:—9. அ-கை:—பூ: முதலிய வியாஹ்ருதிகளால் கூறப்பட்டிரு க்கும் அநிருத்தாதிகளை உபாசிக்கும் பொருட்டு வேறு ஸ்தானங்க ளைச் சொல்லுகிருர்.

भूः इति ஹூஃஇதி=முன் சொன்னபடி பூ: சப்தத்தால் கூறப்ப ட்ட அநிருத்தன் என்று பெயருள்ள பரமாத்மா

अग्नौ அக்நௌ=அக்கினியில்

प्रतितिष्ठति ப்ரதிதிஷ்டதி=இருக்கிருர்

து.—10. भुवः इति ஹுவஃஇதி=புவ: என்கிற சப்தத்தால் கூறப்ப ட்ட பிரத்யுமனன் என்று பெயருள்ள பரமாத்மா

वायौ வாயௌ=வாயுவினிடத்தில்

प्रतितिष्ठति ப்ரதிதிஷ்டதி=இருக்கிருர் (இந்த பதத்தை நெடுகி லும் சேர்த்துக்கொள்ளவும்)

II 1· सुवः इति ஸுவஃஇதி=சுவ: என்று சொல்லப்பட்ட சங் கர்ஷணன்

आदित्ये ஆதித்யே=சூரியனிடத்தில் (இருக்கிருர்.)

அ:—(2) महः ... = ச-பா:— மஹ: என்கிற நான்காவது வியாஹ்ருதியால் குறிப்பிடப்பட்ட பிரதானமான பிரம்மத்தினிடத்திலும் அவன் பிரதிஷ்டையை அடைகிறான்.

(3) आप्नोति स्वाराज्यं ஆப்நோதி ஸ்வாராஜ்யம் = ச-பா: இவைகளிலெல்லாம் இவைகளின் ஆத்மாவாக இருந்து, பிரம்மமாகித்தானே சுவாராஜியத்தை அடைகிறான், அதாவது அதிபதியாக ஆகிறான். பிரம்மம் இதரதேவதைகளுக்கு அதிபதியாக இருப்பதுபோல், இவனும் அவர்களுக்கு அதிபதியாகிறான். பிரம்மத்துக்கு சகல தேவதைகள் பலியைக் கொடுக்கிறதுபோல் இவனுக்கும் கொடுக்கிறார்கள்.

வா:—இந்த உலகத்தில் எவனுக்கு வேறு அரசனில்லையோ, எவனே அரசனாக இருக்கிறானோ அவனே சுவராட் என்று சொல்லப்படுகிறான். உபாசகன் இவ்விடத்தில் இப்படிப்பட்ட அரசனாகி மனது, வாக்கு, சக்ஷுஸ், காது, புத்தி, இவைகளுக்கு அரசனாகிறான். இதில் சந்தேகமில்லை. இப்படிப்பட்ட சிலாக்கியமான பலன்கள் இப்படிப்பட்ட தியானத்தினால் சித்திக்கின்றன.

(4) आप्नोतिमनसस्पतिं ஆப்நோதி மநஸஸ்பதிம்:—

ச-பா:—மனதின் பதியை அவன் அடைகிறான்; சகல மனதுகளின் பதியை அடைகிறான். சகலத்துக்கும் ஆத்மாவான பிரம்ம

வி:—II (3) स्वाराज्यं ஸ்வாராஜ்யம் = அகர்மாதீனம்-அதாவது கர்மாதீனமற்றது.

(4) मनसस्पतिं आप्नोति மநஸஸ்பதிம் ஆப்நோதி = தன்னுடைய சங்கற்பத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சர்வேந்திரியங்களோடு கூடி

து:—2. महः इति மஹஇதி = மஹ: என்று சொல்லப்பட்ட வாசுதேவன்

ब्रह्मणि ப்ரஹ்மணி = சதுர்முக பிரம்மாவினிடத்தில் (இருக்கிறார்)

3. அ-கை;—சதுர்முகனிடமிருக்கிற வாசுதேவனும் பரிமித ஸ்தானத்திலிருக்கவில்லை ஆனால் வியாபகராயிருக்கிறார் என்பதை आप्नोति ஆப்நோதி என்பதால் சொல்லுகிறார்.

स्वाराज्यं ஸ்வாராஜ்யம் = ஜகத்தை

(सः ஸ: = அந்த வாசுதேவன்)

आप्नोति ஆப்நோதி = வியாபித்திருக்கிறார் என்று அர்த்தம்

4. मनसस्पतिं மநஸஸ்பதிம் = மனதின்பதியான அநிருத்தனையும்

அ:—த்தை அடைகிறான். பிரம்மம் சகல மனதுகளினால் மனனம் செய்கிறது. இவ்விதமாய் அறிகிறவன் தியானிக்கிறவன் பிரம்மத்தையே அடைகிறான்.

வி-வி.—எல்லாருக்கும் அதிபதியாகிறது மன்றியில் சகல பிராணிகளின் மனதுகளுக்கும் அதிபதியாகிறான்.

(5) वाक्पतिः வாக்பதி:=சகலவாக்கு இந்திரியங்களுக்கும் சகலசக்ஷுரிந்திரியங்களுக்கும், சகல கர்மேந்திரியங்களுக்கும் சகல ஞானேந்திரியங்களுக்கும் அதிபதியாகிறான், சகலத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பதால், சகல பிராணிகளின் கரணங்களையும் தன்னுடையதாக்கிக் கொள்ளுகிறான்.

வி-வி.—विज्ञानपतिः விஜ்ஞானபதி:=அந்தக்கரண மென்பது ஒன்றாக இருந்தும், சக்தி பேதத்தால் மனது என்றும் விஞ்ஞானமென்றும் கூறப்படுகின்றது. இந்திரியமாக பாவிக்கப்படும் போது அது மனது எனப்படுகின்றது. கர்த்தாவாக பாவிக்கப்படும்போது விஞ்ஞானம் (புத்தி) என்று கூறப்படுகின்றது. முன் ஒரு தேசத்திலிருக்கிற மனது, வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களுக்கு அவன் அதிபதியாக இருந்தான். இப்போது தியானபலத்தால் விராட் ஸ்வரூபத்தை அடைந்து சகல தேசங்களிலுமிருக்கிற மனது வாக்கு முதலியவைகளின் அதிபதியாக ஆகிறான்.

(7) एतत्...வ்ஏதத்...

ச-பா மேலும், இவைகளுக்கெல்லாம் மேலாகவும் அவன் ஆகிறான். அது என்னவெனின்,

---

வி:—னவன்-அல்லது இந்திரியங்களை அபேக்ஷிக்காமல் உண்டான ஞானத்தோடு கூடினவன்

(7) அதின் பிறகு இது உண்டாகிறது. அது என்னவெனின்

து:— आप्नोति ஆப்நோதி=வியாபிக்கிறார்

நித்தியமான ஐசுவரிய பலத்தால் தன்னையும் ஜகத்தையும் வியாபித்துக்கொண்டிருப்பதால்

5. वाक्पतिः வாக்பதி:=வாக்கிலிருந்து வாக்கை நியமனம் செய்கிறவர்

चक्षुष्पतिः வக்ஷுஷ்பதி:=சக்ஷுவுக்குப்பதி

6. श्रोत्रपतिः ஶ்ரோத்ரபதி:=ஶ்ரோத்திரதின் நியந்தா

विज्ञानपतिः விஜ்ஞானபதி:=உத்தமஞானத்தைக் கொடுக்கப்பட்டவர்

एतद्भूतात्मवान् வ ஏதத்தொஜவதி = இவ்விதமாக அநேகவிதமான ரூபங்களை தரிக்கிறவராயிருக்கிறார் என்பது கருத்து

அ:—(8) आकाशशरीरंब्रह्म ஆகாஶஶரீரம்ப்ரஹ்ம=

ச-பா-அவன் பிரம்மமாகவே ஆகிறான், இந்தபிரம்மத்துக்கு ஆகாசம் சரீரம், அல்லது இதினுடைய சரீரம் ஆகாசம்போல் சூட்சுமமானது. இப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தை அவன் அடைகிறான்.

வி-வி சமஷ்டியாகிற விராட் ஸ்வரூபத்தை அடைந்த பிறகு பிரம்மத்தின் வாஸ்தவ ஸ்வரூப ஞானத்தை அவன் அடைகிறான் அவித்தை நாசமடைந்தபிறகு அடியிற் சொல்லியபடி ஸ்வரூபம் சித்திக்கிறது.

(1) ஆகாசம்போல் பிரம்மமும் சரீரமற்ற ஸ்வரூபமுள்ளது அல்லது.

(2) சகல ஜகத்கற்பனைக்கும் அதிஷ்டானமாக இருப்பதினால் பிரம்மம் சகலத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிறது. ஆகையால் ஆகாசமும் பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபமாக சொல்லப்படுகின்றது. ஆகாசத்தில் இரண்டு அம்சங்கள் இருக்கின்றன.

(1) சச்சிதானந்த ரூபமான அதிஷ்டானம்சம்

(2) நாம ரூபங்களாகிற ஆரோபிக்கப்பட்ட அம்சம். இவைகளில் நாம ரூபாம்சம் மித்தையானதால் பிரம்மஸ்வரூபத்தில் ஏற்படமாட்டாது. ஆனால் அதிஷ்டானம்சம் சத்தியமானதால் பிரம்மத்தில் ஏற்படலாம்.

(9) सत्यात्म ஸத்யாத்:—

ச-பா இதின் ஸ்வரூபம் ஆகாரத்துடன் கூடியிருந்தாலும் ஆகாரமற்றதாயிருந்தாலும் ஒரேரீதியாக இருக்கிறது.

வி:—(8) आकाशशरीर ஆகாஶஶரீரம்=நான்கு பக்கங்களிலும் பிரகாசமான சரீரத்தோடு கூடின

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மரூபமாக ஆகிவிடுகிறான்.

(9) सत्यात्मप्राणारामं ஸத்யாத்மப்ராணாராமம்=எப்போதும் ஒரே ரூபமாயிருப்பதால் சத்தியர்களாகவும் நித்திய முக்தர்களாயுமிருக்கிற ஜீவர்களுக்கு பிராணன்போல் பரம பிரீதிக்கு ஆஸ்பத

து:—8. வாசுதேவருடைய குணங்களை आकाशशरीरं ஆகாஶஶரீரம் முதலியதால் சொல்லுகிறார்.

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=வாசுதேவர் என்கிற பிரம்மம்

आकाशशरीरं ஆகாஶஶரீரம்=ஆகாசம் போல் வியாபித்திருக்கிறது.

அ:—வி-வி:— சகல ஜகத்கற்பனைக்கும் அதிஷ்டான மாயிருப்ப தால், பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபம் சத்தியமாயிருக்கிறது, பாதிக்கப்பட மாட்டாது.

प्राणारामं ப்ராணாராமம் —

ச-பா:—பிராணன்களிடத்தில் இவன் இரமிக்கிறான், அல்லது பிராணன்கள் இவனிடத்தில் இரமிக்கின்றன

வி-வி:—உற்பத்தி முதலிய வியவஹாரங்கள் பிரம்மத்தினிடத் திலிருக்கின்றன. பிரம்மத்தினின்றும் பிராணன் உற்பத்தியாகு தல் முண்டகோபநிஷத்து II-1-3 ல் தெரியவருகிறது. அப்படியே பிரச்னோபநிஷத்து III-1 லும் தெரியவருகிறது. இப்படிப்பட்ட பிராணனிடத்தில் ரமிக்கிறபடியால் பிராணாராமம் என்று சொல் லப்படுகிறது.

मन आनन्दम् மனஆனந்தம் —

ச-பா:—அவனுக்கு மனதானது ஆநந்தத்தைத்தவிர வேறு ஒன்றும் கொடுக்கிறதில்லை

வி-வி:—மனதானது எப்போது இந்திரியவிஷயங்களை நோக் காமல் பிரம்மத்தை நோக்குகிறதோ, அப்போதுதானே மனதிற்கு விசேஷ சுகம் கிடைக்கிறது. அப்படியே மைத்திரேய உபநிஷத் தில் (VI-34) சொல்லியிருக்கிறது. இந்த தைத்திரீய உபநிஷத்தி லேயே II-7லும் சொல்லியிருக்கிறது.

வி:—மா இருக்கிறாரோ அவரையே ஆராமமாக அதாவது போக்கிய வஸ்துவாக சொல்லி யிருக்கிறது.

मनआनन्दं மனஆனந்தம்=சங்கற்பமாத்திரத்தால் உண்டான ஆந ந்தத்தை உடையது.

---

9. सत्यआत्मा ஸத்யாத்மா=நல்லகுணங்களால் பூர்ணமாயிருக் கிறது.

து:— सत्भावे साधुभावेच ஸத்பாவே ஸாதுபாவேச என்கிற வசனப்படி ஸத்சப்தத்துக்கு சாதுகுணம் என்று அர்த்தம்

प्राणारामं ப்ராணாராமம்=முக்கியவாயு அவருடைய விசேஷ ஆநந்தத்துக்கு ஸ்தானமாயிருக்கிறான் அதாவது மற்ற எல்லா வற்றையும் விட முக்கியப் பிராணனிடம் வெகு பிரீதியுடன் வாசு தேவ பரமாத்மா இருக்கிறார். (அல்லது) பிராணசப்தம் பலத்தைக் கூறும் பல ஸ்வரூபமாயும் சுகஸ்வரூபமாயுமிருப்பதால் பிராணாராம என்று சொல்லப்படுகிறார்.

मनआनन्दं மனஆனந்தம்=ஞானாநந்தஸ்வரூபராயிருக்கிறார்.

அ:—(10) शान्तिसमृद्धं ஶாந்திஸம்ருத்தம்=இவன் சாந்தியுடனும், சம்ருத்தியுடனும் கூடியிருக்கிறான். அல்லது சாந்தியால் நிறைந்திருக்கிறவன்

வி-வி:— மனதானது விக்ஷேபமற்று இருப்பதே அதாவது கண்ட இடத்தில் அலையாமலிருப்பதே சாந்தி. இதால்நிறைந்திருக்கிறது பிரம்மம். ஆநந்தைகரசமான பிரம்மம் அறியப்பட்ட மாத்திரத்தில், அந்த ஆநந்தத்தில் முழுகியிருக்கிற மனது எங்கும் அலையமாட்டாது. இந்த சாந்தியானது சுவேதாசுவதரம் IV-14 லும், பகவத்கீதை VI-15 லும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் மனதால் ஏற்படும் சாந்தியால் நிரம்பியிருக்கிறது. பிரம்மம் அல்லது இந்த சாந்தியானது பிரம்மத்தினிடத்திலேயே இருக்கிறது. எப்படி மாயையானது ஜகதாகாரமாகவிகாரமடைகிறதோ அப்படி பிரம்மம் அடைகிறதில்லை. அது கூடஸ்தநித்தியம். ஆகையால் தன்னிடத்திலிருக்கிறசாந்தியாலேயே பிரம்மம் நிரம்பியிருக்கிறது.

अमृतं அம்ருதம்:—

ச-பா:—பிரம்மம் மரணதர்மமற்றது.

வி-வி:—பிராணன் தேகத்தைவிட்டு வெளியே போகுதலே மரண மெனப்படும். இது காரணசகிதமான ஜீவனுக்குப் பொருந்துமேதவிர பிராணமற்ற பரமாத்மாவுக்குப் பொருந்தாது. பரமாத்மாவுக்குப் பிராணனில்லை என்பது முண்டகம் II-1-ல் தெரியவருகிறது.

ச.பா:—இந்த அதிக குணவிசேஷணங்கள் மனோமயனாக வர்ணிக்கப்பட்ட பிரம்மத்துக்கே ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்பதை அறியவேண்டும்.

வி:—10) शान्तिसमृद्धं ஶாந்திஸம்ருத்தம்=ஆத்தியந்திகசாந்தியுடன் கூடினது.

अमृतं அம்ருதம்=சம்சாரமற்றது.

இப்படிப்பட்ட பிரம்மமாக ஆய்விடுகிறேன்.

து:—10. शान्तिसमृद्धं ஶாந்திஸம்ருத்தம்=சகல பிரகாரமான சுகமும் அவரிடம் பூர்ணமாயிருக்கிறது வேறு ஒருவருடைய பிரசாதத்தால் அவருக்கு சுகம் உண்டாகவேண்டியதில்லை

अमृतं அம்ருதம்=தேகமிருந்தும் அந்ததேகம் நித்தியம்

IV. பிரம்மோபாசனவிதி.

வி-வி:—இவ்விதமாக உபாசிக்கவேண்டிய ஸ்வரூபத்தையும் அதை அடையும் மார்க்கத்தையும், உபாசனையால் கிடைக்கக்கூடிய பலனையும் சொல்லி இப்போது உபாசனையை விதிக்கிறார்.

IV (1) इति प्राचीनयोग्यो पास्व ॥४॥ இதி ப்ராசீநயோக்யோபாஸ்வ ॥4॥

பதவுரை.

इति இதி=இவ்விதமாக

प्राचीनयोग्य ப்ராசீநயோக்ய=பிராசீன யோக்கியனே

उपास्व உபாஸ்வ=உபாசிப்பாயாக.

வியாக்கியானம்.

ச-பா:—பிராசீனயோக்கியனே, இவ்விதமாக மனோமயத்வாதி தர்மங்களுடன் கூடியிருக்கிற மேற்சொன்ன பிரம்மத்தை உபாசிப்பாயாக. இப்படிப்பட்ட ஆசாரியாருடைய வசனமானது அவருக்கு சத்தியத்திலிருக்கும் அபிமானத்தைக் காட்டுகிறது.

வி-வி:—பூர்வகாண்டத்தில் சொல்லிய நித்தியநைமித்திககர்மங்களைச்செய்வதினால் எவனுடையபாபம் நசித்துப் போயிருக்கின்றதோ அவன் உபாசனைக்கு யோக்கியனாகிறான். இப்படிப்பட்ட பிராசீன யோக்யனை சிஷ்யனை மஹாசமஸ்யன் என்கிற ரிஷி உபதேசம் செய்தார். इति இதி சப்தம் सयएषोऽन्तर्हृदय आकाश, ஸய ஏஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச முதலியவைகளால் கூறபட்ட பிரகாரத்தை கூறுகிறது. அப்படியே आकाशशरीरंब्रह्म ஆகாசசரீரம் ப்ரஹ்ம முதலியவைகளும் கூறப்படுகின்றன. एतत्ततोभवति ஏதத்ததோ பவதி என்ற வாக்கியத்தால் விராட் ஸ்வரூபத்தை அடைந்

வி:—IV (1) इति இதி=இந்தபிரகாரம்

प्राचीनयोग्यउपास्व ப்ராசீநயோக்யஉபாஸ்வ = பிராசீன யோக்கியன் என்று பெயருள்ள சிஷ்யனை குருவானவர் சிக்ஷித்தார்.

6-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—III. 1. इति இதி =இந்த பிரகாரம்

प्राचीनयोग्य ப்ராசீநயோக்ய=அதிகாரிகளுக்குள் முதல்வரான சதுர்முகரே

उपास्व உபாஸ்வ=உபாசியும்

என்பதாய் பகவான் வாசுதேவ பரமாத்மாவானவர் சதுர்முக பிரம்மாவுக்குச் சொன்னார் என்பதாக அறியத்தக்கது.

அ.—தபிறகு பிரம்மத்தின் ஸ்திதியை அடைவதே தியானத்தின் பலன் என்பதாய் சுருதி. கூறுகிறது, ஆகவே आकाशशरीरंब्रह्म ஆகா ஶஶரீரம்ப்ரஹ்ம=முதலிய பாகத்தால் முக்தி ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டதாக அறியவேண்டியது.ஆயினும் तं यथायथोपासतेतदेवभवति தம் யதாயதோபாஸதே ததேவ பவதி=அதாவது அதை எப்படி எப்படி உபாசிக்கிருனே அப்படியே ஆகிருன் என்கிற சுருதிப்படி உபாசியவிஷயமும் பலனும்ஒரேவிதமாக இருக்கவேண்டுமானதால் ஆகாசசரீரம் முதலியகுணங்களையும் உபாசிக்கவேண்டியது என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஸ்ரீசங்கராசாரியர் இந்த சுருதி உபாசியபிரம்மத்தின் குணங்களைக் கூறுவதாக அர்த்தம் செய்கிருர்.

வி-வி:—இவ்விடத்தில் ஒருவிசாரம் செய்யத்தக்கது, 5 வது 6 வது அனுவாகங்கள் ஒரு உபாசனையை போதிக்கின்றனவா ? அல்லது இரண்டு உபாசனைகளையா ?

பூர்வபக்ஷம்.—இவைகளில் கூறிய உபாசியவிஷயங்களும் உபாசனுபலன்களும் வெவ்வேருயிருப்பதால், உபாசனைகள் இரண்டாக இருக்கவேண்டும். 5 வது அனுவாகத்தில் உபாசிக்கப்பட்டது ஒரு பிரதீகம், லோகாதிரூபமாக பாவிக்கப்பட்ட வியாஹிருதி. 6 வது அனுவாகத்திலோஉபாசிக்கப்பட்டது மனேமயமாயும் இதரகுண விசேஷங்களுடனும் கூடியிருக்கிற பிரம்மம், 5வதில் தியானபலன் "அவனை தேவதைகள் பூஜிக்கிருர்கள்" என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது; 6 ல் சுவாராஜ்ஜியம் அடையப்படுவதாக சொல்லியிருக்கிறது· ஆகையால் இரண்டு அனுவாகங்களிலும் உபதேசிக்கப்பட்ட உபாசனைகள் வெவ்வேறு.

சித்தாந்தம்:—இரண்டு அனுவாகங்களும் ஒரே புருஷனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால், இரண்டும் ஒரு உபாசனையைத்தான் கூறும். 5 வது அனுவாகத்தில் तायो वेदसवेदब्रह्म தாயோவேத ஸவேதப்ரஹ்ம=(அவைகளை எவன் அறிகிருனே அவன் பிரம்மத்தை அறிகிருன்) என்னும் சுருதி (III-10) வசனம் வியாஹிருதி தியானம் எவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அவனுக்கே பிரம்மத்தியானமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கூறுகிறது. மேலும் 3 வது அனுவாகத்தில் भूरितिअग्नौप्रतितिष्ठति ஹுரிதி அக்னௌ ப்ரதிதிஷ்டதி=(பூ: வாகிற அக்கினியில் அவன் பிரதிஷ்டையை அடைகிருன் அதாவது அக்கினி ரூபமாய் அவன் பூலோகத்தை வியாபிக்கிருன்) என்கிற சுருதி வியாஹிருதியின் தியானபலனையும் கூறுகிறது. ஆகையால் இரண்டு அனுவாகங்களும் ஒரே உபாசனையை கூறுகின்

றன. உபாஸியவிஷயங்களில் அங்காங்கிபாவங்கள் இருக்கின்றன. அங்கோபாஸனையின் பலன் தேவதைகளால் பூஜிக்கப்படுதலும், பிரம்மோபாஸனைக்குப் பலன் தனிமையாகச் சொல்லியிருக்கிறதும் தியானத்தில் பிரம்மம் முக்கியம் என்பதைக்காட்டும் பொருட்டேயாம். ஆகையால் இரண்டும் ஒரு உபாஸனையே. அவைகளில் ஒருபாகம் அங்க (தேவதை)உபா ஸனையையும் மற்றொரு பாகம் அங்கி (பிரம்ம) உபாஸனையையும்கூறுகிறது.

மேற்சொன்ன யுக்தியைக்கொண்டு 6-வது அனுவாகத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட உபாஸனையையும் 7 வது அனுவாகத்தில் உபதேசிக்கப்படும் உபாஸனையும் ஒன்று என்றே பாவிக்கக்கூடாது, வெவ்வேறு என்று பாவிக்கவேண்டும் என்பது பிரம்மசூத்திரம் III-3-58 ல் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

6-7வது அனுவாகங்களில் கூறப்பட்ட வித்தைகள் வெவ்வேறாயிருப்பதால் ஒன்றையே அப்பியஸிக்கவேண்டியது. இரண்டை அப்பியஸிக்கக்கூடாது என்பது பிரம்ம சூத்திரம் III-3-59ல் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மத்தை ஆத்மஸ்வரூபமாக உபாஸிக்கவேண்டியது என்பது பிரம்மசூத்திரம் IV-1-3ல் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் மனோமயனும் அமிருதமாயும், தேஜோமயனுமிருக்கிற பரமாத்மா என்று தியானம் செய்யவேண்டியது. பிரம்மசூத்திரம் I-2-1ல் பரமாத்மா எப்படி மனோமயன் என்பது விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரமாத்மா தேஜோமயம் என்பது I.1-20ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அமிருதம் முதலிய குணவிசேஷங்களையும் பிரம்மத்தையே கூறுகின்றன. ஆகையால் பரமாத்மாவையே தியானிக்க வேண்டியது. இந்த உபாஸனையை பிரம்ம சாக்ஷாத்காரம் வரையிலும் அதாவது உபாஸகன் தான் பிரம்மம் என்பதாய் அறிகிறவரையிலும் அப்பியஸிக்கத்தக்கது. 3-வது அனுவாகத்தில் சொல்லியபடி உபாஸனை என்பது பாவானுஸந்தானம். இந்த உபாஸனையை மரணம் வரையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது என்பது பிரமம் சூத்திரம்IV .1-12-ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி உபாஸிக்கிறவன் சரீரத்தை விடுவதில் ஒருவிசேஷமிருக்கிறது' என்பது பிரம்மசூத்திரம் IV-2-17-ல் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உபாஸகனுக்கும் ஸாதாரணபுருஷனுக்கும் மரணவிஷயத்திலுள்ள ஐந்து சமானம்சங்கள் பிரம்மசூத்திரம்IV-2-1,2 லும்.IV-2-3லும் IV.2-4-6லும் IV-2-7லும் IV-2-8-11லும் அதாவது IV-வது அத்தியாயம் 2-வது பாதம் 1-முதல் 11-வரையிலுள்ள சூத்திரங்களில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அ:—உபாசகனுடைய மார்க்கம் இந்த அனுவாகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மலோகத்துக்கு உபாசகன் போகும்மார்க்கத்தைப்பற்றி வேதாந்த சூத்திரங்களில் ஆறு விஷயங்கள் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(1) உபாசகனுடைய ஆத்மா இராத்திரியிலும் சூரியனுடைய கிரணத்துடன் சம்மந்தப்படுகிறது. (IV-2-18-19)

(2) தக்ஷிணாயனத்தில் மரணமடையும் உபாசகனும் உத்தராயணமார்க்கத்தை அடைகிறான். (IV-2-20-21)

(3) இந்தமார்க்கம் ஒன்றே (IV-3-1)

(4) வாயுலோகமானது ஆதித்யலோகத்துக்கு முன்னேயே இருக்கிறது (IV-3-2)

(5) வித்யுத் பிரதேசம் வருணனுடைய ஸ்தானத்துக்குமுன்னமேயே இருக்கிறது (IV-3-3)

(6) மார்க்கத்திலிருக்கிற தேஜஸ்கள் மார்க்கசின்னங்கள். யோகபூமிகளன்று. (IV-3-4-6)

(6) சகுணபிரம்ம உபாசகர்களுக்கெல்லாம் இந்ததேஜோமார்க்கம் ஒன்றே. (IV-3-7-14)

பிரம்மத்தைத் தவிர பிரதீகத்தை உபாசிக்கிறவர்கள் பிரம்மலோகத்தை அடையமுடியாது. (IV-3-15.16) பிரம்மலோகத்தின் மஹிமை இந்த அனுவாகத்தின் 3-வது விபாகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த லோகத்துக்கு வந்தவுடன் உபாசகன் ஜீவாத்மாக்களுடனும் பரமாத்மாவுடனும் ஏகபாவத்தை அடைகிறான் அக்கினி வாயு முதலானவர்களுடன் ஒன்றாகி அவர்களுடைய சக்திகளை அடைகிறான். பரமாத்மாவுடன் ஒன்றாகி பூராதிலோகங்களின் அதிபதியாகி ஸ்வாராஜ்ஜியத்தை அடைகிறான்.

இந்த சுவாராஜ்ஜிய விஷயமாய் 4-விஷயங்கள் வேதாந்த சூத்திரங்களில் சொல்லியிருக்கின்றன.

(1) பிரம்மலோகத்தில் யோகியானவன் சங்கற்பத்தினாலேயே விஷயங்களை அடைகிறான் (IV-4-8-9)

(2) பிரம்மலோகத்தில் யோகியானவன் சரீரத்துடன் அல்லது சரீரமன்றில் போகங்களை போகிக்கக்கூடும். (IV-4-10-14)

அ:—(3) யோகியானவன் உற்பத்திசெய்யும் ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் ஜீவன் இருக்கிறான் (IV-4-15-16)

(4) பிரபஞ்சத்தை எல்லாம் மட்டும் யோகி சிருஷ்டிக்கமுடியாது. (IV-4-17-22)

ஸ்வாராஜ்யமடைந்த யோகி பிரம்மலோகத்திலிருக்கும் போதே சாக்ஷாத்காரத்தை அடைகிறான். அதாவது கேவலம் அசங்கப்பிரம்மத்தின் வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்கிறான். பிறகு விதேஹகைவல்லியத்தை அடைகிறான். இந்தஸ்திதிதான் இந்த அனுவாகத்தில் एतत्ततोभवति வை தக்ஷதொஹவதி—என்பதால் கூறப்படுகிறது. இதுவே IV-3-10-லும் வியாசரால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மலோகம் நாசமானவுடன், பிரம்மத்துடன் பரப்பிரம்மத்தை அடைகிறான். இவ்விதமாக பிரம்மத்தை தியானிக்கிறவன் முதலில் பிரம்மலோகத்தை அடைந்து பிறகு சுத்த மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

वायावमृतमेकंच । வாயாவம்ருதமேகஞ்ச ॥

வாயு முடிய ஒருவர்க்கம் அமிருதம் முடிய ஒருவர்க்கம் மேல் ஒருவாக்கியம் ஆக 21-வது வாக்கியங்கள் இந்த அனுவாகத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன.

6-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—இந்த அனுவாகத்துக்குப் பிரமாண வாக்கியம் பிரம்மாசாரம் என்கிற கிரந்தத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது

यएषहृदयाकाश स्त्वनिरुद्धस्तुतद्गतः ।
प्रद्युम्नस्तालुमध्यस्थो लंबिन्यामिन्द्रनामकः ।
व्याख्यःसपर्णरूपत्वा त्केशांतेवर्ततेतुयः ।
संकर्षणःसुपर्णात्मा वासुदेवोऽव्ययःस्मृतः ।
यस्माद्व्यपगतेस्थाता जगतिप्रलयेविभुः ।
अशीर्षककपालोसौ कपालाद्परिस्थितः ।
अनिरुद्धस्तुभूर्नामा हुताशेसंव्यवस्थितः ।
प्रद्युम्नोभगवान्वायौ भुवइत्येवकीर्तितः ।
संकर्षणःसुवर्नामा सूर्येतिष्ठतिकेशवः ।
महोनामावासुदेवो ब्रह्मणिस्थश्चतुर्मुखे ।
सवासुदेवःस्वाराज्यं व्याप्यास्मिन्मनसस्पतौ ।

अनिरुद्धश्चसंव्याप्त स्ततोवागादिनांपतिः ।
वागादिषुस्थितोनित्यं भवत्येवजनार्दनः ।
स्वव्यापीचजगद्व्यापी नित्यैश्वर्यात्सईश्वरः ।
आकाशवद्व्याप्तदेहः सत्यात्मागुणपूरितः ।
वायोविशेषरमको बलानंदस्वरूपवान् ।
ज्ञानानन्दस्वरूपोसौ शांतिनामासुखोन्नतः ।
अंतर्गत्वात्स्वतःपूर्तः समृद्धंतत्प्रकीर्तितं ।
इत्युपास्यप्राथमिकोयो ह्यस्यास्मदुपासने ।
प्राधान्यादितिपूर्वंहिप्राहविष्णुश्चतुर्मुखं ॥ ब्रह्मसारे ॥

யத்வக்ஷஸ்யாகாஶஸம்ஸ்தோ நிருத்தஸ்தஸ்தத: ।
ப்ரத்யும்நஸ்[illegible] நாஸிக: ।
வ்யாப்ய: ஸர்வகுண[illegible] ।
ஸம்கர்ஷண: ஸர்வ[illegible] வாஸுதேவோ வ்யவஸ்தித: ।
யஸ்மாத்[illegible] ஜகதி[illegible] ।
[illegible] ।
அநிருத்தஸ்ஸ[illegible] ।
ப்ரத்யும்ந[illegible] ।
ஸம்கர்ஷண: ஸ[illegible] திஷ்டதி கேஶவ: ।
[illegible] ।
[illegible] ।
அநிருத்தஶ்சஸம்வ்யாப்த ஸ்ததோவாகாதிநாம்பதி: ।
வாகாதிஷுஸ்திதோநித்யம் பவத்யேவஜநார்தந: ।
ஸ்வவ்யாபீசஜகத்வ்யாபீ நித்யைஶ்வர்யாத்ஸஈஶ்வர: ।
ஆகாஶவத்வ்யாப்ததேஹ: ஸத்யாத்மாகுணபூரித: ।
வாயோர்விஶேஷரமகோ பலாநந்தஸ்வரூபவாந் ।
ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபோஸௌ ஶாந்திநாமாஸுகோந்நத: ।
அந்தர்கத்வாத்ஸ்வத:பூர்த்த: ஸம்ருத்தம்தத்ப்ரகீர்த்திதம் ।
இத்யுபாஸ்யப்ராதமிகோயோ ஹ்யஸ்யாஸ்மதுபாஸநே ।
ப்ராதாந்யாதிதிபூர்வம்ஹி ப்ராஹவிஷ்ணுஶ்சதுர்முகம் ।
॥ப்ரஹ்மஸாரே

I-7-வது அனுவாகம்.

பிரத்தியக்ஷ பிரம்மோபாசனை ஹிரணியகர்போபாசனை

அவதாரிகை.—

ச-பா:—வியாஹிருதிஸ்வரூபமாக பிரம்மத்தை உபாசிக்கும் படி சுருதி இவ்விதமாய் உபதேசித்தது. அந்த பிரம்மத்தையே பாங்கத அதாவது பிருதிவீமுதலிய ஐந்து ஸ்வரூபமாக (மகாப லன்களை அடையும் பொருட்டு) உபாசிக்க வேண்டு மென்பதை சுருதி இனி உபதேசிக்கிறது. பங்கதி என்பது வேதத்தின் சந்தஸ் (விருத்தம்) அதில் ஐந்து பாதங்களிருக்கின்றன. இந்த பிர பஞ்சமும் ஐந்து வகுப்புகளுடன் கூடியிருப்பதால், ஐந்து என்கிற லக்கத்தைக்கண்டு பங்கதி சந்தசாக பாவிக்கப்படலாம். ஆகவே பங்கதியுடன் கூடின ஜகத்து பாங்கதம் எனப்படுகிறது. पञ्चपादापङ्क्तिः पाङ्क्तोयज्ञः வஞுவாஊவஂக்ஷீஃ வாஂகெ்ஹாயஜ்ஞஃ= (அதாவது பங்கதி ஐந்து பாதமுள்ளது, யஞ்ஞும் பாங்கதம்) என்கிற சுருதிப்படி யஞ்ஞுமும் பாங்கதம் ஆகையால் லோகம்முதல்ஆத்மா வரையிலுமுள்ள சகலத்தையும் பாங்கத்மாக பாவிப்பது யஞ்ஞும் என்றுபாவிப்பது போலாம். இப்படி பாவிக்கப்பட்ட யஞ்ஞுத்தினால் ஒருவன் பாங்கதமாகக் காணப்படும் பிரஜாபதியாக ஆய்விடுகிறுன்.

வா:—ஹிரணியகர்ப்பன் அதாவது பிரஜாபதி அதாவது சிருஷ்டியில் விளங்கும் பிரம்மமே பாங்கதம். ஏனெனின் பிரபஞ்சம் ஐந்துவித தத்துவங்களால் உண்டாயிருக்கிறது. ஹிரணியகர்ப்பனை பாங்கதனுக பாவிப்பது அவரை யஞ்ஞுமாக பாவிப்பது போலாம். ஏனெனின் யஜமானன், பத்நீ, புத்திரன், தியானுதி தெய்வசம்பத்து, கர்மம் திரவியம் முதலிய மானுஷ சம்பத்து இவ்வைந்தால் யஞ்ஞும் சித்திக்கிறது. இப்படிப்பட்ட தியானரூபமான யஞ்ஞுத்தால் ஒருவன் பிரஜாபதியின் ஸ்திதியை அடைகிறுன்.

வி-வி:—ஆருவது அனுவாகத்தில் மனோமயாதி ரூபமான பிரம்மத்தின் தியானம் உபதேசிக்கப்பட்டது. இந்த பிரம்மத்துக்கு கண்ணுக்கு விஷயமாகும்படியான குணங்களில்லாதபடியால் உத்தமாதிகாரிகளால் தான் அது அறியப்படும். மந்தாதிகாரிகளுக்கு கண்ணுக்கு விஷயமாகும்படியான பிரம்மத்தின் உபாசனை இந்த ஏழாவது அனுவாகத்தில் உபதேசிக்கப்படுகின்றது.

ஆதிபௌதிகவகுப்பு.

ஆதிபௌதிகம் அதாவது மனிதனுடைய சரீரத்துக்கு வெளியிலிருக்கிற, ஐந்து உட்பிரிவுகளுடன் கூடிய மூன்று வகுப்புகளைத் தியானிக்கவேண்டிய பிரம்மத்தின் குணவிசேஷமாக முதலில் சுருதி உபதேசிக்கிறது.

(1) पृथिव्यन्तरिक्षं द्यौर्दिशोऽवान्तरदिशः । ப்ருதிவ்யந்தரிக்ஷம் த்யௌர்திஶோऽவாந்தரதிஶ꞉ ।

(2) अग्निर्वायुरादित्य श्चन्द्रमा नक्षत्राणि । அக்நிர்வாயுராதித்ய ஶ்சந்த்ரமா நக்ஷத்ராணி ।

(3) आप ओषधयो वनस्पतय आकाश आत्मा । ஆப ஓஷதயோ வநஸ்பதய ஆகாஶ ஆத்மா ।

(4) इत्यधिभूतम् ॥1 இத்யதிபூதம் ॥1॥

பதவுரை.

पृथिवी ப்ருதிவீ = பூமியும்

अन्तरिक्षं அந்தரிக்ஷம் = ஆகாசமும்

द्यौः த்யௌ꞉ = த்யுலோகமும் (நக்ஷத்திராதிமண்டலம்)

दिशः திஶ꞉ = திக்குக்களும் (கிழக்குமுதலியவை)

अवान्तरदिशः அவாந்தரதிஶ꞉ = திக்குக்களுக்கு மத்தியிலுள்ள திக்குக்களும்

अग्निः அக்நி꞉ = அக்கினியும்

वायुः வாயு꞉ = வாயுவும்

आदित्यः ஆதித்ய꞉ = சூரியனும்

चंद्रमाः சந்த்ரமா꞉ = சந்திரனும்

नक्षत्राणि நக்ஷத்ராணி - (நக்ஷத்திரங்களும்)

आपः ஆப꞉ = ஜலங்களும்

ओषधयः ஓஷதய꞉ = ஔஷதிகளும் (கொடிகள்)

वनस्पतयः வநஸ்பதய꞉ = புஷ்பிக்காத, பலனைக் கொடுக்கும் விருக்ஷங்களும்

அத்:—आकाश: ஆகாஶ:=ஆகாசமும்
आत्मा ஆத்மா=விராட்டும்
इति இதி=இந்தப் பிரகாரம்
अधिभूतं அதிபூதம்=அதிபூதம்

வியாக்கியானங்கள்।

ச—பா:—எப்படி இந்த பிரபஞ்சமெல்லாம் பாங்கதம் என்பதை சுருதி நிரூபிக்கிறது. பிருதிவி முதலியவைகள் லோகபாங்கதம். அக்கினி முதலியவை தேவதாபாங்கதம். ஜலம் முதலியவை பூதபாங்கதம். பூதபஞ்சகத்தில் கூறப்பட்ட ஆத்மாவை விராட் அதாவது ஸ்தூலபிரபஞ்சாபிமானியாக அறியவேண்டியது. அதிபூத என்கிற பதத்தால் அதிலோக அதிதைவங்களையும் முன் கூறப்பட்டதாக அறியவேண்டியது. ஏனெனின், லோகபாங்கதம் தேவதாபாங்கதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

I. 7-வது அநுவாகம்.

வி:—(1) பிருதிவி முதலிய ஐந்தும் அக்கினி முதலிய ஐந்தும் அப்பு முதலிய ஐந்தும் ஆகிய இந்த மூன்று விதமான பஞ்சகங்கள் அதி பூதங்களாம்

I. 7-வது அநுவாகம்.

து:—I. (1) அ-கை:—வேதவித்தையை அடையும்பொருட்டு முதலிலிருக்கிற வித்தையைச் சொல்லுகிறார். பிருதிவி முதலிய அதிபூதங்களான அவ்வைந்து கூடிய மூன்று வகுப்புகளிலும், பிராணன், முதலான அத்தியாத்மகங்களான அவ்வைந்து கூடிய மூன்றுவகுப்புகளிலும் கிரமமாக நாராயணன் முதல் வாசுதேவர் (சில பாடங்களில் அநிருத்தர்) வரையிலுள்ள மூர்த்திகள் பெரிது முதலிய நிமித்தங்களால் பிருதிவி முதலியவைகளில் இருக்கிறதாயும், பிருதிவி முதலிய அவ்வைந்து சப்தங்களால் கூறப்படுவதாயும் அறியத்தக்கது.

पृथिवी ப்ருதிவீ=பெரிதாயிருப்பதால் இந்த பதத்தால் கூறப்பட்ட பூமி

अन्तरिक्षं அந்தரிக்ஷம்=பகவான் உள்ளிருந்து சகலத்தையும் கற்பிக்கிறதினால் இந்த சப்தத்தால் கூறப்படும் அந்தரிக்ஷலோகம்

द्यौः த்யௌ:=இதனால் கூறப்படும் சுவர்க்கம் [illegible]

दिशः திஶ:=பூர்வம், பச்சிமம், தக்ஷிணம், உத்தரம் ஆகிய திக்குகள்

अवान्तरदिशः அவாந்தரதிஶ:=ஆக்நேய, வாயவ்ய நைருத்திய ஈசாந்ய, ஆகிய அவாந்தர திக்குகள்

இவைகளில் அநிருத்த, பிரத்யும்ன, சங்கர்ஷண, வாசுதேவ என்கிற பகவானுடைய ரூபங்கள் இருக்கின்றன. இந்த ரூபங்கள் அந்தந்த பெயர்களால் கூறப்படுகின்றன.

அத்:—வி-வி:—பிருதிவி முதலியவைகள் லோகபஞ்சகம். அக்கினி முதலியவைகள் தேவதாபஞ்சகம். ஜலம் முதலியவை திரவிய பஞ்சகம். இந்த அவ்வைந்து பதார்த்தங்களுடன் கூடின மூன்று வகுப்புகளும் அதிபூதம். ஏனெனின் இவைகள் பிருதிவிமுதலிய சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களால் சித்திக்கின்றன. இவைகளோ நமக்கு வெளியேயிருக்கின்றன; நான் என்கிற பாவனைக்குள் அடங்கிய பிராணன்முதலியவைக்கு அன்னியமாயும், இது என்று கூறப்படும் பாஹிய சிருஷ்டி ரூபமாயுமிருக்கின்றன: இவ்விதமாக பாஹிய பிரபஞ்சத்தில் பிரம்மத்தை உபாசிக்கும் விதம் உபதேசிக்கப்பட்டது.

வி:—(2) பிராணன் முதலிய ஐந்தும் சக்ஷுஸ் முதலிய ஐந்தும், சர்மம் முதலிய ஐந்தும் ஆகிய இந்த மூன்று விதமான பஞ்சகங்கள் அத்தியாத்மகங்களாம். இந்தப்பிரகாரம் ஆறு பஞ்சகங்களும் पञ्चाक्षरापंक्तिः பஞ்சாக்ஷராபங்க்திஃ என்கிற சுருதிப்படி ஐந்து சங்கியையோடு கூடியிருப்பதால் ஸங்கதங்களாயிருக்கின்றன, ஆகவே, எவன் இந்த ஆறு பஞ்சகங்களையும் பங்கதி சந்தஸோடு கூடினதாக உபாசிக்கிறானோ அவன் பாங்கதம் பஞ்சபூதங்களால்நிறைந்திருக்கிறஉலகங்களை स्पृणोति ஸ்ப்ருணோதி=காபாற்றுகிறான் அதாவது சாம்பராஜ்ஜியத்தை அடைகிறான் என்று அர்த்தம். एतत् ஏதத்=அந்த ஆறு பஞ்சகத்தை विधाय விதாய=உத்தேசித்து ऋषिरवोचत् ருஷிரவோசத்=ஒரு இருஷிசொன்னார் என்று அர்த்தம்.

7-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—2. अग्निः... அக்நி... =அக்கினி, வாயு, சூரியன், சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளிலும் அநிருத்த முதலிய பகவானுடைய ரூபங்களிருக்கின்றன. அந்தந்த சப்தங்களால் கூறப்படுகின்றன.

(3)आप... ஆப...=ஜலம், ஓஷதி, வனஸ்பதி, ஆகாசம், அகங்கார தத்வம் இவைகளிலும் முன்போலவே பகவானுடைய ரூபங்களிருக்கின்றன; அந்த சப்தங்களாலும் கூறப்படுகின்றன.

4. इतिअधिभूतं இத்யதிபூதம்=இவ்விதமாக பூதங்களிலிருக்கிற பரமாத்ம ஸ்வரூபங்கள் கூறப்பட்டன.

II. ஆத்தியாத்மிகவகுப்பு.

(5) अथाध्यात्मम् । 𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 ।

(6) प्राणो व्यानोऽपान उदानः समानः । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃 ।

(7) चक्षुः श्रोत्रं मनो वाक्त्वक् । 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍 ।

(8) चर्म मांसं स्नावास्थि मज्जा ॥ ॥ 𑌚𑌰𑍍𑌮 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾 ॥ 2 ॥

பதவுரை.

अथ 𑌅𑌥=இனி

अध्यात्मम् 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂=அத்தியாத்மம் (சொல்லப்படும்)

प्राणः 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃=பிராணன்

अपानः 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌃=அபானன்

व्यानः 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃=வியானன்

उदानः 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃=உதானன்

समानः 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃 =சமானன்

चक्षुः 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃=நேத்திரம்

श्रोत्रं 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂=சுரோத்திரம்

मनः 𑌮𑌨𑌃=மனது

वाक् 𑌵𑌾𑌕𑍍=வாக்கு

त्वक् 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍=த்வக்கிந்திரியம்

चर्म 𑌚𑌰𑍍𑌮=தோல்

मांसं 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂=மாம்சம்

स्नावा 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵𑌾=ஸ்நாவா

अस्थि 𑌅𑌸𑍍𑌥𑌿=எலும்பு

मज्जा 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾=மஜ்ஜை (ஊன்சலம்)

வியாக்கியானங்கள்.

ச-பா:—இனி அத்தியாத்ம பாங்க்த்திரயம் சொல்லப்படுகிறது. பிராணாதிகள் வாயுபாங்க்தம். சக்ஷுராதிகள் இந்திரிய பாங்க்தம். சர்மாதிகள் தாதுபாங்க்தம் (ஸ்தூலசரீரத்தில் அடங்கிய அம்சபேதங்கள் தாதுக்களாம்.)

வி-வி:—முன்சொன்ன அதிபூத பஞ்சகமும் இனி சொல்லப் போகிற அத்தியாத்ம பஞ்சகமும் ஒன்றோடொன்று கலந்து போகாமலிருக்கும்படி சுருதி அவைகளை வியக்தமாகவே பிரித்துவிடுகிறது. தேகம் இந்திரியம் முதலியவைகளின் சமுதாயத்தை சாஸ்திர சம்ஸ்காரமற்ற புருஷன் நான் என்று பாவிக்கிறான். அதுவே லோக பிரசித்தமான ஆத்மா. பிரமத்தை இந்த ஆத்மாவில் உபாசிப்பதே அத்தியாத்ம உபாசனை எனப்படும். தேகத்திலிருக்கிற ஒரு பிராணனுடைய விருத்தி பேதங்களை பிராணாதிகள் ஹிருதயத்தில் பிராணனிருக்கிறான் என்றும், மலவிசர்ஜ்ஜன ஸ்தானத்தில் அபானனிருக்கிறான் என்றும் சமானன் நாபியிலிருக்கிறான் என்றும், கண்டதேசத்தில் உதானனிருக்கிறான் என்றும், வியானன் சர்வ சரீரத்திலுமிருக்கிறான் என்றும் முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

வியாசர் II-4-12-வது சூத்திரத்தில் பிராணனைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கிறார்.

ஞா:—5. **अथ अध्यात्मं** அத அத்யாத்மம் இனிவேறு விஷயம் சொல்லப்படுகிறது. தேகத்திலிருக்கிற நாராயணனது திவ்வரூபங்களைச் சொல்லுகிறார்.

6. **प्राणः** ப்ராணஃ=பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், இந்த ஐந்து பிராணங்களில் நாராயணன் முதலான ஐந்து ரூபங்களிருக்கின்றன.

7. **चक्षुः...** சக்ஷுஃ=கண், காது, மனது, வாக்கு, துவக்கு, இவைகள் ஞானேந்திரியங்கள். இவைகளிலும் பகவானுடைய ரூபங்கள் முன்போலவே யிருக்கின்றன.

8. **चर्म...** சர்ம=தோல், மாம்சம், ஸ்நாயு, எலும்பு, மஜ்ஜை, இவைகளிலும் நாராயணன் முதலிய ரூபங்களே

III. விதிக்கப்பட்ட உபாசனை.

அ-கை:—(வி-வி) அதிபூத பஞ்சகத்ரயத்தாலும் அத்தியாத்மபஞ்சக த்ரயத்தினாலும் இரண்டினாலும் பிரம்மத்துக்குஉபாதியாகிற சமஸ்தமான ஜகத்தும் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஜகத்தாகிற உபாதியுடன் கூடின பிர்ம்மம் உபாசிக்கத்தக்கது. இந்த உபாசனை அடியிற்கண்ட வாக்கியத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(9) एतद धिविधाय ऋषिरवोचत् । 𑌏𑌤𑌦𑌧𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌋𑌷𑌿𑌰𑌵𑍋
𑌚𑌤𑍍 ।

(10) पाङ्क्तं वा इदं सर्वं । 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂

(1) पाङ्क्तेनैव पाङ्क्तꣳ स्पृणोतीति ॥ 3 ॥ 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌂
𑌸𑍍𑌪𑍃𑌣𑍋𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ 3 ॥

பதவுரை.

एतत् 𑌏𑌤𑌤𑍍=இவைகளை
अधिविधाय 𑌅𑌧𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯=கற்பித்து
ऋषिः 𑌋𑌷𑌿𑌃=ரிஷியானவர்
इदं सर्वं 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂= இந்த சமஸ்தமும்
पाङ्क्तं वा 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾=ஐந்து ஸ்வரூபமே
पाङ्क्तेनएव 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵=ஆத்தியாத்மிக மூன்றுவித அந்தரத்தால்
पाङ्क्तं 𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌂=வெளியிலுள்ள மூன்று ஐந்துகளை
स्पृणोति 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿=பலப்படுத்துகிறான்
इति 𑌇𑌤𑌿=என்று
अवोचत् 𑌅𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍=சொன்னார்.

வியாக்கியானங்கள்.

ஸ-பா:—பாஹ்யம், ஆந்தரமான சகல பிரபஞ்சமும் பாங்கதம் என்று சொல்லி ரிஷியானவர் (அதாவது வேதம், அல்லது அதை பிரத்யக்ஷமாய் அறிந்த ஞானியானவர்) அடியிற்கண்டபடி சொன்னார்.

அர்:—அதாவது:—எல்லாம்பாங்கதம். ஐந்துஐந்துரூபமாக உண்டாயிருக்கிறது. ஐந்து என்கிறலக்கம் இரண்டுக்கும் சமானமாயிருப்பதால் உள்ளேயிருக்கிற பாங்கதத்தால் வெளியேயிருக்கிற பாங்கதத்தை உபாசகன் பலப்படுத்துகிறான், பூரிக்கிறான். அதாவது இரண்டும் ஒன்று என்று பார்க்கிறான். இதெல்லாம் பஞ்சகம் என்று எவன் அறிகிறானோ அவன் பிரஜாபதி ஸ்வரூபமாகவே ஆகிறான் என்று அர்த்தம்.

வா:—பிரபஞ்சம்முழுமையும் பஞ்சகமாயிருப்பதைப் பார்த்து ரிஷியானவர் பிரம்மம்முதல் ஸ்தம்பம்வரையில் எல்லாம் பஞ்சகம் என்று சொன்னார்.

ஆ:—நிகிருஷ்டமானதை உத்கிருஷ்டமாக பாவிக்கவேண்டியது என்கிற நியாயப்படி ஆத்தியாத்மிக பாங்கத திரயத்தை வெளியிலுள்ள பாங்கத திரயவருப்புடன் ஒன்றாக பாவிக்கவேண்டியது.

வி:வி—இந்திரிய கோசரமாகாத சாஸ்திரார்த்தத்தைப் பார்த்த ரிஷியானவர், பிருதிவி, அந்தரிக்ஷம் முதலியவைகளை சாக்ஷாத்காரம் பண்ணும்வரையில் விசேஷமாய் தியானித்து, தன்னுடைய அனுபவத்தினால், விராட்ஸ்வரூபத்தை அடைந்து, தன்னுடைய

து:—9. एतत् ஏதத்=பிருதிவிமுதல் மஜ்ஜைவரையிலுள்ள அவ்வைந்தான ஆறு வகுப்புகளை

अधिविधाय அதிவிதாய=உத்தேசித்து

ऋषिः ரிஷிः=விஷ்ணுவானவர்

अवोचत् அவோசத்=உபதேசம் செய்தார். எப்படியெனின்

10. इदं सर्वं இதம்ஸர்வம்=பிருதிவிமுதலிய ஆறு வகுப்புகளும்

पाङ्क्तं பாங்க்தம்=அவ்வைந்து எண்ணிக்கையுடன் கூடியிருக்கின்றன.

वै வை=நிச்சயம், பிரசித்தி

11. पाङ्क्तेनैव பாங்க்தேநைவ=ஐந்து என்கிற எண்ணிக்கையுடன் கூடின நாராயணதி ரூபங்களால் தான்

पाङ्क्तं பாங்க்தம்=ஐந்து என்கிற சங்கியையுடன் கூடின பிருதிவி முதலியவைகளை

स्पृणोति ஸ்ப்ருணோதி=பலத்துடன் கூடினதாக அதாவது தங்கள் தங்கள் வியாபாரங்களைச் செய்ய சக்தர்களாக பகவான் செய்கிறார். (என்பதாய் உபதேசம் செய்தார்)

அர்த்:—அனுபவத்தால் சித்தித்த விஷயத்தைசிஷ்யர்களுக்கு அடியிற்கண்டபடி உபதேசிக்கிறார். நாம்பார்க்கிறஇந்தஜெகத்தெல்லாம் விராட்ரூபம், பாங்கதம், பங்கதி சந்தஸுடன் சம்பந்தப்படுகிறது. இதுஎல்லாருக்குந்தெரிந்தவிஷயம் पञ्चाक्षरापङ्क्तिः பஞ்சாக்ஷராபங்க்தி: (பங்க்தியானது ஐந்து அக்ஷரங்களுள்ளது.) என்கிற சுருதிப்படி பங்கதி: சந்தஸ் ஐந்து என்கிற லக்ஷணத்துடன் கூடினது. அப்படியே ஜகத்தும் ஐந்து என்கிற லக்ஷணத்துடன் கூடினது. ஏனெனின் பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட பஞ்சமகா பூதங்களும் அவைகளின் காரியங்களும் எல்லாம் விராட் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே பிரபஞ்சத்துக்கும் பங்கதி சந்தஸுக்கும் சாதிருசியத்தால் சம்பந்தம் ஏற்படுவதால் பிரபஞ்சம் பாங்கதமெனப்படுகின்றது. அப்படியே பிருதிவிமுதலிய ஐந்து பதார்த்தங்களின் உபாசனையும் பாங்கதமாகச் சொல்லப்படலாம். ஆகையால் பாங்கதமாகிற பிருதிவி முதலியனவைகளின் உபாசனையால் பாங்கதமாகிற விராட்டை உபாசகன் அடைகிறான். இந்த அர்த்தவாதத்தால் (ஸ்துதியாகச் சொல்லல்) பாங்கதமாகிற விராட்ரூபத்தை அடைய இச்சிக்கிறவன் இவ்விதமாக உபாசிக்கவேண்டியது என்பதாய் சுருதிவிதிக்கிறது. விராட் ரூபத்தை அடைந்தபிறகு தத்துவ ஞானமுண்டாகி அதின்மூலமாக முக்தி உண்டாகிறது.

सर्वं मेकंच । ஸர்வ மேகஞ்ச ।

அதாவது இந்த அனுவாகத்தில் सर्वं ஸர்வம் என்கிற கடைசியான சப்தம்வரையில் 10-வாக்கியங்களும் மேல் ஒருவாக்கியமும் ஆக 11-வாக்கியங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

தா:—இந்த அனுவாகத்துக்குப் பிராமணவாக்கியம்:—

पृथिव्याद्यंपाङ्क्तपङ्क्तं पाङ्क्तेनैवस्वयंहरिः ।
नारायणादिरूपेण बलयत्यंजसाप्रभुः ।
इत्युवाचस्वयंविष्णुर्वेदद्रष्टागुणाधिकः ।। इतितत्त्वसंहितायां ।।

ப்ருதிவ்யாத்யம்பாங்க்தம்பங்க்தம் பாங்க்தேநைவஸ்வயம்ஹரி:।
நாராயணாதிரூபேண பலயத்யஞ்ஜஸாப்ரபு: ॥
இத்யுவாசஸ்வயம்விஷ்ணு: வேதத்ருஷ்டாகுணாதிக: ॥
॥ இதிதத்வஸம்ஹிதாயாம் ॥

8-வது அனுவாகம்.

பிரணவத்தியானம் உபாசனை.

அவதாரிகை:—

ச-பா:—பிரம்மமானது வியாஹிருதி ரூபமாக உபாசிக்கத் தக்கது என்று (6—வது அனுவாகத்தில்) சொல்லப்பட்டது பிறகு (7-வது அனுவாகத்தில்) அதையே பாங்க்த ரூபமாய் உபாசிக்க வேண்டியது என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்போது சகல உபாசனைகளுக்கும் அங்கமாயிருக்கிற ஓங்காரத்தின் உபாசனை விதிக்கப்படுகின்றது. பர, அபர, பிரம்மமாக உபாசிக்கப்பட்ட ஓங்காரம் சப்தமாத்திரமாயிருந்தாலும் பர, அபர, பிரம்மத்தை அடைய சாதகமாக ஆகிறது. விஷ்ணுவுக்கு பிரதிமையானது ஸ்தானமாயிருப்பதுபோல் பர, அபர, பிரம்மத்துக்கு பிரணவம் ஸ்தானமாயிருக்கிறது. एतेनैवायतनेनैकतरमन्वेति ஏதேநைவாயதநேநைகதரமந்வேதி (அதாவது இந்த ஒரு சாதகத்தால் தான் இரண்டில் ஒன்றுக்குப் போகிறான்) என்பதாய்பிரச்ன உபநிஷத்து (V-2) சுருதிகூறுகிறது.

ஆ:—வேத வித்துக்களுடைய சகல காரியங்களும் பிரணவ உச்சாரணைபுரஃசரமாக நடக்கின்றன. ஆகையால் அது சிரத்தையுடன் கிரகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவன்றியில் செய்யப்படும் பிரம்மோபதேசம் புத்தியில் இறங்கமாட்டாது. ஆகையால் அதை முன்னிட்டுக்கொண்டே பிரம்மோபாசனை விதிக்கப்படுகிறது. ஓங்காரம் சப்தமாத்திரமாக இருப்பதால் அசேதனம். நான் இவனால் உபாசிக்கப்பட்டேன் என்பதாய் அது அறியமாட்டாது. ஆகையால் அது எப்படி பலத்தைக் கொடுக்கமுடியும்? சரிதான் ஆயினும், பிரதிமாதிகளின் பூஜைபோல் எங்கும் ஈசுவரனே பலத்தைக் கொடுக்கப்பட்டவர் என்று அறியவேண்டியது.

வி-வி:—ஏழாவது அனுவாகத்தில் ஸ்தூலத்தையேபார்க்கும் மந்தாதிகாரிகளுக்கு பிரம்மமானது ஸ்தூலமான பிருதிவிமுதலிய ரூபமாக உபாசிக்கத்தக்கது என்று உபதேசிக்கப்பட்டது. அதற்கு முந்தின ஆறுவது அனுவாகத்தில் ஸ்வல்பம் சூட்சுமத்தை கிரகிக்கக்கூடிய மத்தியமாதிகாரிகளுக்கு பிரம்மமானது சூட்சுமமான மனது முதலியரூபமாக உபாசிக்கத்தக்கது என்று உபதேசிக்கப்பட்டது. உத்தமாதிகாரிக்கு இந்தஎட்டாவது அனுவாகத்தில் வேதாந்தத்தால் கூறப்பட்டுள்ள பிரணவத்தால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற தத்தப்பிரம்மத்தின் உபாசனை விதிக்கப்படுகின்றது.

I-பிரணவ-பிரம்மம்.

அத்:—சுருதிமுதலில் உபாசனைக்குவிஷயமானபிரணவத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் பிரணவம் பிரம்மத்தைக்கூறும் என்பதையும் சொல்லுகிறது.

I (1) ओमिति ब्रह्म ॥ ஓமிதி ப்ரஹ்ம ॥ 1 ॥

(2) ओमितीदं सर्वं ॥2॥ ஓம் இதீதம் ஸர்வம் ॥ 2 ॥

பதவுரை.

(1) ओं ஓம்=ஓங்காரம்
इति இதி=என்பது
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மம்
(2) ओं इति ஓம்இதி=ஓம் என்பது
इदं இதம்=இது
सर्वं ஸர்வம்=எல்லாம்

வியாக்கியானங்கள்.

(1) ச-பா:—இதி சப்தம் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பதைக்காட்டுகிறது. ஓம் என்கிற சப்தம் பிரம்மம் என்று ஒருவன் மனதில் தரிக்கவேண்டியது. அதாவது தியானிக்கவேண்டியது. ஏனெனின் ओं इतिं इदं सर्वं ஓம்இதிஇதம்ஸர்வம்= சப்தத்தின் எந்தரூபமும்

I. 8-வது அனுவாகம்.

வி:—அகை:—இதுபிரணவத்தை ஸ்துதிக்கிறது.

I (1)—ओं इति ब्रह्म ஓம்இதி ஹ்ரப்= பிரம்மத்துக்குப் பிரதீகமாகையாலும், பிரமத்தியானத்துக்குச் சாதனமாயிருப்பதாலும் பிரணவமானது பிரம்மமே.

து:—I. 8-வது அனுவாகம்.

I. 1. அ-கை:—வேதவித்தையை அப்பியசிக்க இச்சிக்கிறவனுக்கு முதலில் பிரணவ வித்தையைச் சொல்லுகிறார்.

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=விஷ்ணுவானவர்

ओं इति ஓம்இதி=ஓம் என்று சொல்லப்படுகிறார். ஏனெனின் அகார உகாரங்கள் அதிக மேன்மையைக் கூறுகின்றன. யோக்கியதை இருப்பதினால் குணங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும் ஆகவே ஓம் என்பதினால் அதிக மேன்மையான குணங்களுடையவர் என்று அர்த்தம்.

அர்த்:—ஓங்காரத்தால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. तद्यथा शङ्कुना தத்யதா ஶங்குநா=என்கிற சாந்தோக்கிய (II-23-4) சுருதி இதற்குப்பிரமாணம். சொல்லப்படவேண்டிய பதார்த்தம் சொல்லும் வசனத்தைப் பொருந்திருக்கிற படியால் நாம் பார்க்கிறதெல்லாம் ஓங்காரமென்று சொல்லப்படுகிறது.

(2) ஆ:—பிரம்மத்தை ஓங்காரமாக தியானிக்கிற விஷயத்தில் இரண்டுக்கும் என்ன சாதிர்சியம் இருக்கிறதெனின், பிரம்மம்போல் ஓங்காரமும் சகலத்துக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறது.

(3) வி-வி:—ओं ஓம்=ஓங்காரமே பரமாத்மாவைக் கூறும் பதம் வேறு ஒன்றும் அதை கூறமாட்டாது. பதஞ்சலிபகவான் தன்னுடைய யோகசூத்திரத்தில் तस्य वाचकः प्रणवः தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ: என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

इति இதி—:இந்த சப்தம் வேறு விஷயம் கூறப்படவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது.

ओं इति ब्रह्म ஓம் இதி ப்ரஹ்ம=ஓம் என்கிற சப்தத்தினாலேயே கூறப்பட்ட யாதொரு பிரம்மமுண்டோ அதுவே இவ்விடத்தில் உபாசிக்கத்தக்கதாக சொல்லப்படும் வஸ்து.

மனது, அல்லது, பிருதிவி முதலிய உபாதிகளை இவ்விடத்தில் கிரகிக்கக்கூடாது, தியானிக்கக்கூடாது. வாசகமான ஓங்காரத்தை உச்சரித்துகொண்டு வாச்யமான (அதினால் குறிப்பிடப்பட்ட) பிரம்மத்தை உபாசிக்கவேண்டியது என்று அர்த்தம்.

ओं इतीदं सर्वं ஓம் இதீதம் ஸர்வம்=இது, பிரம்மத்தை ஓங்காரம் கூறும், என்பதைக் காட்டுகிறது. ஓம் என்கிற அக்ஷரத்திலேயே சப்தரூபமாயும், அர்த்த (பொருள்) ரூபமாயுமிருக்கிற இந்த சமஸ்தமான ஜகத்தும் அடங்கியிருக்கிறது. இது சாந்தோக்கிய

வி:—(2) ओं इति इदं सर्वं ஓம் இதி இதம் ஸர்வம்=பிரம்மஸ்வரூபமாயிருப்பதினாலேயே சர்வஸ்ரூபமாயிருக்கிற தென்று அர்த்தம்.

து:—(2) அ-கை.—மூலரூபமான விஷ்ணுதான் ஓம் என்கிறபெயருள்ளவரல்ல.

इदं सर्वं இதம் ஸர்வம்=மத்ஸ்ய முதலிய சகல ரூபங்களும்

ओं इति ஓம் இதி= ஓம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஏனெனின் சகல ரூபங்களும் அதிக மேன்மையான குணபூர்ணங்களாயிருக்கின்றன என்பது கருத்து. அப்படியே न स्थानतोऽपि परस्योभयलिंगं सर्वत्र हि நஸ்தாநதோऽபி பரஸ்யோபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி=என்கிற சூத்திரமும் கூறுகிறது.

அர்த்:—சுருதிதிருஷ்டாந்தத்தால் ஸ்பஷ்டம். சகலபதார்த்தங்களும் அவைகளைக் கூறும் பதங்களால் பிரணவத்தில் அடங்கியிருக்கின்றனவென்பதாய் அந்தசுருதி சொல்லுகிறது. இதெல்லாம் 4-வது அனுவாகத்தில் विश्वरूप விஶ்வரூபவ என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லுமிடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பிரணவமானது சர்வஸ்வரூபமாயிருப்பதால் ஸர்வஸ்வரூபமான பிரம்மத்தைக் கூறலாம்.

II-பிரணவத்தின் ஸ்துதி.

இனி ஓம் என்னும் சப்தம் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில் அதுவே தியானிக்கத் தக்கதாயிருக்கிறது.

(3) ओमित्येतदनुकृति ह स्म वा अप्यो श्रावयेत्याश्रावयन्ति ।

(3) ஓமித்யேதத³நுக்ருதி ஹ ஸ்ம வா அப்யோ ஶ்ராவயே

த்யாஶ்ராவயந்தி ।

(4) ओमिति सामानि गायन्ति । ஓமிதி ஸாமாநி கா³யந்தி ।

(5) ओं शोमिति शस्त्राणि शंसन्ति । ஓம் ஶோமிதி ஶஸ்த்ராணிஶம்

ஸந்தி ।

(6) ओमित्यध्वर्युः प्रतिगरं प्रतिगृणाति । ஓமித்யத்⁴வர்யு: ப்ரதிக³

ரம் ப்ரதிக்³ருணாதி।

(7) ओमिति ब्रह्मा प्रसौति । ஓமிதி ப்³ரஹ்மா ப்ரஸௌதி ।

(8) ओमित्यग्निहोत्रमनुजानाति । ஓமித்யக்³நிஹோத்ரமநுஜாநாதி।

(9) ओमिति ब्राह्मणः प्रवक्ष्यन्नाह ब्रह्मो पाप्नवानीति ॥ ३ ॥

(9) ஓமிதி ப்³ராஹ்மண: ப்ரவக்ஷ்யந்நாஹ ப்³ரஹ்மோபாப்நவா

நீதி ॥ 3॥

(10) ब्रह्मैवोपाप्नोति ॥ ४॥ ப்³ரஹ்மைவோபாப்நோதி ॥ 4 ॥

பதவுரை.

(3) ओं इति एतत् ஓம் இதி ஏதத்=ஓங்காரமென்பது
अनुकृतिः அநுக்ருதி:=அனுசரித்துச் சொல்லல்
ह स्म वै ஹஸ்மவை=இவைகள் பிரசித்தியைக்கூறுகின்றன.
अपि அபி=மேலும்
आश्रावय ஆச்ராவய=கேட்கும்படி செய்
इति இதி=என்பதாய் (சொன்னவுடன்)
आश्रावयन्ति ஆச்ராவயந்தி=கேட்கும்படி செய்கிறார்கள், (சொல்லச்சொன்னவுடன் சொல்லுகிறார்கள்)

(4) ओं इति ஓம் இதி=ஓம் என்பதாய்
सामानि ஸாமாநி=சாமங்களை
गायन्ति காயந்தி=கானம் செய்கிறார்கள்

(5) ओं शोम् इति ஓம் சோம் இதி=ஓம், சோம், என்பதாய்
शस्त्राणि சஸ்த்ராணி=பிரார்த்தனைகளை, கானமற்றரிக்குக்களை
शंसन्ति சம்ஸந்தி=சொல்லுகிறார்கள்.

(6) ओं इति ஓம் இதி=ஓம் என்பதாய்
अध्वर्युः அத்வர்யு:=அத்வர்யுவானவன் (யஞ்ஞத்தில் யஜுர் வேதியான ரித்விக்கு)
प्रतिगरं ப்ரதிகரம்=வேதசப்த விசேஷத்தை
प्रतिगृणाति ப்ரதிக்ருணாதி=ஹோமம் செய்கிறவனுடைய வசனத்தை அனுசரித்துச் சொல்லுகிறான்

(7) ओं इति ஓம் இதி=ஓம் என்பதாய்
ब्रह्मा ப்ரஹ்மா=பிரம்மா (வாத்தியார்)
प्रसौति ப்ரஸௌதி=அனுமதி வசனத்தைச் சொல்லுகிறான்.

(8) ओं इति ஓம் இதி=ஓம் என்பதாய்
अग्निहोत्रं அக்நிஹோத்ரம்=அக்நிஹோத்திரத்துக்கு
अनुजानाति அநுஜாநாதி=அனுஞ்ஞையை கொடுக்கிறான்.

(9) ओं इति ஓம் இதி=ஓம் என்பதாய்
प्रवक्ष्यन् ப்ரவக்ஷ்யந்=சொல்ல (அத்தியயனம் செய்ய) இச்சிக்கிற
ब्राह्मणः ப்ராஹ்மண:=பிராமணன்
आह ஆஹ=சொல்லுகிறான்.
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மத்தை
उपाप्नवानि உபாப்நவாநி=அடைவேனாக
इति இதி=என்பதாய் இச்சித்து

(10) ब्रह्मैव ப்ரஹ்மைவ=பிரம்மத்தையே
उपाप्नोति உபாப்நோதி=அடைகிறான்.

வியாக்கியானங்கள்.

அத்:—(3) ல் ஓம்:—

ச-பா:—ஓம் என்பது சம்மதிவசனம், ஒருகாரியத்தைச்செய்யும்படி ஒருவன் மற்றொருவனை ஆஞ்ஞாபிக்க, அதை அங்கீகரித்து நான் செய்கிறேன், போகிறேன், என்பதாய் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைக் காட்டும் பொருட்டு ஓம் என்று சொல்லுகிறான். ஓம் என்பது அங்கீகாரவசனமென்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்.

வி-வி:—வைதிககர்மங்களிலிருந்து சில திருஷ்டாந்தங்களைக் கொண்டு ஓம் என்பது சகலத்துடனும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதென்பதைச் சுருதி காட்டுகிறது. தர்சபூர்ணமாசமுதலிய யாகங்களில் யஜுர் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிற அத்வர்யுக்கள் எந்த காலத்தில் ஆக்கினீத்திரனுக்கு கட்டளையிடுகிறார்களோ, அப்போது आश्रय ஸ்ராவய என்பதாய் மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். आश्रावय ओश्रावय औश्रावय ஆஸ்ராவய. ஓஸ்ராவய, ஔஸ்ராவய என்பதாய் இந்த மந்திரமிருக்கலாம் என்று ஆபஸ்தம்பர்சொல்லுகிறார். பிரகிருதசுருதியில் ஓஸ்ராவய என்கிற பாடத்தைத் தான் சுருதி ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த மந்திரத்திலிருக்கிற ஓங்காரம் ஆக்கினீத்திரா என்பதாய் அவனை உத்தேசிக்கிறது. ஓ ஆக்கினீத்ரா ஹவிஸைக்கொடுக்கும்படியான அவசரம் வந்திருக்கிறதென்று தேவதைகளுக்குத் தெரியப்படுத்து —என்பது மந்திரார்த்தம். இந்த மந்திரத்திலிருக்கிற ஓ என்கிற உச்சரிப்பு ஓம் என்பது போலவேயிருக்கிறது. இவ்விதமாகவே அத்வர்யுக்கள் ம் என்கிறதின் ஒரு பாகமாகிய ஓஎன்பதால் கட்டளையிடுகிறார்கள்.

(சங்கராசாரியாருடைய வியாக்கியானப்படி இந்த இடத்தில் ஆ சிராவய என்று பதப்பிரிவினை. வித்தியாரணிய சுவாமிகளின் வியாக்கியானப்படி ஓ சிராவய என்று பாடம்.)

வி:—(3) விதி என்ன அப்பியனுஞ்ஞாவிதி என்ன, நிஷேதமென்ன, இவைகளெல்லாம் ஓம் என்கிற ஒரே ஆகாரம்

इत्येव ஹஸ்மவை= இவை பிரசித்தியைகூறுகின்றன.

து:—3. அ-கை:—பரமாத்மா ஓம் சப்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறார் என்பது எப்படித்தெரியவருகிறது என்பதை பரமாத்மாவை உத்தேசித்து சகல கர்மங்களையும் அவருக்கு சமர்ப்பிக்கிறவர்கள் நியமமாக அப்போதைக்கப்போது ஓம் என்கிற சப்தத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வருவதால் என்பதாய்ச் சொல்லுகிறார்.

அத்:—(4) ओंसामानि ஓம்ஸாமாநி:—

ச-பா:—சாமகர்கள், அப்படியே, ஓம் என்று கானம் செய்கிறார்கள்.

வி-வி:—சாமகானம் செய்கிறவர்கள் உத்காத்ரிகள் இவர்கள் பிரணவத்தை உச்சரித்து சாமங்களைக்கானம் செய்கிறார்கள்.

(5) ओंशों ஓம்ஸோம்=

ச-பா:—பிரார்த்தனைகளைச் செய்கிறவர்கள் பிரார்த்தனைகளை ஓம் சோம் என்று ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

வி:—(4) ஓம் என்று ஆரம்பித்து உத்காதிர்களான ரித்விக்குகள் சாமாக்களை கானம் செய்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்.

(5) ஹோதாக்களும் ஓம் என்று ஆரம்பித்து சாஸ்திரம் சொல்லுகிறார்கள் என்று அர்த்தம்.

து:—ओं इति अनुकृतिः ஓமிதி அநுக்ருதி:=ஓம்காரம் முக்கியமாய் பரமாத்மாவை பிரதிபாதிக்கிறது. அந்த ஓங்காரத்தை உச்சரித்து கர்மங்கள் முதலியவைகளை பரமாத்மாவுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறார்கள் என்பது பிரசித்தம்.

अपि அபி=அப்படியே யஞ்ஞியத்தில் யாஞ்ஞிகர்கள் மந்திரங்களைச் சொல்லும்போதும் பரமாத்மாவை ஸ்துதிக்கும்போதும் ओंश्रावय ஓம்ஶ்ராவய=அதிக மேன்மையான குணங்களால் பூர்ணரான விஷ்ணுவின் மூலரூபத்தைச் சொல்லும்என்று சொல்ல அத்துவர்யுக்கள் आश्रावयन्ति ஆஶ்ராவயந்தி எனைச்சலுடன் உச்சரிக்கிறார்கள். இதனால் ஓம் சப்தம் பரமாத்ம வாசகமாயிராவிடின் யஞ்ஞம் செய்கிறவர்கள் ஓம் சப்தத்தை உச்சரித்து கர்மத்தைச் செய்யமாட்டார்கள்.

ओश्रावय ஓஶ்ராவய= என்கிற இடத்தில் ஓவை ஓம் என்று அறியவும்.

एतत्अनुकृति ஏதத்அநுக்ருதி=இது அனுரூபம்

हस्मवै ஹஸ்மவை=இவை பிரசித்திபை கூறும் சப்தங்களாம்

4-உத்காதா-பிரஸ்தோதா-பிரதிஹர்தா-சுப்பிரம்மணிய-ஆகிய உத்காதர்கள் நாலுபெயர்கள்

ओंइति ஓமிதி=ஓம் என்று உச்சரித்து விஷ்ணுவை உத்தேசித்து

सामानि ஸாமாநி=பரமாத்மாவின் ஸ்துதி மந்திரங்களை

गायन्ति காயந்தி=சொல்லுகிறார்கள்

5. ओंशोंइति ஓம்ஶோமிதி= பரமாத்மா விசேஷ-சுகரூபியானதால் शों ஶோம் என்று சொல்லி

அத்: —வி-வி:— ரிக்வேத ரித்விக்குக்களாகிற ஹோதாக்கள் ஓம் சோம் என்பதான மந்திரங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். ஹோதாக்கள் மந்திரங்களைச்சொல்ல அத்வர்யுவின் அனுஞ்ஞையை அபேக்ஷித்து, ஶோம்சாவோம் ஶோம்ஸாவோம்=நாம் பிரார்த்தனை செய்யலாமா என்பதாய், அத்வர்யுவைக்கேட்கிறார்கள். இவ்விடத்தில் சோமென்பது முதல்பதம், ஓம் என்பது இரண்டாவது பதம். இவ்விரண்டையும் சேர்த்து ஓம்சோம் என்பதாய் சுருதி சொல்லுகிறது.

(6) ஓம்ப்ரதிகர: ஓம்ப்ரதிகர:=

ச பா:—ஓம் என்று அத்வர்யுவானவன் அனுமதியைக்கொடுக்கிறான்.

வி-வி:— ஹோதாக்கள் மந்திரங்களைச் சொன்ன பிறகு அத்வர்யுவானவன் அவர்களுக்கு உத்ஸாகம் உண்டாகும்படியாக ஒரு சப்தத்தை உச்சரிக்கிறான். இந்த சப்தம் பிரதிகிரம் எனப்படும். எப்போது இந்தபிரதிகிரத்தை எவன்உச்சரிக்கிறானோ அப்பொழுது ஓம் என்று சொல்லுகிறான். ஹோதா ஒரு ரிக்கின்பாதியைச்சொன்னவுடன் "நீ சொன்னது ரொம்ப திருப்திகரமாயிருக்கிறது" என்பதாய் அத்வர்யுவானவன் உத்ஸாக வார்த்தையைச்சொல்லுகிறான். ரிக்கு முடிந்தவுடன் பிரணவத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரதிகிரத்தைச் சொல்லவேண்டும். இந்த பிரணவம் சொன்ன ரிக்கை அத்வர்யு ஒப்புக்கொண்டான் என்பதைக் காட்டுகிறது. மந்திரம் முடிந்தவுடன் பிரணவத்தைமட்டும் உபயோகிக்கவேண்டியது. இது அங்கீகாரத்தைக் கூறுகிறது. இவ்விதமாக பிரதிகிரத்திலும் பிரணவமிருக்கிறது.

வி:—(6) ஹோதாவானவன் சாஸ்திரத்தைச் சொல்லும்போது அத்வர்யுவான ரித்விக்கு ரிக்குக்கள்தோறும் ஓம் என்று அனுமோதிக்கிறான்.

प्रतिगरं ப்ரதிகரம்=ओथामोदैव ஓதாமோதைவ என்கிற சப்தத்தைச் சொல்லுகிற ஹோதாவுக்கு உத்ஸாஹத்தை.

प्रतिगृणाति ப்ரதிக்ருணாதி=உண்டு பண்ணுகிறான் என்று அர்த்தம். பாகம்பக்ஷி என்பதுபோல் பிரதிகிரம் பிரதிகிருணாதி என்பதின் பிரயோகம்.

---

6. अध्वर्युः அத்வர்யு:=யஜுர்வேதத்தைச்சொல்லும் யாஞ்ஞிகர்கள்

प्रतिगरं ப்ரதிகரம்=பரமாத்மாவின் ஸ்துதியைச் செய்யும்போது ஒவ்வொரு மந்திரத்திலும்

ओं इति ஓம் இதி=ஓம் என்பதாய்

प्रतिगृणाति ப்ரதிக்ருணாதி=சொல்லுகிறார்கள்,

அத்:—(7) ओंब्रह्मा ஓம்ப்ரஹ்மா :—

ச-பா:—பிரம்மா என்கிற ரித்விக்கு தன் சம்மதியை ஓம் என்பதால் குறிப்பிடுகிறான்.

வி-வி:—மூன்று வேதங்களிலும் சொல்லிய பிரயோகங்களை அறிகிறவன் பிரம்மா. ஜலம் தெளித்தல் முதலிய காரியங்களைச்செய்யும்படி இதர ரித்விக்குக்களை அவன் ப்ரேரணை செய்யும் போது பிரணவத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரேரணை செய்கிறான்.

(8) अग्निहोत्र அக்னிஹோத்ர=

ச-பா:—எப்போது யாகம் செய்கிறவன் நான் ஹவிஸைக்கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறானோ, ஓம் என்பதாய் வேறு ஒருவன் அனுமதியைக் கொடுக்கிறான்.

வி-வி:—அக்கினி ஹோத்திரஹோமத்தில் அத்வர்யுவானவன் கரண்டியில் பாலை எடுத்துக்கொண்டு அக்கினி ஹோத்திரஹவணீ என்னும் பாத்திரத்தில் போட எப்போது தயாராயிருக்கிறானோ அப்போது "ஓம் தேவதைகளுக்காக ஹவிஸை எடுத்துக்கொள்ளட்டுமா" என்பதாய் யஜமானனுடைய அனுஞ்ஞையை யாசிக்கிறான். அந்தயஜமானன் ஓம் என்பதினால் அனுமதியைக் கொடுக்கிறான்.

வி:—(7) प्रसौति ப்ரஸௌதி = அனுமதி கொடுக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

(8) अनुजानाति அநுஜாநாதி = ஓம் என்று கார்ஹபத்தியதினின்றும் ஆஹவநீயத்தில் அக்கினியைக் கொண்டுபோய் சேர் என்பதாய் எஜமானன் அனுமதிகொடுக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

வி:—7. ब्रह्मा ப்ரஹ்மா=பிரம்மா என்கிற ரித்விக்கு

ओंइति ஓமிதி=ஓம் என்று

प्रस्तौति ப்ரஸ்தௌதி=விஷ்ணுவை உத்தேசித்து ஸ்தோத்திரம் செய்கிறான்.

(8) इति இதி=விஷ்ணுவானவர் கர்மத்தை சாங்கமாயும் சபலமாயும் செய்யட்டும் என்கிற கருத்துடன் ஓம் என்று உச்சரித்து.

अग्निहोत्रं அக்னிஹோத்ரம்=அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்களைச்செய்யும்போது

अनुजानाति அநுஜாநாதி=ஓம்என்பதால் அனுஞ்ஞையைகொடுக்கிறார்கள்

அக்:(9) ओंब्राह्मण: ஒம்ப்ராஹ்மண:=

ச-பா:—பிராமணன் ஓம் என்று சொல்லிக்கொண்டு அத்தியயனத்தை ஆரம்பிக்கிறான். பிரம்மம் என்றால் வேதம் அதைஅறிய இச்சித்து அதை அத்தியயனம் செய்கிறான். அல்லது பிரம்மம் என்பது பரமாத்மா, அதை அடைய இச்சிக்கிறவனாய் ஓம் என்று சொல்லுகிறான். அந்த ஓங்காரத்தால் பிராமணன் பிரம்மத்தை அடைகிறான். நிச்சயம்

இந்த அனுவாகத்தின் கருத்து என்னவெனின்:—ஓங்காரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு செய்யப்படும் கர்மங்களெல்லாம் பலத்தை கொடுக்கிறபடியால் ஓங்காரத்தை பிரம்மமாக உபாசிக்கவேண்டியது என்பதாம்.

வி-வி:—இந்த வைதிக கர்மங்களின் திருஷ்டாந்தத்தால் ஓம் என்பது எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.

உபாசனையின் பலனைச் சொல்லுவதினால் உபாசனை செய்யத்தக்கது என்பதாய் கருதியானது ब्रह्म ப்ரஹ்ம முதலியதால் சொல்

வி:—(9) ब्राह्मण: ப்ராஹ்மண: = பிராமணன்

ब्रह्म ப்ரஹ்ம = வேதத்தை

उपाप्नवानीति உபாப்நவாநிதி=அடைகிறேன் என்று நினைத்து

प्रवक्ष्यन् ப்ரவக்ஷ்யந்=அத்தியயனம் செய்யப்போகிறவனாக இருந்துகொண்டு

ओं इतिआह ஓம் இதிஆஹ = ஒமென்று சொன்னான்.

(10) அப்படியே வேதத்தை அடைகிறான் என்று அர்த்தம்.

8-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—(9) ब्राह्मण: ப்ராஹ்மண:=பிராமணன்

प्रवक्ष्यन् ப்ரவக்ஷ்யந்=அத்தியயனாதிகளைச் செய்துகொண்டு

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=விஷ்ணுவை

उपाप्नवानीति உபாப்நவாநீதி = அடையவேணும்என்கிற பாவத்துடன்

ओं इति ஓம் இதி=ஓம் என்று आह ஆஹ= சொல்லுகிறான்

ब्रह्मैव ப்ரஹ்மைவ=விஷ்ணுவையே

उपाप्नोति உபாப்நோதி=அடைகிறான் எப்போது அத்வர்யு முதலானவர்கள் மேற்சொல்லியபடி பரமாத்ம ஞானத்துடன் பிரம்மத்தை அடையவேணும் என்பதாய் மந்திரங்களைஉச்சரிக்கிறார்களோ அப்போது பிரம்மத்தை அடைவார்கள்என்றே நினைக்கவேண்டியது.

அத்:—லுகிறது. எவன் பிரம்மத்தை அடைய இச்சிக்கிறானோ அவன் ஓம் என்கிற சப்தத்தால் கூறப்படும் பிரம்மத்தை உபாசிக்கவேண்டும். அந்த உபாசனையால் பிரம்மத்தை அடைகிறான்.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீவித்தியா ரணிய சுவாமிகள் பிரணவத்தைப் பற்றி ஸ்வல்பவிசாரம் செய்கிறார். அதின் சுருக்கம் அடியில் வருமாறு.

பிரணவத்துக்கும் பிரம்மத்துக்கும் சம்பந்தம்.

ओंइतिब्रह्म ஓம் இதி ப்ரஹ்ம என்கிற வாக்கியத்துக்கு அர்த்தமென்ன ? (1) அது பிரதீகம், அதை பிரம்ம ரூபமாக பாவிக்க வேண்டியது என்று அர்த்தமா ? (2) அல்லது ஓம் என்கிற விசேஷணத்தால் கூறப்பட்ட பிரம்மத்தை உபாசிக்கவேண்டியது என்று அர்த்தமா ? ஓம் என்பதையே பிரதீகமாக வைத்துக் கொண்டு அதை பிரம்ம ரூபமாக பாவிக்கவேண்டியது என்பது அர்த்தம் என்பதாய் முதல் பார்வைக்குத்தோன்றக்கூடும். ஆனால் வேதாந்த சூத்திரம் III--3-9ல் ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत ஓமித்யேதத் க்ஷரம் உத்கீதமுபாஸீத என்கிறவாக்கியத்தைவிசாரிக்கிறவிடத்தில் ஓம் என்கிறசப்தம் 3 வேதங்களிலும் வந்திருப்பதால் எந்த ஓங்காரத்தை உபாசிக்கிறது என்று சந்தேகம் வர சாமவேதத்திலிருக்கிற ஓங்காரம்தான் தியானிக்கத்தக்கது என்பது அர்த்தம் என்றும் வேறு ஓங்காரம் கூறப் படவில்லை என்றும், ஆகவே உத்கீதாஎன்பது இன்ன ஓங்காரம்தான் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதென்பதை நிச்சயிக்கும்பொருட்டு ஏற்பட்ட விசேஷணம் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே ஓம் இதி பிரம்மம் என்கிற வாக்கியத்திலும் பிரம்மம் என்கிற பதம்

(1) மனோமய ரூபமாக பாவிக்கப்படும் சகுண பிரம்மத்தை யாவது

(2) பிருதிவீ முதலிய ரூபமாக பாவிக்கப்படும் சகுண பிரம்மத்தை யாவது

(3) சுத்த பிரம்மத்தை யாவது கூறக்கூடும். உத்கீத விஷயத்தில் கூறிய யுக்திப்படி சகுண பிரம்மத்தை விட்டு நிர்குண பிரம்மத்தைத்தான் கிரகிக்கவேண்டியது என்பது ஏற்படுகிறது. ஆகவே பிரணவமானது இன்ன பிரம்மம் என்பதை நிஷ்கர்ஷிக்கிறது. ஓம் என்கிற வாசகசப்தத்தால் (குறிப்பிடும்சப்தத்தால்) வாச்சியமான (குறிப்பிடப்பட்ட) பிரம்மம் தான் உபாசிக்கவேண்டியது என்பது ओंइतिब्रह्म ஓம் இதி ப்ரஹ்ம என்பதற்கு அர்த்தம்.

அத்:—ஓம் என்பதைபிரதீகமாகவைத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் கேவலம் சப்தஸ்வரூபமான ஓங்காரத்தை பிரம்மமாக உபாசிக்க வேண்டியது என்று சொல்லுவதில், சப்தத்தை உபாசிக்கிறதாக ஆகுமே தவிர பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறதாக ஆகமாட்டாது. இந்த பக்ஷத்தில் பிரதீகத்தை உபாசிக்கிறவன் பிரம்மலோகத்தையே அடையமாட்டான். பிரம்மத்தை எப்படி அடையப்போகிறான். பிரம்மத்தை அடையாவிட்டால் பிரம்மத்தையே அடைகிறான் என்னும் பலவாக்கியம் பொய்யாய்விடும்.

ஓங்காரத்தால் கூறப்பட்ட பிரம்மத்தை உபாசிக்கவேண்டியதாக வைத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், பிரம்ம லோகம் கிடைக்கிறது. அவ்விடத்தில் பிரம்மத்தின் தத்துவத்தைத் தெரிந்துகொண்டு விதேகமுக்திஸ்வரூபமானபிரம்மத்தையே உபாசகன் அடைகிறான். ஆகையால் ஓங்காரத்தால் பிரம்மம் இன்னது என்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது.

சுத்தபிரம்மோபாசனை.

ஆ:—வேதமாகிற பிரமாணத்தால் சித்திக்கும் ஞானத்தால் சுத்த பிரம்மத்தை அறியமுடியுமே தவிர உபாசனையால்அறியமுடியாது. ஆகையால்தான் சாண்டில்லிய வித்தை தஹரவித்தை முதலியவைகளில் சகுணப் பிரம்மோபாசனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளில் சுத்தப்பிரம்மோபாசனை உபதேசிக்கப்படவில்லை. மேலும்சுருதியால் பிரம்மத்தை அறிந்தபிறகு உபாசனையால் அடையவேண்டியது யாதொன்றுமில்லை. மேலும் பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுக்கு கர்த்தா என்னும் புத்தியேயில்லை. ஆகையால் அவர்கள் உபாசனை என்கிற காரியத்தில் எப்படி பிரவிர்த்திக்கக் கூடும்?

ச:—இது தோஷமாகமாட்டாது. வேதாந்த வாக்கியங்கள் இரண்டுவிதம். ஒன்று அவாந்திரவாக்கியம் மற்றொன்று மஹாவாக்கியம். அவாந்திர வாக்கியமானது ஜகத்காரணமான பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கிறது. மஹாவாக்கியம் ஜீவப்பிரம்ம அபேதத்தை உபதேசிக்கிறது. மகாவாக்கியத்திற் சொல்லிய ஐக்கியத்தை அறிந்தவனுக்கு உபாசனையால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை, அவன் உபாசகன் என்கிறகர்த்தாவும் ஆகமாட்டான் அவாந்திர வாக்கியத்தால் பிரம்மம் ஜகத்காரணம் என்கிற தத்வத்தை மட்டும் அறிந்தவன் தான் கர்த்தாவென்கிற பாவத்தை விட்டுவிடுகிறதில்லை. ஆகையால் அவன்உபாசகனுயிருக்கலாம். இவனுடைய

அத்:—உபாசனையால் பிரயோஜனமும் இருக்கிறது. இவன் முதலில் பிரம்ம லோகத்தை அடைந்து அவ்விடத்தில் பிரம்மத்தின் நிஜமான ஸ்வரூபத்தைத் தெறிந்துகொண்டு பிறகு விதேகமுக்தி அடைகிறான். ஆகையால் இப்படிப்பட்டவன் சுத்தப்பிரம்மத்தை உபாசிக்கவேண்டியது. இந்த உபாசனை பிரம்ம சூத்திரம் I-3-13 ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமாக சுத்தப்பிரம்மத்தையும் உபாசிக்கலாமாகையால், பிரம்மத்தை அடைய வேண்டுமென்று இச்சிக்கிறவன் பிரணவத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு அதின் அர்த்தமாகிற பிரம்மத்தை உபாசிக்கவேண்டும். அந்த உபாசனையால் அவன் பிரம்மத்தை அடைகிறான் நிச்சயம்.

9-வது அனுவாகம்.

உபாசகனுடைய தர்மங்கள்.

அவதாரிகை:—

(*a*) ச-பா:—விஞ்ஞானத்தாலேயே ஸ்வாராஜ்யத்தை ஒருவன் அடைகிறான் என்று சொல்லியிருப்பதால் சுருதி ஸ்மிருதிகளில் சொல்லிய கர்மங்கள் நிஷ்பிரயோசனங்களென்பதாய் ஒருவன் நினைக்கக்கூடும். அப்படி நினைக்காமலிருக்கும்பொருட்டு உபநிஷத்தானது புருஷார்த்தங்களை அடைய கர்மங்கள் சாதகங்கள் என்பதாய் அவைகளைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது.

(*b*) ஆ:—கர்மங்கள் அபரவித்தைக்குச் சாதகங்களாயிருக்கின்றன. ஆகையால் அவைகள் அபரவித்தையின்பலனையே கொடுக்கின்றன. ஆகையால் அவைகளைப்பற்றி உபநிஷத்து பிரஸ்தாபிக்கிறது.

(*c*) வி·வி:—எட்டாவது அனுவாகத்தால் சுத்தப் பிரம்மத்தைக்கூறும் பிரணவத்தால் பிரம்மோபாசனை விதிக்கப்பட்டது. புருஷார்த்தமாகிற கிரமமுக்தியை உபாசகன் இந்தஉபாசனையாலேயே அடையலாமாகையால் சுருதி ஸ்மருதிகளில் சொல்லிய தர்மங்கள் உபாசகனுக்கு உபயோகமில்லை என்பதாய் ஒருவன் நினைக்கலாம். இதை நீக்கும் பொருட்டு உபாசனையுடன்நித்தியகர்மங்களைச் செய்யவேண்டு மென்பதை இந்த 9 வது அனுவாகம் உபதேசிக்கிறது.

உபாசகன் செய்யவேண்டிய கர்மம்.

(1) ऋतं च स्वाध्यायप्रवचने च । ருதம் ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(2) सत्यं च स्वाध्यायप्रवचने च । ஸத்யம் ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(3) तपश्च स्वाध्यायप्रवचने च । தபஶ்ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(4) दमश्च स्वाध्यायप्रवचने च । தமஶ்ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(5) शमश्च स्वाध्यायप्रवचने च । ஶமஶ்ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(6) अग्नयश्च स्वाध्यायप्रवचने च । அக்நயஶ்ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(7) अग्निहोत्रं च स्वाध्यायप्रवचने च । அக்நிஹோத்ரம் ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(8) अतिथयश्च स्वाध्यायप्रवचने च । அதிதயஶ்ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(9) मानुषं च स्वाध्यायप्रवचने च । மாநுஷம் ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(10) प्रजा च स्वाध्यायप्रवचने च । ப்ரஜா ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

II. (1) प्रजनश्च स्वाध्यायप्रवचने च । ப்ரஜநஸ்ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ।

(2) प्रजातिश्च स्वाध्यायप्रवचने च ॥ 1 ॥ ப்ரஜாதிஸ்ச ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச ॥ 1 ॥

பதவுரை.

(1) ऋतं च ருதம் ச = தர்மமும்

स्वाध्यायप्रवचने च ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ச = அத்தியயனம் செய்தல், செய்வித்தல், இவைகளும் (இந்தப்படி மேல் பதினெருவாக்கியங்களையும் அறியவேண்டியது)

(2) सत्यं च ஸத்யம் ச = சத்தியமும்

(3) तपः च தப: ச = தபசும்

(4) दमः च தம: ச = பாஹ்ய இந்திரிய நிக்கிரகமும்

(5) शमः च ஶம: ச = மனோநிக்கிரகமும்

(6) अग्नयः च அக்நய: ச = (தக்ஷிணாக்கினி முதலிய) அக்கினிகளும்

(7) अग्निहोत्रं च அக்நிஹோத்ரம் ச = அக்கினி ஹோத்திரமும்

(8) अतिथयः च அதிதய: ச = அதிதிகளும்

(9) मानुषं च மாநுஷம் ச = மானிட வியவஹாரமும்

(10) प्रजा च ப்ரஜா ச = பிரஜையையும்

(1) प्रजनः च ப்ரஜந: ச = ருதுகாலத்தில் ஸ்திரீயை அடைதலும்

(2) प्रजातिः च ப்ரஜாதி: ச = வம்சவிருத்தியும் (கவனிக்கத்தக்கது)

வியாக்கியானங்கள்.

ऋतं ருதம் =

(1) ச-பா:—ரிதம் அதாவது தர்மம் என்பது இன்னதென்ப

வி:—I. 9-வது அநுவாகம் (விசிஷ்டாத்வைதம்.)

இந்த அநுவாகமானது பிரம்மவித்தைக்கு அங்கமாக அனுஷ்டிக்கத்தகுந்த கர்மத்தைக் கூறுகிறது.

I-9-வது அநுவாகம்.

து:—அ-கை:—வேத மென்கிற பிரம்ம வித்தையை இச்சிக்கிறவன் அதை அடையும்பொருட்டு அவசியம் கவனிக்கவேண்டிய நியமங்களைச் சொல்லுகிறார்.

அர்:—முன்னமேயே சொல்லியாய்விட்டது. ரிதம் முதலியவை களையும் சுவாத்தியாயம் அதாவது அத்தியயனம் செய்தலையும் பிர வசனம் அதாவது அத்தியயனம் செய்துவைத்தல் அல்லது பிரம்ம யஞ்ஞம் அதாவது பிரதிதினம் அத்தியயனம் செய்ததை ஒப்பித் தல் இவைகளை அனுஷ்டிக்கத்தக்கது.

வி·வி:—எதையாவது ஒன்றைச் சொல்ல ஒருவன் இச்சித் தால் மனதினால் அதை உள்ளபடி பரியாலோசனைப் பண்ணிபார்க் கிறான். பிறகு அதைக்கூறும் சப்தத்தைக் கவனிக்கிறான். பதார்த் தத்தை எந்த உசிதமான வார்த்தை கூறும் என்று மனதினால் ஆலோசிப்பதே ரிதம். சுவாத்தியாயம் என்பது பிரதிதினம் செய்யப் படும் அத்தியயனம்.

(2) सत्यं ஸத்யம்=

வி·வி:—உபாசனையை மட்டும் முக்கியமாய் இச்சிக்கிற உபாச கன் அனுஷ்டித்தல் போதாது. சத்தியவசனத்தையும் அப்பியசிக்க வேண்டியது. அத்தியயனம்செய்தல் செய்துவைத்தல் இவ்விரண் டையும் அப்பியசிக்கவேண்டியது. च ச=சகாரத்தால் உபாசனையு டன் இவைகளையும் சேர்த்து அனுஷ்டிக்கவேண்டியது என்பது கருத்து.

ச—பா:—சத்தியம் இன்னது என்பதை ரிதம் என்பதை விவ ரிக்கிற இடத்திற் சொல்லியாய்விட்டது. அல்லது, சத்தியம் என் பதற்கு சத்திய பாஷணம் என்று அர்த்தமாகலாம்.

வி:—ऋतं ருதம்=சத்ய வசனம்.

स्वाध्यायप्रवचने ஸ்வாத்யாயப்ரவசனே=அத்தியயனம் செய்தல் செய்துவைத்தல்.

இவைகள் அனுஷ்டிக்கத்தகுந்தவைகள் என்று அர்த்தம்.

(2) सत्यं ஸத்யம்=சமான பார்வை.

து:—I. (1)ऋतंच ருதம்ச=சத்தியஞானம்

स्वाध्याय: ஸ்வாத்யாய:=குருவானவர் உச்சரிக்கபடி உச்சரித்தல் (அதாவது குருவினிடம் கற்றுக்கொள்ளல்)

प्रवचनं ப்ரவசநம்=வித்யார்த்திகளை கற்பித்தல்

(इत्यादीनि कर्तव्यानि இத்யாதீநி கர்த்தவ்யாநி=இவை முதலியவை களைச் செய்யவேண்டியது. அதாவது இவைகள் அவசியம் வேண் டியது என்கிற வார்த்தைகளை எங்கும் சேர்த்துக்கொள்ளவும்)

(2) सत्यं ஸத்யம்—சத்தியஞானத்துடன் பேசுதல், அப்படியே காரியம்செய்தல்

स्वाध्यायप्रवचने ஸ்வாத்யாயப்ரவசனே=இந்தபதங்களுக்கு முன் போலவே வெடுகினும் செய்துகொள்.

அ:—(3) तप: தவ:=

ச-பா:—கிருச்சிராதி விரதங்கள்:—

வி-வி:—போஜனமன்றியிலிருத்தல், சாந்திராயணாதி விரதங்கள். யாஞ்ஞிகீ உபநிஷத்து (78) பட்டினியாக இருப்பதற்கு மேல் தபஸ் இல்லை என்று சொல்லுகிறது. பிரஹதாரணியக(IV-4-12) சுருதியில் தபஸையும் உபவாசத்தையும் வெவ்வேறாய் சொல்லியிருக்கிறதே வெனின் உபவாசம் செய்யமுடியாதவனுக்கு யஞ்ஞும் தனதானம் இவைகள் தபஸாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தைத்ரீய சம்ஹிதை (VI-1-6) தனத்தைக் கொடுப்பதை தபஸாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

(4) दम: தமஃ=

ச-பா:—பாஹ்யகரணங்களின் (இந்திரியங்களின்) அடக்கம்.

வி-வி:—சக்ஷுராதி முதலிய பாஹ்ய இந்திரியங்களை நிஷேதிக்கப்பட்ட விஷயங்களினின்றும் திருப்பி விடுதல்.

(5) शम: ஶமஃ=

ச-பா:—அந்தக்கரணத்தை அடக்குதல்.

வி-வி:—நிஷேதிக்கப்பட்ட மனதின் கற்பனைகளினின்றும் மனதை திருப்புதல்

(6) अग्नयश्च அக்நயஶ்ச :—

வி-வி:—ஆஹவனீயம் முதலிய அக்கினிகள். இவைகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.

(7) अग्निहोत्रंच அக்நிஹோத்ரஞ்ச=

ச-பா:—அக்கினியில் ஹோமம் செய்யவேண்டியது.

வி-வி—ஆஹிதாக்கினியால் காலையும் மாலையும் ஹோமம் செய்யவேண்டியது.

வி:—(3) तप: தவஃ=சரீரத்தைச் சோஷித்தல்

(4) दम: தமஃ=வெளியிலிருக்கிற இந்திரியங்களை அடக்குதல்

(5) शम: ஶமஃ=மனதை அடக்குதல்.

(6) अग्नय: அக்நயஃ=கார்ஹபத்தியம் முதலிய அக்கினிகள்

(7) अग्निहोत्र அக்நிஹோத்ரம்=அக்கினி சாத்தியமான அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய நித்தியகர்மம்

து:—(3) तप: தவஃ=சத்தியத்தையே தியானித்தல் யோக்கியர்களை பூஜித்தல்.

(4) दम: தமஃ= இந்திரியங்களை நிக்கிரகித்தல்.

(5) शम: ஶமஃ= பகவானிடத்தில் நிஷ்டை.

(6) अग्नय: அக்நயஃ=அக்கினிகளை ஆதானம் செய்தல்.

(7) अग्निहोत्र அக்நிஹோத்ரம்=அக்கினிஹோத்திரானுஷ்டானம்

அ:—(8) अतिथय: அதிதய: :—

ச-பா:—அதிதிகள் பூஜிக்கத் தக்கவர்கள்.

வி-வி:—அமாவாசியை முதலிய விசேஷ தினங்கள் தவிர மற்ற தினங்களில் தப்பித்தவறி எப்போதாவது பிறருடைய வீட்டுக்கு யாசகத்தின்பொருட்டு வருகிறவன் அதிதி எனப்படுவான்.

(9) मानुषं மாநுஷம் :—

ச-பா:—இவைகள் லௌகிக வியவஹாரங்கள். இவைகள் உண்டாகும் காலத்தில் செய்யத்தக்கவை. (ஆ:—விவாகாதிகள் போலும்)

வி-வி:—விவாஹம் முதலிய சுபகாரிய காலங்களில் பந்து முதலான ஸ்திரீகளை உபசரித்தல். இவைகளும் பரம்பரையாக பெரியோர்களால் கவனிக்கப்பட்டிருப்பதால், சுருதிஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைப்போல் இவைகளையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது.

(10) प्रजाः ப்ரஜா: :—

ச-பா:—பிரஜைகளை உற்பத்தி செய்தல்.

வி-வி:—இந்த சப்தத்தால் புத்திரோத்பத்தி சம்பந்தமான கர்ப்பாதானம் முதலிய சம்ஸ்காரங்களை கிரகிக்கவேண்டியது.

(1) प्रजनः ப்ரஜந: :—

ச-பா:—ருதுகாலத்தில்பாரியையை அடைதல்.

வி-வி:—புத்திரோற்பத்தியின் பொருட்டு ருதுகாலத்தில் ஸ்திரீயை அடைதல்.

வி:—(8) मानुषं மாநுஷம்=மரித்துப்போன மனிதனை உத்தேசித்து அனுஷ்டிக்கத்தகுந்த சிராத்தம், அல்லது, பகவதாராதனை

(II) प्रजनः ப்ரஜந:=ருதுகாலத்தில் ஸ்திரீகமனம்.

து:—(8) आतिथ्यम: ஆதித்யம்=அதிதி பூஜை

(9) मानुषं மாநுஷம்=எதாவது சாபத்தால் மானிடயோனியை அடைந்த உத்தமதேவர்களுக்கு விசேஷ ஞானமிருந்தாலும் அதை பிரகடனம் செய்யாமை. (செய்யாமல் குருவினிடம் கற்றுக்கொள்ளல் என்பது கருத்து)

(10) प्रजा ப்ரஜா=புத்திரோற்பத்திச்செய்தல்

II (1) प्रजनः ப்ரஜந:=புத்திரர்களை இரக்ஷித்தல்

அ:—(2) प्रजातिः ப்ரஜாதிஃ—

ச-பா:—புத்திரர்களுக்கு விவாகம் செய்து வைப்பதால் சந்ததியை விர்த்தி செய்யவேண்டியது. இந்த கர்மங்களைச் செய்துகொண்டுவரும்போதும் வேதாத்தியயனம் செய்தல் செய்துவைத்தல் ஆகிய இவைகளையும் ஒருவன்கவனிக்கவேண்டியது. இதைச் சொல்லும்பொருட்டுத்தான் ஒவ்வொரு கர்மத்துடன் ஸ்வாத்தியாயம், பிரவசனம், இவ்விரண்டையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது. வேதாத்தியயனத்தால் வேதத்தின் அர்த்தஞானம் உண்டாகும். அர்த்தஞானத்தால் பரமான சிரேயஸ் கிடைக்கிறது. பிரவசனம் அதை மறக்காமலிருப்பதற்கும் தர்மம் விர்த்தியாகும் பொருட்டும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஸ்வாத்தியாய பிரவசனங்களை ஆதரிக்கவேண்டியது.

வி-வி:—பிரஜாபதி சப்தத்தால் சுருதிஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்ட சகல கர்மங்களையும் அவனவனுடைய வர்ணாசிரமங்களை அநுசரித்து உபாசகன் அநுஷ்டிக்கவேண்டியது என்று அறியவேண்டியது. இல்லாவிடின் விதிக்கப்பட்டவைகளைச் செய்யாததால் ஏற்படும் பாபத்தால் பிரதிபந்தம் ஏற்பட்டு உபாசகன் பலத்தை அடையமாட்டான். இதைக்கொண்டு பிரம்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ள இச்சிக்கிறவனும் கர்மங்களை அவசியம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லக்கூடாது. தத்வத்தை அறிந்தவனுக்குத் தான் கர்த்தா, இன்ன வர்ணாசிரமம் உள்ளவன், என்கிற பிராந்தி போய்விடுவதால், அவனுக்குக் கர்மாதிகாரம் ஏற்படவில்லை. உபாசகனே இந்த பிராந்திக்குட்பட்டவனாக இருப்பதால் அவனுக்குக் கர்மாதிகாரம் இருக்கிறது. ஆகையால் அந்த உபாசனையுடன் கர்மத்தைச் சேர்ப்பது யுக்தமே.

எப்போதும் உபாசனையிலிருக்கிறவனுக்கு சித்தவிர்த்தியின் விக்ஷேபத்துக்குக் காரணமாயும் வெகுப் பிரயாசையால் சித்திக்கக் கூடியதாயுமிருக்கிற அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்களில் பிரவிர்த்தி உண்டாகமாட்டாதே எனின்,

---

வி:—(2) प्रजातिः ப்ரஜாதிஃ=அதிகமாக பௌத்திராதிகளினுற்பத்தி

து:—(2) प्रजाति ப்ரஜாதிஃ=பிதாவானவர் புத்திரனுக்கு உபநயனம் செய்து பிராமணனாக்குதல். இந்த கர்மங்களில் ஒவ்வொன்றைச்செய்யும் போதும் குருவினிடம் வித்தையை கற்று பிறருக்கு கற்பிக்கவேண்டியதும் அவசியம்.

அ:—அவன் சமதமாதி அனுகூலமான கர்மங்களைச் செய்யட்டும் ஆகையால்தான் உபாசகனை உத்தேசித்து யமநியமாதிகளைச் சொல்லும் யோகசாஸ்திரம் பிரவிர்த்தித்தது. மனதின் சலிக்கும் தன்மை, சலிக்காமலிருக்கும் தன்மை இவைகளை அனுசரித்து அக்கினிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்களும சமதமாதிகளும் விதிக்கப்பட்டாலும் ஸ்வாத்தியாய பிரவசனங்கள் அவசியம் அனுஷ்டிக்கத்தக்கவை என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் அந்தந்த கர்மத்துடன் இவைகளையும் விதிக்கும்பொருட்டு, அடிக்கடி இவைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. வேதாத்தியயனத்தை எக்காலத்திலும் விடமுடியாது. அதை விட்டால் சூத்திரத்தன்மை வந்துசேரும். இப்படி ஸ்மிருதி கூறுகிறது.

பூர்வ கர்மங்களை விட்டுவிடும் சன்னியாசிகூட அத்தியயனத்தைவிடக்கூடாது. ஆருணி உபநிஷத்தில் விட்டுவிடும்படியாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வாத்தியாயம் உபயோகமற்ற கர்மகாண்டசம்பந்தமான வேதபாகத்தை அத்தியயனம் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லுகிறதே தவிர ஞானகாண்டமான உபநிஷத்பாகம் விட்டுவிடத்தக்கதாகச் சொல்லவில்லை. இந்த பாகத்தை அத்தியயனம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. அத்தியனம்செய்தல் செய்து வைத்தல் இவ்விரண்டையும் ஒருவனும் விடக்கூடாதென்பதைக்காட்டும் பொருட்டு ஸ்வாத்தியாய, பிரவசனபதங்கள் பலதடவை உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

II. உபாசகனுடைய முக்கியமான கர்மங்கள்.

முற்கூறிய கர்மங்களில் எதை எதை யார் யார் சிலாக்கியமாகச் சொல்லுகிறார்களோ அதை இனி சுருதி கூறுகிறது.

(3) सत्यमिति सत्यवचा राथीतरः । ஸத்யமிதி ஸத்யவசா ராதீதர: ।

(4) तप इति तपोनित्यः पौरुशिष्टिः । தப இதி தபோநித்ய: பௌருஶிஷ்டி: ।

(5) स्वाध्यायप्रवचने एवेति नाको मौद्गल्यः । ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ஏவேதி நாகோ மௌத்கல்ய: ।

(6) तद्धि तपस्तद्धि तपः ॥2॥ தத்தி தபஸ்தத்தி தப: ॥ 2 ॥

அ:—பதவுரை.

(3) राथीतरः ராயீதரः=ரதிதர் கோத்திரத்தில் பிறந்த
सत्यवचाः ஸத்யவசாः=சத்திய வசஸன் என்கிறவர்
सत्य इति ஸத்ய இதி=சத்தியம் (அனுஷ்டிக்கத்தக்கது) என்று (நினைக்கிறார்)

(4) पौरुशिष्टिः பௌருஶிஷ்டிः=புருசிஷ்டருடைய புத்திரனை.
तपोनित्यः தபோநித்யः=தபோநித்தியர் என்பவர்
तपः इति தபः இதி=தபஸ் (அனுஷ்டிக்கத்தக்கது) என்று (நினைக்கிறார்)

(5) मौद्गल्यः மௌத்கல்யः=முத்கலரிஷியின் புத்திரரான
नाकः நாகः=நாகர் என்பவர்
स्वाध्यायप्रवचने एवइति ஸ்வாத்யாயப்ரவசநே ஏவ இதி=அத்தியயனம் செய்தல் செய்வித்தல் இவைகளையே (அனுஷ்டிக்க வேண்டியது என்று (நினைக்கிறார்)

(6) तत् हितपः தத் ஹி தபः =அதுவே தபஸ்
तत् हितपः தத்ஹி தபः=அதுவே தபஸ்;

வியாக்கியானம்.

(3) सत्यमितिः ஸத்யமிதிः :—

ச-பா:—ரதிதர் கோத்திரத்தில் பிறந்த, சத்தியத்தைத்தவிர வேறு ஒன்றையும் பேசாதபடியால் சத்திய வசஸ் என்று பெயரடைந்த ஆசாரியர்சத்தியபாஷணையையே அப்பியசிக்கவேண்டியது என்று நினைக்கிறார்

வி:– (3) सत्यवचाः ஸத்யவசாः = சத்தியவசனத்தைச் சொல்லுகிறவன்

राथीतरः ராயீதரः=ரதிகனுடைய பிள்ளை ராதீதரன் என்று பெயருள்ள ரிஷி

सत्यं इति ஸத்யம் இதி=சத்தியம் என்று சொல்லப்பட்ட சத்திய வார்த்தையே பிரதானம் என்றும் சுவாத்தியாய பிரவசனங்கள் பிரதானங்கள் அல்ல என்றும் எண்ணுகிறார்.

து:–(3) அ-கை:—சத்தியம் முதலிய மேற்சொன்ன சாதனங்களில் எல்லாம் ஒரே விதமாயிருக்கின்றனவா, அல்லது சிலது சிரேஷ்டமா என்பதை விசாரிக்கும் போது சிலது சிலாக்கியம் என்கிற முனிகளின் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

सत्यवचाः ஸத்யவசாः=சத்தியமாய் வசனிக்கிற

रीथातरः ராயீதரः=ராதீதர என்கிற முனியானவர்

सत्य इति ஸத்யம் இதி = சத்திய ஞானத்துடன் வசனித்தல் காரியம் செய்தல் சிரேஷ்டம் அதாவது மோக்ஷத்துக்கு முக்கிய சாதனம் என்று சொல்லுகிறார்

அ:—(4)तपोनित्यः தபொநித்ய:-

ச-பா:—புருசிஷ்டருடையபுத்திரனும் தபஸை எப்போதும் செய்வதினால் தபோநித்தியர் என்றுபெயரடைந்துமிருக்கிற ஆசாரியர் தபஸையே அனுஷ்டிக்கவேண்டியது என்றுநினைக்கிறார்

வி-வி:—உபவாசம் தனதானம் இவைகளே தபஸ் என்கிறார்·

(5) स्वाध्यायप्रवचनेएव ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநெ ஏவ

ச-பா:—முத்கலருடைய பிள்ளையும் நாகர் என்று பெருள்ளவருமான ஆசாரியர் வேதத்தை அத்தியயனம் செய்தல் செய்துவைத்தல், இவைகளையே அனுஷ்டிக்கவேண்டியது என்று நினைக்கிறார்· ஸ்வாத்தியாயம் பிரவசனம் இவைகளே தபஸாகிறதினால் இவைகளையே அனுஷ்டிக்கவேண்டியது· சத்தியம், தபஸ், வேதாத்தியயனம், வேதத்தை அத்தியயனம் செய்துவைத்தல் இவைகளை முன்னமேயே சொல்லியிருந்தாலும், அவைகளில் விசேஷகவனிப்பு இருக்கவேண்டியதற்காக அவைகள் மறுபடியும் சொல்லப்பட்டன·

வி-வி:—மௌத்கலர் எப்போதும் அத்தியயனம் செய்வதிலும் செய்துவைப்பதிலும் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் அவருக்கு துக்கமேயில்லை. ஆகையால்அவருக்கு நாகரென்று

வி:—(4) पौरुशिष्टिः பௌருஶிஷ்டி:= பௌருசிஷ்டி என்றும் பெயருள்ள

तपोनित्यः தபொநித்ய:=எப்போதும் தபஸ்செய்கிற ரிஷி

तपः தப:=தபஸ்தான் பிரதானம், சுவாத்தியாய பிரவசனங்கள் பிரயோஜனமற்றவை என்று நினைக்கிறார்.

·(5) வேதாத்தியயனம் செய்கிறதும், செய்துவைக்கிறதும் பிரதானம் என்பதாய் முத்கலருடைய புத்திரரான நாகரேரென்று பெயருள்ள ஓர் மஹரிஷி நினைக்கிறார் என்று அர்த்தம்.

9-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—(4) तपोनित्यः தபொநித்ய:=தபஸிலேயே தத்பரரான

पौरुशिष्टिः பௌருஶிஷ்டி:=பௌருசிஷ்டி என்னும் ரிஷியானவர்

तपःइति தப:இதி=தியானதிரூபமான தபஸ் சிரேஷ்டம் என்று சொல்லுகிறார்·

(5) नाकः நாக:=நாக ரென்கிற முனியானவர்

मौद्गल्यः மௌத்கல்ய:=முத்கலருடைய புத்திரர்

स्वाध्यायप्रवचने एव इति ஸ்வாத்யாயப்ரவசநெ ஏவ இதி= அத்தியயனம் செய்தல், செய்துவைத்தல் இவைகள்தான் சிரேஷ்டம் என்று சொல்லுகிறார்

அ:—பெயர் கிடைத்தது. இவர் இவ்விரண்டும்தான் உத்தமமான கர்மங்கள் என்று சொல்லுகிறார். தபஸால்தேவதைகள் தேவபாவத்தை அடைந்தார்கள் என்றும் தபஸால் ரிஷிகள் சுவர்க்கத்தை அடைந்தார்கள் என்றும் சுருதியிற் (யாஞ்ஞீக உபநிஷத்து 79) சொல்லியிருப்பதால் இதுவே முக்கியமானது என்று சொன்னால், அப்படியே யிருக்கட்டும். அதினால் ஸ்வாத்தியாதிகளைச் சொல்லுகிற மௌத்கல்லியருடைய வசனத்திற்குயாதொரு ஹானியுமில்லை. ஸ்வாத்தியாய பிரவசனங்களின் அநுஷ்டானம் தபோரூபமாயிருப்பதால் அந்த அநுஷ்டானமேசிலாக்கியம். இந்ததபஸ் முக்கிய மென்பதை ஆவிர்த்தியால் சுருதி போதிக்கிறது. முக்கிய தபஸாக இருப்பதால் தான் அத்தியயனம் செய்யக்கூடாத நாள்களில் கூட பிரம்மயஞ்ஞத்தைச்சொல்லும்படி சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியேதைத்தரீய ஆரணியகம் II-12, 14ல் சொல்லியிருக்கிறது. உபவாசம் தனதானம் ஆகிய தபஸுக்கு எந்தபலமோ அதைவிட அதிகபலன் உண்டானதால் இவைகளே சிலாக்கியமான தபஸுக்கள். இதுவும் ஷை சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

प्रजाचस्वाध्यायप्रवचनेचषट्च । ப்ரஜாசஸ்வாத்யாயப்ரவசநேசஷட்ச ।

பிரஜா வரையில் 10 வாக்கியங்களும் மேல் 6 வாக்கியங்களும் இந்த அநுவாகத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன.

து:—(6) அ-கை: இவைகளில் முதலிரண்டும் சமமாயிருந்தாலும் மூன்றாவது தான் சிலாக்கியம் என்கிறார்

तत्हितपः தத்ஹிதப:=தியான ரூபமான தபஸே சிலாக்கியம்.

சத்தியானம், சத்தியமாய் காரியம் செய்தல்,முதலியவைகள், ஸ்வாத்தியாய பிரவசனங்களை அநுஷ்டிப்பதில் அடங்கிப்போவதால் இவைகளை அநுஷ்டிப்பதால் சகலமும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாய் விடும் என்பது கருத்து.

सम्यक् ज्ञात्वातुयोविष्णुं व्याख्यायातजपेतवा ।
नतस्यकिंचिदकृतंकर्तव्यंमुच्यतेचसः ॥

ஸம்யக்ஜ்ஞாத்வாதுயோவிஷ்ணும் வ்யாக்யாயாதஜபேதவா ।
நதஸ்யகிஞ்சிதக்ருதம் கர்தவ்யம் முச்யதேசஸ: ॥

...தாவது:—எவன் விஷ்ணுவை நன்ருக அறிந்து பிறருக்கு சொல்லுகிருனே அல்லது ஜபிக்கிருனே அவன் செய்யவேண்டியகாரியம் யாதொன்றுமில்லை. அவன் மோக்ஷமடைகிருன் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த அனுவாகத்துக்குப் பிரமாணவாக்யம்.

ऋतंयथार्थविज्ञानं सत्यंतत्पूर्विकाकृतिः ।
ध्यानसत्येपूज्यपूजातपइत्यभिधीयते ॥ शब्दनिर्णये ॥
मंत्रामंत्रार्थवचनंमन्यस्यत्वात्मनोपिवा ।
सर्वकर्मसुकर्तव्यो सर्वकर्मात्मकोयतः ॥ कर्मतत्त्वे ॥
मानुषंमानुषोधर्मो देवाअपिहिमानुषे ।
मनुष्यवत्प्रवर्तन्ते नैवैश्वर्यप्रकाशिनः ॥ कर्मतत्त्वे ॥
प्रजायारक्षणंचैवपुनः प्रजननंतथा ।
प्रकृष्टजातिकरणंकर्मभिस्तत्तनयेपितुः ॥ कर्मतत्त्वे ॥
सत्येतपसिवाचीर्णं सर्वकर्मकृतंभवेत् ।
स्वाध्यायेचप्रवचनेह्यन्तभावोविशेषतः ॥ कर्मतत्त्वे ॥
यं यंक्रतुमधीते तेनतेनास्येष्टंभवति ॥ श्रुति ॥
जप्येनैवतुसंसिध्येद्ब्राह्मणोनात्रसंशयः ।
कुर्यादन्यत्रवाकुर्यान्मैत्रोब्राह्मणउच्यते ॥ भारते ॥
सम्यग्ज्ञात्वातुयोविष्णुं व्याख्यायोतजपेतच ।
नतस्यकिंचिदकृतंकर्तव्यंमुच्यतेचसः ॥ कर्मतत्त्वे ॥

𑌋𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 ।
𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌪𑍂𑌜𑌾𑌤𑌪 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥
(𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑍇)

𑌮𑌂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿𑌵𑌾 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍋 𑌯𑌤𑌃 ॥
(𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇)

𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍇 ।
𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑍈𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌨𑌃 ।
(𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇)

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌜𑌾𑌤𑌿𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌨𑌯𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌃 ॥
(𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇)

𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌪𑌸𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ।
(𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇)

10 வது அனுவாகம்.

ஞாநோதயம்.

வி-வி:—அவதாரிகை:—9 வது அனுவாகத்தில் சுருதிஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் பிரம்மோபாசனத்துடன் செய்யவேண்டியது என்பதாய் நிரூபிக்கப்பட்டது. பிரசங்கத்தில் பிரம்மயஞ்ஞமும் உத்தமமென்றும் சொல்லப்பட்டது. எவன் சிரத்தையுள்ளவனாயிருந்தும் மந்தப்பிரஞ்ஞை முதலிய காரணங்களால் வேதாத்தியயனம் செய்யாமல் பிரம்மயஞ்ஞத்துக்கு அர்ஹனாயில்லையோ அவன் பிரம்மயஞ்ஞபலனை அடையும் பொருட்டு அவன் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம் 10 வது அனுவாகத்தில் உபதேசிக்கப்படுகின்றது.

I (1) अहं वृक्षस्य रेरिवा । அஹம் வ்ருக்ஷஸ்ய ரேரிவா ।

(2) कीर्तिः पृष्ठं गिरेरिव । கீர்த்தி: ப்ருஷ்டம் கிரேரிவ ।

(3) ऊर्ध्वपवित्रो वाजिनीव स्वमृतमस्मि । ஊர்த்வபவித்ரோ வாஜிநீவ ஸ்வம்ருதமஸ்மி ।

(4) द्रविणं सवर्चसम् । த்ரவிணம் ஸவர்சஸம் ।

(5) सुमेधा अमृतोक्षितः । ஸுமேதா அம்ருதோக்ஷித: ।

(6) इति त्रिशङ्कोर्वेदानुवचनम् ॥ 1 ॥ இதி த்ரிசங்கோர்வேதாநுவசநம் ॥ 1 ॥

பதவுரை.

(1) अहं அஹம்=நான்
वृक्षस्य வ்ருக்ஷஸ்ய=சம்சார விருக்ஷத்துக்கு
रेरिवा ரேரிவா=பிரேரணை செய்கிறவனாயிருக்கிறேன்
(2) (मम மம=என்னுடைய)
कीर्तिः கீர்த்தி:=கீர்த்தியானது
गिरेः கிரே:=பர்வதத்தின்
पृष्ठमिव ப்ருஷ்டம் இவ=சிகரம்போல் (இருக்கிறது)

டி:—யம் யம் க்ரதுமதீயதே தேந தேநாஸ்யேஷ்டம் பவதி (ச்ருதி)
ஜப்யேநைவ து ஸம்ஸித்யேத் ப்ராஹ்மணோ நாத்ர ஸம்சய: ।
குர்யாதந்யந்ந வா குர்யாந் மைத்ரோ ப்ராஹ்மண உச்யதே ।
(பாரதே)
ஸர்வயஜ்ஞாநாம் ஜபயஜ்ஞோ விசிஷ்யதே ।
ந தஸ்ய க்ரியமாணஸ்ய ... உச்யதே ! (...)

(3) ऊर्ध्वपवित्रः ஊர்த்வபவித்ர: =மேலானவனால் (பிரம்மத்தால்) சுத்தம் செய்யப்பட்டவனாய்
वाजिनि வாஜிநி=சூரியனிடத்தில்
इव இவ=இருக்கிறவன் போல்
स्वमृतं ஸ்வம்ருதம்=அத்தியந்தம் அமிருதமான பிரம்மமாக
अस्मि அஸ்மி=இருக்கிறேன்.
(4) सवर्चसम् ஸவர்சஸம்=பிரகாசமான
द्रविणं த்ரவிணம்=தனமாக (இருக்கிறேன்)
(5) सुमेधाः ஸுமேதா:=உயர்ந்த புத்தியுள்ளவன் (நான்)
अमृतः அம்ருத:=மரணமற்றவன்
अक्षितः அக்ஷித:=க்ஷயமற்றவன், குறைவில்லாதவன்
(6) इति இதி=இவ்விதம்
त्रिशङ्कोः த்ரிசங்கோ:=திரிசங்கு என்கிற பிரம்ம ஞானியின்
वेदानुवचनम् வேதாநுவசநம்=ஞானபோதம்

வியாக்கியானம்.

ச-பா:-அ-கை:—(மந்திரத்தின்-பிரயோஜனம்):—இந்தமந்திரமானது ஸ்வாத்தியாயத்தின் பொருட்டு (அத்தியயனத்தின் பொருட்டு) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது- ஸ்வாத்தியாயம் ஞானத்தைக் கொடுக்குமென்று பிரகரணம் கூறுகிறது. வித்தையின்பொருட்டு இந்த பிரகரணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. வேறு பிரயோஜனத்துக்காக என்று தெரியவில்லை. ஸ்வாத்தியயனத்தால் எவனுடையமனதானது சுத்தமாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு ஞானமுண்டாகும் என்பது யுக்தமே. (இனி ஆத்மானுபவம் காட்டப்படுகிறது)

(1) अहंवृक्षस्येरिवा அஹம்வ்ருக்ஷஸ்யேரிவா=

ச-பா:—நான் அந்தர்யாமியாக இருந்து நாசமடையக்கூடிய சம்சார விருக்ஷத்தை பிரேரணை செய்கிறேன்.

வி:—I. 10-வது அநுவாகம்.

அ-கை:—வித்தைக்கு அங்கமாக ஜபிக்கத்தகுந்த மந்திரத்தை இது கூறுகிறது.

I. (1) अहंवृक्षस्य அஹம்வ்ருக்ஷஸ்ய = விருக்ஷம்போல் சேதிக்கத்தகுந்த அகங்காராதிகளுக்கு

I - 10 அநுவாகம்.

து:—அ-கை:—ஸ்வாத்தியாயப் பிரவசனங்கள் சிரேஷ்டம் என்று சொன்னவிஷயத்தில் ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லுகிறது.
I (1) अहं அஹம்=நான்
वृक्षस्य வ்ருக்ஷஸ்ய=சம்சாரமாகிற விருக்ஷத்துக்கு

அ: — வி-வி:—விருக்ஷம் வெட்டப்படுவதுபோல் சம்சாரம் தத்வ ஞானத்தால் நசிக்கக்கூடியதால் விருக்ஷம் என்று சொல்லப்படுகிறது. தைதரீய ஆரணியகத்தில் இந்தவிருக்ஷத்துக்கு மேலிருக்கும் பிரம்மம் வேறு என்றும் கீழ் இருக்கும் தேவதைகள் மனிதர்கள் மிருகங்கள் இவர்களின் சரீரங்கள் கிளைகளென்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

கடோபநிஷத்து VI- 1 ல் இந்த சம்சாரம் அநித்தியமென்றும் நாளை தினமிராதது என்றும் ஆதியில்லை என்றும்சொல்லியிருக்கிறது.

பகவத்கீதை XV-1 ல் இந்த விருக்ஷத்துக்கு வேதங்கள் இலைகளென்றும் இதை அறிந்தவன் வேதவித் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. XV-3 4 ல் விஷயங்களில் வைராக்கியத்தால் இந்த விருக்ஷத்தைச் சேதித்து விடலாமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. நான் அப்படி சேதிக்கிறவனுக ஆகவேண்டும்.

(2) कीर्तिः... கீர்த்தி: ... –

ச பா:—என்னுடைய கீர்த்தியானது பர்வதத்தின் சிகரம் போல உயர்ந்திருக்கிறது.

வி-வி:—இந்த சம்சாரமாகிற விருக்ஷம் சோதிக்கப்பட்டவுடன் என்னுடைய கீர்த்தியானது பர்வதத்தின சிகரம்போலாகிறது. சிகரம் உயர்ந்திருக்கிறது. அப்படியே கீர்த்தியும் உயர்ந்திருக்கிறது. மோக்ஷவிஷயமான என்னுடைய கீர்த்தியானது தேவலோகங்களிலும் பிரசாிக்கிறது. தேவதைகள்கூட நான் புருஷார்த்தத்தை அடையாமலிருக்கும்படிசெய்யமுடியாது. இப்படி பிரஹதாரணியக (I-3-10) சுருதியிற் சொல்லியிருக்கிறது:

வி:—रेरिवा ரேரிவா=நாசகனுக இருக்கிறேன். தேகாபிமானத்தை விட்டவன் என்று அர்த்தம்,

(2) மேரு முதலிய பர்வதங்களுடைய பிருஷ்டபாகம்போல் சிலாக்கியமான குணத்தோடு கூடியிருப்பதால் கீர்த்திமானுகவும் இருக்கிறேன் என்று அர்த்தம்.

து:—रेरवा ரேரிவா=சேதிக்கிறவன், நாசம் செய்கிறவன்

(2) कीर्तिः கீர்த்தி:=அத்தியயனம் செய்தல், செய்துவைத்தல் இவைகளால் எனக்கு உண்டாயிருக்கிற கீர்த்தியானது

गिरेः கிரே:=பர்வதத்தின்

पृष्ठं इव ப்ருஷ்டம் இவ=அடிபாகம் போலிருக்கிறது, எப்படி பர்வதம் பரவியிருக்கிறதோ அப்படி என்னுடைய கீர்த்தியும் எங்கும் பரவியிருக்கிறது என்பது கருத்து

அ:—(3) ऊर्ध्वपवित्रः ஊர்த்வபவித்ர:... –

(3) ச-பா:—ஊர்த்வம் என்பது மூலகாரணத்தைக் கூறுகிறது அது சுத்தமாக்குகிறது. ஞானத்தால் பிரகாசமாகிறது. அப்படிப்பட்ட பரமாத்மா என்னை அதாவது சர்வாத்மாவாயிருக்கிறஎன்னை சுத்தமாக்குகிறது. அப்படிப்பட்ட நான் ஊர்த்வபவித்ர:

(வி) வி:—மூலகாரணமான பிரம்மம் சுத்தம் செய்கிறதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஏனெனின் என்னுடைய புத்தி மூலமாக அவர் பிரகாசமாகி சம்சாரத்தினின்றும் விடுவிக்கிறார். ஆகையால் இப்படிசுத்தமானவுடன் நான் பிரம்மம் மூலகாரணமாகிறேன்.

वाजनि வாஜநி: —

ச-பா:—வாஜ மென்றால் அன்னம். அதையுடையவன்சூரியன். எப்படி சூரியனிடத்தில் விசுத்தமான அமிருதமான ஆத்மதத்வம் இருக்கிறதாக நூறு சுருதி ஸ்மிருதிகளில் பிரசித்மோ அப்படிநான் விசுத்த ஆத்மதத்வமாயிருக்கிறேன் (சூரியனிடமிருக்கிற ஆத்மதத்வம் நான் தான் என்பது கருத்து)

வி-வி:—வாஜ மென்றால் கதி. அதையுடையவன் வாஜி. சூரியன் எப்போதும் வேகமாகவே போகிறவன். அப்படிப்பட்ட சூரியனிடத்தில் சுத்தமான அமிருதமிருக்கிறது அப்படியே நானும் உத்கிருஷ்டமான சுத்தத்தை உடையவனாக இருக்கிறேன்.

வி.—(3) ऊर्ध्वपवित्रः ஊர்த்வபவித்ர:=எல்லாவற்றையும்விட சிரேஷ்டமான பரிசுத்தியோடுகூடின நான்

वाजिनि-வாஜிநி அன்னத்தோடுகூடின போக்தாவினிடத்தில் அதாவது சர்வ சேஷியான பரமாத்மாவினிடத்தில்

स्वमृतमास्मि ஸ்வம்ருதமஸ்மி=அமிருதம்போல் போக்கியமாக இருக்கிறேன். அதாவது அவருடைய பிரீதிக்கு விஷயமாக இருக்கிறேன் என்று அர்த்தம்.

து:=(3) என்னுடைய சாமார்த்தியத்தால் சம்சாரம் நிவிர்த்தியாகவில்லை பின்னேயோவெனின் ஈசுவர பிரசாதத்தால் என்கிற கருத்துடன்சொல்லுகிறார்.

ऊर्ध्वपवित्रः ஊர்த்வபவித்ர:=உத்கிருஷ்டரான ஹரியால் நான் பவித்திரன் (சுத்தன்) ஆக்கப்பட்டவனாய்

अस्मि அஸ்மி=இருக்கிறேன்

वाजिनीवस्वमृतं अस्मि வாஜிநீவஸ்வம்ருதம் அஸ்மி=வாஜினி என்றால் சூரியன். சூரியனிடத்திலிருக்கிறவன் வாஜினீ. வசு அதாவது விஷ்ணு அவரால் நான் பிராரப்த கர்மத்தினின்றும் முக்தனாயிருக்கிறேன். எப்படியெனின்

அ:—(4) द्रविण த்ரவிணம்=

ச-பா:—தேஜோமயதனம் அதாவது ஆத்மதத்வம்நான் அல்லது ஆத்மதத்வத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதும் மோக்ஷசுகத்தை அடைய காரணமாயுமிருக்கிற பிரம்ம ஞானத்தை நான் அடைந்திருக்கிறேன்.

வி-வி:—அப்படிப்பட்ட எனக்கு தேஜோமயமான தனம்கிடைக்கட்டும். தனம் மானுஷம் தைவம் என இருவகைத்து. கண்ணால் பார்க்கக்கூடிய பொன் வெள்ளிமுதலியவை மானுஷதனம். காதுகளால் கேட்கக்கூடிய வேதத்தால் தெரியவரக்கூடிய பிரம்ம ஞானம்முதலியவைதைவதனம் सुवर्चसं ஸுவர்சஸம்=என்கிற விசேஷணத்தால் தைவதனம் தான்இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டதாக தெரியவருகிறது வர்சஸ் என்றால் பலம். அத்துடன் கூடினது ஸவர்சஸ் தைவதனமான பிரம்ம ஞானமானது சகல சம்சாரத்தையும் போக்கடிக்குமானதால் ஸவர்சஸ் என்று சொல்லப்பட்டது.

(5) सुमेधा। ...ஸுமேதா:.. :-

ச-பா:—சர்வஞ்ஞத்தன்மையுள்ளவனை நான் சுமேதா சம்சாரத்தை உண்டாக்கி நிர்வஹித்து நாசம் செய்யக்கூடிய சாமர்த்தியமுள்ளவனாகயிருப்பதால் நான் சுமேதா சர்வஞ்ஞன். ஆகையால் நான் மரண தர்மற்றவன் குறைவற்றவன் அல்லது அமிருதஜலத்தில் நான் நினைந்திருக்கிறவன்.

வி:—(4) பரமாத்மாவின் போகத்துக்கு நல்ல உபகரணமாக இருக்கிறேன் என்று அர்த்தம்.

(5) सुमेधा: ஸுமேதா:=பகவானுக்குச் சேஷனாக இருக்கிறேன், திடமான ஞானமிருப்பதால் நல்ல மேதையோடு கூடினவனாகவும் இருக்கிறேன்.

अमृत: அம்ருத:=மரணமற்றவனாகவும். இருக்கிறேன். அசம்சாரி என்பது கருத்து.

अक्षित: அக்ஷித:=க்ஷயமற்றவனாகவும் ஷட்பாவ விகார சூன்னியனென்று அர்த்தம்.

து:—(4) सुवर्चसं ஸுவர்சஸம்=சுந்தரமான காந்தியுடன் கூடி

द्रविण த்ரவிணம்=தங்கம்போல் ஆயிருக்கிறேன் ஏனெனின் என்னுடைய ஸ்வரூபம் நித்தியாநந்தம் என்பது கருத்து

(5) सुमेधा: ஸுமேதா: =நல்ல புத்தியுள்ளவனாக ஆகி

अमृतोक्षित: அம்ருதோக்ஷித:=ஹரியால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். (அவரிடமிருக்கிறேன்)

வி-வி.—தைவசம்பத்தாகிய பிரம்மஞானமுள்ள நான், பிரம்மஞானத்தை பிரதிபாதிக்கும் வேதங்களின் அர்த்தத்தை அறிய சக்தியுடையவனாக ஆகவேண்டும். பிரம்மாநந்த ரஸத்தால் நினைக்கப்பட்டவனாக ஆகவேண்டும்.

(6) इति त्रिशंकोः உதித்ரிஶங்கோ:=

ச-பா.—பிரம்மத்தை அறிந்து பிரம்மஸ்வரூபமான திருசங்கு என்னும் ரிஷியானவர், ஆத்மா ஒன்று என்னும் ஞானத்தை அடைந்தபிறகு, தான் கிருதகிருத்தியனானேன் என்பதை, வாமதேவர் போல், பிரசித்தப்படுத்தும் பொருட்டு, இவ்விதமாகச் சொன்னார். ரிஷிபார்த்த மந்திரமானது ஆத்மவித்தையை பிரகாசிப்பிக்கிறது என்பது கருத்து.

(வி:—இந்தமந்திரத்தின் ஜபமானது சுத்தியையும் அபிவிருத்தியையும் கொடுக்கிறது. மோக்ஷ இச்சையுள்ளவன் பிரம்மஞானத்தை அடையும்பொருட்டு ஸ்திர சித்தத்துடன் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டியது.)

9 வது அனுவாகத்தில் ரிதஞ்ச முதலியவைகளால் கர்மங்களை நிரூபித்த பிறகு இந்த அனுவாகத்தில் ஜபிக்கவேண்டிய வேதமந்திரம் சொல்லப்படுவதால் இந்தமந்திரம் ஞானத்தைக்கொடுக்கும் என்று தெரியவருகிறது. இதனால் இச்சையன்றியில் சுருதிஸ்மிருதிகளிற் சொல்லிய நித்தியகர்மங்களைச் செய்கிறவனாயும் பரப்பிரம்மத்தை யறிய இச்சிக்கிற வனாயு மிருக்கிறவனுக்கு திவ்விய தர்சனங்கள் உண்டாகும் என்று தெரியவருகிறது.

ஆ:—இந்த மந்திரத்துக்கு திருசங்குரிஷி, பங்கதி சந்தஸ், பரமாத்மா தேவதை. பிரம்மவித்தையில் இந்த ஜபத்துக்கு விநியோகம்.

இந்த அனுவாகத்தில் 6 வாக்கியங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

வி.வி.—இந்த மந்திரத்தை குரு சொன்னபின் அதை அனுசரித்து சிஷ்யன் சொல்லவேண்டியது என்றும் இந்த மந்திரமே பிரம்ம யஞ்ஞமாகிற ஸ்வாத்தியாய ரூபதபஸ் என்றும் சொல்லுகிறார்.

வி:—(6) இந்தப்படி திருசங்குவால் பார்க்கப்பட்ட மந்திரம் என்று அர்த்தம்.

10-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து :—(6) इति உதி=இவ்விதமாக

त्रिशंकोः த்ரிஶங்கோ:=வைவஸ்வத மனுவின் வம்சத்தில்ஜனித்த திருசங்கு என்னு பெயருள்ள அரசன்

து:—वेदानुवचनं வேதாநுவசநம்=வேதத்தின் வியாக்கியானத்தின் பலனை சொல்லியிருக்கிறார். இந்த அனுவாகத்துக்குப் பிரமாணம்—

I-11-வது அனுவாகம்.

அனுசாஸனம்.

அ·கை:—

ச—பா:—இந்த அனுவாகத்தில் சில முக்கியமான கர்மங்கள் செய்யத்தக்கவை என்பதாய் சுருதி உபதேசம் செய்கிறது. இதைக்கொண்டு பிரம்மஞான முண்டாவதற்குமுன் சுருதிஸ்மிருதிகளிற் சொல்லிய கர்மங்களை அவசியம் செய்யவேண்டியது என்பது சுருதியின் கருத்தாக தெரியவருகிறது. அனுசாஸன சுருதிக்கு புருஷனுக்கு சம்ஸ்காரம் கொடுக்கவேண்டியது என்பதுகருத்து.

तपसाकल्मषंहन्ति विद्ययाऽमृतमश्नुते ।

தபஸா கல்மஷம்ஹந்தி வித்யயாऽம்ருதமச்நுதே

(தபஸால் பாபத்தைக் கொல்லுகிறான், வித்தையால் அமிருதத்தை அடைகிறான்) என்கிற ஸ்மிருதிப்படி எவனுடைய மனது சுத்தமாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு ஆத்மஞானம் சீக்கிரம் உண்டாகிறது.

இவ்விடத்திலும் (தைத்ரீயம் III-2லும்)

तपसा ब्रह्मविजिज्ञासस्व ।

தபஸா ப்ரஹ்மவிஜிஜ்ஞாஸஸ்வ

அதாவது தபஸால் பிரம்மத்தை அறிய இச்சி என்று சுருதிசொல்லுகிறது. ஆகையால் ஞானமுண்டாகும் பொருட்டு கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. ஏனெனின்: அனுசாஸன சப்தத்தை

து:—संसारवृक्षच्छेत्ताहं मत्कीर्तिःपर्वतोपमा ।
अत्युत्कृष्टेनहरिणा पावितोस्मियतःस्फुटं ।
वाजिरूपस्यनेताच नेताचवाजिनी सूर्यऊच्यते ।
तत्रस्थोभगवान्विष्णुः संप्रोक्तोवाजिनीवसुः ।
तेनामृतोस्मिद्रविणं नित्यानन्दस्वरूपतः ।
तेनामृतेनसिक्तोहं तेनव्याप्तोयतःसदा ।
इत्याहमंत्रदृक्पूर्वं त्रिशंकुर्मानवोनृपः ॥ यजुर्विवेके ॥

ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷச்சேத்தாஹம் மத்கீர்த்தி: பர்வதோபமா ।
அத்யுத்க்ருஷ்டேநஹரிணா பாவிதோஸ்மியத: ஸ்புடம் ।
வாஜிரூபஸ்யநேதாச நேதாசவாஜிநீஸூர்யஉச்யதே ।
தத்ரஸ்தோபகவாந்விஷ்ணு: ஸம்ப்ரோக்தோவாஜிநீவஸு: ।
தேநாம்ருதோஸ்மித்ரவிணம் நித்யாநந்தஸ்வரூபத: ।
தேநாம்ருதேநஸிக்தோஹம் தேநவ்யாப்தோயத: ஸதா ।
இத்யாஹமந்த்ரத்ருக்பூர்வம் த்ரிசங்குர்மாநவோந்ருப: ॥
(யஜுர்விவேகே)

அ:— யே சுருதி உபயோகிக்கிறது. அதை அதிக்கிரமித்தால் தோஷம்சம்பவிக்கும். முதலில் கர்மங்களைப்பற்றி உபந்நியாசம்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு பிரம்மவித்தைக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மவித்தை கிடைத்தபின் கர்மங்கள் நிஷ்பிரயோசனங்கள் என்பது இந்த உபநிஷத்திலேயே

(a) अभयंप्रतिष्ठां विन्दते ।

அபயம்ப்ரதிஷ்டாம்விந்ததே

அதாவது அபயத்தை (அபயமானதை) ஸ்திரமான ஸ்தானமாக அடைகிறான் என்று II-7ல் சொல்லியிருக்கிறது.

(b) नबिभेतिकुतश्चन किमहंसाधुनाकरवं ।

நபிபேதிகுதச்சந கிமஹம்ஸாதுநாகரவம்

அதாவது:—இவன் ஒன்றிலும் பயப்படுகிறதில்லை. ஏன் நான் நல்லதை செய்யவில்லை என்பதாய் அவன் மனதில் தோன்றுகிறதில்லை என்பதாய் II-9ல் சொல்லியிருக்கிறது. கர்மங்கள் முன் உண்டாயிருக்கும் பாபங்களை நாசம் செய்வது மூலமாக ஞானோற்பத்திக்குச் சாதகமாயிருக்கின்றன.

अविद्ययामृत्युंतीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते ।

அவித்யயாம்ருத்யும்தீர்த்வா வித்யயாऽம்ருதமச்னுதே

(அவித்தையால் மரணத்தைத்தாண்டி வித்தையால் அமிருதத்தை அடைகிறான்.) என்கிற ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தின் மந்திரமும் இதையே கூறுகிறது.

ரிதம் முதலியவைகளை 9 வது அனுவாகத்தில் உபதேசித்ததானது அவைகள் பிரயோசனமற்றவை என்னும் விபரீதபாவனையை போக்கும்பொருட்டு. இப்போது சுருதியானது ஞானோத்பத்திக்கு அவைகள் சாதகமாயிருப்பதால் அவைகள்சொல்லத்தக்கவை என்று சொல்லுகிறது.

ஆ:— இவ்விடத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட கர்மவிதியின் இரண்டு அம்சங்களையும் கவனிக்கவேண்டியது.

(1) ஞானமுண்டாவதற்கு முன் கர்மங்களை அவசியம் செய்யவேண்டியது.

(2) ஞானமுண்டாவதற்குமுன்தான் அவைகளின் அனுஷ்டானம் அவசியம்.

வி:—மோக்ஷ இச்சையுள்ளவன் ஆத்மஞானம் சித்திக்கும் வரையில் கர்மங்களைச்செய்யவேண்டியது. இதை அடைந்தபிறகு ஒருவன் கிருதகிருத்தியனாகிறான். ஆத்மா எப்போதும் முக்தனானதால் கர்மத்தால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. மனதை சுத்தப்படுத்துவதால் கர்மானுஷ்டானம் அவசியம் வேண்டியது.

வி-வி:—பத்தாவது அனுவாகத்தில் பிரம்மயஞ்ஞத்துக்குப் பதிலாக ஜபத்துக்காக ஒருமந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டது. அதி

ளுல் மந்தபுத்தியுள்ளவனும் பிரம்மயஞ்ஞத்தை அடையலாம். இவ்விதமாக சுருதிஸ்மிருதிகளிற் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களேயும் முன் சொல்லப்பட்ட உபாசனையையும் சேர்த்து, கிரமமுக்தி அடையும் பொருட்டு அனுஷ்டிக்கலாம். இந்த பதினோருவது அனுவாகத்தில் கேவலகர்மமும் ஞானஇச்சையை உண்டுபண்ணுவது மூலமாக மோக்ஷ ஹேதுவாகலாம் என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் சுருதியானது அனுசாஸனத்தை விதிக்கிறது.

I-வேதத்தை தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. அர்த்தத்தையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது.

I (1) वेदमनूच्याचार्योऽन्तेवासिनमनुशास्ति ॥ 1 ॥

வெதமநூச்யாசார்யோऽந்தேவாஸிநமநுஶாஸ்தி ॥ 1 ॥

பதவுரை.

आचार्यः ஆசார்ய: = ஆசாரியர்

वेदं வெதம் = வேதத்தை

अनूच्य அநூச்ய = அத்தியயனம் செய்வித்து

अन्तेवासिनं அந்தேவாஸிநம் = சிஷ்யனை

अनुशास्ति அநுஶாஸ்தி = சிக்ஷை செய்கிறுன்.

வியாக்கியானங்கள்.

ச-பா:—ஆசாரியர் வேதத்தை சொல்லிவைத்து அதாவது சிஷ்யன் கிரந்தத்தைக் கிரகித்தபிறகு அதின் அர்த்தத்தை கிரகிக்கும்படிச் செய்கிருர்.

I. 11-வது அனுவாகம்.

வி:—(1) குருவானவர் வேதத்தைச் சொல்லிவைத்து சிஷ்யனை சிக்ஷிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

I-11-வது அனுவாகம்.

து—அ-கை:—வேத சிரவணத்துக்குப் பிறகு அனுஷ்டிக்கவேண்டிய நியமங்களேச் சொல்லுகிருர்.

I (1) वेदं வெதம் = வேதத்தை

अनूच्य அநூச்ய = சொல்லிக்கொடுத்து

आचार्यः ஆசார்ய: = குருவானவர்

अंतेवासिनं அந்தேவாஸிநம் = சிஷ்யனை

अनुशास्ति அநுஶாஸ்தி = உபதேசம் செய்கிருர்,

வி-வி:— மனுஸ்மிருதி II-14 ல் ஆசாரிய ஸ்வரூபம் அடியில் வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. எந்தத்விஜன் (இருபிறப்புள்ளவன்) சிஷ்யனை சமீபந்தில் வைத்துக்கொண்டு, அவனுடைய உபநயனத்திற்குப் பிறகு வேதங்களையும், கல்பங்களையும், இரஹஸியங்களையும் சொல்லிக்கொடுக்கிறாரோ அவர் ஆசாரியராம். இப்படிப்பட்ட ஆசாரியருக்குச் சமீபத்தில் எப்போதும் வசிக்கிறவன் அந்தேவாஸீ அதாவது சிஷ்யன். அவனுடைய சாயைபோல் அவனிடத்தில் எப்போதும் விடாமலே இருக்கிறவன் சிஷ்யன். இப்படிப்பட்ட சிஷ்யனை ஆசாரியர் சமீபத்தில் வைத்துக்கொண்டு வேதத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்கிறார். கிரந்தத்தை சிஷ்யன் கிரகித்த பிறகு அவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்மங்களை போதிக்கிறார். இதனால் என்ன தெரியவருகிறதெனின், சிஷ்யன் அத்தியயனம் செய்தபின் தர்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் குருகுலத்தினின்றும் திரும்பக்கூடாது என்பதாம்.

II-தர்மங்களின் சுருக்கமான விவரம்.

(2) सत्यंवद । ஸத்யம் வத ।

(3) धर्मं चर ॥ 2 ॥ தர்மம் சர ॥ 3 ॥

பதவுரை.

(2) सत्यं ஸத்யம்=நிஜத்தை

वद வத=சொல்லு

(3) धर्मं தர்மம்=தர்மத்தை

चर சர=அநுசரி.

வியாக்கியானம்.

सत्यंवद ஸத்யம்வத=

ச-பா:—அநுசாஸன பிரகாரம் கூறப்படுகிறது. சத்தியத்தைச் சொல்லு. பிரமாணத்தால் எது தெரியவருகிறதோ எது சொல்லக்கூடியதோ அதைச்சொல்லு.

வா:—எது எப்படி பார்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதை மறைக்காமலும், தீங்கு செய்யவேண்டுமென்கிற கருத்தன்றியும், சொல்லுவதே சத்தியம் என்று ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

து:—(2) இந்த உபதேசத்தின் பிரகாரத்தை இனி சொல்லுகிறார் சிஷ்யனே

सत्यं ஸத்யம்= நிஜத்தை

वद வத=சொல்லு

அர்:—வி-வி: — சத்தியசப்தத்தால், அஹிம்சை, சத்தியம், திருடாமை, முதலிய (யாஞ்ஞவல்கிய ஸ்மிருதி I-122 ல் சொல்லிய) தர்மங்களையும் அறியவேண்டியது.

(4) धर्मंचर தர்மஞ்சர ।

ச-பா:—அப்படியே தர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. சத்தியம் முதலிய தர்மங்கள் இனி கூறப்படுவதால், தர்மசப்தத்தால் தர்மங்களைப் பொதுவாய் அறியவேண்டியது.

வா:—அக்கினிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்களை அனுஷ்டித்தலே தர்மம் என்று ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

வி-வி:—தர்ம சப்தத்தால் பிரத்தியக்ஷ சுருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட அக்கினி ஹோத்திரம் முதலியவைகளைகிரகிக்கவேண்டியது. ஜைமினி என்பவர் I-I-2 ல் எது செய்யவேண்டியதாக ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது தர்மம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். சுருதிஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட சகலகர்மங்களும் செய்யத்தக்கவை என்பதுஇந்த இரண்டு வாக்கியங்களின் சுருக்கமான கருத்து.

III பரித்தியாகம் செய்யக்கூடாத தர்மங்கள்.

வி-வி:— सकृत्कृतेकृत: शास्त्रार्थ: ஸக்ருத்க்ருதே க்ருத: சாஸ்த்ரார்த்த: அதாவது "ஒருதரம் செய்தால் சாஸ்திரத்தின் ஆஞ்ஞை அனுஷ்டிக்கப்பட்டு போய்விட்டது" என்கிற நியாயப்படி சுருதி ஸ்மிருதிகளில் கூறிய கர்மங்களை ஒருதரம் அனுஷ்டித்து பிறகு அவைகளை விட்டுவிடலாம். இது சரியன்று என்று உபதேசிக்கும் பொருட்டு சுருதி சொல்லுகிறது.

(4) स्वाध्यायान्मा प्रमद: ஸ்வாத்யாயான்மா ப்ரமத: ।

(5) आचार्यायप्रियं धनमाहृत्य प्रजानन्तुं माव्यवच्छेत्सी: ।

ஆசார்யாயப்ரியம் தனமாஹ்ருத்ய ப்ரஜாதந்தும் மாவ்யவச்சேத்ஸீ: ।

தா:—(3)धर्मंचर தர்மஞ்சர = தர்மத்தை அனுஷ்டித்து நட

(6) सत्यान्नप्रमदितव्यम् । ஸத்யாந்நப்ரமதிதவ்யம் ।

(7) धर्मान्नप्रमदितव्यम् । தர்மாந்நப்ரமதிதவ்யம் ।

(8) कुशलान्नप्रमदितव्यम् । குஶலாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் ।

(9) भूत्यैनप्रमदितव्यम् । பூத்யை ந ப்ரமதிதவ்யம் ।

(10) स्वाध्यायप्रवचनाभ्यां नप्रमदितव्यम् ।

ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநாப்யாம் நப்ரமதிதவ்யம் ।

11 (1) देवपितृकार्याभ्यां नप्रमदितव्यम् ॥ 3 ॥

தேவபித்ரு கார்யாப்யாம் நப்ரமதிதவ்யம் ॥ 3 ॥

பதவுரை.

(4) स्वाध्यायात् ஸ்வாத்யாயாத்=அத்தியயனத்தினின்றும்.

माप्रमदः மாப்ரமத:=பிரமாதத்தை (ஒழிவை) அடையவேண்டாம்

(5) आचार्याय ஆசார்யாய=ஆசாரியருக்கு
प्रियं ப்ரியம்=பிரியமான
धनं தநம்=தனத்தை
आहृत्य ஆஹ்ருத்ய=கொடுத்து
प्रजातन्तुं ப்ரஜாதந்தும்=பிரஜா சந்தானத்தை
माव्यवच्छेत्सीः மாவ்யவச்சேத்ஸீ:=சேதிக்கவேண்டாம்
(6) सत्यात् ஸத்யாத்=சத்தியத்தினின்றும்
नप्रमदितव्यम् நப்ரமதிதவ்யம்=தவறுதல் கூடாது
(7) धर्मात् தர்மாத்=தர்மத்தினின்றும்
नप्रमदितव्यम् நப்ரமதிதவ்யம் =தவறுதல் கூடாது.
(8) कुशलात् குஶலாத்=க்ஷேமத்தினின்றும்
नप्रमदितव्यम् நப்ரமதிதவ்யம்=தவறுதல் கூடாது
(9) भूत्यै பூத்யை= ஐசுவரியத்தினின்றும்
नप्रमदितव्यम् நப்ரமதிதவ்யம்=தவறுதல் கூடாது

(10) स्वाध्यायप्रवचनाभ्यां ஸ்வாத்யாயப்ரவசநாப்யாம்=வேதாத்தியயனம் செய்தல் செய்துவைத்தல் இவைகளினின்றும்

அத் :=नप्रमदितव्यम् நப்ரமதிதவ்யம்=தவறுதல் கூடாது

II (1) देवपितृ कार्याभ्यां தேவபித்ருகார்யாப்யாம்= தேவகாரியம் பிதுர்காரியம் இவைகளினின்றும்

नप्रमदितव्यम् நப்ரமதிதவ்யம்=தவறுதல் கூடாது

வியாக்கியானம்·

(4) स्वाध्यायान्माप्रमदः ஸ்வாத்யாயாந்மாப்ரமத:=

ச-பா:—அத்தியயன விஷயத்தில் அஜாக்கிரதையை அடையக்கூடாது

வி-வி:—அத்தியயனத்தால் கிரகித்ததை மறைந்து விடுவதே பிரமாதம்· இது கூடாது இப்படி மறைதல் பிரம்மஹத்திற்குச்சமானம் என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

(5) आचर्याय ஆசார்யாய ...=

ச-பா: — ஆசாரியருக்குப் பிரியமானதனத்தை அவருக்குத் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்து, அவருடைய அனுஞ்ஞையைப்பெற்று, சரியான பத்நியை சம்பாதித்து பிரஜைசந்தானத்தில் பங்கம் வரும்படி செய்யக்கூடாது. புத்திரன் உண்டாகாவிட்டாலும் புத்திர காம்மியம் முதலிய கர்மங்களைச்செய்து புத்திரன் உண்டாகிறவிஷயத்தில் முயர்ச்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது என்பதுகருத்து· முந்தின 9 வது அனுவாகத்தில் பிரஜா பிரஜநந பிரஜாதி என்கிற 3 தர்மங்களைச் சொல்லியிருப்பதால் இதுதான் அர்த்தம் என்றுதோன்றுகிறது. இல்லாவிடின் பிரஜநந என்கிற ஒரு தர்மத்தை மட்டும் சுருதி சொல்லியிருக்கும்·

வி-வி:—தனம்:— பசு, சுவர்ணம், வஸ்திரம், முதலிய எவ்விதமான தனத்தை குரு இச்சிக்கிறாரோ அதைக்கொடுக்கவேண்டும்.

பிரஜாதந்து புத்திர பௌத்திராதிகள் ரூபமான ஒரு தந்துநூல். அது அறுந்துபோகாமல் செய்யவேண்டியது.

வி:—(4) வேதாத்தியானத்தில் தவறிப்பொகக்கூடாது.

(5) குருவுக்கு தக்ஷிணையைக்கொடுத்து புத்திரவிர்த்தி உண்டாகும்பொருட்டு விவாகம் செய்யவேண்டியது என்று அர்த்தம்.

து:—(4) स्वाध्यायात् माप्रमदः ஸ்வாத்யாயாத் மாப்ரமத:=அத்யயனத்தினின்றும ஒழிவடையாதே அத்யயனத்தில் அஜாக்கிறதையாக இருக்கவேண்டாம் மறந்து போகவேண்டாம்

(5) आचार्याय ஆசார்யாய=குருவுக்கு

प्रियं ப்ரியம்=இஷ்டமான

(6) सत्यात् ...ஸத்்யாத்...=

ச—பா:—சத்தியத்தினின்றும் தவறக்கூடாது. பொய் சொல்லும்படி வைத்துக்கொள்வதே சத்தியத்தினின்றும் தவறுதல். பிரமாத சப்தத்தால் விஸ்மரணையால் கூட பொய் சொல்லக்கூடாது என்பது கருத்து. இல்லாவிடின் சுருதியானது பொய்சொல்லக்கூடாது என்று மட்டும் நிஷேதித்திருக்கும்.

வா:—ஞாபகப்பிசகினால்கூட அணுவாகிலும் பொய் சொல்லக்கூடாது என்பதை போதிக்கும் பொருட்டு சத்தியபாஷணையைப் பற்றி மறுபடியும் சுருதி இவ்விடத்தில் கூறுகிறது.

(7) धर्मात्...தர்மாத்...=

ச-பா:—தர்ம சப்தம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விஷயத்தைக் கூறுகிறது. அதை அனுஷ்டிக்காமை பிரமாதம். அது செய்யத்தக்கதன்று. தர்மம் அனுஷ்டிக்கவே தகுந்தது என்பதுகருத்து.

வி—வி:—முன் சொன்ன சத்திய தர்மங்களில் எப்போதாவது ஆலசியம்வரும்; அவைகளை விட்டுவிடுதலேபிரமாதம். அதை செய்யக்கூடாது.

(8) कुशल...குஶல...=

ச-பா:—தன்னை இரக்ஷிக்கும் பொருட்டு ஏற்பட்ட கர்மங்களினின்றும் ஒழிவு அடையக்கூடாது.

வி:—(8) कुशलं குஶலம்=தேவதார்ச்சனை முதலிய கர்மங்களின் அனுஷ்டானம்.

து:—धनं தனம்=தனத்தை (தக்ஷிணையாக)

आहृत्य ஆஹ்ருத்ய=கொண்டுவந்து கொடுத்து

प्रजातन्तुं ப்ரஜாதந்தும்= (அவருடைய அனுக்ஞையை பெற்று தனக்கு அனுகுணமான ஸ்திரீயை விவாகம் செய்து அவள்மூலமாக புத்திரோற்பத்தி செய்யவேண்டியது. சந்ததி அறுபட்டுப்போகாமல் செய்யவேண்டும்

அவசியம் என்பதை தெரிவிக்கும் பொருட்டு சத்தியம் முதலியவைகள் மறுபடியும் சொல்லுகிறார்

(6) सत्यात् ஸத்யாத்=சத்தியத்தினின்றும்

नप्रमदितव्यं நப்ரமதிதவ்யம்=நழுவக்கூடாது

(7) धर्मात्न प्रमदितव्यं தர்மாத் நப்ரமதிதவ்யம்= தர்மத்தினின்றும் நழுவக்கூடாது

(8) कुशलात् குஶலாத் = கிரேயஸ்ஸுக்குகாரணமான காரியத்தினின்றும்

அத் :—வி-வி:-குசலமென்பது க்ஷேமம். அதின்பொருட்டு ஏற்பட்ட கர்மம் வைதிகம் லௌகிகம் என இருவகைத்து. தைத்ரீய ஸம்ஹிதை II-3-11ல் சொல்லியபடி ஆயுளையும் ஆரோக்கியத்தையும்தரும் கர்மம் வைதிகம். மருந்து முதலியவை லௌகிகம்.

(9) भूत्यै : ...ஹூத்யை...=

ச பா:—ஐசுவரியத்தின் பொருட்டு மங்களகரமான கர்மங்களினின்றும் ஒழிவடையலாகாது.

வி வி:—ஐசுவரியத்தைத் தேடுவதிலும் வைதிக லௌகிக உபாயங்களுண்டு. தைத்திரீய சம்ஹிதை (II-1-1) வைதிக உபாயத்தைக் கூறுகிறது. தானம் வாங்குதல் லௌகிக உபாயம். க்ஷேமம் ஐசுவரியம் இவைகள் இல்லாவிடின் முக்திக்கு ஹேதுவானகர்மங்களைச் செய்ய முடியாதபடியால் அவைகளில் அஜாக்கிரதையாக இருக்கக்கூடாது என்று சுருதி ஆஞ்ஞாபிக்கிறது.

(10) स्वाध्याय ...ஸ்வாத்யாய...=

ச.பா:—வேதாத்தியயனம் செய்தல் செய்துவைத்தல்: இவைகளை நியமமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. இவைகளைச்செய்யாமலும் தர்மங்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமலும் குருகுலத்திலிருந்து திரும்பி வரக்கூடாது.

வி-வி:—கிரகித்த அத்தியயனத்தை மறைந்துவிடுதல் பிரமாதம். இது முன்நிஷேதிக்கப்பட்டது. இப்போதுகிரகித்ததை பிறருக்குச்சொல்லிக்கொடுத்தல் பிரம்மயஞ்ஞம். இவைகளை விடக்கூடாது என்பது சுருதி ஞாபகப்படுத்துகிறது.

II· (1) देवपितृकार्य தேவபித்ருகார்ய...=

ச-பா:—தேவபித்ரு காரியங்களினின்றும் ஒழிவடையக்கூடாது. அவர்களுக்காக கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியது.

வி:வி:—புராணங்களில் விநாயக விரதம் அநந்தவிரதம் முதலியவைகள் தேவதைகளுக்காகச்சொல்லியிருக்கின்றன. சிராத்தாதிகள் பித்ரு காரியம்.

வி:—(9) ஐசுவரியமானது எல்லாவற்றிற்கும் சாதகமாயிருப்பதால் அதின்பொருட்டு கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று கருத்து.

து—(9) भूत्यै ஹூத்யை=ஐசுவரியத்தின் பொருட்டு நியமான உபாயத்தால் திரவியத்தைச்சம்பாதிக்கவேண்டும் மற்றவைஸ்பஷ்டம்

II (1) देवपितृकार्याभ्यां தேவபித்ருகார்யாப்யாம்= தேவபூஜை பித்ருசிராத்தம் இவைகளைச்செய்வதில் தாமஸமிருக்கக்கூடாது.

IV பூஜார்ஹர்கள்.

வி-வி:—மாதா முதலானவர்கள் மனுஷியர்கள் என்கிற புத்தியைவிட்டு தேவதைகளாக பாவித்து அவர்களை பூஜிக்கவேண்டும் என்று இனி சுருதி கூறுகிறது.

II (2) मातृदेवो भव । மாத்ருதேவோ பவ ।

(3) पितृदेवोभव । பித்ருதேவோ பவ ।

(4) आचार्यदेवो भव । ஆசார்யதேவோ பவ ।

(5) अतिथिदेवो भव ॥ 4 ॥ அதிதிதேவோ பவ ॥ 4 ॥

பதவுரை.

(2) मातृदेवः மாத்ருதேவ:=தாயாரை தேவதையாக உடையவனாக

भव பவ=ஆக

(3) पितृदेवोभव பித்ருதேவோபவ=பிதாவை தேவதையாக உடையவனாக ஆக

(4) आचार्यदेवःभव ஆசார்யதேவ: பவ=குருவை தேவையாக உடையவனாக ஆக

(5) अतिथिदेवःभव அதிதிதேவ:பவ=அதிதியை தேவதையாக உடையவனாக ஆக

ச-பா:—தேவதைகள்போல் இவர்களை பூஜிக்கவேண்டியகருத்து

வி-வி:—ருத்திரன், விஷ்ணு, விநாயகர், முதலானவர்களை தேவதாஸ்வரூபமாக பாவித்து பூஜிக்கவேண்டியது.

வி:—II. (2) தேவதையைப்போல் மாதாவை பூஜைசெய் என்று அர்த்தம். அடியில் வரும் வாக்கியங்களுக்கும் இப்படியே அர்த்தம்.

து.—(2) मातृदेव : மாத்ருதேவ:=(माता + देववत् + पूज्या + यस्य + स:) (மாதா + தேவவத் + பூஜ்யா + யஸ்ய) ஸ: அதாவது தாயாரை பூஜிக்கவேண்டியது என்பது கருத்து

3-4-5 உள்ள பதங்களையும் இப்படியே அறியவேண்டியது

V. வேதவிதி பெரியோரநுஷ்டானம்.

வி-வி:—க்ஷேம ஐசுவரியங்களினின்றும் ஒழிவு அடையக்கூடாது என்று முன் சொன்ன விஷயத்தில் ஸ்வல்ப விசேஷத்தைக் காட்டுகிறார்.

II (6) यान्यनवद्यानि कर्माणि । யாந்யநவத்யாநி கர்மாணி ।

(7) तानि सेवितव्यानि । தாநி ஸேவிதவ்யாநி ।

(8) नो इतराणि ॥ 5 ॥ நோ இதராணி ॥ 5 ॥

(9) यान्यस्माकं सुचरितानि । யாந்யஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி ।

(10) तानि त्वयोपास्यानि । தாநி த்வயோபாஸ்யாநி ।

I (1) नो इतराणि ॥ 6 ॥ நோ இதராணி ॥ 6 ।

பதவுரை.

(6) अनवद्यानि அநவத்யாநி=நிந்திக்கப்படாதவை.
यानि யாநி=எந்த
कर्माणि கர்மாணி=கர்மங்களோ
(7) तानि தாநி= அவைகள்
सेवितव्यानि ஸேவிதவ்யாநி=அநுஷ்டிக்கத்தக்கவை
(8) इतराणि இதராணி=மற்றவைகள்
न ந=அநுஷ்டிக்கத்தக்கவைகளல்ல
(9) अस्माकं அஸ்மாகம்=எங்களுக்கு
यानि யாநி=எவைகள்
सुचरितानि ஸுசரிதாநி=நல்ல கர்மங்களோ
(10) तानि தாநி=அவைகள்
त्वया த்வயா=உன்னால்
उपास्यानि உபாஸ்யாநி=செய்யத்தக்கவை
(1) इतराणि न இதராணி ந=மற்றவைகள் செய்யத்தக்கதல்ல

து:—(6) अनवद्यानि அநவத்யாநி=நிந்திக்கத்தகாதவைகளாக ஸ்துதிக்கத்தகுந்த, மற்றதுஸ்பஷ்டம்

வியாக்கியானங்கள்.

அத்:—अनवद्यकर्म அநவத்யகர்ம=

ச-பா:—எந்த கர்மங்கள் நிந்திக்கத்தக்கவைகளாக இல்லையோ, எவைகள் சிஷ்டாசாரம் அதாவது பெரியோர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளை நீ செய்யவேண்டியது. நிந்திக்கத்தக்க மற்ற கர்மங்களை பெரியோர்களால் அனுஷ்டிக்கப் பட்டிருந்தாலும் கூட, நீ செய்யக்கூடாது.

வா:—பெரியோர்கள் சில காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைமட்டும் கவனிக்கக்கூடாது. சுருதிஸ்மிருதிகளுக்குவிரோதமன்றியிலிருந்தால் தான் அவைகளை அனுஷ்டிக்கலாம். இல்லாவிட்டால் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது.

வி-வி:—க்ஷேம ஐசுவரியங்களைக் கொடுக்கும் கர்மங்கள், நிந்திக்கத்தகாதவை, நிந்திக்கத்தக்கவை என இரண்டுவிதம்; முன் சொன்ன ஆயுள், ஆரோக்கியம் இவைகளுக்காகச் செய்யப்படும் கர்மங்கள், தானப்பிரதிக்கிரகம், யாகம் செய்து வைத்தல், இவைகள் நிந்திக்கத்தக்கவைகளல்ல. ஆகையால் இவைகளைச் செய்ய வேண்டியது. ஆபிசாரம் முதலிய கர்மங்கள் சத்துருவை நாசம் செய்வது மூலமாக க்ஷேமத்துக்குக் காரணமாயிருந்தாலும், நரகத்தைக்கொடுப்பதினால் அவைகளை அனுஷ்டிக்கக்கூடாது.

(9) सुचरितानि ஸுசரிதாநி:

ச-பா:—அதிர்ஷ்டபலன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களில், எவைகள் வேதவிருத்தமன்றியிலும், நல்ல கர்மங்களையும் எங்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவோ, அவைகளையே நீ நியமமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. மற்றகர்மங்களை ஆசாரியர் அனுஷ்டித்தாலும் நீ அனுஷ்டிக்கக்கூடாது.

வி-வி:—சுருதிஸ்மிருதிகள் போல் சிஷ்டாசாரமும் பிரமாணமானதால் ஆசாரியர் செய்கிற கர்மத்தை எல்லாம் நாமும் செய்யவேண்டியது என்று தோன்றக்கூடும். அது கூடாதென்கிறார். பகவான் பகவத்கீதை XIV வது அத்தியாயத்தில் (1-4) அபயம் முத

வி:—(9) எங்களிடத்திலும் சுருதிஸ்மிருதி விரோதமன்றியில் சிஷ்டாசாரங்களுக்குள் எந்த(சதாசாரங்கள்) இருக்கின்றனவோ

(10) அவைகளே உன்னால் உபாசிக்கத்தக்கவை.

து:—(8) इतराणि இதராணி=நிந்திக்கத்தக்கவையல்ல

नो நோ=செய்யத்தக்கவையல்ல.

(9)-10 III 1. ஸ்பஷ்டம்

அத்:-விய தைவசம்பத்தையும்(சுவபாவத்தையும்)தம்பம் முதலிய ஆசுரசம்பத்தையும் விவரித்திருக்கிறார். நாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் அபயாதிகளைமட்டும் நீ கிரகிக்கவேண்டியது. தம்பாதிகளை கிரகிக்கக்கூடாது. சிஷ்டாசார விஷயத்தில் எங்கும் இந்த நியாயத்தைத்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது. ஜாமதக்கினர்பிதாவின்உத்திரவுப்படி தன் தாயாரைக்கொன்றார். இவ்விடத்தில்பிதாவின் ஆஞ்ஞையைப் பரிபாலித்தார் என்கிற விஷயத்தையும் நாம் கிரகிக்கவேண்டியது. மாதாவைக்கொல்லலாகிய கெட்ட காரியத்தை நாம் அனுசரிக்கக்கூடாது- இப்படியே மற்ற கர்மங்களிலும் பார்த்துக்கொள்ள.

VI பெரியோர்களின் சேவை.

III (2) येके चास्मच्छ्रेयांसो ब्राह्मणाः। யெகெசாஸ்மச்ச்ரெயாம்ஸொ ப்ராஹ்மணா:।

(3) तेषां त्वयाऽऽसनेन प्रश्वसितव्यम् ॥ 7 ॥ தெஷாம் த்வயாऽऽஸநெந ப்ரச்வஸிதவ்யம் ॥ 7 ॥

பதவுரை.

(2) अस्मात् அஸ்மாத்=எங்களைவிட
श्रेयांसः ச்ரெயாம்ஸ:=சிரேஷ்டர்களான
ब्राह्मणाः ப்ராஹ்மணா:=பிராமணர்கள்
येके யெகெ=எவர்களோ
(3) तेषां தெஷாம்=அவர்களுக்கு
त्वया த்வயா=உன்னால்
आसनेन ஆஸநெந=ஆசனத்தால்
प्रश्वसितव्यं ப்ரச்வஸிதவ்யம்=சிரமம் போக்கடிக்கத்தக்கது.

வியாக்கியானங்கள்.

ச-பா:—க்ஷத்திரியர்கள் முதலானவர்கள் அன்றியில் பிராமணர்களுக்குள் எவர்கள் சாஸ்திராப்பியாசம் செய்து நம்மைவிட சிரேஷ்டர்களாக இருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு ஆசனாதிகளைக் கொடுத்து அவர்களுடைய சிரமத்தைப்பரிஹரிக்கவேண்டியது. இவர்கள் உட்கார்ந்த பிறகு நீ மூச்சுக்கூட விடப்படாது. அவர்கள்சொல்லும் சாரத்தைமட்டும் கிரகிக்கவேண்டியது.

அத்:—வா;—நீ ஒன்றும் மத்தியில் பேசக்கூடாது. அவர்களை எதிர்த்துச்சொல்ல சாமர்த்திய மிருந்தாலும், சொல்லும் ஸாரத்தை மட்டும் கிரகிக்கவேண்டியது.

வி-வி:—வயதாலும், வித்தையாலும், குணங்களாலும், உன்னுடைய ஆசாரியர்களான எங்களைவிட பெரியோர்களைக் கண்டால் அவர்களுக்கு உட்கார ஆசனம், பாதப்பிரக்ஷாளனத்துக்கு ஜலம் இவைகளைக்கொடுத்து சிரமபரிஹாரம் செய்து வைக்கவேண்டியது அல்லது, அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் சமயத்தில் நீ சுவாசங்கூட விடக்கூடாது. பண்டிதனைக பாவித்து நீ வாதம் செய்யக்கூடாது. என்று சொல்லவேண்டுமா? ஆகையால் அவர்கள் சொல்லுவதை மட்டும் நீ கேட்கவேண்டியது உன்னுடைய கடமை.

வி:—III. (1) லோபம் முதலியவைகளால் ஏற்பட்ட அதாவது காமக்குரோதம் முதலிய தோஷங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள்கிரகிக்கத்தகுந்தவைகளல்ல.

(2) தன்னைவிட சிரேஷ்டர்களான பிராமணர்களுடைய

(3) ஆசனம் படுக்கை இவைகளில் சமானமாக சிரமபரிஹாரம் செய்துகொள்ளக்கூடாது.

து:—III (2) अस्मच्छ्रेयांसः அஸ்மச்ச்ரேயாம்ஸ:=என்னை விட எவர்கள் ஞானத்தால் சிரேஷ்டர்களாக

येके ब्राह्मणाः யெகெ ப்ராஹ்மணா:எந்த பிராமணர்களிருக்கிறார்களோ

(3) तेषां தெஷாம் = அவர்களுக்கு

त्वया த்வயா=உன்னல்

आसनेन ஆஸநெந=ஆசனத்தி உபசாரத்தால்

प्रश्वसितव्यं ப்ரச்வஸிதவ்யம்=சிரம பரிகாரம்செய்யத்தக்கது

பெரியோர்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் அவர்களுடைய சிரமம் எப்படி பரிகாரம் ஆகுமோ அப்படி செய்யவேண்டியது என்பது கருத்து.

VII. தானவிசேஷணம்.

(4) श्रद्धयादेयम् । ச்ரத்தயாதெயம் ।

(5) अश्रद्धया ऽदेयम् । அச்ரத்தயாऽதெயம் ।

(6) श्रिया देयम् । ச்ரியாதெயம் ।

(7) ह्रियादेयम् । ஹ்ரியாதெயம் ।

(8) भियादेयम् । பியாதெயம் ।

(9) संविदादेयम् ॥ 7 ॥ ஸம்விதாதெயம் ॥ 7 ॥

பதவுரை.

(4) श्रद्धया ஶ்ரத்தயா=சிரத்தையுடன்
देयम् தெயம்=கொடுக்கத்தக்கது
(5) अश्रद्धया அஶ்ரத்தயா=அச்சிரத்தையுடன்
अदेयम् அதெயம்=கொடுக்கத்தகாது
(6) श्रिया ஶ்ரியா=சம்பத்துடன்
देयं தெயம்=கொடுக்கத்தக்கது
(7) ह्रिया ஹ்ரியா=லஜ்ஜையுடன்
देयम தெயம்=கொடுக்கத்தக்கது
(8) भिया பியா-சாஸ்திரபீதியுடன்
देयम् தெயம்=கொடுக்கத்தக்கது
(9) संविदा ஸம்விதா=மித்திரன் என்கிற பாவத்துடன்
देयम् தெயம்=கொடுக்கத்தக்கது-

வியாக்கியானங்கள்.

श्रद्धया ஶ்ரத்தயா=

ச-பா:—நீ எதை கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறதோ அதை சிரத்தையுடன் கொடுக்கவேண்டியது. சிரத்தையன்றியில் ஒன்றும் கொடுக்கத்தக்கதில்லை.

வி-வி:—இனி சுருதி தான விஷயத்தில் ஸ்வல்ப விசேஷத்தைக் கூறுகிறது.

श्रद्धया ஶ்ரத்தயா=எப்போது தனம் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றதோ அப்போது சிரத்தையுடன் உன்னால் கொடுக்கத்தக்கது. சிரத்தையன்றியில் எதுவும் கொடுக்கத்தகாது. சிரத்தைய

து:—(5) अश्रद्धयादेयं அஶ்ரத்தயாதெயம்=ஒருக்கால் சிரத்தைஇல்லாவிட்டாலும் திரவியத்தை மட்டுமாவது கொடுக்கவேண்டும். ஏனெனின் தானம் முக்கியம் சிரத்தை இரண்டாம் பக்ஷம் சிரத்தையில்லாததினால் முக்கியமான தானத்தை நிறுத்தக்கூடாது.

अदेयं அதெயம்=என்பதும் ஒரு பாடம்

ன்றியில் செய்யப்பட்டதானம் இரண்டு லோகங்களிலும் பிரயோஜன ப்படமாட்டாது. அப்படியே பகவான் (கீதை XVII - 28) சொல்லியிருக்கிறார். 5-வது வாக்கியத்தில் अदेयम् அதேயம் = என்பதாய் பதத்தைப்பிரித்து அர்த்தம் செய்யப்பட்டது. देयम् தேயம் = என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். அப்போது அர்த்தமென்னவெனின்:— எப்படி சிரத்தையுடன் கூடினவன் கொடுக்கிறானோ அப்படி சிரத்தையில்லாதவன் கொடுக்கவேண்டியது. மேற் சொல்லிய கீதாவாக்கியம் சாத்விக பலம் கிடைக்கமாட்டாது என்று சொல்லுகிறதே தவிர ராஜஸ தாமஸ பலனும் கிடைக்கமாட்டாது என்றுசொல்லவில்லை. இவைகள் இருக்கவேயிருக்கின்றன. ஆகையால் தான் பகவான் தானங்களை 3 விதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். (கீதை XVII 20, 22 பார்க்க.)

(6) श्रिया ஶ்ரியா=சம்பத்து, லஜ்ஜை, சாஸ்திரபிரீதி தேசகால பாத்திரங்களின் ஞானம், இவைகளுடன் தானம் செய்யத்தக்கது. சம்பத்து முதலியவைகள் மேற்சொல்லிய மூன்றுவித தானங்களைக் கூறுகின்றன. எனக்கு தனம்விசேஷமாயிருக்கிறது. எப்படி தாசி முதலானவர்கள் அதைக்கொண்டுபோகிறார்களோ அப்படி பிராமணர்களும் கொண்டுபோகட்டும். இப்படி தனக்கொழுப்பினால் செய்யப்படும் தானம் தாமஸம். எனக்குச்சமானமானவர்கள் தானம்செய்கிறார்கள் என்பதாய் தான் கொடுக்காததைக்கொண்டு லஜ்ஜை

வி:—(6) श्रिया ஶ்ரியா=முகசோபையால் வருத்தமன்றியில்

(8) செவ்வையாகச் செய்யாவிடின் பாபம்வரும் என்கிற பயத்துடன் கொடுக்கவேண்டும்.

(9) சங்கற்ப பூர்வமாக கொடுக்கவேண்டும்.

(10) कर्म கர்ம=அக்கினிஹோத்திர முதலியகர்மங்கள்

वृत्त வ்ருத்த=சிஷ்டாசார மாத்திரத்தைப் பிரமாணமாக உடைய ஹோளி முதலிய ஆசாரம்.

இவைகள் விஷயத்தில் சந்தேகமிருக்குமேயானால்

து:—(6) श्रिया ஶ்ரியா:=பிரசன்னமான மனதுடன் 7-8-9 ஸ்பஷ்டம்

(10) अथ அத=இது வேறு சங்கதியைக்கூறுகிறது

ते தே=என்னைவிட்டு தேசாந்திரம் போன உனக்கு

यदि कर्म विचिकित्सा யதி கர்ம விசிகித்ஸா=பகவானுடைய யஞ்ஞம் முதலிய ஆராதனையில் சம்சயம் உண்டானால்

वृत्तविचिकित्सा வ்ருத்தவிசிகித்ஸா=கர்மாங்கத்தை ஆசரிக்கிற விஷயத்தில் சந்தேகம் உண்டானால்

அத்,—யும் புருஷன் தனக்கொழுப்பினால் முன்போலவே செய்யப்படும் தானம் ராஜஸம். ரித்விக்கு முதலானவர்களுக்கு சாஸ்திரத்தில் எந்த தானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதை கொடுக்காத பக்ஷத்தில் தனக்கு பாபம் வரும் என்கிற பயத்துடன் செய்யப்படும் தானம் சாத்விகம். அத்வர்யுமுதலான 4 முக்கியமானவர்களுக்குப் பூரா தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டியது. பிரதிபிரஸ்தாந்திரிகளுக்கு பாதி தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டியது. நேஷ்டாதி 4 பேர்களுக்கு மூன்றில் ஒருபாகம் கொடுக்கத்தக்கது. உன்னேத்திராதி 4 பேர்களுக்கு 4ல் ஒருபாகம் கொடுக்கத்தக்கது. இந்த விவேக ஞானத்துடன் கொடுப்பது சாத்விகமாகும். (அல்லது) பிரகிருத சுருதி சாத்விக தானத்தையே கூறுவதாகச் சொல்லலாம். அவனவனுடைய சக்திக்குத்தகுந்தபடி தானம் செய்யத்தக்கது. தனிகன் அல்பதானத்தால் தனக்கு வெட்கம் சம்பவிக்கும் என்கிற லஜ்ஜையுடன் விசேஷமாய் தானம் செய்யவேண்டியது.

VIII. சந்தேக நிவிர்த்தி.

இவ்விதமாய் அறிந்திராத தர்மங்களைச் சுருதிசொல்லி, சந்தேகம் வந்தவிடத்தில் எப்படி நிர்ணயம் செய்கிற தென்பதை இனி சுருதிகூறுகிறது.

(10) अथयदिते कर्मविचिकित्सावावृत्तविचिकित्सावास्यात् । அதயதிதெ கர்மவிசிகித்ஸாவா வ்ருத்தவிசிகித்ஸாவாஸ்யாத்।

IV (1) येतत्र ब्राह्मणाः संमर्शिनः । யெதத்ர ப்ராஹ்மணாஃ ஸம்மர்சிநஃ ।

(2) युक्ता आयुक्ताः । யுக்தா ஆயுக்தாஃ ।

(3) अलूक्षा धर्मकामाः स्युः । அலூக்ஷா தர்மகாமாஃ ஸ்யுஃ ।

(4) यथातेतत्र वर्तेरन् । யதாதெ தத்ர வர்தெரந் ।

(5) तथातत्र वर्तेथाः ॥ 9 ॥ ததாதத்ர வர்தேதாஃ ॥ 9॥

பதவுரை.

(10) अथ அத=இப்போது

ते தே=உனக்கு

कर्मविचिकित्सा கர்மவிசிகித்ஸா=கர்மத்தில் சந்தேகம்

वृत्तविचिकित्सावा வ்ருத்தவிசிகித்ஸாவா=அல்லது ஆசாரத்தில் சந்தேகம்

यदिस्यात् யதிஸ்யாத்=உண்டானால்

IV (1) तत्र தத்ர=அக்காலத்தில், அத்தேசத்தில்

संमर्शिनः ஸம்மர்சிநஃ=விசாரத்தில் சமர்த்தர்களாகவும்

(2) युक्ता: யுக்தாஃ=அனுஷ்டான பரராயும்

आयुक्ता: ஆயுக்தாஃ=சாஸ்திரார்த்தங்களை தெரிந்துகொண்டவர்களாயும்

(3) अलूक्षा: அலூக்ஷாஃ=கடோர சித்தமில்லாதவர்களாயும்

धर्मकामा: தர்மகாமாஃ=தர்ம இச்சையுள்ளவர்களாயும்

(1) येब्राह्मणा: யேப்ராஹ்மணாஃ=எந்த பிராமணர்கள்

(3) स्यु: ஸ்யுஃ=இருக்கிறார்களோ

(4) ते தே=அவர்கள்

तत्र தத்ர=அக்காலத்தில், அத்தேசத்தில்

यथा யதா=எப்படி

वर्तेरन् வர்தேரந்=நடப்பார்களோ

(5) तथा ததா=அப்படி

तत्र தத்ர=அக்காலத்தில், அத்தேசத்தில்

वर्तेथा: வர்தேதாஃ=நீ நடப்பாயாக.

வியாக்கியானங்கள்.

ச-பா:—இப்படி நடந்துகொள்ளும் உனக்கு எப்போதாவது சுருதிஸ்மிருதிகளிற் சொல்லிய கர்மத்திலாவது, ஆசார விஷயத்திலா

வி:—IV (1) संमर्शिनः ஸம்மர்சிநஃ=விசாரிப்பதில் சமர்த்தர்கள்

(2) युक्ता: யுக்தாஃ=வேத சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்கள்

आयुक्ता: ஆயுக்தாஃ=லௌகிகமான கர்மங்களிலும் சமர்த்தர்கள்

து:—IV (1) (तदा ததா=அப்போது. இந்த பதத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும்)

संमर्शिनः ஸம்மர்சிநஃ=விசாரித்து நடக்கிறவர்கள்

(2) युक्ता: யுக்தாஃ=யோகம் செய்கிறவர்கள்

வது சந்தேகம் வந்தால், அப்போது அக்காலத்தில் அந்த தேசத்தில் எந்த பிராமணர்கள் விசார சீலர்களோ அதாவது சூக்ஷ்மங்களை அறிய சக்தர்களோ, விஷயங்களைத் தெரிந்தவர்களோ, பிறர்களால் ஏவப்படவில்லையோ, கடோர சித்தமுள்ளவர்களன்றோ, தர்ம இச்சையுள்ளவர்களோ, இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாததை இச்சிக்கிறவர்களோ, பிராபஞ்சிக இச்சையால் அடிபடாதவர்களோ, இவர்கள் எப்படி அந்த கர்மத்திலாவது ஆசாரத்திலாவது நடந்து கொள்ளுவார்களோ அப்படி உன்னாலும் நடக்கத்தக்கது.

வி-வி:—கர்மம் இருவகைத்து. ஒன்று, அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய சுரௌதம். மற்றொன்று, சந்தியாவந்தனம் முதலிய ஸ்மார்த்தம். சுருதியில் ஒரு இடத்தில் சூரியன் உதித்ததின்பேரில் ஹோமம் செய்யச்சொல்லியிருக்கிறது. இன்னும் ஒரு இடத்தில் சூரியன் உதிக்குமுன் ஹோமம் செய்யச்சொல்லியிருக்கிறது. ஆகவேசுருதியிற் சொல்லிய கர்மவிஷயமாய் சந்தேகம் ஜனிக்கிறது. ஸ்மார்த்த கர்மத்திலும், சந்தியாதேவதை புருஷமூர்த்தி என்றும் ஸ்திரீமூர்த்தி என்றும் சொல்லியிருப்பதால் சந்தேகம் ஜனிக்கிறது. ஆசாரமென்பது குலபரம்பரையாக வந்த லௌகிக ஆசாரம். அம்மான் பெண்ணை விவாகம் செய்தல், மாம்சபக்ஷணம் முதலியவிஷயங்களில் சந்தேகம் வரலாம். இப்படிப்பட்ட சந்தேக விஷயங்களில், எந்தகாலத்தில், எந்ததேசத்தில், எந்த குலத்தில் நீ யிருக்கிறாயோ, அந்த காலத்தில் அந்ததேசத்தில் அந்த குலத்தில் இருக்கிற விசாரசீலதை முதலியவைகளுடன் கூடின பிராமணர்கள் எப்படி நடப்பார்களோ, அப்படி நீயும் நடந்துகொள்ளவேண்டியது. விசார சீலதையாவது,

---

வி:—(3) अलूक्षा: அலூக்ஷா:=குரோத மோஹாதிக மற்றவர்கள்; மற்றவை ஸ்பஷ்டம்

து—: आयुक्ता: ஆயுக்தா:=தங்களுடைய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதில் தற்பரர்கள்

(3) अलूक्षा: அலூக்ஷா:=பிரச்னம் செய்தால் கோபமடைந்தவர்கள்

धर्मकामा: தர்மகாமா:=அதிர்ஷ்டத்தை இச்சிக்கிறவர்கள்

(4) ते தே=இப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷர்கள்

तत्र தத்ர=நீ சந்தேகித்தகர்மத்திலாவது, ஆசாரத்திலாவது

यथावर्त्तेरन् யதாவர்த்தேரந்=எப்படி நடப்பார்களோ

(5) तथा ... ததா ...=அப்படியே நீயும் நடக்கவேண்டும்

அபிமானம், துவேஷம், மனோவிகாரம் முதலியதோஷங்களன்றியில் சாஸ்திரார்த்தத்தை விசாரிக்கும் சாமர்த்தியம். நித்திய நைமித்திக கர்மங்களில் ஸ்வயம் பிரவிர்த்தியுள்ளவர்கள் யுக்தர்களாம். செவ்வையாக அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்கிற கருத்துள்ளவர்கள் ஆயுக்தர்கள். கோபம், ஆக்கிரகம், இவைகளன்றியிலிருப்பவர்கள் அரூக்ஷர்கள். தர்மத்தையே இச்சிக்கிறவர்கள். லாபத்தையாவது, ஸ்தோத்திரத்தையாவது இச்சிக்காதவர்கள் தர்மகாமர்கள், இப்படிப்பட்ட பிராமணர்கள் நடக்கிறபடி நடக்கவேண்டியது.

IX. தோஷமுள்ளவர்களுடன் வியவஹாரம்.

வி:-வி:—இவ்விதமாக சந்தேகமான விஷயங்களில் எப்படி நடந்துகொள்ளுகிறதென்பதை சுருதி உபதேசித்து, பாபி என்பதாய் நிந்திக்கப்பட்ட புருஷர்களுடன் எப்படி வியவஹரிக்கிறதென்பதை சுருதி சொல்லுகிறது.

(6) अथाभ्याख्यातेषु । அதாப்யாக்யாதேஷு ।

(7) ये तत्र ब्राह्मणाः सम्मर्शिनः । யே தத்ர ப்ராஹ்மணா: ஸம்மர்சின: ।

(8) युक्ता अयुक्ताः । யுக்தா அயுக்தா: ।

(9) अलूक्षा धर्मकामाः स्युः । அலூக்ஷா தர்மகாமா: ஸ்யு: ।

10) यथा ते तेषु वर्त्तेरन् । யதா தே தேஷு வர்த்தேரன் ।

(1) तथा,ते तेषु वर्तेथाः ॥ 10 ॥ ததா தே தேஷு வர்த்தேதா: ॥

॥ 10 ॥

(7) अथ அத=இப்போது

अभ्याख्यातेषु அப்யாக்யாதேஷு=சம்சயமுள்ள தோஷத்துடன் கூடினவர்கள் விஷயத்தில். மற்றபதங்களுக்கு முன்போலவே அர்த்தமானதால் மறுபடியும் எழுதப்படவில்லை.

வி:—(6) अभ्याख्याताः அப்யாக்யாதா:= தூஷிக்கப்பட்டவர்கள்

து:—(6) अथ அத =இதுவேறு விஷயத்தைக்கூறுகிறது

अभ्याख्यातेषु அப்யாக்யாதேஷு=நிந்திக்கத்தக்க விஷயங்களிலும் சந்தேகம் வந்தால் (7)-(8)-(9)-(10), (V-I) முன்போலவே

X. முடிவு.

வேதாந்த சாஸனத்தின் (ஆஞ்ஞையின்) முடிவு கூறப்படுகிறது.

(2) एष आदेशः । 𑌏𑌷 𑌆𑌦𑍇𑌶𑌃 ।

(3) एष उपदेशः । 𑌏𑌷 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃 ।

(4) एषा वेदोपनिषत् । 𑌏𑌷𑌾𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 ।

(5) एतदनुशासनं । 𑌏𑌤𑌦𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍 ।

(6) एव मुपासितव्यम् । 𑌏𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ।

(7) एवमु चैत दुपास्यम् ॥ 11॥ 𑌏𑌵𑌮𑍁𑌚𑍈𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥11॥

பதவுரை.

(2) एषः 𑌏𑌷𑌃=இது
आदेशः 𑌆𑌦𑍇𑌶𑌃=விதி
(3) एषः 𑌏𑌷𑌃=இது
उपदेशः 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃=உபதேசம்
(4) एषा 𑌏𑌷𑌾=இது
वेदोपनिषत् 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍 :—வேத இரகஸியம்
(5) एतत् 𑌏𑌤𑌤𑍍=இது
अनुशासनं 𑌅𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌂 =ஆஞ்ஞை
(6) एवं 𑌏𑌵𑌂=இப்படி
उपासितव्यं 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂=உபாசிக்கத்தக்கது
(7) एवं 𑌏𑌵𑌂=இந்தப்பிரகாரம்
एतत् च 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌚=இதுவும்
उपास्यं 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂=உபாசிக்கத்தக்கது

வியாக்கியானங்கள்.

(2) आदेशः 𑌆𑌦𑍇𑌶𑌃=
ச-பா:—இது விதி

வி:—V. (2) அரசனுடைய ஆஞ்ஞைக்குச் சமானமான ஆஞ்ஞை

து:—V.(2) एषः आदेशः 𑌏𑌷𑌃 𑌆𑌦𑍇𑌶𑌃=இது ஹரியினுடைய ஆஞ்ஞை.

வி-வி:—सत्यंवद ஸத்யம்வத (I–11-2) என்பதுமுதல் तथा तेषु वर्तेथाः தயா தேஷு வர்த்தேதா: வரையில் உள்ள கிரந்தத்தில் கூறப்பட்ட உபதேசம் ஆதேசம் எனப்படும். இது சுருதியிற் கூறப்பட்டது. அரசன் சேவகர்களை ஆஞ்ஞாபிக்கிறதுபோல்வேதவிதியும் அனுஷ்டாதாவை ஆஞ்ஞாபிக்கிறது.

(3) उपदेशः உபதேஶ:

ச-பா:—பிதா முதலானவர்கள் புத்திரன் முதலானவர்களுக்குக்கொடுக்கும் புத்திவாதம் உபதேசமாம்.

வி-வி:—ஸ்மிருதிகளுக்கு வேதம் மூலம். ஆகையால் ஸ்மிருதிகள் வேதத்துக்கு உப சமீபத்திலிருக்கின்றன. வேதவிதி ஆதேசம். ஆதேசத்துக்குச் சமீபத்தில் ஸ்மிருதியிருப்பதால், அது கூறுவது உபதேசம் வேத மூலத்தைக் கூறமுடியாத ஸ்மிருதிகளிலும் "நிஜத்தைச்சொல்லு" என்பதுபோலுள்ள ஆஞ்ஞைகளும் உபதேச ரூபமாகவே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(4) वेदोपनिषत् வேதோபநிஷத்

ச-பா:—வேத இரகஸியம், வேதார்த்தம்

வி-வி:—(நிஜத்தைச்சொல்லு) सत्यंवद ஸத்யம்வத முதலிய வசனங்களே வேதோபநிஷத். வேதங்கள் விதிரூபமாயும், அர்த்தவாத ரூபமாயும், மந்திரரூபமாயும் இருக்கின்றன. இவைகளில் விதி பாகம் சாரமானது.

(5) अनुशासनं அநுஶாஸநம்

ச-பா:—இது ஈசுவரவசனம். சகலமானவர்களுக்கும் பிரமாணமானதெல்லாம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வி-வி:—சத்தியம்வத முதலியவை ஈசுவராஞ்ஞை. சுருதிஸ்மிருதிகள் என்னுடைய ஆஞ்ஞை என்றுஈசுவரன் சொல்லியிருக்கிறார்.

வி:—(3) உபதேசம்-பிதாமுதலானவர்களுடையஹிதமானவார்த்தை
(4) வேதங்களின் இரகஸிய உபதேசம்
(5) சிஷ்யர்களுக்கு ஆசாரியர் செய்யவேண்டிய ஆஞ்ஞை

து:—(3) एषः उपदेशः ஏஷ: உபதேஶ:=இது ஆஞ்ஞை மட்டுமல்ல பின்னையோவெனின் இது வேதத்திற் கூறப்பட்ட உபதேசம்
(4) एषा ஏஷா=இது
वेदोपनिषत् வேதோபநிஷத்=வேத இரகசியம்
(5) एतत् अनुशासनं ஏதத் அநுஶாஸநம்=இது சிக்ஷை

(6) उपासितव्यं உபாஸிதவ்யம்—

ச-பா:—இப்படி யிருப்பதினால் சொன்னதை யெல்லாம் செய்யவேண்டியது. எல்லாம் அனுஷ்டிக்கத்தக்கது. ஒருவனும் மறக்கக்கூடாதென்பதை காட்டும் பொருட்டு சுருதி இரண்டுதடவை உபாசிக்கத்தக்கது என்று கூறுகிறது.

வி-வி:—सत्यंवद ஸத்யம்வத முதலிய தர்மங்கள் சுருதிஸ்மிருகளில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், வேதத்தின் சாரமாயிருப்பதாலும் ஈசுவரனாலேயே ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், இவைகளைச்சொன்னபடி அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. उ உ என்பதுநிச்சயத்தைக்கூறுகிறது.

இவைகளை ஒருநாளும் விடமுடியாது.

ஞானகர்ம விஷயமாய் ஸ்வதந்திரவிசாரணை.

வி-வி:—இவ்விதமாக சுருதியானது கர்மத்தைச் சிலாகிப்பதைப் பார்த்து சிலர் கர்மமே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் என்றும், சிலர் கர்மமும் ஞானமும் சேர்ந்து மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த இரண்டுபக்ஷங்களும் நம்மால் உபோத்காதத்தில் (முகவுரையில்) ஞானகர்ம காண்டங்களைப்பற்றி விசாரிக்கிற இடத்தில் நிராகரிக்கப்பட்டன. மோக்ஷத்துக்கு கர்மங்கள்சாக்ஷாத் சாதனங்களாகா விட்டாலும், ஞானத்தை அடைய இச்சையைஉண்டு பண்ணுவது மூலமாக அவைகள் சாதகங்களாயிருக்கின்றன. ஆகையால் தான் ஞானகாண்டத்தில் கர்மங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆ:—பாஷ்யத்தின் ஆரம்பத்தில் ஞானத்தால்தான் பரமாநந்தம் கிடைக்கும் என்று பாஷ்யகாரர் சொல்லியிருக்கிறார். இதையேசெவ்வையாக ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு சுருதி கர்மத்தை விதிக்கிற விடத்தில் மறுபடியும் அவ்விஷயத்தை பாஷ்யகாரர் விசாரிக்கிறார். ஞானத்துக்கும் கர்மத்துக்கும் பிரயோசனம் வெவ்வேறுஎன்பதைக்காட்டுவதே அவருடைய கருத்து.

வி:—(6) ஆஞ்ஞாப்ரகாரம் அனுஷ்டிக்கவேண்டியது என்பதுகருத்து

(7) இந்தப்படியே உபாசிக்கவேண்டியது என்று அர்த்தம்

11-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—(6)एवं उपासितव्यं ஏவம் உபாஸிதவ்யம்:=முன்சொன்னசத்தியம் முதலியவைகள் அவசியம் உபாசிக்கத்தக்கவை.

(7) एवंएतत् उच उपास्य ஏவம் ஏதது உ ச உபாஸ்யம்= உபாசிக்கும் படியாக முன் சொன்ன சத்தியம் முதலியவைகளை அவசியம் அனுஷ்டிக்கவேண்டியது என்பதை போதிக்கும் பொருட்டு இரண்டாவது தடவை சொல்லப்பட்டது

பரம சிரேயஸ் கர்மத்தால் உண்டாகிறதா ? அல்லது ஞானத்தாலுண்டாகிறதா ?

ச-பா:—ஞான கர்மங்களை விவேசனை செய்து பார்க்கும்பொருட்டு, இப்போது நாம் அடியிற்கண்ட விஷயங்களை விசாரிப்போம்.

1. கேவல கர்மத்தினால்மட்டும் பரமசிரேயஸ் கிடைக்கிறதா?

(2) அல்லது ஞானத்துடன் கூடின கர்மத்தால் கிடைக்கிறதா ?

(3) அல்லது ஞானகர்மங்களின் சமுச்சயத்தால் கிடைக்கிறதா ?

(4) அல்லது கர்மத்துடன் கூடின ஞானத்தால் கிடைக்கிறதா ?

(5) அல்லது கேவலம் ஞானத்தால்மட்டும் கிடைக்கிறதா ?

I. கேவல கர்மத்தால் மோக்ஷம் என்னும்பக்ஷம்.

சமஸ்த வேதார்த்தத்தையும் அறிந்தவன் தான் கர்மத்துக்கு அதிகாரியாவதால், கேவலம் கர்மத்தாலேயே பரமசிரேயஸ் சித்திக்கும் என்று ஒருவன் சொல்லலாம். வேதம்முழுமையும் இரகஸியத்துடன் இருபிறப்புள்ளவனால் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கது என்கிற ஸ்மிருதிப்படி ஆத்மஞானமும் இந்த வேதார்த்த ஞானத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. विद्वान्याजतेविद्वान्याजयति வித்வாந்யாஜதே-வித்வாந்யாஜயதி= (ஞானியாகம் செய்கிறான், ஞானி யாகம் செய்துவைக்கிறான்) என்பதாய் சுருதி ஞானியே கர்மத்துக்கு அதிகாரி என்பதைக் காட்டுகின்றது. ज्ञात्वाचानुष्ठानं ஜ்ஞாத்வாசாநுஷ்டாநம் அதாவது அறிந்து அனுஷ்டிக்கவேண்டியது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. சிலர் சகல வேதமும் கர்மத்தையே போதிக்கிறது என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். பரமசிரேயஸ் கர்மத்தால் கிடைக்காவிட்டால் வேதம் நிஷ்பிரயோஜனம்.

கர்மத்தால் மோக்ஷம் கிடைக்கமாட்டாது.

இது சரியன்று. ஏனெனின் மோக்ஷம் நித்தியம். மோக்ஷம் நித்தியம் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. காரியம் அநித்தியம் என்பதும் பிரசித்தம். கர்மத்தால் மோக்ஷம் கிடைக்குமேயானால், அது அநித்தியமாக இருக்கவேண்டும். இது இஷ்டமன்று.

ஆக்ஷேபம்:—காம்மிய கர்மமும் நிஷேதிக்கப்பட்ட கர்மமும் செய்யப்படாமலும், ஆரம்பமான கர்மமும் அதின் பலத்தை அனுபவிப்பதினால் நாசமாய் விடுவதாலும், நித்திய கர்மங்களைச்செய்து வருவதாலும், ஞானத்தை அபேக்ஷிக்காமலே மோக்ஷம் கிடைக்கும்.

சித்தாந்தம்:—கிடைக்கமாட்டாது. ஏனெனின் கர்மம் பாக்கியில் இருக்கும். அதின் பொருட்டு வேறு சரீரம் கிடைக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கர்மசேஷத்துக்கும் நித்தியகர்மத்துக்கும் விரோதமில்லாதபடியால் கர்மசேஷம் நாசமாகமாட்டாது.

சமஸ்த வேதார்த்தத்தை அறிந்தவன் தான் கர்மாதிகாரியாகிறான் என்று சொல்லுவது ஆயுக்தம். வேதத்தின்ஞானத்தைவிட வேறானது உபாசனை, வேதஞானத்தால் மட்டும் கர்மத்தில் அதிகாரம் ஏற்படுகிறது. கர்மம் உபாசனையை அபேக்ஷிக்கவில்லை, மோக்ஷத்துக்கு வேத ஞானத்தைத்தவிர உபாசனையும் ஒரு சாதகம். श्रोतव्यः ஶ்ரோதவ்ய: (கேட்கத்தக்கது) என்று சொல்லி मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:=(மனனம் செய்யத்தக்கது. தியானிக்கத்தக்கது) என்பதாய் வேறு பிரயத்தினமும் செய்யத்தக்கது என்பதாய் வேதம் விதிப்பதால். மனனமும் நிதித்தியாசனமும் சிரவணத்தை விட வேறுஎன்பதுதெரியவருகிறது.

கர்ம உபாசனங்களாலும் மோக்ஷசித்தி.

ஆ:—அப்படியானால் உபாசனையுடன் கூடின கர்மத்தால் மோக்ஷம் கிடைக்கட்டுமே. உபாசனையுடன் கூடினகர்மத்தால் ஒரு பிரயோசனம் உண்டாகலாம். விஷம், தயிர் முதலியவைகள் ஸ்வத: மரணம், ஜ்வரம் முதலிய பலன்களைக் கொடுத்தாலும், மந்திரம் சர்க்கரை முதலியவைகளுடன் சேர்ந்து புதுபலனைக் கொடுக்கின்றன. அப்படியே மோக்ஷமும் உபாசனையுடன் கூடின கர்மத்தால் சித்திக்கலாமே,

சி:—சித்திக்கமாட்டாது. எது உண்டாகிறதோ அது அநித்தியம் என்ற ஆக்ஷேபம் இப்போதும் உண்டாகும்.

ஆ:—சுருதி வசனத்தால் மோக்ஷம் உண்டானாலும் நித்தியமே. (சாந்தோக்கியம் VIII-15-1 ல் न च पुनरावर्तते நசபுநராவர்த்ததெ மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறதல்லவா)

சி:—உண்டானது நித்தியமாக மாட்டாது. சுருதியானது ஞாபகப்படுத்துகிறது. சுருதி இருக்கிறதை ஞாபகப்படுத்துமே தவிர இல்லாததைச் செய்யமாட்டாது. நூறு வசனங்களாலும் நித்தியமாயிருப்பது உண்டாகமாட்டாது, உண்டானதும் நாசமாகாமலிருக்கமாட்டாது

இந்த யுக்தியால் வித்தையும் (ஞானம், உபாசனை) கர்மமும் சேர்ந்து மோக்ஷத்தைக்கொடுக்குமா என்றும் 3 வது பக்ஷத்துக்கும் உத்தரம் சொன்னதாக ஆய்விட்டது.

ஆ:—வித்தையும் கர்மமும் மோக்ஷப் பிரதி பந்தங்களை நிவர்த்திக்கின்றன. (ஆநந்தகிரி:—அவித்தையும் அதர்மமும்பிரதிபந்தங்கள். வித்தையால் அவித்தையும் கர்மத்தால் அதர்மமும் நாசமாய்கிறது. இப்படி நித்தியமோக்ஷத்துக்கு அவைகள் சாக்ஷாத்சாதகங்களாகாவிட்டாலும் பிரதிபந்தங்களை நிவர்த்திப்பது மூலமாய் சாதகங்களாயிருக்கின்றன)

சி:—இல்லை. கர்மத்தால் உண்டாகக்கூடிய பலன்கள் வேறு. உற்பத்தி, விகாரம், சம்ஸ்காரம், பிராப்தி ஆகிய பலன்களைத்தான் கர்மம் கொடுக்கும். மோக்ஷம் இந்நான்கில் ஒன்றினாலும் சித்திக்கவில்லை. (மோக்ஷமென்பது ஆத்மஸ்வரூபமாயிருத்தலே. யாகத்தில் புரோடாசத்தைச்செய்கிறது போல் மோக்ஷம் செய்யப்படவில்லை. தான்னியம் ஜலத்தைத் தெளிக்கிறதினால் சுத்தமாகிறது போல் மோக்ஷம் சம்ஸ்காரமடைகிறதில்லை. சோமலதையைப்பிழிவதினால் விகாரத்தை அடைவதுபோல் மோக்ஷம் விகாரத்தால் சித்திக்கிறதில்லை. வேதத்தை அத்தியயனத்தால் அடைவதுபோல் மோக்ஷம் அடையப்படவில்லை. மோக்ஷம்நித்தியமாக இருப்பதால் அதற்கு உற்பத்தி இருக்கமாட்டாது, சுத்தமாகமாட்டாது விகாரமடையமாட்டாது, அடையப்படவும் மாட்டாது என்றுசொல்லக்கூடாது-ஆந]

ஆ:—உற்பத்தி முதலியவைகளை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாம். சூரியன் மூலமாக என்பதாய் மார்க்கம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மோக்ஷம் அடையக்கூடியது என்று சொல்லுகிறோம். (முண்டகம் II கடம் VI-16- பார்க்க)

சி:—இது சரியன்று. மோக்ஷம் எங்குமிருக்கிறது. ஆகையால் அடைகிறவனைவிட வேறு அன்று. ஆகாசாதிகளுக்குக் காரணமாகையால் பிரம்மம் சர்வகதம். ஜீவர்களெல்லாம்பிரம்மத்தைவிட வேறன்று. ஆகையால் மோக்ஷம் அடையக்கூடியது என்று

அத்:—சொல்லக்கூடாது. எது அடையப்படுகிறதோ அது அடைகிறவனைவிட வேறாக இருக்கவேண்டும். எப்போது ஒன்றுமற்றொன்றைவிட வேறாக இல்லையோ அப்போது அடைதல் என்பது ஏற்படமாட்டாது.

तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவானுப்ராவிசத் (அதை சிருஷ்டித்து அதையே பிரவேசித்தது) என்கிற தைத்திரீய (II–6) சுருதியாலும் क्षेत्रज्ञंचापिमांविद्दिसर्व क्षेत्रषुभारत க்ஷேத்ரஜ்ஞஞ்சாபிமாம்வித்திஸர்வக்ஷேத்ரேஷுபாரத (சகல க்ஷேத்திரங்களாலும் சரீரங்களிலும் இருக்கிற க்ஷேத்திரஜ்ஞன் நான் தான் என்பதாய் அறி அர்ச்சுனா) என்கிற பகவத்கீதா வாக்கியத்தாலும் இன்னும் பல சுருதிஸ்மிருதிகளாலும் அடைகிறவன் அடையப்படுவதற்கு வேறல்லவென்று தெரியவருகிறது.

ஆ:—மோக்ஷம் அடையக்கூடிய ஸ்திதி அன்றே என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அடியிற்கண்ட சுருதிகள் விருத்தங்களாகும். சாந்தோக்கியம் VII-16-2 ல் அவன் ஒருவனாகிறான், மூன்றாகிறான் என்றும், VIII-2–1 ல் பிதிர்லோகத்தை இச்சிக்கும்போது பிதிர்க்கள் அவனிடம் வருகிறார்கள் என்றும், VIII-12-3 ல் அவன்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

சி:—விரோதமில்லை. மேற்கண்ட பிரமாணங்கள் காரியபிரம்மத்தைகூறுகின்றன. காரிய பிரம்மத்தினிடத்தில்தான் இவைகள் ஏற்படும். காரண பிரம்மத்தினிடத்தில் இவைகள் ஏற்படமாட்டா. சாந்தோக்கியம் VI-2-1 ல் ஏகமேவாத்விதீயம் என்றும் VII-24–1 ல் எங்குவேறு ஒன்றும் பார்க்கப்படவில்லையோ அதுஅநந்தம்என்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. இவைகளால் மோக்ஷம் சுவதஸ்ஸித்தமென்றே ஏற்படுகிறது.

ஞானகர்மங்களின் சமுதாயம் உண்டாகமாட்டாது.

வித்தையும் கர்மமும் பரஸ்பரம் விருத்தமானதால்சேர்ந்திராவாம். வித்தையிலோ கர்த்தா, சாதகம் முதலியவைகள் வேண்டியதில்லை. கர்மமோ இவைகளால்தான் சித்திக்கும். ஆகையால் இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தம். ஒரே இடத்தில் கர்த்திருத்வமும் அகர்த்திருத்வமும் சேர்ந்து காணப்படுகிறதில்லை. இரண்டில் ஒன்று பொய்யாக இருக்கவேண்டும். துவைதத்தையே மித்தையாகச்சொல்லவேண்டியது. ஏனெனின், அதுதான் அஞ்ஞானத்தாலுண்டாகிறதாக இருக்கிறது. பிரஹதாரணியகம் VI-5-15, I-4-10, கடம் II-10, சாந்தோக்கியம் VII-24-1 தைத்திரீயம் II-7–1. இவைகளை பார்க்க.

அத்:—ஏகம் என்பதே சத்தியம் என்பது பிரஹ IV-4-20. சா VI-2-1, நரசிம்ம உத்தரதாபணி 7, சா-VII-25-2, இவைகளால் தெரியவருகிறது.

சம்பிரதானுதிகள் (எவன் கொடுத்ததைவாங்கக்கூடியவனே அவன் சம்பிரதானன்) அன்றியில் காரியம் சித்திக்கமாட்டாது. வித்தையிலோ பேதபுத்தியேயில்லை. என்பது வெகு சுருதிகளால் பிரசித்தம். ஆகையால் வித்தையும் கர்மமும் பரஸ்பரம் விருத்தங்கள். ஆகையால்அவைகள் சேர்ந்திரா. ஆகையால்வித்தை, கர்மம் இவைகளின் சேர்க்கையினின்றும் மோக்ஷம் சித்திக்கும் என்கிற மதம் யுக்திக்கு விருத்தமாயிருக்கிறது.

ஆக்ஷேபம்:—இப்படி சொல்லுவது சுருதிக்குவிருத்தமாகும். ஏனெனின் சுருதியில் கர்மம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரஜ்ஜுஞானமானது சர்ப்பப்பிராந்தியை நிவிர்த்திசெய்வதுபோல்கர்மத்துக்குவேண்டிய கர்த்தாமுதலான அம்சங்களை நிஷேதித்து ஆத்மா ஒன்றுஎன்கிற ஞானத்தை சுருதி போதிக்கிற தென்றுசொன்னால், கர்மத்தை விதிக்கும் சுருதிகளுக்கு விரோதம் வரும்.அவைகளும் நிஷ்பிரயோசனங்களாகும். கர்மங்களே விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் விரோதம் ஏற்படக்கூடாது. ஏனெனின் சுருதிகளெல்லாம் பிரமாணங்கள்.

சித்தாந்தம்:—இப்படிசொல்வது சரியன்று. ஏனெனின்- சுருதியின் கருத்து புருஷனுக்கு முக்கியமாய் வேண்டியதை உபதேசிக்க வேண்டு மென்பதாம். வித்தையைக்கூறும் சுருதிகள் சம்சாரத்தினின்றும் புருஷன் விடுபடத்தக்கவன் என்பதாய் கோறி சம்சாரத்துக்குக் காரணமான அவித்தை வித்தையால் நிவிர்த்திக்கத்தக்கது என்பதாய் வித்தையை உபதேசிக்கின்றன. ஆகையால் விரோதமில்லை.

ஆக்ஷேபம்:—அப்படி யிருந்தாலும் கர்த்தா முதலானவர்களை போதிக்கும் சாஸ்திரம் விருத்தமாகுமே

சித்தாந்தம்:—ஆகமாட்டாது. கர்த்தா முதலானவர்கள் இருக்கிறதாகவே ஒப்புக்கொண்டு பாபங்களை நிவிர்த்தி செய்யும் பொருட்டு கர்மங்களை விதிக்கும் சாஸ்திரம் முமுக்ஷுவுக்கும் பலத்தை இச்சிக்கிறவர்களுக்கும் பிரவிர்த்தித்திருக்கிறது. கர்த்தா முதலானவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை உபதேசிக்க பிரவிர்த்திக்கவில்லை (அதாவது வேதங்கள் சொல்லிய விஷயங்களெல்லாம் சத்தியம் என்கிற கருத்துடன் அவைகள் பிரமாணங்களாகிறதில்லை.

அத்:—மனிதனுக்கு வேண்டிய பரம புருஷார்த்தத்தைபோதிக்கி றதினால்அவைகள் பிரமாணங்களாகின்றன.ஆநந்தகிரி) பாபமாகிற பிரதிபந்தமிருக்கும் வரையில் வித்தை ஜனிக்கமாட்டாது. அது நா சமானவளவில் வித்தை உதிக்கும். அதினால் அவித்தைநிவிர்த்தியா கும். அதினின்றும் நிः சேஷமாய் சம்சாரம் நிவிர்த்தியாய்விடும்.

(இதுவரையில் வித்தையும் கர்மமும் சத்தியத்துக்கும் மித் தைக்கும் விஷயமானதால் அவைகளின் சமுச்சயம் சித்திக்கமாட் டாது என்று சொல்லப்பட்டது. இனிவித்தையும் கர்மமும் காம மற்றவனுக்கும் காமமுள்ளவனுக்கும் விஷயங்களாவதால் இரண் டுக்கும் விரோதமென்பதை பாஷ்யகாரர் நிரூபிக்கிறார் ஆநந்தகிரி)

மேலும் அநாத்மாவைப் பார்க்கிறவனுக்குத்தான் அநாத்மா வில் இச்சை உண்டாகிறது. இப்படி இச்சித்துக்கொண்டு அவன் கர்மங்களைச் செய்கிறான். அவைகளின் பலனை அநுபவிக்கும்பொ ருட்டு சரீராதிகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதாவது ஜனனமரணரூப சம்சாரத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. ஆத்மா ஒன்று என்று பார்க்கிறவனுக்கோ விஷயமி ல்லாதபடியால் இச்சையில்லை.ஆத்மாதன்னைவிட வேறாகாதபடியால் இச்சைக்கு விஷயமாகமாட்டாது. ஆகையால்தன்னிடத்தில் தான் இருப்பதே மோக்ஷம், ஆகையாலும் வித்தைக்கும் கர்மத்துக்கும் விரோதம் ஏற்படுகின்றது. இந்த விரோதத்தால்தான் வித்தையா னது மோக்ஷத்தின் பொருட்டு கர்மங்களை அபேக்ஷிக்கவில்லை. நித் திய கர்மங்கள் பிராரப்த்தங்களை நாசம்செய்வதுமூலமாக வித்தை உண்டாவதில் ஹேதுவாகின்றன. ஆகையால்தான் இந்தப்பிரகர ணத்தில் கர்மங்களைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது என்று நாம் சொன்னோம். ஆகையால் கர்மத்தை விதிக்கும் சுருதிகள் விருத்த ங்களன்று. ஆகையால் கேவலம் வித்தையாலேயே பரமசிரேயஸ் கிடைக்கும் என்பது சித்தமாகிறது

(வித்தியாரணிய வியாக்கியானம்)

கர்மசாதகமன்றியிலே ஞானம் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும்.

இவ்விஷயம் வேதாந்த சூத்திரம் III-4-25 ல் பிரஸ்தாபிக்க ப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மஞானம் பலத்தைக்கொடுக்க கர்மத்தின் சாதகத்தை அபேக்ஷிக்கிறதா இல்லையா? தர்சபூர்ணமாசயாகத்துக்கு பிரயாஜம் என்பது அங்கமாயிருப்பதுபோல் ஞானத்துக்குக்கர்ம

மும் அங்கமானதால் கர்மத்தின் சாதகத்தையும் ஞானம்அபேக்ஷிக்கிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். சித்தாந்தம்:—பிரம்மஞானமானது அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திக்கிறது. இதர சாதகத்தை அபேக்ஷிக்கவில்லை. ஏனெனின் அதுவே எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கிறது. பிரயாஜம் அங்கமாயிருப்பதுபோல் கர்மமும் ஞானத்துக்கு அங்கம் என்றால், பலனைக் கொடுக்கிற விஷயத்தில் ஞானத்துக்குச் சாதகமாயிருக்கிறதா? அல்லது, ஞானமுண்டாவதற்கே ஏதுவாக இருக்கிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் மோக்ஷம் அநித்தியமாய்விடும்-இரண்டாவது பக்ஷத்தில் பிரயாஜையால் தர்சபூர்ணமாசம் உண்டாகாததால் எப்படி அங்கமாகமாட்டாதோ அப்படி கர்மமும் ஞானத்துக்கு அங்கமாகமாட்டாது. ஆகையால் ஞானமுண்டாய்விட்டால் கர்மம் மோக்ஷத்துக்காக வேண்டியதில்லை.

ஞானோற்பத்திக்கு கர்மம் அவசியம்.

ஞானோற்பத்திக்குக் கர்மம் வேண்டுமென்பது வேதாந்த சூத்திரம் III-4-26-27-ல் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பலத்தைக் கொடுக்க எப்படி பிரம்ம வித்தையானது கர்மத்தை அபேக்ஷிக்கவில்லையோ அப்படி அது உண்டாகிற விஷயத்திலும் கர்மத்தை அபேக்ஷிக்கமாட்டாது என்பது பூர்வபக்ஷம். சித்தாந்தம்:—பலன் கொடுக்கிற விஷயத்தில் பிரம்மஞானம் கர்மத்தின் சாதகத்தை அபேக்ஷிக்காதபடியால் தான் உண்டாகிற விஷயத்திலும் அதின் சாதகத்தை அபேக்ஷிக்கக்கூடாது என்று சொல்லக்கூடாது. பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து ஒவ்வொன்றின் ஆவசியகத்தன்மையும் ஏற்படுகின்றது. வேளாண்மைக்கு குதிரை அவசியமில்லை. வண்டிக்கு அவசியம்வேண்டும். ஞானம் உண்டாவதற்கு கர்மம் வேண்டியதில்லை என்றுசொல்ல ஆதாரமில்லை.பிரஹதாரணியகம் IV-4-22 ல் பிராமணர்கள் வேதாத்தியனத்தாலும், யாசகத்தாலும், தானத்தாலும், உபவாசாதிகளாலும் பிரம்மத்தை அறிய எத்தனிக்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் பிரம்மஞானமுண்டாவதற்கு இவைகள் சாதகங்கள் என்று தெரியவருகின்றது. அதே உபநிஷத்தில் அடுத்த வாக்கியத்தில் சாந்தியை அடைந்தபிறகு ஆத்மாவைப் பார்க்கிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகவே, மனோநிக்கிரகம் முதலியது ஞானத்தை உண்டுபண்ண சமீபசாதகம் என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் யாகம்போன்ற கர்மமும், மனோநிக்கிரகம் போன்ற சத்வகுணங்களும் ஞானமுண்டாகிற விஷயத்தில் அவசியம் வேண்டியவை என்று நிச்சயமாகிறது.

அ:த்—வேதாந்த சூத்திரம் III-4-32-35-ல் ஞானத்தை சம்பாதிப்பதில் ஆசிரமதர்மமும் அனுஷ்டித்ததாக ஆய்விடுகிறது என்பதாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஞானகாண்டத்தில் ஞானத்தை அடையும் பொருட்டு கர்மங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. கர்மகாண்டத்தில் ஆசிரமதர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்யும்பொருட்டு அவைகளை அனுஷ்டிக்கச் சொல்லியிருக்கிறது. இரண்டிலும் உத்தேசம் வேறானதால் கர்மங்களை இரண்டு தடவை செய்யவேண்டியது என்பது பூர்வபக்ஷம். சித்தாந்தமென்னவெனின்:—வேண்டியதில்லை. சிரார்த்த சம்பூர்த்தியின் பொருட்டு புஜிக்கிறவன் பசியையும் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறான். அதுபோல் ஞானத்துக்காக கர்மங்களைச் செய்தால் வர்ணாசிரமதர்மமும் பரிபாலனமாகிறது. ஞானத்துக்காகச் செய்யப்படும் கர்மம் காம்மியம். வர்ணாசிரமத்தைப் பொருத்த கர்மம் நித்தியம். காம்மியமும் நித்தியமும் ஒன்றாகாததால் வெவ்வேறாகவே அவைகளைச் செய்யவேண்டியது என்று சொல்லும்பக்ஷத்தில் இரண்டு பிரயோஜனங்களை உத்தேசித்து ஒரே கர்மத்தைச் செய்யலாம் என்று சுருதி சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஒரு தடவை கர்மத்தைச் செய்தால் போதும்.

(பாஷ்யம்.)

ஆக்ஷேபம்—அப்படியானால் இதர ஆசிரமங்களுக்கு இடமில்லை. கர்மங்கள் வித்தை உண்டாவதில் சாதகங்கள், கிரஹஸ்தாசிரமத்துக்கே கர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் கிரஹஸ்தாசிரமமே போதுமானது. யாவத்ஜீவம் கர்மம் செய்யத்தக்கது என்று சொல்லும் சுருதிகளும் இதற்கே அனுகூலமாயிருக்கின்றன.

சித்:—இப்படி சொல்லக்கூடாது. கர்மங்கள் அநேகம். அக்னிஹோத்திரம்தான் கர்மம் என்பதில்லை. பிரம்மசரியம், தபஸ், சத்திய வசனம், மனோநிக்கிரகம், இந்திரிய நிக்கிரகம், அஹிம்சை முதலிய கர்மங்களும் இதர ஆசிரமங்களுக்கும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. ஞானம் உண்டாகிற விஷயத்தில் இவைகள் வெகு சாதகங்கள்-தியானம் தாரணை முதலிய கர்மங்களுமிருக்கின்றன. தைத்திரீயம் III-2 வது சுருதி தபஸால் பிரம்மத்தை அறிய இச்சி என்று சொல்லுகிறது. ஜன்மாந்திரத்திற் செய்த கர்மத்தால் கிரகஸ்தாசிரமத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் முன்னமேயே ஞானமுண்டாகக்கூடும். கிரஹஸ்தாசிரமம் கர்மத்தைச்செய்வதற்காக வேண்டியது. கர்மத்தால் சித்திக்கக்கூடிய ஞானம் கிடைத்திருந்தால் கிரஹஸ்தாசிரமம் வேண்டி

அத்:—பதில்லை. புத்திரன் முதலானவர்கள் லோகங்களை அடைய வேண்டியதற்காக வேண்டியவர்கள். புத்திரன் முதலானவர்களால் சித்திக்கக்கூடிய இஹலோக பிதுர்லோக, தேவலோக போகங்களின் ஆசையை விட்டு, கர்மத்தில் பிரயோஜனத்தைப் பாராத நித்திய சித்தமான ஆத்மலோகத்தைப் பார்க்கிறவனுக்கு கர்மத்தில் எப்படிபிரவிர்த்திவரும். கிரஹஸ்தாசிரமத்தில் இருக்கிறவன்கூடஞானமுண்டானவுடன் கர்மத்தில் விரக்தியைஅடைந்து அதின் பிரயோசனத்தைப் பார்க்காமல் அதினின்றும் ஒழிவடைய வேண்டும்.

ஆக்ஷேபம்:—இப்படி சொல்லக்கூடாது. கர்ம விஷயமாகவே வெகு சுருதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அக்னிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்களை போதிப்பதில் சுருதி அதிக பிரயாஸை யெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்களை வெகு பதார்த்தங்களின் சாதகத்தால் தான் செய்யமுடியுமாதலால் கர்மங்களிலும் வெகு பிரயாசையிருக்கிறது. இதர ஆசிரமங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற தபஸ், பிரம்மசரியம் முதலியவை கிரஹஸ்தனுக்கும் சமம், இதர கர்மங்களை, ஸ்வல்ப சாதகங்களுடன் செய்துவிடலாம். ஆகையால்கிரஹஸ்தாசிரமம் போல்தான் இதர ஆசிரமங்கள் எதையாவது கிரகிக்கலாமென்று சொல்வது அனுசிதம்.

சித்:—அப்படியல்ல, ஏனெனின்:—ஜன்மாந்திரத்தில்செய்த கர்மத்தின் சாதகமிருக்கிறது. அதாவது:—கர்மவிஷயமாய் சுருதி அதிக பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதினால் நம்முடைய சித்தாந்தத்துக்குத் பாதகம் வரவில்லை. ஏனெனின் அக்கினிஹோத்திரம், பிரம்மசரியம் முதலிய ஜன்மாந்திர கர்மங்களும் ஞானமுண்டாகிற விஷயத்தில் சாதகங்களாயிருக்கின்றன. ஆகையால்தான் சிலர் ஜன்மாரம்ப முதலேவிரக்தர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். சிலர் கர்மத்தில் பரவிர்த்திக்கிறார்கள், விரக்தியை அடையாமலிருக்கிறார்கள். வித்தையில் துவேஷ புத்தியையும் தரிக்கிறார்கள். ஆகையால் ஜன்மாந்திரத்தின் கர்மத்தால் சுத்தியடைந்து அதினால் விரக்தியை அடைந்தவர்கள் இதர ஆசிரமத்தையே ஸ்வீகரிக்க வேண்டியது.

மேலும், கர்மங்களும் பலன்களும் அநேகமானதால் பூர்வபக்ஷி சொல்லுவது சரியல்ல அதாவது, கர்மங்கள், அநேகம் அவைகளின் பலன்களும் அநேகம். இவைகளை பிராணிகள் அபேக்ஷிக்கிற

ஆத்:—படியால் சுருதி இவைகளைப்பற்றி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவது யுக்தமே. மேலும் கர்மங்கள் ஞானசாதகங்கள். ஆகையால்சாத்தியத்தைவிட சாதக விஷயத்தில் விசேஷ பிரயாசை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது

ஆக்ஷேபம்:—ஞானம் கர்மத்தாலுண்டானால் இதர பிரயத்தினம் வேண்டியதில்லை. பிரதிபந்தகமான பாவம் நிவிர்த்தியானவுடன் ஞானமுண்டாகிறது. ஆகையால் கர்மத்தைத்தவிர உபநிஷத்தால் சிரவணம் முதலிய பிரயத்தினம் நிஷ்பிரயோசனம்.

சித்:-அல்ல, அப்படிநியமமில்லை. பிரதிபந்தநிவிர்த்தியால்தான் ஞானமுண்டாகிறது. ஈசுவர பிரசாதத்தாலாவது, தபஸாலாவது. தியானம் முதலியவைகளாலாவது உண்டாகவில்லை, என்பதாய்விதி ஏற்படவில்லை. அஹிம்சை பிரம்மசரியம் முதலியவை ஞானசாதனங்கள். சிரவணமனன நிதித்தியாசங்கள் சாக்ஷாத்கர்ரணங்கள். ஆகையால் இதர ஆசிரமங்களும் வேண்டியவை. எல்லாருக்கும் வித்தையில் அதிகாரமுண்டு. கேவல வித்தையால்தான் பரமசிரேயஸ் கிடைக்கும்.

வி-வி:—நான்கு ஆசிரமங்களிற் சேராதவர்களின் கர்மங்கூட ஞானசாதகமாகும் என்பது பிரம்மசூத்திரம் III-4-36-39 ல் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக்கரணத்தை சுத்தம் செய்ய ஆசிரமதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. அபத்நீகன், ஸ்னாதகன் முதலானவர்கள் ஒருஆசிரமத்திலும் சேர்ந்தவர்களல்ல. ஏனெனின் ஒரு ஆசிரமத்தின் காரியத்தை அவர்கள் செய்தாய்விட்டது. வேறு ஒரு ஆசிரமத்தை இன்னும் ஸ்வீகரிக்கவில்லை, இப்படிப்பட்டவர்களின் கர்மம் ஞானசாதகமாகமாட்டாது. என்பதுபூர்வபக்ஷம். சித்தாந்தமென்னவெனின்:—நான்கு ஆசிரமங்களில் சேராதவனுக்கும் ஞானமுண்டாகக்கூடும். ஏனெனின் ஜபம் அந்தக்கரணத்தின் சுத்தியின் பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதுஎந்த ஆசிரமத்துக்கும் சொந்தமல்ல. ஒரு ஆசிரமத்திலும் சேராத ரைக்வியர், கார்க்கியர், முதலானவர்கள் ஞானாதிகாரிகள் என்று சுருதியிற்சொல்லியிருக்கிறது. மனு ஸ்மிருதி II-8712 லும் சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் ஆசிரமங்கள் பிரயோசனமற்றவை என்பது கருத்தல்ல. ஏனெனின், அந்தக்கரணசுத்தியைஅவைகள் பலப்படுத்துகின்றன. ஆகையால் நான்கு ஆசிரமங்களில் சேராதவனுக்கும்ஞானமுண்டாகலாம்.

இந்த அனுவாகத்தில்

(1) स्वाध्यायप्रवचनाभ्यां न प्रमदितव्यं । ஸ்வாத்4யாயப்ரவசநாப்4யாம் நப்ரமதி3தவ்யம் ।

(2) तानित्ययोपास्यानि । தாநித்யயோபாஸ்யாநி ।

(3) स्यात् । ஸ்யாத் ।

(4) तेषुवर्तेरन् । தேஷுவர்தேரந் ।

(5) समच । ஸமச ॥

என்பதாய் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. அதாவது (1) (2) (3) (4) ஆகிய ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பவ்வத்து வாக்கியங்களும் 5 ல் 7 வாக்கியங்களும் ஆகிய 47 வாக்கியங்கள் இந்த அனுவாகத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன,

அனுவாகம் முடிந்தது ஓம்தத்சத்.

I- 12 வது அனுவாகம்.

வி-வி:—(அவதாரிகை) பதினோருவது அனுவாகத்தில் சிஷ்யனுக்கு ஆசாரியாருடைய அனுசாஸனம் சொல்லப்பட்டது- இதுவரையில் பிரம்மதத்துவத்தை அறிவதற்கு பஹிரங்கசாதனங்களான உபாசனைகள், கர்மங்களிருக்கின்றன வென்று உபதேசிக்கப்பட்டது. இவைகளைப்பற்றிச்சொல்லிய கிரந்தங்களைப்படித்தவுடனும் அர்த்தங்களை விசாரித்தவுடனும் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தவுடனும் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம் இந்த 12 வது அனுவாகத்தில் கொடுக்கப்படுகிறது.

I (1) शं नो मित्रः शं वरुणः । ஶம் நோ மித்ர: ஶம் வருண: ।

(2) शं नो भवत्वर्यमा । ஶம் நோ ப4வத்வர்யமா ।

(3) शं न इन्द्रो बृहस्पतिः । ஶம் ந இந்த்3ரோ ப்3ருஹஸ்பதி: ।

(4) शं नो विष्णुरुरुक्रमः । ஶம் நோ விஷ்ணுருருக்ரம: ।

(5) नमो ब्रह्मणे । நமோ ப்3ரஹ்மணே ।

(6) नमस्ते वायो । நமஸ்தே வாயோ ।

(7) त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासि । த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்3ரஹ்மாஸி ।

(8) त्वामेव प्रत्यक्षं ब्रह्मावादिषम् । த்வாமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாவாதிஷம் ।

(9) ऋतमवादिषम् । ருதமவாதிஷம் ।

(10) सत्यमवादिषम् । ஸத்யமவாதிஷம் ।

II 1 तन्मामावीत् । தந்மாமாவீத் ।

(2) तद्वक्तारमावीत् । தத்வக்தாரமாவீத் ।

(3) आवन्माम् । ஆவந்மாம் ।

(4) आवीद्वक्तारम् । ஆவீத்வக்தாரம் ।

(5) ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः । ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: ।

பதவுரை

முதலாவது வாக்கியம் முதல் 7 வது வாக்கியம் முடியும்வரையில், முதல் அனுவாகத்தில் கொடுத்தபடி அர்த்தமாதலால் அவ்விடத்தில் பார்த்துக்கொள்ளுக.

(8) त्वांएव த்வாம்ஏவ=உம்மையே
प्रत्यक्षं ப்ரத்யக்ஷம்=பிரத்தியக்ஷமான
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மமாக
अवादिषं அவாதிஷம்=சொன்னேன்
(9) ऋतं अवादिषं ருதம் அவாதிஷம்=ருதத்தைச் சொன்னேன்
(10) सत्यं अवादिषम् ஸத்யம் அவாதிஷம்=சத்தியத்தைச் சொன்னேன்

(1) तत् தத்= அது
मां மாம்=என்னை
आवीत् ஆவீத்=இரக்ஷித்தது
तत् தத்=அது
वक्तारं வக்தாரம்= வக்தாவை
आवीत् ஆவீத்=இரக்ஷித்தது
3, 4,5-ம் 1-2 போலவே
5 ओंशान्तिः शान्तिः शान्तिः ।ஓம்ஶாந்தி:ஶாந்தி:ஶாந்தி:

(சங்கராசாரியருடைய அபிப்பிராயப்படி இந்த அனுவாகம் இரண்டாவது வல்லியின் துவக்கத்திலிருக்கவேண்டும்)

அத்:—வி· வி:—முதல் அனுவாகத்தில் பிரம்மத்தைப்பற்றிச் சொல்வேன் என்பதாய்சொல்லியிருந்தது. எனெனின் அந்தக்காலத்தில்பிரம்மம் உபதேசிக்கப்படவில்லை· அப்படியேவிக்கினங்களை பரிஹரிக்கும்பொருட்டு பிரார்த்திக்கவேண்டியதால் अवतु அவது=(இரக்ஷிக்கட்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. முடிவில் பிரம்மம் முன் சொல்லப்பட்டபடியாலும்விக்கினங்களும் பரிகரிக்கப்பட்டுப்போய் விட்டபடியாலும் अवादिषं आवीत् அவாதிஷம் ஆவீத்= சொன்னேன். இரக்ஷித்ததுஎன்பதாய்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது· தான்கிரதக்கினன் அல்ல என்பதைக்காட்டும்பொருட்டு விக்கினங்கள்பரிஹாரமாயிருந்தாலும் அவைகளை எடுத்துக்சொல்லுகிறான். இல்லாவிடின் அதாவது முமுக்ஷுவானவன் இந்திரன்· வருணன் முதலானவர்கள் செய்த உபகாரத்தை ஸ்மரிக்காவிடின் இவன் கிருதக்கினன் என்று ஏற்படலாம்· ஆனால்கிருதக்கினனாயிருக்கக்கூடாது. கிருதக்கினதோஷத்தால் விதிக்கப்பட்ட காரியங்களைச்செய்யும் பலன் கிடைக்காமலிருக்கும். இந்தபிரதிபந்தத்தை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு தேவதைகள் செய்த உபகாரத்தை ஸ்மரிக்கவேண்டியது.

सत्य मवादिषं पञ्चच । ஸத்யமவாதிஷம்பஞ்சச॥

இதில் சத்தியமவாதிஷம் வரையில் 10 வாக்கியங்களாம். மேல் ஐந்து வாக்கியங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன

12 வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

शं नः शीक्षां सहनौयच्छन्दसांमृ: । ஶம் நஶ்ஶீக்ஷாம் ஸஹநௌ யச்சந்தஸாம் ருஷபம் ।

सयःपृथिव्यामित्रृतचाहं । ஸய:ப்ருதிவ்யாம் ருதம் சாஹம் ।

वेदमनूच्यशंनो द्वादश ॥ வேதமநூச்யஶம்நோ த்வாதஶ॥

இந்த வல்லியின் 12 அனுவாகங்களில் ஆரம்பம் மேல்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

शं नो मह इत्यादियों नो इतराणि त्रयोविंशतिः॥

ஶம்நோ மஹ இத்யாதயோ நோ இதராணி த்ரயோவிம்ஶதி:

शंनो ஶம்நோ = முதல் பத்து வர்க்கங்கள்

महइति மஹ இதி= பத்து

नोइतराणि நோ இதராணி= 3

ஆக (23) வர்க்கங்கள் இதில் அடங்கியிருக்கின்றன.

சிக்ஷாவல்லியின் ஆரம்பத்தில் அதில் உபதேசிக்கப்படும் (அபர) வித்தை விஷயமாய் விக்கினங்கள் ஏற்படாமலிருக்கும் பொருட்டு ஒரு சாந்தி மந்திரம் கூறப்பட்டது.

இனி சொல்லப்போகிற பிரம்மவித்தை விஷயமாய் விக்கினங்களை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு சாந்தி மந்திரம் கூறப்படுகிறது.

ओं शं नो मित्रः शं वरुणः । ஓம் ஶம் நோ மித்ர: ஶம் வருண: ।

शं नो भवत्वर्यमा । ஶம் நோ பவத்வர்யமா ।

शं न इन्द्रो बृहस्पतिः । ஶம் ந இந்த்ரோ ப்ருஹஸ்பதி: ।

शं नो विष्णुरुरुक्रमः । ஶம் நோ விஷ்ணுருருக்ரம: ।

नमो ब्रह्मणे । நமோ ப்ரஹ்மணே ।

नमस्तेवायो । நமஸ்தே வாயோ ।

त्वमेवप्रत्यक्षं ब्रह्मासि । த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி ।

त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मवदिष्यामि । த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்ம வதிஷ்யாமி ।

ऋतं वदिष्यामि । ருதம் வதிஷ்யாமி ।

सत्यं वदिष्यामि । ஸத்யம் வதிஷ்யாமி ।

तन्मामवतु । தந்மாமவது ।

तद्वक्तारमवतु । தத்வக்தாரமவது ।

अवतुमां । அவதுமாம் ।

अवतु वक्तारं । அவது வக்தாரம் ।

ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः । ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: ॥

(இதற்கு அர்த்தம் சிக்ஷாவல்லியின் கடைசியில் கொடுத்திருக்கிறது. இந்த சாந்தியை சிக்ஷாவல்லியின் அந்தத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சங்கராசாரியரும் இந்த பிரம்மவல்லியின் ஆரம்பத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று வித்தியாரண்யசுவாமிகளும் சொல்லுகிறார்கள்.)

வி:-I-12-வது அனுவாகம்.

அத்தியயனம் செய்யப்பட்ட உபநிஷத்தின் முடிவில் சொல்ல வேண்டிய சாந்தியை இது கூறுகிறது.

இந்த மந்திரத்துக்கு அர்த்தத்தை முதலிலேயே கொடுத்திருக்கிறது.

12-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

சிக்ஷாவல்லியின் விசிஷ்டார்த்வைத வியாக்கியான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு முற்றிற்று.

து:—I-12-வது அனுவாகம்.

து:-சாந்தி பாடத்தைச்சொல்லி பிரம்மவித்தையை ஆரம்பித்து முடிக்கப்பட்டது அந்த சாந்திபாடமே விக்கின நாசத்தின்பொருட்டும் செய்யத்தக்கது. ஆகையால் அதை மறுபடியும் சொல்லுகிறார்

வாயுவை பிரத்தியக்ஷ பிரம்மமாகச் சொன்ன காரணத்தை உபக்கிரமத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது.

முதலாவது வல்லி முற்றிற்று.

2 வது வல்லி.

ஸ்ரீவித்தியாரண்ய சுவாமிகளின் மங்களாசரண சுலோகம்:—

यस्य निश्वसितंवेदा योवेदेभ्योऽखिलंजगत् ।
निर्ममेतमहंवन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥
साधनंब्रह्मविद्यायाः सांहित्यामीरितंस्फुटम् ।
वारुण्युपनिषद्येत ब्रह्मतत्वंविविच्यते ॥

யஸ்ய நிச்வஸிதம் வேதா யோவேதேப்யோ(அ)கிலம் ஜகத் ।
நிர்மமே தமஹம் வந்தே வித்யாதீர்த்தமஹேச்வரம் ॥ (1)
ஸாதநம் ப்ரஹ்மவித்யாயா: ஸாம்ஹித்யாமீரிதம் ஸ்புடம் ।
வாருண்யுபநிஷத்யேத ப்ரஹ்மதத்வம் விவிச்யதே ॥ (2)

அர்த்தம்.

வேதங்கள் எவரிடமிருந்து சுவாசம்போல் உண்டாயினவோ எவர் வேதங்களினின்றும் சமஸ்தஜகத்தை நிர்மாணம் பண்ணினரோ அந்த வித்தியாதீர்த்தரான மஹேசுவரரை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

சாம்ஹிதை அத்தியாயத்தில் பிரம்மவித்தையின் சாதனம் வியக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது.

வாருணி ஆகிற இந்த உபநிஷத் பாகத்தில் இந்த பிரம்மதத்வம் விசாரிக்கப்படும்.

हरिः ओं । सहनाववतु । सहनौभुनक्तु ।
सह वीर्यं करवावहै । तेजस्वि नावधीतमस्तु ।
मा विद्विषावहै । ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ஹரி: ஓம் । ஸஹநாவவது । ஸஹநௌ புநக்து ।
ஸஹவீர்யம் கரவாவஹை । தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து ।
மா வித்விஷாவஹை । ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ॥

नौ सह நௌ ஸஹ=எங்களிருவரையும்
अवतु அவது=(பரமேசுவரன்) இரக்ஷிக்கட்டும்.
नौसह நௌஸஹ=எங்களிருவரையும்
भुनक्तु புநக்து=புஜிக்கும்படிச் செய்யட்டும்
नौसह நௌஸஹ=நாங்களிருவரும்
वीर्यं வீர்யம்=வித்தையால் உண்டாகும் சாமர்த்தியத்தை
करवावहै கரவாவஹை=அடையவேண்டும்.
नौ நௌ=எங்களால்
अधीतं அதீதம்=அத்தியயனம் செய்யப்பட்ட சாஸ்திரம்
तेजस्वि தேஜஸ்வி=ஸபலமாக ஆகட்டும்
माविद्विषावहै மாவித்விஷாவஹை=நாம் பரஸ்பரம் த்வேஷிக்காமல் இருக்கவேண்டும்.

ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: । சாந்தியிருக்கட்டும் சாந்தியிருக்கட்டும் சாந்தியிருக்கட்டும்.

அத் வா:—குருவுக்கும்சிஷ்யனுக்கும்எக்காரணத்தாலாவது மனஸ்தாபம் வரக்கூடும். சித்தம் சாந்தமாயிராதவரையில் பிரம்மவித்தையின் பலன் சித்திக்கமாட்டாது. ஆகவே விக்கினங்கள் நிவர்த்தியாகி இருவர்களுடைய மனதும் ஒற்றுமையாயிருக்கும் பொருட்டு சாந்தி மந்திரம் படிக்கப்படுகிறது.

சிஷ்யலக்ஷணம்.

வி-வி:—இந்த ஜன்மத்திலாவது அல்லது சென்ற ஜன்மங்களிலாவது கர்மகாண்டத்திற் சொல்லியநித்தியநைமித்திக கர்மங்களைச்செய்து, ஞானம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று இச்சைகொண்டவனும், சம்ஹிதோபநிஷத்திற் கூறப்பட்ட உபாசனைகளால் அந்தர்முகனாகி ஏகாக்கிர சித்தனாகவும், காம்மிய கர்மங்களால் சித்திக்கக்கூடிய லோகங்கள் அசாரங்கள் என்று பார்த்து வைராக்கியத்தை அடைந்தவனும், கர்மத்தால் முக்திகிடைக்கமாட்டாது என்கிற நிச்சயத்தால்மோக்ஷ சாதகமானபிரம்மவித்தையை அப்பியசிக்கும்பொருட்டு குருவை அடைகிறவனும் எவன் இருக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட சிஷ்யன்தான் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகிறான்.

குருலக்ஷணம்.

வி-வி—வேதாத்தியயனம் செய்து, வேதசாஸ்திரார்த்தத்தை பூர்ணமாகத் தெரிந்துகொண்டு பிறருக்குபோதிக்கும் சாமர்த்தியமுள்ளவராயும், எப்போதும் பிரம்ம நிஷ்டனாயிருப்பதால் எக்காலத்திலும் மனதை பாஹ்ய விஷயங்களில் பிரவிர்த்திக்கச் செய்யாமலுமிருக்கிறவர் குரு. இதற்குப் பிரமாணவாக்கியங்கள்:—முண்டகம் I-2-12-கடம் II-7.

குருவானவர் கிருதகிருத்தியராக இருப்பதால் அவருக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் சிஷ்யன் இருவர்களின் க்ஷேமத்தையும் பிரார்த்திக்கிறான்.

பிரம்ம வல்லி.

வி:-அத்தியயனம் பண்ணப்பட்ட மந்திரமானது.

தைத்திரீய உபநிஷத்து.

பிரம்மவல்லி.

அ:—அ—கை:—எந்த வித்தையைஅப்பியசிக்கும் முன் அப்பியசிக்கவேண்டியதாக வித்தைகள் (முந்தினவல்லியில்) உபதேசிக்கப்பட்டனவோ, அந்தவித்தையை (இந்த பிரம்மவல்லியில்) சொல்லும்பொருட்டு விக்கின நாசநிமித்தம் சாந்தியைச் சொல்லுகிறார்.

அத்:— (1) सहनौ अवतु ஸஹ நௌ அவது :—

ச-பா:—சிஷ்யன், குரு, ஆகிய எங்களிருவர்களையும் பிரம்மம் இரக்ஷிக்கட்டும்.

வி-வி:—எந்த பிரம்மத்தை குருவினுடைய பிரசாதத்தால் நான் அறியப்போகிறேனோ அந்த பிரம்மம் எங்களிருவரையும் இரக்ஷிக்கட்டும்,

सहनौभुनक्तु ஸஹ நௌ பு நக்து :—

ச-பா:—நாமிருவரும் அனுபவிக்கும்படி பிரம்மம் செய்யட்டும்.

வி-வி:—உபதேசிக்கும் காலத்தில்குருவானவர் எப்படி ஆலசியமன்றியில் உபதேசிப்பாரோ, அந்த உபதேசத்தை பூர்ணமாயும் சந்தேகமன்றியிலும் நான் எப்படி கிரகிப்பேனோ, அப்படி எங்களிருவரையும் பிரம்மம் இரக்ஷிக்கட்டும். இருவர்களுடைய இரக்ஷணையும் ஒரேகாலத்தில் ஏற்படுவதற்காக सह ஸஹ என்கிற பதம் உபயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. உபதேசித்த விஷயத்தை கிரகிப்பதினால் எப்படி என்னுடைய அவித்தை நிவர்த்தியாகி அப்படி நிவர்த்தியானதை ஆசாரியர் எப்படி சந்தோஷப்படுவாரோ, அப்படி பிரம்மம் எங்களை இரக்ஷிக்கட்டும் என்பதாய் சிஷ்யன் பிரார்த்திக்கிறான். அவித்தியா நிவர்த்தியே பிரம்ம வித்தையின் பலன் அதையே சிஷ்யன் முதலிலேயே பிரார்த்திக்கிறான்.

வி:-नौ நௌ=குருசிஷ்யர்களான இருவர்களை

सह ஸஹ=சேர்த்து

अवतु அவது=இரக்ஷிக்கட்டும்.

இரண்டு பேர்களுக்குள்ளே ஒருவருக்கும் தோஷம் உண்டாகவேண்டாம் என்பது கருத்து. திரும்பியும் அதையே பிரார்த்திக்கிறான்.

भुनक्तु பு நக்து=பாலனம் பண்ணட்டும். அத்தியயனம் செய்யப்பட்ட மந்திரங்களால்

து:—(1) नौ நௌ=குருசிஷ்யர்களாகிய எங்களை

सह ஸஹ=ஒரேகாலத்தில்

अवतु அவது=(பரமாத்மா எங்களிருவர்களிடத்திலும் ஒரேகாலத்தில் பிரவேசிக்கட்டும்.)

(2) नौसह நௌ ஸஹ=(முன்போலவே)

भुनक्तु பு நக்து=அன்னாதிகளைக் கொடுத்து இரக்ஷிக்கட்டும்,

அத்:—(3) सहवीर्यं करवावहै ஸஹவீர்யம்கரவாவஹை :—

ச-பா:—வித்தையால் ஏற்படக்கூடிய சாமர்த்தியம் எங்களுக்கு இருக்கட்டும்.

வி-வி:—மேற்சொன்ன பிரயோஜனம் சித்திக்கும் பொருட்டு சிஷ்யன் பிரார்த்திக்கிறான்:—வித்தையானது அதின் பிரயோஜனத்தைத் தரும்படி நாம் இருவரும் சேர்ந்து நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

(4). तेजस्वि ...अस्तु தேஜஸ்வி அஸ்து :-

ச-பா:—எங்களுடைய அத்தியயனமானது தேஜஸ்வி அதாவது காந்தியுள்ளதாக ஆகட்டும், பிரகாசிக்கட்டும் அதாவது உபதேசத்தின் அர்த்தஞானம் நமக்குண்டாகட்டும்.

வி-வி:—மேற்சொன்ன பிரயோஜனம் சித்திக்கும்பொருட்டு சிஷ்யன் உபாயத்தைப் பிரார்த்திக்கிறான். குரு சிஷ்யர்களான நாம் படித்த கிரந்தங்கள் அவைகளிலுள்ள தத்துவத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதினால் பிரயோஜன முள்ளவைகளாக ஆகட்டும்.

வி:-वीर्यं வீர்யம்=அந்த அந்த பலத்தை உண்டுபண்ணும்படியான சாமர்த்தியத்தை

வி:-सह ஸஹ=சேர்த்து

करवावहै கரவாவஹை=பண்ணவேண்டியது என்று அர்த்தம்.

नौ நௌ=எங்களுடைய

अधीतं அதீதம்=அத்தியயனம் பண்ணப்பட்ட வேதமானது

तेजस्वि தேஜஸ்வி=மிகவும் வீர்யமுள்ளதாக

अस्तु அஸ்து =இருக்கட்டும்

து:-(3) वीर्यंसह करवावहैः வீர்யம்ஸஹ கரவாவஹை=பிரம்மவித்தையை வியாக்கியானம் செய்கிற விஷயத்தில் எங்களிருவருக்கும் பலம் சமமாகக் கொடுக்கட்டும்.

(4) तेजस्विनौ (भवौ) தேஜஸ்விநௌ (பவௌ)=நாங்களிருவரும் வர்ச்சஸுள்ளவர்களாக ஆகவேண்டும்.

अधीतं அதீதம் = எங்களுடைய அத்தியயனம்

अस्तु அஸ்து=பலத்தைக் கொடுக்கிறதா யிருக்கட்டும்.

அத்:—(5) मा विद्विषावहै மாவித்விஷாவஹை:=

ச-பா:—வித்தையை உபதேசிக்கிற சமயத்தில் குருவாவது சிஷ்யனாவது தெரியாமற்செய்த எந்த காரியத்தினாலாவது இருவர்களுக்கும் மனோவருத்தம் உண்டாகக்கூடும். அது உண்டாகாமல் இருப்பதற்காக இந்த "நாம் துவேஷிக்கும்படியான சந்தர்ப்பம் நேரிடவேண்டாம்" என்பதாய் பிரார்த்தனை.

வி-வி:—குருவானவர் செவ்வையாகக் கற்றுக்கொடுக்க வில்லை என்கிற சிஷ்யனுடைய அதிருப்தியே அவனுடைய துவேஷம். சிஷ்யன் செவ்வையாக சுசுரூஷை செய்யவில்லை என்பதாய் குருவினுடைய அதிருப்தி அவருடைய துவேஷம். இவ்விரண்டும் உண்டாகக்கூடாது என்பது பிரார்த்தனை.

பிரணவசாந்தி சப்தங்களுக்குவியாக்கியானம் முன்போலவே. இந்த வல்லியில் சாந்தி மந்திரத்தை முதலாவது அனுவாகமாகவும் பாக்கி கிரந்தம் முழுமையையும் இரண்டாவது அனுவாகமாகவும் பாவிக்கவேண்டியது என்பதற்கு ஸ்ரீ வித்தியாரணிய சுவாமிகள் சொல்லிய காரணத்தை முகவுரையில் 7-வது பக்கத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

வி:—माविद्विषावहै மாவித்விஷாவஹை=விரோதத்தை அடைய மாட்டோம். அதாவது

ஒருவரோடு ஒருவர் சேர்ந்து பிரீதி உடையவர்களாக ஆய்விடுவோம் என்பது கருத்து. இருவர்களுக்குள் ஒருவருக்காவது விரோதமிருக்குமேயானால் அத்தியயனம் செய்யப்பட்ட மந்திரத்தின் வீரியத்துக்குக் குறைவு உண்டாகிவிடுகிறது என்பது கருத்து.

शान्तिः ஶாந்தி:= 3 தடவை:—இதரதோஷங்களுக்கும் சாந்தியிருக்கட்டும் என்பது கருத்து.

து:—(5) माविद्विषावहै மாவித்விஷாவஹை=பிரம்ம வித்தையைக்கற்கிற நிமித்தியமாக சிஷ்யனுடைய அல்லது குருவினுடைய பிரமாதத்தால் அபராதம் சம்பவித்து அதினால் உண்டாகக்கூடிய துவேஷம் நம்மிருவருக்கும் உண்டாகவேண்டாம்.

(6) ओं ஓம்=இந்த பதத்தால் வாச்சியரான விஷ்ணுவால் [ ]
शान्तिः ஶாந்தி:=சாந்தி(ஏற்படட்டும்)

மூன்று தடவை சொன்னதின் பிரயோஜனத்தை முந்தினவல்லியிற் பார்த்துக்கொள்க.

அத்:—இந்த வல்லியின் விஷயம் பிரம்மவித்தை.

ச-பா:—முதலாவது வல்லியில் (1) கர்மங்களுக்கு விரோதமாகாத ஸம்ஹிதை முதலியவைகளின் உபாசனைகள் முதலில் கூறப்பட்டன. (2) பிறகு ஸ்வாராஜ்ஜிய பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸோபாதிபிரம்மத்தின் உபாசனை வியாஹ்ருதிகள் மூலமாகக் கூறப்பட்டது. இவைகளாலேயே சம்சாரபீஜம் நிச்சேஷமாய் நிவிர்த்தியாகமாட்டாது. ஆகையால், சகல உபத்திரவங்களின் பீஜமான அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டும், சர்வ உபாதியற்ற ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிக்கும் பொருட்டும் இந்த வல்லி ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

வி-வி:—முந்தின மந்திரத்தில் துவேஷம் முதலிய சம்பவிக்கக்கூடிய விக்கினங்களை பரிகரிக்கும் பொருட்டு ஜபிக்கவேண்டியதைச்சொல்லி, இந்த அனுவாகத்தின் ஆரம்பத்தில் சகல உபநிஷத்துக்களின் சாரத்தை சுருக்கமாக சூசிகூறுகிறது.

(1) ओं ब्रह्मविदाप्नोति परम् ॥ 1 ॥

ஓம் ப்ரஹ்மவிதா³ப்நோதி பரம் ॥ 1 ॥

ब्रह्मवित् ப்ரஹ்மவித்=பிரம்மத்தை அறிகிறவன்
परम् பரம்=பரமானதை
आप्नोति ஆப்நோதி=அடைகிறான்.

முதலாவது அனுவாகம்.

வி:—பரமதத்துவமாயும் ஹிதமாயுமிருக்கிற புருஷார்த்தத்தைக் கூறுகிற ஆநந்தவல்லி ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

ब्रह्मविदाप्नोतिपरं ப்ரஹ்மவிதா³ப்நோதிபரம்:—இதில் பெரியதான வஸ்துவை உபாசிக்கிற புருஷன் எல்லாவற்றையும்விட உத்கிருஷ்டமான வஸ்துவை அடைகிறான் என்பது அர்த்தம்.

து:—முதலாவது அனுவாகம்.

(1) அ-கை:—பிரதானமான பிரம்மவித்தையைச் சொல்லுகிறார்.

ब्रह्मवित् ப்ரஹ்மவித்=பரப்பிரம்மஞானி
परं பரம்=பிரம்மத்தை
आप्नोति ஆப்நோதி=அடைகிறான்.

இதனால் பரப்பிரம்மத்தை அடையவேண்டும் என்று இச்சிக்கிறவன் பரமான பிரம்மவித்தையுடன் கூடினவனாக ஆகிறான்.

அத்:—சு-வா:—பிரம்மஞானத்தை அபேக்ஷிக்கிறவன் கர்மங்களைப் பரித்தியாகம் செய்யவேண்டியது. எவன் நித்திய கர்மங்களைச் செய்வதில் அந்தக்கரண சுத்தியை அடைந்திருக்கிறானோ, ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்படும் புத்திரன் முதலானவர்களிடத்தில் எப்படி பற்றுதலை ஒருவன் அடையமாட்டானோ எப்படி எவன் கர்மபலனில் பற்றுதலை அடையவில்லையோ, அப்படிப்பட்டவனுக்குத்தான் பிரம்மவித்தை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சுருதியுக்தி அநுபவங்களால் கர்மபலன் நசுவரம் என்று அறிந்தவன் அதை நரகம் போல் வெறுத்து விடுகிறான். சகல இச்சைகளுமற்ற மோக்ஷம் அஞ்ஞானத்தால் அடையப்படாமலிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த அஞ்ஞானத்தை நாசம் செய்து பிரம்மத்தைச் செவ்வையாக தபலால் (III-2) அறியவேண்டும் என்றும், அந்த பிரம்மம் (III-1) சகலத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணமென்றும் பிரம்மஞானத்தை சுருதி போதிக்கிறது. கர்மசம்பந்தமான இந்த கோசங்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு இவைகளில் மறைபட்டிருக்கிற பிரம்மத்தை அறிவதே பிரம்மஞானத்துக்குச் சாதகம் என்று சுருதி போதிக்கிறது.

அவித்தியா நிவிர்த்தியே பரமபிரயோஜனம்.

ச-பா:—இந்த பிரம்மவித்தையின் பிரயோசனம் அவித்தியா நிவிர்த்தியே. இதனால் சம்சாரம் நிச்சேஷமாய் நிவிர்த்தியாய் விடுகிறது.

विद्वान् न बिभेति कुतश्चन வித்வாந்நபிபேதி குதஶ்சந அதாவது பிரம்மத்தை அறிந்தவன் எதினாலும் பயத்தை அடைகிறதில்லை என்பதாய் தைத்திரீய II-9-வது சுருதி சொல்லுகிறது.

சம்சாரத்தின் காரணமிருக்கும் வரையில்:—

வி:—आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேசாத் என்கிற பிரம்மசூத்திர (IV-1-1) அதிகரண நியாயப்படி வேதன உபாசனாதி சப்தங்கள் ஏகார்த்தமாகையால் பிரம்மவித் என்பதிலிருக்கிற வித் சப்தத்திற்கு உபாசனை என்று அர்த்தம். तत्क्रतु தத்க்ரது நியாயப்படி (அதாவது) எவன் எந்த வஸ்துவை எப்படி தியானம் செய்கிறானோ அவன் அந்த வஸ்துவை அப்படியே அடைகிறான் என்கிற நியாயப்படி) அடையத்தகுந்த வஸ்துவே உபாசிக்கத்தகுந்தது. ஆகையால் ब्रह्मविदाप्नोति परं ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் என்கிற வாக்கியத்தில், பரப்பிரம்மம் அடையத்தகுந்தது என்று சொல்லியிருப்பதால் அதுவே உபாசிக்கத்தகுந்தது என்று அறியவேண்டியது.

அத:—(1) अभयंप्रतिष्ठांच विन्दते । அபயம் ப்ரதிஷ்டாம் ச விந்ததே ।

அதாவது :—பயமற்றதை ஸ்திரமான ஸ்தானமாக அடைகிறான், என்னும் சுருதி (II-7) வசனம் பொருந்தமாட்டாது. அப்படியே (2) செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமான புண்ணிய பாபங்கள் नतपति நதபதி அதாவது அவனை தஹிக்கமாட்டா என்னும் (II-9) வசனமும் பொருந்தமாட்டாது. ஆகையால் சகலத்துக்கும் பிரம்மம் ஆத்மா என்கிற ஞானத்தால் ஸம்ஸார நிவிர்த்தி ஏற்படும் என்று நாம் அறிகிறோம்.

ब्रह्मविदाप्नोतिपरं ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் என்பதினால்; சுருதியானது பிரம்மவித்தையின் சம்பந்தத்தையும் பிரயோசனத்தையும் காட்டும் பொருட்டு பிரயோசனத்தை முதலிலேயே கூறுகிறது. சம்பந்தமும்பிரயோசனமும் தெரிந்ததின் பேரில்ஒருவன் வித்தையை சிரவணம் செய்வான், கிரகிப்பான், மனதில் தரிப்பான். சிரவணாதிகளால் வித்தை பலத்தைக்கொடுக்கும்.

श्रोतव्योमन्तव्योनिदिध्यासितव्यः ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: । அதாவது ஆத்மா சிரவணம் பண்ணத்தக்கது, மனனம் செய்யத்தக்கது என்பதாய் பிரஹதாரணியக (II-4-5) சுருதி கூறுகிறது.

சு-வா:—ஒரு பிரயோசன மன்றியில் ஒருவனும் ஒன்றிலும் பிரவிர்த்திக்கமாட்டானாகையால்; பிரம்ம வித்தையில் பிரவிர்த்திப்பதற்குச் சாதகமான பிரம்மப் பிராப்தியாகிற பிரயோசனத்தையும் அதை அடைய உபாயமான வித்தையையும் இரண்டையும் சுருதியானது ब्रह्मविदाप्नोति परं ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் என்கிற வசனத்தால் கூறுகிறது.

ब्रह्मवित् ப்ரஹ்மவித் பிரம்மம் என்பதினால் இனி சொல்லப்போகிற இலக்ஷணமுள்ளது என்று அறியத்தக்கது. மிகவும் அதிகமாய் பெரியதாயிருக்கிறதினால் (बृहत्तम ப்ருஹத்தம) பிரம்மம். இதை எவன் அறிகிறானோ அவன் பிரம்மவித். அவன் பரத்தை அடைகிறான்.

परम् பரம்=நிரதிசயமான பரப்பிரம்மம். வேறு ஒன்றை அறிவதினால் இன்னும் வேறு ஒன்று அடையப்படுகிறதில்லை.

सयोहैवतत्परमं ब्रह्मवेदब्रह्मैवभवति ஸயோஹவைதத்பரமம் ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி

அர்த்:—அதாவது :—எவன் பரமான பிரம்மத்தை அறிகிறானோ அவன் பிரம்மமாகவே ஆகிறான் என்கிற முண்டக (III-2-9) சுருதியும் பிரம்மஞானிக்கு பிரம்மபிராப்தி அவசியம் கிடைக்கிறது என்பதாகவே கூறுகிறது.

பிரம்மபிராப்தி வசனம் ஔபசாரிகம்.

ஆக்ஷேபம்:— சுருதியானது பிரம்மம் எங்குமிருக்கிறதென்றும் சர்வத்துக்கும் ஆத்மாவென்றும் சொல்லுகிறது. ஆகையால் பிரம்மத்தை அடையக் கூடியதாக சொல்லக்கூடாது. ஒரு பதார்த்தம் வேறு ஒரு பதார்த்தத்தால் அடையப்படுவதையும், பரிச்சின்னமான ஒன்று பரிச்சின்னமானவேறு ஒன்றால் அடையப் படுவதையும் பார்த்திருக்கிறோம். பிரம்மம் அபரிச் சின்னமாயிருப்பதினாலும், சகலத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பதாலும், பிரம்மத்தை பரிச்சின்னம் போலும் ஆத்மாவைவிட வேறுபோலும் பாவித்து பிரம்மத்தை அடைவதாகச் சொல்லுவது அயுக்தம். (த-வா:—அடைதல் என்கிற பதமே தேசகால சம்பந்தத்தையும் அடைகிற கர்த்தாமுதலான பேதத்தையும் குறிப்பிடுவதால் தேசகாலாதிகளால் பாதிக்கப்படாத பிரம்மத்தை அடைவதாக எப்படிச் சொல்லலாம்,)

சித்தாந்தம்:— இதில் தோஷமில்லை. எப்படியெனின்— பிர்மத்தை அடைவதும் அடையாததும் பிர்மத்தைப் பார்ப்பதையும் பார்க்காமையையும்பொறுத்திருக்கிறதும்,(அதாவது)ஜீவன் வாஸ்தவத்தில் பிர்மஸ்வரூபமாயிருந்தும், பஞ்சபூதங்களால் ஏற்பட்டும் (தனக்கு) பாஹியமாயும், பரிச்சின்னமாயும் இருக்கிற அன்னமயாதி சரீரங்களை தானாகப்பாவித்து அவைகளிலேயே ஆஸக்தியுள்ள சித்தத்துடன் கூடினவனாக ஆகிறான், தனக்கு அன்னியமாயிருக்கிறவர்களின் சங்கியை (எண்ணிக்கை) கவனிக்கிறவன் அந்த சங்கியையை பூர்த்திசெய்ய சமீபத்தில்தானிருந்தும் தன்னை எப்படி பார்க்கவில்லையோ, அப்படி, ஜீவன்தான் வாஸ்தவத்தில் பிர்மஸ்வரூபம் என்பதை அறியாமல் அவித்தையால் தனக்கு வேறாயிருக்கிற அனாத்மாக்களான அன்னமயாதிகளை தானாக பாவித்து, அவைகளைவிட தான் வேறாக இருக்கவில்லை என்பதாய் பாவிக்கிறான், இவ்விதமாக அவித்தையால் பிர்மம் தன் ஸ்வரூபமாயிருந்தும் அடையப்படாததுபோ லிருக்கிறது. சங்கியையை பூர்த்தி பண்ண வேண்டியதற்காக தன்னை அஞ்ஞானத்தால் மறந்துபோனவன் வேறு ஒருவனால் ஞாபகப் படுத்தினதின்பேரில் தன்னை எப்

அத்:—படி அறிந்து கொள்ளுகிறானோ அப்படி ஜீவனும் அவித்தையால் பிர்ம்பஸ்வரூபம்தான்தான் என்பதாய் அறியாதிருந்தும், சர்வாத்மாவான பிர்ம்மம் சுருதியிற் சொல்லியபடி தான்தான் என்பதாய் அறிந்து இந்த ஞானத்தால் பிரம்மத்தை அடைவதாகச் சொல்லுவது பொருந்தும்.

வி-வி:-பிரம்மஞானத்தால் முக்திசித்திக்கின்றது என்பதுமுழு உபநிஷத்தின் தாற்பரியம். பிரம்பம் என்னும்பதம் பிர்ஹ என்னும் பகுதியிலிருந்துவருவது. இந்தப் பகுதிக்குபெரிது, அல்லது பெரிய வஸ்து என்று அர்த்தம், பிரகரணத்திலாவது அல்லது சமீபத்திலிருக்கிற பதங்களாலாவது இந்த வஸ்து ஒருஅளவுக்குள் அகப்பட்டது என்று தெரிய வராததால் இது நிரதிசயமான பெரியவஸ்து. இதைவிட பெரிதானது ஒன்றுமில்லை என்று அறியத்தக்கது. பிரகிருதத்தில் ஒன்றுமில்லை என்று அறியத்தக்கது. பிரகிருதத்தில் ஒன்றை அபேக்ஷித்து ஒன்று பெரிது என்பதாய் ஒரு வஸ்துவைப் பற்றி பிரஸ்தாபம் ஏற்பட்டிருந்தால், அல்லது பரிச்சேதத்தைக் காட்டும்படியான எதாவது பதமிருந்தால் அப்போது அவ்வஸ்து விஷயத்தில் சங்கோசம் ஏற்படக்கூடும். இவ்விரண்டு மிவ்விடத்தில்லை. ஆகையால் நிரதிசய பெருந் தன்மையையே கிரகிக்க வேண்டியது. இந்த நிரதிசய பெருந் தன்மையானது நித்திய சுத்தமுதலிய ரூபம். இப்படியே ஸ்ரீ சங்கராசாரியாரவர்கள் வேதாந்த சூத்திர (சாரீரகமீமாம்சா) பாஷ்யத்தில் சொல்லி யிருக்கிறார். இதுவே அர்த்த மென்பதுஇவ்விடத்தில் பிர்ம்மத்துக்குக்கொடுக்கப் பட்ட சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்கிற லக்ஷணங்களாலும் ஸ்பஷ்டமாயும் தெரிய வருகிறது.

வி-வி:—பிரம்மம் ஞேயம்:- இப்படிப்பட்ட பிர்ம்மத்தைஎவன் வேத்தி மனதால் சாக்ஷாத்கரிக்கிறானோ அவன் பிரம்மவித். பிருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில்.

मनसैवानुद्रष्टव्यं नेहनानास्तिकिंचन மநஸைவாநுத்ரஷ்டவ்யம் நேஹநாநாஸ்திகிஞ்சந

அதாவது :—மனதினாலேயே பிரம்மத்தை சாக்ஷாத்கரிக்க வேண்டியது. இவ்விடத்தில் துவைதமில்லை என்பதாய் IV-4-19ல் சொல்லியிருக்கிறது. சக்ஷுராதி இந்திரியங்களுடன் கூடின மனதினால் நாமரூபங்களுடன் கூடின பிரம்மத்தைத்தான் கிரகிக்க முடியும். சுத்தப்பிரம்மத்தை கிரகிக்கமுடியாது: கேவலம் மனதினால் தான் சுத்த பிரம்மத்தை கிரகிக்கமுடியும். சுருதி யன்றியில்

அத்:—கேவலம் மனதில் மட்டும் பிரம்மத்தை அறிய முடியாதே எனின், அனுதிர்ஷ்டவ்யம் என்கிற பதத்தாலேயே பிரம்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கிற சாஸ்திரத்துக்கு அனு அதாவது பிறகு பிரம்மம் திர்ஷ்டவ்யம் அதாவது முதலில் சுருதியால் தெரிந்துகொண்டு பிறகு அதை மனதினால் தான் சாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டியது என்று அறியவேண்டியது.

வி-வி:—இந்த பிரம்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றே. சாஸ்திரத்தால் அறியப்பட்டது என்று சொல்லும் போது பிரம்மம் என்று பெயர், மனதினால் பிரத்தியக்ஷமாய்ப்பார்க்கப்படும்போது ஆத்மாஎன்றுபெயர் பிரம்மம் ஜகத்காரணம், சர்வஞ்ஞம், இவைமுதலிய விஷயங்களை சுருதியால் அறியவேண்டியது. இவைகள் பரோக்ஷமாய் இருப்பதால் பிரம்மமும் பரோக்ஷம் என்கிற பிராந்தி உண்டாகிறது. பிரத்தியக்ஷமாய் பார்க்கப்படும் தேகாதிகள் அப்பிரம்மமாயிருப்பதால் அவைகளின் சாட்சி சைதன்னியமும் அப்பிரம்மம் என்கிற பிராந்தி உண்டாகிறது.

இக்காரணங்களால் பிரம்மத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் பேதம் தோன்றினாலும் மஹாவாக்கிய ஞானத்தால் ஆத்மாவும் பிரம்மமும் ஒன்று என்பதாய் அபரோக்ஷ ஞானம் உண்டாகிறது. இப்படிப்பட்ட ஞானத்துடன் கூடினவன்தான் பிரம்மவித் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

இப்படிப்பட்டவன் பரப்பிரம்மத்தை அடைய யோக்கியனாக இருப்பதால் சுருதியானது आप्नोति परं ஆப்னோதிபரம் என்று சொல்லுகிறது.

பர சப்தம் அன்னியம் என்கிற அர்த்தத்தையும்கொடுக்கும். ஆனால் அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் உத்தேசிக்கப் படவில்லை. ஏனெனின் பிரம்மம் இரண்டற்றது; नेह नानास्ति किंचन நேஹ நாநா ஸ்திகிஞ்சந என்கிற பிரஹதாரணியக (IV-4-19) சுருதியும் துவைதத்தை நிஷேதிக்கிறது. உத்கிருஷ்டம் என்கிற அர்த்தத்தை எடுத்துக்கொண்டால் பர சப்தத்தால் பிரம்மத்தையே அறியவேண்டியது. ஏனெனின் பிரம்மத்தைத் தவிர சகலமும் மாயாசம்பந்தமடைந்திருப்பதால் நிகிருஷ்டம். ஆகையால் பிரம்மவித் ஆப்னோதிபரம் என்பதில் பிரம்மத்தை அறிந்தவன் பிரம்மத்தையே அடைகிறான் என்று ஏற்படுகிறது.

ஆதர்வணிகர்களும்.

सयोहवैतत्परमंब्रह्म वेदब्रह्मैवभवति (III-2-9

ஸயோ ஹவை தத்பரமம் ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி (மு - III - 2 -)

அதாவது :—பரப்பிரம்மத்தை எவன் அறிகிருனே அவன் பிரம்மமாகவே ஆகிருன் என்று சொல்லுகிருர்கள்.

ஆக்ஷேபம் :— "கிராமத்தை அடைந்தான்" என்கிற இடத்தில் நடை, கிராம சம்பந்தம் இரண்டும் ஏற்படுகிறது. சகுண பிரம்மோபாசகன் சிரசிலுள்ள நாடிவழியாக வெளியே சென்று அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய் பிரம்மலோகத்தை அடைகிருன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே இவ்விடத்திலும் பிரம்மத்தை அடைகிருன் என்பதினுல் அறியவேண்டியது.

சித்தாந்தம் :— இது சரியன்று. ஏனெனின் வெளியேபோகுதலும் மார்க்கமும் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. नतस्यप्राणा उत्क्रामन्ति நதஸ்யப்ராணா உத்க்ராமந்தி (அவனுடைய பிராணன்கள் வெளியே போகவில்லை) என்பதால் வெளியேபோகுதல் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே மார்க்கமும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மவித்தானவன் சகல பிராணிகளையும் தன் ஆத்மாவாக பார்க்கிருன். அவனுடைய மார்க்கத்தை தேவதைகளும் அறிகிறதில்லை. தேவதைகள் பிராணிகளை உத்தராயண, தக்ஷிணாயன, கீழ், மார்க்கங்களைக் கொண்டு போகிருர்கள். அதாவது உபாசகர்களையும் யஞ்ஞாதிகளைச் செய்கிறவர்களையும், பாபிகளையும் கொண்டுபோகும் மார்க்கத்தை தேவதைகள் அறிகிருர்கள். பிரம்மவித்துக்கு ஒரு தனிமார்க்கம் ஏற்படாததால் அதை தேடுகிறவர்கள் பிரமையை அடைகிருர்கள். ஆகையால் பிரம்மத்தை அடைதல் என்பது ஔபசாரிகமே. ஞானமுண்டாவதற்கு முன்னும் அவன் பிரம்மம் தான். ஆயினும் அஞ்ஞானத்தால் ஜீவன்என்கிறபிராந்தியை அடைந்து, ஞானமுண்டானபின் தான் தான் பிரம்மம் என்கிற அனுபவத்தை அடைகிருன், ஜீவன் என்கிற உபாதி ஞானம் நசித்துப் போகிறது. கழுத்தி லிருக்கிற நகையைமறந்து பக்கத்தில்தேடுகிருள். வேறு ஒருவனுல் ஞாபகப் படுத்தினதின் பேரில் நகையை தொட்டுபார்த்து நகையை பெற்றேன் என்பதாய் உபசாரமாகச் சொல்லுகிருன். அப்படியே பிரம்ம பிராப்தியும் ஔபசாரிமே. (பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை இனி சுருதியே விவரிக்கிறது. அதற்கு முன் ஸ்ரீ வித்தியாரணிய சுவாமிகள் பிரம்மஞான விஷயமாயும், பரப்பிராப்தி விஷயமாயும் சில விசாரம் செய்கிருர். விஸ்தார பயத்தால் இவைகளின் தீர்மான அர்த்தத்தை மட்டும் அடியில் கொடுக்கப்படும்.)

கேவலஞானம் புருஷார்த்த சாதனம்.

அத்:-பிரம்மவித் என்பதில் பிரம்மத்தின் யாதொருஞானம் கூறப்படுகிறதோ அதுசுவதந்திரமாகவே புருஷார்த்தத்துக்கு ஹேதுவென்பது பிரம்மசூத்திரம் III-4-1 ல்விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ஞானமானது இந்த ஜன்மத்திலாவது வரும் ஜன்மத்திலாவது சித்திக்கும் என்பது பிரம்மசூத்திரம் III-4-5ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரம்மத்தைத் தவிர மற்றதெல்லாம் மித்தையானதால் பரசப்தத்தால் வேறு என்கிற அர்த்தத்தை கிரகிக்கக்கூடாது. நிரதிசயமான சிரேஷ்டம் என்கிற அர்த்தத்தை கிரகிக்கவேண்டுமென்று முன் சொல்லப்பட்டது. பிரம்மத்தைத் தவிர மற்ற சகலத்தின் மித்தியாஸ்வரூபம் பிரம்மசூத்திரம் III-2-(31-37)ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரம்மவித்தின் பிராணன் வெளியேபோகவில்லை என்கிற விஷயம் பி-சூ-IV-2 (12-14-) ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பரப்பிரம்மத்தை அடைதல் என்பது எந்த உபாதியால் ஆத்மாவானவன் ஜீவன் என்பதாய் ஏற்படுகிறதோ அந்த உபாதி நாசமே என்று முன் சொல்லப்பட்டது. இந்த உபாதிநாசம் பி-சூ-IV-2-15 ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த உபாதி நாசத்தின்பேரில் ஏற்படும் மோக்ஷஸ்வரூபம் பி-சூ- IV-4- (1-3) ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மஸ்வரூபமே மோக்ஷஸ்வரூபம். மோக்ஷமடைந்த ஜீவன் பரப்பிரம்மத்தைவிட வேறல்ல வென்பதுபி சூ VI-4-4 ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரம்மம் சோபாதிகம் என்பதும் நிருபாதிகம் என்பதும் பி-சூ IV-4-(5-7) ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விடத்தில் சொல்லிய முக்தியானது பரமஅவஸ்தை என்பது பி-சூ III-4-52 ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

II-உதாஹரணரிக்கு.

வி-வி:—ब्रह्मविदाप्नोतिपरं ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் என்கிற வாக்கியத்தினால் சுருதியானது சாதனமான ஞானத்தையும் பலமான மோக்ஷத்தையும் சுருக்கமாய் தெரிவித்தது. இவைகளின் ஸ்வரூபம் வேதாந்த சூத்திரங்களில் முற்கூறிய இடங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுருக்கமாய்ச் சொன்னதற்கு வியாக்கியானரூபமாய் சுருதியானது இனி ஒரு ரிக்கை உதாஹரிக்கிறது.

அத்:—ச-பா:—ब्रह्मविदाप्नोतिपरं ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் என்கிறது சூத்திரரூபமான வாக்கியம். இது இந்த வல்லியின் முழு அர்த்தத்தையும் சுருக்கமாய் கூறுகிறது. இந்த வாக்கியம் பிரம்மம் அறியத்தக்கது என்று மட்டும் கூறுகிறதேதவிர, அதின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பதாய் நிச்சயிக்கவில்லை. ஆகையால் மற்ற எல்லாவற்றினின்றும் பிரம்மத்தைப் பிரித்துக்காட்டும்படியான லக்ஷணத்தைச் சொல்லவேண்டியது அவசியம். ஆகையால் இந்த லக்ஷணத்தைச் சொல்லும்பொருட்டும், விசேஷமாய் கூறப்படாத பிரம்மம் அடியிற்கண்ட விசேஷணங்களால் பிரத்தியகாத்மாவை விடவேறில்லை என்பதைக் காட்டும்பொருட்டும், பிரம்மஞானியானவன் பிரம்மத்தை அடைகிறான் என்பதாய் யாதொரு பிரம்மவித்தியாபலன் கூறப்பட்டதோ, அது சகலசம்சார தர்மமற்ற பிரம்ம ஸ்வரூபமாயிருப்பதே அதாவது சர்வாத்மபாவமே வேறில்லை என்பதை காட்டும் பொருட்டும் அடியிற்கண்ட ரிக்கானது உதாகரிக்கப்படுகிறது.

(2) तदेषाऽभ्युक्ता । ததேஷா(அ)ப்யுக்தா ।

(3) सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம ।

பதவுரை.

तत् தத்=இந்த பிராமணவாக்கியத்தால் (சூத்திர ரூபமான வாக்கியத்தால்) கூறப்பட்ட அர்த்தத்திலேயே (அதின் அபிப்பிராயத்தை விளக்கும்பொருட்டு)

एषा ஏஷா=அடியில்வரும் ரிக்கு

अभ्युक्ता அப்யுக்தா=கூறப்படுகிறது

வி-வி:—சகல சூத்திரார்த்தமும் இதில் வியக்தமாய் தெரியும் என்பதுகருத்து. சூத்திரரூபவாக்கியத்தில்பிரம்மவித் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இது பிரம்மம் என்பதாய் அறியவேண்டுமென்கிற இச்சை ஒருவனுக்கு உண்டாகக்கூடும். ஆகையால் சத்தியம் ஞானம், அநந்தம் பிரம்மம் என்கிற நான்குபதங்களால் பிரம்மஸ்வரூபத்தை சுருதிவிளக்கிவைக்கிறது.

பிரம்மலக்ஷணம்.

ச-பா:—सत्यं ज्ञानं अनन्तंब्रह्म ஸத்யம்ஜ்ஞாநம் அநந்தம்ப்ரஹ்மஎன்கிற வாக்கியம் பிரம்மத்தின் லக்ஷணத்தைக்கூறுகிறது. சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்கிற மூன்றுபதங்கள் விசேஷ்யமான பிரம்மத்தின் விசேஷணங்கள். பிரம்மம் விசேஷ்யம். ஏனெனின் அதுவே அறியத்தக்கவஸ்துவாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சத்தியம்முதலிய பதங்கள் விசேஷ்ய விசேஷணங்களாக இருப்பதாலேயே ஒரே வேற்றுமையிலிருக்கின்றன, ஒரே விஷயத்தைக் கூறுகின்றன. சத்தியம் முதலிய மூன்று விசேஷணங்களால் பிரம்மமானது மற்ற விஷயங்களினின்றும் வேறுபடுத்தப்படுகிறது. மற்ற வஸ்துக்களினின்றும் பிரித்து அறியப்படும்போதுதான் ஒருவஸ்து அறியப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. திருஷ்டாந்தம்:—நீலமாயும், பெரிதாயும், நல்ல வாசனையுடன் கூடியுமிருக்கிற உத்பலபுஷ்பம் என்பதுபோலும்.

வி:-இவ்விடத்தில் பிரம்மம் அதின் உபாஸனை, அதை அடைதல், அடையத்தகுந்த வஸ்து இந்நான்கும் சொல்லப்பட்டது. இந்த பிரம்மம், அதின் உபாஸனை எப்படிப்பட்டவை, அடைதல் எப்படிப்பட்டது, அடையத்தகுந்த வஸ்து எப்படிப்பட்டது இந்த கேள்விகளுக்கு மந்திரபூர்வமாக உத்தரம் சொல்லப்படுகின்றது.

तदभि ததபி=அந்த பிரம்மத்தைக்குறித்து

एषा ஏஷா= இந்த ரிக்கானது

उक्ता உக்தா=அத்தியயனம் பண்ணுகிற புருஷர்களால் சொல்லப்பட்டது. பிராம்மண வாக்கியத்தால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமானது இந்த மந்திரத்தால் பிரகாசம் பண்ணப்படுகிறது என்று அர்த்தம்.

து-(2) அ-கை:—பிரம்மத்தின் இலக்ஷணமென்ன? அதை எப்படி அறியலாம். பிரம்ம சப்தத்தால் ஒரு வரம்பில் அடங்காததான பொருள் அர்த்தமாகிறதே அதை சாக்ஷாத்கரிக்க முடியாது மேலும் பிரம்மம் சர்வ வியாபகமாயிருப்பதால் அது எப்போதும் நியமமாக நம்மிடத்திலேயே யிருக்கிறது: இப்படியிருக்க ஞானத்தால் அதை அடையலாம் என்பது எப்படி. இப்படி 3 சங்கைகள் ஏற்படலாம். அவைகளைக்கிரமமாக உபநிஷத்து பரிகரிக்கிறது.

तदभि ததபி=இந்த மூன்று சங்கைகளை உத்தேசித்து அவைகளுக்குச் சமாதானம் சொல்லும்பொருட்டு

एषा ஏஷா=இந்தரிக்

उक्ता உக்தா=சொல்லப்படுகின்றது

அத்:—சு-வா:—அதாவது நீலம், பெரிது, நல்லவாசனை என்கிற விசேஷணங்கள் ஒரு உத்பலத்தை மற்ற உத்பல புஷ்பங்களினின்றும் வேறுபடுத்திக் காண்பிவிக்கிறது மூலமாக உத்பலத்துக்கு லக்ஷணங்களாயிருப்பது போல், சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்கிற விசேஷணங்களும் பிரம்மத்தை, அநிருத ஜடஸ்வரூபங்களான மற்ற சகல பதார்த்தங்களினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவது மூலமாக பிரம்மத்துக்கு லக்ஷணங்களாக ஏற்படுகின்றன.

லக்ஷணம் விசேஷ்யமாய் விசாரம்.

ஆக்ஷேபம்:—

ச-பா:—ஒரு விசேஷ்யம் வேறு ஒரு விசேஷணத்தால் குறிப்பிடும்படியாக இருந்தால், பிரகிருதத்தில் ஒரு விசேஷணத்தால் கூறப்படலாம். நீலமாயும் அல்லது சிவப்பாயும் இருக்கிற உத்பலபுஷ்பம் போலும். எப்போது ஒரு ஜாதியிற் சேர்ந்த அநேக வஸ்துக்கள் அநேக விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கின்றனவோ அப்போது விசேஷணத்துக்குப் பிரயோஜனமுண்டு. வஸ்து ஒன்றாகவேயிருக்கும்போது விசேஷணத்துக்குப் பிரயோஜனமில்லை. எப்படி இந்த சூரியன் ஒருவனோ அப்படி பிரம்மமும் ஒன்று. நீலமான உத்பலத்தை வேறு வர்ணமுள்ள உத்பலத்தினின்றும் பிரித்துக்காட்டுவது போல் பிரம்மத்தைப் பிரித்துக்காட்டும்படியான வேறு பிரம்மங்களில்லை.

வி-வி:—மேற்சொன்ன நீலமாயும், பெரிதாயும் வாசனையுள்ளதாயுமிருக்கிற உத்பலத்தைத் தவிர வேறுவிதமான உத்பலங்களிருக்கின்றன. சிவப்பான உத்பலம்போலும், சிறியதான உத்பலம்போலும் ஸ்வல்பவாசனையுள்ள உத்பலம்போலும். இப்படிப்பட்டவைகள் சாதாரணமாய் பார்க்கப்படுகின்றன. ஆகையால் எந்த உத்பலத்தை மற்ற உத்பலங்களினின்றும் பிரித்துக்காட்டவேண்டுமோ அந்த உத்பலத்துக்கு நீலாதிபதங்கள் விசேஷணங்களாகின்றன. பிரகிருதத்தில் அநிருதம் பிரம்மம் என்றாவது ஜடமான பிரம்மம் என்றாவது பரிச்சின்னமான பிரம்மம் என்றாவது இப்படி பலவிதமான பிரம்மங்களில்லை. எப்படி சூரியன் ஒருவனோ அப்படி பிரம்மமும் ஒன்றே. எந்த பிரம்மங்களினின்றும் இந்த பிரம்மத்தைப் பிரித்துக்காட்டவேண்டுமோ அப்படிப்பட்ட பிரம்மங்களில்லாதபடியால் சத்தியம் முதலிய விசேஷணங்கள் வியர்த்தம்.

அத்:-உத்தரம்.

ச-பா:—இந்த ஆக்ஷேபம் சரியன்று. ஏனெனின், விசேஷணங்கள் லக்ஷணையாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. (அதாவது) விசேஷணங்களுக்குப் பிரயோசனம் லக்ஷணத்தைக் கூறவேண்டுமென்பதாம். கேவலம் விசேஷணங்களாக மட்டும் இருக்கவேண்டு மென்பதன்றும். லக்ஷணத்துக்கும் விசேஷ்யத்துக்கும் வித்தியாசம் என்னவெனின், சொல்லுகிறோம், கேள். ஒரு சாதியிற்சேர்ந்த ஒரு வஸ்துவை அதே ஜாதியிற் சேர்ந்த இதர வஸ்துக்களினின்றும் பிரித்துக்காட்டுவது விசேஷணம். லக்ஷணமோ ஒருவஸ்து மற்றஎல்லா வஸ்துக்களினின்றும் பிரித்துக்காட்டுகிறது. அவகாசத்தைக் கொடுக்கிற ஆகாசம்போலும் இந்த "சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் பிரம்மம்" என்கிற வாக்கியம் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறதென்று நாம் முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம்.

வி-வி:—இந்த ஆக்ஷேபம் சரியன்று. சத்தியாதிபதங்கள் லக்ஷணரூப விசேஷணங்களா யிருக்கின்றன. பிரம்மத்தை பிரித்துக் காட்டவேண்டியதாகவு மிருக்கிறது. கேவலம் விசேஷணமென்பது ஒரு வஸ்துவை அதின் ஜாதியைச் சேர்ந்த இதர வஸ்துக்களினின்றும் பிரித்துக்காட்டுகிறது. லக்ஷணரூப விசேஷணமானது தனக்கு வேறான சகல பதார்த்தங்களினின்றும் பிரித்துக்காட்டுகிறது. இதுதான் இரண்டுக்கும் வித்தியாசம், ஆகவே பிரம்மமாயிராத அசத்திய ஜட பரிச்சின்னங்களான சகல பதார்த்தங்களினின்றும் பிரம்மத்தைப் பிரித்துக் காட்டும்பொருட்டு சத்தியாதிபதங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவகாசரூபமானது ஆகாசம் என்பதாய் சொல்லுமிடத்தில் இந்த ஆகாசத்தைப் பிரித்துக்காட்டும்படியான வேறுசஜாதீயமான ஆகாசமிராவிடினும், விஜாதீயமான ரூபமுள்ள இதர பதார்த்தங்கள் எப்படி விலக்கப்படுகின்றனவோ, அப்படி அசத்தியம் முதலியவைகள் விலக்கப்படுகின்றன.

ச-பா:—சத்தியம் முதலிய சப்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷணமாயிருக்கவில்லை. அவைகள் வேறு ஒன்றுக்கு விசேஷணங்களாயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு விசேஷணமும் மற்ற விசேஷணங்களின் அபேக்ஷையன்றியில் சத்தியம் பிரம்மம், ஞானம்பிரம்மம், அநந்தம் பிரம்மம், என்பதாய் பிரம்மத்துடன் நேரில் சம்பந்தப்படுகிறது.

பிரம்மம் சத்தியம்.

அத்:-ச-பா:—எந்த ரூபத்துடன் எது இருக்கிறதாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த ரூபத்தை விடாதது சத்தியம். எந்த ரூபத்துடன் எது இருக்கிறதாக நிச்சயிக்கப்பட்டு அது அந்த ரூபத்தைவிட்டால் அது அந்ருதமாகிறது என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் விகாரம் அசத்தியம்.

वाचारंभणं विकारोनामधेयं मृत्तिकेत्येवसत्यम्

வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்

அதாவது:—விகாரம் என்பது வாக்கினுல் சொல்லக்கூடிய நாமமாத்திரமே மிருத்திகை ஒன்றே சத்தியம் என்பதாய் சாந்தோக்கிய சுருதி (VI-1-4) சொல்லுகிறது. ஆகவே "சத்தியம் பிரம்மம்" என்பதினுலும் சுருதியானது பிரம்மத்தை சகல விகாரங்களினின்றும் பிரித்துக்காட்டுகிறது.

வி-வி:—ஒரு ரூபத்துடன் கூடியிருப்பதாக ஒரு வஸ்து நிச்சயிக்கப்பட்டு, அந்த ரூபத்தை எக்காலத்திலும் விடாத பக்ஷத்தில் அது

வி:-मान्त्रवर्णिकमेवच மாந்த்ரவர்ணிகமேவச =என்கிற பிரம்மசூத்திர (I-1-15) வதிலும் இப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஜன்மாதிசூத்திரத்தில் யதோவா இமானிஎன்கிற வாக்கியத்தால் பிரம்மமானது ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, நாசம், இவைகளைக்குறித்து காரணமா யிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் பிரம்மத்தின் சகலத்தையும் விட வேருன ஸ்வரூபம் கூறப்படுகின்றது.

सत्यं ஸத்யம்=இந்தபதம் உபாதியற்ற சத்தையோடு கூடின பிரம்மத்தைக்கூறுகிறது. அப்படிக்கூறுவதால் விகாரங்களுக்கு ஆஸ்பதமான அசேதனமும் அதோடுகூடின சேதனமும் சத்திய சப்தத்தால் கூறப்படமாட்டா.

து:-(4) சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரம்மம் என்கிறது இலக்ஷணவிஷயமாய் ஏற்பட்ட சங்கையின் சமாதானம். இம்மூன்றிலும் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி இலக்ஷணமே. இம்மூன்றையும் அவசியம் அறியவேண்டியது.

सत्यं ஸத்யம்=ஜகத்தை சிருஷ்டிக்கும் தன்மை. ஜகத்தை ஜீவிக்கச் செய்தல், சேஷ்டிக்கும்படி செய்தல், ஜகத்தை சம்ஹரித்தல் இவைகளை அறியவேண்டியது.

சத்தியசப்தத்தால் இந்நான்கு அர்த்தங்களையும் கிரகிக்கவேண்டியது. அந்த ரூபமாயிருக்கிறது என்று கிரகிக்கவேண்டியது.

அத்:-சத்தியம் என்று சொல்லுகிறோம். சர்பத்துக்கு அதிஷ்டானமான இரஜ்ஜுபோலும். எது ரூபத்தைவிட்டுவிடுகிறதோ அது அசத்தியம். ரஜ்ஜுவில் தோன்றும் சர்ப்பம்போலும். இதுபோல் சகல ஜகத்துக்கும் அதிஷ்டானமான பிரம்மம் முக்தியிலும் வியபிசரிக்காதபடியால் சத்தியம். முக்தியில் ஜகத்தானது ஞானத்தால் பாதிக்கப்பட்டுப்போவதால் அசத்தியம். ஆகையால் தான் மாண்டூக்கிய காரிகையானது मायामात्रंद्वैतं மாயாமாத்ரமிதம் த்வைதம்=(1-17) என்பதாய் ஜகத்தின் மித்தியாஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறது. சாந்தோகர்களும் கடாதிவிகாரங்கள் அசத்தியம் மிருத்திகைமட்டும் சத்தியம்என்கிற திருஷ்டாந்தத்தால் பிரபஞ்சத்தின் அசத்தியத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

பிரம்மம் ஞானம்

ச-பா:—மிருத்திகை திருஷ்டாந்தத்தால் பிரம்மம் காரணம் என்று ஏற்படும். எதுகாரணமோ அது மிருத்திகைபோல் வஸ்துவாகையால் ஜடமாயிருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படலாம். ஆகையால் சுருதியானது "ஞானம் பிரம்மம்" என்பதாய் கூறுகிறது. சத்தியம் அநந்தம் என்னும் பதங்கள் பிரம்மத்துக்கு விசேஷணங்களாயிருப்பது போல் ஞானசப்தமும் விசேஷணமாயிருப்பதால் ஞான சப்தத்துக்கு அவபோதம் என்று அர்த்தம் செய்யவேண்டும்.

சு-வா:—ஞான சப்தத்துக்கு (1) ஞாதா (2) ஞேயம் (3) ஞான சாதகம் (4) ஜனக்கிரியை, என்பதாய் நான்குவித அர்த்தங்கள் ஏற்படலாம். எந்த அர்த்தத்தை இவ்விடத்தில் கிரகிக்கவேண்டும். இவ்விடத்தில் ஞானசப்தம் பிரம்மத்தை மற்றவைகளினின்றும் பிரித்துக்காட்டுவதாலும், சத்தியம், அநந்தம் என்கிற பதங்களுடன் சேர்த்து உபயோகிக்கப் பட்டிருப்பதாலும் ஞானசப்தம் அவபோதத்தைத் தான் கூறுவது யுக்தம். ஞானசப்தத்தால் சத்தியமாயும் அநந்தமாயுமிருக்கிற ஞானம் என்று நாம் அறியவேண்டும்.

வி:-ज्ञानं ஜ்ஞானம்=இந்தபதம் நித்தியம். எப்போதும் எல்லையற்றிருக்கிற ஞானத்தின் ஆகாரத்தைக் கூறுகிறது. இதனால் முக்தர்கள் சங்கோசமடைந்த ஞானத்தை யுடையவர்களானதினால் அவர்கள் விஷயத்தில் இப்பதம் உபயோகப்படமாட்டாது என்று ஏற்பட்டது.

து:-ज्ञानं ஜ்ஞானம்=தன்விஷயமாயும் அன்னியவிஷயமாயும் மிச்சமன்றியில் சமஸ்தமான ஞானமுடைய தன்மை. அந்த ரூபமாயிருக்கிறது என்பது கருத்து.

அத்:—ச-பா:—பிரம்மம் ஞானகர்த்தாவாக இருக்கும்பக்ஷத்தில் அது சத்தியமாகவும் அநந்தமாகவும் இருக்கமாட்டாது. ஏனெனின் ஞானகர்த்தாவாக இருப்பதால் விகாரத்தை அடையும் பிரம்மம் எப்படி சத்தியமாயும் அநந்தமாயுமிருக்கமுடியும். எது ஒன்றினாலும் பிரிக்கப்படவில்லையோ அது ஞேயம், ஞானம், இவைகளினின்றும்பிரிபட வேண்டும். அப்போது அநந்தம் என்பது சித்திக்கமாட்டாது.

यत्रनान्यद्विजानाति सभूमा ।
अथयत्रान्य द्विजानातितदल्पम् ।

யத்ர நாந்யத்விஜாநாதி ஸபூமா ।
அதயத்ராந்யத்விஜாநாதிததல்பம் ॥

அதாவது:-எவ்விடத்தில் எவன்வேறு ஒன்றையும்ஒருவன்பார்க்கவில்லையோ அது பெரிது எவ்விடத்தில் வேறு ஒன்றைஒருவன்பார்க்கிருனோ அது அல்பம். என்பதாய்சாந்தோக்கிய (7-24-1) சுருதி சொல்லுகிறது.

ஆக்ஷேபம்:—**नान्य द्विजानाति** நாந்யத்விஜாநாதி என்பதினால் அனாத்மாக்களின் அறிவு நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஆத்மாவை (தன்னை) அறிகிறான் என்பதாய் சுருதியால் அறியலாம்.

சித்தாந்தம்:—அப்படி அறியக்கூடியது, ஏனெனில் இந்த (சா-VII-24-1) வாக்கியமானது பூமாவின் (பிரம்மத்தின்) லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறதாயிருக்கிறது. ஒருவன் தனக்கு அன்னியமானதைப் பார்க்கிறான் என்கிற உலகப்பிரசித்தியை எடுத்துக்கொண்டு, எவ்விடத்தில் இந்த பிரசித்தி விளங்கவில்லையோ அது பூமா என்பதாய் பூமாவின் ஸ்வரூபத்தை இந்த சுருதி கூறுகிறது. **अन्यत्र** அந்யத் என்கிற பதமானது நம்முடைய சாதாரண பார்வை முதலியவைகளை நிஷேதிக்கிறதற்காக ஏற்பட்டிருப்பதால் தன்னிடத்தில் கிரியை (தன்னைத்தானே அறிதல் என்னும்கிரியை) இருக்கிறது என்பதைக் காட்ட இந்த வசனம் ஏற்படவில்லை. தன்னிடத்தில் பேதமிராதபடியால் தன்னைத்தானே அறிதல் என்பது பொருந்தாது. ஆத்மா அறியப்படுகிறதாயிருந்தால் ஞாதா அறிகிறவன் இல்லாமற்போவான், ஏனெனில் ஆத்மா ஞேயமாய் போய்விட்டது.

ஆக்ஷேபம். ஒரே ஆத்மா ஞேயமாயிருக்கிறது ஞாதாவகாவுமிருக்கிறது.

சித்தாந்தம்:—இப்படிச் சொல்லமுடியாது. ஆத்மாவுக்கு அம்சங்களில்லாதபடியால் ஆத்மா ஒரேகாலத்தில் ஞாதாவாயும் (அறிகிறவனாயும்) ஞேயமாயும் (அறியப்பட்ட வஸ்துவாயும்) இருக்கமாட்டான். ஆத்மாவும் கடாதிகள்போல் ஞேயமாயிருந்தால் ஞானோப

அ:—தேசம், வியர்த்தம், கடாதிகள்போல் பிரசித்தமானதின் ஞானோபதேசத்தால் பிரயோசனமில்லை. ஆகையால் பிரம்மம் ஞாதாவாக இருந்தால் அநந்தமாகமாட்டாது- ஞானகர்த்தா என்பதாய் பிரம்மத்தை விசேஷமாய் அறிகிறதாயிருந்தால் பிரம்மம் சத்மாத்திரம் என்று சொல்லமுடியாது. तत्सत्यं தத்ஸத்யம் (அது சத்தியம்) என்பதாய் வேறு (சாந்தோக்கியம் VI-8-7) சுருதி சொல்லியிருப்பதால் சத்ரூபம் மட்டுமே சத்தியம். ஆகையால் சத்தியம், அநந்தம் இந்த சப்தங்களுடன் ஞானசப்தமும் விசேஷணமாக உபயோகப்பட்டிருப்பதால் ஞானசப்தம் ஞானபாவத்தை மட்டும் (ஞானஸ்வரூபம் என்பதை மட்டும்) கூறுவதாக அறியவேண்டியது. " ஞானம் பிரம்மம் " என்கிற வசனமானது பிரம்மம் கர்த்தாவன்று, காரியத்தில் ஒருவிதத்திலும் சம்பந்தப்பட்டதன்று, மிருத முதலியவைகள் ஜடமன்று, என்பதை தெரியப்படுத்தும் பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பிரம்மம் அநந்தம்.

சா தா:—பிரம்மம் ஞானஸ்வரூபம் என்று சொன்னதினால் அது அந்தமுள்ளது என்று நினைக்கும்படி யிருக்கலாம். ஏனெனின் லௌகிக ஞானம் முடிவுள்ளதாகப் பார்த்திருக்கிறோம். இந்த சங்கையை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு அநந்தம் என்கிற லக்ஷணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வி-வி:—கடஞானம் என்கிற இடத்தில் பரிச்சின்ன பதார்த்தத்தின் ஞானம் ஏற்படுகிறது. அதுபோல் பிரம்மமும் பரிச்சின்னமென்கிறசங்கைவரக்கூடும். அதைத்தடுக்கும்பொருட்டு அநந்தம் என்கிற விசேஷணம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ज्ञायते स्फोर्यते घटादिकमनेन ஜ்ஞாயதே ஸ்போர்யதே கடாதிகமநேந (எதினால் கடாதிகள் ஸ்புரிக்கின்றனவோ) என்கிற வித்பத்திப்படி கடத்தையும் ஸ்புரணத்தையும் சேர்த்து வைக்கும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி விசேஷம் ஞானசப்தத்தின் சாதாரணமான அர்த்தம். இந்தவிருத்தி பௌதிக

வி:-अनन्त அநந்தம்=தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற அதாவது அளவற்ற ஸ்வரூபத்தை இந்தபதம் கூறுகிறது. ஸ்வரூபம் குணத்தோடு கூடியிருப்பதால் ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் பிரம்மம் அநந்தமாயிருக்கிறது. இதனால் விசேஷத்துடன் கூடின ஸ்வரூபமும் குணங்களும் அல்லவென்று ஏற்பட்டது.

து:-अनन्त அநந்தம்=தேசகால குணங்களால் பரிச்சேதமடையாதது.

ஏனெனின் अन्नमयं हि सोम्य मनः அன்னமயம் ஹி ஸோம்ய மந: (அதாவது மனது அன்னத்தால் உண்டானது) என்பதாய் சாந்தோக்கிய (VI-5-4) சுருதி கூறுகிறது. ஆகையால் ஞானம் பரிச்சின்னம் என்று சொல்லுவது யுக்தமே. இவ்விடத்திலோ ஞானசப்தம் ஞப்தி, ஸ்புரணத்தையே கூறுகிறது. இது பௌதிகமன்று. ஆகையால் இது அநந்தம் என்பதால் தேச, கால, வஸ்து பேதத்தால் மூன்று விதம். आकाशवत् सर्वगतश्च नित्यः ஆகாசவச்ச ஸர்வகதஶ்ச நித்ய: ஆகாசம் போல் எங்கும் வியாபி, நித்தியன்) என்கிற சர்வதேசத்துடனும் சர்வகாலத்துடனும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாக தெரியவருவதால் தேசகால பரிச்சேதம் ஏற்படவில்லை. ब्रह्मैवेदं ப்ரஹ்மைவேதம் என்கிற முண்டக (II-2-11) சுருதியில், பிரம்மம் (சகல தேசகாலங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதுபோல்) சகல வஸ்துஸ்வரூபமாயிருக்கிறதென்றுசொல்லியிருப்பதால் பிரம்மத்தைத் தவிர வேறு வஸ்து இல்லை. ஆகையால் வஸ்துவாலும் பரிச்சேதம் ஏற்படவில்லை.

ஆகவே சத்தியம் முதலிய சப்தங்களால் மித்தையாயும், ஜடமாயும், பரிச்சின்னமாயும் எது எது உண்டோ அதை அதைவிட வேறானது பிரம்மம் என்பது இந்த வாக்கியத்தின் அர்த்தம்.

பிரம்மம் சூன்னியமன்று.

ச-பா ஆக்ஷேப:—

சத்தியம் முதலிய விசேஷணங்கள் அந்ருதம் முதலிய தர்மங்களை விலக்கும்பொருட்டு ஏற்பட்டிருப்பதாலும், விசேஷ்யமான பிர

வி:—ஆக்ஷேபம்:—இவ்விடத்தில் ஞானபதம் நித்தியம் விரிவான ஞானத்தைக் கூறும்பக்ஷத்தில் விஷயஞானத்தன்மை காரணமென்று சொன்னால், பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபம் அப்படி இராதபடியால் ஞான பதத்துக்கு ஞானத்தோடுகூடினது என்று அர்த்தம் ஏற்படுமேயன்றி ஸ்வரூபஞானமென்று அர்த்தம் ஏற்படமாட்டாது. ஆனால் ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மை காரணமென்று சொன்னால், ஞானத்தன்மை மாத்திரம் சித்திக்கிறது, ஞானத்தோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற தன்மை சித்திக்கிறதில்லை. ஆனால் இஷ்டப்படி வைத்துக் கொள்ளுகிறது என்று சொன்னால்,

तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत् தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத் என்கிறபிரம்ம (II-3-29) சூத்திரத்தின் பாஷ்யம்சத்தியம்ஞானம்என்கிற வாக்கியத்தில் பிரம்மம் ஞான குணசாரமாகையால் ஞானம் என்று சொல்லியிருக்கிறது என்கிற பாஷ்யம்—விரோதத்தை அடையும்.

அ:-ம்மம் உத்பலம்போல் அப்பிரசித்தமாயிருப்பதாலும், சத்தியாதி வாக்கியமானது கானல்ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்து ஆகாசபுஷ்பத்தை சிரசில்தரித்து இந்த மலடிமகன் முயற்கொம்பு தனுசை எடுத்துக் கொண்டுபோகிறான் என்கிற வாக்கியம்போல் சூன்னியத்தையே சொன்னதாக ஆகும்.

சு-வா:—முன் சத்தியாதிபதங்கள் அசத்தியம் முதலியவை இல்லை என்பதைக்காட்டும் பொருட்டு ஏற்பட்டன வென்று சொல்லியிருந்தது. இந்த வசனத்தின் பேரில் இந்த ஆக்ஷேபம் ஏற்படுகிறது. இதின் கருத்து என்னவெனின் உத்பலம் போல சகல விசேஷயங்களும் சப்தமன்றியில் இதரபிரமாணங்களுக்கும் விஷயங்களாயிருக்கின்றன. பிரம்மமோ சப்த (சுருதி) பிரமாணத்துக்குத்தான் விஷயமாயிருக்கிறது. ஆகையால் பிரம்மம் என்கிறபதம் பிரம்மம் இருக்கிறதென்று சொல்லவும் அதின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவும் பிரமாணமாகமாட்டாது. சத்தியம் முதலியபதங்கள் அசத்தியம் முதலியவைகளை விலக்குவதற்காகமட்டும் ஏற்பட்டிருப்பதால் பாவபதார்த்தஞானத்தைக் கொடுக்கமாட்டா.

உத்தரம்:—

I சு-வா:—இந்த வாக்கியம் சூன்னியத்தைக் கூறவில்லை

ஏனெனின்:—

(1) சத்தியபதார்த்தத்தை அவலம்பிக்காமல் பிராந்திஎங்கும் ஏற்படவில்லை, பிரபஞ்சம் பிராந்திரூபமானதால் இதற்கு அதிஷ்டானமான சத்தியம் இருக்கவேண்டும்.

வி:—சமாதானம:—ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மையே நித்தியம் விரிவான ஞானத்தைக் கூறும்விஷயத்தில் காரணமாக இருக்கிறது. அதில் ஞானாசிரயத்தன்மையும் சித்திக்கிறது. ஆகவே பாஷ்யவிரோதமில்லை. பிரம்ம சப்தத்தால் தோன்றுகிற பெருந்தன்மை எப்படி ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் தோன்றுகின்றதோ அப்படியேஞானசப்தத்தால்சித்திக்கிறதென்று வியாசாசாரியார்சொல்லியிருக்கிறார். வாஸ்தவமோ வென்றால், சத்தியம், ஞானம், என்கிற இடத்தில் இருக்கிற ஞானசப்தம் ஞானவத்து என்கிற பதத்திற்குப் பிரதிபதமாக வியாகரணத்தால் சித்திக்கிறது. ஆகவே ஞானபதத்துக்கு ஞானத்தோடு கூடினதென்று அர்த்தம். प्रज्ञानघनएवआनन्दमयःनित्यंविज्ञानं ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவ ஆநந்தமய: நித்யம் விஜ்ஞாநம் என்கிற சுருதியால் பிரம்மம் ஞான ஸ்வரூபமாகவும் இருக்கிறதென்று அறியவும்.

அ:—(2) உத்பலம் முதலிய பதங்கள் பதார்த்தங்கள் இருக்கின்றன வென்கிற ஞானத்தைக் கொடுக்கின்றனவே தவிர இல்லை என்கிற ஞானத்தைக் கொடுக்கவில்லை.

(3) ஒரு பதத்தைக்கேட்டவுடன் அதினால் கூறப்பட்ட பொருளைத்தான் ஒருவன் முதலில் கிரகிக்கிறான். பிறகுதான் அதின் எதிரிடை இல்லை என்பதை கிரகிக்கிறான். எலிகளிருப்பதைப்பார்த்து முதலில் எலிகளைத்தான் கிரகிக்கிறான். பிறகு அவைகளின் சத்துருவாகிய பூனையில்லை என்று கிரகிக்கிறான். இதுபோல் சத்தியம் என்பதால் சத்தியபதார்த்தத்தின் ஞானம்தான் முதலில் ஜனிக்கிறது. பிறகு அசத்தியமானது இல்லை என்று ஞானமுண்டாகிறது.

(4) நீலஞானம் நீலபதார்த்த ஞானமன்றியில் ஏற்படமாட்டாது. அப்படியே விசேஷ்யத்தின்ஞானம் விசேஷணத்தின் ஞானமன்றியில் ஏற்படமாட்டாது. ஆகையால் பிரம்மம், சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்று சுருதி சொல்லும்போது சூன்னியத்தையே கூறமாட்டாது.

(5) நீலம் என்பதுபோன்ற பதத்தைக் கேட்டவுடன் அது எதைக் கூறுகிறது என்றகேள்வி ஏற்படுகிறது. அப்படியே சத்தியம் என்கிறபதத்தை கேட்டவுடன் அது எதைக்கூறுகிறது என்கிறவிசாரம் ஏற்படுமேதவிர அது சூன்னியத்தைக்கூறுவதாக ஏற்படமாட்டாது.

II. மேற்சொன்ன காரணங்களால் சத்தியாதிபதங்கள் கேவலம் சூன்னியத்தைக் கூறமாட்டா வென்று ஏற்படுகிறது. அப்படியே அவைகள் க்ஷணிகமான பொருளையும் கூறமாட்டா. எது அறியப்படாமலிருக்கிறதோ அது பிரத்தியக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களால் தெரியவருகிறது என்பது உலகானுபவம். ஒருவஸ்து ஒருகாலத்தில் அறியப்படாமலும் ஒருகாலத்தில் அறியப்பட்டுமிருப்பதால் அது க்ஷணிகமாகமாட்டாது. ஆகையால் எந்த வஸ்துவும் க்ஷணிகமென்று சொல்லத்தகுந்த காரணமில்லை.

வி:—ஒரு வஸ்து ஒரு இடத்திலிருக்கிறது வேறு இடத்திலில்லை என்று சொல்லுவது தேசபரிச்சேதமாம். ஒருவஸ்து ஒரு காலத்திலிருக்கிறது மற்றொரு காலத்திலில்லை என்று சொல்லுவது காலபரிச்சேதமாம். ஒருவஸ்துவை குறித்து இந்த வஸ்துவை அந்த வஸ்துவன்று என்று சொல்வது வஸ்து பரிச்சேதம். பிரம்மம் இம்மூன்று பரிச்சேதங்களு மற்றது.

அ:—(இவ்விதமாக சத்தியாதிபதங்கள் ஜன்னியத்தைபாவது க்ஷணிகவஸ்துவையாவது கூறமாட்டாது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி மேற்கண்ட ஆக்ஷேபத்துக்கு பாஷ்யகாரருடைய உத்தரம் கொடுக்கப்படும்.)

இந்த ஆக்ஷேபம் சரியன்று. ஏனெனின் இந்த வாக்கியம் பிரம்மத்தின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறது.

ஆ:—பழுதையைப்பார்த்துப் பாம்பு என்று பிரமிக்கிறோம். பாம்புக்கு ஆதாரம் பழுதையென்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இதுபோல் இந்த பிரபஞ்சமும் திருச்யமாயிருப்பதால் இதற்கும் ஒரு சத்தியமான ஆதாரமிருக்கவேண்டும். இந்த ஆதாரத்தையே சுருதியானது சத்தியாதிபதங்களால் கூறுகிறது. மேலும் இந்த பதங்களை பிரம்மத்தின் கேவலம் விசேஷணங்களாக அறியக்கூடாது. ஏனெனின் இந்த பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை வேறுவிதமாய் நாம் முன்னமேயே அறிந்திருக்கவில்லை.

இ:—ஆகவே இந்த பதங்கள் விசேஷணங்கள் போலிருந்தாலும் பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையே முக்கியமாய்க் கூறுகின்றன. இப்படி நாம் முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம். லக்ஷியமானது ஜன்னியமாயிருந்தால், லக்ஷணவசனம் நிஷ்பிரயோசனமாகும். (ஜன்னியத்துக்கு லக்ஷணம் சொல்லவேண்டியதில்லை.) இந்த வாக்கியம் லக்ஷணத்தைக்கூறுவதாக இருப்பதால் அது ஜன்னியத்தைக் கூறமாட்டாது என்று நினைக்கிறோம். சத்தியம் முதலியபதங்கள் விசேஷணங்களாயிருந்தாலும் தங்களுடைய அர்த்தங்களை விட்டுவிடவில்லை.

வி:—नान्तंगुणानांगच्छतितेनान्तोयमुच्यते ।

நாந்தம் குணாநாம் கச்சதி தேநாநந்தோயமுச்யதே ।

என்கிற ஸ்மிருதிப்படி குணங்களால் அந்தமில்லாமலிருக்குந் தன்மை அநந்த சப்தத்துக்கு அர்த்தம். இவ்விடத்தில் ரூடி சக்தியாலும் தேவவிசேஷமென்றும் நிச்சயப்படுகிறது. இந்த அநந்தசப்தமானது நாராயணனைக் கூறும்போது ஆண்பாலாக இருக்கவேணும் என்று ஆக்ஷேபித்தால் அதுவே இஷ்டம். ஏனெனின் அந்த பதம் த்விதியாந்தம் (இரண்டாம் வேற்றுமை). த்விதியாந்தமல்லவென்று சொல்லும்பக்ஷத்தில் योवेदानिहितं गुहायां யோவேத நிஹிதம் குஹாயாம் என்கிறஇடத்தில் (II-1)த்தம் என்கிறபதத்தை சேர்க்கும்படி நேரிடும் பதத்தை சேர்க்காமலே வாக்கியார்த்தம் முடியும் போது சேர்த்துமுடிப்பது நியாயமல்ல.

அ:-(ஆ:—நீலம், மஹத்து, முதலிய விசேஷணபதங்கள் தங்களுக்கு விருத்தமானவைகளை நிஷேதிக்கின்றன. அப்படியே சத்தியசப்தம் பாதிக்கப்படாத சத்வத்தைக்கூறுகிறது. ஞானசப்தம் ஸ்வப்பிரகாசமான விஷயஞானத்தைக்கூறுகிறது. அநந்தசப்தம் வியாபகதர்மத்தைக்கூறுகிறது. ஆகவே ஒவ்வொருசப்தமும் தனக்கு விரோதமானது இல்லை என்பதை மட்டும் கூறவில்லை. தன்னுடைய அர்த்தத்தையும் கூறுகிறது.)

சத்தியாதி சப்தங்கள் ஜன்னியத்தைக் கூறுகிறதாயிருந்தால், விசேஷ்யத்தை (பிரம்மத்தை) க்கூறமாட்டா. ஆனால், சத்தியாதிகள் தங்களுடைய அர்த்தங்களைக் கொண்டிருந்தால், அவைகளுக்கு விருத்தமான தர்மங்களை யுடையவைகளினின்றும் விசேஷ்யமான பிரம்மத்தைப் பிரித்துக்காட்டும். பிரம்மசப்தமும் தனக்குறிய அர்த்தத்தைக்கூறுகிறது.

(ஆ:—பிரம்மம் என்கிறபதம் பிரஹ் என்னும் பகுதியிலிருந்து வருகிறது. இதற்கு விருத்தி அதாவது மஹத்து என்று அர்த்தம் இந்த பெரிதாயிருக்கும் தன்மை தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதமடையாததற்குத்தான் பொருந்தும். ஆகையாலும் இந்த வாக்கியம் ஜன்னியத்தைக் கூறமாட்டாது என்பது நிச்சயம்.)

இந்த மூன்று பதங்களுக்குள் அநந்தசப்தம் அந்தமுள்ளது என்பதை நிஷேதிப்பதினால் பிரம்மத்துக்கு விசேஷணமாகிறது. சத்தியசப்தமும் ஞானசப்தமும் தங்களுடைய அர்த்தங்களைக் கொண்டே விசேஷணங்களாகின்றன.

(ஆ:—அநந்தம் என்கிறபதத்தால் பிரம்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்று சொன்னதாக ஏற்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் சாஸ்திர தாற்பரியத்தை இனி கூறுகிறார்.)

तस्माद्वा एतस्मादात्मनः ।

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந: ।

என்கிற (இனிவரும் II-1 வது) சுருதியில் ஆத்மசப்தம் பிரம்மத்தையேகூறுகிறதினால், அறிகிறவனுடைய ஆத்மா பிரம்மமே.

வி:—அநந்தத்தின் - தேசகால பரிச்சேதமற்ற-என்கிற யௌகிகார்த்தமானது நாராயணனைவிட வேறுஇடத்தில் இருந்தால் ஸ்ரீபதி முதலான சப்தங்களுக்குப்போல் ரூடி அர்த்தம் கற்பிக்கவேண்டாம் என்று சொன்னால் அப்போதும் எங்களுக்கு ஒருகுறைவுமில்லை-

அ:-एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति ।
வஏதமாநந்தமயமாத்மாந முபஸங்க்ராமதி
என்கிற II-8 வது சுருதியானது ஆநந்தமயனான ஆத்மாவுடன் சேருகிறான் என்று சொல்லுவதினால் பிரம்மம் ஆத்மா வென்பதைக் காட்டுகிறது.

तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् ।
தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் ।
என்கிற II 6 வது சுருதியானது அதை சிருஷ்டித்து அதிலேயே பிரவேசித்தது என்று சொல்லுவதினால் பிரம்மமே ஜீவரூபமாக சரீரத்தைப் பிரவேசித்ததாகச் சொல்லுகிறது.

ஆகையால் அறிகிறவனுடைய ஸ்வரூபம் பிரம்மம்.

(சு-வா:—இந்த II-1 வது சுருதியிலேயே பிரம்மம் ஹிருதய குஹையில் மறைந்திருக்கிறது என்றும் ஆத்மாவினிடமிருந்து ஆகாசம் உண்டாயிற்று என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த இரண்டு வசனங்களாலும் பிரம்மமே ஆத்மாவென்று ஊகிக்கிறோம்.

பிரம்மம் நித்திய அகண்ட ஞானஸ்வரூபம்.

ஆக்ஷேபம்:—இப்படியிருந்தால் பிரம்மம் ஆத்மாவாக இருப்பதால், ஞானத்தின் கர்த்தாவாக இருக்கவேண்டும். ஆத்மா ஞாதா என்பது பிரசித்தம்: सोऽकामयत ஸோऽகாமயத (அவன் இச்சித்தான்) என்கிற பிரஹதாரணியக I-2 வது சுருதியானது எவன் இச்சையுள்ளவனோ அவன் ஞாதா என்று கூறுகிறது. இப்படி பிரமமம் ஞாதாவாக இருப்பதால் ஞானஸ்வரூபம் என்று சொல்லுவது அயுக்தம்.

மேலும் பிரம்மம் அநித்தியம் என்றும் ஏற்படும். பிரம்மம் ஞானமாயிருந்தால் அதாவது அறிதல் என்னும் பகுதி அர்த்தமுள்ளதாக இருந்தாலும், அது அநித்தியம் என்றும் பரதந்திரம் என்றும் ஏற்படும். ஏனெனின் ஞா என்னும் பகுதியின் அர்த்தமானது காரகங்களை அதாவது காரியசாதகங்களை அபேக்ஷிக்கிறது. பகுதியின் அர்த்தம் அறிதல் என்பதானதால் பிரம்மம் அநித்தியமாகும், பரதந்திரமுமாகும்.

உத்தரம்:-இந்த ஆக்ஷேபம் சரியன்று. ஞானமென்பது பிரம்ம ஸ்வரூபத்தைவிட்டு விலகியிராதபடியால், ஞானம் காரியம் என்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஞானம், ஞானமென்பது ஆத்மாவை விட்டு விலகியில்லை. ஆகையால் அது நித்தியமே. ஆயினும், ஆத்மாவின் உபாதியான புத்

அ:-தியின்விருத்திகள் கண் முதலியவைகள் வழியாய் வெளியேசென்று விஷயங்களை அடைந்து விஷயாகாரங்களாக பரிணமிக்கின்றன. இந்தபுத்தியின்சப்தாதி விகாரங்களான விருத்திகள் ஆத்மஞானத்துக்கு விஷயங்களாகின்றன. அவைகள் உண்டாகும்போதே ஆத்மஞானத்தால் வியாபிக்கப்பட்டவைகளாய் உண்டாகின்றன. ஆத்மஞானத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்டும் விஞ்ஞான சப்தத்தால் கூறப்பட்டுமிருக்கிற இந்த 'புத்தி விருத்திகளே ஞா என்கிற பகுதியின் அர்த்தங்கள்' இவைகள் ஆத்மாவின் விகாரமடையும் தர்மங்களாக அவிவேகிகள் பாவிக்கிறார்கள்.

சு-வா:—புத்தியின் காரியங்கள் ஆத்மாவினுடையவைகளாக அவிவேகத்தால் சொல்லப்படுகின்றன. அறிகிற விஷயத்தில் ஆத்மா கர்த்தாவன்று. ஏனெனின் ஞானமென்பதே ஆத்மஸ்வரூபம்; அது ஆத்மா விட்டு விலகியிருக்கமாட்டாது. புத்திதான் ஞானத்தின் கர்த்தா, இந்த கர்திருத்வம் சாக்ஷியான ஆத்மாவினிடத்தில் உபசாரமாக கற்பிக்கப்படுகிறது. பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்பின் பொறிகள் நெருப்புப் பொறிகள்போலிருப்பதுபோல், புத்தியும் ஆத்ம சைதன்னியத்தால் வியாபிக்கப்பட்டதாய் பரிணாமங்களை (விருத்திகளை) அடைகிறது. புத்தியால் ஏற்பட்ட இந்த விருத்திகள் சைதன்னியத்துடன் கூடியிருப்பதைப்பார்த்து, அஞ்ஞானிகள் ஞானம்கூடஸ்தமாயிருந்து முண்டாவதாக பாவிக்கிறார்கள். புத்தி விருத்தி உண்டாவதற்குமுன் எப்படி ஆத்மஞானம் பாதிக்கப்படாமலிருக்கிறதோ அப்படி அந்த விருத்தி உண்டானபோதும் விகாரமடையாமலிருக்கிறது. இது அனுபவத்தில் தெரியவருகிறது. (அதாவது புத்தியில் இருக்கிறதையும் இல்லாததையும் அறிகிறது சைதன்னியம். அதில் வித்தியாசம் வருவதாக யாதொரு பிரமாணமுமில்லை. அதுசாட்சியாக மட்டுமிருக்கிறது.)

ச-பா:—பிரம்மத்தின் விஞ்ஞானம் சூரியனுடைய பிரகாசம் போலும் அக்கினியின் உஷ்ணம் போலும் பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபமே, அது வேறு காரணத்தை அபேக்ஷிக்கவில்லை. ஏனெனின் அதுவே நித்திய ஸ்வரூபம். தேசத்தாலும் காலத்தாலும் பிரம்மத்தை விட்டுப் பிரிந்ததாக யாதொரு பதார்த்தமுமில்லை. பிரம்மமே காலம், ஆகாசம் முதலியவைகளுக்குக் காரணம், நிரதிசய சூட்சுமம். ஆகையால் சென்ற காலத்திலாவது, தற்காலத்திலாவது வருங்காலத்திலாவது எவ்வளவு சூட்சும மாயிருந்தாலும், விலகியிருந்தாலும், மறைந்திருந்தாலும், பிரம்மத்துக்குத் தெரியாதது யாதொன்றுமில்லை. ஆகையால் பிரம்மம் சர்வஞ்ஞம், ச்வேதாஸ்வதரஉபநிஷத்தில். (III-19ல்)

அ:—अपाणिपादोजवनो ग्रहीतापश्यत्यचक्षुःसश्रृणोत्यकर्णः।
सवेत्तिवेद्यंनचतस्यास्तिवेत्ता तमाहुरग्र्यंपुरुषंमहान्तम् ॥

அபாணிபாதொஜவநோ க்ரஹீதா பஶ்யத்யசக்ஷுஃ ஸஶ்ரு ணோத்யகர்ணஃ। ஸவேத்திவேத்யம் நசதஸ்யாஸ்திவேத்தா தமாஹு ரக்ர்யம் புருஷம் மஹாந்தம் ॥

அதாவது கைகளற்றவர், கால்களற்றவர், வேகமுள்ளவர், கிரகிக்கிறவர், கண் இல்லாமல் பார்க்கிறவர், காது இல்லாமல் கேட்கிறவர், அறியவேண்டியதை அறிகிறவர், அவரை ஒருவனும் அறிகிறதில்லை, இவரை முதல்வர் என்றும் புருஷன் என்றும், மஹான் என்றும் சொல்லுகிறார்கள் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

பிரஹதாரணியகத்தில் IV-3-30ல்

नहिविज्ञातुर्विज्ञाते र्विपरिलोपो विद्यते ।
अविनाशित्वात्नतु तद्द्वितीयमस्ति ॥

நஹிவிஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதே விபரிலொபொவித்யதே।
அவிநாஶித்வாத்நதுதத்த்விதீயமஸ்தி ।

அதாவது ஞாதாவை விட ஞானம் வேறல்ல. ஏனெனின் அது நாசமடையாதது. இரண்டாவது ஒன்றுமில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறது.

பிரம்மமானது விஞ்ஞாதாவின் ஸ்வரூபத்தை விட வேறாக இராததாலும், வேறு காரணத்தை அபேக்ஷிக்காததாலும், பிரம்மம் ஞானஸ்வரூபமாயிருந்தாலும் நித்தியமாயிருக்கிறது. ஆகையால்பிரம்மம் கிரியாரூபமற்றதால் பகுதியின் அர்த்தமல்ல. ஆகையாலேயே ஞான கர்த்தாவுமல்ல. ஞானகர்த்தவாக இராதபடியால் அந்த பிரம்மம் ஞானசப்தத்தால் கூறப்படுகிறதில்லை. ஆயினும் ஞானபாசத்தைக் கூறுகிறதாயும், புத்தி தர்மத்தை விஷயமாக்குகிறதாயு மிருக்கிற ஞானசப்தம் பிரம்மத்தைக் குறிப்பிடுகிறதே தவிர கூறவில்லை. ஏனெனின் சப்த பிரவிர்த்திக்கு ஹேதுவான ஜாதி முதலிய தர்மங்கள் பிரம்மத்துக்கில்லை.

அப்படியே பிரம்மம் சத்திய சப்தத்தாலும் கூறப்படவில்லை. சர்வ விசேஷ சூன்னியமான பிரம்மம் சத்திய சப்தத்தால் குறிப்பிடப்படும்போது பாஹ்ய பிரபஞ்சத்தில் இந்த சப்தம் சத்தை கூறுவதுபோல், இந்த சப்தத்தால் கூறப்படுகிறதே தவிர இந்த சப்தத்தாலேயே அது கூறப்படமாட்டாது.

அ:—இவ்விதமாக சத்தியம் முதலிய சப்தங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து தங்களுடைய அர்த்தங்களை நிச்சயமாக்குகின்றன. சத்தியாதி சப்தங்கள் பிரம்மத்துக்கு வாச்சியங்களாகாவிட்டாலும், பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன.

சு-வா:—சத்தியாதி சப்தங்கள் தங்களுடைய அர்த்தங்களை விடாமல், பிரம்மஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமானவைகளை நிவிர்த்தி செய்து, அஞ்ஞானத்தைப் போக்கடித்து பரப்பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. அசத்தியம் முதலிய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்கிறதாகமட்டும் சத்தியாதி சப்தங்களுக்கு வெவ்வேறு அர்த்தம் ஏற்படுகிறதே தவிர, விருத்தங்களை நிவிர்த்தித்த பிறகு இந்த சப்தங்கள் பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஒரே பாவத்தைக் கூறுகின்றன. வாக்கியத்தால் ஏற்படக்கூடிய பாவசமுதாயம்போல் இந்த பதங்களின் சமுதாயத்தால் மிஸ்ர பாவம் விளங்கவில்லை. ஒரே பாவம் ஏற்படுகிறது.

பிரம்மம் அவாச்சியம் என்பது.

(1) यतोवाचोनिवर्त्तन्ते अप्राप्यमनसासह ।

யதோவாசோநிவர்த்தந்தெ அப்ராப்யமநஸாஸஹ ।

அதாவது எதினின்றும வாக்கும் மனதும் அடையாமல் திரும்பி விடுகின்றனவோ என்கிற தைத்தீரிய II-4 வாக்கியத்தாலும்

(2) अनिरुक्तेअनिलयने ।

அநிருக்தெ அநிலயநெ

அதாவது:—சொல்லப்படாதது, ஸ்திரமில்லாதது என்கிற தைத்திரீய II-7 வது வாக்கியத்தாலும், தெரியவருகிறது.

நீலோத்பலம்போல் பிரம்மமானது வாக்கியத்தால் (பதசமூகத்தால்) கூறப்படவில்லை.

(சு-வா:—உபசம்ஹாரம்:— சத்திய சப்தம் கூடஸ்ததன்மையைக் கூறுகிறது. இந்த சத்தியத்துவமே ஞானத்தின் ஸ்வரூபம். ஞானம் கூடாஸ்தமாயிருப்பதால், ஞாதா அதாவது சாக்ஷி பிரம்மம் அநந்தம் அதாவது ஒன்றே

(வித்தியாரணிய வியாக்கியானம்)

வாஸ்தவத்தில் ஒரு பிரம்மத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும், அநிருத, ஜட, பரிச்சின்னங்களாகிற உபாதிகளுடன் கூடி, அநிருதம் முதலிய தர்மங்களுள்ள மூன்று பிரம்மங்களிருப்பது போல் அவித்தையால் தோன்றக்கூடும். அந்த சஜாதியமான பிரம்மங்களினின்றும் பிரித்துக்காட்டும்பொருட்டு சத்தியம்முதலிய பதங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அ:—இவைகளை லக்ஷணங்களாக பாவிக்கும்போது இவைகள் விஜாதீயங்களான உபாதிகளினின்றும் பிரம்மத்தை பிரித்துக்காட்டுகின்றன. திர்ஷ்டா, தர்சனம், திருச்யம் ஆகிய திருபுடியினின்றும் வேறு என்பதாய் பூமா என்பது பிரித்துச் சொல்லப்படுவது போலும். சாந்தோக்கியம் VII-24-1ல்

यत्रनान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति सभूमा।

யத்ர நாந்யத்பஶ்யதி நாந்யச்ச்ருணோதி நாந்யத்விஜாநாதி ஸபூமா ॥

அதாவது எவ்விடத்தில் ஒருவன் வேறு ஒன்றையும் பார்க்கவில்லையோ, வேறு ஒன்றையும் கேட்கவில்லையோ, வேறு ஒன்றையும் அறியவில்லையோ அது பூமா என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஒருவன் வேறு ஒன்றைப்பார்க்கிறான் என்பதாகிய திருபுடி எந்த பதார்த்த விஷயத்திலில்லையோ அது பூமா என்று பிரித்துச் சொல்லுவதினால் சகல வியவஹாரமுமற்ற வஸ்து கூறப்படுகிறது. அப்படியே இவ்விடத்திலும் சத்தியம் முதலிய பதங்களும் மித்தை முதலியவைகளினின்றும் பிரிக்கப்பட்டு இவைகளற்ற பிரம்மம் கூறப்படுகிறது.

இவைகளை விசேஷங்களாக பாவிக்கும் பக்ஷத்தில் சத்தியாதி பதங்கள் மூன்றும்

I. பரஸ்பரம் நியமனம் செய்தும், சேர்ந்தும், பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை பிரதிபாதிக்கின்றன. எப்படியெனின்:—

(1) சத்திய சப்தத்துக்கு பாதையற்றது என்று அர்த்தம் இந்த சத்திய சப்தம் மூன்றுவித சத்தியத்தை அதாவது பிராதிபாஸிக, வியாவஹாரிக, பாரமார்த்திக சத்தியத்தைக் கூறுகிறது. கிளிஞ்சலில் வெள்ளி எதுவரையில் தோன்றுகிறதோ அது வரையில் அது பாதிக்கப்படாமலிருக்கிறதினால் வெள்ளி பிராதிபாஸிக சத்தியம் எனப்படுகிறது; பிருதிவீமுதலிய பூதங்களும் சரீரம்முதலிய பௌதிகங்களும் தத்துவ ஞானமுண்டாகும் முன் உலக வியவஹாரத்தில் பாதிக்கப்படாதபடியால் வியாவஹாரிக சத்தியங்களாயிருக்கின்றன. வேதாந்தத்தால் சித்திக்கக்கூடிய ஞானமுண்டான பிறகும் பாதிக்கப்படாததினால் பிரம்மம் பாரமார்த்திக சத்தியம். மூன்றுவித சத்தியத்தையும் கூறும் சத்திய சப்தம் ஞான அநந்த சப்தங்களால் நியமனம் செய்யப்பட்டு பிரம்மத்தையே குறிப்பிடுகிறது. வியாவஹாரிக பிராதிபாஸிகங்கள் சித்ரூபங்களுமல்ல, அபரிச்சின்னங்களுமல்ல.

அ:-(2) ஞான சப்தமும் சித்வஸ்துவையும் புத்தி விருத்திகளையும் கூறினாலும், சத்தியம் அநந்தம் இந்த சப்தங்களால் நியமனம் செய்யப்பட்டதாய் சித்ரூப பிரம்மத்தையே கூறுகிறது. புத்தி விருத்திகள் பிரம்மம்போல், சுத்தமாய் பாதிக்கப்படாதவைகளன்று மூன்றுவித பரிச்சேதங்க ளற்றவைகளன்று.

(3) அநந்த சப்தம் தேச பரிச்சேதமற்ற ஆகாசத்தையும் சர்வ பரிச்சேதமற்ற பிரம்மத்தையும் கூறினாலும், சத்திய ஞான சப்தங்களால் நியமனம் செய்யப்பட்டதாய் பிரம்மத்தையே கூறுகிறது.

ஆகாசம் பாரமார்த்திக சத்யமுமன்று, சித்ரூபமுமன்று இவ்விதமாக சத்தியாதிசப்தங்கள் பரஸ்பரம் நியமனம் செய்து கூடஸ்தமாயும், சித்ரூபமாயும், அத்விதீயமாயும் இருக்கிற பிரம்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றன. முந்தின பெரியோர்களாலும்

कौटस्थ्यमेवसत्यत्वं स्फुरणंज्ञानमुच्यते ।
आनन्त्यमेकताचैवं बोध्यतेब्रह्मतैस्त्रिभिः ॥

𑌕𑍌𑌟𑌸𑍍𑌥𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌣𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌆𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌤𑌾𑌚𑍈𑌵𑌂 𑌬𑍋𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 ।

அதாவது கூடஸ்தமாயிருப்பதே சத்தியம், ஸ்புரித்தலே ஞானம், அநந்தம் என்பது ஒன்று. இப்படி மூன்று பதங்களால் பிரம்மம் கூறப்படுகிறது.

இந்த மூன்று பதங்களுக்குள் அநந்தசப்தம் மற்ற எல்லாவற்றையும் விலக்குகிறது மூலமாக பிரம்மத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. சத்தியசப்தமும் ஞானசப்தமும் தங்களுடைய அர்த்தங்களான கூடஸ்தத்வத்தையும் ஞானத்தையும் வகித்து பிரம்மத்தைக் குறிப்பிடுவதுமன்றி தங்களுக்கு விபரீதங்களான மித்தையையும் ஜடத்தன்மையையும் விலக்கி விசேஷணங்களாகின்றன. அநந்தசப்தம் அந்தமுள்ள வஸ்துக்களினின்றும் பிரம்மத்தைப் பிரித்துக்காட்டுவதினால் விசேஷணமாயிருக்கிறது.

தர்மிக்கும் தர்மத்துக்கும் (விசேஷ்யத்துக்கும் விசேஷணத்துக்கும்) சம்பந்தம் வாஸ்தவமாயிராவிட்டாலும் பிரம்மத்தை அறிய இந்தசம்பந்தம் மார்க்கமாயிருக்கிறது. மித்தையான பிரதிபிம்பத்தால் சத்தியமான பிம்பத்தை அறிகிறோம். அப்படியே ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்படும் ஸ்திரீசுபத்தை சூசிப்பிக்கிறாள். இதுபோல் சத்தியாதி மூன்று விசேஷணங்களால் பிரம்மஸ்வரூபம் தெரியவருவதால் இவைகள் பிரம்மலக்ஷணங்களாகின்றன.

II அல்லது, இந்தசப்தங்களில் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே பிரம்ம லக்ஷணமாகலாம். எப்படியென்னின்:—

(1) சத்தியசப்தம் மித்தையான அஞ்ஞானம், இதின்காரியங்கள் இவைகளை விலக்குகிறதினால் அகண்டமான, ஞானமாகிற பிரம்மம் ஒன்றே மிச்சப்படுகின்றது. பிரம்மத்தைக்கூறும் சத்தியம் என்கிற தர்மமும் அவித்தியாகாரியமாக இருப்பதால் மித்தையே. அதுவும் சத்தியசப்தத்தால் விலக்கப்படுகின்றது. தேத்தாங்கொட்டையின் தூளிகள் கலங்கினஜலத்தில் போடப்பட்டவுடன், கலக்கத்தையும் போக்கடித்துத் தானும் போய்விடுவதுபோலும். சாப்பிடப்பட்ட அன்னம் ஜரிப்பதற்காகச் சாப்பிடப்பட்ட ஔஷதமானது அன்னமும் தானும் ஜீர்ணமாகும்படிச் செய்வதுபோலும். சத்தியம் என்கிற தர்மமற்றதுஎன்று சொன்னதினால் பிரம்மம் மித்தை என்று சங்கிக்கலாகாது. மித்தையை முன்னமேயே விலக்கியாய்விட்டது. தேத்தாங்கொட்டையின் தூளிகள் போய்விட்டபடியால் முன்னிருந்த கலக்கம் மறுபடியும் உண்டாகிறதில்லை. ஔஷதம் ஜரித்துப் போனதால் அன்னம் மறுபடியும் அஜீர்ணமாகிறதில்லை. சத்தியம் மித்தை என்பவைகளினின்றும் விலக்கப்பட்டவுடன் பிரம்மம் தர்மமற்றது என்று ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட வஸ்து இருக்குமா என்பதாய் சங்கிக்கக்கூடாது. அப்படி சங்கித்தால் அது சத்ரூபம் ஆத்மரூபம் என்று சொல்லியது பொருந்தாமற்போகும். சந்தோகர்கள் அதுசத்ரூபம் என்றும் ஆத்மரூபம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். सदेवसोम्येदमग्रआसीत् ஸதே³வஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீத் என்பதில் சத்வஸ்துவை ஆரம்பித்து तत्सत्यंसआत्मा தத்ஸத்யꣳஸ ஆத்மா அதாவது அது சத்தியம் அது ஆத்மாவென்பதாய் சாந்தோக்கிய (VI-9-4) சுருதி சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் (தைத்திரீயத்தில்) எது சத்தியசப்தத்தால் கூறப்படுகிறதோ அதுவே (சாந்தோக்கியத்தில்) சத்ரூபம் என்றும் ஆத்மரூபமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. தேஜஸ் அந்தகாரமாகாததுபோல் சத்து அசத்தாகமாட்டாது. ஆத்மா அசத்தாகமாட்டாது என்று முன்னமேயே நிருக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் சத்தியம், மித்தை, முதலிய கற்பனைகளுக்கு அதிஷ்டானமாயிருப்பதாலும் பிரம்மம் அசத்தியமாகமாட்டாது. அதிஷ்டானமன்றியில் பிரமை உண்டாகமாட்டாது. இந்த அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டே சாந்தோக்கியம் VI-2-1, 2, ல் அசத்துந்தான் முதலிலிருந்தது என்றும் அதினின்றும் சத்உண்டாயிற்று என்றும் சொல்லி, பிறகு அசத்தினின்றும் சத்து எப்படி உண்டாகும் என்று ஆக்ஷே

பித்து சத்தே முதலிலிருந்தது. இரண்டற்ற ஒன்றே இருந்தது என்கிற பக்ஷம் கூறப்பட்டிருக்கிறது; இந்த பக்ஷம் யுக்தமாகத்தானிருக்கிறது. அசத்தானது உபாதான காரணமாக இருந்தால், பிருதிவி அசத்தாயிருக்கவேண்டும். அப்படியே சகல ஜகத்தும் அசத்தாயிருக்கவேண்டும்; ஒன்றும் விளங்கக்கூடாது. ஆனால் அனுபவத்தில் அப்படியில்லை; பின்னையோவெனின், பிருதிவியிருக்கிறது. எல்லாம் இருக்கிறது (சத்தாயிருக்கிறது) என்பதாய் சத்துடன் கூடியிருப்பதாகவே சகலமும் விளங்குகிறது. ஆகையால், ஜகத்காரணமான பிரம்மம் சத்ரூபமே. சாந்தோக்கியத்தில் பிரம்மம் காரணம் என்கிற விஷயத்தில் சத், அசத் பக்ஷங்களின் குணதோஷங்கள் கூறப்பட்டிருப்பதுபோல் இந்த தைத்திரீயத்தில் (II-6 ல் பிரம்மம் பிரத்தியகாத்மா என்கிற விஷயத்தில் சத், அசத் பக்ஷங்களின் குணதோஷங்கள் இனி கூறப்படுகின்றன. கடவல்லி VI-13 ல் பிரம்மம் இருக்கிறதென்றே அறியவேண்டியது என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் வாஸ்தவத்தில் பிரம்மத்துக்கு சத்தியம் என்கிற தர்மமில்லாவிட்டாலும் அந்த கற்பனைக்கு அதிஷ்டானமாக இருப்பதால் பிரம்மம் சத்ரூபமே.

ஆக்ஷேபம்.—சத்தியம், மித்தை, இவைகளைத்தவிர மூன்றாவது ஒன்றுமிராதபடியால் பிரம்மத்துக்கு இரண்டும் விசேஷணங்களல்லவென்று சொல்லக்கூடாது.

உத்தரம்:—ஸ்திரீயாயுமிராமல், புருஷனாயுமிராமல் நபும்சகனிருப்பதுபோல் பிரம்மமு மிருக்கலாம்.

ஆக்ஷேபம்:—நபும்சகன் பிரத்தியக்ஷமாய் பார்க்கப்படுகிறானே.

உத்தரம்:—பிரம்மமும் அப்படியே சுருதியால் தெரியவருகிறது.

ஆக்ஷேபம்.—சுருதியானது பிரம்மம் சத்தியம் என்று சொல்லுவதினால் சத்தியத்தை விசேஷணமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறதே.

உத்தரம்.—இல்லை. यतोवाचोनिवर्त्तन्ते யதோவாசோநிவர்த்தந்தெ என்கிற சுவேதா சுவதர (VI-19) சுருதியானது பிரம்மம் வாக்குக்கு விஷயமாகாதது என்று சொல்லுகிறது. காலில் தைக்கப்பட்ட முள் வேறு ஒரு முள்ளால் எடுக்கப்பட்டபின் சுத்தகால் மிச்சப்படுகிறது. இதுபோல் சத்தியசப்தம் வியாவஹாரிக சத்தியத்தைக்கூறுவதாக இருந்தாலும் அதற்கு எதிரிடையான அசத்தியம் இல்லையென்றுகாட்டி, இரண்டு தர்மங்களுமற்ற பிரம்மம் தான் இருக்கிறது என்பதைக்காட்டுகிறது. ஆகையால் பிரம்மம் சத்தியம் என்று சொல்லுவதில் தோஷமில்லை.

பிரம்மம் ஞானரூபம்.

ஆக்ஷேபம்.—ஞானசப்தம் கிரியையைக் கூறுகிறது. பிரம்மமோ கிரியையற்றது. ஆகையால் பிரம்மம் ஞானரூபம் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்.

உத்தரம்.—சத்தியசப்தம்போல் ஞானசப்தமும் லக்ஷணம். பகுதியின் அர்த்தமோ புத்தி விர்த்தி என்பதாம். இதில் சைதன்னியத்தின் பிரதிபிம்பம் விளங்குகிறது. சப்த ஸ்பர்சாதி விஷயங்கள் தோன்றுகின்றன. இந்த ஞானசப்தமானது பிரம்மம் ஜடமன்று என்பதைக் காண்பித்து பிரத்தியகாத்மா நித்திய சைதன்னியரூபம் என்று சொல்லுவதினுல் ஞானம் என்கிற தர்மம்கூட பிரம்மத்துக்கு இல்லை என்பதைக்காட்டுகிறது. ஒரு உப்புக்கல் உள்ளும் வெளியும் உப்பாகவே இருப்பது போல் பிரம்மம் கேவலம் ஞானபிண்டமே. இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபந்தான் இவ்விடத்தில் ஞானசப்தத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தோஷமில்லை.

பிரம்மம் அநந்தம்.

ஆக்ஷேபம்.—பிரம்மம் அநந்தம் என்று சொல்லுவதில் மூன்று வித பரிச்சேதங்களும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதால், இவைகளின் அபாவத்துடன் கூடியது பிரம்மம் என்பதாய் ஏற்படும். இந்த இடத்தில் கடமில்லை என்று சொன்னுல், இந்த இடமானது கடமில்லை என்கிற விசேஷணத்துடன் கூடியிருக்கிறது என்று சொல்லுவதுபோலும் ஆகையால் பிரம்மம் அகண்டைகரஸமாகமாட்டாது.

உத்தரம்:-இது சரியன்று. வஸ்து பரிச்சேதமற்றது பிரம்மம் என்று சொன்னதினுல் பிரம்மத்துக்கு வேருன அபாவமும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாக ஆய்விட்டது. இந்த அநந்தசப்தம் முதலில் பரிச்சேதாபாவத்தைக் கூறி பிறகு தேத்தான்கொட்டையின் தூளிகள்போல் அதுவுமில்லாத சுத்த பிரம்மத்தைக் கூறுகிறது.

இதரலக்ஷணங்கள்.

இவ்விதமாகவே

(1) विज्ञानमानन्दंब्रह्म விஜ்ஞாநமாநந்தம்ப்ரஹ்ம

என்கிற இடத்தில் (பிர-III-9-28) ஆநந்தசப்தத்தையும்,

(2) अत्रायंपुरुषःस्वयंज्योतिर्भवाति அத்ராயம்புருஷஃஸ்வயம்ஜ்யோதிர்பவதி

என்கிற பிரஹதாரணியிக (IV-3-9) சுருதியில் ஸ்வயம் ஜோதிஸ் என்பதையும்

(3) पूर्णमदः पूर्णमिदं பூர்ணமத꞉ பூர்ணமிதம்=

என்கிற ஷ V-1-1வது சுருதியில் பூர்ணம் என்பதையும் அறிய வேண்டியது. பிரம்ம விஷயமாய் புருஷனுடைய பிராந்தி அதிகமானதால் அதை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு அதிகலக்ஷணங்கள் கூறப்பட்டன. அதினால் பிரம்மம் அநேகவிதம் என்று ஏற்படவில்லை. சகலலக்ஷணங்களும் நிர்விசேஷமான பிரம்மத்தையே கூறுகின்றன. இந்த லக்ஷணங்களை எல்லாம் சேர்த்து அறிய வேண்டியது என்கிற விஷயம் பிரம்மசூத்திரம் III வது அத்தியாயம் 3 வது பாதம் 11-13 வது சூத்திரங்களில் ஆக்ஷேப சமாதானங்களுடன் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரம்மம் நிர்விசேஷம் என்பது ஷ அத்தியாயத்தில் 2 வது பாதத்தில் 11-21 வது சூத்திரங்களில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிர்விசேஷ பிரம்மம்தான் சத்தியஞானம் அநந்தம் பிரம்மம் என்கிற இடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வி-வி:— ब्रह्मविदाप्नोतिपरं ப்ரஹ்மவிதாப்னோதிபரம் என்கிற சூத்திரரூபமான வாக்கியத்துக்கு வியாக்கியானமாயிருக்கிற ரிக்கின் முதல் பாதத்தால் பிரம்ம சப்தத்துக்கு வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டது. இனி பாக்கியான மூன்று பாதங்களால் அதாவது योवेद யோவேத முதலிய பாகங்களால் அறிதல், பரம்பிராப்தி இவைகளின் ஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்.

(4) योवेद निहितं गुहायां परमेव्योमन् । யோவேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந் ।

(5) सोऽश्नुते सर्वान्कामान्सह । ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந்ஸஹ ॥

(6) ब्रह्मणा विपश्चितेति ॥ 2 ॥ ப்ரஹ்மணாவிபஶ்சிதேதி ॥ 2 ॥

பதவுரை.

यः ய꞉=எந்த புருஷன்

गुहायां குஹாயாம்=குகையில்

परमे வ்யோமே=ஸிரேஷ்டமான
व्योमन् வ்யோமந்=ஆகாசத்தில்
निहितं நிஹிதம்=மறைந்திருக்கிறதை
वेद வேத=அறிகிறனோ
सः ஸ:=அவன்
सर्वान् ஸர்வாந்=சமஸ்தமான
कामान् காமாந்=இச்சைகளையும்
सह ஸஹ=ஒரேகாலத்தில்
विपश्चिता விபஸ்சிதா=ஸர்வஞ்ஞமான
ब्रह्मणा ப்ரஹ்மணா=பிரம்மமாக இருந்து
अश्नुते அஸ்நுதே=அடைகிறன்.

பொழிப்புரை.—முன்விவரித்தபடி இருக்கிற பிரம்மத்தை எவன் புத்திகுகையாகிய பரமாகாசத்தில் மறைந்திருப்பதாக எவன் அறிகிறனோ அவன் சர்வஞ்ஞமான பிரம்மஸ்வரூபத்துடன் ஒன்றுயிருந்துகொண்டு சகல கோறிக்கைகளையும் ஏககாலத்தில் அடைகிறன்.

அத்:—பிரம்மத்தை அறிதல் என்றல் என்ன.?

சு-வா.—ஆக்ஷேபம். — அறிகிறஜீவன் பிரம்மஸ்வரூபமாகவே இருப்பதால் பிரம்மத்தை அறிகிறதாக எப்படிச்சொல்லலாம் ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றுனல் ஞாதா, ஞானம், ஞெயம் ஒன்றும் ஏற்படமாட்டாது ஆகவே பிரம்மத்தை அறிதல் என்னும் பிர சக்தி எப்படி ஏற்படும்?

உத்தரம்:—பிரம்மத்தை அறிதல், கோறிக்கைகளை அடைதல் முதலிய விஷயமான வசனங்கள் ஔபசாரிகங்களே. பிரம்மத்தின் வாஸ்தவமான ஸ்வரூபம் அஞ்ஞானத்தால் தெரியாமலிருக்கிறது. இந்த அஞ்ஞானம் நீங்கினவுடன் எப்போதும் இருக்கும் ஸ்வரூபமே விளங்குகிறது. எப்போதுமிருக்கிறதை அடைவதாக அறிவதாகச் சொல்லுவது ஔபசாரிகமே. தசமன் தன்னை அறிந்துகொள்ளுவதுபோல் ஒருவன் தான் பிரம்மமே என்று தெரிந்து கொள்ளாதவரையில் பிரம்மத்தை அறிந்ததினல்மட்டும் தான்ஜீவன் என்கிற பிராந்தி நிவிர்த்தியாகிறதில்லை. ஆகையால் தன்னுடைய புத்தி குஹையிலிருக்கிற பிரத்தியகாத்மாவே பிரம்மம் என்று ஒருவன் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது.

அவ்வியாகிருதமே பரமமான ஆகாசம்.

गुहायां குஹாயாம்=குஹா என்னும் பதம் குஹ் என்னும் பகுதியினின்றும் வருகிறது, இதற்கு மறைக்கிறது என்று அர்த்தம். புத்தியில் ஞாதா, ஞேயம், ஞானம் ஆகிய எல்லாம் மறைந்திருக்கிறபடியால் புத்தியானது குஹை என்று சொல்லப்படுகின்றது. அல்லது புருஷார்த்தங்களாகிற போகமோக்ஷங்கள் இதில் மறைந்திருக்கின்றபடியால் புத்தி குஹை எனப்படுகிறது.

परमेव्योमन् பரமே வ்யோமந் :—இந்த புத்தி குஹையில் அவ்வியாகிருதமென்கிற சிரேஷ்டமான ஆகாசமிருக்கிறது. तद्धिपरमेव्योमैतस्मिन्खल्वक्षरे गार्ग्याकाश; தத்விபரமேவ்யோமைதஸ்மிந்கல்வக்ஷரே கார்க்யாகாச: (அதாவது கார்க்கியரே, இந்த அக்ஷரத்தில் சிரேஷ்டமான ஆகாசமிருக்கிறது.) என்கிற பிரஹதாரணியக (III-8-11) சுருதிப்படி அக்ஷரத்துக்குச் சமீபத்திலிருக்கிறதினால் இந்த ஆகாசம் அவ்வியாகிருதமே. (ஆ:—பூதாகாசம் காரியமானதால் பரமாகமாட்டாதாகையாலும், அவ்வியாகிருதாகாசம் காரணமானதால் பரமமாயிருக்கலாமாகையாலும் சதபதப் பிராமணத்தில் அவ்வியாகிருதம் பிரம்மத்துக்குச் சமீபமானது என்று சொல்லியிருப்பதாலும், வியோமசப்தத்தால் அவ்வியாகிருதத்தையே அறியவேண்டியது.)

வி:-இவ்விடத்தில் சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் பிரம்ம என்கிற வாக்கியத்தால் பிரம்ம சப்தத்தின் அர்த்தம் விவரிக்கப்பட்டது. ஹிருதயகுஹையில் இருக்கிறது என்கிற ஞானத்தைக்கூறும் योवेद निहितंगुहायां யோவேத நிஹிதம்குஹாயாம் என்கிற வாக்கியத்தால் वेत् வித்=என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.

परमेव्योमन्सोऽश्नुते பரமேவ்யோமந்ஸோஸ்நுதே என்கிற வாக்கியத்தால் आप्नोति ஆப்நோதி=என்கிற சப்தத்தின் அர்த்தம் கூறப்படுகின்றது.

परमेव्योमन् பரமேவ்யோமந்=ஆகாச சப்தத்தால் கூறப்படும் அப்பிராகிருதமானபரமபதமென்று அர்த்தம்.

து:-(4) இரண்டாவதுசங்கைக்கு உத்தரம்:—

गुहां குஹாயாம்=ஈசுவரன் ஒரு அளவில் அடங்காதவராயிருந்தாலும், தன்னுடைய சக்தியாலும், ஜீவனிடத்தில் தனக்கு இருக்கிற பிரயத்தினத்தாலும், பிரியமிருப்பதினால் தயையாலும், ஹிருதய குஹையிலிருக்கிற

परमे பரமே=உத்கிருஷ்டமான

व्योमन् व्योम्नि வ்யோமந்வ்யோம்நி =ஆகாசத்தில்

அ:-சு-வா:—ஆ:—புத்திகுஹையில் பரமமான ஆகாசத்தில் பிரம்மம் மறைந்திருக்கிறது என்று சொன்னதினால் சுருதியானது உள்ளதத்துவத்தைச் சொல்லுகிறது. எப்படியெனின், சத்திய ஞான அநந்தம் என்று சொல்லப்பட்ட பிரம்மத்தைத் தவிரவேறு யாதொன்றும் புத்தியிலிருப்பதாக பிரமாணமில்லை. புத்திக்குக் காரணமான அவ்வியாகிருதத்தில் பிரம்மம் மறைந்திருக்கிறது என்னும் சுருதியின் உபதேசத்தைக் கேட்டவுடன், பிரம்மவித்தையைத் தேடுகிற உபாசகன் அசத் ஜடதுக்கரூபமான சகலபதார்த்தங்களினின்றும் மனதைத்திருப்பி முதலில் பிரம்மத்தைக்காரணமாக பாவிக்கிறான். பிறகு சசல காரியங்களும் அவைகளின் அபாவமும் மித்தையே, காரணமான பிரம்மத்தைத் தவிரவேறு ஒன்றுமில்லை என்பதை அறிந்து, இந்தகாரண பிரம்மமும் காரியமாயும் காரணமாயுமிராத பிரம்மத்தைவிட வேறல்ல வென்பதையும் அறிந்து, புத்திசாக்ஷியானது சத், சித், ஆநந்த, அநந்த பிரம்மத்தைத் தவிரவேறில்லை என்று நிச்சயம் செய்கிறான். இந்த பிரம்ம ஆத்ம ஐக்கியத்தைச் சாக்ஷாத்கரிக்கும் பொருட்டு சுருதியானது "குஹையில் பரமாகாசத்தில் மறைந்திருக்கிறது" என்கிற வசனத்தால் காரியகாரணாதீதமான பிரம்மத்தை, காரியத்தில் காரணம் மறைபட்டிருப்பது போல், புத்தியிலிருக்கிற பிரம்மத்தில் அதாவது அவ்வியாகிருதத்திலிருப்பதாக உபதேசிக்கிறது.)

(வி-வி:—அன்னமயம் முதலிய ஐந்துகோசங்களின் சமுதாயமே குஹை. பஞ்சதசிபிரகரணத்தில் III-2ல் தேகத்துக்குள்ளிருப்பது பிராணன், பிராணனுக்குள்ளிருப்பது மனது; அதற்கும் உள்ளேயிருக்கிறவன் கர்த்தா அவனுக்கும் உள்ளே இருக்கிறவன் போக்தா என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த பரம்பரையே குஹை எனப்படும். இந்த பஞ்சகோசங்களின் உபாதானமான அவ்வியாகிருதமே ஆகாசம் என்பதாகச்சொல்லப்படுகின்றது. இந்தஅவ்வியாகிருதமானது ஸ்தூலசூக்ஷ்ம சரீரங்களுக்குக் காரணமென்றும், ஆத்மவிஷயமான அஞ்ஞானமென்றும், ஆபாசரூபமென்றும் ஞானிகளால் சொல்லப்படுகின்றது.

பிரஹதாரணியக (1-4-7) சுருதியானது

तद्धेदंतर्ह्यव्याकृतमासीत् ।

தத்தேதம்தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸீத்।

வி:—सर्वान्कामान्सहब्रह्मणाविपश्चिता ஸர்வான்காமான்ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா=என்கிற வாக்கியத்தால் பிராப்பியம் அதாவது அடையத்தகுந்த வஸ்து சொல்லப்பட்டது.

து: निहितं நிஹிதம்=ஜீவர்களின் கலியாணத்தின் பொருட்டு அவர்களை பிரேரணை செய்துகொண்டு இருக்கிற பிரம்மத்தை

यः वेद யஃ வேத=எவன் அறிகிறானோ

அத்:-அதாவது, நிச்சயமாய் அவ்வியாகிருதமே அப்போது இருந்ததுஎன்கிற வசனத்தால் சகலஜகத்தும் உற்பத்திக்குமுன் அவ்வியாகிருதமாயிருந்தது என்று கூறுகிறது. அஸ்பஷ்டமாய் இருப்பதே அவ்வியாகிருதம் என்று அர்த்தம். அவ்வியாகிருதமும் ஆகாசமும் அமூர்த்தமாயிருப்பதால், அவ்வியாகிருதம் ஆகாசம் என்பதாய் அக்ஷரப்பிராமணத்தில் யாஞ்ஞவல்கிய கார்க்கி பிரச்னோத்தரத்தில் (பிரஹ-IV-8-11) கூறப்பட்டிருக்கிறது. உலகப்பிரசித்தமான ஆகாசாதி பஞ்சமஹா பூதங்களுக்கும் இந்த அவ்வியாகிருத ஆகாசம் காரணமாயிருப்பதால் இது பரம் சிரேஷ்டம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் இருப்பது பிரம்மம். அவிநாசியாயும், அக்ஷரசப்தத்தால் கூறப்பட்டும், சகலத்துக்கும் அதிஷ்டானமாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தினிடத்தில், அவ்வியாகிருதம், பஞ்சமஹாபூதங்கள் ஜகத்து எல்லாம் ஆரோபிதமாயிருப்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும் ஜிஞ்ஞாசுவின் புத்தியானது பாஹியமான ரூபம் ரஸம் முதலிய விஷயங்களைவெறுத்து அன்னமயாதிகள் மூலமாக அவ்வியாகிருதம்வரையில் பிரவேசித்து நிஷ்பிரபஞ்சமானபிரம்மத்தை சாக்ஷாத்கரிக்கிறது. ஆகையால் ஜிஞ்ஞாசுவின் திருஷ்டியை உத்தேசித்து பிரம்மம் பரம ஆகாசத்திலிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது.)

(இதுவரையில் குஹையையும் ஆகாசத்தையும் வெவ்வேறாக பாவித்து அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. இனி ஒன்றாகபாவித்து அர்த்தம் சொல்லுகிறார்.)

ச-பா:—அல்லது, சாமானாதிகரணியத்தினால் அவ்வியாகிருத ஆகாசமே குஹைஎன்று வைத்துக்கொள்ளலாம். அவ்வியாகிருதம் காரணமாயிருப்பதினாலும் அத்தியந்தம் சூட்சுமமாயிருப்பதினாலும் அதினிடத்தில் மூன்று காலங்களிலுள்ள சகலபதார்த்தங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. அதினிடத்தில் பிரம்மம் மறைந்திருக்கிறது.

(மிருத்தாகிறகாரணம் கடமாகிற காரியத்திலிருப்பதுபோல் அவ்வியாகிருத பிரம்மம் புத்தியிலிருக்கிறது என்பது முதலாவது அர்த்தம். காரியங்களெல்லாம் காரணத்தில் அடங்கியிருப்பதுபோல் அவ்வியாகிருத பிரம்மமாகிற குஹையில் எல்லாம் அடங்கியிருக்கிறது என்பது இரண்டாவது அர்த்தம். இப்படி பிறர்கள் செய்யும் வியாக்கியானத்தைச் சொல்லி இனி பாஷ்யகாரர் தன்னுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.)

வி:-कामान् காமாந் இச்சிக்கத்தகுந்த கலியாண குணங்களை சகல விஷயங்களினின்றும் வைராக்கியத்தை அடைந்த முக்தன் கல்யாண குணங்களைவிட வேறு வஸ்துக்களை இச்சிக்கிறதில்லை. ஆகையால் காம பதத்துக்குக் கலியாண குணமென்று அர்த்தம்.

அத்:-இந்த பரம ஆகாசத்தால் ஹிருதயாகாசத்தை அறிவதே யுக்தம். ஏனெனின் ஹிருதயாகாசம் பிரம்மத்தை அறியசாதகமாயும் உபாசகனுக்குச் சாதகமாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

योवैसबहिर्धा पुरुषादाकाशो ।
योवैसोन्तःपुरुषआकाशो ।
योऽयमन्तर्हृदय आकाशः ।

𑌯𑍋𑌵𑍈𑌸𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 ।
𑌯𑍋𑌵𑍈𑌸𑍋𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋 ।
𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 ।

அதாவது:—புருஷனுக்கு வெளியே எந்த ஆகாசமிருக்கிறதோ அதுவே புருஷனுக்குள்ளே யிருக்கிறது. இந்த ஆகாசமே ஹிருதயத்திலிருக்கிற ஆகாசம்.

என்பதாய் சாந்தோக்கியம் III-12-7, 8, 9 ல் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த சுருதியில் பரமஆகாசம் ஹிருதயாகாசம்தான் என்று தெரியவருகிறது. ஹிருதயாகாசம் என்பது ஹிருதயத்திலிருக்கிற பூதாகாசத்தைக் கூறுகிறது. இந்த ஹிருதயாகாசத்தில் புத்தியாகிற குஹையிலிருக்கிறது. அதில் பிரம்மமிருக்கிறது. புத்தியின் விருத்தியால் பிரம்மமானது அறியப்படுகின்றது. பிரம்மம் எங்கும் வியாபித்திருப்பதாலும் நிர்விசேஷமாயிருப்பதாலும், புத்தி சம்பந்தமன்றியில் வேறுவிதமாய் பிரம்மம் தேசகால சம்பந்தத்தை அடையமாட்டாது.

(வி-வி:—ஹிருதய புண்டரீகத்துக்குள் கட்டைவிரல் பரிமாணமுள்ள யாதொரு ஆகாசமிருக்கிறதோ அதுவே இவ்விடத்தில் கூறிய பரமாகாசம். ஜாகரணவியவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாயும் இருக்கிற பாஹிய ஆகாசத்தையும் சரீரத்துக்குள்ளிருக்கும் ஆகாசத்தையும் அபேக்ஷித்து சகலதுக்கங்களற்ற சுஷுப்தி சமாதிகளுக்கு ஸ்தானமாயிருக்கிற ஹிருதயாகாசமானது சிரேஷ்டம் என்று சொல்லுவது யுக்தம். இந்த ஆகாசத்திலிருப்பது புத்தியாகிற குஹை. அதில் ஞாதிரு ஞேயஞானரூப திருபுடியும்; பிராந்தியால் ஏற்படும் போகம், விவேகத்தால் ஏற்படும் மோக்ஷம், இவைகளும் இருக்கின்றன. ஆகையால் புத்தியானது குஹையாகச்சொல்லப்பட்டது. புத்தியால் பிரம்மம் அறியக்கூடியதாக இருப்பதால் பிரம்மம்அதிலிருப்பதாகச்சொல்லப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில் தான் பிரம்மம் பிரத்தியக் ரூபமாயிருக்கிறது. பிரம்மம் ஒருவனுடைய ஸ்வரூபமாயிருந்தாலும், காமம், அவித்தை, முதலியவைகளால் மூடப்பட்

அத்:-டிருப்பதால், பஹிர்முகர்களால் பிரம்மம் அறியப்படுகிற தில்லை. அந்தர்முகர்களுக்கு இந்த மறைவு இல்லாதபடியால் பிரம்மம்அவர்களால் அறியப்படுகிறது.)

(ஆ:—புத்தியால் பிரம்மம் அறியப்படுவதால் ஹிருதயாகாசமாகிற புத்தியில் பிரம்மம் இருக்கிறதாகச் சொன்னது அர்த்தமே யுக்தமானது. ஏனெனின் இப்படிச் சொல்லுவதினால் பிரம்மம் அபரோக்ஷம் என்று ஏற்படுகிறது. அவ்வியாகிருத (மாயை) த்தில் பிரம்மமிருக்கிறதாகச் சொன்னால் அது பரோக்ஷமென்று ஏற்படும். அபரோக்ஷமான சம்சார பிராந்தியை பரோக்ஷஞானம் நீக்கமாட்டாது.

அபரோக்ஷமான திரஷ்டாவின் சைதன்னியமும் பிரம்மமும் ஒன்று. அது ஹிருதயத்தில் பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறது என்று உபதேசிப்பது சுருதியின் கருத்தானதால், ஆகாச சப்தத்தால் ஹிருதயாகாசத்தை அறிவதே யுக்தம், அப்போதுதான் பிரம்மத்தின் சாக்ஷாத்ஞானத்தை சுருதியானது உபதேசிக்க முடியும்.)

வி-வி:—யோவேத யொவெத எவன் அறிகிறானோ என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றானால், அறிகிறவன், அறியப்பட்டது, அறிவு, என்கிற வித்தியாசமேயில்லையே, எப்படி ஜீவன் பிரம்மத்தை அறிகிறான் என்று சொல்லலாம் ?

அறிதல், சகல கர்மங்களையும் அடைதல், முக்தி, முதலிய சகல வியவஹாரங்களும் ஔபசாரிகங்களே. ஞாதா முதலிய பேதங்களில்லாவிடினும், நீ பத்தாவது மனிதன், என்கிற வாக்கியத்தால் தான் தசமன் என்பதை ஒருவன் அறிகிறான். அதுபோலவே தான்பிரம்மம் என்பதையும் அறியவேண்டும். பிரம்மத்தைத்தானாக அறியாதவரையில், பிரம்மத்தை மட்டும் அறிந்ததினால் தான் ஜீவன் என்கிற பிராந்தி நிவிர்த்தியாகமாட்டாது. ஆகையால் குஹையிலிருக்கிற சைதன்னியத்தையே பிரம்மம் என்பதால் அறியவேண்டும்)

ஆ:—ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றானால், ஜீவன் சம்சாரியாவது போல் பிரம்மமும் சம்சாரியாகுமேயெனின், ஜீவனே காலாந்திரத்தில் தான் சம்சாரியன்று, பிரம்ம ஸ்வரூபம் என்றுதெரிந்துகொண்டு அசம்சாரியாகும்போது, பிரம்மம் சம்சாரி யென்று சொல்லுவதற்கு இடமுண்டா? சுத்தமாயில்லை. ஆகையால் ஜீவனும்பிரம்மமும் ஒன்று என்று சொன்னதில் தோஷமில்லை.

அத்:-(வி-வி:—இதுவரையில் யோவேத நிஹிதம்...வ்யோமந் யோ வேத நிஹிதம்... வ்யோமந்=என்பதற்கு அர்த்தம் செய்யப்பட்டது. இனி ஸோऽஶ்நுதே ஸோऽஶ்நுதே என்பதற்கும் அர்த்தம் சொல்லுகிறார்).

இப்படி பிரம்மத்தை அறிகிறவனைப்பற்றி என்ன? ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந் ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந்:—அவன் சகல காமங்களையும் அதாவது ஒன்றையும் மிச்சம் விடாமல் அனுபவிக்கிறான்.

ஸஹ ப்ரஹ்மணா ஸஹ ப்ரஹ்மணா நாம் புத்திரன், ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளை அனுபவிக்கிறதுபோல், அவனும் ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றை அனுபவிக்கிறானா? இல்லை. ஒரே க்ஷணத்தில் சகலத்தையும் ஒரே ஞானத்தால் அறிகிறான். இந்த ஞானம் சூரியனுடைய தேஜஸ் போல் நித்தியமாயும் சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்று சொல்லப்பட்ட பிரம்ம ஸ்வரூபத்தைவிட வேறாகாததாயுமிருக்கிறது. இது தான் ஸஹ பிரம்மணா என்பதின் அர்த்தம். ஞானியானவன் பிரம்மமேயாகிறான். இந்த பிரம்ம ஸ்வரூபமாயிருந்துகொண்டே சகல கர்மங்களையும் அவன் ஏககாலத்தில் அனுபவிக்கிறான். சாதாரணமான மனிதனுடைய ஸ்வரூபம் உபாதியால் வளைபட்டிருக்கிறது. ஜலத்தில் காணப்படும் சூரியன் போல் பிரதிபிம்பமாயிருக்கிறது. இவன் சம்சாரி. தர்மாதி நிமித்தங்களை அபேக்ஷித்தும் சக்ஷுஸ் முதலிய இந்திரியங்களை அபேக்ஷித்தும் இவன் கர்மங்களை ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக அனுபவிக்கிறான். இப்படி ஞானி அனுபவிக்கிறதில்லை. அப்படியானால் அவன் எப்படி அவைகளை அனுபவிக்கிறான்? முன் சொன்னபடி சர்வஞ்ஞமாயும், சர்வ வியாபியாயும் சர்வாத்மாவாயும் இருக்கிற நித்தியப்பிரம்ம ஸ்வரூபமாகவே தான் இருந்துகொண்டு தர்மாதி நிமித்தங்களையும் சக்ஷுஸ் முதலிய இந்திரியங்களையும் அபேக்ஷிக்காமல், சகல கர்மங்களையும் ஒரேகாலத்தில் அனுபவிக்கிறான்.

து-:(5) மூன்றாவது சங்கைக்குச் சமாதானம்:—

ஸ: ஸ:=அந்த அதிகாரி(தான்)

அர்த்த:-विपश्चिता விபஶ்சிதா=மேதாவியான சர்வஞ்ஞமான சர்வது என்று ஞமாயிருக்கிறதோ அதுதான் விபச்சித் ஆக இருக்கமுடியும், தான் சர்வஞ்ஞனும் பிரம்மமாயுமிருந்துகொண்டு அவன் அனுபவிக்கிறான்.

इति ஊதி:-இந்த சப்தம் மந்திரம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது

(சு-வா:—தான் கர்த்தா என்கிற ஞானமிருக்கும் வரையில்ஒரே காலத்தில் சகலத்தையும் அனுபவித்தல் என்பது ஏற்படமாட்டாது. ஆகையால் பிரம்மமாகதான் சகலத்தையும் அனுபவிக்கிறான் என்று சுருதி சொல்லுகிறது. பிரம்மத்துடன் கூட தானும் சுகத்தை அனுபவிக்கிறான்—என்பது அர்த்தம்—என்பதாய் சுருதிக்கு அர்த்தம் செய்தால், துவைதம் ஏற்படும். பிரம்மமும் அந்தராத்மாவும் ஒன்றாக மாட்டா. ஆத்மாவுக்கு வேறாக சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்று சொல்லப்பட்ட பிரம்மமிருக்கிறது என்று பாவிக்கமுடியாது. ஸஹ என்பதற்கு அத்துடன்கூட என்பதுதான் அர்த்தம் வேறு அர்த்தமில்லை என்று சொல்லக்கூடாது. ஆகவே பிரம்மத்தை அறிந்த ஞானி சகலத்தையும் ஏககாலத்தில் அனுபவிக்கிறான் என்பது சுருதியின் அர்த்தம். பிரம்மஞானத்தால் அநிர்தாதிகள் நிவிர்த்தியான பின் ஆத்மாவைத்தவிர வேறு ஒன்றும் மிச்சப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் தான் பிரம்மஸ்வரூபமா யிருந்துகொண்டு சகலத்தையும் ஒரே க்ஷணத்தில் ஞானி அனுபவிக்கிறான். ஹிருதயாகாசத்தில் அந்தராத்மாவைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் பிரம்மத்தை சாக்ஷாத்கரித்தவனுக்கு பிரம்மமும் அந்தராத்மாவும் ஒன்றே. ஞானியைத் தவிர அறிய வேண்டியதாக ஒருவனுமில்லை என்பதைக்காட்டும் பொருட்டு, ब्रह्मणा विपश्चिता ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா என்கிற பதங்கள் ஒரே வேற்றுமையில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதினால் இரண்டும் ஒருவனையே கூறுகிறது என்று தெரியவருகிறது. அவித்தையால் இச்சைகள் ஏற்படுகின்றன. இச்சைகளால் கர்மத்தில் பிரவிர்த்தி ஏற்படுகிறது. பிரவிர்த்தியால் தர்மமும் அதர்மமும் ஏற்படுகிறது. இவைகள் துக்கத்துக்கு இருப்பிடமாகிய சரீரத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. ஆகவே ஞானியினிடத்தில் அவித்தை நாசமாய் விட்டபடியால் பிரவிர்த்திக் காரணமான யாதொரு மனோவிகாரமும் ஏற்படுகிறதில்லை.)

வி:—विपश्चिता விபஶ்சிதா=அநேக வஸ்துக்களை கிரகிக்கிற ஞானமுடைய

து:-(5) विपश्चिता விபஶ்சிதா=சர்வஞ்ஞமான

ब्रह्मणासह ப்ரஹ்மணாஸஹ=பரமாத்மாவுடன் அல்லது விரிஞ்சனுடன் (பிரம்மதேவருடன்)

அ:—(வி-வி:—ஸோऽஶ்நுதே ஸொऽஶ்நுதே என்கிற வசனத்தால் முன் சொன்ன பரப்பிராப்தி இன்னது என்பதை சுருதி விவரிக்கிறது. பிரம்மஞானி சகல பிராணிகளும் அனுபவிக்கிற சகல இச்சைகளையும் ஏககாலத்தில் அனுபவிக்கிறான். அஞ்ஞானியான புருஷன் தன்னுடைய கர்மத்துக்குத் தக்கபடி சரீரங்களை தரித்து, ஜலத்தில் சூரியன் தெரிவதுபோல் உபாதியால் ஆத்மாவுக்குப் பிரதிபிம்பமான ஜீவரூபத்தை அடைந்து, சக்ஷுஸ்முதலிய இந்திரியங்களால் அந்த அந்த போகங்களை அனுபவிக்கிறான். ஞானியோ சர்வஞ்ஞமான பிரம்ம ஸ்வரூபமாயிருந்து கொண்டு ஏககாலத்தில் சகலத்தையும் அனுபவிக்கிறான் என்று முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம்.

ஆக்ஷேபம்:—முண்டகோபநிஷத்தில் (III-1-4) சரீரத்தில் இரண்டு சேதனங்களிருப்பதாயும் ஒன்று கர்மபலத்தை அனுபவிப்பதாயும் மற்றொன்று சாட்சியாயிருப்பதாயும் சொல்லியிருக்கிறது. உபாதி சகிதமாயும், பிரதிபிம்பரூபமாயும், ஒரு சரீரத்தை அவலம்பித்துயிருக்கிற ஜீவன் அனுபவிக்கிறான். உபாதியற்றும், பிம்பரூபமாயும் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் பிரம்ம சைதன்னியம் சகல போகங்களையும் விளக்கிவைக்கிறது. இது ஞானி அஞ்ஞானி இருவர்களுக்கும் சமமாயிருக்க, ஞானிதான் சகல இச்சைகளையும் அடைகிறான் என்று சொல்ல வேண்டிய விசேஷகாரண மென்ன இருக்கிறது.?

உத்தரம்:—வித்வானானவன் சர்வ போகங்களையும் பிரகாசிக்கிற பிரம்மஸ்வரூபம் தான் தான், என்று அறிந்துசந்தோஷமடைகிறான். அஞ்ஞானியோ அப்படி அடைகிறதில்லை. இதுவே இருவர்களுக்கும் வித்தியாசம்.

ஆக்ஷேபம்—பிரம்ம சைதன்னியத்தால் சகல சரீரங்களிலுமுள்ள சகல சுகங்களும் பிரகாசமாகிறதுபோல் சகல துக்கங்களும் பிரகாசமாகட்டுமே? இந்த ஞானத்தால் ஞானியும் துக்கியாவான்.

உத்தரம்:—இப்படிச் சொல்லக்கூடாது. சாக்ஷியான பிரம்மத்தினிடத்தில் துக்கலேசமேயில்லை.

வி:—ब्रह्मणा ப்ரஹ்மணா பிரம்மத்தோடு கூட அதின் கலியாண குணங்களை அடைகிறான். பிரம்மத்தைவிட பிரம்மகுணங்கள் முக்தர்களுக்கு யோக்கியமாகையால் பிரதானங்களாக இருக்கின்றன. ஆகவே பிரம்மத்தோடு கூடவென்றுசொல்லப்பட்டது.

து:—(5) सर्वान् ஸர்வாந்=சகலமான

कामान् காமாந்=போகங்களை

अश्नुते அஶ்நுதே=அனுபவிக்கிறான்

அ:—கடோபநிஷத்தில்

सूर्यो यथा सर्वलोकस्य चक्षुर्न लिप्यते चाक्षुषैर्बाह्यदोषैः।
एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः ॥V-11॥

ஸூர்யோ யதா ஸர்வலோகஸ்ய சக்ஷுர் ந லிப்யதே சாக்ஷுஷைர் பாஹ்யதோஷை: ஏகஸ்ததா ஸர்வபூதாந்தராத்மா ந லிப்யதே லோகது:கேந பாஹ்ய: ॥V-11॥

அதாவது:—சகல லோகத்துக்கும் கண்ணாயிருக்கிற சூரியன் கண்களின் பாஹ்ய தோஷங்களால் பாதிக்கப்படாதது போல், சகல பூதங்களுக்கும் ஒரே அந்தராத்மாவாயிருப்பது உலக துக்கத்தால் பூசப்படுகிறதில்லை, என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆக்ஷேபம்.—துக்கம்போல் சுகத்துடனும் பிரம்மம் சம்பந்தப் படமாட்டாது என்று சொல்லுகிறோம்.

உத்தரம்,—சரிதான் சுகசம்பந்த மில்லைதான். சுகமோ பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபமே. தைத்திரீயம் III-6 ல் आनन्दं ब्रह्मेति व्यजानात् ஆநந்தம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் (பிரம்மம் ஆநந்தம் என்று அறி) என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது. பிரஹதாரணியகத்தில் (III-9-28) विज्ञानमानन्दं ब्रह्म விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரஹ்ம என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆநந்தமானது பிரம்மஸ்வரூபமாயிருந்தாலும் சித்தவிருத்தியால் பரிச்சேதத்தை அடைந்து விஷயாநந்தம் ஏற்படுகிறது. ஒருவன் ஒரு விஷயத்தில் இச்சைகொண்டு பிரவிர்த்திக்கிறான். அதையடையாமல் துக்கப்படுகிறான். ஒருக்கால் புண்ணிய வசத்தால் அதை அடைந்தால் கோறிக்கை நிறைவேறி அவனுடைய சித்தவிர்த்தி உள் திரும்பி அசாத்விகமாகிறது. அந்த விருத்தியானது பிரம்மாநந்தத்தை அதின் ஏகதேசத்தை அறிகிறது. இதுவே விஷயாநந்தம் எனப்படும். பிரம்மாதி ஸ்தம்பபரியந்தம் சகலத்துக்கும் இந்த விஷயாநந்தமுண்டு. இந்த விஷயாநந்தங்கள்தான் பிரகிருத சுருதியில் सर्वान् कामान् ஸர்வாந்காமாந் என்பதால் கூறப்படுகின்றன.

வி:—इति இதி=இந்த சப்தம் மந்திரத்தின் சமாப்தியைக் கூறுகிறது. சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்று சொல்லப்பட்ட வஸ்துவை அநந்தமாயும் சகலத்துக்கும் உபாதானமாயும் சர்வத்துக்கும் ஆந்தரமாயும் இருக்கிறதென்று விஸ்தாரமாகக்கூறுகிறது.

து:—பிரம்மத்தின் அதீனத்திலிருந்து சுகங்களை அடைகிறான் என்பது கருத்து.

(6) इति இதி=இந்த சப்தத்தை (2) ல் एषा उक्ता ஏஷா உக்தா என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது.

அ:—இச்சிக்கப்பட்டவைகளே இச்சைகளாகச்சொல்லப்படுகின்றன. பிராணிகள் சுகங்களையே இச்சிக்கிறார்கள். துக்கங்களை இச்சிக்கிற தில்லை. பிரம்மஞானியானவன் ஆநந்தத்தில் விருத்தியால் ஏற்படும் பரிச்சேதத்தைப் பாதித்து, பரிச்சேதமற்ற ஆநந்தைகரஸமான பிரம மமேதான் என்று அறிந்து செய்யவேண்டியதெல்லாம் செய்தாய் விட்டது, அடையவேண்டியதெல்லாம் அடைந்தாய்விட்டது என் கிற ஞானத்தால் எப்போதும் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் இந்த சந்தோஷம் அஞ்ஞானிக்கு இல்லை

இவ்விதமாக பிரம்மம், அதை அறிதல், அதை அடைதல் ஆகிய மூன்றும் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டன.)

இதுவரையில் சொன்னதற்கும் இனி சொல்லப்போகிறதற்கும் சம்பந்தம்.—

இந்த வல்லி முழுமையின் தாத்பரியம் ब्रह्मविदाप्नोतिपरम् ப்ரஹ்மவி தாப்நோதிபரம் என்கிற பிராமணவாக்கியத்தால் சூத்திரரூபமாய் சொல்லப்பட்டது. இந்த சூத்திரரூபமான அர்த்தம். सत्यंज्ञानं ஸத்யம்ஜ்ஞாநம்=முதலிய மந்திரபாகத்தால் சுருக்கமாய் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டது.

இதின் அர்த்தத்தையே விஸ்தாரமாய் நிச்சயிக்கும் பொருட்டு சுருதியே விருத்திரூபமான तस्मात् தஸ்மாத் முதலிய கிரந்தத்தை ஆரம்பிக்கிறது.

மந்திரம்-பிராமணம்:

(வி-வி.—வேதத்தில் மந்திரம் பிராமணம் என இரண்டு பாகங் களுண்டு. இந்த பிரம்மவல்லி பிராமணரூபம். பிராமணம் 8 விதம். இவைகளின் பேதம் பிரஹதாரணியகத்தில் (II-1-10) அடியில் வரு மாறு சொல்லியிருக்கிறது.

(1) இதிஹாசம்.—பிருகுவானவன் தகப்பனாரை அடைந்து கேட்டான் (தைத்திரீயம III-1)

(2) புராணம்.—சிருஷ்டியைச் சொல்லும் வாக்கியம் (ஷை.)

(3) வித்தை அல்லது உபாசனை.—மஹாசம்ஹிதைகளை எவன் அறிகிறானோ (ஷை 1-3)

அ:—பிரமாணவாக்கியம்

स्वयोग्यंब्रह्मविद्भुङ्क्ते विरंचेनपरेणच ।
ब्रह्मणासहतद्भस्यः सुखमेवनदुष्कृतम् ॥ यजुर्विवेके ॥

ஸ்வயோக்யம்ப்ரஹ்மவித்புங்க்தே விரிஞ்சேநபரேணச ।
ப்ரஹ்மணாஸஹதத்பஸ்ய: ஸுகமேவநது்ஷ்க்ருதம் ॥
(யஜுர்விவேகே)

அ:—(4) உபநிஷத்து.—இரகசியார்த்தோபதேசம் (ஷை I-11)

(5) சுலோகம்.—உதாகரணமாய் இனி சொல்லப்படும்வைகள்.

(6) சூத்திரம்.—பிரம்மவித்து (ஷை II-1)

(7) அனுவியாக்கியானம்.—சூத்திரத்திலுள்ள பதங்களை வரிசைப்படி வியாக்கியானம் செய்தல், சத்தியம் (ஷை)

(8) வியாக்கியானம்.—அனுவியாக்கியானத்தில் உள்ள பதங்களுக்கு விசேஷமாய் அர்த்தம் செய்தல்,

तस्माद्वाएतस्मात् தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத்=முதல் अन्नात्पुरुषः அந்நாத்புருஷ: முடியும் வரையிலுள்ள பாகம் வியாக்கியான ரூபம் ஏனெனின் அனுவியாக்கியானத்தில் பிரம்மம் அநந்தம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. எப்படி அநந்தம் என்பதைக்காட்டும் இந்த பாகத்தில் சிருஷ்டி கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அநந்தம் என்பதை, காட்டச் சாதகமாயிருக்கும் சிருஷ்டியை அடியிற்கண்ட சுருதிபாகம் விவரிக்கிறது.)

III (7) तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः ।

தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶ: ஸம்பூத: ।

(8) आकाशाद्वायुः । ஆகாஶாத்வாயு: ।

(9) वायोरग्निः । வாயோரக்நி: ।

(10) अग्नेरापः । அக்நேராப: ।

(11) अद्भ्यः पृथिवी । அத்ப்ய: ப்ருதிவீ ।

(12) पृथिव्या ओषधयः । ப்ருதிவ்யா ஓஷதய: ।

(13) ओषधीभ्योऽन्नम् । ஓஷதீப்யோऽந்நம் ।

(14) अन्नात्पुरुषः ॥ 3 ॥ அந்நாத்புருஷ: ॥ 3 ॥

பதவுரை.

(7) तस्मात् वै தஸ்மாத்வை—அந்த
एतस्मात् ஏதஸ்மாத்=இந்த
आत्मनः ஆத்மந:=ஆத்மாவினின்றும்
आकाशः ஆகாஶ:=ஆகாசம்
संभूतः ஸம்பூத:=உண்டாயிற்று.
आकाशात् ஆகாஶாத்=ஆகாசத்தினின்றும்
वायुः வாயு:=வாயு (உண்டாயிற்று)
(9) वायोः வாயோ=வாயுவிலிருந்து
अग्निः அக்நி:=அக்கினி (உண்டாயிற்று)
(10) अग्नेः அக்நே:=அக்கினியினின்றும்
आपः ஆப:=ஜலங்கள் (உண்டாயின)
(11) अद्भ्यः அத்ப்ய:=ஜலங்களினின்றும்
पृथिवी ப்ருதிவீ=பூமி (உண்டாயிற்று)
(12) पृथिव्याः ப்ருதிவ்யா:=பூமியினின்றும்

ओषधयः ஓஷதய:=ஓஷதிகள் (செடி, கொடி முதலியவைகள் உண்டாயின.)

(13) ओषधिभ्यः ஓஷதிப்ய:=ஓஷதிகளினின்றும்
अन्नं அந்நம்=அன்னம் (உண்டாயிற்று)
(14) अन्नात् அந்நாத்—அன்னத்தினின்றும்
पुरुषः புருஷ:=புருஷன் (உண்டானான்.)

மந்திரத்தின் ஆரம்பத்தில் सत्यंज्ञानं अनन्तंब्रह्म ஸத்யம்ஜ்ஞாநம் அநந்தம்ப்ரஹ்ம என்று சொல்லப்பட்டது. எப்படி பிரம்மம் சத்திய மாயும், ஞானமாயும், அநந்தமாயுமிருக்கக்கூடும்.

(ஆ.—மற்ற பதார்த்தங்களைவிட வேறான பதார்த்தம் பிரம்மம். தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதங்கள் அவைகளுக் கிருப்பதுபோல் பிரம் மத்துக்கு மிருக்கவேண்டும். அவைகளைப்போல் பிரம்மமும் அந்ரி தம், ஜடம், அந்தம் இப்படி இருக்கவேண்டும். எப்படி சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்று சொல்லலாம்.)

உத்தரம்.—அநந்தம் என்பது தேசத்தாலும், காலத்தாலும் வஸ் துவாலும் மூன்று விதமாயிருக்கிறது. ஆகாசமானது தேசத்தால் அநந்தம். அதற்கு தேசத்தில் பரிச்சேதம் (இவ்வளவுதான் என்பது) இல்லை. காலத்தாலாவது, வஸ்துவாலாவது ஆகாசத்துக்கு அநந் தத்தன்மை ஏற்படவில்லை. ஏனெனின் அது காரியம். (அதுவும்ஒரு காலத்தில் உண்டாயிருக்கிறது. அதுபோல் இதர பதார்த்தங்களு மிருக்கின்றன. ஆகையால் காலத்தாலும் வஸ்துவாலும் அது அநந்

தமன்று.) ஆகாசம்போல் பிரம்மம் காலத்தால் முடிவு வுள்ளதா யில்லை. ஏனெனின் அது காரியமன்று. எந்த வஸ்து காரியமோ அது காலத்தால் பரிச்சேதத்தை அடைகிறது. பிரம்மமோ அகாரியம், ஆகையால் காலத்தாலும் அது அநந்தம். அப்படியே வஸ்துவாலும் அது பரிச்சேதமற்றது. எப்படி வஸ்துவால் அநந்தத்தன்மை ஏற்படுகிறது? சகலமும் இதைத்தவிர வேறாக இல்லாததால், எந்த வஸ்து பின்னமாயிருக்கிறதோ அது வேறு வஸ்துவுக்கு அந்தமாயிருக்கிறது. ஒரு வஸ்துவில் புத்தியானது பிரவிர்த்தித்திருக்கும்போது வேறு வஸ்துவினின்றும் அது திரும்பிவிடுகிறது. எந்த வஸ்துவானதுவேறுவஸ்துவினின்றும் புத்தியை திருப்பிவிடுகிறதோ அது அதற்கு அந்தமாயிருக்கிறது. பசு என்கிற புத்தியானது குதிரையினின்றும் திரும்பிவிடுகிறது. ஆகையால் குதிரையால் பசுபுத்தி முடிவு பெறுகிறபடியால், பசு என்பது அந்த முள்ளதாக ஆகிறது. இந்த அந்தம் பின்ன பதார்த்தங்களில் காணப்படுகின்றது. பிரம்மத்தினிடத்தில் இப்படிப்பட்ட பேதமில்லை. ஆகையால் வஸ்துவாலும பிரம்மம் அநந்தமாயிருக்கிறது.

ஆக்ஷேபம்.—பிரம்மம் சகலத்தைவிட வேறல்லவென்று எப்படிச் சொல்லலாம்?

உத்தரம்.—சகல வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதால் சொல்லலாம். காலம், ஆகாசம், முதலிய சகல வஸ்துக்களுக்கும் பிரம்மம் காரணம்.

ஆக்ஷேபம்.—காரியத்தை அபேக்ஷித்து பிரம்மம் வேறு ஆகையால் அது அந்தமுள்ளது என்று சொல்லுகிறோம்.

உத்தரம்.—அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. காரிய வஸ்துக்கள் பொய். காரணம் என்கிறபுத்தி விலகும்படியாக காரணத்தைவிட வேறான காரியரூபவஸ்து யாதொன்றுமில்லை. ஏனெனின் சாந்தோக்கியம் VI-1-4 ல் விகாரங்களெல்லாம் பெயர் மாத்திரமே, மிருத்தே சத்தியம், அதுபோல் சத் என்பதே சத்தியம் என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் ஆகாசம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாயிருப்பதினால் பிரம்மம் தேசத்தால் அநந்தம். ஆகாசம் தேசத்தால் அநந்தம் என்பது பிரசித்தம். அதற்கு இது காரணம். ஆகையால் ஆத்மா தேசத்தால் அநந்தம் என்பது ஏற்படுகின்றது. எங்கும் வியாபிக்காததினின்றும் எங்கும் வியாபிக்கும் வஸ்து உண்டானது லோகத்தில் யாதொன்றும் காணப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவுக்குத் தேசத்தால் சுத்தமாய் அந்தமில்லை என்பது நிச்சயம். அப்படி

அ:—காரியமாக இராதபடியால் காலத்தாலும் அந்தம் ஏற்படுகிறதில்லை. அதைவிட வேறானவஸ்து வில்லாததாலும் வஸ்துவாலும் அந்தம் ஏற்படுகிறதில்லை. ஆகைபால் தான் அது அத்திபந்தம் சத்தியம்.

ஆ-சு-வா.—இனி வரப்போகிற கிரந்தத்தில் பிரம்மம் மூன்று விதத்திலும் அநந்தம் என்பதும் காரியகாரண பாவங்கள் பொய் என்பதும் நிரூபிக்கப்படுவதால், சுருதியானது சிருஷ்டியைச் சொல்லுவதிலும் பிரம்மத்தின் வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதில் கருத்து கொள்ளுகிறதே தவிர, சிருஷ்டியைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமென்பதாய் கருத்துக் கொள்ளவில்லை என்று அறியவேண்டியது.)

ஆத்ம-பிரம்ம ஐக்கியம்.

तस्मात् தஸ்மாத்=இந்த பதம் சூத்திரரூபமான மூல வாக்கியத்திலுள்ள பிரம்மத்தைக் கூறுகிறது.

एतस्मात् ஏதஸ்மாத்:=இந்த சப்தம் மந்திரவாக்கியத்தில் பிந்தி விவரிக்கப்பட்ட பிரம்மத்தைக் கூறுகிறது.

வி:—III-(7) तस्मात्वा एतस्मात् आत्मनः தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந:=பிரம்மவித் ஆப்நோதி பரம் என்கிற பிராமணத்தில் சொல்லப்பட்டும் சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்கிற மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிற பிரம்மத்தினிடமிருந்து

आकाश: ஆகாஶ:=ஆகாசமானது

संभूत: ஸம்பூத:=உண்டாயிற்று. இவ்விடத்தில் तत्तेजऐक्षत-தத்தேஜ ஐக்ஷத=ता आपऐक्षन्त தா ஆப ஐக்ஷந்த என்கிற வாக்கியங்களில் தேஜஸ் முதலியவைகளுக்கு சாங்கற்பம் முதலியவை இருக்

து:—அ-கை:—பிரம்மம் ஜகத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணம் என்று சொல்லப்பட்டது. ஜகத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணம் பஞ்சமகாபூதங்கள். பிரம்மம் அவைகளுக்குள் இருந்துகொண்டு ஜகத்தை உண்டுபண்ணும்படியான சக்தியை அவைகளுக்குக் கொடுக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தைக் கூறும்பொருட்டு சிருஷ்டியின் உற்பத்தியை வர்ணிக்கிறார்.

तस्मात् தஸ்மாத்=பிரம்மவித் ஆப்நோதி பரம் என்பதால் மோக்ஷ இச்சையுள்ளவன் எதை அறியத்தக்கவன் என்று முன் சொல்லப்பட்டதோ

एतस्मात् ஏதஸ்மாத்=அப்படிப்பட்ட சத்தியம் முதலிய பதங்களால் கூறப்பட்ட பரப்பிரம்மத்தினின்றும்

आकाश: ஆகாஶ:=ஆகாசமானது

संभूत: ஸம்பூத:=உண்டாயிற்று

இவ்விடத்தில் ஆகாசம் முதலிய பதங்களால் பூதங்கள், அவைகளின் அபிமானி தேவதைகள், இந்த தேவதைகளின் சரீரங்கள், இம்மூன்றுக்குள்ளிருக்கும் ஹரி இந்நான்கையும் அறியவே

அ:—तस्मात् ...सम्भृतः தஸ்மாத்...ஸம்பூத:—

முதலில் பிராமணவாக்கியத்தில் சூத்திரரூபமாய் எது சொல்லப்பட்டதோ, எது சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரம்மம் என்பதாய் பிறகு விவரிக்கப்பட்டதோ, அந்த இந்த பிரம்மத்தினின்றும், ஆத்மாவினின்றும் ஆத்மசப்தத்தால் கூறப்பட்ட பிரம்மத்தினின்றும் ஆகாசம் உண்டாயிற்று. பிரம்மமானது சகலத்துக்கும் ஆத்மா. சாந்தோக்கியம் VI-8-7 ல் तत्सत्यंसआत्मा தத்ஸத்யம்ஸஆத்மா (அது சத்தியம் அது ஆத்மா) என்று சொல்லியிருப்பதால் பிரம்மம் ஆத்மா. நம்முடைய ஆத்மாவாக நம்மிடத்திலிருக்கிற பிரம்மத்தினின்றும் ஆகாசம் உண்டாயிற்று.

(சு-வா.— ब्रह्मविदाप्नोतिपरं ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் என்பதில் பிரம்மத்தை அறிகிறவன் பிரம்மத்தை அடைகிறான் என்று சுருதி சொல்லுகிறது. ब्रह्मणाविपश्चिता ப்ரஹ்மணாவிபஶ்சிதா என்கிற இடத்தில் விபச்சித் (ஞானி) என்னும் பதமும் பிரம்ம பதமும் ஒரே வேற்றுமையில் உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால், பிரம்மமும் ஞானியும் ஒன்று என்பதை சுருதி காட்டுகிறது. ஆகையால் ஆத்மாவும் பிரம்மமும் ஒன்று. பிரகிருத வாக்கியத்திலும் तस्मात्एतस्मात् தஸ்மாதேதஸ்மாத் என்கிற பதங்கள் ஒரே வேற்றுமையில் உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் பிரம்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்று தெரியவருகிறது. என்னிடமிருந்து சகலமும் "உண்டாகிறது என்னிடம் லயமாகிறது நான்தான எல்லாவற்றையும் தரிக்கிறேன்" என்று சுருதி சொல்லுவதாலும் பிரபஞ்சத்துக்கு இரண்டு காரணங்களிருக்கமாட்டாதாகையாலும் பிரம்மமும் ஆத்மா அதாவது அந்தராத்மாவும் ஒன்று என்பது தெரியவருகிறது.

(வி-வி.—அது என்பது விலகியிருக்கும் விஷயத்தைக் கூறுமானதால் तस्मात् தஸ்மாத் என்பது விலகியிருக்கிற சூத்திரத்திலுள்ள பிரம்ம சப்தமும் பரசப்தமும் எதைக் கூறுகின்றனவோ அதைக்கூறுகிறது. இது என்பது சமீபத்திலிருக்கிறதைக் கூறுமானதால் एतस्मात् வா தஸ்மாத் என்பது சமீபத்திலிருக்கிற சூத்திரவியாக்கியான ரூபமான ரிக்கிலுள்ள சத்தியம் முதலிய பதங்களாலும் நிஹித சப்தத்தாலும் எந்த வஸ்து கூறப்பட்டதோ அதைக் கூறுகிறது. वै வை சப்தம் நிச்சயத்தைக் கூறுகிறது. இந்த மூன்று பதங்களும் ரிக்கினாலும் சூத்திரத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட வஸ்து ஒன்று என்பதாய் தெரியவருகிறது.

வி:—கிறதாக சொல்லியிருப்பதால், ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ் முதலியசப்தங்களுக்கு அவைகளைசரீரமாக உடைய பரமாத்மாவென்று அர்த்தம். அப்படியே तेजोऽतस्तथाह்याह தேஜோऽதஸ்ததாஹ்யாஹ என்கிற பிரம்மசூத்திர (II-3-10) அதிகரணத்தில் சித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

து:—ண்டியது. ஹரியானவர் இம்மூன்றுக்கும் சக்தி முதலியவைகளைக் கொடுப்பதினால் அவைகளுக்குள் இருக்கிறார் என்று அறியத்தக்கது.

அல்லது, பரோக்ஷத்தைக்கூறும் तत् தத் சப்தம் சாஸ்திரத்தால் தெரியக்கூடிய பிரம்மத்தைக்கூறுகிறது. वै வை சப்தம் அந்த பிரம்மம் சகல வேதாந்தங்களிலும் பிரசித்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. பிரத்தியக்ஷத்தைக் கூறும் एतद् ஏதத் சப்தம் பிரத்தியக்ஷானுபவத்தால் தெரியக்கூடிய பிரத்தியகாத்ம ஸ்வரூபத்தைக்காட்டுகிறது. இதை தெளிவாக்கும் பொருட்டு आत्मनः ஆத்மந: என்னும் பதம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐந்தாம் வேற்றுமையின் பிரயோகமும் இதையே காட்டுகிறது.

பிரம்மம் உபாதான காரணம்.

சகல பிராணிகளுக்குள் யாதொரு பிரத்தியகாத்மாவான (அந்தராத்மாவான) பரப்பிரம்மமுண்டோ அதுவே ஆகாசம் முதலிய சகல வஸ்துக்களும் உண்டாவதற்குக் காரணமான பிரகிருதி என்பது (ஆத்மந:) என்னும் ஐந்தாம்வேற்றுமை பிரயோகத்தால் தெரியவருகிறது. ஐந்தாம் வேற்றுமையானது உபாதானத்தைக்கூறும் என்று பாணினீ சொல்லியிருக்கிறார். பிரம்மத்தினின்றும் ஆகாசம் உண்டாயிற்று என்பதினால் ஆகாசத்துக்கு பிரம்மம் உபாதானகாரணம் என்று ஏற்படுகிறது. பிரகிருதி என்பது எதினால் காரியமானது விசேஷமாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ அது என்று அர்த்தம். மிருத் முதலியதுபோலும். கடவிஷயத்தில் குயவனும் காரணமாயிருந்தாலும் மிருத்போல் அவன் கடத்திலேயே சேர்ந்திருக்கவில்லை. ஆகையால் அவன் உபாதானகாரணமன்று. ஒரு காரியம் உண்டாகிற விஷயத்தில் உபாதானமே முக்கியமானதால், உபாதானத்தையே பிரகிருதி என்று அறியவேண்டியது.

ஆக்ஷேபம்.—மாயையை பிரகிருதியாகச் சொல்லலாம், பிரம்மத்தை எப்படிச்சொல்லலாம்? சுவேதாசுவதரத்தில் IV-10 ல் मायान्तुप्रकृतिं विद्यात् मायिनन्तुमहेश्वरम् மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத் மாயிநந்து மஹேஸ்வரம் (மாயையை பிரகிருதி என்றும், மஹேசுவரனை மாயையையுடையவரென்றும் அறி.) என்று சொல்லியிருக்கிறது.

து:-சம்பூதசப்தத்தால் எவ்விடத்தில் எப்படி உற்பத்தி உண்டாகிறதோ அவ்விடத்தில் அப்படி அறியவேண்டியது. (திருஷ்டாந்தம்:—ஆகாசத்தில் ஹரியின் ரூபம் பிரகடமாகுதல் ஆகாசத்தின் அபிமானி தேவதைக்கு ஆகாசத்தில் அபிமானம் உண்டாகுதல்; இந்த அபிமானி தேவதைக்கு தேகமும் பூதாகாசரூபமும் பரிணமித்தல் ஆகிய இவைகளை அறியவேண்டியது.

உத்தரம்.—இதில் தோஷமில்லை. மாயையானது பிரம்மத்தின் சக்தியே. அது ஸ்வதந்திரமாக இல்லை. அது சக்தி என்பதும் அந்த உபநிஷத்திலேயே VI-8 ல் परास्य शक्तिः பராஸ்யஶக்தி: என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது. சக்தியானது ஆசிரயத்தை விட்டுத் தனியாக இருப்பதாய் ஒரு இடத்திலும் காணப்படவில்லை. ஆகையால் சக்திரூபமான மாயையானது பிரகிருதி என்று சொல்லுவது சக்தியுடன் கூடின பிரம்மமானது பிரகிருதி என்று சொல்லுவதற்குச் சமானமே. வேறு சுருதியில் கூறப்படும் பிரகிருதி ரூபமான பரமாத்மாவே மாயீயே மஹேசுவரனே இவ்விடத்தில் ஆத்மந : என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமைபதத்தால்கூறப்பட்டிருக்கிறான். அந்த மாயியான பரமாத்மாவினிடமிருந்து ஆகாசம் உண்டாயிற்று. பரமாத்மாவே ஆகாசம் வாயு முதலிய ஆகாரமாகத் தோன்றுகிறார் என்பது கருத்து.

சிருஷ்டிவிஷயமாய் 3-வித அபிப்பிராயங்கள்.

(1) மிருத் ரூபமான உபாதானகாரணம் தனக்கு அன்னியமான கடத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. (2) பால்ரூபமான உபாதானகாரணம் தானே தயிராக பரிணமிக்கிறது. (3) ரச்சுரூபமான உபாதானகாரணம், அஞ்ஞானத்துடன் கூடி சர்ப்பாகாரமாகக் காணப்படுகிறது. நையாயிகர்கள் மிருத்கட திருஷ்டாந்தத்தை அனுசரித்து பிருதிவிமுதலிய சகல ஜகத்தும் பரமாணுக்களால் உண்டாகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். சாங்கியர்களோ பால் தயிர் திருஷ்டாந்தப்படி சத்வரஜஸ் தமோகுண ஸ்வரூபமான பிரதானமே மஹத் அகங்காரம் முதலிய ஜகதாகாரமாக பரிணமிக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். வேதாந்திகள் இரச்சு சர்ப்பம்போல் சர்வ ஜகத்கற்பனைக்கும் அதிஷ்டானமான அகண்டைகரஸமான பிரம்மமே தன்னுடைய மாயையால் ஆகாசம் முதலிய ஜகதாகாரமாகக் காணப்படுகிறதென்கிறார்கள். இவைகளில் ஆரம்ப (முதலாவது) பரிணாம (இரண்டாவது) பக்ஷங்கள் பிரம்மசூத்திரத்தில் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அப்படியானால் மஹரிஷிகளால் ஏறப்பட்ட அந்த இரண்டு சிருஷ்டி விஷயமான வசனங்களுக்குப் பிரயோசனமென்ன?

மந்தபுத்தி யுள்ளவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யும்பொருட்டு அவாந்திர சிருஷ்டிகளை இந்த வசனங்கள் கூறுகின்றனவென்று சொல்லுகிறோம். எந்த புருஷன் லோகாயதனமதத்தை அனுசரித்து (1) தேகமே ஆத்மாவென்பதாய் பாவித்து, ஸ்வர்க்கத்துக்கும் நரகத்துக்கும் போகிறவனாகிய தேகத்தைவிடவேறான ஆத்மாவை அறி

யவில்லையோ (2) ஆனதால், ஜொதிஷ்டோமாதி கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வில்லையோ, (3) உபாசியமான ஈசுவரனை அறியாமல், பிரம்ம லோகத்துக்குச் சாதகமான ஈசுவரோபாசனையில் பிரவிர்த்திக்கவில்லையோ, அப்படிப்பட்டவன் ஜீவனையும் ஈசுவரனையும் அறியவேண்டுமென்கிற கருத்துடன் கௌதமரிஷியானவர் பரமாணுக்களினின்றும் பிருதிவீ முதலியவைகள் உண்டாயின வென்று சொன்னார். மூலகாரணமான பரப்பிரம்மத்தினின்றும் ஆகாசம், காலம், திக்கு, பரமாணுக்கள் எப்போது உண்டாயினவோ, அப்போது அவைகளினின்றும் சிருஷ்டியானது கௌதமர் சொல்லியபடி உண்டாகக்கூடும். இந்த மதத்தால் வேதாந்த மதத்துக்குப்பாதகம் உண்டாகவில்லை. மாயாவாதத்துக்கு ஒன்றும் தோஷமில்லை. பிரம்மாமுதல் ஸ்தம்ப பரியந்தம் சகல பிராணிகளுக்கும் விசித்திர சம்சார பிராந்தியைக் கொடுக்கும் மாயையே திருசியமான கௌதம மதபிராந்தியை உண்டுபண்ணுகிறபடியால் மாயாவாதம் பாதிக்கப்படவில்லை. திருசியமானதா யிருப்பதாலேயே அது பிராந்தி ரூபமாயிருக்கிறது.

இந்த நியாயப்படி வேதாந்திகள் கூறும் சிருஷ்டியும் பிராந்தி ரூபமா யிருக்கவேண்டுமே. பிராந்திதான். சகல சிருஷ்டிகளும் பிராந்தி என்று உபதேசிக்கும் பொருட்டே வேதாந்தம் பிரவிர்த்தித்திருக்கிறது. எப்படி கௌதமர், தேகத்தைவிட வேறாயும், ஸ்வர்க்கத்தை அடைய யோக்கியனாயும், கர்த்தாவாயும் ஜீவன் இருக்கிறான் என்பதை மந்தபுத்தி யுள்ளவர்களுக்கு உபதேசிக்க யத்தனித்தாரோ அப்படி மத்தியமாதிகாரிகள் பிரம்மத்தைஅறியும்பொருட்டு, கர்த்தாவாக இராமலும், சாக்ஷியாயும், சித்ரூபமாயும், அசங்கமாயுமிருக்கிற ஆத்மாவை போதிப்பதற்காக சாங்கிய சாஸ்திரத்தை ஏற்படுத்தினார். சாங்கிய சாஸ்திரத்தில் பரமாணுக்களுக்கு முன்னிருந்த அவாந்திர சிருஷ்டியானது சித்அசித் இவைகளை பிரித்தறியும் பொருட்டு கூறப்பட்டிருக்கிறது. அகண்டா காரமான பிரம்மத்தினிடத்தில் மாயையால் சித், ஜடங்களின் பேதம், சித்ஸ்வரூபமான ஜீவர்களின் பரஸ்பர பேதம், சத்வம் முதலிய குணங்களின் பேதம், இவைகள் ஏற்படுகின்றன. இவைகளுக்குப் பிறகு உண்டாகிற சிருஷ்டியானது சாங்கியர் சொல்லிய கிரமத்தை அனுசரிக்கிறது. உபாசியமான ஈசுவரனை பிரித்தறியும் பொருட்டு சைவாகமங்களில் சாங்கியர்களின் 25 தத்துவங்களுக்கு முன் 11 தத்துவங்களிருந்தன வென்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது.

சுருதியானது சிருஷ்டியைப்பற்றி திருஷ்டாந்தம் சொல்லுவதற்காக ஆகாசம் முதல் ஸ்வல்பம் கூறுகிறது. சிருஷ்டியை முழுமையும் சொல்லவும் முடியாது, பிரயோசனமுமில்லை. பிரம்மத்தை அறிவதற்கு அது மார்க்கமாயிருப்பதால் அது கூறப்படுகிறது. அந்தமார்க்கம் ஸ்வல்பத்தைக் கூறுவதாலும் சித்திக்கிறது. இதுதான் சிருஷ்டியைச் சொன்னதின் பிரயோசனமென்பது ஸ்ரீ கௌடபாதாசாரியாரும் மாண்டூக்கிய காரிகையில் (III-15) சொல்லியிருக்கிறார். சிருஷ்டியை உபாசி என்றாவது அறி என்றாவது ஒரு விடத்திலும் சொல்லப்படாதபடியால், சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணம் ஆகமம் இவைகளில் சிருஷ்டி பரஸ்பரம் விருத்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் வார்த்திககாரரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் பிரஹதாரணியக உபநிஷத்தின் வார்த்திகத்தில் (I-4-402)

ययायययाभवेत्पुंसां व्युत्पत्तिःप्रत्यगात्मनि ।
सासैवप्रक्रियेहस्यात्साध्वीसाचानवस्थिता ॥

யயாயயாஹவேத்பும்ஸாம் வ்யுத்பத்தி: ப்ரத்யகாத்மநி ।
ஸாஸைவப்ரக்ரியேஹ ஸ்யாத்ஸாத்வீஸாசாநவஸ்திதா ॥

அதாவது:—பிரத்தியகாத்மா விஷயத்தில் எதனால் மனிதனுக்கு ஞானத்தை உண்டாக்கமுடியுமோ, அதுவெல்லாம் வேதாந்தத்தில் கிராஹ்யமே. எல்லாருக்கும் ஒரே ஒருமார்க்கம் சொல்லப்படவில்லை என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறார். வெகுபெயர்கள் வெகு ஸ்வப்நங்களைப்பார்க்கிறார்கள். ஒன்றைத்தான் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது மற்றவைகளை அங்கீகரிக்கக் கூடாதென்கிற நியமமில்லை.)

சிருஷ்டியின் மித்தியாஸ்வரூபம்.

(சு-வா:—பிரம்மம் எந்த பதார்த்தத்தைவிடவும் வேறாக இராதபடியாலும், காரணமாகவாவது காரியமாகவாவது இராதபடியாலும், ஏகமாயிருப்பதாலும், பரப்பிரம்மத்தினின்றும் சிருஷ்டி உண்டாயிற்று என்று சொல்லக்கூடாது. பிரம்மத்தைவிட வேறான சகலமும் காரியம் என்று சொல்லவேண்டும். பிரம்மம் கூடஸ்தமானதால் காரணமாகமாட்டாது. பிரம்மத்தின் ஸ்வபாவமே காரணமென்று சொன்னால், பிரம்மம் எப்போது மிருப்பதால் ஜகத்தும் எப்போதுமிருக்கவேண்டும். ஆனால் அனுபவத்தில் அப்படியில்லை. அவித்தையே சிருஷ்டிக்குக் காரணமாயிருக்கவேண்டும். தேசகாலங்கள் அவித்தையால் ஏற்படுவதால் அவைகள் காரணமாகமாட்டா. அப்படியே கர்மம், தேவதைகள், ஈசுவரன், ஒன்றும் காரணமாகமாட்டாது. அவித்தையே காரணமாக இருக்கவேண்டும்.)

ஆகாசம்.

சப்தகுணத்தோடு கூடியும், ரூபமுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு அவகாசம் கொடுக்கிறதாயுமிருக்கிறது ஆகாசம்.

(வி-வி.—உபாதானகாரணமாகிய மாயா விசிஷ்ட பிரம்மத்தினின்றும் உண்டாகிற ஆகாசத்தில் பிரம்மத்தின் அம்சமும் மாயையின் அம்சமும் கலந்திருக்கிறது. சத்தியம் ஞானம் பிரம்மம் என்று சொல்லியிருப்பதால் பிரம்மம் சத் அதாவது இருக்கிறது என்று ஏற்படுகிறது.

सदेवसोम्य ஸதேவஸொம்ய என்று ஆரம்பித்து

तत्सत्यं ஸத்ஸத்யம் என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகாசம் अस्ति அஸ்தி என்பதினால் இருக்கிறது என்று ஏற்படுகிறது.

மாயை என்றால் ஆச்சரியம். வித்தையாடியானவள் கிரகம், பர்வதம் முதலியவைகளை விழுங்கிவிடும்போது இது என்ன மாயை, ஆச்சரியம் என்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். பொத்தலன்றியில் வெங்கலம்போல் கனமாயிருக்கிற கண்ணாடியில் விசாலமான ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்பம் தோன்றுவது எப்படி ஆச்சரியமோ, அப்படி இடவழியன்றியிலும், சத்தியஞான அநந்த ஆநந்த ஏகரஸமான பிரம்மத்தினிடத்தில் ஏற்படக்கூடாத ஆகாசம் எப்படித் தோன்றுவது ஆச்சரியமே. வீடுமுதலியவைகளை விழுங்குதல்வித்தையாடியைத்தவிர மற்ற எவனுக்கும் சத்தியமாகாதபடியால் ஆச்சரியம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே ஆகாசாதிகளை ஈசுவரனைத்தவிர வேறு ஒரு ஜீவனும் செய்ய முடியாதபடியால் ஆச்சரியம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ஆகாசம் ஆச்சரியரூபமாயிருப்பதால் மாயையின் அம்சத்துடன் கூடியிருக்கிறது.

அவகாசத்தைக் கொடுக்கும் அம்சம் ஆகாசத்தினுடையதே. பர்வதத்தின் குகை முதலிய இடங்களில் கேட்கப்படும் பிரதித்வனியானது ஆகாசத்துடன் கூடினதாகத் தோன்றுவதால் ஆகாசத்தின் குணமென்று சொல்லப்படுகிறது.

பிரம்மத்தின் காமசங்கல்பங்களால் சிருஷ்டி.

முன் சொன்னபடி சப்தமாத்திரத்தை குணமாயுடையதாயும் ரூபமுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு அவகாசத்தைக் கொடுக்கிறதாயும் இருக்கிற ஆகாசத்தைச் சிருஷ்டிக்கிற விஷயத்தில் காமசங்கற்பங்கள் மட்டும் மாயாவிசிஷ்டமான பிரம்மத்தினுடையவை. ஆகாசத்தை சிருஷ்டிக்கிறேன் என்பதான இச்சை காமமெனப்படும். முன் சொன்ன ஸ்வரூபமாக ஆகாசம் ஏற்படும் என்கிற பாவனை சங்

அ:—கல்பமெனப்படும். பிரம்மத்துக்கு மனது இல்லாதபடியால் மனோவிருத்திரூபமான பாவனை இல்லாவிட்டாலும், அசிந்திய சக்தி ரூபமான மாயையே கர்ம சங்கற்பங்களாகிற இரண்டு விருத்திகளாகவுற்பட்டுகிறது. இந்திரியமற்ற பிரம்மத்துக்கும் சக்திபலத்தால் சகல வியவஹாரமும் கூடும் என்பது.

अपाणिपादो जवनोग्रहीता पश्यत्यचक्षुः सशृणोत्यकर्णः ।

அபாணிபாதொ ஜவநொ ஗்ரஹீதா பஶ்யத்யசக்ஷு꞉ ஸஶ்ரு ணொத்யகர்ண꞉ ।

அதாவது:—காலில்லாமல் நடக்கிறான், கையில்லாமல் கிரகிக்கிறான், கண்ணில்லாமல் பார்க்கிறான், காதில்லாமல் கேட்கிறான் என்பதாய் சுவேதாசுவதரம் III-19 ல் சொல்லியிருக்கிறது.

முந்தின சிருஷ்டியில் சகல பிராணிகளால் செய்யப்பட்டும் பக்குவமாகாமலுமிருந்த கர்மங்கள் பிரளயகாலத்தில் மாயாவிசிஷ்ட பிரம்மத்தில் இருந்துகொண்டு மெள்ள மெள்ள பக்குவமாகின்றன. கர்மங்கள் பக்குவமானவளவில் அவைகளின் பலனைக் கொடுக்கும் பொருட்டு ஜகத்தை அவர் சிருஷ்டிக்கிறார். இது தத்துவப்பிரகாசிகை என்கிற சைவாகமசார சங்கிரகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பிராணிகளின் கர்மங்கள் பக்குவங்களாகிறதினால் பரமேசுவரனுக்கு சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்கிற இச்சையும், சிருஷ்டிக்க வேண்டிய பதார்த்த விஷயமான சங்கல்பமும் உண்டாகிறது. இந்த இச்சை சங்கற்பங்களை அனுசரித்து சிருஷ்டிக்கப்படவேண்டிய பதார்த்தங்கள் உண்டாகின்றன. ஆகையால் பரமாத்மா சத்தியகாமர் என்றும் சத்திய சங்கற்பர் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அவர் எப்படி எப்படி சங்கற்பிக்கிறாரோ அப்படியே சகல பதார்த்தங்களும் உண்டாகின்றன.)

வாயு,

आकाशात्वायुः ஆகாஶாத்வாயு꞉ இந்த ஆகசாத்தினின்றும் தன்னுடையதான ஸ்பர்ச குணத்துடனும், முன்னுண்டான ஆகாசத்தின் குணமாகிற சப்தத்துடனும் கூடி, இரண்டு குணங்களுள்ள வாயுவானது உண்டாயிற்று.

து:—आकाशात् ஆகாஶாத்=நான்குவிதமான ஆகாசத்தினின்றும்
वायुः வாயு꞉=நான்குவிதமான வாயுவானது
सम्भूतः ஸம்பூத꞉=உண்டாகிறது,

அ:—(வி-வி:—ஆகாசம் காரியமானதால் அதினின்றும் வாயு உண்டாகமாட்டாது. முதலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆகாசமாகிற உபாதியுடன் கூடின மாயாவிசிஷ்ட பிரம்மத்தினின்றும் வாயு உண்டாயிற்று. மாயையும் பிரம்மமும் சகலத்துக்கும் சாதாரணகாரணங்கள். பிரம்மத்தின்உபாதியான ஆகாசமானதுவாயுவுக்கு அடுத்தபடியிலிருக்கிறது. இதை உத்தேசித்து ஆகாசத்தினின்றும் வாயு உண்டாயிற்று என்று சொல்லப்பட்டது. வாயுவின் குணமான ஸ்பர்சம் உஷ்ணமும் அன்று, சீதமுமன்று, ஆகாசம் அவகாசத்தைக் கொடுப்பதுபோல் வாயு வஹிக்கிறது. காரண தர்மங்களும் வாயுவில் கலந்திருக்கின்றன. வாயு இருக்கிறது என்பதில் இருக்கிறது என்னும் தர்மம் பிரம்மத்தினது இதர வஸ்துக்களில் காணப்படாமல் வாயுவில் மட்டும் காணப்படும் ஸ்வபாவம் ஆச்சரியம். ஆகையால் அது மாயையின் தர்மம். சமுத்திரதீரம் முதலிய இடங்களில் கேட்கப்படும் வாயுவின் சப்தம் ஆகாச தர்மம்.)

அக்கினி.

वायोरग्निः வாயொரக்நிஃ=வாயுவினிடமிருந்து, தன்னுடைய தான ரூப குணத்துடனும் முந்தின இரண்டு குணங்களுடனும் கூடி முக்குணமுள்ள அக்கினி உண்டாயிற்று.

(வி-வி:—முன்போலவே "வாயுவினின்றும் அக்கினி" முதலிய வாக்கியங்களுக்கும் அர்த்தம் செய்யவேண்டியது. பிரகாசம் அக்கினியின் குணம். பிரகாசித்தல் அக்கினியின் காரியம். அக்கினி இருக்கிறது என்பதில் பிரம்ம தர்மம் விளங்குகிறது. மற்ற வஸ்துக்களுக்கு இல்லாத தர்மம் இதற்கு இருப்பதே ஆச்சரியம், இது மாயாதர்மம். ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கினியின் புக் புக் என்னும் சப்தம் ஆகாசதர்மம். உஷ்ணமான ஸ்பர்சம் வாயு தர்மம். அக்கினியின் சப்தமும் ஸ்பர்சமும் ஆகாசத்தின் சப்தத்தைவிடவும் வாயுவின் ஸ்பர்சத்தை விடவும் வேறாயிருக்கின்றன. இது ஆச்சரியம். இது மாயாதர்மம்.

ஜலம்.

अग्नेरापः அக்நேராபஃ=அக்கினியினிடமிருந்து தன்னுடைய

து:—वायोः வாயொஃ=நான்குவித வாயுவிலிருந்து

अग्निः அக்நிஃ=நான்குவித அக்கினி (உண்டாகிறது)

अग्नेः அக்நேஃ=நான்குவித அக்கினியிலிருந்து

आपः ஆபஃ=நான்குவித அப்பு (ஜலம்) (உண்டாகிறது)

அ:—தான ரஸகுணத்துடனும் முந்தின மூன்று குணங்களுடனும் கூடி நான்கு குணங்களுள்ள ஜலங்கள் உண்டாயின.

(வி-வி:—ஜலத்தின் விசேஷகுணம் மதுரரஸம், காரணதர்மங்களுமிருக்கின்றன. ஜலம் இருக்கிறது என்பதினால் பிரம்மதர்மம் ஸ்பஷ்டம். மற்றதைவிட வேறாயிருப்பதே ஆச்சரியம். கற்பாரைகளுள்ள நதிகளின் பிரவாஹத்தில் புல் புல் என்னும் சப்தம் கேட்கப்படுகிறது. ஸ்பர்சம் சீதளம், ரூபம் வெண்மை.)

பிருதிவீ.

अद्भ्यः पृथिवी ஈஹூ)ஃ வுரயிவீ :—ஜலங்களினின்றும் தன்னுடைய தான கந்த குணத்துடனும் முந்தின நான்கு குணங்களுடனும் கூடி ஐந்து குணங்களுள்ள பிருதிவீ உண்டாயிற்று.

வி-வி:—பிருதிவிக்கு கந்தம் விசேஷ குணம். பிருதிவீயிருக்கிறது. கடினமாயிருப்பதால் மற்றவைகளைவிட விலக்ஷணம் ஆகையால் ஆச்சரியரூபம். அத்துடன் ஸ்தூல ரூபமுள்ள பதார்த்தம் சம்பந்தப்படுவதினால் கட கட சப்தம் உண்டாகிறது. ஸ்பர்சம் கடினம். ரூபம் நீலம், வெண்மை முதலிய அநேக விதம். இரஸம் மதுரம் முதலிய அநேகவிதம். இவ்விதமாக பஞ்சபூதங்களின் சிருஷ்டி சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது.

(ஆ:—கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (III-8) 10 பூதங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றவே யெனின் (வா) ஐந்து பூதங்கள் தான் முக்கியமானவை என்று சொல்லுகிறோம்.)

(சு-வா:—பிருதிவியில் மற்ற நான்கு பூதங்களின் குணங்கள் காணப்பட்டாலும், அது அந்த பூதங்களிலில்லை. அதுபோல் ஜகத்தெல்லாம் பிரம்மத்தால் உண்டானாலும், பிரம்மம் ஜகத் ரூபமன்று. ஆகவே பிரம்மம் முன் சொன்னபடி சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், அத்வயம், அதினிடத்தில் ஒரு வியவஹாரமுமில்லை.]

பௌதிக சிருஷ்டி

पृथिव्या ... पुरुषः வுரயிவு)ா...வ-ுா-ஷ: —பிருதிவியினின்றும் ஓஷதிகள் உண்டாயின. ஓஷதிகளினின்றும் அன்னமுண்டாயிற்று. ரேதஸாக பரிணமிக்கிற அன்னத்தினின்றும் சிரசு தலை முதலியவைகளுடன் கூடின புருஷன் உண்டானான்.

வி-வி:—ஓஷதிகள் அன்னம் புருஷன், இவைகள் பஞ்சபூதங்களால் உண்டாகிற பௌதிகங்கள். இவைகளைச் சொன்னதினால் மலை, நதி, சமுத்திரம் முதலிய சகல பௌதிக சிருஷ்டியையும் அறியவேண்டியது. பசு முதலியவைகளின் சரீரங்களும் அன்

து:—अद्भ्यः ஈஹூ)ஃ=நான்குவித அப்புக்களினின்றும்
पृथिवी வுரயிவீ=நான்குவித பூமி (உண்டாகிறது).

னத்தால் உண்டாகிறதா யிருந்தாலும், ஞானகர்மங்களுக்கு மனுஷிய தேஹமே பிரதானமாயிருப்பதால், சுருதியானது புருஷ சரீரத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லிற்று.

விராட் சூத்திராத்மாக்களின் உற்பத்தி.

(சு·வா:—பூத பௌதிகங்களின் சிருஷ்டியைச் சொன்னதினால் விராட்டின் சிருஷ்டியையும் சொன்னதாக ஆய்விட்டது. எப்படி யெனின் பஞ்சீகிருத பஞ்சமகா பூதங்களின் அதாவது பௌதிக பதார்த்தங்களின் சமூகமே விராட்டின் சரீரம். தேவதைகளே இந்திரியங்கள். நான் எல்லாமாக இருக்கிறேன் என்கிற ஞானமுள்ளவன். ஆகையால் பௌதிக சிருஷ்டியால் விராட்டின் சிருஷ்டியும் சொன்னதாக ஆய்விட்டது.

விராட்டுக்கு முன் சூத்திராத்மாவின் உற்பத்தியையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது. ஏனெனின், சூத்திரம் என்பது சமஷ்டி சூட்சும சரீரசமூகம். சுருதியும் சூத்திரம் இருந்துதான் விராட் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லுகிறது.)

(வி-வி:—ஆகாசத்தின் உற்பத்தி பிரம்ம சூத்திரத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் 3-வது பாதத்திற் 117-வது சூத்திரங்களிலும், வாயுவின் உற்பத்தி 8-வது சூத்திரத்திலும், பிரம்மத்துக்கு உற்பத்தி இல்லை என்பது 9-வது சூத்திரத்திலும், அக்கினியின் உற்பத்தி 10-வது சூத்திரத்திலும், ஜலத்தின் உற்பத்தி 11-வது சூத்திரத்திலும், அன்னம் என்பது பிருதிவியைக்கூறுகிறது, என்பது 12-வது சூத்திரத்திலும், சகல சிருஷ்டியின் முக்கியகாரணம் பிரம்மம் என்பது 13-வது சூத்திரத்திலும், லயக்கிரமம் 14-வது சூத்திரத்திலும், சிருஷ்டி விஷயமாய் விருத்த வசனங்கள் ஏற்படவில்லை என்பது 15 வது சூத்திரத்திலும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விஸ்தாரபயத்தால் இவ்விடத்தில் எழுதவில்லை. வித்தியாரண்யசுவாமிகளின் அதிகரண மாலையில் சுருக்கமாய் தெரிந்து கொள்ளலாம்.)

மாயை ஈசுவரன்.

(வி-வி:—ஆகாசம் முதல் புருஷன் வரையில் உள்ள பூத பௌதிக சிருஷ்டிக்கு மாயையானது ஸ்வயம் உபாதானமாயிருக்கிறது. அதுவே தான் ஆசிரயித்துக்கொண்டிருக்கிற பிரம்மத்தையும் உபாதானமாக்குகிறது. இந்த மாயையின் ஸ்வபாவ விசேஷம் நரசிம்ம உத்தரதாபநீய உபநிஷத்தில்

அ:—मायाचतमोरूपाऽनुभूतेस्तदेतज्जडं
मोहात्मकमनन्तं तुच्छमिदं रूपमस्यास्य
व्यञ्जिकानित्यंनित्य निवृत्तापिमूढैरा
त्मैवदृष्टास्य सत्वमसत्वंच दर्शयति
सिद्धत्वासिद्धत्वाभ्यां स्वतन्त्रास्वतन्त्रत्वेन ॥

𑌮𑌾𑌯𑌾𑌚𑌤𑌮𑍋𑌰𑍂𑌪𑌾𑌽𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌤𑌜𑍍𑌜𑌡𑌂
𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍁𑌚𑍍𑌛𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯
𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌪𑌿𑌮𑍂𑌢𑍈𑌰𑌾
𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌤𑍍𑌵𑌂𑌚 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 ।

என்று சொல்லியிருக்கிறது.

அர்த்தம்:—மாயை என்பது தமோ ரூபம் என்பது அனுபவத்தில் தெரியவருகிறது. அது ஜடம், மோஹஸ்வரூபம், அநந்தம், துச்சம். இது என்கிற ரூபம். இது இது என்பதாய் வியக்தமாக்குகிறது. எக்காலத்திலு மில்லாமலிருந்தாலும் மூடர்களுக்கு ஆத்மா போல் காணப்படுகிறது. அது சைதன்னியத்தின் சத்வத்தையும் அசத்வத்தையும் சித்திப்பதாலும் அசித்தியாலும், (வியக்தமாயும், அவ்யக்தமாயு மிருப்பதாலும்) ஸ்வதந்திரமாயும், அஸ்வதந்திரமாயு மிருப்பதாலும் காட்டுகிறது.

இதின் விவரம் சித்திரபட தீபிகையில் அடியில் வருமாறு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாயை என்பது தமோரூபம், அதாவது அஞ்ஞானம். அனுபவமே பிரமாணம் என்பதாய் சுருதி சொல்லுகிறது. அது ஜடம், மோஹஸ்வரூபம் என்பது சகலருக்கும் தெரிந்த விஷயம். சித்தாக இராத கடாதி சகல பதார்த்தங்களும் ஜடம். சுஷுப்தியில் அனுபவிக்கப்படும் ஜடத்தன்மையே ஜடம் எனப்படும். புத்தியால் எப்போது ஒரு பதார்த்தம் அறியமுடியவில்லையோ, அது மோஹம் என்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான் அறியவில்லை என்பதாய் யாதொரு அஞ்ஞானம் விளங்குகிறதோ அதுதான் சுஷுப்தியில் ஆத்மாவை ஆச்ரயித்திருப்பது. இந்த சுஷுப்தி அவஸ்தையிலுள்ள அஞ்ஞானம், எல்லாருடைய அனுபவத்திலுமிருக்கிறது. இவ்விதமாய் மாயை ஜடம் என்பதும் மோஹஸ்வரூபம் என்பதும் சகல ஜனங்களுடைய அனுபவத்திலும் தெரியவருகிறது.

அ:—அநந்தம்:—ஞானிகள் முதல் பாலகர்கள் இடையர்கள் வரையில் சகலரும் மாயையை அனுபவிக்கிறபடியால் அது அநந்த மென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே சுஷுப்தியின் அஞ்ஞான மும் சகலருடைய அனுபவத்திலு மிருக்கிறது. ஜாக்கிராவஸ்தை யில் அஞ்ஞானத்துக்குள் அகப்படாதது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் மோஹம் அநந்தம். ஆகவே, மாயை அநந்தமாயும் ஜடமாயும் மோஹ ஸ்வரூபமாயு மிருக்கிறதாக அனுபவத்தில் தெரியவருவ தால், ஜகத் சிருஷ்டிக்கு மாயை காரணம் என்று சுருதி சொல்லு வதில் அனுபவ விருத்தம் யாதொன்றுமில்லை. பிரம்மம் அத்வை தம் என்று உபதேசிக்கும் பொருட்டே சுருதியானது பிரபஞ்சம் தமோரூபமான மாயை என்பதாய் உபதேசிக்கிறது.

துச்ச் த-ஊம்;—இப்படி மாயை ஒவ்வொருவனுடைய அனுப வத்திலும் வந்திருந்தாலும், யுக்தியால் பார்க்கும்போது அது சத் தும் அன்று அசத்துமன்று, அநிர்வசனீயம், அதாவது இன்ன தென்று சொல்லமுடியாது. அது இருக்கிறதாகத் தோன்றுவதால் இல்லை யென்றும் சொல்லக்கூடாது. துவைதமே யில்லை என்று சுருதி சொல்லுகிறதினால் அது இருக்கிறதென்றும் சொல்லக் கூடாது. மேலும் சுஷுப்தியில் ஸ்வயம்பிரகாசமான சைதன் னியத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லாமலிருக்க, எப்படி அத்து டன் மாயை சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் என்பதும் தெரியவில்லை. ஞா னதிருஷ்டியால் பார்க்கும்போது மாயை எப்போது மில்லாதபடி யால் அது துச்சம் என்பதாய் சுருதி சொல்லுகிறது.

சுஷுப்தியில் அனுபவிக்கப்படும் இந்த மாயை (அவித்தை) யில் சகல ஜகத்தும் வாசனாரூபமாய் அடங்கியிருக்கிறது. (1) சுரு திப்படி இது சுத்தமாய் இல்லவேயில்லை. ஞானிகளுடைய ஞா னத்தால் இல்லை என்று தெரியவருகிறது; (2) யுக்தியால் அநிர்வச நீயம் அதாவது இன்னதென்று சொல்லமுடியாததாயிருக்கிறது. (3) அனுபவத்தில் இருக்கிறதாயிருக்கிறது. இப்படி மாயை மூன்று விதமாயிருக்கிறது. (வாஸ்தவம், அநிர்வசனீயம் துச்சம் என் மூன்று ரூபங்களாம்.)

இந்த மாயையானது ஜீவனிடத்திலும் இல்லை. ஈசுவரனிடத் திலுமில்லை. ஜீவ ஈசுவரபாவங்கள் அவித்தையால் கற்பிக்கப்படு கின்றன. ஆகையால் இவைகளை மாயை ஆசிரயித்திருக்கமாட் டாது. பின்னையோவெனின், சுத்த சைதன்னியத்தை அது ஆசிர யித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஜீவேசுவர் முதலிய பாவங்களுக்கு ஆசிரயமான அவித்தையானது சைதன்னியத்தை ஆசிரயித்தும் அதையே விஷயமாக்கிக்கொண்டு மிருக்கிறது.

அ:—நான் என்னை அறிந்துகொள்ளவில்லை என்கிற அனுபவத்தினால் அஞ்ஞானம் ஆத்மாவை சுத்த சைதன்னியத்தை ஆசிரயித்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்த சுத்த சைதன்னியத்துக்குப் பதிலாக பிரபஞ்சம் தான் தெரியவருகிறது. இப்படி ஆத்மாவை அவித்தை ஆசிரயித்திருந்தாலும் அவித்தையால் ஆத்மா பாதிக்கப்படுகிறதில்லை. நெருப்பில் விடப்பட்ட நெய்போல் ஆத்மா சர்வசாக்ஷி என்பதாய் ஆத்ம பிரகாசத்தையே அது விருத்தி செய்கிறது. நெருப்பானது நெய்யை நாசம் செய்து விடுவதுபோல் ஆத்மாவும் அவித்தையை நாசம் செய்துவிடுகிறது. அப்படியானால் அவித்தையான பிரபஞ்ச காரணம் என்று எப்படி சொல்லலாமெனின், வாஸ்தவத்தில் அது இல்லாவிட்டாலும் அஞ்ஞானிகள் அது இருக்கிறதென்றும் ஆத்மாவுடன் ஒன்றாக இருக்கிறதென்றும் பாவிக்கிறபடியால் அவர்களுடைய திருஷ்டியை அனுசரித்து அவித்தை ஜகத்காரணம் என்று சொல்லலாம். சுத்த சைதன்னியம் இருக்கிற தென்றாவது இல்லை என்றாவது சொல்ல முடியாவிட்டாலும், மாயை இருக்கிறது என்று காட்டுவது மூலமாக சுத்த சைதன்னியம் விளங்குகிறபடியால் அந்த சைதன்னியம் இருக்கிறதென்பதை மாயை தெரிவிக்கிறது. அஞ்ஞானிக்கு மாயையால் சைதன்னியம் மறைபட்டுப் போகிறது. சைதன்னியம் வியக்தமாகும்போது அது சத்தாயிருக்கிறது; வியக்தமாயிராதபோது அது அசத்தாயிருக்கிறது. ஆகாசத்தில் வியாபித்திருக்கும் பிரகாசமானது ஒரு பதார்த்தத்துடன் சம்பந்தபட்டு விளங்குகிறதுபோல், சுத்த சைதன்னியமும் அவித்தியா சம்பந்தத்தால் அவித்தையை விளக்கி வைப்பதினால் தானும் விளங்குகிறது. சுத்த சைதன்னியம் ஸ்வயம் ஜோதி ரூபமாயிருந்தாலும் ஜடத்வயம் மேலிடும்போது அது விளங்குகிறதில்லை. ஆத்மா விளங்கினால் ஸ்வதந்திரமாகக் காணப்படுகிறது; விளங்காவிட்டால் அசுவதந்திரமாக இருக்கிறது. மாயையையே விளங்கும்படிச் செய்வதால் மாயையை உத்தேசித்து ஆத்மா ஸ்வதந்திரமே. சைதன்னியம் அதை ஆசிரயித்திருக்கிற மாயைக்குள்பட்டது என்பதாக எப்போது தோன்றுகிறதோ அப்போது ஆத்மா அஸ்வதந்திரம். இப்படி ஒரே சைதன்னியம் ஈசுவர ரூபமாயும் ஜீவரூபமாயும் விளங்குகிறது.

சித்திரமெழுதிய வஸ்திரமானது பிரிபடுவதும் சுருட்டப்படுவதும் போலும். இந்த ஜகத்தின் சிருஷ்டியாலும், பிரகாசத்தாலும் அது இருக்கிறதென்றும், இல்லை என்றும் மாயை காட்டு

அ:-கிறது. சைதன்னியத்தை விட்டு விலகுகிறதாக மாயை தெரிய வராததால் அது அஸ்வதந்திரமே. அசங்கமான ஆத்மாவை ஜகத்தாகக்காட்டுவதாலும் ஜீவேசுவரகற்பனைகளைச் செய்வதாலும் மாயை சுவதந்திரமாயு மிருக்கிறது. கூடஸ்தனை பாதிக்காமலே மாயையானது ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. இது என்ன ஆச்சரியம் அக்கினிக்கு உஷ்ணத்வமும் கல்லுக்கு காடின்னியமும் ஜலத்துக்கு திரவத்வமும் எப்படி சஹஜ குணமோ அப்படி இல்லாததை இருக்கிறதாகச் செய்வது மாயையின் தர்மமே. மாயாவியால் காட்டப்பட்ட வேடிக்கையை ஒருவன் அறியாதவரையில் அது ஆச்சரியமாகத் தோன்றுகிறது. அதை அறிந்த மாத்திரத்தில் அது மாயை என்றே அதினிடத்தில் பிராந்தி விட்டுப்போகிறது. ஜகத்தை வாஸ்தவம் என்று சொல்லுகிறவர்கள் தான் ஜகத்விஷயமாய் கேள்வி கேட்கலாம். மாயை விஷயமாய் கேள்வி கேட்கக் கூடாது. ஏனெனின், அதுவே ஆச்சரியகரமா யிருக்கிறது. கேள்வி ரூபமாயிருக்கிறது. புத்திமான்கள் மாயா விஷயமாய் பரிகாரத்தைத் தேடவேண்டியதே தவிர கேள்வி கேட்கக் கூடாது.

பிரபஞ்சம் மாயை.

பிரபஞ்சம் மாயை என்பதை நிச்சயம்செய்ய வேண்டியது. பிரபஞ்சத்தில் எதை மாயையாகச் சொல்லுகிறோமோ எது மனதிற்கு விளங்குகிறதோ ஆனால், நிரூபிக்க முடியாதோ அதைமாயை என்று சொல்லுகிறார்கள். திருஷ்டாந்தம் இந்திரஜாலம். இந்த ஜகத்தும் நன்றாக விளங்குகிறது. அது இன்னது என்று சொல்ல முடியாது. ஆகையால் பக்ஷபாத மன்றியில் பார்த்தால் ஜகத்தானது மாயா மாத்திரமே,

பண்டிதர்களெல்லோரும் அதை நிருபிக்க யத்தனித்தார்களே யானால் அஞ்ஞானம் எங்கேயாவது அவர்கள் முன்னிலையில் நிற்கிறது. வீரியத்தினின்றும் தேகம், இந்திரியங்கள் முதலியுவை எப்படி உண்டாயின வென்று கேட்டால் என்ன உத்தரம் கொடுப்பாய்; எப்படி சைதன்னியம் அவ்விடத்தி லிருக்கிறது என்று கேட்டால் என்ன சொல்லுவாய். வீரியத்தின் ஸ்வபாவமென்று சொன்னால், அது தான் உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது. வீரியமிருந்தால் தேகாதிகளிருக்கின்றன. இல்லாவிட்டால் இல்லை என்றும் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின், வீரியமிருந்தும் வியர்த்தமாய்ப் போகிறதுண்டு. ஆகையால் நான் அறியமாட்டேன் என்றே நீ சொல்லவேண்டும். ஆகையால்தான் பெரியோர்கள் இதை இந்

அ:திர ஜாலம் என்றுசொல்லுகிறார்கள். கர்ப்பத்திலிருக்கிற ரேதஸ் சேதனத்துடன் கூடினதாகி, அதினின்றும் கைகால் முதலியவைகளின் அங்குரங்கள் முளைத்து, அதற்கு சிசுத்வம், யௌவனம், ஜரை முதலியவைகளை அடைந்து, பார்த்தல் புஜித்தல், கேட்கல், வாசனை கிரகித்தல், போகுதல், வருதல், இப்படிப்பட்ட காரியங்களையும் செய்து கொண்டு, ரேதஸ் இருக்குமேயானால் இதைவிட என்ன ஆச்சரியம் வேண்டும். தேகம் போல் விரை, மரம் முதிலியவைகளையும் நன்றாக விசாரித்துப்பார். விரை எங்கே, மரம் எங்கே, ஆகையால் பிரபஞ்சம் மாயை என்று நிச்சயமாய் நம்பு.

தார்க்கிகர்களும் மற்றவர்களும் யுக்தியால் பிரபஞ்சத்தை நிரூபித்ததாக நினைக்கிறார்கள். ஹர்ஷமிச்ராதிகள் இவர்களைக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். எது அசிந்தியமோ, அதின் விஷயத்தில் யுக்தி உபயோகப்பட மாட்டாது. ஜகத்து இன்ன விதமானது என்று மனதால்கூட நினைக்க முடியாது. மாயையானது சிந்திக்கக் கூடாததை உண்டு பண்ணுகிற சக்தியுடன் கூடின விரை என்று நிச்சயமாய் நம்பு. சுஷுப்தியில் தோன்றுவது இந்தமாயா பீஜமே.

ஈசுவரன்.

சுவேதாசுவதரர்கள் மஹேசுவரனை இப்படிப்பட்ட மாயைக்கு அதிஷ்டானமானவர் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். சுவேதாசுவதர உபநிஷத்தின் IV-9ல் மாயியான ஈசுவரன் ஜகத்தை சிருஷ்டிக்கிறார் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

சிருஷ்டி, அதின் பிரயோசனம், இவைகள் விஷயமாய் அநேக மதங்கள் மாண்டூக்கிய உபநிஷத்தின் காரிகையில் (I-7-9) ஸ்ரீகௌடபாதாசாரியரால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1-வது:—ஈசுவரன் தன்னுடைய மஹிமையைக் காட்டும் பொருட்டு ஜகத்தை சிருஷ்டித்தார் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

2—எப்படி ஸ்வப்நம் விசாரமன்றியில் தற்செயலாய் காணப்படுகிறதோ அப்படி ஜகத்து என்பது சிலருடைய அபிப்பிராயம்.

3-வது: இந்திரஜாலரூபமான மாயையானது எப்படி பிரபஞ்சத்தில் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறதோ அப்படி ஜகத்தும் இருக்கிறதென்று காட்டும் பொருட்டு இது உண்டாயிருக்கிறதென்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

4-வது:—ஈசுவரனுடைய இச்சையால் சிருஷ்டி உண்டானதாக சிலர் சொல்லுகிறார்கள். குயவனுடைய இச்சையால் கடம் உண்டாவது போலும்.

அ:—5-வது—வசந்த காலத்தில் சிலபுஷ்பங்கள் உண்டாவது போல் கால வசத்தால் சிருஷ்டி உண்டாகிறதாக சிலருடைய மதம்.

6-வது:—வேளாண்மை முதலியவைகள் ஸ்வபோகத்தின் பொருட்டு செய்யப்படுவதுபோல் ஜகத்தும் செய்யப்படுகிறது என்று சிலருடைய மதம்.

7-வது:—சொக்கட்டான் முதலியவைகள்போல் கிரீடையின் பொருட்டு ஜகத்து ஏற்பட்டதாக சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

இவ்விதமாய் சிருஷ்டியையே முக்கியமாய் கவனிக்கிறவர்கள் பலவித மதங்களைக்கொள்ளுகிறார்கள். மோக்ஷத்தை இச்சிக்கும் பெரியோர்கள் சிருஷ்டியை இந்திரஜாலமாக பாவித்து அதை கவனிக்காமல் பரம சத்தியத்தையே விசாரிக்கிறார்கள்.

8-வது:—எப்படிபிரம்மத்தின் ஸ்வபாவம் ஸச்சிதாநந்தைகரஸமோ, அப்படி மாயாவிசிஷ்ட பிரம்மத்துக்கு சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்கள் ஸ்வபாவங்கள். ஆகையால் இச்சையற்ற பிரம்மம் ஒரு பிரயோசனத்தை உத்தேசித்ததாகக் கற்பிக்க வேண்டியதில்லை. இதுவே பரமரஹஸியம்.

கர்மங்களே தங்களுடைய பலனைக் கொடுக்கும் பொருட்டு பிராணிகளின் தேகங்களை உண்டாக்குகின்றன. ஈசுவரனால் ஆகவேண்டியதென்னவென்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும். ஈசுவரன்தான் பலத்தைக் கொடுக்கப்பட்டவர் என்பது வேதாந்த சூத்திரம் III-வது அத்தியாயம் 2-வது பாதம் 38—41வது சூத்திரங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விஸ்தார பயத்தால் இங்கு எழுதவில்லை. வியாசாதிகரணமாலையில் சுருக்கத்தைப் பார்க்கலாம்.

ஈசுவரனே நிமித்தகாரணம் உபாதான காரணமேன்பது பிரம்மசூத்திரம் முதலானது அத்தியாயம் 4-வது பாதத்தில் 23—27 வது சூத்திரங்களில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் வேதாந்த நிசசயம் என்பதும், விரோதபரிஹாரமும் IV வது பாதம் 14-15-வது சூத்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பரமாணுக்கள் முதலியவை காரணமாகமாட்டாவென்பது I—2—28-வது சூத்திரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த வேதாந்த சமன்வய (நிச்சயத்) தில் காணப்படும் ஸ்மிருதி விரோதமும் தர்க்க விரோதமும் 2-வது அத்தியாயத்தின் 1-வதுபாதத்தில்13-வது அதிகரணங்களில் பரிகரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாவது பாதத்தில்8அதிகரணங்கள் இதர மதங்களை

அ:—இராகரித்துபிரம்மமே ஜகத்காரணம் என்பது ஸ்தாபிக்கப்படு றது. மூன்றுவது பாதத்தின் 9 அதிகரணங்களில் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டியானது விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(சு.வா:-இவ்விதமாக ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டிசுருதியின் கருத்து விவரிக்கப்பட்டது. இனி பிருதிவியினின்றும் ஒஷதிகளின் சிருஷ்டியைக் கூறும் சுருதியின் கருத்தைச் சொல்லுவோம்.

पृथिव्या ओषधयः ப்ருதிவ்யா ஓஷதய: :—பூமியுடன் ஜலம் (மழை) சம்பந்தப்படுவதால் ஐந்து குணங்களுள்ள விரீஹி முதலிய தானியங்கள் உண்டாகின்றன.

ओषधिभ्यः अन्नं ஓஷதிப்ய: அந்நம் =இவைகளினின்றும் புஜிக்க யோக்கியமான அன்னம் உண்டாகிறது.

கோசங்கள்.

வி-வி:—இவ்விதமாக மாயாவிசிஷ்ட பிரம்மத்தினின்றும் ஆகாசம் முதல் புருஷன் வரையிலுள்ள பிரபஞ்சம் உண்டானதாக நிருபிக்கப்பட்டது. காரணத்தை விட்டு காரியமிருக்கமாட்டாதாகையால் பிரம்மமும் தேசகாலவஸ்து ஸ்வரூபம் என்று தெரியவருவதால், பிரம்மம் அநந்தம் என்பதும் சித்தித்தது. இவ்விதமாக சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்பதிலுள்ள அநந்தத்தை நிருபித்து, यो वेद निहितं गुहायां யோவேத நிஹிதம் குஹாயாம் என்பதில்குறையிலிருப்பதாக யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, அதை விவரிக்கும் பொருட்டு அன்னமயாதி கோசங்கள் விசாரிக்கப்படுகின்றன.

(சு-வா:—சிருஷ்டியைச் சொன்னபிறகு சம்சாரதுக்கத்தை நாசம் செய்யவேண்டுமென்பது சுருதியின் கருத்து. இந்த கருத்துடன் ஐந்து கோசங்கள் விவரிக்கப்படும். ஒவ்வொரு கோசத்தையும் அதற்குக் காரணமாயிருப்பதில் லயப்படுத்துவதினுல் மூலகாரணத்தின் ஞானம் ஏற்பட்டு, காரியகாரண பாவமற்ற பிரம்மத்தையும், ஜீவபிரம்ம ஐக்கியத்தையும் புருஷன் அறிகிறுன். சகல சம்சாரமும் அவித்தையால் ஏற்படுகிறது.

இடைவிடாமல் தியானம் செய்வதால் ஒருவன் ஞானத்தை அடைகிறுன். இனி அன்னமயமான முதலாவது கோசத்தை விசாரிப்போம்.

पृथिव्याः ப்ருதிவ்யா: =நான்குவித பூமியினின்றும்
ओषधयः ஓஷதய: —நான்குவித ஓஷதிகள் (உண்டாகின்றன)
ओषधीभ्यः ஓஷதீப்ய: =நான்குவித ஓஷதிகளினின்றும்
अन्नं அந்நம் =நான்குவிதமான அன்னம் (உண்டாகிறது.)

அன்னமயகோசம்.

(15) स वा एष पुरुषोऽन्नरसमयः ॥4॥ ஸ வா ஏஷ புருஷோऽன்னரஸமய: ॥ 4 ॥

பதவுரை.

सः ஸ:=அந்த

वै வை=பிரசித்தமான

एषः ஏஷ:=இந்த

पुरुषः புருஷ:=புருஷன்

अन्नरसमयः அன்னரஸமய: = அன்னரஸத்தால் உண்டானவன்.

ச-பா:—புருஷன் அன்னரஸவிகாரம் சகல அங்கங்களினின்றும் உண்டாகும் சாரம் ரேதஸ். இதில் புருஷாகிருதி பாவனை பதிந்திருக்கிறது. இதுவே பீஜம். இதினின்றும் உண்டாகிறதும் புருஷாகிருதியாகவே யிருக்கிறது. சகல ஜாதிகளிலும் ஜநகனுடைய ஆகிருதியே காணப்படுகிறது.

வி:—पुरुषः புருஷ:=சரீரம் என்று அர்த்தம். மற்றது ஸ்பஷ்டம்.

सवा एष पुरुषः ஸவாஏஷபுருஷ:=இந்த தேகமானது अन्नरसमयः அன்னரஸமய:=அன்னரஸத்தின் பரிணாமம். சாப்பிடப்பட்ட அன்னமானது மூன்றுவிதமாக பரிணமிக்கிறது. அந்த அன்னத்தின் ஸ்தூலாம்சம் மலமாக ஆகிவிடுகிறது. மத்தியாம்சம் மாம்சமாக ஆகிவிடுகிறது. ஜாடராக்கினியால் பாகம் பண்ணப்பட்ட அன்னரஸத்தால் உண்டான மாம்சமயம் இந்த சரீரம் என்பது கருத்து.

து:—अन्नात् அன்னாத்=நான்குவித அன்னத்தினின்றும்

पुरुषः புருஷ:=தேகம், அதின் அபிமானியான ஜீவன், இவ்விரண்டிற்குள்ளிருக்கும் ஹரி இம்மூன்றும் உண்டாகின்றது. (அன்னத்தினின்றும் ரேதஸ், ரேதஸினின்றும் புருஷன் என்பது அத்வைதபாடம்)

कारणत्वेन चाकाशादिषु यथाव्यपदिष्टोक्तेः।

காரணத்வேந சாகாசாதிஷு யதாவ்யபதிஷ்டோக்தே:।

என்கிற (I-4-15) பிரம்மசூத்திரத்தினாலும்

அ :-अन्नात्पुरुषः: அந்நாத்புருஷ: புஜிக்கப்பட்டுப் பக்குவமான அன்னத்தினின்றும் ரஸமுண்டாகிறது. ரஸத்தினின்றும் இரக்தமுண்டாகிறது. இரக்தத்தினின்றும் மாம்சமுண்டாகிறது. மாம்சத்தினின்றும் மேதஸ் (கொழுப்பு) உண்டாகிறது. மேதஸினின்றும் எலும்பு உண்டாகிறது. எலும்பினின்றும் மஜ்ஜை உண்டாகிறது. மஜ்ஜையினின்றும் சுக்கிலம் உண்டாகிறது. இது மாதாவின் [அசிர்ஜ்) இரக்தத்துடன் கலந்து பீஜமாகிறது. புருஷன் ஸ்திரீயை ஆலிங்கனம் செய்யும்போது கர்மஞானங்களை அநுசரித்து இந்த சுக்கிலமானது நாடி வழியாய் யோனியில் விழுகிறது, ஸ்வல்பதினத்தில் கலலா என்றும் புத்புதமென்றும் அவஸ்தையை

து:-तेजोतस्तथाह्याह தேஜோதஸ்ததாஹ்யாஹ என்கிற (II-2-30) பிரம்மசூத்திரத்தாலும் ஆகாசாதிபதங்களுக்கு முன் சொல்லிய நான்கு அர்த்தங்களும் சித்திக்கின்றன.

பிரமாணவாக்கியம்:—

यएषभगवान्विष्णुर्भूतस्रष्टागुणाधिकः ।
सएवान्नात्मनजातो ह्यजातोपियतोविभुः ।

யஏஷபகவாந்விஷ்ணுர்பூதஸ்ரஷ்டாகுணாதிக: ।
ஸஏவாந்நாத்மநஜாதோ ஹ்யஜாதோபியதோவிபு: ।

(ஜகத்தின்ஸ்திதி).

அ-கை:—பிரம்மம் ஜகத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணமென்று சொல்லப்பட்டது. பிரம்மம் ஜகத்தின் சம்ரக்ஷணைக்கும் காரணம் என்பதாயும் சம்ஹாரத்துக்கும் காரணமென்பதாயும் சத்தியசப்தத்தால் விளங்குவதாய் யாதொன்று முன் சொல்லப்பட்டதோ அதை விவரிக்கிறார்.

सः ஸ:=ஆத்மந: என்பதினால் சர்வ பூதங்களுக்கும் காரணமாக எவன் கூறப்பட்டானோ அந்த

वै வை=இது பிரசித்தியைக் கூறுகிறது.

एषः ஏஷ:=ஆகாசாதி பதங்களால் முக்கியமாய் கூறப்பட்ட பிரகிருத

पुरुषः புருஷ: =ஜீவனுடைய தேகத்திலிருக்கிற புருஷன் என்று பெயருள்ள ஹரியானவர்

अन्नरसमयः அந்நரஸமய:—

அன்னசப்தம் (a) பூதங்களை ஜீவிக்கும்படிச் செய்தல், (b) ரூபாதிகளை பக்ஷித்தல் (c) பூதங்களை பக்ஷித்தல், (d) ரூபங்களை சம்ஹரித்தல், இவைகளைக்கூறுகிறது. ரஸசப்தம் சாரத்தைக்கூறுகி

அ:-பீஜம் அடைகிறது. புத்புதத்தினின்றும் பேசிஎன்றும் ஸ்திதி ஏற்படுகிறது. இதினின்றும் கனம்என்கிற ஸ்திதி ஏற்படுகிறது. கனமான அவஸ்தை சரீரமாகிறது. இதில் மயிர்கள் காணப்படுகின்றன. முந்தின ஜன்மத்திலிருந்த பூதங்களும் இந்திரியங்களும் இந்த சரீரத்திலும் வந்து சேருகின்றன.

அவித்தியா கிரஸ்தனான ஜீவன் தன்னுடைய முந்தினஸ்தூல சரீரத்தைவிட்டு லிங்க சரீரமாகிற உபாதியுடன் ஸ்திரீயின் யோனியில் சேருகிறான். ஸ்திரீயால் புஜிக்கப்பட்ட அன்னத்தின் அதிசூட்சுமமான அம்சம் மனது, புத்தி, இந்திரியங்களாக பரிணமிக்கிறது அவளால் புஜிக்கப்பட்ட ஜலரூப பதார்த்தத்தினின்றும் பிராணன் உண்டாகிறான். தேஜோரூப பதார்த்தத்தினின்றும் வாக்குமுதலிய கர்மேந்திரியங்கள் உண்டாகின்றன. இவைகளின் சூட்சும அம்சங்களினின்றும் ரக்தம் மாம்சம் மஜ்ஜை உண்டாகின்றன. ஸ்தூல அம்சத்தினின்றும் எலும்பு மூத்திரம் புரீஷம் உண்டாகின்றன.

நான் சுரோத: என்கிற பாவனையால் சுரோத்திரேந்திரியம் உண்டாகிறது. இப்படியே சகல இந்திரியங்களு முண்டாகின்றன. இந்தஸ்தூலசரீரம்கர்ப்பத்தில் விருத்தியாய்க்கொண்டிருக்கும்போதே லிங்கசரீரமும் விருத்தியாய் வருகிறது. ஒன்பதாவது மாதத்தில் சகல இந்திரியங்களும் பக்குவமாகி முந்தின ஜன்மங்களின் வாசனைகளெல்லாம் தேஹியின்முன்பாக வரிசையாகக் காணப்படுகின்றன. இவைகளைக் கண்டவுடன் தன்னுடைய பூர்வானுபவங்களை யெல்லாம் அறிந்து கர்ப்பவாசம் முதலிய சகலதுக்கங்களையும் கண்டு புருஷன் ஜனிக்கும்முன் வியசனப்படுகிறான். பிறகு அவன் பூமியில் விழுகிறான். இந்த சரீரம் ஜனிக்கும்போது ஆத்மாவும் ஜனித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறான். கடம் உண்டாகும்போது கடாகாசம்

து:-றது. ஆகவே அன்னங்களில் அன்ன சப்தார்த்தங்களில் ரஸம் அதாவது சாரம் அன்னரஸம். மயட்பிரசுர்யத்தை (அதிகம்என்பதை) கூறுகிறது. ஆகவே, சகலபூதங்களும் ஜீவிக்கும்படியும் நசிக்கும்படியும் செய்வதினால் அன்னரஸமய சப்தவாச்சியன் பரமாத்மா. அன்னவிகாரமான தேகத்திலிருக்கிற அபிருத்தன் என்று அர்த்தம். அன்ன பதத்திற்கு அன்னம் என்று அர்த்தம் ஆகாமலிருக்கும் பொருட்டு அன்னமய என்று சொல்லாமல் அன்னரஸமய என்று சுருதி சொல்லுகிறது. அன்னரஸமயத்துக்கு மேற்சொன்ன அர்த்தத்தினால் சத்திய பதத்துக்குச் சொன்ன அர்த்தமும் பொருந்துகிறது என்று அறியவேண்டியது.

அ:-உண்டாகிறதாகச் சொல்லப்படுவதுபோலும். ஆத்மாவுக்கு வாஸ்தவத்தில் ஜன்மமில்லாதபடியால், இதரவிகாரங்களுக்கும் ஆத்மா உட்படுகிறதில்லை.

ஆக்ஷேபம்:—சகலமும் அன்னரஸத்தால் ஏற்பட்டு பிரம்மத்தினின்றும் உண்டாயிருந்தால், புருஷனைமட்டும் ஏன் சொல்லியிருக்கிறது?

உத்தரம்:—அவன் பிரதானமானதால்

ஆக்ஷேபம்:—எப்படி பிரதானம்.

உத்தரம்:—இவன் கர்மஞானங்களுக்கு அதிகாரி, புருஷனே இவைகளில் சாமர்த்தியமுள்ளவன், பலத்தை இச்சிக்கிறவன், நிஷேதிக்கப்படாதவன், புருஷனே பலத்தை இச்சிக்கக் கூடியவனும் உபதேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள சமர்த்தனுமிருப்பதால் இவனே கர்மஞானங்களுக்கு அதிகாரியாகிறான். ஐதரேய ஆரண்யகத்திலும் (II-3-2-5):—

புருஷனிடத்தில் ஆத்மா விசேஷமாய் விளங்குகிறது. ஏனெனின் அவன் பிரஞ்ஞையுடன் விசேஷமாய் கூடியிருக்கிறான். அறிந்ததைச் சொல்லுகிறான், அறிந்ததைப் பார்க்கிறான், நாளைவரப்போகிறதை அவன் அறிகிறான். சுவர்க்க நரகங்களை அறிகிறான். நாசமடையக்கூடியதால் நாசமாகாததை இச்சிக்கிறான், மற்ற பசுக்களோ பசிதாகம் இவைகளை மட்டும் அறிகின்றன.

என்பதாய்ச் சொல்லி யிருக்கிறது. இந்த புருஷன் சரீரத்துக்குள் கடைசியிலிருக்கிற பிரம்மத்தை வித்தையால் அறியவேண்டுமென்று சுருதிக்கு இஷ்டம்.

து:—பிரமாணவாக்கியம்:—

अन्नात्मनिशरीरेसौ व्यज्यतेसुविवेकिभिः ।
अन्नसारभूतोयं शरीरस्यचकेशवः ।
अन्ननामाचान्नसंस्थः शरीरेषुचसंस्थितः ।
अत्तृत्वात्सवलोकाना मन्नमित्युच्यतेहरिः ।
उपजीव्यश्चभूताना मितिचान्नंजनार्दनः ।
सज्यायान्सर्वभूतेभ्य स्तस्मात्सर्वौषधंस्मृतः ।
संसारेदह्यमानाना माश्रयत्वात्सऔषधं ।
प्रचुरंमय इत्युक्त' प्रचुरात्तायतोहरिः ।
प्रचुरैःसेव्यतेनित्य मतोन्नमयइ रितः ॥ तत्वनिर्णयं ॥

அ:-புருஷனுள்பட சகல பிராணிகளும் பிரம்மத்தினின்றும் உண்டாகி அன்னத்தால் ஏற்பட்டிருந்தாலும் புருஷனே கர்மஞானங்களுக்கு அதிகாரியாயிருப்பதால், புருஷனைப்பற்றியே இவ்விடத்தில் கூறியிருக்கிறது. அநேக அனர்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய சம்சார சாகரத்தில் முழுகியிருக்கிற புருஷனை தான்தான் பிரம்மம் என்பதாக அறியும்படி பிரம்ம வித்தையை உபதேசிக்க வேண்டியது என்பது சுருதியின் கருத்து.

இந்த பிரம்ம வித்தையை கோச நிரூபணத்தால் சுருதி உபதேசிக்கிறது. ஒரு மரத்தின் கிளையின் நுனியை முதலில் காண்பிவித்து அதற்கு அப்பால் சந்திரன் இருக்கிறான் என்று காட்டுகிறோம். அதுபோல் கோசங்களை உபதேசித்து இவைகளை அதிக்கிரமித்திருப்பதே பிரம்மம் என்பதாய் சுருதி போதிக்கிறது. அநாதியான சம்சாரத்தால் புருஷன் அநேக வாசனைகளுடன் கூடியிருப்பதால், அவனுக்குத் தகுந்த உபாயத்தால் போதிக்க வேண்டியது.

பிரத்தியகாத்மா எப்போதும் அத்வைதம். இதைத்தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அவித்தையால் அதினிடத்தில் ஜீவஜடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆத்மாவின் வாஸ்தவமான ஸ்வரூபம் எப்போது தெரியவில்லையோ அப்போது ஆத்மா ஜீவன் போலும் ஜடம் போலும் அவித்தையால் காணப்படுகிறான். இந்த விகார பாவங்கள் அவித்தையால் ஏற்படுவதால் மித்தையே, ஆத்மா எப்போதும் அத்வைத சத்திய ஸ்வரூபமே.

அன்னமய, பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞானமய, ஆநந்தமய என கோசங்கள் ஐந்து. நான்தான் அன்னமயன், நான்தான் பிராணமயன், இப்படி ஐந்துவிதமாக ஆத்மா விளங்குகிறான். அப்படியே அன்னம், பிராணன், மனது, விஞ்ஞானம், ஆநந்தம், ஆகிய ஐந்திலும் ஆத்மா விளங்குகிறான். ஆகவே அன்னம் முதலிய ஐந்து தத்துவங்கள் காணப்படுகின்றன.

து:- [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

([illegible])

அ:—அன்னமேவிராட், இந்திரிய கோசரமான ஸ்தூலம். இது பிராணத்தினின்றும் விர்த்தியாகிறது.

பிராணன், மனது, விஞ்ஞானம், இம்மூன்றும் சேர்ந்து சூத்திராத்மா வாகின்றன. இந்த சூத்திராத்மா கிரியாசக்தியர்கிற பிராணனாலும், ஞானசக்தியாகிற மனது, விஞ்ஞானம் இவைகளாலும் ஏற்படுகிறான். சங்கல்பகஞானத்தைக் கொடுக்கும் சத்தியுள்ள அந்தக்கரணத்துக்கு மனது என்று பெயர். இந்த மனதினின்றும்பிராணன் உண்டாகிறது. நிர்விகல்பகஞானத் தைக் கொடுக்கும் சக்தியுள்ள அந்தக்கரணம் விஞ்ஞான மெனப்படும். இது நிச்சயஞானஸ்வரூபம் இம்மூன்றும் சூத்திராத்மாவாகின்றன.

ஞானகர்மங்களின் பலனாக ஏற்படுவது ஆநந்தம். இவ்விதமாக அன்னம் என்பது விராட்கோசமாகவும் பிராணன் மனது விஞ்ஞானம் இம்மூன்றும் சூத்திராத்மாவாகவும், ஆநந்தம் காரண கோசமாகவும் ஏறப்படுகின்றன. பிரஹதாரணியகத்தில் இந்த கோசங்களில் அன்னமயத்துக்கு விராட்டென்றும், விஞ்ஞான மயத்துக்கு வாக்கு என்றும், ஆநந்த மயத்துக்கு அவ்வியாகிருத மென்றும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அன்னமயாதிகளைவிட அன்னாதிகள் அத்தியந்தம் வேறன்று. காரணம் காரியத்திலிருப்பதால் பிராணாதிகளைவிட அன்னாதிகள் வேறன்று. இந்த உபதேசத்தால் புருஷன் முதலில் மூலகாரணமே எல்லாம் என்று அறிந்து, பிறகு காரியகாரண பாவமற்ற பிரம்மமே தான் என்பதாய் அறிகிறான்.

இவைகளில் ஒவ்வொரு கோசமும், சிரசு, இரண்டு பக்ஷங்கள் மத்திய பாகம், வால் ஆகிய ஐந்து விதமாக உபாசனையின்பொருட்டு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(வி—வி:—எந்த पुरुषः புருஷஃ புருஷாகிருதி, சிரசு, கை, முதலிய ஆகிருதியுடன் சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் ஆகாசாதிகளுக்குப் பிறகு சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ सएवएषः ஸவஏவஏஷஃ அந்த ஆகிருதியையே ஒருவன் தன்னுடைய சரீரமாக பாவிக்கிறான் இந்த ஆகிருதியே சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் உண்டாயிராவிட்டாலும், ஆகாசாதிகளுக்குப் பிறகு உண்டான அன்னத்தின் காரியமான ஆகிருதிபோல் இதுவும் இருக்கிறதினால், "அவன்தான் இவன்" என்பதாய் சொல்லப்பட்டது. இந்த அபிப்பிராயத்தை விளக்கி வைக்கத்தான் अन्नरसमयः அன்னரஸமயஃ என்கிற பதம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அ:-அன்னத்தால் ஸ்தூல சரீரம் உண்டாயிற்று என்று சொன்னதைக்கொண்டு சூட்சுமதேகத்தையும் சேர்த்து அறியவேண்டியது. இது அபஞ்சீகிருத பூதகாரியமாயும் அன்னாதிகளால் போஷிக்கப் பட்டுமிருக்கிறது. अपञ्चीकृतपञ्चमहाभूतानि तत्कार्यञ्च सप्तदशकं लिङ्गं भौतिकम् அபஞ்சீக்ருத பஞ்சமஹாபூதாநி தத்கார்யஞ்ச ஸப்ததசகம் லிங்கம் பௌதிகம் அதாவது பஞ்சீகிருதங்களாகாத ஐந்து மஹா பூதங்களும் அவைகளின் காரியங்களும் சேர்ந்து பதினேழுதத்துவங்களுள்ளது (5 பூதங்கள் + 5ஞானேந்திரியங்கள் + 5 கர்மேந்திரியங்கள் + மனது + புத்தி ஆகிய 17) தத்துவங்களுள்ளது லிங்க சரீரம் என்று ஆசாரியார் சொல்லி யிருக்கிறார்.

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் VI—5—4ல்

अन्नमयंहिसोम्यमन आपोमयःप्राणास्तेजोमयीवाक्।

அந்நமயம்ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய:ப்ராணஸ்தேஜோமயீவாக்

அதாவது:— மனது அன்னமய மென்றும், பிராணன் ஜலமய மென்றும் வாக்கு தேஜோமயமென்றும் சொல்லி யிருக்கிறது.

ஒருவன் உபவாசம் செய்வதால் மனது சக்தியற்றதாக ஆகிறது. பாரணை செய்வதால் அது சக்தியை அடைகிறது.

வழி நடப்பதால் பிராணன் சக்தியை கொஞ்சம் இழந்து வருகிறான். ஜலபானத்தால் மறுபடியும் சக்தியுண்டாகிறது.

கானம் செய்கிறவர்கள் நெய் எண்ணெய் முதலிய உஷ்ணமான பதார்த்தங்களைப் புஜித்து தொண்டையை சுத்திசெய்து வாக்கைவிருத்தி செய்கிறார்கள். இவ்விதமாகப் பிரபஞ்சத்தில் கண்டிருக்கிறோம். மனது, பிராணன், வாக்கு முதலியவைகளால் ஏற்பட்ட லிங்க தேகத்துடன் கூடிய, அன்னவிகாரமான ஸ்தூல சரீரத்தையே ஆத்தியாத்மிகமென்று அதாவது நம்முடைய சரீரமென்று சொல்லுகிறோம். இதனால் அதிதைவிகமான வைராஜ தேகத்தையும் அதாவது பிரம்மாண்டம் என்பதையும் ஊகிக்கலாம்.

மரத்தின் கிளையின் நுனியைக்கொண்டு சந்திரனைக் காண்பிப்பதுபோல், பிரம்மதத்துவத்தை உபதேசிக்கும்பொருட்டு இந்த அன்னமயகோசம் வர்ணிக்கப்பட்டது.

அன்னமயத்தின் உபாசனை.

(வி-வி) யஞ்ஞத்தின் அக்கினியானது சிரசு, இரக்கைகள், மத்தியபாகம், வால் ஆகிய ஐந்து அவயவங்களுள்ள பக்ஷியாக வர்ணிக்கப்படுவதுபோல் அன்னமயகோசமும் உபாசனையின் பொருட்டு ஐந்து அவயவங்களுள்ளதாக இனி வர்ணிக்கப் படுகிறது.

அ:- V (16) तस्येदमेव शिर: । தஸ்யேதமேவ ஶிர: ।

(17) अयं दक्षिण: पक्ष: । அயம் தக்ஷிண: பக்ஷ: ।

(18) अयमुत्तर: पक्ष: । அயமுத்தர:பக்ஷ:।

(19) अयमात्मा । அயமாத்மா ।

(20) इदं पुच्छं प्रतिष्ठा ॥ 5 ॥ இதம் புச்சம் ப்ரதிஷ்டா ॥ 5 ॥

பதவுரை.

(17) इदंएव இதம்ஏவ=இதுவே
तस्य தஸ்ய=அவனுடைய
शिर: ஶிர:=சிரசு
(18) अयं அயம்=இது
दक्षिण: पक्ष: =தக்ஷிண:பக்ஷ:=வலது இரக்கை
अयं அயம்=இது
उत्तर:पक्ष: உத்தர: பக்ஷ:=இடது இரக்கை
(20) अयं அயம்=இது
आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா
(21) इदं இதம்=இது
प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=ஆதாரமான
पुच्छं புச்சம்=வால்

ச-பா:—ஆத்மாவுக்கு பாஹ்யமாயிருக்கிற சரீரம், கோசம் முதலிய ஆகாரங்களை ஆத்மாவாக பாவிக்கும் புத்தியானது சரீரமாகிற விசேஷத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளாமல், யாதொரு ஆதாரமுமற்ற சகலத்துக்கும் அந்தரமான பிரத்தியகாத்மாவை ஜடிதியில் கிர

வி:—तस्य தஸ்ய=இந்ததேகத்துக்கு
इदं एव இதம்ஏவ=பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்பட்டதே

து:-அ-கை:—அன்னமய கோசத்திலிருக்கிற, அநிருத்த என்று பெயருள்ள, அன்னமய சப்தத்தால் கூறப்படும் பரமாத்மாவின் சிரசுமுதலிய அவயவங்களின் ஸ்தானங்களை तस्येदमेवशिर: தஸ்யேதமேவஶிர: என்பதுமுதல் சொல்லுகிறார்.

तस्य தஸ்ய=அன்னரஸமயரான அநிருத்தருக்கு
इदंएव இதம்ஏவ=அன்னவிகாரத்தினால் உண்டாகிற சரீரத்தின் சிரசே

அ:—கிக்கச் சமர்த்தமாகமாட்டாது. ஆகையால் சந்திரனைக் காண்பிக்க இச்சிக்கிறவன் மரத்தின் கிளையின் நுனியைமுதலில் காட்டிப் பிறகு சந்திரனைக் காட்டுவதுபோல், சுருதியும் பிரம்மத்தை உபதேசிக்கும்பொருட்டு, பிரத்தியக்ஷமாய்த் தெரியும் அன்னமயமாகிற ஸ்தூல சரீரத்தைக்காட்டி, இதுபோலவே இதற்குள் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக இருக்கும் பிராணமயாதிகோசங்களையும் காட்டி, கடைசியில் இவைகளுக்குள் பிரம்மமிருக்கிறதாக உபதேசிக்கிறது.

(ஆ:—பிராணமயம் முதலிய கோசங்களையும் பக்ஷிரூபமாக வர்ணிக்கும்பொருட்டு அன்னமய கோசமும் அப்படியே வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் புத்தியானது பாஹ்ய விஷயங்களினின்றும் விலகி ஆத்மா விடத்திலேயே ஸ்திரமாகும். உபாசனையின் பொருட்டுஇது விதிக்கப்படவில்லை. ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் பிரம்மாத்மைக்கியமே பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் கிரந்தமத்தியில் உபாசனை விதிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லுவது வாக்கியபேதமாகும். ஆகையால் முழுசுருதியின் கருத்து ஜீவபிரம்ம ஐக்கியத்தைப் பிரதிபாதிப்பதை அன்னமயாதிகளின் பிரத்யேக ஸ்துதியும் பிரம்மவித்தையை அடையும்பொருட்டே, பின்னால் வருவதில் புத்தி ஸ்திரப்படுவதினால் முன்னால் போனதில் புத்தி விட்டுப்போகிறது. கடைசியில் ஆத்மாவில் புத்தி ஸ்திரப்படுகிறது.

तस्यइदमेवशिरः தஸ்ய இதமேவ ஶிர:

ச:—அன்னரஸத்தாலுண்டான இந்த புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷமாய் காணப்படும் சிரசே சிரசு. பிராணமயாதி கோசங்கள் விஷயத்தில் எது வாஸ்தவத்தில் சிரசாக இல்லையோ அது சிரசாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. அன்னமய விஷயத்திலும் இப்படியே அர்த்தம் என்பதாய் கிரகிக்காமலிருக்கும்பொருட்டு **इदमेवशिरः** இதமேவஶிர: என்பதாய் சுருதியானது நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படியே பக்ஷங்கள் முதலிய விஷயங்களிலும் அறியவேண்டியது.

வி:—**शिरः** ஶிர:=சிரசு.

து:—**शिरः** ஶிர:=சிரசு. வஸ்திரத்தினால் மூடப்பட்ட முழங்காலைப் பார்த்து இது முழங்கால் என்று சொல்லுவதுபோல், நமக்குத் காணப்படும் சரீரத்தின் யாதொரு மஸ்தகம் உண்டோ அதினுள்ளிருப்பதினால் அதினால் மறைப்பட்டது போலிருக்கிற ஹரிக்கு சிரசு உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. முழங்காலைக் குறிப்பிடுவதுபோல் சிரசும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இப்படியே பின்னும் அறியவேண்டியது. மனுஷிய சிரசே அவனுடைய சிரசு என்று அர்த்தமல்ல. மனுஷிய சிரசுக்குள் அவனுடைய சிரசு இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

அ:—अयंदक्षिण: पक्ष: அயம் தக்ஷிண: பக்ஷ:=கிழக்குமுகமாய் நிற்கிறவனுடைய வலதுகை வலது பக்ஷம் (இரக்கை.)

अयंउत्तर:पक्ष: அயம்உத்தர:பக்ஷ:=இந்த இடதுகை இடது இரக்கை.

अयं आत्मा அயம்ஆத்மா=இந்த தேகத்தின் மத்தியபாகம்ஆத்மா. मध्यंह्येषामङ्गानामात्मा மத்யம்ஹ்யேஷாமங்காநாமாத்மா=(அங்கங்களின் மத்யபாகம் ஆத்மா) என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

इदंपुच्छंप्रतिष्ठा இதம்புச்சம் ப்ரதிஷ்டா:—நாபிக்குக்கீழ் எந்த பாகமிருக்கிறதோ அது புச்சம். பசுவின் வாலானது கீழ் தொங்குவதுபோல் இதுவும் கீழாகஇருப்பதால் புச்சம்போலிருக்கிறது. ஆகையால் புச்சம் என்று சொல்லப்பட்டது. இது பிரதிஷ்டை அதாவது ஆதாரம், அதாவது எதனால் மனிதன் ஸ்திரமாய் நிற்கிறானோ அது.

வி:—இரண்டுகைகளும் இரக்கைகள்

கழுத்துக்குக்கீழ் நாபிக்குமேல் காணப்படுகிற இந்த மத்தியபாகமானது आत्मा ஆத்மா=அங்கங்களை ஆத்மா தரித்துக்கொண்டிருப்பதால் பிரதானமாக இருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

मध्यंह्येषामगानामात्मा மத்யம்ஹ்யேஷாமங்காநாமாத்மா = அதாவது இந்த அங்கங்களுக்கு ஆத்மா மத்தியம் என்கிற சுருதி இதற்கு ஆதாரம்.

इदं இதம்=நாபிக்குக் கீழாகக்காணப்படுகிற இரண்டு கால்களும்

पुच्छं புச்சம்=புச்சம்போல் ஆதாரமாயிருப்பதால் வால் என்று அர்த்தம்.

து:—अयं அயம்=பார்க்கப்படுகிற அன்னவிகாரமான தேகத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற

दक्षिण:पक्ष: தக்ஷிண:பக்ஷ:=வலதுகை அன்னரஸமயனை அநிருத்தனுடைய வலதுகை. அதற்குள்ளிருக்கிறது என்பது கருத்து.

து:—अयं उत्तर:पक्ष: அயம் உத்தர: பக்ஷ:=காணப்படுகிற தேகத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற இடதுகை அன்னரஸமயனை அநிருத்தனுடைய இடதுகை. அதற்குள் இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

अयं आत्मा அயம்ஆத்மா=ஜீவனுடைய தேகமத்தியபாகம் அன்னரஸமயனுக்கு மத்தியதேகம்.

इदं இதம்=ஜீவனுடையசரீரத்தின் இரண்டு பாதங்கள்

प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=இருக்கவேண்டிய காரணம்

पुच्छं புச்சம்=அன்னரஸமயனுடைய பாதங்களிலிருக்கிறது

அ:—(வி-வி:—உபாசிக்கவேண்டிய அன்னமயத்துக்கு கழுத்துக்கு மேல் பிரசித்தமாக எது காணப்படுகிறதோ அதுவேசிரசு. இவ்விடத்தில் உபசாரமொன்றுமில்லை. காணப்படுகிற கைகளே பக்ஷங்களாக தியானிக்கத்தக்கவை. கழுத்துக்குக்கீழும் நாபிக்குமேலும் எந்தபாகம் காணப்படுகிறதோ அதுவே ஆத்மா ஜீவனிருக்கக்கூடிய ஸ்தானம். மனுஷிய சரீரத்தில் நாபிக்குக் கீழ்ப்பட்ட பாகம் மேல் பாகத்துக்கு ஆதாரமா யிருப்பதால் இது பிரதிஷ்டை யென்று சொல்லப்படுகிறது. இது பக்ஷியாகிற ஆதாரத்துக்கு வால்போல் இருக்கிறது.

प्रातितिष्ठातिअस्यांइतिप्रतिष्ठा 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌇𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾— அதாவது எதில் ஸ்திரமாயிருக்கிறதோ அது பசு முதலியவைகளின் சரீரத்தில் வாலானது ஈ முதலியவைகளை வெரட்டிவிட சாதகமாயிருப்பதால் வாலானது ஆதாரமாயிருக்கிறது. வாலை ஆதாரமாகச் சொன்னதானது உபாசனையின் பொருட்டே.

அன்னமயத்தை அனுசரித்து பிராணமயம் முதலிய இனி சொல்லப்போகிற கோசங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கருவில் விடப்பட்ட காச்சின தாம்பிரமானது விக்கிரகமாக ஆகிறதுபோலும்.

சு-வா:—வாஸ்தவத்தில் பிராணமயாதிகளுக்கு சிரசு முதலியவைகளில்லாவிட்டாலும் உபாசனையின் பொருட்டு இவைகள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வி-வி:—உபாசிக்கவேண்டிய அன்னமய கோசத்தின் ரூபம் இவ்விதமாக பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. இந்த பிராமணபாகத்தில் சொன்ன கோசம், உபாசனை இவைகளை மந்திரத்தால் ஸ்திரப்படுத்தும் பொருட்டு சுருதி சுலோகத்தைக் கூறுகிறது.)

து:—(வால் என்று அர்த்தம் செய்யக்கூடாது) அன்னத்தினால் சித்திக்கும் சரீரம், அதின் அவயவங்கள், எல்லாம் அநிருத்தன் என்கிற பரமாத்மாவின் ஆதீனமாயிருக்கிறது என்பது கருத்து.

பிரமாண வாக்கியம்.

देहस्यैवशिरस्यस्य शिरोविष्णोःप्रतिष्ठितं ।
बाह्वाःपक्षौतथामध्ये मध्यंपश्चात्तनोतथा ।
पुच्छमित्यषभगवाननिरुद्धःस्वयंहरिः ।
तस्यांतरंपररूप मभिन्नमपिभिन्नवत् ॥ तत्वनिर्णय ॥

𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂।
𑌬𑌾𑌹𑍍𑌵𑍋𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍌𑌤𑌥𑌾𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌂𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌤𑌨𑍋𑌤𑌥𑌾 ।
𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌹𑌰𑌿𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌤𑌰𑌂𑌪𑌰𑌂𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌮𑌪𑌿𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑍍 ॥

(தத்வநிர்ணயே

அ:—[21) तदप्येषश्लोको भवति ||6||-தத³ப்யேஷ ஶ்லோகோ ப⁴வதி

(इति प्रथमोनुवाकः)

(இதி ப்ரத²மோ(அ)நுவாக:)

तदपि தத³பி=இந்த விஷயத்தில்

एष: ஏஷ:=இந்த

श्लोक: ஶ்லோக:=சுலோகம்

भवति ப⁴வதி=இருக்கிறது.

(இப்படி முதலாவது அனுவாகம் முற்றிற்று.)

பிராணத்தால் சொல்லிய அர்த்தத்தில் அன்னமய கோசத்தில் ஸ்தூலசரீரத்தின் ஆத்மாவை (ஸ்வரூபத்தை)பிரகாசிக்கும்படியான அடியிற்கண்ட சுலோகமாகிற மந்திரமிருக்கிறது. இப்படி முதலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

(வி-வி:—சொன்ன அர்த்தத்தில் ஸ்திரபுத்திவர வேண்டுமென்பதே மந்திரத்தைச் சொல்லுவதின் கருத்து. अन्नाद्वैप्रजाः அந்நாத்³வை ப்ரஜா: முதல் तस्मादन्नं तदुच्यते தஸ்மாத³ந்நம் தது³ச்யதே=முடியும் வரையிலுள்ளது சுலோகம்.

வி:—இவ்விடத்தில் புருஷ சப்தத்தால் கூறப்படும் மனுஷியனுடைய கைமுதலிய அவயவங்களை இரக்கை முதலியதாக வர்ணித்து இலகுவாகத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டென்று அறியவும்

तदपि தத³பி=மேற்சொன்ன பிராமணத்தால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தையே

एष: ஏஷ:=இந்த மந்திரமானது கூறுகிறது என்று அர்த்தம். || 1 ||

து:—5. அன்னமயப்பிரகரணம்.

அ·கை:—சத்தியபதத்துக்கு ஜகத்தின் சிருஷ்டி, ஸ்திதிலயங்களின் ஹேது என்கிற அர்த்தங்களில் ஜன்மத்துக்கு ஹேதுவென்பது आत्मन: आकाश: ஆத்மந: ஆகாஶ: என்பதினால் கூறப்பட்டது. மற்ற இரண்டு அர்த்தங்களும் सवाएष ஸவா ஏஷ முதலியவைகளில் விவரிக்கப்பட்டன. இம்மூன்று அர்த்தங்கள் விஷயத்தில் சுருதி ஒரு சுலோகத்தை உதாஹரிக்கிறது. तदप्येषश्लोक தத³ப்யேஷ ஶ்லோக என்பதினால்

तत् தத்=சொன்ன அர்த்தத்தில்

एष:श्लोक:भवति ஏஷ:ஶ்லோக:ப⁴வதி=இந்த சுலோகமுமிருக்கிறது.

அ:—अपि அபி=முன் சூத்திரத்தில் அதாவது பிரம்மவித்தானவன் பிரம்மத்தை அடைகிறான் என்று சொன்ன அர்த்தத்தில் ரிக்கு உதாஹரிக்கப்பட்டது. அதையெல்லாம் சேர்த்து இப்போது சொல்லுவதால் அபி என்கிற சப்தம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சுலோகமானது 14 பாதங்களுள்ளது. சாதாரணமாய் உலகத்தில் விளங்குகிற சந்தஸ் இந்த சுலோகத்தில் காணப்படாவிட்டாலும், இந்த சந்தஸ் வேதத்தில் பொருந்தியிருக்கலாம்.

முதலாவது அநுவாகம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அநுவாகம்.

(1) अन्नाद्वै प्रजाः प्रजायन्ते । அந்நாத்வை ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தே ।

(2) याः काश्च पृथिवीं श्रिताः । யா: காஶ்ச ப்ருதிவீம் ஶ்ரிதா: ।

(3) अथो अन्नेनैव जीवन्ति । அதோ அந்நேநைவ ஜீவந்தி ।

(4) अथैनदपि यन्त्यन्ततः । அதைநதபி யந்த்யந்தத: ।

(5) अन्नं हि भूतानां ज्येष्ठम् । அந்நம் ஹி பூதாநாம் ஜ்யேஷ்டம் ।

(6) तस्मात्सर्वौषधमुच्यते । தஸ்மாத்ஸர்வௌஷதமுச்யதே ।

(7) सर्वं वै तेऽन्नमाप्नुवन्ति । ஸர்வம் வை தே(அ)ந்நமாப்நுவந்தி ।

(8) येऽन्नं ब्रह्मोपासते । யே(அ)ந்நம் ப்ரஹ்மோபாஸதே ।

(9) अन्नं हि भूतानांज्येष्ठम् । அந்நம் ஹி பூதாநாம் ஜ்யேஷ்டம் ।।

(10) तस्मात्सर्वौषध मुच्यते । தஸ்மாத்ஸர்வௌஷத முச்யதே ।।

(11) अन्नाद्भूतानि जायन्ते । அந்நாத்பூதாநி ஜாயந்தே ।

(12) जातान्यन्नेन वर्धन्ते । ஜாதாந்யந்நேந வர்தந்தே ।

(13) अद्यतेऽत्ति च भूतानि । அத்யதே(அ)த்தி ச பூதாநி ।

(14) तस्मादन्नं तदुच्यतइति ॥1॥ தஸ்மாதந்நம் ததுச்யத இதி॥ 1॥

பதவுரை:—

(2) याः काः च யா: கா: ச=எவை எவை
पृथिवीं ப்ருதிவீம்=பிருதிவியை
श्रिताः ஶ்ரிதா:=ஆசிரயித்திருக்கின்றனவோ
ताः தா:=அந்த

அ:—(1) प्रजा: ப்ரஜா:=பிரஜைகள், பிராணிகள்
अन्नात् அந்நாத்=அன்னத்தினின்றும்
प्रजायन्ते ப்ரஜாயந்தே=உண்டாகின்றன
वै வை=நிச்சயம்
(3) अथ அத=உண்டானபிறகு
अन्नेनएव அந்நேநைவ=அன்னத்தாலேயே
जीवन्ति ஜீவந்தி=ஜீவிக்கின்றன
(4) अथ அத=பிறகு
एनत् ஏநத்=இதையே
अन्ततः அந்தத:=முடிவில்
अपियन्ति அபியந்தி=அடைகின்றன.
(5)अन्नं हि அந்நம் ஹி=அன்னமானதே
भूतानां பூதாநாம்=பிராணிகளுக்கு
ज्येष्ठम् ஜ்யேஷ்டம்=முன்னமேயே உண்டாயிற்று
(6) तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்
सर्वौषधं ஸர்வௌஷதம்=சகலத்துக்கும் ஔஷதமாக
उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகின்றது.
(7)ये யே=எவர்கள்
अन्नं அந்நம்=அன்னத்தை
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மமாக
उपासते உபாஸதே=உபாசிக்கிறார்களோ
(8) ते தே=அவர்கள்
सर्वं ஸர்வம்=சமஸ்தமான
(9) अन्नं அந்நம்=அன்னத்தை
आप्नुवन्ति ஆப்நுவந்தி=அடைகிறார்கள்
वै வை=நிச்சயம்
अन्नं அந்நம்=அன்னமானது
भूतानां பூதாநாம்=பிராணிகளுக்கு
ज्येष्ठंहि ஜ்யேஷ்டம் ஹி=முதலில் உண்டானதாக இருக்கிறது.
(10) तस्मात् தஸ்மாத்=ஆனதால்
सर्वौषधं ஸர்வௌஷதம்=சகலத்துக்கும் ஔஷதம் என்று
उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகிறது.
(11) अन्नात् அந்நாத்=அன்னத்தினின்றும்
भूतानि பூதாநி=பிராணிகள்
जायन्ते ஜாயந்தே=உண்டாகின்றன-

அ:—(12) जातानि ஜாதாநி=உண்டானவைகள்
अन्नेन அந்நேந=அன்னத்தால்
वर्धन्ते வர்த்தந்தே=விர்த்தியாகின்றன
(13) अद्यते அத்யதே=(அன்னம்) பக்ஷிக்கப்படுகின்றது
भूतानि பூதாநி=பிராணிகளை
अत्ति च அத்திச=பக்ஷிக்கிறது
तस्मात् தஸ்மாத்=ஆனதால்
(14) तत् தத்=அது
अन्नं इति அந்நம் இதி=அன்னம் என்று
उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகிறது.

விராட்.

(1) (2):—

(a) ச—பா:—ரஸம் முதலியவைகளாக பரிணமிக்கிற அன்னத்தினின்றும் ஸ்தாவர ஜங்கமரூப பிராணிகள் உண்டாகின்றன. பூமியில் இருக்கிற சகல பிராணிகளும் அன்னத்தினின்றுமே உண்டாகின்றன.

(b) வி—வி:—ஜராயுஜ அண்டஜ முதலிய பிருதிவியிலிருக்கிற சகல பிராணிகளும் அன்னத்தினின்றுமே உண்டாகின்றன. இது முன்னமேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(3) अथो ... जीवन्ति அதோ ... ஜீவந்தி =

ச—பா:—உண்டானவைகளும் அன்னத்தாலேயே பிராணனை தரிக்கின்றன. விருத்தி அடைகின்றன வென்பது அர்த்தம்.

து—:அ-கை:—அதையே अन्नाद्वै அந்நாத்வை என்பதினால் விவரிக்கிறார்.

याः काश्च पृथिवीं श्रिताः யா: காஶ்ச ப்ருதிவீம் ஶ்ரிதா:=பிருதிவியை ஆசிரயித்துக்கொண்டு அதாவது பூமியில் எந்த பிராணிகள் இருக்கிறார்களோ

(ताः தா:=அந்த)

प्रजाः ப்ரஜா:=பிரஜைகள்

अन्नात् அந்நாத்=அன்னத்தினால் சித்திக்கும் தேகத்திலிருக்கிற அந்நிருத்த என்று பெயருடைய பரமாத்மாவிடமிருந்து

प्रजायन्ते ப்ரஜாயந்தே=உண்டாகிறார்கள், தேகசம்பத்துடன் உண்டாகிறார்கள்.

वै வை=இது பிரசித்தம்

(3) अथो அதோ=உண்டான பிரஜைகள்

अन्नेनएव அந்நேநைவ=அந்நரஸமயனால்

जीवन्ति ஜீவந்தி=ஜீவிக்கிறார்கள், பிராணனை தரிக்கிறார்கள்

அ:—(4) अथ...अन्ततः 𑌅𑌥 ... 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃=

ச—பா:—முடிவில் அதாவது ஜீவன லக்ஷணமான விருத்தி யானது முடிவு பெறும்போது அவைகளே அன்னத்தை உத்தே சித்துப்போகின்றன. அதாவது அன்னத்தில் லயமாய் விடுகின் றன என்பது அர்த்தம்.

வி–வி:—ஜீவித்ததற்குப் பிறகு ஆயுளின் முடிவில் அன்னத் தில் லயமாகின்றன. மிருகாதிகளின் சரீரங்கள் புலி முதலியவை களுக்கு அன்னமாகிறதினால் அன்னத்தில் லயம் காணப்படுகின் றது.

(5) अन्नं...श्रेष्ठं 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂...𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂=

ச—பா:—ஏனெனின், அன்னம் பிராணிகளுக்கு முன்னமே யே உண்டானது. அன்னமயாதிகளான இதர பிராணிகளுக்கு அன்னம் காரணம். ஆகையால் சகல பிராணிகள் அன்னத்தினின் றும் உண்டாகி அன்னத்தால் ஜீவித்து அன்னத்தில் லயமாகின் றன.

(6) तस्मात् ...उच्यते 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍...𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇=

ச-பா:—இப்படி யிருப்பதால் சகல பிராணிகளின் தேகத்தி லுள்ள தாஹத்தைச்சாந்தி செய்யும் அன்னம் ஔஷதம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

து:—(4) अथ 𑌅𑌥 பிறகு

अन्ततः 𑌅𑌂𑌤𑌤𑌃=பிரளயத்தில்

एतत् 𑌏𑌤𑌤𑍍=அந்நரஸமயனென்கிற அபிருத்தனை

अपियन्ति 𑌅𑌪𑌿𑌯𑌂𑌤𑌿=மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத விதமாக பிரவேசிக்கிறார்கள் என்பது கருத்து.

(5) अन्नं हि 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂𑌹𑌿=அன்னரஸமயன் என்கிற அபிருத்தன்

भूतानां 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂=பிராணிகளுக்குள்

ज्येष्ठं 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 சிரேஷ்டன்

(6) तस्मात् 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍=இப்படி இருப்பதினால்

सर्वौषधं उच्यते 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌂 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇=சம்சாரத்தில் தஹிக் கப்பட்டவர்களுக்கு ஆசிரயம், சம்சார பயத்தை நிவிர்த்திசெய்பவர் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

2-வது அனுவாகம்.

வி:—I-(5) ज्येष्ठं 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂=சர்வ பூதங்களுக்கும் உபகாரமாயிருப்ப தால் முந்தினதாக இருக்கிறது.

(6) तस्मात् 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍=பசிமுதலான வியாதிகளை நிவிர்த்தி செ ய்கிறபடியால் அன்னமே

सर्वौषधं 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍌𑌷𑌧𑌂=பசிமுதலான எல்லாவற்றிற்கும் மரு ந்தாக

அ:—வி-வி:—சகல பிராணிகளுக்கும் அன்னம் காரணமாயிருப்பதால், அது பசியாகிற ரோகத்தை நிவிர்த்தி செய்கிறதாயிருக்கிறது. பசியாகிற ரோகம் நிவிர்த்தியானவளவில், ஜீவித்தலாகிய ஸ்திதி ஏற்படுகிறது. இந்த ஸ்திதிக்குக் காரணமாயிருப்பதால் அன்னம் ஔஷதமாகச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதமாக சுருதியானது அன்னம் பிராணிகளின் உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்களுக்குக் காரணமென்று சொல்லி அன்னமய கோசத்தை விவரித்தது.

(சு-வா:—சகல பிராணிகளுக்குமுன் விராட் உண்டானதால் விராட்டே அன்னம், ஜேஷ்டம். பசியாகிற அக்கினியை அன்னம் சாந்தம் செய்யாத பக்ஷத்தில், அந்த அக்கினி சரீரத்திலுள்ள தாதுக்களை பக்ஷித்து விடும். ஆகையால் அது ஔஷதமாகச் சொல்லப்பட்டது.)

விராட்டின் தியானப்—பலம்.

அன்னத்தைப் பிரம்மமாக அறிகிறவனுக்கு உண்டாகும் பலன் இனி சொல்லப்படுகின்றது.

सर्वं... उपासते ஸர்வம்... உபாஸதே—

ச-பா:—எவர்கள் அன்னப் பிரம்மத்தை முன் சொன்னபடி உபாசிக்கிறார்களோ அவர்கள் சமஸ்தமான அன்னத்தையும்

வி:—उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகின்றது. அன்னமானது ஓஷதிகளின் பரிணாமமாகையால் அன்னத்தை ஔஷதம் என்று சுருதி கூறுவதாக அறியவும். (மற்ற பதங்களுக்கு அர்த்தம் அத்வைதத்தில் போலவே)

ते தே=அன்னத்தை பிரம்மம் என்று உபாசிக்கிறவர்கள்
अन्नं அன்னம்=வேண்டியவரையிலும் அன்னத்தை
आप्नुवन्ति ஆப்நுவந்தி=அடைகிறார்கள்.

து:—அ-கை:—அன்னமயனை பிரம்மமாக அறிகிறவனுக்கு सर्वं ஸர்வம் முதலியதால் பலத்தைக் கூறுகிறார்:—

ये யே=எந்த அதிகாரிகள்
अन्नं அன்னம்=அன்னரஸமயன் என்கிற அநிருத்தனை
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=குணங்களால் பரிபூர்ணனாக
उपासते உபாஸதே=உபாசிக்கிறார்களோ
तेवै தேவை=அவர்களே
सर्वं ஸர்வம்=பூர்ணமாக
अन्नं அன்னம்=அன்னரஸமயனான ஹரியை
आप्नुवन्ति ஆப்நுவந்தி=அடைகிறார்கள்.

அ:—அடைகிறார்கள். நான் அன்னத்தினின்றும் உண்டாகி, அன்னத்தில் ஸ்திதியடைந்து அன்னத்தில் பிரளயத்தை அடைகிறேன். ஆனதால் அன்னம் பிரம்மம். (அன்னமய சரீரத்தின் உற்பத்திஸ்திதி நாசங்களுக்கு அன்னம்காரணம், பிரம்மம்சகலத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்களுக்குக் காரணமாயிருப்பது போல் அன்னமும் அன்னமயத்துக்குக் காரணமா யிருக்கின்றது. அன்னபிரம்மமாகிற விராட்டும் தானும் ஒன்று என்று அறியாதவரையில் சகல அன்னத்தையும் அடைய முடியாது. ஆகையால்தான் அன்ன பிரம்மம் ஒருவன் உபாசிக்க வேண்டியது.)

வி-வி:—எவர்கள் அன்னத்தைப் பிரம்மத்தின் பிரதீகமாக பாவித்து, இப்படி பாவிக்கப்பட்ட அன்னம் தேகாகாரமாகப் பரிணமித்து சிரசு முதல் வாய் வரையிலுள்ள அவயவங்களோடு கூடியிருப்பதாக எவர்கள் தியானிக்கிறார்களோ, அவர்கள் சகல அன்னத்தையும் அடைகிறார்கள். அல்லது:—பிரம்மம்முதல் ஆகாசாதி பரம்பரையாக உண்டான அன்னமானது மானிடசரீர முதலிய ஆத்தியாத்மிக சரீரமாகவும் ஆதி தெய்வமாகிற விராட்டாகவும் விளங்குகிறது. அன்ன உபாதியுடன் கூடின பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறவர்கள் சர்வஸ்வரூபமான விராட் ஸ்வரூபத்தை அடைந்து பிரம்மாதி ஸ்தம்பபரியந்தமுள்ள சகல பிராணிகளுமடையக் கூடிய அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சகல அன்னத்தையும் அடைகிறார்கள்.

(9) அன்ன...ஜ்யேஷ்ட ...

ச-பா:—அன்னத்தை ஆத்மாவாக உபாசிப்பதால் சர்வ அன்னத்தை அடைந்த பலனுண்டாகிறதாக எப்படிச் சொல்லலாம். அன்னமானது பிராணிகளுக்குள் முதலானது என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

வி:—(9) அன்னத்தை பிரம்மம் என்று உபாசனைக்குக் காரணமானபிரம்மத்தின் காம்மியத்தை அன்னம் ஹி என்கிறவாக்கியம் கூறுகிறது. பிரம்மமும் சகலரோகத்துக்கும் நிவர்த்தகமாகையால் சகலமருந்தாக இருக்கிறதென்பது கருத்து. உற்பத்தி விர்த்தி இவைகளுக்குக் காரணமாக இருக்கும்தன்மை அன்னத்துக்கும் பிரம்மத்துக்கும் சமமாக இருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

து:—(9) அ—கை:—அன்னம் ஹி பூதானாம் ஜ்யேஷ்டம் ... என்பதினால் உபசம்காரம் செய்கிறார். அல்லது தாற்பரியத்தை கூறும்பொருட்டு அன்னம் முதலியது மறுபடியும் கூறப்படுகிறது

அ:—(10) तस्मात् .. उच्यते தஸ்மாத்...உச்யதே=

ச-பா:—பூதங்களுக்கு முன் அன்னம் உண்டானதால் ஜ்யேஷ்டம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் அது ஔஷதம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் சகல அன்னத்தையும் ஆத்மாவாக உபாசிக்கிறவன் சகல அன்னத்தையும் அடைவதாகச் சொன்னது யுக்தமே.

(வி·வி:—(9) (10):—முன் தத்துவத்தை அறிய இச்சிக்கிறவனை உத்தேசித்து, அறிய சாதகமான அன்னமய கோசத்தை பிரதிபாதிக்கும் பொருட்டு अन्नं हि भूतानां அன்னம்ஹிபூதாநாம் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது உபாசிக்கத்தக்க வஸ்துவை ஸ்துதிக்கும் பொருட்டு அதுவே மறுபடியும் கூறப்படுகின்றது. நாம் முதல் விராட் வரையிலுள்ள சகல பிராணிகளின் தேகங்களுக்கும் அன்னம் காரணமாகையால் அது சகல சம்சார வியாதியை நிவிர்த்திக்கத்தக்க ஔஷதம். இப்படி உபாசிக்கிறதினால் ஒருவன் விராட்டை அடைந்து மோக்ஷத்தையும் அடைகிறான்.

(11)(12) अन्नात् ...वर्धन्ते அன்னாத்...வர்த்தந்தே:—

ச-பா:—அன்னத்தினின்றும் பிராணிகள் உண்டாகிறார்கள் உண்டானவர்கள் அன்னத்தால் விர்த்தியாகிறார்கள். இப்படி மறுபடியும் சொன்னதானது முடிவைக் கூறுகிறது.

து:—हि ஹி=எக்காரணத்தால்

अन्नं அன்னம்=அன்னரஸமயனான பரமாத்மா

भूतानांज्येष्ठं பூதாநாம்ஜ்யேஷ்டம் பூதங்களுக்குள் சிரேஷ்டரோ

(10) तस्मात् தஸ்மாத் =அக்காரணத்தால்

सर्वौषधं उच्यते ஸர்வௌஷதம் உச்யதே=சம்சாரபய நிவர்த்திகர் என்று சொல்லப்படுகிறார்

(11) अन्नात्भूतानिजायन्ते அன்னாத்பூதாநிஜாயந்தே=அர்த்தம் முன் போலவே

(12) जातानि ஜாதாநி=உண்டான பிராணிகள்

अन्नेन அன்னேன=அன்னரஸமயனென்கிற அநிருத்தனால்

वर्धन्ते வர்த்தந்தே=விருத்தி அடைகின்றன.

அ:—(13)अद्यते …அத்₃யதே=

(a)ச-பா:—இப்போது அன்னசப்தத்தின் அர்த்தம்கூறப்படுகின்றது.

வி-வி:—சகல பிராணிகளின் தேகங்களின் உற்பத்திக்கும் அபிவிர்த்திக்கும் காரணமாயிருப்பதால் உபாசியமான அன்னரூப விராட் லக்ஷ்யமாகச் சொல்லப்பட்டது. அன்ன சப்தத்தின் அர்த்தத்தைப் பரியாலோசனை பண்ணிபார்க்கும் போதும் அது லக்ஷியமாக இருக்கிறது.

(14) ச-பா:—சகல பிராணிகளால் அது புஜிக்கப்படுகிறது. தான் ஸ்வயம் சகல பிராணிகளையும் புஜிக்கிறது· இப்படி புஜிக்கப்படுவதாயும் புஜிக்கிறதாயுமிருப்பதால் அது அன்னம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. इति இதி சப்தம் முதல் கோசம் முடிந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

வி:—(13)(அன்னத்தின் காரணப்பெயரை இனிகூறுகிருர்.)

अद्यते அத்₃யதே=உயிருடன் இருக்குங்காலத்தில் அன்னபானது பிராணிகளால் புஜிக்கப்படுகின்றது.

अन्नमृत्युतमुजीवातुमाहुः ।

அன்னம் ம்ருத்யுதமு ஜீவாதுமாஹு: ।

அன்னத்தை மிருத்தியுவென்றும் பிழைத்திருக்கக் காரணமென்றும் சொல்லுகிறுர்கள் என்கிற சுருதியில் சொன்னபடி ஜீர்ணமாகாதகாலத்தில் விபரீத பரிணாமத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் அன்னமே பிராணிகளை புஜிக்கிறதென்று அறியவும்.

(14) இந்தப்படி ஆகாசம் முதலாக அன்னமயமான ஸ்தூல சரீரம் வரையிலுமுள்ள பிரபஞ்சத்துக்கு மந்திரத்திலும் பிராமணத்திலும் சொல்லப்பட்ட பிரம்மம் உபாதானமாகவும் आत्मन:आकाश

து:—(13) भूतानि பூ₄தாநி= பிராணிகளால்

अद्यते அத்₃யதே=பக்ஷிக்கப்படுகிருன். அதாவது அவருடைய யோகத்தால் பிராணிகள் ஜீவிக்கிறுர்கள்

अत्ति அத்தி=பரமாத்மா பிராணிகளை பக்ஷிக்கிறுர். அதாவது சம்ஹாரிக்கிறுர். இந்த சம்ஹாரமானது சிலந்திப் பூச்சியானது நூலைதனக்குள் இழுத்துக்கொள்வதற்குச் சமானமாயிருப்பதால் அத்தி என்று சொல்லப்பட்டது.

(14) तस्मात् தஸ்மாத்=பக்ஷிக்கப்படுவதாயும், பக்ஷிக்கிரதாயுமிருப்பதால்

तत् தத்=அந்த ரூபம்

அ:—வி-வி:—ஜீவிக்கிறதற்காகச் சகல பிராணிகளும் அன்னத்தைப் புஜிக்கிறார்கள். சகல பிராணிகளையும் அன்னம் சம்ஹரிக்கிறது. சாப்பிடப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருப்பதால் சரீரத்தில் ரோகம் உண்டாகி ஜனங்கள் சாகிறார்கள் என்பது ஜகத்பிரசித்தம்.

இதி சப்தம், உதாகரிக்கப்பட்ட சுலோகம் முடிந்தது என்பதையும், கோசம் முடிந்தது என்பதையும் சூசிப்பிக்கிறது.

அன்னமய கோச ஞானத்தால் பிரம்ம ஞானம்.

எவன் குஹையில் மறைந்திருக்கிற பிரம்மதத்துவத்தை அறிய இச்சிக்கிறானோ, அவனை உத்தேசித்து, பிரம்மத்தை அறிவதற்குத் துவாரமாகிற அன்னமயகோசம் கூறப்பட்டது. எப்படி துவாரமெனின் புத்திர, மித்திர, களத்திர, கிரஹ, பூமி முதலிய பாஹ்ய விஷயங்களில் ஆசக்தியை நிவிர்த்தி செய்து, தேஹமே ஆத்மா என்கிற புத்தியை மட்டும் கொடுப்பதினால் அன்னமய கோசம் பிரம்மத்தை அறிய துவாரமாகிறது. சாதாரணமாய் ஒவ்வொருவனும் புத்திராதிகளே தான் என்பதாய் வியவஹரிக்கிறான். தன்னைவிட வேறான புத்திராதிகளில் தான் என்பதை உபயோகிப்பது தேவதத்தன் சிங்கம் என்பது போலும். புத்திராதிகளான பாஹ்யங்களே ஆத்மா என்கிற புத்தியை நீக்கி சரீரமே தான் என்பதாய் மட்டும் ஒருவன் அறியவேண்டிய நிமித்தியம் அன்னமய கோசம் நிலாகிக்கப்பட்டது. இது இனி விவரிக்கப்படும். பாஹ்ய விஷயங்களிலுள்ள ஆசக்தியின் வாசனை பலத்தால் அன்னமய ஆத்மாவை ஒரு உபதேசத்தால் எவன்தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ அவன் அதில் ஸ்திரபுத்தியை அடையும் பொருட்டு, அதின் உபாசனை உபதேசிக்கப்படுகிறது. எவன் அன்னமய ஆத்மா நிரந்தரமாக உபாசிக்கிறானோ அவன் பாஹ்ய விஷயங்களினின்றும் திரும்பி, அன்னமயத்திலேயே ஸ்திரபுத்தியை அடைகிறான். அல்பாயுசாக இருந்து மேல் கோசங்களை விசாரிக்காமல் இறந்துபோய்

வி:- ஸூத்ர நஃ ஸூக்ஷ்ம:=என்கிற இடத்தில் ஆத்ம சப்தமிருப்பதால் அந்தர்யாமியாகவும் இருக்கிறதென்று சொன்னதாக ஆய்விட்டது.

அ:—अन्नं அன்னம்=அன்னம்

इति இதி=என்று

उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகிறது.

इति இதி=இந்த சப்தம் एषश्लोकः ஏஷச்லோக:=என்பதுடன் அன்வயிக்கிறது.

அ:—விட்டானேயானால், அவன் சர்வான்னத்தையும் முன் சொன்னபடி அடைகிறான். இந்த கருத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டே பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகவத்கீதை VI—41 ல்

प्राप्यपुण्यकृतां लोकानुषित्वा शाश्वतीःसमाः ।
शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टो ऽभिजायते ॥

ப்ராப்யபுண்யக்ருதாம் லோகாநுஷித்வா ஶாஶ்வதீ: ஸமா:।
ஶுசீநாம்ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோ ऽபிஜாயதே ॥

அதாவது:—புண்ணிய புருஷர்களுடைய லோகங்களை அடைந்து வெகுகாலம் அங்கிருந்து, சுசியாயும் ஸ்ரீமானாயுமிருக்கிறவனுடைய வீட்டில் யோகப்பிரஷ்டன் பிறக்கிறான் என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறார்.

இவ்விதமாக பாஹிய விஷயங்களினின்றும் புத்தியை திருப்பும் பொருட்டு சுருதியானது முதலில் அன்னமய கோசத்தை உபதேசித்தது. பிரசங்கத்தில் அதின் உபாசனையும் பலனும் கூறப்பட்டன. இனி, விஷயங்களினின்றும் திரும்பினவன், அன்னமய கோசத்துக் குள்ளிருக்கும் பிராணமய கோசத்தில் பிரவேசிக்கும் பொருட்டு சுருதியானது பிராணமய கோசத்தை உபதேசிக்கிறது.

பிராணமயகோசம்.

(15) तस्माद्वा एतस्मादन्न रसमयात् । தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதந்ந ரஸமயாத் ।

(16) अन्योऽन्तर आत्मा प्राणमयः । அந்யோऽந்தர ஆத்மா ப்ராணமய: ।

(17) तेनैषपूर्णः ॥ 2 ॥ தேநைஷ பூர்ண: ॥ 2 ॥

பதவுரை:—

(15) तस्मात् वै एतस्मात् தஸ்மாத்வை ஏதஸ்மாத்=இப்படி முன் சொல்லப்பட்டது.

अन्नरसमयात् அந்நரஸமயாத்=அன்னரஸ விகாரமான பிண்டத்தைவிட

(16) अन्यः அந்ய:=வேறானது

अन्तरः அந்தர:=உள்ளே யிருக்கிற

प्राणमयः ப்ராணமய:=பிராண விகாரமான

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா

(17) तेन தேந=இந்த பிராணமய ஆத்மாவால்

एषः ஏஷ:=இந்த அன்னமயம்

पूर्णः பூர்ண:=நிறைந்திருக்கிறது.

(15) ச—பா:—அவதாரிகை:—கோத்திரவ தானியத்தின் மேல் தோல்களை எடுத்து விடுவதினால் உள்ளே யிருக்கிற அரிசியை எப்படி ஒருவன் பிரத்தியக்ஷமாய் காட்டுகிறானோ, அப்படி சுருதி யானது வித்தையால் அதாவது அவித்தையால் ஏற்பட்ட ஐந்து கோசங்களை நிவிர்த்தி செய்வதினால், அன்னம் முதல் ஆநந்த மயம் வரையிலுள்ள ஆத்மாக்களுக்குள் இருக்கிற பிரம்மத்தை பிரத்திய காத்மாவாக உபதேசிக்கும் பொருட்டு இனி கிரந்தத்தை ஆரம் பிக்கிறது.

முன் சொன்ன பிரகாரம் அன்ன ரஸத்தால் ஏற்பட்ட ஸ்தூல சரீரத்தை விட வேறானதாயும், பிராணனால் ஏற்பட்டும், ஒரு ஆத்மா அன்னமயத்துக்குள் இருக்கிறது. ஸ்தூலபிண்டம் எப்படி ஆத்மாவாக மித்தையாக பாவிக்கப்பட்டதோ அப்படி இதுவும் மித்தையாகவே ஆத்மாவாக பாவிக்கப்படுகின்றது. பிராணன் என்றால் வாயு; அதனால் உண்டானவன் பிராணமயன். இந்தபிராணமய ஆத்மாவால் அன்ன ரஸமய ஆத்மா நிறைந்திருக்கிறது. காற்றினால் துருத்தியானது நிறைந்திருப்பதுபோலும்.

பிராணமய.

வி:—(15) இவ்விதமாக ஆகாசாதிகளுக்கு பிரம்மமே ஆத்மாவென்றும்உபாதானமென்றும் சொல்லி அந்த ஆத்மாயாரெனின் ஆநந்தமயனே என்று காட்டும்பொருட்டு ஸ்தூலாருந்ததி நியாயப்படிஸ்தூல தேகத்துக் குள்ளிருக்கிற பிராணமயனை ஆத்மாவென்று சுருதி காட்டுகிறது.

---

6. பிராணமயபிரகரணம்.

து:—அ-கை:—சத்தியம் ஞானம் என்கிற லக்ஷணவாக்கியத்திலுள்ள சத்திய பதத்தினால் (1) ஜகத்தை சிருஷ்டிக்கும் தன்மை (2) ஜகத்தை ஜீவிக்கும்படிச் செய்யும் தன்மை, (3) ஜகத்தைப் பிரவிர்த்திக்கும்படிச் செய்யும் தன்மை (4) சம்ஹரிக்கும் தன்மை ஆகிய நான்கு அர்த்தங்களை சொல்லவந்ததில் (1)(2)(3) ஆகிய மூன்றும் ஆகாசத்தினின்றும் உற்பத்திபிரகரணத்திலும் அன்னமய பிரகரணத்திலும் விவரிக்கப்பட்டன. ஜகத்தை பிரவிர்த்திக்கும்படி செய்யும் தன்மையையும் ஜகத்தை ஜீவிக்கும்படிச்செய்யும் தன்மையையும் முன் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதையும் ஸ்பஷ்டமய்விவரிக்கும் பொருட்டு தேகத்திலிருக்கிறபிரதியும்ன என்கிற ரூபத்தையும் பிரதிபாதிக்வேண்டியதற்காக இந்த பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது,

அ:—(சு வா:—

तस्मात् தஸ்மாத்=இந்த சப்தம் தூரத்திலிருக்கிற விராட்டை கூறுகிறது. அதாவது அன்னத்தால் ஏற்பட்ட ஆத்தியாத்மிக ஜீவனைவிட ஸ்தூலபிருகிருதியானது வேறு.

वै வை=இந்த சப்தம் சொன்ன விராட்டையே ஞாபகப் படுத்துகிறது.

एतस्मात् ஏதஸ்மாத்=இந்த சப்தம் சமீபத்திலிருக்கிற அத்தியாத்ம தேகத்தைக் கூறுகிறது.

तस्मात् एतस्मात् தஸ்மாத்ஏதஸ்மாத்=இவ்விரண்டு பதங்களையும் ஒரே வேற்றுமையில் உபயோகித்ததினுல் அத்தியாத்ம புருஷனும் விராட்டும் ஒன்று என்பதை சுருதி போதிக்கிறது. இது போலவே பின் வரும் வாக்கியங்களிலும் பிராணமயாதி விகாரங்கள் பிராணுதி விகாரங்களைவிட வேறல்லவென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது. அப்படியில்லாவிடின் அதாவது காரியம் காரணத்துடன் ஒன்முக இராவிட்டால் பிரம்மமும் பிரபஞ்சமும் வெவ்வேறா யிருக்கவேண்டும். அப்போது சாங்கியருடைய துவைதமே ஏற்பட்டு சுருதியுக்தி விரோதங்கள் சம்பவிக்கும். மேலும் காரணமான பிராணமயம் காரியமான அன்னமய மன்றியி லிருக்கக்கூடும். ஆனால் காரியம் காரணத்தைவிட்டு விலகியிருக்க மாட்டாது. ஆகையாலும் காரியம் காரணத்தைவிட வேறு அன்று காரணம்தான் என்பது சித்திக்கிறது.

து:—(15)तस्मात् தஸ்மாத்=சத்தியத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிற

एतस्मात् ஏதஸ்மாத்=முந்தின இரண்டு பிரகரணங்களால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற

अन्नरसमयात् அன்னரஸமயாத்=அன்ன விகாரமான தேகத்தில் அதை நியமனம் செய்துகொண்டிருக்கிற, அன்னரஸமய என்று பெயருள்ள அநிருத்தனைவிட்டு வேறு

அ.—अन्योऽन्तरआत्मा அந்யோऽந்தர ஆத்மா:—பிராணமய கோசம் அன்னமயத்தைவிட வேறு லக்ஷணமுள்ளது. எப்படி அன்னமயம் ஆத்மாவாக பாவிக்கப் படுகிறதோ அப்படி இதுவும் ஆத்மாவாக பாவிக்கப் படுகின்றது.

அன்னமயம் எப்படி நான்கு கோசங்களால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படி பிராணமயம் 3 கோசங்களாலும் மனோமயம் இரண்டு கோசங்களாலும். விஞ்ஞானமயம் ஒரு கோசத்தாலும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

तेनएषपूर्णः தேநைஷ பூர்ண:=பாம்பானது இரச்சுவால் பூரிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல் இந்த பிராணமயத்தால் அன்னமயமானது பூர்ணமாயிருக்கிறது. அன்னமயம் கற்பனா ரூபகாரியமே; வார்த்தை மட்டுமே.)

(வி-வி:—

பரமாத்மாவே ஆகாசாதிக்கிரமமாக அன்னமயமானார் என்று. பிராமண வாக்கியத்திற் சொல்லப்பட்டதே சுலோகத்தாலும் வியக்தமாக்கப்பட்டது.

வி:—अन्यः அந்ய:=தேகத்தைவிட வேறாகவும்

अन्तरः அந்தர:=தேகத்துக்குள்ளிருக்கிறவனாகவும் இருக்கிற

प्राण मयः ப்ராணமய:=பிராணமயன்

स एव ஸ ஏவ=அவனே

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மன: ஆகாச: ஸம்பூத: என்கிற வாக்கியத்தால் சகலத்துக்கும் உபாதானமாகவும் அந்தர்யாமியாகவும் சொல்லப்பட்ட ஆத்மா என்று அர்த்தம்.

து:—अन्यः அந்ய:=வேறான

अन्तरस्थः அந்தரஸ்த:=அதினிடத்திலிருக்கிற

आत्मा ஆத்மா=வியாபகன்

प्राणमयः ப்ராணமய:=வாயுவிகாரமானபிராணமய கோசத்திலிருக்கிறவன் (பிராணந்தி—அநேந) என்கிற வித்பத்தியால் பிராணமய சப்தத்தால் கூறப்படும் பிரத்யும்ன என்கிறபெயருள்ள பரமாத்மா இருக்கிறார் என்பது கருத்து.

तेन தேந=பிராணமயகோசத்திலிருக்கிற பிரத்யும்னனால்

एषः ஏஷ:=அன்னமயகோசத்திலிருக்கிற அன்னரஸமயன் என்கிற அநிருத்தன்

पूर्णः பூர்ண:=இடைவழியன்றியில் பூரிக்கப்பட்டிருக்கிறான்

அ:—तस्मात् தஸ்மாத்=பிராமணத்தில் சொன்னதை விடவும் एतस्मात् ஏதஸ்மாத்=சுலோகத்தில் சொன்னதை விடவும், நான் மனுஷ்யன்என்கிற அனுபவத்தை விடவும்வேருக உள்ளே பிராண மய என்கிற ஆத்மா இருக்கிருன்.

தேகத்துக்குள் சிரசுமுதல் பாதம் வரையில் பிராணமயன் வியாபித்திருக்கிருன்.

லிங்க சரீரத்தில் ஞானசக்தி என்றும் கிரியாசக்தி என்றும் இரண்டு சக்திகள் இருக்கின்றன. கிரியாசக்தியின் காரியம் தான் பிராணன் என்று பெயருள்ள பதார்த்தம். இந்த பிராணனுடைய விகாரம் பிராணமய கோசமென்கிற ஐந்து விருத்திகளின் சமூ கம். இந்த விருத்திகள் பிராண அபான வியான உதான சமானங்க ளாம். இவைகள் பிராண பதார்த்தத்தின் வியாபார விசேஷங்கள். இவைகள் முறையே ஹிருதயத்திலும், குதத்திலும், சர்வ சரீரத் திலும், கண்டத்திலும், நாபியிலும் இருக்கின்றன. இந்த விருத்தி சமூகமான பிராணமயம் ஆத்மாவினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டி ருக்கிறது. நான் சுவாசம் விடுகிறேன் என்பதாக ஒருவன் சொல் லுகிருன். இந்த சுவாசம் விடும் கிரியை ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பிராணமயமே ஆத்மா என்கிற பிரா ந்தி பிரயோகம் ஏற்பட்டது. புத்திரன் முதலான பாஹ்ய விஷயங் களை அபேக்ஷித்து சமீபத்திலிருக்கிற அன்னமய தேகமே ஆத்மா என்று உபதேசித்தவுடன் எப்படி அவைகளில் முக்கிய ஆத்ம புத்தி விட்டுப் போகிறதோ, அப்படி தேகத்துக்குள் இருக்கிற

பாஷ்யகாரர் अन्वयादितिचेत्स्यादवधारणात् அந்வயாதிதிசேத்ஸ்யாதவ தாரணாத்=என்கிற (III-3:17) சூத்திரத்தில் அன்னமயனை விட ஆந்தரமான பிராணமயனிடத்தில் முதலில் பரமாத்மபுத்தி யானது உண்டாயிற்று. பிறகு மனோமயனிடத்திலும் கடைசியில் ஆநந்தமயத்தினிடத்திலும் பரமாத்மபுத்தியானது உண்டாயிற்று என்று சொல்லியிருக்கிருர்.

இவ்விடத்தில் பஞ்சவிருத்திகளையுடைய பிராணனுக்கு பிரா ணன்வியாபாரம் அதிகமாக இருப்பதால் பிராணமயத்வம் இருக் கிறதென்று அறியவும்.

(17) तेन தேந=பிராணமய ஆத்மாவினல்

एषः ஏஷ:=அன்னரஸமய ஆத்மாவானவன்

पूर्णः பூர்ண:=வியாபிக்கப்பட்டவன் சகலதேகத்திலும்பிரா ணன் வியாபித்திருக்கிருன் என்பது கருத்து.

அ:—பிராணமய ஆத்மாவை உபதேசித்தவுடன் தேகமே ஆத்மா என்கிற புத்தி விட்டுப்போகிறது. இந்த பிராணமயத்தை உபதேசிப்பதால் தேகமே ஆத்மாஎன்கிற புத்தி மித்தை என்பது சித்தித்தது. இது பிரம்ம சூத்திரத்தின் 3-வது அத்தியாயத்தின் 3-வது பாதத்தில் 53-வது சூத்திரத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்தூல சரீரத்தில் அநாத்மாவாயிருக்கிற பிராணன் உற்பத்தியுடையவனென்பது வேதாந்த சூத்திரம் II-4-8 ல் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராணன் என்பது ஒரு தத்துவம் இது II-4-(9-12) ல் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராணன் அல்ப பரிமாணமுள்ளவன் என்பது II-4-13ல் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விஸ்தார பயத்தால் இவ்விடத்தில் எழுதவில்லை. வேண்டுமானால் வியாசாதி கரணமாலையில் சுருக்கத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.)

பிராணமயத்தின் உபாசனை.

வி-வி:—அவதாரிகை:—

தேகமே ஆத்மா என்கிற பிராந்தியானது அனேக ஜன்மங்களில் தொடர்ந்து வந்து பிரபலமாயிருக்கிறது. பிராணமயத்தை உபதேசித்த மாத்திரத்தில் அந்த பிராந்தி புத்தி போய்விடமாட்டாது. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட புத்தியுள்ளவனை உத்தேசித்து, வேறு உபாசனையை வாதிக்கும் பொருட்டு உபாசிய ஸ்வரூபத்தை சுருதி கூறுகிறது.

II (18) स वा एष पुरुषविध एव । ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ ।

(19) तस्य पुरुष विधताम् । தஸ்ய புருஷவிததாம் ।

(20) अन्वयं पुरुषविधः । அந்வயம் புருஷவிதः ।

(21) तस्य प्राण एव शिरः । தஸ்ய ப்ராண ஏவ ஶிரः ।

(22) व्यानो दक्षिणः पक्षः । வ்யானோ தக்ஷிணः பக்ஷः ।

(23) अपानउत्तरःपक्षः । அபான உத்தரः பக்ஷः ।

(24) आकाश आत्मा । ஆகாஶ ஆத்மா ।

(25) पृथिवी पुच्छं प्रतिष्ठा ॥3॥ ப்ருதிவீ புச்சம் ப்ரதிஷ்டா ॥3॥

பதவுரை:—

அ:—(18) सः ஸ:= அந்த

वै வை=நிச்சயம்

एषः ஏஷ:= இந்த (பிராணமய ரூப ஆத்மா)

पुरुषविधः एव புருஷவிதஏவ=புருஷாகாரமே.

(19) तस्य தஸ்ய= அந்த அன்னமயத்தின்

पुरुषविधतां புருஷவிததாம்=புருஷாகாரத்தை

(20) अनु அநு=அனுசரித்து

अयं அயம்= இவன்

पुरुषविधः புருஷவித:=புருஷாகாரமாயிருக்கிறான்.

(21) तस्य தஸ்ய=அவனுக்கு

प्राणः एव ப்ராண: ஏவ=பிராணனே

शिरः ஶிர:=தலை

(22) व्यानः வ்யாந:=வியானன்

दक्षिणः पक्षः தக்ஷிண:பக்ஷ: = வலதுகை

(23) अपानः அபாந:=அபானன்

उत्तरः पक्षः உத்தர:பக்ஷ:=இடதுகை

(24) आकाशः ஆகாஶ:=ஆகாசம்

आत्मा ஆத்மா =ஆத்மா

(25) पृथिवी ப்ருதிவீ=பிருதிவீ

पुच्छं புச்சம்=வால்

प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா = ஆதாரம்.

(18-20) सः ... पुरुषविधः ஸ:...புருஷவித:—

ச-பா—இந்த பிராணமய ஆத்மா சிரசு முதலியவைகளால் புருஷாகாரமாகவே யிருக்கிறான். தான் ஸ்வயமே அப்படி யிருக்கிறானோ வெனின், இல்லை என்று சுருதி சொல்லுகிறது. அன்னரஸத்தால் உண்டான ஆத்மா புருஷாகாரமென்பது பிரசித்தம். இந்த அன்னரஸமய ஆத்மாவின் புருஷாகாரத்தை அனுஸரித்து

வி:—(18) இந்த பிராணமயனும் புருஷாகிருதியே, கைகால்முதலிய அவயவங்களுடன் கூடியிருப்பதால் இந்தப் பிராணமயனும் புருஷாகிருதியாக இருக்கிறான் பிராந்தியை விருதி பிந்தினவாக்கியத்தால் நிராகரிக்கிறது.

(19) तस्य தஸ்ய=அன்னமயனுடைய

पुरुषविधतां புருஷவிததாம்= புருஷாகிருதியை

து:—सः एषः ஸஏஷ:=பிராணமய கோசத்திலிருக்கிற பிராணமயன் என்று பெயருள்ள பிரத்யுமனன்

पुरुष विधः एव புருஷவிதஏவ=புருஷாகிருதியே

वै வை=பிரசித்தம்

तस्य தஸ்ய= பிராணமயனென்கிற பிரத்யுமனனுடைய

पुरुष विधतांअनु புருஷவிததாம் அநு-புருஷாகாரத்தை அனுசரித்து

அ:—பிராணமய புருஷாகாரம் கருவில் வார்த்து விடப்பட்ட தாம்பிரம் அந்த ஆகாரத்தையே அடைவதுபோல், ஏற்படுகின்றது. ஸ்வத: அதற்கு ஒரு ஆகாரமுமில்லை. இப்படியே கீழ் கீழ் இருக்கும் ஆத்மாவின் புருஷாகாரத்தை அனுசரித்து மேல் மேல்வரும் ஆத்மாவின் புருஷாகாரம் ஏற்படுகின்றது. முன்னுலிருப்பது பின்னுலிருப்பதால் பூர்ணமாயிருக்கிறது.

வி-வி:—தேகத்துக்குள் இருக்கிறதாகச் சொல்லப்பட்டவனும் நான் சுவாசம் விடுகிறேன் என்கிற அனுபவத்தால் நம்மால் அறியப்பட்டவனுமிருக்கிற பிராணமயம் புருஷாகாரமே. சிரசு முதலிய அவையவங்கள் இவனுக்கு ஸ்வத: ஏற்பட்டிராவிடினும் அவைகளைக் கற்பித்து, புருஷாகாரனையே உபாசிக்கவேண்டியது. இது முடியாது என்றும் சங்கிக்க வேண்டியதில்லை. அன்னமய புருஷாகாரத்தை அனுஸரித்து, அதில் பூரித்திருப்பதால், இந்த பிராணமயனும் புருஷாகாரமென்று சொல்லலாம். கருவில் விடப்பட்ட தாம்பிரம் பிரதிமையின் ஆகாரத்தை அடைவது போலும்.)

21तस्य:शिर:... தஸ்ய...ஶிர:

ச-பா:—எப்படி பிராணமயன் புருஷாகாரமானவன்? வாயு விகாரனானவனுக்கு முகம், மூக்கு இவைகளினின்றும் வெளிப்படும். பிராணனுடைய விருத்தி விசேஷமே சிரசு என்பதாய் கற்பிக்கப்படுகிறது. இதற்குச் சுருதிதான் ஆதாரம். இரக்கை முதலியவைகளுக்கும் சுருதிதான் ஆதாரம்.

வி:—(20) अनु அநு=அனுசரித்து

अयंपुरुषविध: அயம் புருஷவித:=(21–23) இந்த பிராணமயனும் புருஷாகிருதி என்று அர்த்தம். ஆகையால் அன்னமயம்போல் சிரசு, பக்ஷம், புச்சம் முதலிய அவயவங்களுடன் கூடி இருப்பதால் பிராணமயனும் அஞ்சுவிதமாக இருக்கிறுன் என்று அர்த்தம்

(4) आकाशआत्मा ஆகாஶஆத்மா:—

यथाकाशस्थितोनित्यं वायुस्सर्वत्रगोमहान् ।

யதாகாஶஸ்திதோ நித்யம் வாயுஸ்ஸர்வத்ரகோ மஹாந்।

து:—अयं அயம்=அன்னமய கோசத்திலிருக்கிற அன்னமயனென்று பெயருள்ள அபிருத்தன்

पुरुषविध: புருஷவித:=புருஷாகிருதியாயிருக்கிறுன்.

அ-கை:—பிராணமய சப்தத்தால் கூறப்பட்ட பிரத்யும்னனுடைய அவயவங்களின் ஸ்தானங்களை तस्यप्राणएवशिर: தஸ்ய ப்ராண ஏவ ஶிர:=என்பதினுல் சொல்லுகிறுர்.

அ:—(22) வியான விருத்தி வலதுகை
(23) அபான விருத்தி இடதுகை.

பிராணவிருத்திகளைப்பற்றிச்சொல்லிய இடத்தில் ஆகாச சப்தம்பிர யோகிக்கப்பட்டிருப்பதால்: அது ஆகாசத்திலிருக்கிறஅதாவது சரீர மத்தியிலிருக்கிற சமானன் என்கிற விருத்திவிசேஷத்தைக் கூறுகிறது. இதர விருத்திகளை அபேக்ஷித்து இது மத்தியிலிருப்பதால். சமானன் ஆத்மாவாக இருக்கிறது. மத்தியபாகம் ஆத்மாவென்பது मध्यं ह्येषामङ्गानामात्मा மத்⁴யம் ஹ்யேஷாமங்கா³நாமாத்மா (அங்கங்களின் மத்தியபாகம் ஆத்மா) என்கிற சுருதியால் தெரியவருகிறது. பிருதிவீ என்பது பிருதிவீதேவதை ஆத்தியாத்மிக (சரீரத்திலிருக்கிற) பிராணனை தரிப்பது; ஏனெனின், பிராணனுடைய ஸ்திதிக்கு அதுவேகாரணம்.

सैषा पुरुषस्यापानमवष्टभ्येति हि

ஸைஷா புருஷஸ்யாபாநமவஷ்டப்⁴யேதி ஹி ।
என்று சுருதியிற் சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த ஆதாரம் இல்லாவிடின் உதான விருத்தியால் தேகம் மேல் கிளம்பிவிடும்; அல்லது பளுவாயிருப்பதால் கீழ் விழுந்துவிடும். ஆகையால் பிராணமய் ஆத்மாவுக்கு பிருதிவீதேவதைவால், ஆதாரம் என்று சொல்லப்பட்டது.

வி:—அதாவது:—எப்படி ஆகாசத்தில் வாயுவானவன் எப்போதுமிருந்துகொண்டு எங்கும் சஞ்சரிக்கிறானோ என்கிற ஸ்மிருதிப்படி ஆகாசமானது வாயுவிகாரமான பிராணாபானன் முதலியவைகளை தரித்துக் கொண்டிருப்பதால் ஆத்மா இருக்கிறது.

(25) பூமியில் ஆகாசமிருப்பதால் அந்தபூமி புச்சமா இருக்கிறது.

து:—तस्य தஸ்ய=பிராணமய சப்தத்தால் கூறப்படும் பிரத்யும்னனுடைய

प्राण एव शिरः ப்ராண ஏவ ஶிர:=பிராணனே, அதாவது பிரேரணை செய்கிற, பிராணன் என்று பெயருள்ள இவனே

शिरः =சிரசு

व्यानः வ்யாந: (விசேஷேணா அநிதீதி) விசேஷமாய் கொண்டு போகிறவியானனிடமிருக்கிற வியானன் என்றுபெயருள்ளஇவனே

दक्षिणः पक्षः த³க்ஷிண: பக்ஷ:=வலதுகை

अपानः அபாந:= (அபாநீதி இதி அபாந) கீழ்முகமாய் பிரேரணை செய்கிற அபானனிடமிருக்கிற, அபானன் என்று பெயருள்ள இவன்

வி-வியாக்கியானம்

(21) ஹிருதயத்துக்கு மேல்முகம் மூக்கு இவைகளில் சஞ்சரிக்கிற பிராணன் என்கிற விருத்திவிசேஷம் சிரசாக சிந்திக்கத்தக்கது.

(22) சகல நாடிகளிலும் சஞ்சரிக்கிற வியானன் என்கிற விருத்தி விசேஷம்.

(23) ஹிருதயத்தினின்றும் கீழ்நோக்கும் அபானன் என்கிற விருத்தி விசேஷம்

இவ்விரண்டும் இரண்டு இரக்கைகளாக சிந்திக்கத்தக்கவை.

(24) ஆகாசசப்தம் உதரத்துக்குமத்தியிலிருக்கிறதாயும்நாபிக்கு சமீபத்தி லிருக்கிறதாயு மிருக்கிற தேசவிசேஷத்தைக் கூறுகின்றது. அதினால் அவ்விடத்திலிருக்கிற சமானன் என்கிற வாயு உபலக்ஷிதமாகிறது. இந்த வாயு பிராணமய கோசத்தின் மத்திய பாகம்

(25) பிருதிவீசப்தத்தால் பாக்கியாயிருக்கிற உதானவாயு கூறப்படுகின்றது. முக்கியார்த்தத்தைக் கிரகிப்பதில் பிரகிருதம் விட்டுப்போகிறது. எப்படி பிருதிவீயானது பிராணிகள் இருக்கிறதற்குக் காரணமாயிருப்பதால் பிரதிஷ்டை (ஸ்திரமான ஆதாரம்) இருக்கிறதோ, அப்படி உதானவாயுவும் பிராணுதி வாயுக்கள் தேகத்திலிருப்பதற்குக் காரணம். எது வரையில் இந்த உதானவாயு வெளியே போகவில்லையோ, அதுவரையில் பிராணுபாணுதிகள்

து:—उत्तरः पक्ष உத்தரஃபக்ஷஃ=இடதுகை

आकाशपृथिवी ஆகாஶப்ருதிவீ=சப்தங்களால் உதானசமானங்களை கிரகிக்கவேண்டியது.

आकाशः ஆகாஶஃ=உதானத்திலிருக்கிற உதானனென்று பெயருள்ள இவன்

आत्मा ஆத்மா=பிராணமயன் என்கிற பிரத்யும்னனுடையதேக மத்தியபாகம்

पृथिवी ப்ருதிவீ =சமானனிடமிருக்கிற சமானன் என்று பெயருள்ள

प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=நிமிர்ந்துநிற்கக்காரணமான

पुच्छं புச்சம்=உள்ளிருக்கும் பிரத்யும்னனுடைய இரண்டு பாதங்கள்.

பிராணமயகோசம், பிராணுதிகள், பிரத்யும்னனுடைய ஆதினம் என்பது கருத்து.

அ:—தேகத்திலிருக்கின்றன. ஆகையால் அது பிரதிஷ்டை. பக்ஷிரூபமாய் தியானிக்கப்படும் பிராணமய கோசத்துக்கு உதானன் வால் ஸ்தானத்திலிருக்கிறது. இந்த விஷயம் மைத்திரேயோபநிஷத்தில் ஸ்பஷ்டமாய் சொல்லி யிருக்கிறது.

(26) तदप्येषश्लोको भवति ||4|| தத³ப்யேஷ ஶ்லோகோ ப⁴வதி ||4||

इति द्वितीयोऽनुवाकः।

இதி த்³விதீயோ(அ)நுவாக꞉

பதவுரை:—

तदपि தத³பி=அந்த அர்த்தத்திலேயே
एषः ஏஷ꞉=இந்த
श्लोकः ஶ்லோக꞉=சுலோகம்
भवति ப⁴வதி=இருக்கிறது.

ச—பா:—பிராணமய ஆத்மா விஷயத்தில் அடியில் வரும் சுலோக மிருக்கிறது.

(வி-வி.—முன் சொன்ன அன்னமயத்திற்குப்போல் பிராணமய விஷயத்திலும் சுருதியானது சுலோகத்தை உதாஹரிக்கிறது.

இரண்டாவது அனுவாகம் (கண்டம்) முற்றிற்று.

(சு-வா பிராணமய கோசத்தின் பிராணன் முகத்திலிருக்கிறான் என்கிற மேன்மையைக் கொண்டு சிரசாகச் சொல்லப்படுகிற வியானன் சர்வ சரீரத்தையும் வியாபிக்கிறபடியால் பலிஷ்டன் ஆகையால் அது வலதுகையாக வர்ணிக்கப்பட்டது. அவ்வளவு பலசாலியாக இராதபடியால் அபானன் இடதுகையாகக்கூறப்பட்டது. ஆகாசம்போல் சமானன் எங்கும்வியாபிக்கிறதினால் அது ஆகாசம் அது பிராணவிருத்திகளுக்கு ஆத்மா. ஏனெனின் சகல பிராணன்களும் இதிலிருக்கின்றன.)

---

7 - (சுலோகம்)

அ:—तत्अपि தத்³அபி=ஜகத்தைப் பிரவிர்த்திக்கும்படி செய்கிற, சம்ரக்ஷிக்கிற காரணமான பிராணமய கோசத்திலிருக்கிறவன் பிரத்யும்னன் என்கிற அர்த்தத்தைக் கூறுகிற விஷயத்தில்

एषःश्लोकःभवति ஏஷ꞉ஶ்லோக꞉ப⁴வதி= இந்த சுலோகமிருக்கிறது.

3-வது அனுவாகம்.

(1) प्राणं देवा अनुप्राणन्ति । ப்ராணம் தேவா அநுப்ராணந்தி

(2) मनुष्याः पशवश्च ये । மநுஷ்யா꞉ பஶவஶ்ச யே ।

(3) प्राणो हि भूतानामायुः । ப்ராணோ ஹி பூதாநாமாயு꞉ ।

(4) तस्मात्सर्वायुषमुच्यते । தஸ்மாத்ஸர்வாயுஷமுச்யதே ।

(5) सर्वमेव त आयुर्यन्ति । ஸர்வமேவ த ஆயுர்யந்தி ।

(6) ये प्राणं ब्रह्मोपासते । யே ப்ராணம் ப்ரஹ்மோபாஸதே ।

(7) प्राणो हि भूतानामायुः । ப்ராணோ ஹி பூதாநாமாயு꞉ ।

(8) तस्मात्सर्वायुषमुच्यत इति ॥ 1 ॥ தஸ்மாத்ஸர்வாயுஷமுச்யத இதி ॥ 1 ॥

பதவுரை:—

(1) देवाः தேவா꞉=தேவதைகளும்
(2) मनुष्याः மநுஷ்யா꞉=மனுஷியர்களும்
पशवः च பஶவஶ்ச=மிருகங்களும்
ये யே=எவர்களோ
(ते தே=அவர்கள்)
(1) प्राणं अनु ப்ராணம் அநு=பிராணனை அனுசரித்து
प्राणन्ति ப்ராணந்தி=ஜீவிக்கிறார்கள்
(2) प्राणः ப்ராண꞉=பிராணன்
भूतानां பூதாநாம்=பிராணிகள்
आयुः ஆயு꞉=ஆயுஸ்
हि ஹி=நிச்சயம்.
(4) तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்
सर्वायुषं ஸர்வாயுஷம்=சகலத்துக்கும்ஆயுஸாக
उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகின்றது.
(5) ये யே=எவர்கள்
प्राणं ப்ராணம்=பிராணனை
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மமாக
उपासते உபாஸதே=உபாசிக்கிறார்களோ
(5) ते தே=அவர்கள்
सर्वं एव आयुः ஸர்வமேவாயு꞉=சர்வ ஆயுளையுமே
यान्ति யந்தி=அடைகிறார்கள்.

(7)प्राण: ப்ராண:=பிராணன்

भूतानां பூதாநாம்=பூதங்களின்

आयु: ஆயு:=ஆயுஸ்

हि ஹி=நிச்சயம்

(8) तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்

सर्वायुषं ஸர்வாயுஷம்=சர்வாயுசாக

उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகின்றது.

इति இதி= இவ்விதமாக (சுலோகம் முடிந்தது.)

ச—பா:—பிராணனை அனுசரித்து தேவதைகள் ஜீவிக்கிறார்கள். தேவதைகள் அக்கினி முதலானவைகள், ஜீவன சக்தியுடன் கூடின வாயுஸ்வரூபமான பிராணனை, அதாவது இந்த பிராணனால் ஏற்பட்டவர்களாய் பிராண (சுவாசம் விடுகிறதாகிய) கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள். அதாவது சுவாசம் விடுதல் என்னும் கிரியையால் கிரியையுடன் கூடினவர்களாகிறார்கள். அல்லது பிரகிருதம் ஆத்தியாத்மிகபரமானதால் தேவதைகள் இந்திரியங்கள். இவைகள் முக்கியப் பிராணனை அனுசரித்து சேஷ்டிக்கின்றன என்றுவது அர்த்தம்.

(2) அப்படியே மனிதர்களும் மிருகங்களும் பிராண வியாபாரத்தால் காரியங்களைச்செய்கிறவர்களாகிறார்கள். ஆகையால்பிராணிகள் பரிச்சின்னமான (வெவ்வேறாய் தனித்தனியே யிருக்கிற அவயவங்களுடன் கூடின) அன்னமய ஆத்மாவால், ஆத்மாவை யுடையவர்களாக (ஜீவிக்கிறவர்களாக) ஆகிறதில்லை. பின்னேயோ வெனின் அதற்குள்ளிருந்து, சகல சரீரத்தையும் ஒரே ரீதியாய் வியாபிக்கிற பிராணமயத்தாலும் பிராணிகள் ஆத்மாவையுடையவர்களாக ஆகிறார்கள். அப்படியே சகல பிராணிகளும் ஒன்றைவிட ஒன்று சூட்சுமமாகவும் அவித்தையால் ஏற்பட்ட ஆகாசாதி பூதங்

3-வது அநுவாகம்.

வி:—(1-8)அத்வைதத்தில் போலவே அர்த்தம்.

து:—येमनुष्या: पशव: देवा:च யே மநுஷ்யா: பசவ: தேவா:ச=எவர்கள் மனுஷியர்களாயும் பசுக்களாயும் தேவர்களாயு மிருக்கிறார்களோ

(ते தே=அவர்கள்)

प्राणं ப்ராணம்=பிராணமயனை

अनुप्राणन्ति அநுப்ராணந்தி=அனுசரித்து அதாவது பிராணமயனுடைய பிரேரணையால் சேஷ்டிக்கிறார்கள் ஹிதத்தை அடையும்படிக்கும் அஹிதத்தை பரிஹரிக்கும் படிக்கும் பிரவிர்த்தியுள்ளவர்களாக ஆகிறார்கள், ஜீவிக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்,

அ:—களால் உண்டானவைகளாகவு மிருக்கிற மனோமயம் முதல் ஆநந்தமயம் வரையிலுள்ள கோசங்களால் ஆத்மாவை யுடையவர் களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆகாசதிகளுக்குக் காரணமாயும் நித்யமாயும், விகாரமற்றதாயும், எங்கும் வியாபித்தும், சத்தியஞான அநந்தரூபமாயும், பஞ்சகோசத்தை அதிக்கிரமித்துமிருக்கிற சர்வத்துக்கும் ஆத்மாவான பரமாத்மாவாலும் ஆத்மாவை யுடையவர் ளாகிறார்கள். அவரே வாஸ்தவத்தில் சகலத்துக்கும் ஆத்மா. ஒரு கோசத்தை உத்தேசித்து மற்றொரு கோசம் ஆத்மாவாகச் சொல்லப்படுகிறதே தவிர வாஸ்தவத்தில் அது ஆத்மாவல்ல. எல்லா கோசங்கள் மித்தியா ரூபங்களே.)

(3) பிராணனை அனுசரித்து தேவதைகள் ஜீவிக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. அது எப்படி? பிராணன் பிராணிகளின் ஆயுஸ்.

यावद्ध्यस्मिन्शरीरेप्राणोवसति तावदायुः

யாவத்ஃயஸ்மிஞ்ஶரீரேப்ராணோவஸதி தாவதாயு:।

அதாவது இந்த சரீரத்தில் பிராணன் எதுவரையிலிருக்கிறதோ அதுவரையில் ஆயுஸ் இருக்கிறது என்பதாய் வேறு சுருதியில் (கௌஷீதகி உபநிஷத்து (II—2-ல்) சொல்லி யிருக்கிறது.

(4) ஆகையால் சகலருக்கும் பிராணன் ஆயுஸ் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏனெனின், பிராணன் போய்விட்டால் மரணம் உண்டாகிறது என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே. பிராணன் சகலருக்கும் ஆயுளை ஏற்படுத்துகிறது என்பதும் உலகத்தில் பிரசித்தமே.

(5-6) ஆகையால் இந்த பாஹ்யமாயும் அசாதாரணமாயு மிருக்கிற அன்னமயத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பி (அதாவது ஒரே மாத்ரியாக இராமல் பல அவயவங்களோடு கூடியிருக்கிற அன்னமயமே ஆத்மா என்கிற புத்தியை விட்டு) உள்ளே (சகல இந்திரியங்

---

(3) து:—प्राणः हि ப்ராண:ஹி = இந்த பிராணமயன்

(4) भूतानांआयुः பூதாநாமாயு: = ஜீவனத்துக்குக் காரணம்

तस्मात् தஸ்மாத் = பிராணிகள் பிழைத்திருக்கக்காரணமாக இருப்பதினால்

सर्वायुषंउच्यते ஸர்வாயுஷமுச்யதே = எல்லாருடைய ஆயுஸ் என்று சொல்லப்படுகிறான்

(5) அ-கை:—பிராணமயனை அறிவதின் பலனை

सर्वमेव ஸர்வமேவ = என்பதினால் சொல்லுகிறார்.

ये யே = எந்த அதிகாரிகள்

அ:—களும் போஷிக்கிறதினால்) ஒரே மாதிரியாயிருக்கிற பிராணமய ஆத்மாவை பிரம்மமாக உபாசிக்கிறார்களோ அதாவது சகலபூதங்களின் ஜீவனத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் பிராணனாகிற நான் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மா என்பதாய் எவர்கள் தியானிக்கிறார்களோ, அவர்கள் சகல (பூர்ண) ஆயுளையும் இந்த லோகத்தில் அடைகிறார்கள். தங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆயுஸ் முடியும் முன் அபமிருத்யுவால் அவர்கள் மரணமடைகிறதில்லை. சர்வாயுஸ் என்பதால் 100வருஷ என்று அறியத்தக்கது.

(7—8) பிராணன் பூதங்களின் ஆயுஸ் ஆகையால் சகலத்துக்கும் ஆயுஸ் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இப்படி இரண்டாவது தடவை சொன்னதாவது, எவன் எந்த குணத்துடன் கூடினதாக பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறானோ அவன் அந்த குணத்துடன் கூடினவனாக ஆகிறான் என்பதால் உபாசனையின் பலன் கிடைக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

(சு வி:—பிராணமய ஆத்மாவை, சகலத்துக்கும் பிராணன் என்கிற குணத்துடன் கூடினதாக எவர்கள் உபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் அந்த பிராணனையே அடைகிறார்கள்.)

வி—வியாக்கியானம்.

(1-2) சாத்விகர்களான அக்கினி, இந்திரன் முதலான தேவதைகள், இராஜஸர்களான பிராமண க்ஷத்திரியாதி மனிதர்கள், தாமஸங்களான மிருகங்கள் எல்லோரும் அவர்களுடைய சரீரத்தில் சேஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிற பிராணனை அனுசரித்து தாங்களும் சேஷ்டிக்கிறார்கள். பிராணன் தான் தேகத்தை சலிக்கும்படி செய்கிறது. அப்படியே கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (V-3) சொல்லியிருக்கிறது. பிரச்னம் II-3-யும் பார்க்க.

---

(6) து:—प्राणं ப்ராணம்=பிராணமய கோசத்திலிருக்கிற பிராணமய சப்தத்தால் கூறப்பட்ட பிரத்யும்ன என்கிறவனை

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=தேசகால குணங்களால் பரிச்சேத மடையாததினால் பிரம்ம சப்தத்தால் கூறப்பட்டவனாக

उपासते உபாஸதே=உபாசித்து அறிகிறார்களோ

(5) ते தே=அவர்கள்

सर्वमेव ஸர்வமேவ=எல்லாருமே

आयुः ஆயு:—மோக்ஷத்தை

यन्ति யந்தி=அடைகிறார்கள்.

அ:—(3=4) தேவ மனுஷிய மிருக சரீரங்களைச் சலிக்கும்படிச் செய்யும் பிராணன் சகலத்தின் ஆயுளுக்கும் ஹேதுவாயிருப்பதால் சர்வாயுள் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

(5=6) இந்த பிராணமய கோசஞானத்தால் மட்டும் அன்னமய கோசத்தை நான் என்பதாய் பாவிப்பதினால் ஏற்பட்ட வாசனையை விட்டுவிட முடியாதவர்கள் அந்த வாசனையை நிவிர்த்தி செய்யும் பொருட்டு பிராணனை உபாதியாயுடைய பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆத்தியாத்மிக (சரீரத்திலிருக்கிற) பிராணனை உபாதியாயுடைய பிரம்மத்தை உபாசிப்பதினால் இந்த ஜன்மத்தில் அபமிருத்யுவை அடையாமல் பூர்ண ஆயுளை அடைகிறார்கள். அதிதைவிக பிராணனாகிற ஹிரணியகர்ப்பனை உபாதியாயுடைய பிரம்மத்தை உபாசிப்பதினால் ஜன்மாந்திரத்தில் தாங்களே ஹிரணியகர்ப்பரூபமாகி மஹாப்பிரளயபரியந்தம் பூர்ண ஆயுளை அடைகிறார்கள்.

(7=8) கோசத்தை ஸ்துதிக்கும் பொருட்டு பிராணன் பிராணிகளின் ஆயுஸ் என்று முன் சொல்லப்பட்டது. உபாசனையை சிலாகிக்கும் பொருட்டு அதுவே மறுபடியும் கூறப்படுகின்றது.

(வி-வி:—பிராணமய கோசத்தின் தாற்பரியத்தை இனி சுருதியானது கூறுகிறது.)

(9) तस्यैष एव शारीरआत्मा । தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீரஆத்மா।

(10) यः पूर्वस्य ॥ 2 ॥ யஃ பூர்வஸ்ய ॥ 2 ॥

பதவுரை

(9) पूर्वस्य பூர்வஸ்ய=முன்ன சொன்னதற்கு

तस्य தஸ்ய அந்த

यः एषः एव யஃ ஏஷஃ ஏவ=இவனே

शारीरः आत्मा ஶாரீரஃ ஆத்மா=சரீரசம்பந்தமுள்ள ஆத்மா

---

(7) து:—அ-கை:—प्राणो हि ப்ராணோ ஹி=என்பதினால் உபஸம்ஹாரம்செய்கிறார். அல்லது தாற்பரியத்தைக்கூறும்பொருட்டு சொன்னதையே சொல்லுகிறார். அல்லது சகல ஆயுளையும் கொடுப்பதில் காரணத்தைச் சொல்லும்பொருட்டு மறுபடியும் சொல்லுகிறார் (8) इति இதி=சப்தத்தை इत्येषश्लोकः இத்யேஷஶ்லோகஃ=என்பதுடன் அன்வயிக்கவேண்டும். அல்லது பிராணமய சமாப்தியை அது கூறுவதாக வைத்துக்கொள்ளலாம் அல்லது இதி சப்தத்தால் சுலோகத்தை முடித்து பிராணமயனுடைய வேறு தர்மத்தை உபநிஷத்துச் சொல்லுகிறதாக வைத்துக்கொள்ளலாம்.

ச—பா:—முன்சொன்ன அன்னமயத்துக்கு பிராணமயமே அன்னமயத்தை சரீரமாயுடைய ஆத்மா.

(வி—வி;— இப்போது சொல்லப்பட்ட பிராணமயமே முன் சொன்ன அன்னமய சரீரத்திலிருக்கிற ஆத்மா. எப்போது பிராண மயம் ஆத்மா என்பதாய் திருட நிச்சயம் உண்டாகிறதோ அப் போது அன்னமயமே நான் என்கிற பிராந்தி போய்விடுகின்றது. அன்னமயம் சரீரம். பிராணமயம் சரீரீ; தான் தான் தன்னுடைய ஆத்மா, என்கிற நிச்சயம் ஜனிக்கிறது. ஏனெனின் இரண்டிலும் ஆத்மபுத்தி ஏற்படமாட்டாது.

வி:—(9) இந்தப்பிரகாரம் பிராணமயன் ஆகாசம்முதல் அன்னம யம்வரையில் உள்ளவஸ்துக்களுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்கிறான் என்கிற புத்தியை உண்டுபண்ணி பிறகு அந்தபுத்தியை சுருதி நிவ ர்த்திசெய்கிறது.

पूर्वस्य பூர்வஸ்ய=அன்னமயனுக்கு

यः आत्मा யஃஆத்மா=எவன் ஆத்மாவாக இருக்கிறானோ

एषःएव ஏஷஃஏவ=இவனே

तस्यशरीरः தஸ்ய ஶரீரஃ=பிராணமயனுக்குச் சரீரசம்பந்த மான ஆத்மாவென்று அர்த்தம்.

இதனால் ஆத்மசப்தமானது ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறதென்கிற பிராந்தி நிராகரிக்கப்பட்டதாக ஆய்விட்டது.

ஆகவே அன்னமய பிராணமய இரண்டு கோசங்களும் ஒரு அத்மாவை உடையவை. அன்னமயனுக்கு பிராணமயன் ஆத்மா வல்ல வென்று அர்த்தம்

(9-10) து:—पूर्वस्य பூர்வஸ்ய=அன்னவிகாரகோசத்தில்

यः யஃ=எந்த அநிருத்தன் சரீர ஆத்மாவாக இருக்கிறானோ அதாவது அன்னவிகார தேகத்தை சரீரம்போல் செய்து அதிலி ருக்கிறானோ

तस्य தஸ்ய=அன்னமய கோசத்திலிருக்கிற அன்னமயனென் கிற பெயருள்ள அநிருத்தனுக்கு

एषःएव ஏஷஃஏவ=பிராணமய கோசத்திலிருக்கிற பிரத்யும் னனே

शरीरआत्मा ஶரீரஆத்மா=தேகியாகிற ஆத்மா. அன்னமயமெ ன்கிற கோசத்திலிருக்கிற அநிருத்தனை தேகம் போலவும், அதிலி ருக்கிற பிராணமயகோசத்திலிருக்கிற பிரத்யும்னனை தேஹி (தேக த்தைஉடையவன்)போலவும் அறியவேண்டியதுஎன்பதுகருத்து.பா

மனோமய கோசம்.

அ:—(வி:—அவதாரிகை:...அன்னமய கோசத்தினின்றும் திரும்பின அதிகாரியானவன் பிராணமய கோசத்துக்கும் உள்ளே பிரவேசிக்கும் பொருட்டு மனோமய கோசத்தை சுருதி உபதேசிக்கிறது)

III 3 (1) तस्माद्वा एतस्मात् प्राणमयात् । தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ப்ராணமயாத் ।

अन्यो ऽन्तर आत्मा मनोमयः । அந்யோऽந்தர ஆத்மா மநோமயः ।

तेनैष पूर्णः ॥ 3 ॥ தேநைஷ பூர்ணः ॥ 3 ॥

பதவுரை:—

तस्मात् தஸ்மாத்=அதைவிட

वै வை=நிச்சயம்

प्राणमयात् ப்ராணமயாத்=பிராணனுலுண்டான

एतस्मात् ஏதஸ்மாத்=இதைவிட

(12) अन्यः அந்யः=வேருய்

अन्तरः அந்தரः=உள்ளே

मनोमयः மநோமயः=மனதால் உண்டான

आत्मा ஆத்மா = ஆத்மா (இருக்கிறுன்)

(13) तेन தேந=அவனல்

एषः ஏஷः=இவன்

पूर्णः பூர்ணः=நிறைந்திருக்கிறுன்.

மனோமயம்.

வி:—அ-கை:—ஆனல் அன்னமயன் பிராணமயன் இவர்களுக்கு ஆத்மா யாரெனின் அதை तस्मात् தஸ்மாத் என்கிற வாக்கியம்கூறுகிறது.

मनोमयः மநோமயः=மனது, புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம்என்கிற நான்கு விருத்திகளுக்குள் மனோவிருத்தி அதிகமாக இருப்பதால் மனோமயன் என்று அர்த்தம்.

तेन एषपूर्णः தேநைஷபூர்ணः அர்த்தம் முன்போலவே,

து:—மாத்மாவின் ரூபங்களில் பேதமில்லா விட்டாலும் அதிஷ்டானமான கோசங்கள் வெவ்வேருயிருப்பதினுலும்ஒன்றுக்குள்ஒன்று இருப்பதினுலும், அவைகளிலிருக்கிற பகவத்ரூபங்களுக்கும் அம்மாதிரியாகவே உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. அல்லது பேதத்

ச—பா:—

(11—13): மனது என்பது சங்கற்பாதி ஸ்வரூபமான அந்தக்கரணம் (உள்ளேயிருக்கும் ஞானகருவி) அதினால் ஏற்படுவது மனோமயம். அன்னமயம் எப்படியோ அப்படி இந்த மனோமயம் பிராணமயத்துக்குள்ளிருக்கும் ஆத்மா. மற்ற பதங்களுக்குமுன் போலவே அர்த்தம் செய்துகொள்ளவும்.

வி. வியாக்கியானம்.

பிரம்மத்தை ஆசிரயித்தும், ஜகத்துக்கு உபாதான ரூபமாயுமிருக்கும் மாயை மூன்று குணமுள்ளது. தமோகுணம் அன்னமயத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதால், அன்னமய கோசத்தில் ஜாட்டியம் தான் விசேஷமாய் காணப்படுகின்றது. கிரியாசக்தியாவது ஞானசக்தியாவது அதிலில்லை. ரஜோகுணம் பிராணமயத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதால் பிராணமயத்தில் கிரியா சக்தி காணப்படுகின்றது. ஸத்வகுணம் மனோமயம்முதலிய மூன்றுகோசங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதால் இந்த மூன்று கோசங்களிலும் ஞான சக்தி காணப்படுகின்றது.

தமஸுடன் கூடின சத்வகுணம் மனோமயத்துக்குக் காரணம். ஆனதால் மனோமயத்தில் தாமஸாம்சத்தின் தர்மங்களான இராகத்துவேஷாதிகள் காணப்படுகின்றன.

து:—தைச் சொன்னதினாலும் ஐசுவரியத்தினாலும்முக்கியம்என்பதையாவது கிரகிக்கவேண்டும். இப்படியே பின் வாக்கியங்களிலும் அறியவேண்டியது.

பிரமாணிவாக்கியம்:—

तस्यांतरंपररूप मभिन्नमपिभिन्नवत् ।
प्रद्युम्नाख्यंप्राणमयं प्रणेतृत्वात्प्रकीर्तितं ।
शिरस्तस्यप्राणगतं प्राणइत्येवनामतः ।
व्यानाख्योदक्षिणःपक्षो व्यानगश्चोत्तरस्तथा ।
अपानाख्योपानगत आकाशस्थंचमध्यमं ।
आकाशाख्यंतथापुच्छं पृथ्व्यांपृथ्विनामकं ।
उदानाकाशनामासमानः पृथिवीतिच ।
प्रणेतृत्वात्प्राणनाम शिरोविष्णोः प्रकीर्तितं ।
विशेषाच्चेष्टयेद्यस्मा द्व्यानाख्योदक्षिणःकरः ।
यस्मादपनयेद्दोषा नपानःसव्यउच्यते ।
आकाशस्त्ववकाशत्वा न्मध्यदेहोमहात्मनः ।
पृथिवीपुच्छमस्योक्तं सर्वस्यापिप्रधारणात् ।
सएवजगतामायु स्तस्मिन्संकर्षणःस्थितः (तत्वनिर्णये)

அ:—இரஜஸ்ஸுடன் கூடின சத்வகுணம் விஞ்ஞானமயத்துக்குக் காரணம். ஆனதால் விஞ்ஞானமயத்தில் யஞ்ஞம் முதலிய வைதிக கர்மங்களையும், வேளாண்மை முதலிய லௌகிக கர்மங்களையும் நான் செய்கிறேன் என்பதான கர்த்திருத்வம் காணப்படுகின்றது.

சுத்த சத்துவகுணம் ஆநந்தமயத்துக்குக் காரணம். ஆகையால் அதில் பிரியம் முதலிய சப்தங்களால் கூறப்படும் சுகவிசேஷங்களே காணப்படுகின்றன.

ஞானசக்தியானது ஸ்வரூபத்தில் ஒன்றாகவே யிருந்தாலும் அதற்குள் (a) கரணசக்தி (இந்திரியசக்தி) (b) கர்த்திரு (கர்த்தா) சக்தி (c) போக சக்தி என மூன்று விதங்கள் காணப்படுகின்றன.

இவைகளில் கரண சக்தியால் ஏற்படுவது மனது. அதினால் உண்டாவது மனோமயம். இது காமம் சங்கற்பம் முதலிய விருத்திகளின் சமூகம். பிரஹதாரண்ணியகம் I–5-3ல் காமம், சங்கற்பம், சந்தேகம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், இலஜ்ஜை புத்தி, பயம், இவைகளெல்லாம் மனது என்பதாய் வாஜஸநேயிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தாகம், சிநேகம், ரோகம், லோபம் முதலியவைகளும் வேறு சுருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த மனோமயம் பிராணமயத்துக்குட் பட்டது. சகலத்துக்கும் உள்ளிருக்கிற ஆத்மா சைதன்னியம் சமீபத்தி லிருக்கிறதினால் மனதில் விளங்குகிறது. அப்படி விளங்குகிறபடியால்தான் மனோமயம் பிராணமயத்துக்கு ஆத்மா எனப்படுகிறது.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

அ:—இப்படி உள்ளேயிருக்கிற மனோமயத்தால் பாஹ்யமான பிராணமயன் பூரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி கிரியா சக்தியானது பாதம் முதல் மஸ்தகம் வரையில் வியாபித்திருக்கிறதோ அப்படி ஞானசக்தியும் வியாபித்திருக்கிறது.

உள்ளிருக்கும் ஞானசாதகமான மனதால் வெளியிலிருக்கும் வாக்கு சக்ஷுஸ் முதலிய பத்து இந்திரியங்களையும்சேர்த்து அறிய வேண்டியது. ஆகையால் மனோமயகோசத்தில் சகலமான ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் அடங்கி யிருப்பதாக அறியவேண்டியது.

இந்திரியங்களுக்கு உற்பத்தி இருக்கிறதென்பது பிரம்ம சூத்திரம் II-4-(1-4)லும். அவைகள் பதினொன்று என்பது II-4-(5-6லும், அவை வியாபகங்களன்று என்பது II-4-(8=13) லும் இந்திரியங்கள் தேவதைகளுக்கு ஸ்வாதீனங்கள் என்பது II-4-(14-16) லும், அவைகள் பிராணனைவிட வேறு என்பது II-4-(17-19)லும்

---

8. மனோமயபிரகரணம்.

து:—அ-கை:—இவ்விதமாக லக்ஷணவாக்கியத்திலுள்ள சத்திய பதத்தின் அர்த்தத்தை மூன்று பிரகரணங்களில் விவரித்து இப்போது சாமான்னிய விசேஷமான சகல வஸ்துக்களையும் விஷயமாக்கும் ஞானம் என்கிற இலக்ஷணத்தை விவரிக்கிறார்.

तस्मात् தஸ்மாத்=மந்திர வர்ணத்தில் சொல்லிய அதாவது சத்தியம் முதலிய பதங்களால் கூறப்பட்ட

एतस्मात् ஏதஸ்மாத்=பிராணமய பிரகரணத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட, பிராணமய கோசத்திலிருக்கிற பிராணமயன் என்கிற பெயருள்ள பிரத்யும்னனைவிட

अन्य: அந்ய:=வேறான

अन्तर: அந்தர:=அவனுக்குள்ளிருக்கிற

आत्मा ஆத்மா—சர்வவியாபகமான

मनोमय: மநோமய:=(मनसाज्ञानेन + प्रचुर: मनोमय: மநஸா=ஞானேந+ப்ரசுர:=மநோமய:=சகல வஸ்துக்களின் சாமன்னியஞானத்தால் நிறைந்திருக்கிற காரணத்தினால் மனோமயன் என்று பெயருள்ள, மனோமயம் என்கிற கோசத்திலிருக்கிற; சங்கர்ஷணனிருக்கிறான்.

तेन தேந=அந்த மனோமயன் என்கிற சங்கர்ஷணனால்,

एष: ஏஷ:=பிராணமய கோசத்திலிருக்கிற பிராணமயன்

पूर्ण: பூர்ண:=இடை விடாமல் பூர்த்தியாயிருக்கிறான்

அ:—விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுருக்கத்தை வியாசாதிகரணமாலையில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

இந்த பதினொரு இந்திரியங்களுக்குள் மனது முக்கியமானதால் இந்த கோசம் மனோமய கோசம் என்ற பெயரை வஹித்தது.

வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் தங்கள் தங்கள் வியாபாரங்களில் மனதினால் பிரவிர்த்திக்கின்றன. ஆகையால் மனது பிரதானம். பார்க்கவேண்டும் கேட்கவேண்டும் இப்படிப்பட்ட மனோவிர்த்தியை முன்னிட்டுக் கொண்டுதான் வாக்கு முதலியவைகள் வியவஹரிக்கின்றன. ஆகவே, மனதிருந்தால் வாக்காதிகள் வியவஹரிக்கிறதாயும், மனது இல்லாவிடின் அவைகள் வியவஹரிக்காமலுமிருப்பதால் மனது முக்கியம் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

மனோமயத்தின் உபாசனை.

(வி-வி:—சகல இந்திரியங்களின் ஸமூஹமான மனோமயகோசம் ஒருவனுடைய ஆத்மா வென்பதாய் உபதேசித்து, அதையே ஹிருதயத்தில் திருடமாய் ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு சுருதியானது உபாசனையை விதிப்பதற்காக அதின் ஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பிடுகிறது.

(14) स वा एष पुरुष विध एव । ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ ।

(15) तस्य पुरुष विधताम् । தஸ்ய புருஷவிததாம் ।

(16) अन्वयं पुरुषविधः । அந்வயம் புருஷவித: ।

(17) तस्य यजुरेव शिरः । தஸ்ய யஜுரேவ ஶிர: ।

(18) ऋग्दक्षिणः पक्षः । ருக்தக்ஷிண: பக்ஷ: ।

(19) सामोत्तरः पक्षः । ஸாமோத்தர: பக்ஷ: ।

(20) आदेश आत्मा । ஆதேஶ ஆத்மா ।

(21) अथर्वाङ्गिरसः पुच्छं प्रतिष्ठा ॥ 4 ॥ அதர்வாங்கிரஸ: புச்சம் ப்ரதிஷ்டா ॥ 4 ॥

பதவுரை:—
(14) सः ஸ:=அந்த
वै வை=நிச்சயம்
एषः ஏஷ:=இவன்

அ:—पुरुषविध: एव புருஷவிதஃ ஏவ=புருஷாகாரனே
(15) तस्य தஸ்ய=அவனுடைய
पुरुषविधतां புருஷவிததாம்=புருஷாகாரத்தை
(16) अनु அநு=அனுசரித்து
अयं அயம்=இவன்
पुरुषविध: புருஷவிதஃ=புருஷாகாரமானவன்
(17) तस्य தஸ்ய=அவனுக்கு
यजु:एव யஜுரேவ=யஜுஸே
शिर: ஶிரஃ=சிரசு
(18) ऋक् ருக்=ரிக்கு
दक्षिण:पक्ष: தக்ஷிணஃபக்ஷஃ=வலதுகை
(19) साम: ஸாமஃ=ஸாமம்
उत्तर:पक्ष: உத்தரஃபக்ஷஃ=இடதுகை
(20) आदेश: ஆதேஶஃ=விதிவாக்கியம்
आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா
(21) अथर्वाङ्गिरस: அதர்வாங்கிரஸஃ=அதர்வாங்கிகள்
पुच्छं புச்஛ம்=வால்
प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=ஆதாரம்
சு= பா:—
(14—15—16:—முன் போலவே)

(17) அவனுக்கு யஜுஸே சிரசு எழுத்துக்கள், பாதங்கள், முடிவுகள் இத்தனை தான் என்பதாய் கணக்கில் அகப்படாத மந்திரங்கள் யஜுஸ் எனப்படும். இப்படியிருக்கிற வசனம் யஜுஸ் என்று சொ

வி:—तस्य தஸ்ய=அந்தக்கரணத்துக்கு
(17)यजुरेवाशिर: யஜுரேவஶிரஃ=யஜுர்வேதத்தின்ஞானத்தை உண்டு பண்ணும் மனோ வியாபாரம் சிரசு என்று அர்த்தம்.

---

(14) து:—स: ஸஃ=மனோமய கோசத்திலிருக்கிறமனோமயனென்கிற பெயருள்ள சங்கர்ஷணன்
पुरुषविध: एव புருஷவிதஃஏவ=புருஷாகாரனே.
(15) तस्य தஸ்ய=அந்த சங்கர்ஷணனுடைய
पुरुष विधतां புருஷவிததாம்=புருஷாகாரத்தை
(16) अनु அநு=அனுசரித்து
अयं அயம்=இந்த பிராணமயன்
पुरुषविध: புருஷவிதஃ=புருஷாகாரனாயிக்கிறான். அதினின்றும் உண்டானவன் என்றும் தியானிக்கத்தக்கது

(17) அ-கை:உத்தனென்கிறநாமத்திலிருக்கிற மனோமயன் என்கிறபெயருள்ள சங்கர்ஷணனுடைய சிரசு முதலிய அவயவங்களின் ஸ்தானங்களை तस्ययजु: தஸ்யயஜுஃ முதலியதால் சொல்லுகிறார்.

அ:—சொல்லப்படுகிறது. அது பிரதானமாயிருப்பதால்சிரசு என்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. யாகம் முதலியவைகளில்ஸ்வாஹா முதலியசப் தங்களாகிற யஜுஸால் ஹவிஸ் கொடுக்கப் படுகிறபடியால், யஜுஸ் உபயோகமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அது பிரதானம் (அல்லது) சிரசு முதலியவைகளெல்லாம் சாஸ்திரத்தின் கற்பனைகளே. ஸ்தானம், பிரயத்தினம், நாதம், ஸ்வரம், இவைகளுடன் கூடின அக்ஷரம், பதம், வாக்கியம் இவைகளை விஷயமாக்குகிறதாயும், சங்கற்ப ஸ்ரூபமாயும், சுரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்கள் மூலமாக விளங்குகிறதாயுமிருக்கிற மனோவிருத்தி யஜுஸ் என்று சொல்லப் படுகின்றது. இப்படியே ரிக்கு, இப்படியே சாமம்.

இவ்விதமாக மந்திரங்கள் மனோ விருத்தியாக இருப்பதாலும், விருத்தியானது ஆவர்த்தனமாகக் கூடுமாகையாலும், மானசிகஜபம் ஏற்படக்கூடும். இப்படி ஆவர்த்தனம் செய்ய முடியாவிடின் கடாதிகள் போல் மந்திரங்களின் ஜபமும் ஆவர்த்தனமாக மாட்டாது. ஆ

வி:—யஜுர்பதத்தின் முக்கிய பதார்த்தமான யஜுர் வேதத்துக்கு மனஸ்ஸம்பந்த மிருப்பதால் மற்றதைக்குறித்து சிரஸாகச் சொல்வது சரியல்ல. ஆகவே மேற்சொன்னபடி தான் யஜுஸ் பதத்துக்கு அர்த்தம் என்று அறியவும். இந்தப்படியே அடியில் வரும் வாக்கியங்களுக்கும் அர்த்தம் என்று அறியவும்.

து:—तस्य தஸ்ய=மனோமய கோசத்திலிருக்கிற சங்கர்ஷணனுக்கு

शिरः ஶிர:=சிரசு

यजुःएव யஜுரேவ=யஜுர் வேதத்திலிருக்கிற யஜுஸ் என்று பெயருள்ள பரமாத்மா ஏனெனின் யஜுர் வேதப்படி அந்த சிரசானது யஞ்ஞியத்தை ஸ்வீகரிக்கிறது.

एव ஏவ=இந்த சப்தம் யஜுஸ் சப்தத்தின் முக்கியார்த்தத்தைக் கூறுகிறது.

(18) दक्षिण: पक्ष: தக்ஷிண: பக்ஷ:=வலதுகை

ऋक् ருக்=ரிக்வேதத்திலிருக்கிற ரிக் என்று பெயருள்ள பரமாத்மா ஏனெனின் ரிக்வேதப்படி பூஜையை அவர் கிரகிக்கிறார்.

(19) उत्तर:पक्ष உத்தர:பக்ஷ:=இடதுகை

साम ஸாம=சாமவேதத்திலிருக்கிற சாம என்று பெயருள்ள பரமாத்மா, ஏனெனின் சாமவேதப்படி அவர் தோஷங்களினின்றும் सम्यक् ஸம்யக்=அதாவது நன்றாய் செய்கிறார் அதாவது தோஷத்தைப் போக்கடிக்கிறார்.

அ:—கையால் மானசிக ஜபமே ஏற்பட மாட்டாது. ஆனால் கர்மங்களில் மந்திரங்களை திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லும்படியாய்வெகு தடவை சொல்லியிருக்கிறது.

ஆக்ஷேபம்:—அக்ஷரங்களின் ஸ்மரணையின் ஆவிர்த்தியே மந்திரத்தின் ஆவிர்த்தி. (அதாவது:—மந்திரத்தின் ஆவிர்த்தி சித்திக்க மாட்டாது. அதின் அர்த்தத்தை மனதில் திருப்பி திருப்பி தரிப்பதினால் மந்திரமே ஆவிர்த்தியானதாகச் சொல்லுகிறோம்.

சு-வா:—உத்தரம்—அப்படியல்ல. முக்கியார்த்தம்சித்திக்காமல்போய் விடும். "முதலாவது ரிக்கை 3 தடவை சொல்லட்டும்; கடைசியான ரிக்கை 3 தடவை சொல்லட்டும்" என்று விதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ரிக்கைத் திருப்பிச் சொல்லாமல் அதின் அர்த்தத்தை மட்டும் ஸ்மரிக்கிறதாயிருந்தால், விதிக்கப்பட்ட விதியால் முக்கியார்த்தம் விட்டுப் போகும். ஆகையால் மனோவிர்த்தியாகிற உபாதிகளால் பரிச்சின்னமாயும், மனோ விருத்தியி லிருக்கிறதாயும் (அதாவது விளங்குகிறதாயும்) அனாதியாயும் அநந்தமாயும், யஜுஸ் சப்தத்தால் கூறப்படும் இருக்கிற ஆத்மவிஞ்ஞானமே மந்திரங்கள். இப்படிச் சொன்னால் தான் வேதங்கள் நித்தியம் என்பது பொருந்தும், இல்லாவிடின், அதாவது ரூபம் முதலியவைகள் போல் வேதங்கள் விஷயங்களானால் அநித்தியங்களாகும். இது யுக்தமன்று.

सर्ववेदायत्रैकं भवन्ति समानसीन आत्मा

ஸர்வெவேதாயத்ரைகம் ஹவந்தி ஸமானஸீந ஆத்மா ॥

(அதாவது சகல வேதங்களும் எவனிடத்தில் ஒன்றாய் விடுகின்றனவோ அவன்மனதிலிருக்கிற ஆத்மா) என்கிற தைத்திரீயஆரணியக (III-II) சுருதி வசனம் நித்தியமான ஆத்மாவுடன் வேதங்கள் ஒன்று என்று சொல்லுகிறது. ரிக்முதலிய வைகள் நித்தியமாயிருந்தால் தான் இந்த சுருதி வசனம் பொருந்தும்.

ऋचो अक्षरेपरमे व्योमन्यस्मिन्देवा अधिविश्वेनिषेदुः

ருசோ அக்ஷரெபரமெ வ்யோமந்யஸ்மிந்தேவா அதிவிஶ்வெ நிஷெதுஃ

அதாவது ரிக்குக்கள் அக்ஷரத்தில், சகல தேவதைகளு மிருக்கிற மேன்மையான ஸ்வர்க்கத்தில்இருக்கின்றனஎன்பதாய்தைத்திரீய ஆரணியக மந்திரம் சொல்லுகிறது.

அ:—(20) ஆதேசமானது பிராமண பாகத்தைக் கூறுகிறது. இந்த பாகம் இன்ன விஷயங்கள் இப்படிச் செய்யத் தக்கவை என்பதாய் விதிகளை கூறுகிறது.

(21) அதர்வனாலும் அங்கிரஸனாலும் பார்க்கப்பட்ட மந்திரங்களும், பிரமாண பாகமும் மனிதனுக்குச் சாந்தியையும் புஷ்டியையும் கொடுக்க ஹேதுவாயிருக்கிற கர்மங்களை முக்கியமாய் விதிப்பதால் புச்சமாயிருக்கின்றன. ஆதாரமாயிருக்கின்றன.

---

(20) வி:—आदेश ஆதேஶ:=இதைசெய், இதைச் செய்யாதேயென்பதான விதி நிஷேதமாகிற ஆஜ்ஞை.

இவ்விடத்தில் விதி நிஷேத வாக்கியங்களால் உண்டான ஞானத்துக்குக் காரணமாகிற அந்தக் கரண விருத்தியானது ஆதேச சப்தத்தால் கூறப்படுகின்றது.

(21) अथर्वांगिरस: அத²வாங்கி³ரஸ:= அதர் வாங்கிரஸ் என்கிற ரிஷியால் பார்க்கப்பட்ட மந்திரம் पुच्छंप्रतिष्ठा புச்ச²ம்ப்ரதிஷ்டா=ஸ்திதிக்குக்காரணமான புச்சமென்று அர்த்தம்.

இவ்விடத்திலும் அதர் வாங்கிரஸ் சப்தங்களுக்கு அனவகளாலுண்டான ஞானத்துக்குக்காரணமான மனோ வியாபாரம் என்று அர்த்தம்.

3-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

---

(20) து:—आत्मा ஆத்மா=மத்தியபாகம்

आदेश: ஆதேஶ:= நூறுகோடியாக விஸ்தாரமானதாலும், உபதேசம் செய்கிறது என்பதினாலும் ஆதேச என்று பெயருள்ள ஆதேச சப்தத்தால் கூறப்பட்ட பஞ்சராத்திர கிரந்தத்திலிருக்கிற பரமாத்மா

(21) अथर्वांगिरस: அத²ர்வாங்கி³ரஸ:= அதர்வண வேதத்திலிருக்கிற அதர்வ அங்கிரஸ என்கிற பகவானுடைய இரண்டு ரூபங்கள், அதர்வாங்கிரஸத்திலிருக்கிறரூபங்கள்

पुच्छं புச்ச²ம்=வால்போல் கடைசியில் இருக்கிற

प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா:=பாதங்கள்

யஜுஸ் முதலியவைகள் பகவானுடைய சிரசுமுதலிய வெவ்வேறு அவயவங்களை பிரதிபாதிக்கின்றனவே தவிர, பகவானுடையஸ்வரூபத்தைமுழுமையையும்பிரதிபாதிக்கச்சமர்த்தங்களானா என்பது கருத்து (ஆகையால் அவைகள் ஒவ்வொரு அவயவத்தைத்தான் வர்ணிக்கின்றன)

அ—கை:—யஜுர்வேதம் முதலியவைகள் பகவானை முற்றிலும் பிரதிபாதிக்க முடியாதவைகள் என்பதாய் முன் சொன்னவிஷயத்தில் சுலோகத்தைச்சொல்லி. அப்படி அறிந்தவனுக்குப் பலனையும் சொல்லுகிறார்,

அ:—(சு-வா—ஆ:—யஜுஸ் சப்தம் சாதாரணமாய் யஜுஸ்ஸென்ற பெயருள்ள சப்தசமூகத்தைக் கூறினாலும், இவ்விடத்தில், இது மனோ விர்த்தியைத் தான் கூறுகிறது. நாம் எந்த யஜுஸ்ஸைச் சொல்லுகிறோமோ அது பதங்கள் வாக்கியங்கள் ரூபமாக சுரோத்திரியம் முதலியவைகள் மூலமாக விளங்கும் ஈசுவரனுடைய மனோவிருத்தி விசேஷமே. எல்லாம் மனோ விருத்திகளாக விளங்கும் பிரக்ஞானஸ்வரூபங்களே.

மந்திரம் மனோவிருத்தியாக இராத பக்ஷத்தில், அதாவது கடம் போல், கிரியையைத்தவிர வேறு ஒன்றாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், எப்படி ஒரு கடத்தை அநேகமாகச் செய்ய முடியாதோ, அப்படி மனோ விருத்தியையும் திருப்பி திருப்பி ஏற்படுத்த முடியாது. மனதானது தன்னைச் சேர்ந்ததையே பாதிக்கக் கூடும். தனக்கு வெளியேயிருக்கிறதை ஒன்றும் செய்யமாட்டாது. ஆகையால் மந்திரமானது மனதிற்கு வெளியே போயிருந்தால், மந்திராவிர்த்தி என்பதே ஏற்படமாட்டாது.

மந்திரங்களை ஆவிர்த்தி பண்ணும்படி விதி ஏற்பட்டிருப்பதால் அவைகள் விருத்திகள் என்றும் ஆகையால் ஆவிர்த்திக்கத் தக்கவைகளென்றும் சித்திக்கிறது.

ஒரு ரிக்கின் அர்த்தத்தை ஆவிர்த்தி பண்ணுகிறோம் என்று சொன்னால், அது விதிக்கு முக்கியார்த்தமாகமாட்டாது. ரிக்கும் ரிக்கின் அர்த்தமும் வெவ்வேறு. ரிக்கை ஆவர்த்தனம் செய்யும்படி விதியிருக்க, அர்த்தத்தை ஆவர்த்தனம் செய்வது இரண்டாம் பக்ஷம் தான்.

ஆகவே மந்திரங்கள் மனோவிர்த்தி ரூபங்களானதாலும், சகல மனோவிர்த்திகளிலும் ஆத்ம சைதன்னியம் அனுஸ்யூதமாயிருக்கிற படியாலும் ஆத்ம சைதன்னியமும் ஒன்று. இப்படி மந்திரங்களை விருத்திகளாக பாவித்தால் தான் அவைகளின் ஆவர்த்தனமும் சம்பவிக்கும். வேதம் நித்தியம் என்பதும் ஆத்மாவுடன் ஒன்று என்பதும் தெளிவாகும். வேதம் சைதன்னிய ஸ்வரூபமானதால் அது ஜடமான பதமன்று, தர்மாதிகளையும் விளக்கக்கூடியது.

வி-வி:—(14—21)

(14) பிராண மயத்துக்குள் ஆத்மா எந்தமனோமயம் என்பதாய் உபதேசிக்கப்பட்டதோ, நான் சங்கற்பிக்கிறேனென்பதாய் எது அனுபவிக்கப்படுகிறதோ அது உபாசனையின் பொருட்டு ஐந்து அவயவங்களுடன் கூடின புருஷாகாரமாகவே இருக்கிறது. (15—16) கருவில்

விடப்பட்ட தாமிரம்போல் பிராணமயத்தை அனுசரித்து இதுவும் புருஷாகாரமா யிருக்கிறது.

(17—20) யஜுஸ் முதலியவைகள் மூன்று வேதங்களிலுள்ள மந்திரங்களைக் கூறுகின்றன. ஆதேச சப்தம் பிராமண பாகத்தைக் கூறுகிறது.

(21) அங்கிரன் என்கிற மஹாரிஷியால் பார்க்கப்பட்ட நான்காவது வேதத்தின் மந்திரங்கள் அதர்வாங்கிரஸ் எனப்படும். இஷ்டப் பிராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவிர்த்திக்கும் அவைகள் சாதகங்களாகஇருப்பதால் பிரதிஷ்டை. யஜுஸ் முதலியவைகள் சப்தஸ்வரூபங்கள், மனோ ரூபமன்று. ஆயினும், அவைகளை ஆலோசிக்கும் மனோவிர்த்திகள் யஜுஸ் முதலிய சப்தங்களால் கூறப்படுகின்றன.

(வி:...முன்போல் இந்த மனோமய விஷயத்திலும் சுருதியானது சுலோகத்தை உதாஹரிக்கிறது.)

(22) तदप्येषश्लोकोभवति ॥5 ॥ ததப்யேஷ ஶ்லோகோ பவதி ॥5

इतितृतीयःखण्डः

இதி த்ருதீய: கண்ட:

பதவுரை.—

तदपि ததபி=அந்த விஷயத்திலும்

एषः ஏஷ:= இந்த

श्लोकः ஶ்லோக:=சுலோகம்

भवति பவதி=இருக்கிறது.

ச—பா=முன் போலவே இந்த சுலோகமானது மனோமயாத்மாவை பிரகாசம் செய்கிறது.

4-வது அனுவாகம்.

(1) यतो वाचो निवर्त्तन्ते । யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே ।

(2) अप्राप्य मनसासह । அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ ।

(3) आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् । ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ।

(4) नबिभेति कदाचनेति ॥1॥ நபிபேதி கதாசநேதி ॥ 1 ॥

பதவுரை:—

து:—(22)तत् अपि தஸ்மிந்அபி=முன் சொன்ன அர்த்தத்திலும் एषःश्लोकः भवति ஏஷ:ஶ்லோக:பவதி=இந்த சுலோகமிருக்கிறது

அ:—(1) वाचः வாசஃ=வாக்கு (கள்)
(2) मनसा सह மநஸா ஸஹ=மனத்துடன்
(1) यतः யதஃ=எதினின்றும்
(2) अप्राप्य அப்ராப்ய=அடையாமல்
(1) निवर्त्तन्ते நிவர்த்தந்தே=திரும்பி விடுகின்றனவோ
(2) ब्रह्मणः ப்ரஹ்மணஃ=(அந்த) பிரம்மத்தின்
आनन्दं ஆநந்தம்=ஆநந்தத்தை
विद्वान् வித்வாந்=அறிகிறவன்
(कदाचन கதாசந=எக்காலத்திலும்
नबिभेति நபிபேதி=பயப்படுகிறதில்லை
इति இதி=என்று (சமாப்தி.)

(சு:—வா:—முன் சொன்ன மனோமய ஸ்வரூபத்துக்கு சாக்ஷியாக இந்த சுலோகம் கூறப்படுகின்றது. அதாவது வேதங்கள் முன் சொன்னபடி என்பதைக் காட்டும் பொருட்டு இந்த சுலோகம் கூறப்படுகின்றது. பிரம்மந்தான் வாக்குக்கும் மனதுக்குமெட்டாதது. மற்றதெல்லாம் இவைகளுக்கு விஷயங்களாகின்றன. பிரம்மத்தைப் பற்றி பிரஸ்தாப மில்லாததால் இந்த சுலோகம் மனதைப் பற்றிச் சொல்லுவதற்காகவே ஏற்பட்டது. மனோமயத்தில் அடங்கினது மனதும் வாக்கும். இவைகளுக்கு விஷயமாகாதது பிரம்மம் மட்டுமே.

4-வது அனுவாகம்.

வி:—(3) विद्वान् வித்வாந் :–दृश्यतेत्वग्र्यया बुद्ध्या मनसा तु विशुद्धेन த்ருஶ்யதே த்வக்ர்யயா புத்த்யா மநஸா து விஶுத்தேந அதாவது சலனமற்ற தீக்ஷ்ணமான புத்தியால் காணப்படுகிறார். சுத்தமான மனதினால் அறியத்தகுந்தவர், என்கிற சுருதியிற் சொன்னபடி சுத்தமான மனதினால் அறிந்தவர்.

து:—यतः யதஃ=எந்த பிரம்மத்தினின்றும்

IV (1) वाचः வாசஃ=ரிக்வேத முதலியவைகள்
(2) मनसासह மநஸாஸஹ=மனது இந்திரியம் இவைகளுடன்
अप्राप्य அப்ராப்ய=முற்றிலும் தெரிந்துகொள்ளாமல்
निवर्तन्ते நிவர்த்தந்தே=திரும்பிவிடுகின்றனவோ
(3) (ततः ததஃ=அப்படிப்பட்ட)
ब्रह्मणः आनन्दं ப்ரஹ்மணஃ ஆநந்தம்=ஆநந்த ஸ்வரூபமான பிரம்மத்தை
विद्वान् வித்வாந்=அறிகிறவன், ஞானி,
(4) कदाचन கதாசந=ஒருக்காலத்திலும்

அ:—ஆ:—பிரகிருத பிரஸ்தாபம் மனோமய கோசத்தைப் பற்றி யானதால், இவ்விடத்தில் சொல்லியது பரப்பிரம்மமாக மாட்டாது. மனதானது வாக்குக்கு வெளியே யிருக்கிறது. அதாவது மனது வி ளங்குகிறதற்கு வாக்கு முதலிய சாதகங்கள் வேண்டியதில்லை. மனது மனதுக்கும் வெளியே இருக்கிறது. ஏனெனின் தன் விர்த்திக்குத் தான் விஷயமாக மாட்டாது. சூத்திராத்மா மஹத்தா யிருப்பதாலும் மனது தத்ஸ்வரூபமா யிருப்பதாலும், மனதிற்கு பிரம்ம சப்தமும் பொருந்தும். மனோமய பிரம்மத்தை உபாசிப்பதின் பலம் ஆநந்தம் என்று அறிந்து உபாசனையால் பிரம்மாநந்தத்தை அடைந்து ஹி ரணியகர்ப்ப ஸ்திதியை அடைந்தவன் எந்த காலத்திலும் எதற்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

(வி—வி:—பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபமான ஆநந்தம் சப்தங்களா லும் மனதாலும் அடையப்பட மாட்டாது. ஆகையால் இதினின்றும் அவைகள் திரும்பி விடுகின்றன; இப்படிப்பட்ட மனோமய உபாதி யுடன் கூடின பிரம்மத்தின் ஆநந்தத்தை தியானிக்கிறவன் ஒருக்கா லும் பயப்படமாட்டான். பிரம்மமானது ஜாதி குணம் முதலியவைக ளற்றதால் சப்த பிரவிர்த்திக்கே இடமில்லை.

மனதானது பதார்த்தங்களை நினைக்கும்போது அவைகள் இப் படிப்பட்டவை, அப்படிப்பட்டவை என்பதாய் நினைக்கிறது. இப்படி ஒருவிதமாயும் பிரம்மத்தை நினைக்க முடியாது. ஆகையால் மனது பிரம்மத்தினின்றும் திரும்பி விடுகின்றது.

முன் அன்னமய, பிராணமய உபாதிகளுடன் கூடின பிரம்மத் தின் உபாசனை கூறப்பட்டது. அப்படியே இப்போது மனோமய உபா தியுடன் கூடின பிரம்மத்தின் உபாசனை கூறப்படுகின்றது. இல்லா

வி:—(1-4) மற்ற பதங்களுக்கு அர்த்தம் அத்வைதத்திற் போல வே இவ்விடத்தில் பிரம்மாநந்தமானது சுத்த மனதிற்கு விஷ யமாக இருக்கிறதென்று கூறப்பட்டிருப்பதால் அந்த பிரம்மா நந்தம் மனதிற்கு விஷயம் என்று அறியவும்.

து:—न बिभेति நபிபேதி=பயப்படுகிறதில்லை. அவன் பயமற்றவ னாய் முக்தனாகிறான்.

எப்படி அறிந்து முக்தனாகிறான் எனில், பிரம்மம் மனதிற் கும் வாக்குக்கும் எட்டாதது, அபரிச்சின்னம் என்பதாய் அறிய வேண்டியது.

इति இதி சப்தம் एषश्लोकःभवति வஷச்லோகோபவதி என்பது டன் அபகரித்துக்கொள்ளவும்.

அ:—விடின், யஜுஸ் முதலியவைகளை சிரசு முதலியவைகளாகச் சொன்னது வியர்த்தமாகும். வித்வான் என்பதின் வித் என்னும் பகுதி பதத்திற்கு உபாசனை என்பது அர்த்தம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே வேதாந்த சூத்திரம் IV—I-Iன் பாஷ்யத்தில் இதைவிவரித்திருக்கிறார்.

இந்த உபாசனையால் இவ்விடத்திலும் பயனில்லை. பிறகும் பயனில்லை, நிரந்தரம் உபாசிக்கிறவனுக்கு இராகத்துவேஷாதிகளே சம்பவிக்க மாட்டாவாகையால் இவ்விடத்தில் பயனில்லை. கிரமமுக்தி சித்திக்கக் கூடியதால் பிறகும் பயனில்லை. இந்த இரண்டுவித பயமுமில்லை என்பதை कदाचन கதாசந என்கிற பதம் காட்டுகிறது.

வி—வி:—மனோமயத்தின் உபதேசத்தின் தாற்பரியத்தை சுருதி கூறுகிறது.

(5) तस्यैष एव शारीर आत्मा । தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா ;

(6) यः पूर्वस्य ॥ 2 ॥ யஃ பூர்வஸ்ய ॥ 2 ॥

பதவுரை:—

(6) पूर्वस्य பூர்வஸ்ய=முன்சொன்ன

(5) तस्य தஸ்ய=அதற்கு

(5—6) यःएषः एव யஃ ஏஷஃ ஏவ=இவனே நிச்சயம்

(5) शारीरःआत्मा ஶாரீரஃ ஆத்மா=சரீரத்துக் குள்ளிருக்கும் ஆத்மா.

ச—பா.—

முன்சொன்ன அதாவது பிராணமயனுக்கு மனோமயனே ஆத்மா. இவன் பிராணமயத்தை சரீரமாயுடையவன் (முன் சொல்லியபடியே அர்த்தத்தை விவரித்துக் கொள்ளவும்.)

வி—வி.—பிராணமயம் சரீரம். அதின் ஸ்வாமி மனோமய ஆத்மா. இப்படி திருடமான நிச்சயம் ஏற்படுகிறது. பிராணன் அனாத்மா என்பது பிரஹதாரணியம் III—15—ல் ஒருகதை மூலமாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.)

வி:—(6) पूर्वस्य பூர்வஸ்ய=முன் சொன்ன பிராணமயனுக்கு

यः யஃ= எவன் ஆத்மாவோ

(5) एषःएव ஏஷஃஏவ=அவனே

து:—(5) அ-கை:—மனோமயஸ்திதியை तस्यैष தஸ்யைஷ=என்பதினால் சொல்லுகிறார்.

पूर्वस्य பூர்வஸ்ய=அன்னரஸமயனாகிற அநிருத்தனுக்கு

விஞ்ஞானமய கோசம்.

(வி—வி:—பிராணமயத்தினின்றும் புத்தியை பூராவாக திருப்பினவன் மனோமயத்தினின்றும் புத்தியை திருப்பி உள் செலுத்தும் பொருட்டு சுருதியானது விஞ்ஞானமய கோசத்தை உபதேசிக்கிறது.)

(7) तस्माद्वा एतस्मान्मनोमयात् । தஸ்மாத்³வா ஏதஸ்மாந்மநோமயாத் ।

(8) अन्योऽन्तरआत्मा विज्ञानमयः । அந்யோऽந்தர ஆத்மா விஜ்ஞாநமய: ।

(9) तेनैष पूर्णः ॥ ३ ॥ தேநைஷ பூர்ண: ॥ 3 ॥

பதவுரை.—

(7) तस्मात् वै एतस्मात् தஸ்மாத்³வை ஏதஸ்மாத்=இப்படி முன் சொல்லப்பட்ட

मनोमयात् மநோமயாத்=மனோமயத்தைவிட

(8) अन्यः அந்ய:=வேறானது

अन्तरः அந்தர:=உள்ளேயிருக்கிற

विज्ञानमयः விஜ்ஞாநமய:=விஞ்ஞான விகாரமான

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா

(9) तेन தேந=அதினால்

एषः ஏஷ:=இது

पूर्णः பூர்ண:=பூர்ணமாயிருக்கிறது.

வி:—(5) तस्य தஸ்ய=மனோமயனுக்கும்

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மாவென்று அர்த்தம். அன்னமய பிராணமய மனோமய இந்த மூன்று கோசங்களுக்கும் ஆத்மா ஒன்றே என்பது கருத்து.

(7) அந்த ஆத்மா யாரென்பதை तस्मात् தஸ்மாத் என்கிற வாக்கியம் கூறுகிறது.

(8) विज्ञानमयः விஜ்ஞாநமய:=ஜீவன். இவ்விடத்தில் விஞ்ஞானமய சப்தத்திற்கு ஜீவன் என்பது அர்த்தம், புத்தி மாத்திரம் அர்த்தமல்ல.

து:—(6) यः ய:=பிராணமயனுகிற பிரத்யும்னன் ஆத்மாவானுனே

तस्य தஸ்ய=அந்த பிரத்யும்னனுக்கு

(5) एषः ஏஷ:=இந்த மனோமயனை சங்கர்ஷணன்

शारीरआत्मा ஶாரீர ஆத்மா=தேகியாகிய ஆத்மா அதாவது அன்

ச—பா·=

(7) तस्मात् वै एतस्मात् தஸ்மாத்வை ஏதஸ்மாத்= இதற்கு முன்போலவே அர்த்தம் செய்யவேண்டியது.

து.—னமயனை சரீரமாய் பாவிக்கும்போது எப்படி பிராணமயனை சரீரியாக பாவித்தோமோ அப்படி பிராணமயனை சரீரமாக பாவிக்கும்போது மனோமயனை சரீரியாக பாவிக்கவேண்டியது என்பது கருத்து.

பிரமாணவாக்கியம்:—

सएषजगतामायु स्तस्मिन्संकर्षणःस्थितः ।
शिरस्तस्ययजुर्नाम यज्ञानांहरणात्स्मृतं ।
यजुःसंस्थंचबहु ऋकसामान्तस्थितौसदा ।
ऋगचनायाः स्वोकारात्सामदोषान्समीकृतेः ।
पंचरात्रगतंमध्य मादेशाख्यंसुविस्मृतः ।
अथर्वाख्यंतथापुच्छं मधरंचांगिनारसः ।
मनोवाचामगम्यतं ज्ञाद्यानंदस्वरूपिणं ।
कुतश्चिन्नविभेत्येव वासुदेवोतरस्ततः ।। तत्त्वनिर्णये ।।

ஸஏஷஜகதாமாயு꞉ஸ்தஸ்மிந்ஸங்கர்ஷண꞉ஸ்தித꞉ ।
ஶிரஸ்தஸ்யயஜுர்நாம யஜ்ஞாநாம் ஹரணாத்ஸ்ம்ருதம் ।
யஜு꞉ஸம்ஸ்தம்சபஹு ருக்ஸாமாந்தஸ்திதௌஸதா ।
ருக்ரசநாயா꞉ ஸ்வீகாராத்ஸாமதோஷாத்ஸமீக்ருதே꞉ ।
பஞ்சராத்ரகதம்மத்ய மாதேஶாக்யம்ஸுவிஸ்ம்ருதே꞉ ।
அதர்வாக்யம்ததாபுச்சம் மதரம்சாங்கிநாரஸ꞉ ।
மநோவாசாமகம்யந்தம் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபிணம் ।
குதஶ்சிந்நபிபேத்யேவ வாஸுதேவோந்தரஸ்தத꞉ ॥
(தத்த்வநிர்ணயே)

மனோமய கோச பிரகரணம்
முற்றிற்று.

விஞ்ஞானமய பிரகரணம்.

(7) அ-கை:—எந்த வாக்கியத்தினால் பிரம்மத்தின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டதோ அந்த வாக்கியத்திலுள்ள ஞான சப்தத்துக்கு அர்த்தம், தன்னுடையவும் பிறருடையவும் விசேஷங்களை சம்பூர்ணமாய் அறிவதே என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் அதை இனி வர்ணிக்கிறார். तस्मात् தஸ்மாத் என்பதினால் முன்போலவே வியாக்கியானம் செய்துகொள்ளவேண்டியது.

அ:—(8) अन्यो ...विज्ञानमयः அந்ய:...விஜ்ஞாநமய: :—

மனோமயத்துக்குள் இருக்கும் ஆத்மா விஞ்ஞானமயம். மனோமயம் என்பது வேதஸ்வரூபம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதார்த்தத்தின் நிச்சயம் விஞ்ஞானமயம். இந்த நிச்சய ஞானமும் அந்தக்கரணத்தின் தர்மம், தன்மயம் அதாவதுபிரமாணஸ்வரூபங்களான நிச்சய விஞ்ஞானங்களால் ஏற்பட்டது விஞ்ஞானமய ஆத்மா. பிரமாணங்களால் ஸ்வரூபங்களைத் தெரிந்துகொண்டுதான் ஒருவன் யாகாதிகளைச் செய்கிறான், இந்த விஞ்ஞானம் யாகாதிகளுக்குக் காரணமென்பது அடியில் வரும் சுலோகம் கூறுகிறது.

சு—வா.—வேதஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்பட்ட மனோமயம் மனதின் விர்த்திகளால் ஏற்பட்டது. இந்த விருத்திகளை உடையவன் விஞ்ஞானமயன். வியவசாயம் அதாவது நிச்சய ஸ்வரூபமான புத்தியானது இந்த விருத்திகளை உடையவனாகச் சொல்லப்படுகின்றது. புத்தியானது யாகத்தைச் செய்கிறது என்பதாய் சுருதி சொல்லுகிறது.

புத்தியானது விருத்திகளை உடைய கர்த்தாவாக இராத பக்ஷத்தில் இந்த சுருதிக்கு அர்த்தம் ஏற்பட மாட்டாது. ஆத்மா நிர்விகாரமானதால் சுத்த ஆத்மாவை அறியக்கூடாது. ஆகையால் ஆத்ம சைதன்னிய ஆபாசத்துடன் கூடியிருக்கிற புத்தியானதுகர்த்தா. ஆத்மா கர்த்தாவாக இருக்கமாட்டா தாகையால் விஞ்ஞானம் கர்த்தாவாக இருக்கவேண்டும். விஞ்ஞானம் கர்த்தாவாக இராத பக்ஷத்தில் யாகாதிகளே ஏற்படமாட்டா.)

வி—வியாக்கியானம்:—

கர்மம், சங்கல்பம், முதலிய விருத்தி சமூகரூபமான மனோமயமானது பிரத்தியகாத்மாவுக்கு உபாதியாக இருப்பதால் ஆத்மாவாகச் சொல்லப்பட்டது. நான் இச்சிக்கிறேன், நான் சங்கற்பிக்கிறேன் என்கிற அனுபவத்திற்கு வேறான விஞ்ஞானமய ஆத்மாவென்று வேறு ஒன்று இருக்கிறது. உள்ளே யிருக்கிற விஞ்ஞான மயத்தால் வெளியே யிருக்கிற மனோமயன் பூரிக்கப்பட்டிருக்கிறான். சத்துவ குண காரியமான ஞானசக்தியில் தமஸ் சேர்ந்தவுடன் இராகதுவேஷாதி தாமஸ தர்மங்களுடன் கூடின மனது ஏற்படுகிறது. அப்படியே இரஜஸ் சேர்ந்தவுடன், இராஜஸமான கர்த்திருத்வ தர்மத்துடன் (அதாவது நான் கர்த்தா வென்கிற ஞானம் விஞ்ஞானம் ஏற்படுகிறது.

து.-(8)विज्ञानमयः விஜ்ஞாநமய:=விசேஷமான ஞானத்தால் நிறைந்திருப்பதினால் விஞ்ஞானமய சப்தத்தால் கூறப்பட்ட, விஞ்ஞானமய கோசத்திலிருக்கிறவன் வாசுதேவன்.

அ:—மனோவிர்த்திகளுக்குள் நான் கர்த்தாவென்கிற ஒருவிர்த்தி ஞானமிருக்கிறது. இந்த தர்மம் எதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதோ அதுதான்விஞ்ஞானம். அதின்விகாரம் விஞ்ஞானமயம்.ஜனங்கள் "நான்" என்பதாய் எதை சாதாரணமாய் அறிகிறார்களோ அதுவே இரஜோகுணத்துடன் சேர்ந்த சத்வகுணகாரியம். இது தான் "நான்" என்பதாய் விளங்குகிறது. மனதுக்கு விஷயமானது இரண்டுவித பாவங்கள். ஒன்று "இது" என்பது. மற்றொன்று "நான்" என்பது. இதுவென்பது பிரமாதாவு (அறிகிறவனு) க்கு வெளியே யிருக்கிற, பிரமாதாவைவிட வேறான ஒன்றைக் கூறுகிறது. நான் என்பது உள்ளே யிருக்கிற பிரமாதாவையே கூறுகிறது. எவ்வித பிரமாணத்தால் எந்த ஞானம் ஏற்பட்டாலும், அதை உடையவன் நான் "நான்" என்று சொல்லப்படுகிறான். அவன்தான் விஞ்ஞானமயன். இதை மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான் ஆதர்வணிகர்கள் (பிரச்னோபநிஷத்து IV-8, 9 பார்க்க) சக்ஷுஸ் முதலிய சாதகங்களையும், அவைகளால் தெரியக்கூடியவைகளையும் சொல்லி, சர்வ வியவஹாரங்களையும் செய்கிறவனைத் தனியாக அதாவது இவன் திர்ஷ்டா, சுரோதா, வென்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். கௌஷீதகர்களும் (கௌஷீதகி உபநிஷத்து III—68 பார்க்க) அப்படியே சொல்லுகிறார்கள்.

ஆக்ஷேபம்:—சகலவியவஹாரங்களையும் செய்கிறவன் ஆத்மா, விஞ்ஞானமய கோசமன்று. அப்படியே வியாசர் II—3—33-ல்சொல்லியிருக்கிறார்.

உத்தரம்:— இந்த ஆக்ஷேபம் சரியன்று. உபாதி மூலமாகத்தான் ஆத்மா கர்த்தாவாகிறான் என்பது II—3—40-ல் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் சொல்லியிருக்கிறதாவது:— தச்சன் எப்படி ஆயுதங்களால் வீட்டைக் கட்டுகிறானோ, எவைகளன்றியில் கட்டவில்லையோ, அப்படி ஆத்மா ஸ்வயம் அசங்கனாயிருந்தாலும் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களுடன் சேர்ந்து கர்த்தாவாகிறான்.

ஆக்ஷேபம்:—அப்படியானால், பாஹிய ஆந்தர இந்திரியங்களின் சமூகமான மனோமயத்துடன் சேர்ந்து ஆத்மா கர்த்தாவாகிறான் என்று சொல்லவேண்டும். விஞ்ஞானமயத்தால் பிரயோஜனமென்ன?

து:-(9)तेन தேந=இந்த விஞ்ஞானமயன் என்கிற வாசுதேவனால்
एष: ஏஷ:=இந்த மனோமயன்
पूर्ण: பூர்ண:=இடம்விடாமல் பூரிக்கப்பட்டிருக்கிறான்,

அ:—உத்தரம்:—இது சரியன்று. அப்போது தச்சனும் வேண்டிய தில்லை. பிராமணன் முதலான்வர்களும் ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு வீட்டைக் கட்டிவிட்டால் தச்சனால் ஆகவேண்டியதென்ன. வீடுகட்டவேண்டியதற்காக வேண்டிய ஞானம் தச்சனிடத்தில் தான் இருப்பதால் அவன் எப்படி அவசியம் வேண்டியவனோ, அப்படி சகல வியவஹாரங்களைச் செய்யவும் அறியவும் விஞ்ஞானமயன் வேண்டியது. அசங்கனான ஆத்மாவில் இவ்விரண்டும் ஏற்பட மாட்டாது. விஞ்ஞானமயஉபாதியுடன்கலந்து தான் ஆத்மா செய்கிறவனும் அறிகிறவனும் சொல்லப்படுகிறான். கடத்தை ஒரு இடத்தினின்றும் மற்றொரு இடத்துக்குக் கொண்டு போனாலும் கடாகாசம் போகிறது என்று சொல்லுவது போலும். விஞ்ஞானமய உபாதியிலிருக்கிற கர்த்திருத்வமே ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கப்படுகிறது. கர்த்திருத்வ சக்தியுடன் கூடின விஞ்ஞானமயம் கரணத்வ சக்தியுடன் கூடின மனோமயத்துக்குள்ளிருக்கிறது.

ஆக்ஷேபம்:—மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் இவைகள் அந்தக்கரணத்தின் விர்த்தி விசேஷங்களே. வெவ்வேறு காலங்களில் இருக்கிறவைகள். அப்படி யிருக்க, மனோமயமும் விஞ்ஞானமயமும் வெவ்வேறு என்றும், ஒன்றுக்குள் மற்றொன்று இருக்கிறதென்றும் எப்படிச் சொல்லலாம்.

உத்தரம்:—அப்படி சொல்லக்கூடாது. ஒன்று காரணரூபம் என்றும் மற்றொன்று கர்த்தா ரூபம் என்றும் நாம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். நீ சொன்ன நான்கும் கரணத்தின் வியாபாரவிஷயங்களே. கர்த்தா கரணத்தைவிட வேறு. அவன் சில இடங்களில் புத்தி சப்தத்தாலும், சில இடங்களில் விஞ்ஞான சப்தத்தாலும், சில இடங்களில் (அஹம்) நான் என்கிற சப்தத்தாலும் கூறப்படுகிறான். இதுவும் இந்த மனோமயமும் விஞ்ஞானமயமும் வெவ்வேறு என்பதும், ஒன்றுக்குள் மற்றொன்று இருக்கிறதென்பதும் கடோபநிஷத்தில் I—3வது வல்லியில் ஸ்பஷ்டமாய் தெரியவரும்.

சித்தின் சாயையுடன் கூடின அகங்காரமே இவ்விடத்தில் விஞ்ஞானமய சப்தத்தால் கூறப்படுகின்றது. அன்னமயத்தில் பிராணமயம் நிறைந்திருக்கிறது. பிராணமயத்தில் மனோமயம் நிறைந்திருக்கிறது. மனோமயத்தில் விஞ்ஞானமயம் நிறைந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அன்னமயத்தில் ஆபாத மஸ்தகம் வரையில் நான் மனுஷ்யன் என்கிற ஞானம் வருகிறது.

விஞ்ஞானமய உபாசனை.

அ:—(வி—வி:—அவதாரிகை:—விஞ்ஞானமயம் ஆத்மா என்கிற புத்தி பலப்படும் பொருட்டு, அதின் உபாசனையை விதிப்பதற்காக, அதின் ஸ்வரூபத்தை சுருதி கூறுகிறது.

(10) स वा एष पुरुष विधएव । ஸ வா ஏஷ புருஷ விய ஏவ।

(11) तस्यपुरुष विधतां । தஸ்ய புருஷவியதாம் ।

(12) अन्वयं पुरुषाविधः । அந்வயம் புருஷவிய: ।

(13) तस्यश्रद्धेव शिरः । தஸ்ய ச்ரத்தைவ சிர: ।

(14) ऋतं दक्षिणः पक्षः। ருதம் தக்ஷிண: பக்ஷ: ।

(15) सत्यमुत्तरः पक्षः । ஸத்ய முத்தர: பக்ஷ: ।

(16) योगं आत्मा । யோக ஆத்மா ।

(17) महः पुच्छं प्रतिष्ठा ॥ 4॥ மஹ: புச்சம் ப்ரதிஷ்டா ॥ 4॥

பதவுரை:—

(10) स:वै एष: ஸ: வை ஏஷ:=அந்த இவன்
पुरुषविधःएव புருஷவிய: ஏவ=புருஷாகாரமே
(11) तस्य தஸ்ய=அவனுடைய
पुरुषविधताम् புருஷவியதாம்=புருஷாகாரத்தை
(12) अनु அநு=அனுசரித்து
अयं அயம்=இவன்
पुरुष विधः புருஷவிய:= புருஷாகாரம்
(13) तस्य தஸ்ய=அவனுக்கு
श्रद्धा एव ச்ரத்தா ஏவ=சிரத்தையே
शिरः சிர:=சிரசு
(14) ऋतं ருதம்=தர்மம்
दक्षिणः தக்ஷிண:=இடது
पक्षः பக்ஷ:= இரக்கை
(15) सत्यं ஸத்யம்=சத்தியம்
उत्तरःपक्षः உத்தர: பக்ஷ:=இடது இரக்கை
(16) योगः யோக:= யோகம்
आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா
(17) महः மஹ:= மஹத்து
पुच्छं புச்சம்=வால்
प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=ஆதாரம்.

ச—பா:—

(13) श्रद्धा ஶ்ரத்தா=எவனுக்கு நிச்சய ஞானம் உண்டாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு சிரத்தையானது செய்யவேண்டிய காரியங்களில் முதலில் ஏற்படுகிறது. செய்யவேண்டிய காரியங்களுக்கு முதலில் இருக்கவேண்டிய தாகையால் அது சிரசாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

(சு—வா:—श्रत् ஶ்ரத்=என்றால் சத்தியம், धा தா=என்றால் தரித்தல் ஆகவே சிரத்தா என்றால் பிரத்தியகாத்மாவே சத்தியம் என்கிற மனோநிச்சயம் என்பதாய் பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.)

(14-15) ரிதம், சத்தியம் இப்பதங்களுக்கு முன்னமேயே (சிக்ஷாவல்லி பார்க்க) அர்த்தம் சொல்லியாய்விட்டது;

(16) योग: யோக:=யுக்தி சமாதானம். இது ஆத்மாபோலிருக்கிறது. பிரத்தியகாத்மாவை அறியச் சாதகங்களாயிருக்கிற சிரத்தை முதலியவைகள் சமாதான மடைந்த புருஷனுக்கு (தியான விஷய

வி:—(13) இவ்விடத்தில் சிரத்தா, ரிதம், சத்தியம், சப்தங்கள் ஞான விசேஷத்தைக் கூறுகின்றன,

(16) योग: யோக:=—

ब्रह्मणेत्वामहसओमित्यात्मानं युंजीत

ப்ரஹ்மணேத்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத

து:—(10) स: वा ...ஸவா...=முன்போலவே அர்த்தம்.

तस्यश्रद्धा தஸ்ய ஶ்ரத்தா...=அவனுடைய அவயவஸ்தானங்கள் முன்போலவே.

(13) तस्यविज्ञानमय தஸ்யவிஜ்ஞாநமய விஞ்ஞானமயனென வாசுதேவனுக்கு

शिर: ஶிர:=சிரஸானது

श्रद्धा ஶ்ரத்தா=சுருதியை தரிக்கிறதினால் சிரத்தா என்கிற பெயருள்ள, சிரத்தையிலிருக்கிற பகவானுடைய ரூபம்.

(14) दक्षिण:पक्ष:ऋतं தக்ஷிண:பக்ஷ: ருதம்=ஞானத்தைக் கொடுப்பதினால் ரிதமென்கிற பெயருள்ள ரிதத்திலிருக்கிற பகவானுடைய ஸ்வரூபம் வலதுகை.

(15) सत्यंउत्तर:पक्ष: ஸத்யம் உத்தர:பக்ஷ:=சத்துக்களை நியமனம் செய்கிறதினால் சத்தியத்திலிருக்கிற சத்திய என்கிற பெயருள்ள பகவானுடைய ரூபம் இடதுகை.

(16) योग: आत्मा யோக: ஆத்மா=பகவானுடைய ரூபம் யோகத்துக்குத்தகுந்தபடி சர்வ பிராணிகளுடனும் சேர்ந்திருப்பதினால் யோகத்திலிருக்கிற யோகம் என்கிற பெயருள்ள இந்த ரூபம் பகவானுடைய சரீரத்தின் மத்தியபாகம்.

அ:—த்தில்) அங்கங்கள் போலிருக்கின்றன. ஆகையால்விஞ்ஞான மயத்துக்கு யோகம்(அதாவது சமாதானம், தியானம்,ஆத்மா(அடிக் கட்டை ஆதாரம்) வாக இருக்கிறது.

(17) महः மஹ:=இது மஹத்தத்துவம். முதலில் உண்டானது. महद्यक्षं प्रथमजं மஹத்யக்ஷம் ப்ரதமஜம் (பெரிது, ஸ்துதிக்கத்தக்கது; முதலில் உண்டானது) என்பதாய் வேறு (பிரஹதாரணியக V-5-1) சுருதி கூறுகிறது.

पुच्छंप्रतिष्ठा புச்சம்ப்ரதிஷ்டா=விஞ்ஞானமயத்துக்கு ஆதாரமாக இருப்பதால் மஹத்து வாலாகச் சொல்லப்படுகின்றது. காரணம் காரியத்துக்கு ஆதாரம். மரம்செடி முதலியவைகளுக்கு பிருதிவீ ஆதாரமாயிருப்பது போலும். புத்தியால் தெரியக்கூடியதுயாவற்றிற்கும் மஹத்துத்தான் காரணம். ஆகையால் அந்த விஞ்ஞானமய ஆத்மாவுக்கு மஹத்தானது பிரதிஷ்டையாக இருக்கிறது;

வி—வியாக்கியானம்.

(10) स:एष: ஸஏஷ:=முன் சொன்னபடி சுருதி முதலியவைகளிலும் லோக வியவஹாரத்திலும் கர்த்தா வென்பதாய் எவன் கூறப்படுகிறனோ அவன்தான் "நான்" என்பது; விஞ்ஞானமயன் என்பதும் அவன்தான்.

வி:—என்று சொன்னபடி யோகத்துக்கு ஞான விசேஷமென்று அர்த்தம்.

(17) महः மஹ:=யோக விரோதியை தள்ளுகிற சாமர்த்தியமானது

இந்த சிரத்தை முதலானவைகள் ஆத்மாவின் குணங்கள் பிரசித்தமாகையால் அந்தந்த குணத்துடன் கடின ஆத்மஸ்ரூபம் சிரசு பக்ஷம் புச்சம் முதலியவைகளாக் கூறப்படுகின்றது என்று அறியவும், ஆகையால்

तस्मादनतिरिक्तैःसावयवैःशिरः पक्षपुच्छादरूपणपटलात्प्रकरणस्य

தஸ்மாதநதிரிக்தை: ஸாவயவைஶ்ஶிர: பக்ஷபுச்சாதிரூபணபடலாத் ப்ரகரணஸ்ய

என்கிற சூத்திரபாஷ்ய வசனத்துக்கு விரோதமில்லை.

4-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

---

(17) महःपुच्छंप्रतिष्ठा மஹ:புச்சம்ப்ரதிஷ்டா=பூஜ்ஜியங்களாயிருப்பதினால் மஹ: என்கிற பகவானுடைய இரண்டு பெயர்கள் கடைசியானபாகம்போல் கடைசியிலிருக்கிற இரண்டுபாதங்கள். சிரத்தை, ரிதம் முதலியவைகள் விஞ்ஞானமயன் என்கிற வாசுதேவனுடைய ஆதீனம் என்பது கருத்து.

அ:—(13) உபாசனையின் பொருட்டு மனோமயத்துக்கு சிரசு முத லியவைகளைக் கற்பித்ததுபோல் அதில் பூரித்திருக்கிற விஞ்ஞான மயத்துக்கும் இவைகள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன: சிரத்தை மு தலியவைகள் விருத்திகளாக இருப்பதால்மனோமயத்தின் காரியங்க ளாலும், விஞ்ஞானமயம் கர்த்தாவாக இருப்பதால், கரணம் (மன து) அதின் விர்த்திகள் இவைகள் அதையே சேர்ந்தவைகள்: ஆகை யால் சிரத்தை முதலியவைகள் விஞ்ஞானமயத்தின் சிரசு முதலிய வைகளாகச் சொல்லப்பட்டன.

குருவாலும் சாஸ்திரத்தாலும் சொல்லப்பட்ட தத்துவம் வா ஸ்தவம், அதை அறியச் சாதகங்களாகச் சொல்லப்பட்டஉபாயங்க ளும் வாஸ்தவம், என்கிற பரமநம்பிக்கையே சிரத்தை.

(14–15) ரிதசத்திய பதங்கள் இந்த விர்த்திகளுடன் சம்பந் தப்பட்ட கர்த்தாவைக் கூறுகின்றன,

(16) திருபுடி லக்ஷணமான சம்பிரஞ்ஞாத சமாதியையும், தி ருபுடியற்ற அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியையும் யோகசப்தம் கூறுகிற து. சித்த விருத்தி நிரோதமே யோகம் என்பதாய் யோக சாஸ்திரத் தில் (I--2)சொல்லியிருக்கிறது.

(17) மஹ என்பது அவ்வியாகிருத்தினின்றும் உண்டான மஹத்து தத்துவம்; அதாவதுஹிரணியகர்ப்பனைக்கூறுகிறது. இது "நான்" என்கிற கர்த்தாக்களின் சமஷ்டி ரூபமாயிருப்பதால் விஞ் ஞான மயத்துக்கு பிரதிஷ்டையாயிருக்கிறது.)

(வி–வி:—இந்த விஞ்ஞானமய விஷயத்திலும் முன்போல் சுலோகத்தை சுருதியானது கூறுகிறது.)

(18) तदप्येषश्लोकोभवति ।5।

(18) தத³ப்யேஷஶ்லோகோப⁴வதி ॥ 5 ॥

(इतिचतुर्थोनुवाकः)

(இதிசதுர்தோ²நுவாக:)

பதவுரை:—

तदपि தத³பி = அந்த அர்த்தத்திலும்

एषः ஏஷ: = இந்த

श्लोकः ஶ்லோக: = சுலோகம்

भवति ப⁴வதி = இருக்கிறது.

ச-பா:—முன் போலவே. அன்னமயம்முதலியவைகளைப் பற

து:-(18)तदप्येषश्लोकः தத³ப்யேஷஶ்லோக:= இந்தஅர்த்தம்பின்வரும் சுலோகத்திலிருக்கிறது:

அ:—இ பிராண பாகத்தில் சொல்லியவைகளை பிரகாசம் செய்ய சுலோகங்கள் இருந்தன; அப்படியே விஞ்ஞானமய விஷயத்திலும் சுலோக மிருக்கிறது.

4-வது அநுவாகம் முற்றிற்று.

5-வது அநுவாகம்.

1 1 (1) विज्ञानं यज्ञं तनुते । விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே ।

(2) कर्माणि तनुतेऽपि च । கர்மாணி தநுதேऽபி ச ।

(3) विज्ञानं देवाः सर्वे । விஜ்ஞாநம் தேவா: ஸர்வே ।

(4) ब्रह्म ज्येष्ठ मुपासते । ப்ரஹ்ம ஜ்யேஷ்ட முபாஸதே ।

(5) विज्ञानं ब्रह्म चेद्वेद । விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம சேத்வேத ।

(6) तस्माच्चेन्न प्रमाद्यति । தஸ்மாச்சேந்ந ப்ரமாத்யதி ।

(7) शरीरे पाप्मनो हित्वा । ஶரீரே பாப்மநோ ஹித்வா ।

(8) सर्वान् कामान् समश्नुत इति ॥1॥ ஸர்வாந் காமாந் ஸமஶ்நுத இதி ॥ 1॥

பதவுரை:—

(1) विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=வேதாந்தத்தில் நிச்சயமடைந்த புத்தி
यज्ञं யஜ்ஞம்=யஞ்ஞத்தை
तनुते தநுதே=செய்கிறது
(2) कर्माणि अपिच கர்மாணி அபிச=கர்மங்களையும் கூட
तनुते தநுதே—செய்கிறது
(3) सर्वे ஸர்வே=சகலமான
देवाः தேவா:=தேவதைகள்
विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=விஞ்ஞானத்தை
(4) ज्येष्ठं ஜ்யேஷ்டம்=முதலாவதான
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மமாக
उपासते உபாஸதே=உபாசிக்கிறார்கள்.
(5) विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=விஞ்ஞானத்தை
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மமாக
वेदचेत् வேதசேத்=ஒருவன் அறிந்தால்
(6) तस्मात् தஸ்மாத்=அதினின்றும்
नप्रमाद्यतिचेत् நப்ரமாத்யதிசேத்=நழுவாமலிருந்தால்·

(7) शरीरे ஶரீரே=சரீரத்தில்
पाप्मनः பாப்மநஃ=பாபங்களை
हित्वा ஹித்வா = விட்டு
(8) सर्वान् ஸர்வாந்=சமஸ்தமான
कामान् காமாந்=இச்சைகளை
समश्नुते ஸமஶ்நுதே=அடைகிறான்
इति இதி (சமாப்தியைக் கூறுகிறது.)

ச—டா:—

(1) விஞ்ஞான முடையவன் தான் யஞ்ஞத்தை சிரத்தையுடன் செய்கிறான். ஆகையால் விஞ்ஞானம் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்டது.

(2) (அது லௌகிக) கர்மங்களையும் செய்கிறது. சகலமும் விஞ்ஞானத்தால் அறியப்படுகிறபடியால் விஞ்ஞானமய ஆத்மா பிரம்மம் (சூத்திராத்மா) என்று சொல்வது யுக்தமே.

5-வது அனுவாகம்.

வி:—(1) विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=ஜீவன். ஆத்மஸ்வரூபம் பிரகாசமாயிருப்பதால் ஞானமென்றே நிரூபிக்கத்தகுந்தது. ஆகவே, விஞ்ஞானத்தால் சொல்லப்படக்கூடும். இந்த சப்தம் கேவல விஞ்ஞான மாத்திரத்தைக்கூறும்பக்ஷத்தில் यज्ञं तनुते कर्माणि तनुतेऽपि च யஜ்ஞம் தநுதே கர்மாணி தநுதேபி ச=அதாவது யஞ்ஞத்தைச் செய்கிறான் கர்மங்களையும் செய்கிறான் என்று சொல்லப்பட்ட வைதிகலௌகிக கர்மங்கள், இவைகளைக்குறித்து கர்த்தாவாக இருக்குந்தன்மை அந்த விஞ்ஞானத்துக்கு சம்பவிக்கமாட்டாது.

அந்தர்யாமி பிராமணத்தில் यो विज्ञाने तिष्ठन् யோவிஜ்ஞாநே திஷ்டந்=என்கிற காண்வபாடத்தில் ஆத்ம சப்தஸ்தானத்தில் விஞ்ஞான சப்தமானது உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, விஞ்ஞானசப்தமானது ஜீவாத்மாவைக் கூறுகின்றது.

து:-(1)அகை:—விஞ்ஞானம் என்பதினால் அதையேசுலோகத்தினால் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லுகிறார்.

विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=விஞ்ஞானமய கோசத்திலிருக்கிற வாசுதேவன்

यज्ञं யஜ்ஞம்=யஜமானன், ரித்விக்குகள், முதலான சகலமான பெயர்களிடமிருந்து யஞ்ஞங்களையும்,

(2) कर्माणि च கர்மாணி ச=அவைகளுக்கு அங்கங்களான கர்மங்களையும்

அ:—(3) இந்திரன் முதலான சகல தேவதைகளும் முதலில் உண்டானதால் அல்லது சகல பிரவிர்த்திகளுக்கும் முன்னாலேயே உண்டானதால், ஜேஷ்டமாயிருக்கிற விஞ்ஞான—பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறார்கள், தியானிக்கிறார்கள். இந்த விஞ்ஞானமய பிரம்மமே தான் என்பதாய் பாவித்து உபாசிக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம். மஹத்தாகிற பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறதினால் ஞானத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் அவர்கள் அடைகிறார்கள்.

(சு—வா:—பிரம்மம் தான் இவ்விடத்தில் விஞ்ஞான பிரம்மம் என்பதாய் கூறப்படுகின்றது. புத்தியானது கடாதிகளுடன் ஒன்றாகி அவைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. அதுபோல் புத்தி பிரம்மத்துடன் ஒன்றாகி, சுத்த சைதன்னியமான அதை பிரகாசிப்பிக்கவேண்டும்.

(ஆ:—பிரம்மத்தைப் புத்தியுடன் சேர்ந்ததாக சுருதி சொல்வதினால் மோக்ஷ இச்சையுள்ளவன் பிரம்மஞானத்தை சுலபமாய் அடையலாம், என்பதை சுருதி காட்டுகிறது. (சு-வர அக்கினி முதலான தேவதைகள் இந்த முதலிலுண்டான பிரம்மத்தை அடையும் பொருட்டு இதை உபாசிக்கிறார்கள்.)

வி-வியாக்கியானம்.

(1) கர்த்திருத்வ சக்தியுள்ள விஞ்ஞானம் ஜோதிஷ்டோமம் முதலிய யஞ்ஞங்களைச் செய்கிறது. இதனால் செய்யப்பட்டதானது சாக்ஷியாகிற சிதாத்மாவினிடத்தில் பிராந்தியால் ஆரோபிக்கப்படுகின்றது.

(2) அப்படியே வேளாண்மை, வியாபாரம் முதலிய கர்மங்களும் விஞ்ஞானத்தாலேயே செய்யப்படுகின்றன.

வி:—(3) सर्वेदेवाः ஸர்வே தேவா:=எல்லா தேவதைகளும்
(1) विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=ஜீவனை
(4) ब्रह्मज्येष्ठं ப்ரஹ்மஜ்யேஷ்டம்=பிரம்மத்தைவிட ஜேஷ்டமாக
उपासते உபாஸதே=பிரஜாபதி வித்தையில் சொன்னபடி உபாசிக்கிறார்கள்.

து:—तनुते தநுதே=செய்துவைக்கிறார்.
(3) विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=விஞ்ஞானமயனான வாசுதேவனை
सर्वेदेवाः ஸர்வே தேவா:=சகலதேவதைகளும்
(4) ज्येष्ठं ஜ்யேஷ்டம்=சிரேஷ்டமான
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=குணங்களால் பூர்ணனானவனாக
उपासते உபாஸதே=உபாசிக்கிறார்கள்.

அ:—(3) இந்த லௌகிக வைதிக சகல கர்மங்களையும் செய்கிற ஆத்தியாத்மிக (சரீரத்திலிருக்கிற) விஞ்ஞானத்தை இந்திரன் முதலான சகல தேவதைகளும், எவனுடைய சரீரம் முதலில் உண்டானதால் எவன் ஜேஷ்டனாயிருக்கிறானோ அப்படிபட்ட ஹிரணிய கர்ப்பன் என்று பெயருள்ள மஹத்தத்துவமாகிற பிரம்மமாக உபாசிக்கிறார்கள்.]

ஹிரணியகர்ப்ப உபாசனைபலன்.

ச—பா:—

(5-6) இந்த விஞ்ஞான—பிரம்மத்தை ஒருவன் அறிந்தானேயானால், அது மட்டுமல்ல, அறிந்தபின் அதினின்றும் அவன் தவறாமலிருந் தானேயானால்—ஏனெனின்பாஹியமான அன்னாத்மாக்களை ஆத்மாவாக பாவித்திருந்தபடியால், விஞ்ஞானமயமே ஆத்மா என்கிற பாவனை நழுவிப்போகக்கூடும். ஆகவே அன்னமயம் முதலியவைகளில் ஆத்ம பாவனையை விட்டு, கேவலம் விஞ்ஞான மய பிரம்மமே ஆத்மா என்கிற பாவத்துடன் இருந்தால், அப்போது என்ன உண்டாகிறதெனின்,

---

வி:—(5) எவன் ஜீவஸ்வரூபத்தை

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மமாக

वेद வேத=அறிகிறானோ

(6) तस्मात् தஸ்மாத்=அந்த ஜீவனிடத்தினின்றும் ஞானத்தின் முடிவு வரையிலும்

नप्रमाद्यातिचेत् நப்ரமாத்யதிசேத்= தவறாமலிருந்தானேயானால்

து:—(5) चेत्वेद சேத்வேத=சேத்வேத இப்படி அறிந்தால், அதாவது சாக்ஷாத்கரித்தால்

(6) तस्मात् தஸ்மாத்= ஞானத்தினின்றும்

नप्रमाद्यातिचेत् நப்ரமாத்யதிசேத்=பிரமாதமடையாமலிருந்தால் அதாவது அதை மறக்காமலிருந்தால் மற்றது ஸ்பஷ்டம். முன்போலவே அர்த்தம்.

பிரமாண வாக்கியம்:—

वासुदेवोंतरस्ततः ।
श्रद्धाख्यंश्रुतिधत्वा च्छद्धायांतच्छिरःस्मृतं।
ऋतंज्ञानततदाता चर्तस्थोदक्षिणःकरः।
वामःसत्यस्थितःसत्यं सतांयस्मान्नियामकः ।
योगाख्यंसर्वलोकस्य योगादत्रैवयोगगं ।
मध्यंपुच्छंमहोनाम महनीयत्वतःसदा ॥ तत्वनिणये ॥

அ:—(7-8) சரீரத்தில்பாபங்களை விட்டு விடுகிறான். சரீரமே நான் என்கிற அபிமானத்தால்தான் சகல பாபங்களும் உண்டாகின் றன. விஞ்ஞானமய பிரம்மமே ஆத்மா என்கிறபாவனை ஏற்பட் டவுடன் அந்தபாபங்கள் இல்லாமற் போவது யுக்தமே. குடையை எடுத்து விடுவதினால் சாயை விலகிப்போவது போலும். ஆகை யால் சரீராபிமானத்தால் சரீரத்திலுண்டாகிற சகல பாபங்களையும் சரீரத்திலேயே விட்டு விஞ்ஞானமய பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை அடை ந்தவன், விஞ்ஞானமய ஆத்மாவாக இருந்துகொண்டு சகல காம ங்களையும் அடைகிறான்.

(சு—வா:—நாமரூப கிரியாத்மகமான சரீரத்தில் சகல பாப ங்களும் சம்பவிக்கின்றன. சரீரத்தைத் தியாகம் செய்வதினால் பாபங்களும் விட்டுப்போகின்றன. நான் விஞ்ஞானம்தான் என் கிற திருடமான நிச்சயத்தால் பாபங்கள் சரீரத்திலேயே இருந்து விடுகின்றன. அணிமாதிசக்தியுள்ள ஹிரண்யகர்ப்பனுடன் ஒன்றாகி சகல இச்சைகளையும் உபாசகன் அடைகிறான்.)

வி—வி:—இந்திராதி தேவதைகள் போல் எவன் விஞ்ஞான உபாதியுடன் கூடின பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறானோ, அப்படி மர ணம் வரையில் அந்த பிரம்மத்தினின்றும் நழுவவில்லையோ, அதா வது, முன் சொன்ன பிரம்மம் தான் தான் என்கிற ஞானத்தை விட்டு, தான் மனுஷ்யன், கர்த்தா, போக்தா, சுகீ, துக்கீ இப்படி சாதாரண ஜனங்கள் போல் பாவிப்பதே பிரமாதம்; இப் படிப்பட்ட பிரமாதத்தை அடையவில்லையோ, அவன் இந்த சரீ ரத்திலிருக்கும் போதே, துக்க ரூபமான மேல் ஜன்மத்துக்குக் காரணமான பாபத்தை விட்டுவிட்டு, பிரம்ம லோகத்தில் சங்கற்ப த்தால் சித்திக்கக்கூடிய சகல போகங்களையும் அடைந்து, தத்துவ ஞானத்தை அடைந்து, மோக்ஷமடைகிறான்.

வி:—(7) சரீரத்திலிருந்துகொண்டே ஆகாமி சஞ்சித பாபங்க ளற்றவனாய்

(8) அத்வைதத்தில் போலவே அர்த்தம்.

வாஜஸநேயோத்தரஸ்து: ।

ப்ரஜாபத்யம் ப்ரஜாபதியை த்ரு-க்வாஜ்ஜாயாம் தஜ்ஜிரஃஸ்யந்தம்।
ஜதம்ஜூாநதெதஃத்ாதா வதூஷேஷாஃக்ஷிணஃகாஃ ।
வாஃஸதஷி்தஃ ஸத்ஸதாஃயஷூநியாஃகேஃ।
யொமாவஷஸவஹோகஸ்ஷ யொமாஃசெதுவயொமஹம் ।
உயஷவஹஷமஃஹொநாஃ உஹநீயகதஃஸஃா॥

(தைத்திரீயே)

அ:—ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் போல் இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு வேதாத்தியயனத்தில் அதிகாரமிரா விட்டாலும் பிரம்ம வித்தையில் அதிகாரமுண்டு. ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் புராணாதிகள் மூலமாய் பிரம்ம வித்தையை அடையலாம். பிரம்ம சூத்திரம் I-3-26-33-ல் தேவதைகளுக்கு பிரம்ம வித்தையில் அதிகாரம் உண்டென்பதும் I—3—(34-38)ல் சூத்திரர்களுக்கு அதிகாரமுண்டா என்பதும் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (சுருக்கமாக வியாசாதிகரணமாலையில் அறியலாம்). சகுணப் பிரம்ம உபாசகன் மரணத்துக்கு முன்னமேயே புண்ணிய பாபங்களை விட்டு விடுகிறான் என்பது II-3-(27-28)ல் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.)

விஞ்ஞானமய கோசஞான பலன்.

வி-வி:—விஞ்ஞானமயத்தை அறிந்து உபாசிக்கிறவனுக்கு மனோமயம் சரீரம்தான் என்கிற புத்திநிச்சயமாகிறது என்பதாய் சுருதி இனி கூறுகிறது.

(9) तस्यैष एव शारीरआत्मा । தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா

(10) यः पूर्वस्य॥2॥ ய: பூர்வஸ்ய ॥ 2॥

பதவுரை :—

पूर्वस्य பூர்வஸ்ய=முந்தின

तस्य தஸ்ய=அவனுக்கு

यःएषःएव ய:ஏஷ: ஏவ=இவனே

शारीरआत्मा ஶாரீர ஆத்மா=சரீரத்துக்குள்இருக்கிற ஆத்மா.

ச-பா:—மனோமயத்துக்கு விஞ்ஞானமயமே ஆத்மா—மனோமயம் சரீரம்

வி—வி:—உலகத்தில் கோடாலி முதலிய கருவியை ஆத்மாவாகச் சொல்லுகிறதில்லை.

அப்படியே கருவியாகிற மனோமயம் ஆத்மாவாக மாட்டாது. அதை சரீர கோடியிலேயே சேர்க்கவேண்டியது.

ஆநந்தமய கோசம்.

V-3:—வி—வி விஞ்ஞானமய கோசமும்ஆத்மாவல்லவென்பதைக் காட்டும்பொருட்டு சுருதியானது ஆநந்தமய கோசத்தை இனி உபதேசிக்கிறது

(11) तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयात् । தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத்விஜ்ஞாநமயாத் ।

(12) अन्योऽन्तर आत्माऽऽनन्दमयः । அந்யோऽந்தர ஆத்மா ऽऽநந்தமய: ।

(13) तेनैष पूर्णः ॥ 3 ॥ தேநைஷ பூர்ண: ॥ 3 ॥

பதவுரை :—

அ:—(11) तस्मात् वै वएतस्मात् தஸ்மாத்வைஏதஸ்மாத்=அந்தஇந்த

विज्ञानमयात् விஜ்ஞாநமயாத்=விஞ்ஞான மயத்தைவிட

(12) अन्य: அந்ய:=வேறாயும்

अन्तर: அந்தர:=உள்ளேயுமிருக்கிற

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா

आनन्दमय: ஆநந்தமய:=ஆநந்தமயன்

(15) तेन தேந= அவனால்

एष: ஏஷ:=இவன்

पूर्ण: பூர்ண:=பூர்ணமானவன்.

(சு-வா:— ஆத்மா கர்த்தாவன்று என்கிற புத்தியை உபதேசிக்கும்பொருட்டு சுருதியானது ஆநந்தமயத்தை அதாவது ஆநந்த ரூபமாக விளங்குகிற அந்தக்கரண உபாதியுடன் கூடின பிரத்தியகாத்மஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறது. விஞ்ஞானமய என்பதால் ஆத்மா கர்த்தாவென்பதாய் சுருதி பிரஸ்தாபித்தது. இப்போது விஞ்ஞான மயத்துக்குள்ளிருக்கிற போக்தாவாக சுருதி ஆத்மாவைக் கூறுகிறது. ஆத்மா சுவயம் சுத்தமானாலும் புத்தி உபாதியுடன் கலந்து அவித்தையால் போக்தாவாகக் காணப்படுகிறான்.)

ஆநந்தமயம் பிரம்மமன்று.

சு-வா:—(விர்த்திகாரர் ஆநந்தமயத்தால் பரப்பிரம்மத்தையே அறிகிறார். ஏனெனின் பிருகுவல்லியில் பிருகுவும் வருணனும் ஆநந்தமயத்துடன் விகாரத்தை முடித்துவிடுகிறார்கள். மேலும் சுருதியானது அடிக்கடி ஆநந்த சப்தத்தால் பிரம்மத்தைக் கூறுகிறது. ஆகையால்தான் உபநிஷத்தின் இந்த பாகத்துக்கு ஆநந்தவல்லி என்ற பெயர் கிடைத்தது.)

ச—பா:—ஆநந்தமய சப்தத்தால் பிரகிருத பிரஸ்தாபத்தைக் கொண்டும் மயட் என்னும் சப்தத்தைக்கொண்டும் காரியமான தத்துவத்தை அறிகிறோம். (1) அன்னம் முதலிய பௌதிகங்களான காரிய தத்துவங்கள் பிரகிருதத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. இந்த ஆநந்தமயமும் இந்த வகுப்பிலேயே சேர்ந்திருக்கிறது.

(2) அன்னமயம் என்பதில் போல் மயட் சப்தம் விகாரத்தை (காரியத்தைக்) கூறுகிறது. ஆகையால் ஆநந்தமயம் காரிய ஸ்ரூபத்தைக் கூறுவதாக அறியத்தக்கது.

அ:—(சு-வா:—அப்படி யன்றியில் மயட் சப்தம் பிராசுர்யத்தை அதாவது அதிகம் என்பதைக் கூறினால் ஒரே இடத்தில் மயட் இரண்டு அர்த்தங்களைக் கொள்ளவேண்டும். (ஆ- ஒரே அர்த்தம் செய்யவும் முடியும் ஆகையால் அதையே கிரகிக்கவேண்டியது).

(3) மேலும்

आनन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति

ஆநந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி

(II–8) அதாவது ஆநந்தமய ஆத்மாவை அடைகிறான் என்பதாய் பின்னால் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி ஆநந்தமயத்தை அடைகிறதாகச் சொல்லியதைக் கொண்டும் ஆநந்தமய சப்தத்தால் காரிய ஸ்வரூபத்தைத்தான் கிரகிக்கவேண்டியது. அநாத்மாக்களான காரியஸ்வரூபங்களை அடைவதாகக் காணப்படுகிறது. எப்படி அன்னமயத்தை அடைகிறானோ அப்படி ஆநந்தமயத்தை அடைகிறான் என்பதாய்ச் சுருதி சொல்லுகிறது. ஆத்மாவையே அடைதல் என்பது ஏற்படமாட்டாது. ஏனெனின் பிரகிருதத்துக்கு விரோதம் வரும் ; இது சம்பவிக்கவும் மாட்டாது. தன்னைத்தானே அடைதல் என்பது ஏற்படமாட்டாது; ஏனெனில் தன்னிடத்தில் பேதமில்லை. அடைகிறவனுடைய ஆத்மாவே பிரம்மம்.

(4) மேலும் ஆநந்தமயத்துக்கு சிரசு முதலியவைகள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காரிய கோடியில் சேராமலும் ஆகாசாதிகளுக்குக் காரணமாயும் சத்தியம் ஞானம் ஆநந்தம் என்பதாயும் கூறப்பட்டதை சிரசு முதலியவைகளுடன் கூடினதாகக் கற்பிப்பது அனுசிதம். தைத்திரீயம் II-7-வது சுருதி பிரம்மத்தை பார்க்கப்படாதது என்றும், இன்னது என்று சொல்லப்படாதது என்றும், ஆதார மற்றது என்றும் சொல்லுகிறது. பிரஹதாரணியக (III-8-8) சுருதி ஸ்தூலமன்று அணுவுமன்று என்று சொல்லுகிறது. ஷை II-3-6-வது சுருதி இப்படி இல்லை, அப்படி இல்லை என்று சொல்லுகிறது. இப்படி சகல விசேஷங்களும் அதினிடத்தில் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(சு-வா:—அப்படியிருக்க சிரசு முதலியவைகளை எப்படி கற்பிக்கலாம்)

(5) மேலும், மந்திரத்தின் உதாஹரணமும் பொருந்தாது. பிரியமாகிற சிரசு முதலியவைகளுடன் கூடியும் பிரத்தியக்ஷமாய் அனுபவிக்கப்பட்டுமிருக்கிற ஆநந்தமயம் பிரம்மமாயிருந்தால், அது இருக்கிறது என்கிற விஷயத்தில் சந்தேகமில்லை. அப்படியிருக்க,

அ:—असन्नेव सभवति असद्ब्रह्मेति वेदचेत्।

ஃஸஂநேவஸஹவதி ஃஸஂ ப்ர஧்மேதிவெேெஜ ।

அதாவது:— எவன் பிரம்மமில்லை என்று சொல்லுகிறானோ அவன் இல்லாமலே போகிறான், என்பதாய் II-6-வது சுருதி ஏற்படவேண்டியதில்லை.

சு-வா:-அதாவது சுருதியானது ஆநந்தமயத்தைக் குறிப்பாகச் சொல்லுகிறது. அது இருக்கிறதா இல்லையா வென்கிற சந்தேகமில்லை. பிரம்மமிருக்கிற விஷயத்தில் ஒரு சந்தேகத்தை சுருதி கூறுகிறது. ஆகையால் பிரம்மமும் ஆநந்தமயமும் ஒன்றல்ல.

(6) மேலும் பிரம்மம் புச்சம், பிரதிஷ்டை என்று சொல்லியிருக்கிறது. பிரம்மம் ஆநந்தமயத்தை விட வேறாகாதபக்ஷத்தில் அதை ஆதாரமாகச் சொல்லுவது அயுக்தம்.

ஆகையால் ஆநந்தமயம் காரியகோடியில்தான் சேருகிறது, பரமாத்மாவன்று.

சு-வா:—ஆநந்த மயத்தைக் காரிய ரூபமாய் அறிந்தாலும் ஏன் பிருகுவானவர் ஆநந்த மயத்துடன் விசாரத்தை நிறுத்தினார் என்பதற்கு யுக்தி சொல்லலாம். ஆநந்தவல்லியில் பிரம்மம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மத்தை அடைய சாதகங்களை உபதேசிக்கும் பொருட்டு சுருதியானது பிருகுவை வருணனை பிரச்னம் செய்யும்படிச் செய்கிறது. சாத்தியமான பிரம்மத்தைச் சொன்ன பிறகு சாதகத்தைச் சொல்லவேண்டியது பாக்கியிலிருக்கிறது. இந்த சாதகங்கள் 5 கோசங்கள். இவைகளை விசாரிப்பதால் ஒருவன் பிரம்மத்தை அடைகிறான். அன்வயவியதிரேகங்களால் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் சித்திக்கிறது. ஆகையால் அவைகள் சாதகங்களாகின்றன. ஆகவே ஆநந்தவல்லியானது ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்று என்று நிரூபித்தபின், பிருகுவல்லியானது ஒன்று என்பதை அறிய சாதகங்களை உபதேசித்தபடியால் ஆநந்தத்தின் விசாரத்துடன் விசாரத்தை நிறுத்தினது யுக்தமே.

மேலும், பிருகுவல்லியிற் சொல்லிய ஆநந்தத்தை பிரம்மமாக அறிந்தாலுங் கூட பாதகமென்ன. பரப்பிரம்மம் ஆநந்த ஸ்வரூபமல்லவா? பிரியம் முதலிய விசேஷங்களற்றும், மனதுக்கு எட்டாததாயுமிருக்கிற ஆநந்தத்தைத்தான் பிரம்மம் என்கிறோம். இந்த ஐந்து கோசங்களும் அஞ்ஞான காரியங்களானதால் பிரம்ம

அ:—மாக மாட்டா. அப்படியிருக்க ஆநந்தமய கோசத்தைவாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாத பிரம்மமாக எப்படிச் சொல்லுகிறது. மற்ற கோசங்கள் பிரம்மத்தினின்றும் உண்டானதுபோல் ஆநந்தமயமும் பிரம்மத்தினின்றும் உண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால் ஆநந்தமயம் என்கிற பெயர் சித்தித்தது.)

ச-பா:—ஆநந்தம் என்பது வித்தை, கர்மம், இவைகளின் பலன். இதின் விகாரம் ஆநந்தமயம். இது விஞ்ஞான மயத்துக்குள்ளிருக்கிறது. ஏனெனின் யஞ்ஞாதிகளுக்கு ஆதாரமான விஞ்ஞானமயத்துக்குள்ளிருப்பதாகச் சுருதிசொல்லுகிறது. ஞான கர்மங்களின் பலன் போக்தாவின் பிரயோஜனத்துக்காக ஏற்பட்டபடியால், அது விஞ்ஞான மயத்துக்குள்ளிருக்கிறது. (காரியம் செய்தபின் பலன் ஏற்படுவதால் பலன் கர்த்தாவுக்குள் அடங்கியிருக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகின்றது). ஆநந்தமயாத்மா மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளேயிருக்கிறது. மேலும்வித்தையும் (உபாசனை) கர்மமும் பிரியம் முதலியவைகளைச் சம்பாதிக்கத்தான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், வித்தை கர்மங்களினின்றும் சித்திக்கும்; பிரியம் முதலியவைகள் ஆத்மாவுக்குச் சமீபத்திலிருப்பதினால், ஆநந்தமயம் விஞ்ஞானமயத்துக்குள் ளிருப்பதாகச் சொல்வது யுக்தமே. பிரியம் முதலியவைகளின் வாசனையால் ஏற்படும் ஆநந்தமயம் விஞ்ஞான மயத்துடன் ஸ்வப்னத்தில் காணப்படுகிறது.

(சு-வா:—ஸ்வப்னத்தில் பிரத்தியகாத்மாவுக்கு விஷயமாகிறதினால் ஆநந்தமயம் பிரம்மமாக மாட்டாது)

வி-வியாக்கியானம்.

(11-12) ஆநந்தம் என்பது பரப்பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபம். இந்த ஆநந்தத்தின் விகாரம் இனி சொல்லப்போகிற பிரியம் முதலியவைகளின் சமூகமான ஆநந்தமயம். பிரம்மஸ்வரூபமான ஆநந்தத்துக்கு விகாரம் இல்லாவிட்டாலும், கடாதி உபாதிகளால் ஆகாசத்துக்கு விகாரம் ஏற்படுவதுபோல் சாத்விக அந்தக்கரண விருத்திகளாகிற உபாதிகளால் பிரியம் முதலிய ரூபங்களாக ஆநந்தம் விகார மடைகிறது.

இந்த ஆநந்தமயன் கர்த்தாவாக பாவிக்கப்படும் விஞ்ஞான மயத்துக்குள்ளும், அதைவிட வேறாயும் இருக்கிறான்.

அ:—(13) ஆநந்தமயத்தால் விஞ்ஞானமயம் பூர்ணமாயிருக்கிறது, (a) பிராண மயத்தால் வியாபிக்கப்பட்ட முழு சரீரத்திலும் பிராண காரியமான சலனம் எப்படி அறியப்படுகிறதோ, (b) மனோமயனால் வியாபிக்கப்பட்ட முழு பிராணமயத்திலும் மனதின் காரியமான, சேதனரூப ஞானசக்தியானது எப்படி அறியப்படுகின்றதோ, (c) விஞ்ஞான மயத்தால் வியாபிக்கப்பட்ட மனது பிராணன் இவைகளுடன் கூடின முழுசரீரத்திலும் நான் கர்த்தாவென்பதாய் கர்த்திருத்வம் எப்படி அறியப்படுகிறதோ, (d) அப்படி ஆநந்தமயத்தால் வியாபிக்கப்பட்ட விஞ்ஞானம் மனது பிராணன் இவைகளுடன் கூடின முழு சரீரத்திலும் கைகால் முதலியவைகளில் சுகவிசேஷங்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இது தான் ஆநந்தமயத்தால் பூர்ணம் என்பதற்கு அர்த்தம்.

ஆக்ஷேபம்:—சுகம்போல் துக்கமும் கைகால்களில் அனுபவிக்கப்படுகிறதே.

உத்தரம்:— பாதகமென்ன? மனோமயத்தின் தர்மம் துக்கம்; ஆநந்த மயத்தின் தர்மம் சுகம். இது இனி விவரிக்கப்படும். சரீரத்தில் மனோமய மிருப்பதால் துக்கம் தெரியவருகிறது.

ஆநந்தத்தைப் பற்றி ஸ்வல்பம் விசாரிப்போம். ஆநந்தம் என்பது துக்கமற்ற தன்மையா அல்லது பாவரூபமா? சிலர் துக்கமற்ற தன்மையென்று சொல்லுவது சரியன்று. துக்கமில்லாதவிடத்திலும் ஆநந்தம் உண்டாவதாலும், இதில் அநேக தாரதம்மியங்கள் இருப்பதாலும் அது துக்கத்தின் அபாவ ரூபமன்று, பாவரூபமே.

இந்த ஆநந்தம் கிரியா ரூபமா குணரூபமா? எதனுடையதாவது பிரதிபிம்பமா? அஸ்வதந்திர பதார்த்தமா அல்லது ஸ்வதந்திர பதார்த்தமா?

சிலர் கிரியாரூபம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஏனெனின் ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறதினால்தான் ஆநந்தம் உண்டாகிறது. இது சரியன்று. ஏனெனின் நீ சொல்லும் கிரியைஅதிக்கிரமித்த ஆநந்தம் இவ்விடத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வைசேஷிகர்கள் கர்த்தாவாயும் போக்தாவாயு மிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு மனதின் சம்பந்தத்தால் ஏற்படும் க்ஷணிககுணம் ஆநந்தம் என்கிறார்கள்.

சாங்கியர்கள் ஆத்மா அசங்கனானதால் சுகம் சத்வகுண காரியம் என்கிறார்கள்.

அத்:—நையாயிகர்களில் சிலர் விஷய சுகமெல்லாம் துக்கரூபமே மோக்ஷம் தான் தேடத்தக்கது என்கிறார்கள்.

வேதாந்திகள் சொல்லுகிறதாவது:— வைசேஷிகாதி பக்ஷங்களெல்லாம் புருஷ புத்தி கற்பனைகளே. சுருதியானது விஷயாநந்தத்தை ஆத்மஸ்வரூபமான நித்தியா நந்தத்தின் லேசமாகச் சொல்லுகிறது. (பிரஹ—IV-3-32 பார்க்க)

இந்த ஆநந்த லேசம் பிரம்மத்தின் பிரதிபிம்ப ரூபம் என்று சொல்லலாம். அல்லது ஜீவ உபாதியால் ஏற்பட்டது என்றும் சொல்லலாம். பிரதிபிம்ப ரூபமாயும், உபாதியால் ஏற்படாமலு மிருக்கிற ஆநந்தமே ஸ்வயம் முக்கியம். இதை அறிவதால் தான் துக்கநிவிர்த்தி ஏற்படும் (சாந்தோக்கியம் VII—23—1 பார்க்க.)

ஆநந்தமயத்தின் உபாசனை.

(வி—வி:—இந்த ஆநந்தத்தின் விகாரமாயும், பிரியம் முதலிய ரூபமாயு மிருக்கிற ஆநந்தமயமே ஆத்மா என்கிற புத்தி திருடப்படும் பொருட்டு உபாசிக்க வேண்டிய ஸ்வரூபத்தை சுருதியானது கூறுகிறது.

(14) स वा एष पुरुषविध एव। ஸ வா ஏஷ புருஷவித ஏவ।

(15) तस्य पुरुषविधतां। தஸ்ய புருஷவிததாம்।

(16) अन्वयं पुरुषविधः। அந்வயம் புருஷவித:।

விஞ்ஞானமய பிரகரணம்
முற்றிற்று.
11-ஆநந்தமய பிரகரணம்.

து:--(11) அ-கை:—பிரம்மத்தைக் கூறும் லக்ஷணவாக்கியத்திலுள்ள அநந்த பதத்துக்கு தேசகால குணங்களால் பரிச்சேதமடையாதரூபம் என்று அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அதை எந்த பிரமாணத்தால் அறியலாம் எனின் பூர்ணாநந்தனை பகவான் இருப்பதால் என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் तस्मात् தஸ்மாத் என்பது முதல் சொல்லுகிறார்.

அர்த்தம் முன்போலவே

(12) आनन्दमयः ஆநந்தமய:=விசேஷ ஆநந்தத்தால் ஆநந்தமயன் என்கிற பெயருள்ள, ஆநந்தமயகோசத்திலிருக்கிற நாராயணன் இருக்கிறார் என்பது அர்த்தம்.

(13) तेन தேந=முன்போலவே

(17) तस्य प्रियमेवाशिरः । தஸ்ய ப்ரியமேவ ஶிர: ।

(18) मोदो दक्षिणः पक्षः । மோதோ தக்ஷிண: பக்ஷ: ।

(19) प्रमोद उत्तरः पक्षः । ப்ரமோத உத்தர: பக்ஷ: ।

(20) आनन्द आत्मा । ஆநந்த ஆத்மா ।

(21) ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा ॥4॥ ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்டா ॥ 4॥

பதவுரை

(14) सः वै एषः ஸ: வை ஏஷ:=அந்த இவன் நிச்சயமாய்
पुरुषविधः एव புருஷவிதஃ ஏவ=புருஷாகாரமே
(15) तस्य தஸ்ய=அவனுடைய
पुरुषविधतां புருஷவிததாம்=புருஷா காரத்தை
(16) अनु அநு=அனுசரித்து
अयं அயம்= இவன்
पुरुषविधः புருஷவித:=புருஷாகாரம்
(17) तस्य தஸ்ய=அவனுக்கு
प्रियं एव ப்ரியம்ஏவ=பிரியமே
शिरः ஶிர:=சிரசு
(18) मोदः மோத:=சந்தோஷம்
दक्षिणः पक्षः தக்ஷிண:பக்ஷ:=வலது இரக்கை
(19) प्रमोदः ப்ரமோத: =விசேஷ சந்தோஷம்
उत्तरःपक्षः உத்தர:பக்ஷ:=இடது இரக்கை
(20) आनन्दः ஆநந்த:=ஆநந்தம்
आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா
(21) ब्रह्मपुच्छंप्रतिष्ठा ப்ரஹ்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா=பிரம்மம் வால், ஆதாரம்.

சு-பா-:—

(17) இஷ்டமான புத்திரன் முதலானவர்களைப் பார்ப்பதினால் ஏற்படும் பிரியம் பிரதானமாயிருப்பதால் ஆநந்தமயகோசத்துக்கு சிரசாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

---

(17) प्रियं ப்ரியம்=இஷ்டவஸ்துவின் பார்வையால் உண்டான சுகமானது சிரசு

து:-(17) तस्य தஸ்ய=இந்த ஆநந்தமயன் என்கிற நாராயணனுக்கு
शिरः:ஶிர:=சிரசு

प्रियएवं ப்ரியம்ஏவ=பிறர்களால் प्राप्य (ப்ராப்ய)=) அடையக்கூடியவராகையால் பிரிய என்கிற பெயருள்ள, உபகாரத்தினால் உண்டாகக்கூடிய பிரியம் என்கிற சுகத்திலிருக்கிற பசுவானுடைய ரூபம்.

அத்:—(18) பிரியமானதை அடைவதால் உண்டாகும் சந்தோஷம் மோதம் எனப்படும்.

(19) இந்த சந்தோஷத்தின் ஆதிக்கியமே பிரமோதமெனப் படும்.

(20) ஆநந்தம் என்பது சுகசாமான்னியம். பிரியம் முதலிய சுகஸ்வரூபங்களில் அது சேர்ந்தே இருப்பதால் அவைகளுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கிறது. ஆநந்தம் என்பது பரப்பிரம்மம். மனதானது தமஸால் மூடப்படாமல் சுத்தமாயிருக்கும்போது, சுபகர்மத்தால் புத்திரன் முதலானவர்களின் ஞாபகம் அந்தக்கரணத்தில் வருமளவில், இந்த ஆநந்தம் விளங்குகிறது. இது விஷயசுகம் என்பதாய் உலகத்தில் பிரசித்தம். இப்படிப்பட்ட விருத்தியை உண்டாக்கும் கர்மம் அஸ்திரமாயிருக்கிறபடியால் சுகமும் க்ஷணிகமாயிருக்கிறது. இந்த அந்தக்கரணம் தமஸை போக்கடிக்கும். தபஸாலும், வித்தை(உபாசனை)யாலும், பிரம்மசரியத்தாலும், சிரத்தையாலும் மேல்மேல் சுத்தமாக சுத்தமாக பிரசன்னமாகிறது. அப்படி அந்தக்கரணத்தில் ஆநந்தமும் மேல்மேல் விளங்குகிறது.

(1) रसोवैसः । रसंह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति ।

(1) ரஸொவெஸஃ । ரஸஂஹ்யெவாயம் லப்த்வாऽऽநந்தீ பவதி ।

வி:—(18) मोदः மோதஃ= இஷ்டவஸ்துவின் லாபத்தாலுண்டான சுகமானது வலது இரக்கை

(19) प्रमोदः ப்ரமோதஃ=கிடைத்த வஸ்துவின் உபயோகத்தாலுண்டான சுகம் இடது இரக்கை.

(20) आनन्दः ஆநந்தஃ=சுகவிசேஷமானது ஆத்மா. அதாவது மத்தியசரீரம்.

து:-(18) मोदः மோதஃ=(கனிஷ்ட) விஷயத்தினால் உண்டாகிறசுகத்திலிருக்கிற, சுகப்படுத்துவதினால் மோத என்று பெயருள்ள பகவத்ரூபம்.

(19) प्रमोदः ப்ரமோதஃ=சிரேஷ்டமான விஷயத்தினால் உண்டாகிற சுகத்திலிருக்கிற, விசேஷமான சுகப்படுத்துவதினால் பிரமோத என்று பெயருள்ள பகவத்ரூபம்.

(20) आनन्द आत्मा ஆநந்த ஆத்மா=சர்வ வியாபகமாயிருப்பதினால் ஆத்மா என்று பெயருள்ள மத்தியபாகம் ஆநந்தரூபம். அதாவது அவர் ஸ்வரூபாநந்தத்திலிருக்கிறார் என்று அர்த்தம்.

அத்:—அவன் ரஸமே-(அமிருதமே). ரஸத்தை அடைந்து அவன் ஆநந்தமய பொருளாகிறான் என்பதாய் தைத்திரீய (II - 6) சுருதி சொல்லுகிறது.

(2) एषह्येवानन्दयाति

(2) ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி

அதாவது:—இவனே ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறான் என்பதாய் ஷை சுருதியே சொல்லுகிறது.

(3) एतस्यैवानन्दमयस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति ।

(3) ஏதஸ்யைவாநந்தமயஸ்யாந்யாநி பூதாநி மாத்ராமுபஜீவந்தி

அதாவது:—இந்த ஆநந்தமயத்தின் ஸ்வல்ப பாகத்தைக் கொண்டு இதர பிராணிகள் ஜீவிக்கிறார்கள் - என்பதாய் பிரஹதாரணிய (IV-3-32) சுருதி சொல்லுகிறது.

காமமானது எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சாந்தமாகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஆநந்தம் நூறுநூறு மடங்கு அதிகப்படுகிறதாக சுருதி இனி சொல்லப்போகிறது.

(21) பரமார்த்த பிரம்ம ஞானத்தை போதிக்கவேண்டும் என்பது சுருதியின் கருத்தானதால்,

எது சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்பதாய் வர்ணிக்கப்பட்டதோ, எதை அறியும்பொருட்டு அன்னமயமுதலிய ஐந்து கோசங்கள் பிரதிபாதிக்கப்பட்டனவோ, எது அவைகளுக்கெல்லாம் உள்ளேயிருக்கிறதோ, எதினால் அவைகளெல்லாம் ஆத்மாக்களாக

வி:—(21) பிரம்மமானது ஆதாரமான புச்சம்.

ஆக்ஷேபம்:—ஆநந்தத்துக்கும் பிரம்மத்துக்கும் பேதமிராததால் ஆநந்தத்தை நடு உடல் என்றும் பிரம்மத்தை புச்சமென்றும் எப்படி வர்ணிக்கக்கூடும்.

சமாதானம்:—பிரம்மம் ஒன்றாயிருந்தாலும் அதன்தன்மை இரண்டுவிதமாவதால், பிரம்மத்தின் தன்மையால் புச்சமென்றும், ஆநந்தத்தின் தன்மையால் நடுசரீரமென்றும் வர்ணிக்கலாம்.

து:—(21) पुच्छंब्रह्मप्रतिष्ठा புச்சம்ப்ரஹ்மப்ரதிஷ்டா=சிருஷ்டிசெய்து ஜகத்தை விர்த்தி செய்வதினால் பிரம்ம என்று பெயருள்ள ரூபம் கடைசி பாகம்போல் கடைசியிலிருக்கிற பாதங்கள். இந்த ரூபம் பிரம்மம் என்று பெயருள்ள முக்கியப் பிராணனிடமிருக்கிறது என்று அர்த்தம். ஆநந்தமயகோசம், பிரியம், மோதம் முதலிற வைவிசேஷம், வாயு, இவைகளெல்லாம் ஆநந்தமயனிடமிருக்கிய நாராயணனுடைய ஆதீனம் என்பது தாற்பரியம்.

அத்:—ஆகின்றனவோ, அந்தபிரம்மம் ஆநந்தமயாத்மாவுக்கு வால் ஆதாரமாயிருக்கிறது. அவித்தியா கல்பிதமான சகலதுவைதத்துக்கும் அத்வைதமான பரப்பிரம்மம் அவஸானம் அதாவது மூல ஆதாரஸ்தானமாயிருப்பதால் அது பிரதிஷ்டை (ஆதாரமாக) யாக இருக்கிறது. ஆநந்தமயம் ஏகத்வத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறபடியால், அவித்தையால் ஏற்படும் துவைதத்துக்கு இருப்பிடமாக அத்வைத பிரம்மம் ஒன்று இருக்கிறது. அதுதான் ஆநந்தமயத்தின் வால் ஆதாரம்.

வி-வியாக்கியானம்.

(11-12) விஞ்ஞானமயத்துக்குள்ளிருக்கிற ஆநந்தமயன் எவனோ அவன் "நான் சுகீ, நான் போக்தா" என்பதாய் அனுபவமுடையவன்.

(14-16) விஞ்ஞானமயத்தின் சிரசுமுதலிய புருஷாகாரத்தை அனுசரித்து ஆநந்தமயமும் புருஷாகாரமாகவே இருக்கிறது.

வி:—ஆக்ஷேபம்.—ஆநந்தரூபமான பிரம்மம் எப்படி ஆநந்தமயமாக (அதிக ஆநந்தத்துடன் கூடினதாக) இருக்கக்கூடும்.

சமாதானம்:—ஆநந்தரூபமான பிரம்மம் பிரியமோதம் பிரமோதங்களாகிற சிரசுபக்ஷம் முதலியவைகளாக வர்ணிக்கப்பட்ட தர்மபூதமான ஆநந்தம் அதிகமாக இருப்பதால் ஆநந்தமயனாக இருக்கலாம்.

முந்தின நான்கு பரியாயங்களில் சொல்லப்படாமல் இந்த பரியாயத்தில் பிரம்மத்தை ஆநந்தமயனுக்கு புச்சமென்று சொன்னது பிரம்மவிதாப்நோதிபரம் என்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட பிரம்மத்தின் உபதேசமானது ஆநந்தமய பரியாயத்தில் முடிவு பெறுகிறதென்று தெரியப்படுத்துகிறதற்காக வென்று அறியவும். ஆகவே, ஆநந்தமயனே உபக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரம்மம்.

5-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

---

(22) तदप्येषश्लोकः ததப்யேஷ ச்லோக: = அ-கை:—

सवाएषपुरुषः ஸவா ஏஷ புருஷ:=என்பது முதல் ஐந்து ரூபங்களை நிரூபித்ததினால் சத்தியம் முதலிய லக்ஷணங்களை விவரித்து இப்போது ஐந்து ரூபமுள்ள பிரம்மமும் ஜீவனைவிட வேறல்லவென்று அறிகிறவர்களுக்கும், வேறு என்று அறிகிறவர்களுக்கும் இருவர்களுக்கும் பலபேதத்தைச் சொல்லி ஜீவனைவிட பிரம்மம் வேறு என்பதை ஐந்து சுலோகங்களால் ஸ்தாபிக்கிறார்.

அத்:—(17-21) பிரியம், மோதம், பிரமோதம் இவைகள் மனதின் சாத்விக விருத்தியில் பிரதிபிம்பித்த ஆநந்தம். இது விர்த்திகளுக்கு உபாதானமான அஞ்ஞானத்தில் உண்டான பிரதிபிம்பம். அது தான் மற்ற ஆநந்தங்களுக்கு பிரதிஷ்டை. அதாவது ஆதாரம். அதினின்றும் தான் ஜீவாத்மாவின் ஆநந்தம் உண்டாகிறது. பிரியம், மோதம், பிரமோதம் இவைகள் கரணமாகிற (கருவியாகிற) மனதின் விருத்தி விசேஷங்களாயிருப்பதால் கர்த்தாவான விஞ்ஞானமயத்துக்கு வெளியே யிருந்தாலும், ஸ்வல்பமான ஜீவாநந்தம் அல்லது மஹத்தான பிரம்மாநந்தம் இவைகளின் பிரதிபிம்பங்களை தகிப்பதினால் இவைகள் ஆந்தரங்கள் (உள்ளிருப்பவைகள்) ஆகின்றன. ஆகையால் விஞ்ஞானமயத்துக்குள் ஆநந்தமயம் இருக்கிறதாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆநந்தமய ஆத்மாவை உபாசிக்கிறவன் எப்போது பாவனையால் அதை சாக்ஷாத்கரிக்கிறானோ, அப்போது புச்சமாக (வாலாக) வர்ணிக்கப்பட்ட பிரம்மத்தினிடத்தில் ஏகாக்கிரதையை அடைந்த மனோவிர்த்தியானது, பிரதிபிம்பமில்லாததால் பிரம்மத்தையே சாக்ஷாத்கரிக்கிறது. இரத்தினத்தின் காந்தியைப்பார்த்து இரத்தினம் என்று பிரமிக்கிறவன் கடைசியில் இரத்தினத்தையே நேரில் அறிகிறதுபோலும்

இப்படி கிடைத்த சாக்ஷாத்காரமே உபாசனையின் பலன் என்று நினைத்து சுருதியானது வேறு பலனைச் சொல்லாமல் பிரம்மபுச்சம் பிரதிஷ்டா என்பதாய் சர்வஜகத்துக்கும் ஆதாரமான பிரம்ம தத்துவத்தை உபதேசித்து முடிவு பெறுகிறது.

(வி-வி:—இந்த ஆநந்தமயகோசத்தில் பிரதானமான பிரம்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சுலோகத்தை இனி சுருதி உதாஹரிக்கிறது.)

तदप्येष श्लोको भवति ॥5॥ தத³ப்யேஷ ஶ்லோகோ ப⁴வதி ॥ 5 ॥

॥ इति पञ्चमोऽनुवाकः ॥

॥ இதி பஞ்சமோ(அ)நுவாக꞉ ॥

பதவுரை.

—तदपि தத³பி=அந்த அர்த்தத்திலும்
एषः ஏஷ꞉=இந்த
श्लोकः ஶ்லோக꞉=சுலோகம்
भवति ப⁴வதி=இருக்கிறது.

ஐந்தாவது கண்டம் முற்றிற்று.

(சு-வா:—இந்த சுலோகம் மூலமாக முன் உபதேசித்ததை ஒருவன் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு இந்த சுலோகத்தை சுருதி உதாஹரிக்கிறது.)

து:—तदपि ததபி=ஐந்து ரூபங்களுள்ள பிரம்மம் ஜீவனைவிட வேறு என்கிற விஷயத்தில் சுலோகமும் இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

(2) असद्ब्रह्म इतिवेदचेत् அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேத³சேத் = பிரம்மம் ஜீவனைவிட வேறாக இல்லை என்று அறிந்தால்

(1) स: असन्नेवभवति ஸ꞉ அஸந்நேவ ப⁴வதி=அவன் துக்கியாகவே ஆகிறான் என்று அர்த்தம.

(3) अस्तिब्रह्मइतिवेदचेत् அஸ்தி ப்³ரஹ்மேதி வேத³சேத்=ஜீவனைவிட வேறாகபிரம்மம் இருக்கிறதென்று அறிந்தால்

(4) एनं सन्तं ஏநம் ஸந்தம்=இவனை சுகியாக, முக்தியோக்கியனாக
विदु: விது³꞉=அறிகிறார்கள்.

इति இதி=முன்போலவே அன்வயப்படுத்திக்கொள்ளவும் மற்றது ஸ்பஷ்டம். முன்போலவே,
பிரமாணவாக்கியம்:—

तस्मिन्नानंदरूपो सोऽस्थितोनारायणःसदा ।
शिरःप्रियेस्थितंतस्य परेयंप्रियनामकं ।
मोदप्रमोदयोर्बाहू मोदनाच्चप्रमोदनात् ।
मोदप्रमोदनामाना नानंदस्त्वाततस्ततः ।
मध्यमानंदसंस्थंच ब्रह्मपुच्छ्यातुबृंहयेत् ।
पुच्छंप्रधानवाच्योच ब्रह्माख्येसंस्थितंसदा ।
अभेदोप्यशेषोपि परमैश्वर्ययोगतः ।
देहदेहिवदेवासौ पञ्चधायस्थितोहरिः ।
बहिस्थोदेहवद्विष्णु रंतस्थोदेहिवत्सस्मृतः ।
अन्तर्यामिविशेषेण नतत्त्वशक्तस्ततोबहिः ।
सर्वेपिपुरुषाकारा उत्तरात्पूर्वसंभवाः ।
अत्तृत्वंचप्रणेतृत्वं बोधोविविधवृत्तता ।
आनन्दश्चयतःपूर्ण स्ततोन्नादिमयाःस्मृताः ।
अन्यादिदास्तेप्रत्येकं सर्वेसर्वगुणाअपि ।
नामभेदस्ततस्तत्क्तः सर्वनामवतामपि ।
पंचरूपंचतद्ब्रह्म जीवादन्यन्न वेद्यते ।
इतियेतुविजानन्ति तऽसंतस्तमआलयाः ।
जीवादन्यत्परंब्रह्म पंचरूपंचयेविदुः ।
संतस्तइतिविज्ञेया मोक्षयोग्याहितेध्रुवं (तत्वनिर्णये)

6-வது அனுவாகம்.

(1) असन्नेव स भवति । 𑌅𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌸 𑌭𑌵𑌤𑌿 ।

(2) असद्ब्रह्मेति वेदचेत् । 𑌅𑌸𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦 𑌚𑍇𑌤𑍍 ।

(3) अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद । । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦

(4) सन्तमेनंततो विदुरिति ॥ 1 ॥ 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥ 1 ॥

பதவுரை.

(2) ब्रह्म 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮=பிரம்மம்

असत् 𑌅𑌸𑌤𑍍=அசத்து (இல்லை)

इति 𑌇𑌤𑌿=என்பதாய்

वेदचेत् 𑌵𑍇𑌦 𑌚𑍇𑌤𑍍=அறிந்தால்

து:— [illegible]

(தைத்திரீய)

(4) ततः தத: = அதினால்
एनं ஏநம் = இவனை
सन्तं ஸந்தம் = இருக்கிறதாக
विदुः விது: = அறிகிறார்கள்
इति இதி = சமாப்தியைக் கூறுகிறது.

ச-பா:—

(1) (2):—எவன் பிரம்மத்தை அசத்தாக (இல்லை என்பதாய்) அறிகிறானோ அவன் இல்லாதவனுக்குச் சமானமாகிறான். அதாவது இல்லாதவன் யாதொரு புருஷார்த்தத்தையும் அடையாததுபோல் இவனும் யாதொரு புருஷார்த்தத்தையும் அடையமாட்டான்.

(சு-வா:—பிரம்மம் கோசங்களில் ஆத்மாவாக இருக்கிறது. பிரம்மம் இல்லையென்று ஒருவன்பாவித்து, கோசங்களையே தானாக பாவித்தால், அவன் இல்லாதவனாக ஆகிறான். ஆத்மா பிரம்மமாக இராமல் கோசமாக இல்லை. பிராந்தி சர்ப்பம் இரஜ்ஜுரூபமன்றியில் எப்படி இருக்கமுடியும்)

(3) இதற்கு எதிரிடையாக, எது சகல விகற்பங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும், சகல பிரவிர்த்திக்கும் பீஜமாயும், சகல விசேஷணங்களற்றிருந்தாலும் இருக்கிறதாயும் இருக்கிறதோ அது பிரம்மம் என்பதாய் ஒருவன் அறிந்தானேயானால்

பிரம்மம் இல்லை என்பதாய் சங்கை எங்கிருந்து உண்டாயிற்று.? பிரம்மம் (இந்திரியங்கள் அறியக்கூடியது என்கிற) வியவஹாரத்துக்குள் அடங்காதது என்று சொல்லுகிறோம். புத்தியானது வியவஹாரத்துக்கு விஷயமாயும் வாசாரம்பண மாத்திரமாயுமிருக்கிறதை அஸ்தி (இருக்கிறது) என்பதாய் பாவிக்கிறது. இதற்கு எதிரிடையானது அதாவது வியவஹாரத்துக்கு விஷயமாகாததை இல்லை யென்றும் அதே புத்தி அறிகிறது. வியவஹாரத்திலிருக்கிற கடாதிகள் இருக்கின்றனவென்றும், வியவஹாரத்தில் வராதவைகள் இல்லை என்றும் லோகத்தில் சொல்லிக்கொள்வது போலும். அப்படியே இவ்விடத்திலும் பிரம்மம் இல்லை என்று ஒருவன் பாவிக்கக்கூடும். ஆகையால் "பிரம்மம் இருக்கிறதுஎன்று ஒருவன் அறிந்திருந்தால்" என்பதாய்ச் சொல்லப்பட்டது.

(4) அப்படி இருக்கிறதாக அறிந்தவனுக்கு என்ன? வெனின் சுருதிசொல்லுகிறது:—பிரம்மம் இருக்கிறதென்பதாய் அவன் தெரிந்துகொண்டிருப்பதினால், அவன் இருக்கிறான் என்பதாய்

பிரம்ம வித்துக்கள் அவனைப்பற்றி அறிகிறார்கள். பிரம்மத்துடன் ஒன்றாயிருப்பதால் அவன் பரப்பிரம்மம் என்றும், பரமார்த்த சத்தியமென்றும் அவர்கள் பாவிக்கிறார்கள், மற்றவர்கள் இவனை பிரம்மம்போல் பாவிக்கிறார்கள் என்பது கருத்து.

(சு-வா:—அசத்தான கோசங்களை விட வேறாக சத்தாயும் ஏகமாயும் இருக்கிற பிரம்மத்தை ஒருவன் அறிந்திருந்தால், ஆத்மா (சாக்ஷி) பிரம்மத்தைவிட வேறாயிராதபடியால் பிராமணர்கள் (பிரம்மோபாசகர்கள்) அவனை சத்தாக பாவிக்கிறார்கள். ஆகையால் ஒருவன் அஞ்ஞானகாரியங்களான கோசங்களில் ஆத்மபுத்தியை விட்டு பரமாத்மாவையே சரணமாக அடையவேண்டியது. பரமாத்மாவாயிருப்பதால் ஆத்மா ஒருக்காலத்திலும் அசத்தாகமாட்டாது ஏனெனின் கோசமன்றியில் அசத்து ஒன்றுமில்லை.)

(வி-வி:—பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தைக்கொண்டு கடம்கண்ணுக்குக் காணப்பட்டும், ஜலத்தைக்கொண்டுவரக்கூடியதாயுமிருந்தால் அது இருக்கிறதாக ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். இல்லாவிடின் கடமில்லை என்கிறார்கள். இந்த அனுபவத்தைக்கொண்டு, பிரத்தியக்ஷ ஞானத்துக்கு விஷயமாகாத பிரம்மம் இல்லை என்பதாய் மனிதன் நினைக்கிறான். விவேசனை செய்யக்கூடியவன், நம்முடைய அனுபவத்திற்குள் வரக்கூடியதெல்லாம் சுருதிஸ்மிருதி அனுபவப்படி அசத்தியமாகையால், அவைகள் (அசத்) இல்லை என்பதாய் பாவிக்கிறான். இந்த சுருதி ஸ்மிருதி ஆதாரங்களைக்கொண்டு பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாததாக பிரம்மம் இருக்கிறதென்று அவன் நம்புகிறான். எவன் பிரம்மத்தை அசத்தாக நினைக்கிறானோ அவன் ஸ்வயம் அசத்தாயிருப்பான். ஏனெனின் அன்னமயாதி கோசங்கள் அநாத்மாக்கள் என்று முன்னமேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த கோசங்களைத் தவிர பிரம்மம் வேறாக இருக்கிறதாக அவன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. கோசங்களுக்கு அதீதமான பிரம்மத்தை ஒருவன் அறிந்திருந்தால், அந்தபிரம்மமே இவனுடைய ஸ்வரூபமாகையால், இப்படி விவேசனை செய்து பார்க்கிறவன் சத்து, ஆத்மா என்பதாய் தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.) அல்லது, (இனி வேறுவிதமாக சுருதிக்கு அர்த்தம் செய்யப்படுகின்றது.) எவன் பிரம்மம் இல்லை என்பதாய் நினைக்கிறானோ அவன் வர்ணாசிரமங்களின் பேதத்தால் ஏற்பட்ட சகல சன்மார்க்கங்களையும் நம்பாதபடியால், அவைகள் (மார்க்கங்கள்) இல்லை என்பதாய் அவன் நம்புகிறான். இந்த மார்க்கங்கள் பிரம்மத்தை அறியு

சாதகங்கள் ஆகையால் இவைகளை நம்பாதவனை நாஸ்திகன் என்றும் அசத்து என்றும் பிரபஞ்சத்தில் சொல்லுகிறார்கள். மேலும் எவன் பிரம்மம் இருக்கிறதாக அறிகிறானே அவன் பிரம்மத்தை அறிவதற்குச் சாதகமானதும் வர்ணாசிரம தர்மத்தை அனுசரித்துமிருக்கிற சன்மார்க்கத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனாக சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி அதை அனுசரிக்கிறான். ஆகையால் ஸாதுக்கள் இவனை சன்மார்க்கத்திலிருக்கிறவனாக அறிகிறார்கள்.

ஆகையால் பிரம்மம் இருக்கிறதென்றே அறியவேண்டியது என்பது வாக்கியார்த்தம்.

(வி-வி:—சகல சன்மார்க்கங்களும் பிரம்மத்தை அறிய சாதகங்களாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மார்க்கங்களை தூஷிக்கிறவன் நாஸ்திகனாகத்தான் இருக்கிறான். எவன் பிரம்மம் இருக்கிறதாக நம்புகிறானோ அவர்களை சத்துருவாக அறிகிறார்கள்.

வி-வி:— உபாசகனுக்கு ஆநந்தமயமே ஆத்மா என்கிற புத்தி திருடப்படும் பொருட்டும், தத்துவத்தை அறிய இச்சிக்கிறவனுக்கு பிரம்மமே ஆத்மா என்கிற புத்தி திருடப்படும் பொருட்டும் சுருதியானது

(5) तस्यैष एव शारीर आत्मा । தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர

(6) यः पूर्वस्य ॥ 2 ॥ யஃபூர்வஸ்ய ॥ 2 ॥

என்று கூறுகிறது.

பதவுரை:

तस्य தஸ்ய அந்த

पूर्वस्य பூர்வஸ்ய=முன் சொன்னதிற்கு

6-வது அனுவாகம்.

வி:—முந்தின நான்கு பரியாயங்களில் உதாஹரிக்கப்பட்ட சுலோகங்கள் புச்சத்தோடு கூடின வஸ்துவை கூறுகிறபடியால் இந்த சுலோகமும் புச்சத்தோடு கூடின ஆநந்தமயனையே கூறுகிறதேதவிர புச்சபிரம்மத்தைமட்டும் கூறவில்லை. ஆகவே பிரம்மசப்தத்தால் ஆநந்தமயனே சொல்லப்படுகிறான். ஆநந்தமயனை சத் என்று அறிந்தால் மோக்ஷமுண்டாகிறது. ஆநந்தமயனை அசத் என்று அறிந்தால் சம்சாரம் உண்டாகிறது என்று அர்த்தம். ஆகாசம் முதல் விஞ்ஞானமயகோசம் வரையிலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகக் கூறப்பட்ட ஆநந்தமயனை பிரம்மத்துக்கும் வேறு ஆத்மா இருக்கிறானா என்கிற சங்கையை இந்த சுருதி நிவிர்த்திக்கிறது.

(6) पूर्वस्य பூர்வஸ்ய=விஞ்ஞானமயனுக்கு

यः एषः एव யஃஏஷஃஏவ=இவனே

शारीरआत्मा ஶாரீரஃ ஆத்மா=சரீரத்திலிருக்கிற ஆத்மா.

ச-பா:—

விஞ்ஞானமயனுக்கு ஆநந்தமயனே சரீர ஆத்மா - அதாவது விஞ்ஞானமய சரீரத்திலிருக்கிற ஆத்மா ஆநந்தமயம் அன்று என்கிற விஷயத்தில் சங்கையில்லை. பிரம்மம் சர்வவிசேஷ சூன்னியமாயிருப்பதாலும், சகலத்துக்கும் சாமான்னியமா யிருப்பதாலும் அது இல்லை என்பதாய் சங்கிக்க இடமுண்டு.

(வி-வி:—எவன் ஆநந்தமயனோ அவனே விஞ்ஞானமயத்துக்கு ஸ்வாமி. விஞ்ஞானமயம் சரீரம். உபாசகனை உத்தேசித்து ஆநந்தமயன் ஆத்மா வென்று சொல்லவேண்டியது.

பிரம்ம தத்துவத்தை அறிய இச்சிக்கிறவனை உத்தேசித்து இந்தவாக்கியத்துக்கு அடியில் வருமாறு அர்த்தம் செய்யவேண்டும்.

புச்சம் (வால்) என்பதாக எந்த பிரம்மம் கூறப்பட்டதோ, அதுவே முன்னிருக்கிற பிரியம் முதலான நான்குக்கும் ஆத்மா. பிரியம் முதலியவை சரீரம், அந்த சரீரத்திலிருக்கிற பிரம்மமே ஆத்மா.

இந்த ஆநந்தமயத்தைப்பற்றி பிரம்ம சூத்திரத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. I-2-(12-19) ல் சில வேதாந்திகள் ஆநந்தமயத்தால் பரமாத்மாவை அறிகிறார்கள் என்பதும் சிலர் ஜீவனை அறிகிறார்கள் என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முடிவு:—பிரம்மம் அநந்தம் என்பதைக் காட்டும்பொருட்டு ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டி கூறப்பட்டது. அது குஹையில் மறைந்திருக்கிற தென்பதைக்காட்டும் பொருட்டு அன்னமயாதி ஐந்து கோசங்கள் பிரதிபாதிக்கப்பட்டன. அறியத்தக்கது எங்கும் பிரம்மமே. அது சத்தியம் ஞானம் அநந்தம், குஹையிலிருப்பதால் பிரத்யகாத்ம ஸ்வரூபம்.

வி:—यः யஃ=எந்த ஆநந்தமயன் ஆத்மாவோ

(5) तस्य தஸ்ய=அந்த ஆநந்தமயனுக்கு

एषएव ஏஷஏவ=இந்த ஆநந்தமயனே

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா.

ஆகவே இந்த ஆநந்தமயனுக்கு வேறு ஆத்மா இல்லை என்று சொன்னதாக ஆய்விட்டது. முந்தின பரியாயங்களில் தஸ்யஏஷஏவ சாரீர ஆத்மா என்பதாய் அந்தந்த கோசங்களைவிட வேறு ஆத்மா

பின் வரும் கிரந்தத்தின்

பிரயோசனம்:—

(சு-வா. ஆ):—பிரம்மத்தை அறிந்தவன் பரத்தை அடைகிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அஞ்ஞானி அடைகிறதாக சொல்லப்படவில்லை. இந்த தத்துவத்தை விவரிக்கும் பொருட்டு சுருதி கிரந்தத்தை ஆரம்பிக்கிறது.

இவ்விடத்தில் ஒரு கேள்வி ஏற்படலாம். ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பிரம்மம் பொதுவாய் அதாவது ஸ்வரூபமாயிருந்தால், பிரம்ம பிராப்தி அப்பிராப்திகள் இருவர்களுக்கும் சமம் என்று சொல்லலாம். இவைகளில் வித்தியாசம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமில்லையே. வித்தியாசமிருக்கிறது என்பதைக் காட்டும்பொருட்டு மேல் கிரந்தம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

VI-3 (வி-வி:—இவ்விதமாக பிரம்மோபதேச ரூபமான சிரவண பிரகரணத்தை முடித்து, பஹிர் முகர்களானவர்களுக்கு வேண்டிய மனன பிரகரணத்தை ஆரம்பிக்கிற காலத்தில் சிஷ்யனுக்குத் தோன்றும் பிரச்னங்களை சுருதி கூறுகிறது.)

வி:—இருக்கிறான் என்று சொல்லியிருப்பதால் இந்தபரியாயத்தில் அவனே அவனுக்கு ஆத்மாவென்று சொன்னால் முந்தின பரியாயங்களுக்குவேறு விதமான அர்த்தம் ஏற்படும் என்று சங்கையுண்டானால், அப்படி சங்கிப்பது சரியன்று. ஏனெனின் முந்தின பரியாயங்களில் சொன்னபடியே சொல்லவேண்டுமென்கிற நியமமில்லை. முந்தின பரியாயங்களில் சொல்லப்படாத அவையவத்தன்மையானது இந்த பரியாயத்தில் பிரம்மந்நூக்குச் சொல்லியிருக்கிறது. மேலும் இந்த ஆநந்தமயனைவிட வேறு ஆத்மா இருக்கிறதாக சொல்லவில்லை. ஆகவே ஆநந்தமயனுக்கு ஆநந்தமயனே ஆத்மா என்று சொன்னது சரியே.

ஆநந்தமய பிரம்மத்தைச் சொன்னபிறகு, பிரம்மவித் ஆப்நோதி பரம் என்று உபக்கிரமத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரம்மபிராப்தியை நன்றாகச் சொல்லும்பொருட்டு अथातो கதா தொ=என்கிற வாக்கியத்தால் கேள்விகளைக்கேட்கிறார்.

அனுபிரச்னங்கள்.

து:— அ-கை:—ब्रह्मविदाप्नोतिपरं ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் என்று சொன்னதில் உண்டான வேறு சங்கைகளை உதாஹரண மூலமாக மந்திரத்தில் சொல்லிய லக்ஷணங்களாலேயே நிவிர்த்தி செய்து, ஜீவனைவிட பிரம்மம் வேறு என்று அறிந்தவனுக்கு முக்தியையும்

(7) अथातोऽनुप्रश्नाः ॥3॥ அதாதோऽனுப்ரஶ்நா:

பதவுரை.

अथ அத=உபதேசத்துக்குப் பிறகு

अतः அத:=எந்தகாரணத்தால் சந்தேகங்கள் உண்டாகின்றனவோ அக்காரணத்தால்

अनुप्रश्नाः அநுப்ரஶ்நா:=உபதேசத்தை அனுசரித்த பிரச்னங்கள்

(क्रियन्ते க்ரியந்தே=செய்யப்படுகின்றன).

ச-பா:—

பிறகு சுரோதாவான சிஷ்யனுடைய, ஆசாரியாருடைய உபதேசத்தை அனுசரித்த பிரச்னங்கள் ஏற்படுகின்றன.

வி—வியாக்கியானம்.

உபதேசத்துக்குப் பிறகு உபதேசிக்கப்பட்ட விஷயத்தில் சிஷ்யனுடைய புத்தி தோஷத்தால், எந்த காரணத்தால் சந்தேகங்கள் உண்டாகின்றனவோ அந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு உபதேசத்தை அனுசரித்த பிரச்னங்கள் செய்யப்படுகின்றன. अथ அத சப்தத்தால் சிரவண மனனங்களுக்குள் முதலிலிருப்பதை அறியவேண்டியது. श्रोतव्यः मन्तव्यः ஶ்ரோதவ்ய: மந்தவ்ய: (சிரவணம் செய்யத்தக்கது மனனம் செய்யத்தக்கது).

வி:— (7) अथ அத = ஆநந்தமயனைப் பிரதிபாதித்தபிறகு

अतः அத:=அடியில் வரும் விஷயத்தை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையால்

து:— ஜீவனைவிட பிரம்மம் வேறல்லவென்று அறிந்தவனுக்கு தமஸ்ஸாகிற நரகத்தையும் பலன்களாகச்சொன்ன சமயத்தில் பிரசங்கத்திலேற்பட்ட சில கேள்விகளை வருணன் பிரம்மாவை கேட்கிறான்:- अथातोनुप्रश्नाः அதாதோநுப்ரஶ்நா: என்பதினால்

अथ அத=பகவானுடைய அன்னமயாதி ஐந்துரூபங்களை விசாரித்த பிறகு

अतः அத:=பிரம்மவிதாப்நோதிபரம் என்கிற வாக்கியத்தினால் பிரம்மத்தை அறிந்தவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்பதாய் சொல்லியதைக் கேட்ட வருணனால் குருவான பிரம்மாவைக் குறித்து

अनु அநு=தத்துவத்தை நிர்ணயம் செய்வதற்கு அனுகூலமான

प्रश्नाः ப்ரஶ்நா:=பிரச்னங்கள்

(कृताः க்ருதா:=செய்யப்பட்டன)

என்பதாய் பிரஹ II-4 5 சுருதி சொல்லுகிறது. சுருதி வாக்கியங்களினின்றும் சிரவணம் செய்யவேண்டியது, யுக்திகளால் மனனம் செய்யவேண்டியது என்று ஸ்மிருதியிற் சொல்லியிருக்கிறது. இவைகளின் பிரயோசனம் வெவ்வேறு என்பதாய்

भिद्यते हृदयग्रन्थिच्छिद्यन्ते सर्व संशयाः ।

பி⁴த்³யதே ஹ்ருத³யக்³ரந்தி²ஶ்சி²த்³யந்தே ஸர்வ ஸம்ஶயா: ।

என்கிற முண்டக II-2-8 ல் சொல்லியிருக்கிறது. உபதேசத்தால் பிரம்ம தத்துவத்தை அறிந்தவளவில் பிரத்தியகாத்மாவும் அந்தக்கரணமும் ஒன்று என்கிற பிராந்தி ரூபகிரந்தி(முடிச்சு)விட்டுப்போகிறது. யுக்திகளால் பரியாலோசனை செய்கிறதாகிய மனனத்தால் சம்சயங்கள் பேதிக்கப்பட்டுப் போகின்றன. ஆகையால் இப்போது சேதிக்கவேண்டிய சம்சயங்களைத் தெரிவிக்கும் கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன என்பது கருத்து.

(வி-வி:—பிரச்னங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன)

(8) उताविद्वानमुं लोकं प्रेत्य ।

(9) कश्चन गच्छति ३ ।

(10) आहो विद्वानमुं लोकं प्रेत्य ।

(11) कश्चित्समश्नुता ३ उ ॥

(8) உதாவித்³வாநமும் லோகம் ப்ரேத்ய ।

(9) கஶ்சந க³ச்ச²தி ௩ ।

(10) ஆஹோ வித்³வாநமும் லோகம் ப்ரேத்ய ।

(11) கஶ்சித்ஸமஶ்நுதா ௩ உ ।

வி: — उताविद्वान् உதாவித்³வாந்=ஹிருதயாதி ஸ்தானத்திலிருக்கிறதாகவும் வியாபகமாகவுமிருக்கிற பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறவித்வான்

प्रेत्य ப்ரேத்ய=மரித்து

अमुलोकं அமும்லோகம்=பரமே வியோமன்என்று சொல்லப்பட்ட பிரமலோகத்தை

து: — उतकश्चन ओवद्वान् உதகஶ்சந அவித்³வாந்=அஞ்ஞானிகள் யாராகிலும்

प्रेत्य ப்ரேத்ய=மரணமடைந்து

अमुं लोकं அமும் லோகம்=பரலோகத்தை, வைகுண்டத்திலிருக்கிற பரப்பிரம்மத்தை

புதவுரை.

(8) अविद्वान् அவித்வாந்=அவித்வானுன

(9) कश्चन கஸ்சந=எவனுகிலும்

(8) प्रेत्य ப்ரேத்ய=தேசத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு

अमु அமும்=இந்த. முன்னிருக்கிற

लोकं லோகம்=பரமாத்மாவாகிற லோகத்தை

(9) गच्छती கச்சதீ=அடைகிருனு

(8) उत உத=அல்லது

(नगच्छति நகச்சதி=அடையவில்லையா ?

(10) विद्वान् வித்வாந்=வித்வானுன

(11) कश्चित् கஸ்சித்=எவனுவது ஒருவன்

(10) प्रेत्य ப்ரேத்ய=தேகத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டு

अमुं அமும்=இந்த

लोकं லோகம்=பரமாத்வாகிற லோகத்தை

(11) समश्नुते ஸமஸ்நுதே=அனுபவிக்கிருனு

(10-11) उ (त) आहो உ (த)ஆஹோ=அல்லது

(नसमश्नुते நஸமஸ்நுதே=அனுபவிக்கவில்லையா?)

வி:—गच्छति கச்சதி=அடைகிருன் என்பது ஒரு கேள்வி அல்லது லோகாந்திரத்துக்குப் போகாமல் இவ்விடத்திலேயே பிரம்மத்தை அடைகிருன் என்பது இரண்டாவதுகேள்வி. இவ்விடத்தில் வித்வானுக்கு போக்தாவாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டது. தவிர கெதிவிஷயம், ஸ்வரூபபேதவிஷயம் சத்பாவவிஷயம் அசத்பாவவிஷயம் இந்த நான்கு கேள்விகளும் அனுபிரச்ன: என்கிற பன்மைப்பிரயோகத்தால் சொல்லப்பட்டன.

ஆகவே இவ்வாறு விஷயங்களையும் வியாசாரியர் उपासात्रैविद्यात् உபாஸாத்ரைவித்யாத் என்கிற I-1-19 வது பிரம்மசூத்திரத்தில் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லியிருக்கிருர்.

இந்த கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொல்லுவதற்காக ஜகத்காரணமான பிரம்மமே அடையத்தகுந்த வஸ்துவென்று சுருதி தெரியப்படுத்துகிறது.

து:— गच्छता கச்சதீ=அடைகிருர்களா

आहो ஆஹோ=இல்லாவிட்டால்

विद्वान् வித்வாந்=ஞானியே

प्रेत्य ப்ரேத்ய=மரணமடைந்து

अमुं लोकं அமும் லோகம்=வைகுண்டத்திலிருக்கிற பரப்பிரம்மத்தை

ச—பா:—

பிர்ம்மம் ஆகாசாதிகளுக்குக் காரணமாயிருப்பதால் வித்வான் அவித்வான் இருவர்களுக்கும் சமானம் ஆகையால், அவித்வானுக்கும் பிரம்மம் பிராப்தியானது சங்கிக்கப்படுகிறது. அவித்வான் இந்த லோகத்தை விட்டு இந்த பரமாத்மாவை அடைகிறானா? அல்லது அடையவில்லையா ? அனுப்பிரஸ்னா: என்று சொல்லியிருப்பதால் இரண்டாவது கேள்வியும் கேட்கப்பட்டதாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. பன்மைப் பிரயோகத்தால் வித்வான் விஷயத்திலும் இரண்டு பிரச்னங்களிருப்பதாக அறியவேண்டியது. பிரம்மம் சாமான்னிய காரணமாயிருந்தும் அதை அவித்வான் அடையாத பக்ஷத்தில் அப்போது வித்வானும் பிரம்மத்தை அடைகிறானா என்கிற சங்கை உண்டாகிறது. ஆகையால் அவனை (வித்வானைக்குறித்து) आहो विद्वान् ஆஹோ வித்வாந் என்பதாய் பிரச்னம் ஏற்பட்டது.

11-வது வாக்கியத்திலுள்ள उ உ என்பதுடன் 9-வது வாக்கியத்திலுள்ள उत உத என்பதின் त த காரத்தைச் சேர்த்து उत உத என்பதாய் ஏற்படும் பதத்தை 10-வது வாக்கியத்திலுள்ள आहो ஆஹோ என்பதற்கு முன் படிக்கவேண்டியது.

து:— गच्छति கச்சதி=அடைகிறானா?

இது ஒரு பிரச்னம்; இரண்டாவது பிரச்னமென்ன வெனின்

काश्चित् காஸ்சித=ஞானிகளுக்குள்ளும் எல்லாருக்கும் பிரம்மம் கிடைக்கிறதா அல்லது சிலருக்குமட்டும் கிடைக்கிறதா?

மூன்றாவது பிரச்னமென்ன வெனின்:—

समश्नुते ஸமஸ்நுதே= (सं=सम्यक्=अश्नुते ஸம்=ஸம்யக்+அஸ்நுதே) சர்வஞானிகளும் என்றுசொன்னால், எல்லாரும் பிரம்மத்தை நன்றாக (பூர்ணமாக) அடைகிறார்களா—என்பதாம்.

அ-கை:—அஞ்ஞானிகள் பிரம்மத்தை அடைகிறதில்லை. ஞானிகளே பிரம்மத்தை அடைகிறார்கள். எல்லா ஞானிகளும் பிரம்மத்தை அடைகிறார்கள். சிலர் மட்டுமல்ல; அவைகளிலும் எல்லாரும் பிரம்மத்தை செவ்வையாக அறிகிறதில்லை. இப்படி எப்போதும் அறிகிறவர் விரிஞ்சன் ஒருவரே;மற்றவர்கள் அவரவர்களுடைய யோக்கியதையை அனுசரித்து அறிகிறார்கள் என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் பிரம்மாவானவர் उ உ=என்பதால் சுருக்கமாய் உத்தரம் கூறுகிறார்.

उ உ=சிலர் தான் செவ்வையாக அறிகிறாரா என்கிற கடைசியான பிரச்னத்துக்குப்பிறகு உ அப்படியே என்பதாய் பிரம்மா சொன்னார்.

வித்வான் பிரம்பத்தை அடைகிறுனு அல்லது அவித்வான் போல் வித்வானும் அடையவில்லையா என்பது வேறு பிரச்னம் அல்லது வித்வான் அவித்வான் இவர்கள் விஷயமாய் இரண்டு பிரச்னங்கள் தான் இருக்கின்றன. கேட்கக்கூடிய அனேகப் பிரச்னங்களை உத்தேசித்துட பன்மைப் பிரயோகம் ஏற்பட்டது.

असद्ब्रह्मेति वेदचेत् அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேதவேத் என்பதையும்

अस्ति ब्रह्मेतिचेद्वेद அஸ்தி ப்ரஹ்மேதிவேதவேத் என்பதையும் கேட்டபிறகு இருக்கிறதா இல்லையா என்கிற சந்தேகம் வருகிறது எது இருக்கிறது எது இல்லை என்பது முதலாவது அனுப்பிரச்னம்.

(b) பிரம்மம் பக்ஷபாத மற்றதாகையால் வித்வான் அடைகிறுனு இல்லையா என்பது இரண்டாவது பிரச்னம்.

(c) பிரம்மம் சமமாயிருந்தும் அவித்வான் போல் வித்வானும் இதை அடைகிறுனு இல்லையா வென்பது மூன்றுவது அனுப்பிரச்னம். இவைகளுக்கு உத்தரம் சொல்லும் பொருட்டு கீழ்கிரந்தம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

வி—வி:—

ब्रह्मविदाप्नोतिपरम् ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் என்பதாய் முதலில் (II - 1.) சொல்லப்பட்டது. அதைக் கேட்டவுடன் பிரம்ம வித்துக்கு எதிரிடையான அவித்வான் விஷயத்தில் இரண்டு பிரச்னங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

उत உத சப்தம் கேள்வியைக் காட்டுகிறது.

சனா சப்தம் அபி அதாவது உம் என்கிற அர்த்தத்தைக் கூறுகிறது.

அவித்வான் எவனுவது இந்த தேகத்தைவிட்டு பரமாத்மாவை அடைகிறுனு என்பது முதல் கேள்வி, அல்லது அடையவில்லையா என்பது இரண்டாவது கேள்வி.

அப்படியே வித்வான் விஷயத்திலும் இரண்டு பிரச்னங்களுண்டு.

ஆகவே பிரச்னங்கள் நான்காம். ஜீவரூபமாக தேகத்தில் பிரவேசித்திருக்கிற சர்வ ஜகத்காரணமான பிரம்மம் வித்வானுக்கும்

பிரமாண வாக்கியம்:— 50-வது பக்கத்தில் (1) பார்க்க.

सोकामयत ஸோகாமயத:—அ-கை:—ஞானிகளுக்குள் சிலர் தான் பிரம்மத்தைச் செவ்வையாக அறிகிறுர்கள் என்பதாய் उ உ என்கிற அக்ஷரத்தால் சுருக்கமாய்ச் சொன்னதை रसंह्येवायं लब्ध्वानंदी भवति ரஸம்ஹ்யேவாயம் லப்த்வானந்தீ பவதி=என்கிற இடத்தில்விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லும் பொருட்டு, விஷ்ணுவின் சுவாதந்திரியம் முதலிய மஹிமைகளை ஞாபகம் செய்வதற்காக சிருஷ்டியையும், அதில் பிரவேசத்தையும் சொல்லுகிறுர்.

அவித்வானுக்கும் சாதாரணமாயிருக்க, வித்வான் அதை அடையும்போது அவித்வானும் அடைவான், அவித்வான் அதை அடையாதபோது வித்வானும் அடையமாட்டான். இது நான்கு பிரச்னங்களின் அபிப்பிராயம்.

அல்லது வித்வான் அவித்வான் இவர்கள் விஷயமாய் பிரச்னங்கள் இரண்டே. முந்தின வாக்கியத்தில் சூசனையாகிற கேள்வியுடன் சேர்ந்து பிரச்னங்கள் என்கிற பன்மைப்பிரயோகம் ஏற்பட்டது.

(வி-வி:—முந்தின வாக்கியத்தில்
असद्ब्रह्मेति वेदचेत् அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேதசேத் என்றும்
अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद அஸ்திப்ரஹ்மேதி சேத்வேத என்றும் இரண்டு விதமாய் சொல்லியிருப்பதால் பிரம்மம் இருக்கிற விஷயத்தில் முதலாவது பிரச்னம் ஏற்படுகிறது. இந்த கேள்விக்கு உத்தரம் கொடுக்கிறதினால் குருவானவர் பிரம்மம் இருக்கிறது என்பதை சாதிப்பதற்கு சிருஷ்டியைச் சொல்லுகிறார்.

(12) सोऽकामयत । ஸோऽகாமயத।

(13) बहु स्यां प्रजायेयेति । பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ।

(14) स तपोऽतप्यत । ஸ தபோऽதப்யத।

(15) स तपस्तप्त्वा । ஸ தபஸ்தப்த்வா।

(16) इदꣳ सर्वमसृजत । இதꣳ ஸர்வமஸ்ருஜத।

பதவுரை.

(12) सः ஸ:=அந்த பரமாத்மா
(13) बहु பஹு=வெகுவாக
स्यां ஸ்யாம்=ஆகவேண்டும்.
प्रजायेय ப்ரஜாயேய=ஜனிக்கவேண்டும்
इति இதி=என்பதாய்
(12) अकामयत அகாமயத=இச்சித்தார்
(14) सः ஸ:=அந்த பரமேசுவரன்
तपः தப:=தபஸை (ஞானத்தை)
अतप्यत அதப்யத=செய்தார்
(15) सः ஸ:=அவர்
तपः தப:=தபஸை
तप्त्वा தப்த்வா செய்து
(16) इदं सर्वं இதம்ஸர்வம்=இதையெல்லாம்
असृजत அஸ்ருஜத=சிருஷ்டித்தார்.

ச-பா:—

(முன் மூன்று பிரச்னங்களைச் சொல்லி யிருந்ததில் முதலாவது பிரச்னமாகிய பிரம்மம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதற்கு உத்தரம் பிரம்மம் இருக்கிறது என்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

இப்போது பிரம்மம் இருக்கிறது என்றே சொல்லப்படுகின்றது. பிரம்மம் சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்று சொல்லப்பட்டது.

எப்படி சத்தியம் என்பதைச் சொல்லவேண்டும், ஸத்வம் (இருக்கிறது.) என்று சொன்னதினாலேயே சத்தியம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. सत् एव सत्यं ஸத் ஏவ ஸத்யம் (ஸத்தே சத்தியம்) என்று சொல்லியிருக்கிறது, ஆகையால் ஸத்வம் என்று சொன்னதினாலேயே ஸத்தியத்வம் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த கிரந்தத்துக்கு இப்படித்தான் அர்த்தம் என்று எப்படித் தெரியவருகிறதெனின்

(1) तत्सत्यमित्याचक्षते (II-6-27)
தத்ஸத்யமித்யாசக்ஷதே (II-6-27)

(2) यदेष आकाश आनन्दो न स्यात् (II-7-9)
யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் (II-7-9)

முதலிய கீழ் வாக்கியங்கள் சப்தார்த்தத்துடன் பிரவிர்த்தித்திருக்கின்றன.

(ஆ-பிரம்மம் இருக்கிறது என்பது இல்லை என்பதை கிராகரிக்கிறதினால் சித்திக்கிறது என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் முதலில் அசத் என்கிற சங்கையை எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்.)

ஆக்ஷேபம்:—இப்போது பிரம்மம் அசத் என்று சங்கிக்கப்படுகின்றது. ஏனெனின், கடாதிகள் போல் எது இருக்கிறதோ அது இன்னதென்பதாய் கிரகிக்கப்படுகின்றது. முயல் கொம்பு போல் எது இல்லையோ அது அறியப்படவில்லை. இப்படியே பிரம்மமும் அறியப்படவில்லை. ஆகையால் இன்னது என்பதாய் கிரகிக்கப்படாததினால் அது இல்லை.

உத்தரம்:—இது சரியன்று. ஏனெனின் பிரம்மம் ஆகாசாதிகளுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. பிரம்மம் இல்லை என்பதில்லை. ஏனெனின் ஆகாசம் முதலிய சகல காரியங்களும் பிரம்மத்தினின்றும் உண்டானதாக அறியப்படுகின்றன. எதினின்றும் எதாவது உண்டானால் அது இருக்கிறதென்பதாய் உலகத்தில் கண்டிருக்கிறோம். கெடம் முளை முதலியவைகளுக்குக் காரணமான மிருத்து

விரை, முதலியவைகள் போலும். ஆகையால் ஆகாசாதிகளுக்குக் காரணமாக இருப்பதால் பிரம்மம் அஸ்தி இருக்கிறது.

அசத்தினின்றும் (இல்லாததினின்றும்) எந்த காரியமும் உண்டாகிறதாக லோகத்தில் தெரியவில்லை. அசத்தினின்றும் நாம ரூபாதிகள் உண்டானால், அவைகளுக்கு ஸ்வரூபமில்லாததினால் அவைகள் அறியப்படமாட்டா. ஆனால் அவைகள் அறியப்படுகின்றன.

ஆகையால் பிரம்மம் இருக்கிறது. அசத்தினிடமிருந்து காரியம் உண்டாகிறதாக அறியப்படாமல், அசத்துடன் கூடினதாகவே அது இருக்கும். ஆனால் அப்படி (அநுபவத்தில்) இல்லை. ஆகையால் பிரம்மம் இருக்கிறது.

कथं असतः सज्जायेत கத²ம் அஸத꞉ ஸஜ்ஜாயேத । (அசத்தினின்றும் சத் எப்படி உண்டாகும்) என்பதாய் வேறு சுருதி (சா-VI-2-2) அசத்தினின்றும் சத் உண்டாகமாட்டாது என்று யுக்தியை அநுசரித்துச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் பிரம்மம் சத்தை என்பது யுக்தம்.

ஆக்ஷேபம்:—மிருத்து, விரை, முதலியவைகள் போல் அது காரணமானால் அது அசேதனமாகும்.

உத்தரம்:—அன்று. அது இச்சிக்கிறதாயிருக்கிறது, உலகத்தில் இச்சிக்கிறவன் அசேதனனாக இருக்கவில்லை. பிரம்மம் சர்வஞ்ஞும் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகையால் அது இச்சிக்கிறதாகச் சொல்லுவது பொருந்தும்.

ஆக்ஷேபம்:—இச்சிக்கிறதாக இருப்பதால் நம்மைப்போல் அனாப்தகாமம் அதாவது நிறைவேறாத இச்சையுடையது என்று ஏற்படும்.

உத்தரம்:—ஏற்படமாட்டாது. ஏனெனின் அது ஸ்வதந்திரம். காமாதி தோஷங்கள் மற்றவர்களை பரவசமாக்கி காரியங்களில் பிரவிர்த்திக்கும்படிச் செய்கின்றன. பிரம்மத்தை இச்சை அப்படி பிரவிர்த்திக்கும்படி செய்யவில்லை.

ஆக்ஷேபம்:—அப்படியானால் அந்த காமங்கள் எப்படிப்பட்டவை.

உத்தரம்:—சத்திய ஞான ஸ்வரூபங்கள் பிரம்ம ஸ்வரூபமானதால் மிகவும் சுத்தம். அவைகளால் பிரம்மம் பிரவிர்த்திக்கப்படவில்லை.

(ஆ:—பிரம்மம் மாயையில் பிரதிபிம்பித்து ஜகத்துக்குக் காரணமாகிறது. மாயையின் பரிணாமங்களான காமங்களால் பிரம்மம் இச்சிக்கிறதாக ஆகிறது. இந்த காமங்கள் அவித்தையால் மூடப்படாத சித்தால் வியாபிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், சத்திய ஞானஸ்வரூபமான பிரம்ம தாதாத்மியத்தாலும் (அதுவே இது என்பது தாதாத்மியம்) அதர்மசம்பந்தமில்லாமையால் அவைகள் சுத்தம். ஆகையால் இந்த காமங்கள் ஜீவனுடைய காமங்கள் போலில்லை என்று சித்தித்தது)

ஆக்ஷேபம்:—ஆ:—அப்படியானால் பிரம்மத்தின் காமங்கள் புண்ணியம் செய்கிறவர்களுக்குக்கூட அநிஷ்டபலத்தைக்கொடுக்க அனுகூலங்களாயிருக்குமே எனின்,

உத்தரம்:—பிராணிகளின் கர்மத்தை அபேக்ஷித்து இவைகளை பிரவிர்த்திக்கும்படி பிரம்மம் செய்கிறது. ஆகையால் பிரம்மத்துக்கு கர்மங்களில் ஸ்வாதந்திரியமிருக்கிறது. ஆகையால் பிரம்மம் அநாப்தகாமம் அல்ல.

பிரம்மத்துக்கு இதர சாதகங்களின் அபேக்ஷையுமில்லை. ஆ:—(சரீராதிகளின் சம்பந்தத்தால் காமம் உண்டாகிறது என்பது பிரசித்தமாகையால், பிரம்மத்துக்கும் சரீராதிகளின் சம்பந்தம் இருக்கவேண்டுமே எனின், மாயை பிரம்மத்துடன் சேர்ந்திருக்கிறது. ஆகையால் மாயாபரிணாமங்களான காமங்களும் பிரம்மத்துடன் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஆகையால் பிரம்மத்துக்குச் சரீராதிகளின் அபேக்ஷையில்லை. மற்றவர்கள் விஷயத்தில் அநாத்மாக்களான தர்மாதி நிமித்தங்களை அபேக்ஷிக்கும் காமங்கள் தங்களுக்கு வேறான சரீரம் இந்திரியம் முதலிய சாதனங்களை அபேக்ஷிக்கின்றன. அப்படி பிரம்மத்தின் காமங்கள் நிமித்தம் முதலியவைகளை அபேக்ஷிக்கவில்லை. அவைகள் பிரம்மத்தைவிட வேறல்ல.

(12) स: अकामयत ஸஃ அகாமயத:—எதினின்றும் ஆகாசம் உண்டாயிற்றோ அந்த ஆத்மா இச்சித்தது. எப்படி ?

வி:—(12) सः ஸஃ=ஆநந்தமயனென ஆத்மாவானவன்

(13) बहुस्यां பஹு ஸ்யாம்:—வெகுவாக ஆக வேண்டும் என்பதாய்

प्रजायेय ப்ரஜாயேய:—ஒரு பதார்த்தம் வேறு பதார்த்தத்தில் பிரவேசிக்காமல் வெகுவாக ஆகுமா? ஜனிக்கவேண்டும். புத்திரனுடைய உற்பத்தியால் (குடும்பம் அதிகப்படுவது)போல், வெகுவாக ஆகுதல் என்பதால் வேறு பதார்த்தங்கள் உண்டாகிறதில்லை. ஆனால் எப்படி எனின், தன்னிடத்திலிருக்கிற, வெளிப்படாத நாம ரூபங்கள் வெளிப்படுவதால் வெகுத்வம். எப்போது ஆத்மாவில் (தன்னிடத்தில்) இருக்கிற, வியக்தமாயிராத நாம ரூபங்கள் வெளிப்படுகின்றனவோ அப்போது நாம ரூபங்கள் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விடாமலேயே பிரம்மத்தைவிட வேறாக தேசகாலத்தில் சகல அவஸ்தைகளிலும் வெளிப்படுகின்றன. அப்போது அந்த நாம ரூபங்களின் தோற்றமே பிரம்மத்தின் வெகுவாக ஆனதன்மை. அவயவமற்ற பிரம்மத்துக்கு வெகுவாக ஆகுதலாவது. அல்பமாக ஆகுதலாவது வேறுவிதமாக ஏற்படமாட்டாது. ஆகாசத்தின் அல்பத்தன்மையும் பெருந்தன்மையும் கடம் முதலிய இதரவஸ்துக்களால் செய்யப்படுவதுபோலும். ஆகையால் (ஆ:—நாம ரூப சக்தி ஸ்வரூபமான மாயையின் பரிணாமமூலமாகவே) ஆத்மா வெகுவாக ஆகிறது.

ஆ:—(இப்படிப்பட்ட ஜடமானமாயையை ஒப்புக்கொண்டால் பிரதானம் போல் அது வேறு ஒரு பொருளாகுமே, அத்வைதத்துக்கு ஹானி வருமே எனின்)

வி:—(13) बहुः பஹு = தேவமனுஷியாதி ரூபமாக

स्यां ஸ்யாம்=கிவிடுவோம். அப்படி ஆகவேண்டியதற்காக

प्रजायेय ப்ரஜாயேய=ஆகாசாதிகளான பூதங்களாகிற பிரஜையை சிருஷ்டிப்போம்

इति இதி=என்று

अकामयत அகாமயத=வியஷ்டி சமஷ்டி விஷயமான சேதனு சேதன விஷயமான சங்கற்பத்தை பண்ணினார் என்று அர்த்தம்.

து:—सः ஸஃ=பிரளய காலத்திலிருக்கிற நாராயணன்

प्रजायेय ப்ரஜாயேய=ஜகத்தை சிருஷ்டிக்கிறேன்

बहु பஹு=வெகு ரூபங்களாக நான்

स्यां ஸ்யாம்=ஆகவேண்டும்

इति இதி=என்பதாய்

अकामयत அகாமயத=இச்சித்தார்.

ஆத்மாவைவிட வேறான—அனாத்மாவாயும், ஆத்மாவைவிட வேறான தேசகால முள்ளதாயும், சூட்சுமமாயும், மறைபட்டும், விலகியும், சென்ற காலத்திலிருந்ததாயும், வரப்போகிற காலத்தில் இருக்கிறதாயும், இப்போது இருக்கிறதாயும்—யாதொரு வஸ்துவு மில்லை. ஆத்மாவைவிட வேறான வஸ்து இல்லாததால் நாம ரூபங் கள், சர்வ அவஸ்தைகளிலும் பிரம்மஸ்வரூபமாகவேயிருக்கின்றன

(ஆ:—ஆத்ம தாதாத்மியத்தால்தான் நாம ரூபங்கள் சித்திக் கின்றன)

(ஆ:—அப்படியானால் பிரம்மம் பிரபஞ்சமுள்ளதாக ஆகு மோவெனின்)

பிரம்மம் நாமரூபஸ்வ ரூபமல்ல. (ஆ:—ஏனெனின் பிரம்மம் ஜடமன்று, அவைகளில்லாதபோதும் இருக்கிறது) அவைகள் பிர ம்மத்தைவிட்டு விலகியே இராதபடியால் பிரம்மஸ்வரூபம் என்று சொல்லப்படுகின்றன.

(14) स तपोऽतप्यत ஸ தபோऽதப்யத:—இந்த உபாதிகளில் ஞாதா, ஞேயம், ஞானம், சப்தம், அர்த்தம் முதலிய சகல வியவ ஹாரத்தையும் தரித்ததாக பிரம்மமாகிறது. அப்படிப்பட்ட ஆத் மாவே இவ்விதமாக (வெகுவாக வேண்டும் என்பதாய்) இச்சித்து தபஸை செய்தான். தபஸ் சப்தத்தால் ஞானம் கூறப்படுகின்றது.

यस्यज्ञानमयं तपः யஸ்ய ஞானமயம் தப: என்பதாய் (मु I-1-9) சுருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆத்மா ஆப்தகாமனாயுமிருக்கிறான். ஆகையால் வேறுவிதமான தபஸ் ஏற்படமாட்டாது. சிருஷ்டிக்கத் தக்க ஜகத்தானது இந்த மாதிரியாக இருக்கவேண்டும் என்கிற விஷயமாய் ஆலோசனையை செய்தார்.

(15) सः ஸ:=அந்த பரமாத்மாவானவர்

तपः தப:=சிருஷ்டிக்குத் தகுந்தவஸ்து விஷயமான ஆலோ சனையை

अतप्यत அதப்யத=பண்ணினார்.

து:—सः ஸ:=அந்த பிரளயகாலத்திலிருந்த நாராயணன்

तपः தப:=ஆலோசனையை

अतप्यत அதப்யத=செய்தார்

ஜகத்தை சிருஷ்டித்து அதை நியமனம் செய்கிறதினால் வெகு ரூபமுள்ளவனாக ஆகிறேன் என்பதாய் ஆலோசனைசெய்தார் என்று அர்த்தம்.

அத்:—(15) அவன் இப்படி ஆலோசித்து

(16) பிராணிகளின் கர்மம் முதலியவைகளை அனுசரித்து தேசம், காலம், நாமம், ரூபம் இவைகளை அவர்கள் சகல அவஸ்தைகளிலும் எப்படி எப்படி அனுபவிக்கவேண்டுமோ அப்படி அப்படி அனுபவிக்கப் படும்படி சிருஷ்டித்தார்.

வி—வியாக்கியானம்.

(12) ब्रह्मपुच्छं प्रतिष्ठा ப்ரஹ்மபுச்சம் ப்ரதிஷ்டா=என்பதாய் கூறப்பட்ட பிரம்மம் என்பது அன்னமயம் முதல் ஆநந்தமயம் வரையிலுள்ள ஐந்து கோசங்களுக்குள் இருக்கும் ஆத்மாவென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த ஆத்மா சிருஷ்டிக்கு முன் ஒன்றாகவே இரண்டற்றதாய் இருந்துகொண்டு தன்னுடைய சக்தி சம்பந்தத்தால் இச்சையுள்ளவனானன். ஆத்மாவை ஆசிரயித்திருக்கிற மாயா சக்தியானது இச்சா (காம) ரூபமாக வெளிப்பட்டது என்று அர்த்தம். விகாரமடையாத ஏகரஸமான சித்தத்துக்கு மாயையன்றியில் காமம் ஏற்படமாட்டாது.

(13) இந்த காமத்தின் பிரகாரத்தையே बहुस्यां பஹுஸ்யாம் என்பது காட்டுகிறது.

प्रजायेय ப்ரஜாயேய:—ஆகாசம் கடம் முதலிய வேறு பதார்த்தங்களாகிற உபாதிகளால் அநேகமாகிறதைக் கண்டிருக்கிறோம். அத்விதீயமானது (இரண்டற்றது) எப்படி வெகுவாக ஆகும் ?

எனின்:—ப்ரஜாயேய முன்னிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை விட அதிகமாக ஜனிக்கவேண்டும் என்பதாய் இச்சை வந்தது.

ஆக்ஷேபம்:—பிதா இருக்கிறான். அவன் புத்திரனை உண்டு பண்ணுகிறான். தானே உண்டாகிறதில்லை. அப்படியிருக்க இவ்விடத்திலும் ஜகத்தை உண்டாக்கும் பிரம்மம் தன்னையே உண்டாக்கிக்கொள்ள மாட்டாதாகையால், ஜனிக்கவேண்டும் என்று சொன்னது பொருந்தாது.

து:—सः ஸ:=அந்த நாராயணன்

तपः தப:=ஆலோசனையை

तप्त्वा தப்த்வா=செய்து

यत् इदं किञ्च யதிதம் கிஞ்ச=இந்த ஜகத்து யாதொன்றுண்டோ

इदं सर्वं இதம் ஸர்வம்=இதையெல்லாம்

असृजत அஸ்ருஜத=சிலந்திப்பூச்சி போல் தன்னுடைய உதரத்திலிருக்கிற ஜகத்தை வெளிப்படுத்தினர் என்று அர்த்தம்.

அத்:-உத்தரம்:—பொருந்தும், உண்டாகிற நாம ரூபங்களுக்கும் பிரம்மத்துக்கும் சுத்தமாக பேதமில்லை. சமுத்திரத்தில் உண்டான அலை முதலியவைகள் சமுத்திரத்தைவிட வேறல்ல; அப்படி பிரம்மத்தின் சக்தியாகிற மாயையிலிருக்கிற முன் வியக்தமாயிராத, நாமரூபங்கள், பிறகு வியக்தமானபோது, பிரம்மத்தின் சத்ரூபத்தை விடாமலேயே தாங்களும் சத்ரூபமாகவே விளங்குகின்றன. இந்த அபிப்பிராயம் தான் வாஜஸநேயிகள்

तद्धेदंतर्ह्यव्याकृतमासीत्तन्नामरूपाभ्यमेव व्याक्रियते தத்3தே4த3ம் தர்ஹ்ய வ்யாக்ருதமாஸீத் தந்நாமரூபாப்4யாமேவ வ்யாக்ரியதே என்பதாய் பிரஹதாரணியகத்தில் (பிர-I-4-7) சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் பிரம்மத்தினின்றும் தான் மாயையானது ஜகத்ரூபமானது. பிரதி பாவிக்கிறதினால் प्रजायेय ப்ரஜாயேய என்று சொன்னது பொருந்தும்.

(14) தபஸ் சப்தம் ஞானத்தைக் கூறுகிறது. கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தபஸால் பரமேசுவரனுக்கு யாதொரு பிரயோசனமுமில்லை.

இச்சை கொண்டதினாலும், பரியாலோசனை செய்ததினாலும் ஜகத்தை சிருஷ்டித்ததினாலும் இக்காரணங்களால் பரமாத்மா சத்ரூபம் வன்று சித்திக்கிறது.

அசத்வாதி சொல்லுகிறான்:—எது எது இருக்கிறதோ அதெல்லாம் நாமரூப ஸ்வரூபம் ஆகாசாதி பூதங்களையும் தேவாதி பௌதிகங்களையும் பார்த்துக்கொள்ள பரமாத்மாவே நாமரூபங்களுக்கு வெளிப்பட்டவர். பரமாத்மா பிரம்மம் என்கிற வியவஹாரமும் பரமாத்மா இருக்கிறார் என்பதை சாதிக்கவில்லை. மனிதனுடைய கொம்பு என்பதுபோல் அது கற்பனைமட்டுமே. ஆகவே நாமரூபங்கள் எப்போது பிரம்மத்தினிடத்தில் ஏற்படவில்லையோ அப்போது அது இருக்கிறது என்பதும் ஏற்படவில்லை.

(*a*) असद्वा इदमग्र आसीत् (तै II-7-I)
அஸத்3வா இத3மக்3ர ஆஸீத் (தை II-7-1)

அசத் முன்னமே யிருந்தது

(*b*) यतो वाचो निवर्त्तन्ते (तै II-9-1
யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே (தை II–9-1)

எதினின்றும் வாக்கு திரும்பிவிடுகிறதோ

(*c*) अथात आदेश नेति नेति (बृ II-3-6)
அதா2த ஆதே3ஶ நேதி நேதி (ப்3ரு II-3-6)

அத்:—இல்லை இல்லை என்பதாய் உபதேசம்

(*d*) अस्थूलमनण्व ह्रस्वम् (ब III-8-8)
அஸ்தூலமநண்வ ஹ்ரஸ்வம் (ப்ரு III-8-8)

ஸ்தூலமன்று, அணு அன்று, ஹ்ருஸ்வமன்று முதலிய சுருதிகளும் முன் சொன்னதை அனுசரித்துச் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் பிரம்மமில்லை

இந்த அசத் வாதியைக்குறித்து சத்வாதி சொல்லுகிறதாவது:—பரமாத்மா சத்ரூபம். ஏனெனின், சுவர்க்காதிகளை ஒருவன் இச்சிக்கிறதுபோல் அவரும் இச்சிக்கிறார். மந்திரியானவன் பரியாலோசனை செய்கிறதுபோல் பரமாத்மாவும் பரியாலோ யாலோசனை செய்கிறார். குயவன் போல் அவரும் சிருஷ்டிக்கிறார். நாமரூபங்கள் இருக்கின்றனவென்பதாய் நீ சொன்னயே அவைகளே நாம் கூறும் பிரம்மம். சத்ரூபமான பிரம்மமாகிற அதிஷ்டானத்தில் மாயையால் நாமரூபங்கள் கல்பிக்கப்படுகின்றன. அசத் இருந்தது என்பதாய் உதாகரித்த சுருதிகளுக்கு அர்த்தம் மேல் சொல்லுவோம்.)

பிரம்மத்தின் ஜீவரூபம்.

(வி-வி:—சத்ரூபமான பிரம்மம் பிரவேசிக்கிறதாக இருப்பதால், கிரகம் முதலியவைகளில் பிரவேசிக்கிற அரசன்போல் என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் சுருதியானது பிரவேசத்தைக் காட்டுகிறது.

(17) यदिदं किञ्च । யதிதம் கிஞ்ச ।

(18) तत्सृष्ट्वा । தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ।

(19) तदेवानुप्राविशात् ॥6॥ ததேவாநுப்ராவிஶாத் ॥6॥

பதவுரை.

(17) यत् किञ्च इदं யத் கிஞ்ச இதம்= இது எல்லாம் எது இருக்கிறதோ

(18) तत् தத்=அதை
सृष्ट्वा ஸ்ருஷ்ட்வா=சிருஷ்டித்து

(19) तत् एव தத் ஏவ=(சிருஷ்டித்த) அதையே
अनुप्राविशात् அநுப்ராவிஶாத்=பிரவேசித்தார்.

ச-பா:—

மிச்சமன்றியில் இந்த ஜகத்தை எல்லாம் சிருஷ்டித்து என்ன செய்தார் எனின், சிருஷ்டித்த ஜகத்தையே பிரவேசித்தார்.

அத்:-(சு-வா:—பூ மாலையானது சர்ப்பத்தை பிரவேசிக்கிறதாகச் சொல்லப்படுவது போலும்)

(வி—வி:—ஹிரணிய கர்ப்பம் முதல் ஸ்தாவரம் வரையில் எந்த எந்த சரீரங்களுண்டோ அவைகளை எல்லாம் சிருஷ்டித்து, அப்படி சிருஷ்டித்த சரீரங்களை பரமாத்மா பிரவேசித்தார் என்று அர்த்தம்.

இவ்விடத்தில் பரமாத்மா எப்படி பிரவேசித்தார் என்பதை விசாரிக்க வேண்டியது. (சங்கரபாஷ்ய வாக்கியங்களில் சிலதை வித்தியாரணிய வியாக்கியானத்தில் விவரித்திருப்பதாலும் பாஷ்யத்திலேயே விஷயங்கள் அதிகமாயிருப்பதாலும் இரண்டையும் கலந்து அடியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.)

எந்த பரமாத்மா சிருஷ்டித்தாரோ அவர் தன்னுடைய ரூபத்துடன் பிரவேசித்தாரா? அல்லது வேறு ரூபத்துடன் பிரவேசித்தாரா? சிருஷ்டித்து என்று சொல்லியிருப்பதால் சிருஷ்டிக்கும் பிரவேசத்துக்கும் கர்த்தா ஒருவன் என்றே தெரியவருவதால் சிருஷ்டித்த ரூபத்துடன் தான் பிரவேசித்தார் என்று சொல்லு

வி:—(17) तत् தத்=அந்த ஜகத்தை

सृष्ट्वा ஸ்ருஷ்ட்வா=சிருஷ்டித்து

तदेव தடேவ=அதிலேயே

अनुप्राविशत् அநுப்ராவிசத்=உள்ளே நுழைந்தார்.

ஆக்ஷேபம்:—எப்போதும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற பிரம்மம் சிருஷ்டிகாலத்தில் உள்ளே நுழைந்தது என்று எப்படி சொல்லக் கூடும்.

சமாதானம்:—சர்வ வியாபகமான பிரம்மத்துக்கு பசுவின் உதரத்திலிருக்கிற கன்றுக்குப்போல் சர்வ வஸ்துக்களிடத்திலும் தனித் தனியே நன்றாக தோன்றுதலுக்கு யோக்கியமான ஸ்திதியாகிய உள்ளே நுழைதல்கூடும்.

இதனால் योवेदानिहितंगुहायां யொவெதநிஹிதம்குஹாயாம் என்கிற மந்திரத்தால் சொல்லப்பட்ட அநந்தமான பிரம்மத்துக்கு ஹிருதய குஹையிலிருப்பதானது நன்றாக சொல்லப்பட்டதாக ஆகிவிட்டது.

து:—तत् सृष्ट्वा தத் ஸ்ருஷ்ட்வா = இப்படி ஜகத்தை சிருஷ்டித்து தன்னிடமிருந்து வெளிப்படுத்தி

तत् एव தத்ஏவ = அந்த ஜகத்தையே

अनुप्राविशत् அநுப்ராவிசத்=பிரவேசித்தார்

அத்:-வேமென்றால் (பூர்வபக்ஷி) அது பொருந்தாது: ஏனெனின் மிருத்பிண்டம்போல் உபாதானம் பிரவேசிக்கமாட்டாது. அதாவது மிருத் போல் பிரம்மம் காரணமானால் காரியம் காரண ஸ்வரூபமாக இருக்கிறது. ஆகையால் காரணமே காரிய ஸ்வரூபமாக பரிணமிக்கிறது. ஆகையால் காரியம் உண்டானபிறகு காரணத்துக்கு பரிணாமத்தை விட வேறான அநுப்பிரவேசம் ஏற்படமாட்டாது· மிருத்துக்கு கடாகார பரிணாமத்தைவிட வேறான பிரவேசமில்லை· கடாகாரமாக பரிணமிக்கிற மிருத்தே கடத்தில் பிரவேசிக்கிறதில்லை. அப்படி சரீராகாரமாக பரிணமிக்கிற சிருஷ்டாவுக்கு அந்த சரீரங்களிலேயே எப்படி பிரவேசம் சம்பவிக்கும்?

அப்படியானால் வேறு ரூபத்தால் பிரவேசம் ஏற்படட்டுமே. மிருத் பிண்டவிகாரமான கடத்தில் வேறு மிருத்தின் தூளிகள் பிரவேசிக்கிறது போல்,

अनेन जीवे-नात्मनाऽनुप्रविश्य (छा VI-3-2)
அநேந ஜீவேநாத்மநாऽநுப்ரவிஶ்ய (சா VI-3-2)

(இந்த ஜீவஸ்வரூபத்தால் பிரவேசித்து)

என்கிற வேறு சுருதியை அநுசரித்து, ஈசுவரரூபத்தால் பிரவேச மில்லாவிட்டாலும் ஜீவரூபமாக பிரவேசம் இருக்கட்டுமே·

சித்தாந்தி:—இது சரியன்று. அத்வயமான பிரம்மத்துக்கு இரண்டு ரூபங்களிருக்கமாட்டா· மிருத் ஸ்வரூபம் அனேகமாக இருப்பதாலும், அவயவத்துடன் கூடியிருப்பதாலும் கடத்தில் மிருத்தானது தூளிரூபமாகப் பிரவேசிக்கக் கூடும். தூளிகள் பிரவேசிக்காத இடமிருந்தபடியால் பிரவேசித்தன. ஜீவரூபமாய் பரமாத்மா பிரவேசிக்கிறார் என்று ஒப்புக்கொண்டாலும் பிரவேசிக்கக் கூடிய தேகமில்லையே. பரமாத்மா ஒன்றானதால் அவயவ மற்றவர். உபாதானரூபமாக சகல காரியங்களிலும் முன்னமேயே கலந்திருக்கிறார்.

(பூர்வபக்ஷி) பரமாத்மா இல்லாத இடமிராதபடியால் எவ்விடத்தில் அவர் பிரவேசிப்பார். பரமாத்மாவினிடத்திலேயே பிரவேசிக்கிறார் என்று சொல்லுவோமேயானால், तदेवानुप्राविशत् தடேவாநுப்ராவிஶத் சிருஷ்டித்த காரியத்தில் பிரவேசித்தார் என்று சுருதி சொல்லுகிறது. அப்படியானால் பிரவேசம்தான் எப்படி ஏற்படும்? சுருதி சொல்லியிருப்பதால் பிரவேசம் யுக்தமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்· பிரவேசம் சொல்லியிருப்பதால் அவயவத்துடன் கூடினதாக இருக்கட்டுமே. அவயவ சகித முகத்தில் கை பிரவேசிக்கிறதுபோல் நாமரூபகாரியத்தில் ஜீவஸ்வரூபத்தால் பிரவேசிப்பது யுக்தமே.

அத்:—சித்தாந்தி:—இது சரியன்று. ஆத்மா இல்லாத இடமில்லை; ஆகையால் ஜீவஸ்வரூபமாக பிரவேசம் ஏற்படமாட்டாது.

(பூ) :—காரணத்தையே பிரவேசிக்கிறதாக இருந்தால்,

(சி) :—ஜீவஸ்வரூபத்தை இழந்து விடுவார். கடமானது மிருத்தை அடைந்தவுடன் கடம் என்கிற தன்மையை இழந்து விடுவது போலும்; அதையே பிரவேசித்திருப்பதாகச் சுருதி சொல்லுவதால் காரணத்தைப் பிரவேசிப்பதாகச் சொல்லக்கூடாது.

பூ:—ஜீவாத்ம ரூபமான காரியமானது நாமரூபமாக பரிணமித்த வேறு காரியத்தில் பிரவேசித்தது என்று சொல்லுவோமே.

சி:—இது விருத்தம். கடம் வேறு கடமாகிறதில்லை. நாமரூபத்தை விட ஜீவன் வேறு என்று சொல்லும் சுருதிகளுக்கு விரோதம் வரும். காரியத்தை அடையும் பக்ஷத்தில் மோக்ஷம் சித்திக்க மாட்டாது. ஒருவன் எதினின்றும் விடுபடுகிறானோ அதையே அடையமாட்டான். விலங்கிலகப்பட்ட திருடன் மறுபடியும் விலங்காகவே ஆகிறதில்லை.

அந்த காரணமான பிரம்மம் சரீரம் முதலிய ஆதாரமாயும் அதற்குள்ளிருக்கிற ஜீவஸ்வரூபமாகவும் பரிணமிக்கிறது என்று சொன்னால், அதுவும் சரியன்று. வெளியே யிருக்கிறதற்குப் பிரவேசம் ஏற்படமாட்டாது. எவன் எதற்குள்ளிருக்கிறானோ அவனே அதை பிரவேசித்திருக்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறதில்லை. வெளியே இருக்கிறதுதான் பிரவேசிக்க முடியும். இப்படி பிரவேச சப்தத்துக்கு அர்த்தம் கண்டிருக்கிறோம். வீட்டைக் கட்டிப் பிரவேசித்தான் என்பது போலும்.

பூ:—ஜலத்தில் சூரியன் முதலானவர்களின் பிரவேசம் போல் என்று சொன்னால்,

சி:—அதுவும் சரியல்ல. ஏனெனின் பரமாத்மா அபரிச்சின்னம், அமூர்த்தம். பரிச்சின்னமாயும் மூர்த்தமாயுமிருக்கிற சூரிய பிம்பம் தூரத்திலிருக்கிற சுத்த ஜலம் முதலியதில் பிரதிபிம்பிக்கும். பிரம்மமோ பரிச்சின்னமன்று, மூர்த்தமன்று; பிரம்மத்தை விட்டு விலகினதாக யாதொரு உபாதியுமில்லை. ஏனெனின், பிரம்மம் வியாபகம், அது பிரதிபிம்பிக்கும்படியான தேசவிசேஷ மில்லாதபடியால் பிரதிபிம்பம் போல் பிரவேசம் ஏற்படும் என்றும் சொல்லக்கூடாது.

பூ:—அப்படியானால் பிரவேசமேயில்லை. அந்த तदेवानुप्राविशत् தடுவானுப்ராவிசத் என்கிற சுருதிக்கு வேறு அர்த்தமும் தெரியவில்லை. எங்களுடைய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாததை எங்

அத்:-களுக்குத் தெரியப்படுத்த சுருதியே காரணம் (சாதகம்) பிரயாசப்படுகிறவர்களுக்குக் கூட இந்த வாக்கியத்தால்ஞானமுண்டாக மாட்டாது. இப்படி அர்த்தமில்லாததால் तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் என்கிற வாக்கியம் தள்ளத்தக்கதே

(பூர்வபக்ஷம் முடிந்தது).

சித்தாந்தம்:—

இந்த ஆக்ஷேபம் சரியன்று. இந்த வாக்கியம் வேறு அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கிறது. என் அச்சமயத்தில் ஆக்ஷேபம்? இந்தவாக்கியத்திற்குப் பிரகிருதத்திலும் வேறு அர்த்தம் இருக்கிறது. அதை அறியவேண்டியது.

ब्रह्मविदाप्नोतिपरं । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । योवेद निहितंगुहायां ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம் । ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம । யோவேத நிஹிதம் குஹாயாம் ।

இந்த சுருதி வசனங்கள் பிரம்மத்தின் ஞானத்தை உத்தேசிக்கின்றன. அந்த பிரம்ம ஞானம் பிரகிருதமாயிருக்கிறது. பிரம்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு ஆகாசம் முதல் அன்னமயம் வரையிலுள்ள காரியம் காட்டப்பட்டது.

பிரம்ம ஞானமும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அன்னமய ஆத்மாவைவிட வேறும் உள்ளேயுமிருப்பது பிராணமயம், அதற்குள்ளிருப்பது மனோமயம், விஞ்ஞானமயம். அந்த விஞ்ஞான குஹையில் ஆநந்தமயத்துடன் கூடின ஆத்மா பிரவேசித்திருக்கிறான் என்பதாய் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதன்பிறகு நிரதிசய ஆநந்தமுள்ள ஆத்மா சகல கற்பனைக்கும் ஆஸ்பதமாயும், நிர்விகல்பமாயும் இருக்கிறவராக இந்த குஹையிலேயே அறியவேண்டியது என்று இந்த பிரவேசம் கற்பிக்கப்படுகின்றது.

ஜகத் சிருஷ்டியைப்போல் இந்தப் பிவேசத்தையும் அறியவேண்டியது. பரமேசுவரன் மாயையால் எப்படி இந்த ஜகத்தை சிருஷ்டித்தாரோ அப்படி மாயாபலத்தாலேயே பிரவேசிக்கிறார் என்று இருக்கட்டுமே.

புத்தி குஹையைத் தவிர வேறு இடத்தில் பிரம்மம் அறியப்படவில்லை. ஏனெனின் அது நிர்விசேஷம் ஒன்றை அறிவதற்கு அது எந்த விசேஷத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த சம்பந்தம் தெரியவேண்டும். அதுவே அறிவதற்கு ஹேது. இராகுவுக்கு சந்திர சூரியனுடைய சம்பந்தம் போலும். இப்படியே அந்தக்கரண குஹையுடன் சம்பந்தம் பிரம்மத்தை அறிய ஹேதுவாயி

அத்:-ருக்கிறது. அந்தக்கரணம் சமீபத்திலிருக்கிறது, பிரகாசஸ்வரூபமாயிருக்கிறது. பிரகாசத்துடன் கூடின கடாதிகளின் ஞானமுண்டாகிறது போல், புத்தி ஞானமாகிற பிரகாசத்துடன் கூடின ஆத்மா அறியப்படுகிறான். ஆகையால் அறிவதற்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் குஹையில் இருக்கிறதாகச் சொன்னது பிரகிருதமே. அதற்கு வியாக்கியான ரூபமாயிருக்கிற இந்த இடத்தில் तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஒருவன் வீட்டைக்கட்டி அதற்குள் பிரவேசித்து உள்ளே இருக்கிறதாக தெரியவருகிறது. அதுபோல், ஆகாசாதிகளுக்குக் காரணமான பிரம்மம் காரியத்தை சிருஷ்டித்து, அதை பிரவேசித்தது போல் ஹிருதய புண்டரீகத்திலிருக்கிற புத்தி குஹையில் திர்ஷ்டா (பார்க்கிறவன்) சுரோதா (கேட்கிறவன்) மந்தா (மனனம் செய்கிறவன்) விஞ்ஞாதா (அறிகிறவன்) இவ்விதமாக விசேஷமாக அறியப்படுகிறது. இதுதான் அதின் பிரவேசம். ஆகையால் இவைகளுக்குக் காரணமான பிரம்மம் இருக்கிறது. இருக்கிறதினால் அது இருக்கிறதென்றே அறியவேண்டியது.

பிரவேசத்தைக்கூறும் இதர வாக்கியங்களையும் இப்படியே அறியவேண்டியது. சகல சுருதிகளையும் பரியாலோசனை செய்து பார்க்குமளவில் பரமாத்மா ஜீவரூபத்தால் பிரவேசிக்கிறார் என்று சித்திக்கிறது.

பிரம்மசூத்திரத்தின் II-4-20 ல் ஜீவன் நாமரூபங்களை சிருஷ்டிக்கவில்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஷை அத்தியாயம் 3-வது பாதத்தில் 10 வது அதிகரணம் முதல் 17-வது அதிகரணம் வரையில் ஜீவவிசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 10-வது அதிகரணத்தில் சரீரத்துக்குத்தான் உற்பத்தி என்றும் 11-ல் ஜீவனுக்கு உற்பத்தியில்லை என்றும், 12-ல் ஜீவன் சித்ரூபம் என்றும், 13-ல் சர்வகதன் என்றும், 14-ல் கர்த்தாவென்றும், 15-ல் இந்த கர்த்திருத்வம் வாஸ்தவ மல்லவென்பதும் 16-ல் ஜீவனை பிரவிர்த்திக்கும்படி செய்கிறவன் ஈசுவரனென்றும் 17-ல் ஜீவேசுவர வியவஸ்தையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஜீவனுடைய லோகாந்தரம் போகும் பிரகாரமும் சம்சாரப் பிரகாரமும் 3-வது அத்தியாயத்தின் முதல் பாதத்தில் 6 அதிகரணங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

2-வது பாதத்தில் 4-அதிகரணங்களால் ஸ்வப்நம் முதலிய அவஸ்தைகள் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (அதிகரணமாலையைப் பார்க்க).

அர்த்:—வி-வி:—பரமாத்மா இருக்கிறார் என்றும், தேகத்தில் போக்தாவான ஜீவரூபமாகப் பிரவேசிக்கிறார் என்றும் நிரூபித்து, இனி போக்கியத்திரவ்வியாகாரமாகவும் பரிணமிக்கிறார் என்பதை சுருதி நிரூபிக்கிறது.

(20) तदनुप्रविश्य । தத³நுப்ரவிஶ்ய ।

(21) सच त्यच्चाभवत् । ஸச்ச த்யச்சாப⁴வத் ।

(22) निरुक्तं चानिरुक्तं च । நிருக்தஞ்சாநிருக்தஞ்ச ।

(23) निलयनं चानिलयनं च । நிலயநஞ்சாநிலயநஞ்ச ।

(24) विज्ञानं चाविज्ञानं च । விஜ்ஞாநஞ்சாவிஜ்ஞாநஞ்ச ।

(25) सत्यं चानृतं च सत्यमभवत् ॥7॥

(25) ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமப⁴வத் ॥7॥

பதவுரை :—

(20) तत् தத்=அதை
अनुप्रविश्य அநுப்ரவிஶ்ய=பிரவேசித்து

(21) सत् च ஸத்ச=மூர்த்தஸ்வரூபமாயும்
त्यत् च த்யத்ச=அமூர்த்த ஸ்வரூபமாயும்
अभवत् அப⁴வத்=ஆனார்

(22) निरुक्तं च நிருக்தஞ்ச=இன்னதென்று சொல்லக்கூடியதாயும்
अनिरुक्तं च அநிருக்தஞ்ச=சொல்லக்கூடாததாயும்

(23) निलयनं च நிலயநஞ்ச=ஆதாரமாயும்
अनिलयनं च அநிலயநஞ்ச=அநாதாரமாயும்

(24) विज्ञानं च விஜ்ஞாநஞ்ச=சேதனமாயும்
अविज्ञानं च அவிஜ்ஞாநஞ்ச=ஜடமாயும்

(25) सत्यं च ஸத்யஞ்ச=சத்திய ஸ்வரூபமாயும்
अनृतं च அந்ருதஞ்ச=அஸத்திய ஸ்வரூபமாயும்
सत्यं ஸத்யம்=பரமார்த்த ஸ்வரூபம்
अभवत् அப⁴வத்=ஆயிற்று

ச-பா:—

(20) அது காரியத்தைப் பிரவேசித்து என்னமாக ஆய்விட்டது.

வி:—(20) तत्अनुप्रविश्य தத்அநுப்ரவிஶ்ய=அதினுள்ளே நுழைந்து

து:—तत् தத்=அந்த ஜகத்தை
अनुप्रविश्य அநு-ப்ரவிஶ்ய=அனுப்பிரவேசித்து என்ன ஆயி

அர்:—(21) மூர்த்தமாகவும் அமூர்த்தமாகவும் ஆய்விட்டது. மூர்த்தாமூர்த்தங்கள் அவ்யாகிருத நாம ரூபங்கள் (பிரிக்கப்படாதவைகள்) ஆத்மாவுக்கு எந்த தேச காலமுண்டோ அவைகளையே உடையவைகள் ஆத்மாவுக்குள் இருக்கிறவைகள். ஆத்மாவால் பிரிக்கப்படுகிறவைகள் அப்படி பிரிக்கப்பட்டபின் மூர்த்தா மூர்த்த சப்தங்களால் கூறப்படுகின்றன. ஆத்மாவே அதாக ஆய்விட்டது என்று சொல்லப்படுகின்றது.

(22) சஜாதீய விஜாதீய வஸ்துக்களினின்றும் வேறு படுத்தப்பட்டு, தேசகாலத்தோடு கூடியிருந்து அது இது என்பதாக நிச்சயமாக எது சொல்லப்படுகின்றதோ அது நிருக்தம்; அதற்கு விபரீதமானது அநிருக்தம். நிருக்தம் அநிருக்தம் மூர்த்தா மூர்த்தங்களின் விசேஷங்களே.

வி:—(21) **सच्चत्यच्चाभवत्** ஸச்சத்யச்சாபவத்=சேதனா சேதனங்களின் நாம ரூபங்களோடு கூடினதாக ஆய்விட்டது என்று அர்த்தம். பிரம்மமே சர்வத்துக்கும் உபாதானகாரணமாகையால் சர்வமாக இருக்கிறது. அதினால் விகாரத்துக்கு ஆஸ்பதமாக ஆய்விடுமென்கிற ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் கூறுகிறது.

(12) **निरुक्तं** நிருக்தம்=ஜாதிகுணத்தைக் கூறும் சப்தத்தால் சொல்லத்தகுந்த அசேதனமும்

अनिरुक्तं அநிருக்தம்=ஜாதிகுணங்களற்ற சேதனங்களாகவும்

து:—ற்றுஎனின் சத்வாதி குணங்களுடன்கூடினதால் சத் முதலிய பதங்களால் அவர் கூறப்பட்டவராகி, தன்னுடைய சம்பந்தத்தால் ஜகத்தும் சத்முதலிய சப்தங்களால் கூறப்படும்படி செய்தார் என்பதாய் இனிசொல்லுகிறார்.

सत् च ஸச்ச=சம்ஹாரம் செய்கிறவராயிருப்பதினால் சத் என்கிற பெயரை அடைந்து, சத் என்கிற ஜகத்தைப் பிரவேசித்தார் என்று அர்த்தம். இப்படியே பின்னும் அறியவும்.

त्यत् च த்யச்ச=ஜகத்தை நியமனம் செய்வதினால் த்யத் என்கிற பெயரை அடைந்து, த்யத் என்கிற ஜகத்தை அடைந்தார்.

निरुक्तं நிருக்தம்=ஜகத்துக்கு கடபட முதலிய சப்தங்களால் கூறப்படுந்தன்மையை கொடுத்தபடியால் நிருக்த என்று பெயரை அடைந்து நிருக்த வஸ்துவில் பிரவேசித்தார்

अ-निरुक्तं च அநிருக்தம் ச=அநந்தராயிருக்கிறபடியால் இப்படிப்பட்டவரென்று சொல்ல முடியாதபடியால் அநிருக்த என்கிற பெயரை அடைந்து அநிருக்த என்கிற ஜகத்தைப் பிரவேசித்தார்

அத்:—(23) எப்படி சத்தும், த்யத்தும் பிரத்தியக்ஷ பரோக்ஷங்களோ, அப்படி நிலயனமுமாம். நிலயனம் என்பது நாடியை ஆசிரயித்துக் கொண்டிருக்கிற மூர்த்தத்தினுடையதே தர்மம். அநிலயம் இதற்கு விபரீதமானது. அமூர்த்தத்தின் தர்மம் தியத், அநிருக்த அனிலயனங்கள் அமூர்த்தத்தின் தர்மங்கள். ஆயினும்வியாகிருத (பிரித்து, உண்டான) விஷயங்கள். ஏனெனின், சிருஷ்டிக்குப்பிறகு உண்டானதாக சுருதி சொல்லுகிறது. த்யத் என்பது பிராணுதிகளான அநிருக்தம். அதுவே அநிலயனமும்கூட. ஆகையால் அமூர்த்தங்களுக்கு விசேஷணங்கள் இவைகள் விகாரமடைந்தவைகள்,

(24) விஞ்ஞானம் சேதனம்.

அது இல்லாதது அசேதனம், அவிஞ்ஞானம்.

(25) சத்தியம் வியவஹாரத்துக்கு விஷயமாகக்கூடிய பாஷாணம் முதலியது. பாரமார்த்திகசத்தியமன்று. ஏனெனின் பாரமார்த்திக சத்தியமானது பிரம்மம் ஒன்றே. இந்த இடத்தில் வியவஹாரத்துக்கு விஷயமாகிறது. ஆபேக்ஷிக்க சத்தியம் கானல் ஜலம் சத்தியம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

வி:—(23) अनिलयनं அநிலயநம்=एता: भूतमात्रा: प्रज्ञामात्रासु अर्पिता: ஏதா: பூதமாத்ரா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ராஸு அர்பிதா: என்கிற சுருதியிற் சொல்லியபடி அசேதனவர்க்கத்துக்கு ஆதாரமான சேதன சமூகமும்

निलयनं நிலயநம்=ஆசிருதமான அசேதன சமூகமும்

(24) विज्ञानञ्च விஜ்ஞாநஞ்ச=ஜடஸ்வரூபமற்றதாயும்

अविज्ञानञ्च அவிஜ்ஞாநஞ்ச=ஜடஸ்வரூபமாகவும

(25) सत्यंच ஸத்யஞ்ச=நிர்விகாரமாயிருப்பதால் சத்தியமான சேதனமாயும்

अनृतञ्च அந்ருதஞ்ச=அசத்தியமான அநிருதமாயும்

து:—निलयनं நிலயநம்=சர்வத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதால் (முன்போலவே

अनिलयनं அநிலயநம்=லக்ஷ்மி, பிரம்மதேவர், முக்கியப் பிராணன், இவர்களைத்தவிர மற்றவர்களை அசாதுக்களாகச் செய்கிறதினுல் முன்போலவே

विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=சகலத்தையும் அறிவதினுல் (முன்போலவே)

अविज्ञानं அவிஜ்ஞாநம்=ஜகத்துக்கு அஞ்ஞானத்தைக்கொடுப்பதினுல் முன்போலவே

सत्यं ஸத்யம்=சாதுவான ஸ்வரூபமுள்ளவராகையால் (முன்போலவே

அத்:—அநிருதம்:—என்பது அதற்கு விபரீதமானது. இதுஎல்லாம் சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் பிரம்மம் என்பதாய்ச்சொல்லிய பரமார்த்த சத்தியமான பிரம்மமே.

வி—வியாக்கியானம்.

(20) சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தேக கூட்டத்தை போக்தா என்கிற ரூபமாக பிரவேசித்து பிறகு

(21) சத் முதலிய போக்கியவஸ்து ஆகாரமாக பிரம்மம் பரிணமித்தது.

சத்:—சப்தத்தால் பிரத்தியக்ஷமாய் அறியக்கூடிய பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், ஆகிய மூன்று பூதங்கள் கூறப்படுகின்றன.

த்யத் சப்தத்தால் பரோக்ஷமான வாயு, ஆகாசம் ஆகிய இரண்டு பூதங்கள் கூறப்படுகின்றன. அப்படியேபிரஹதாரணியத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆகவே கண்ணுக்கு விஷயமாயும் பரோக்ஷமாயும் யாதொரு ஜகத்து இருக்கிறதோ அதெல்லாம் இந்த இரண்டுபதங்களால் கூறப்படுகின்றது. ச வ காரங்களைக்கொண்டு இவைகளின் அபாவங்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது. இப்படி நான்கு ரூபமாய் பிரம்மம் பரிணாமத்தை அடைந்தது.

(22) நிசேஷமாய் சொல்லக்கூடியது நிருக்தம். எதிரிலிருப்பது கடம். நடுபாகம் பெருத்தும் வாய் குறுகலாயுமிருக்கிறது; மிருத்தால் உண்டானது, ஸ்தூலம், ஜலத்தைத் தரிக்கக்கூடியது, இப்படி நி:சேஷமாய் சொல்லமுடியும்.

இதற்கு விபரீதமான அநிருக்தம். கரும்பு, பால் முதலியவைகளின் மாதுரியத்திலுள்ள பேதம் மல்லிகை, முல்லை முதலிய புஷ்பங்களிலுள்ள கந்தத்தில் பேதம். இவை முதலியவைகள் சாமான்யமாய்ச் சொல்லப்படுகிறன்றன. இப்படிப்பட்டதென்பதாய் இதைச்சொல்ல முடியாது.

சகாரத்தை முன்போல் அறியவும்.

(23) புஷ்பாதிகள் போல் ஆதாரம் நிலயனம். அதற்கு விபரீதமானது அநிலயனம்; இது ஆதேயம் கந்தம் ரஸம் முதலியவை போலும்.

(24) விஞ்ஞானம்:—என்பது பசு, குதிரை முதலிய சேதனம் அதற்கு விபரீதமானது.

அவிஞ்ஞானம்:—அசேதனம், கட்டை, திண்ணை, கல் முதலியவை போலும்.

அத்:—(25) சத்தியம்:—உலக வியவஹாரத்தில் பாதிக்கப்படாதது. கிளிஞ்சல், கயிறு, கட்டை முதலியவைகள் போலும்,

அநிருதமோ:—வியவஹாரதசையில் இவைகளில் ஆரோபிக்கப் பட்ட வெள்ளி, சர்ப்பம், திருடன் முதலானவர்கள் போலும்

இந்த உதாஹரணங்களால், சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கம், மானம், அவமானம், முதலிய யாவற்றும் ஜகத் விபாகத்தில் சேர்ந் ததாக அறியவேண்டியது.

கடைசியில் வருகிற சத்திய சப்தத்தால் பிரம்மம் கூறப்படுகின்றது. சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்கிற வாக்கியத்தில் சத்திய சப்தத்தால் பிரம்மத்தை அறிந்திருக்கிறோம். சத்ச த்யச்ச முதலிய ஜகத் விபாகரூபமாக பிரம்மமே பரிணமித்ததாக ஆய்விட்டது. பால் முதலியதுபோல் போக்கியாகாரமாக பரிணமித்திருக்கிறபடியால் பிரம்மம் சத்ரூபமாயிருக்கவேண்டுமென்பது சுருதியின் அபிப்பிராயம்,

(வி-வி:—பிரம்மம் இருக்கிறது என்பதை யுக்தியால் நிரூபித்து, வித்வானுடைய அனுபவத்தாலும் சுருதி நிரூபிக்கிறது.

வி:—நிருக்த சப்தமுதல் அநிருத சப்தம்வரையில் உள்ளசப்தங்களால் கூறப்படும் சேதனசேதனங்களின் நாமரூபங்களோடு கூடினதாக பிரம்மம் ஆனாலும்

सत्यमभवत् ஸத்யமபவத்= சத்தியமாகவே ஆகிவிட்டது நிர்விகார ஸ்வரூபத்தை விடாததாக ஆய்விட்டது என்று அர்த்தம்.

(27) சேதனசேதனமான பிரபஞ்சத்தில் அனுப்பிரவேசம் பண்ணியிருப்பதால் சத்தியசப்தத்தால் கூறப்படும் பிரம்மம் அந்த ஜகத்துக்கு ஆத்மாவாக இருப்பதால் சேதனசேதனமான சகலஜகத்தையும் பராசரர் முதலான ஞானிகள்

து:—अनृतं அந்ருதம்=ஜகத்துக்கு தௌர்பல்லியத்தைக் கொடுப்பதினால் (முன்போலவே)

இவைகளில் सच्च आनिरुक्तं, निलयनं विज्ञानं த்யச்ச, அநிருக்தம், நிலயநம், விஜ்ஞாநம்=என்கிற பதங்களால் பரப்பிரம்மம் கூறப்படுகிறது. सत्यं ஸத்யம்=என்பதால் ஸ்ரீயும் பிராணனும் ஆகிய ஜகத்து கூறப்படுகிறது. सत् निरुक्त, आनिलयन, अविज्ञान अनृत ஸத் நிருக்த அநிலயந, அவிஜ்ஞாந அந்ருத சப்தங்களால் பிரகிருதி (லக்ஷ்மி) பிராணன், பரப்பிரம்மம் இவைகளைத்தவிர மற்ற ஜகத்து கூறப்படுகிறதென்பதாய் அறியவேண்டியது.

அத்:— (26) यदिदं किञ्च । யதி₃த₃ம் கிஞ்ச ।

(27) तत्सत्यमित्याचक्षते ॥६॥ தத்ஸத்யமித்யாசக்ஷதே ॥6॥

பதவுரை.

(26) यत् इदं किंच யத் இத₃ம் கிம்ச=பார்க்கப்படுகிறது எதுவோ

(27) तत् தத்=அது

सत्यं ஸத்யம்=பரமார்த்த சத்தியம்

इति இதி=என்று

आचक्षते ஆசக்ஷதே=சொல்லுகிறார்கள்

ச-பா:—சத், த்யத், முதலிய மூர்த்தா மூர்த்த ஸ்வரூபமான சகல விகாரமுமாக, ஏகமாயும், சத் சப்தத்தால் கூறப்பட்டிருக்கிற பிரம்மம் ஆனபடியாலும், அதைவிட வேறாக நாமரூப விகாரங்களில்லாதபடியாலும், அந்த பிரம்மம் சத்தியம் என்பதாய் சொல்லுகிறார்கள்.

பிரம்மவித்துக்களுடைய அனுப்பிரச்னம் பிரம்மம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பது. அதற்கு உத்தரமாக ஆத்மா இச்சித்தான் வெகுவாக வேண்டும் என்பதாய் சொல்லப்பட்டது. இச்சைப்படி சத், த்யத், முதலிய ரூபமான ஆகாசாதிகாரியங்களை சிருஷ்டித்து அதை அனுப்பிரவேசித்து பார்க்கிறவராயும், கேட்கிறவராயும், மனனம் செய்கிறவராயும், அறிகிறவராயும், இப்படி வெகு விதமாக ஆனார். ஆகையால், அதுவே இந்த ஆகாசாதிகளுக்குக்காரணம்; காரியத்திலிருப்பது, ஹ்ருதய குஹையிலிருக்கிற பரமாகாசத்திலிருப்பது; அதின் ஞானதேஜஸால் அடையத்தகுந்தது; அது இருக்கிறது என்று அறியப்படட்டும் என்பதாய்ச்சொன்னதாக ஆகிறது.

வி:—सत्यमित्याचक्षते ஸத்யமித்யாசக்ஷதே=விஷ்ணுவைவிட வேறு ஒன்றுமில்லை "சந்திரன் சூரியன் முதலிய ஜோதிஸ்களும் விஷ்ணுவே. பூலோகம் முதலிய புவனங்களும்விஷ்ணுவே" என்றுசொன்னபடி அதை பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

அறுவது அனுவாகம்

முற்றிற்று:

து:—सत्य अभवत् ஸத்யம் அப₄வத்=சகலத்திலும் அனுப்பிரவேசம் செய்த பகவானுடைய ரூபம் அதினதின் தோஷத்தால் பற்றுதலடைகிறதா எனின் இல்லை என்பதாய் சொல்லுகிறார்.

सत् ஸத்=ஸாதுஸ்வரூபம், தோஷமற்ற ஸ்வரூபம்

अभवत् அப₄வத்=சத்தியம் என்கிற பெயரை அடைந்தார்.

यदिदं किञ्च யதி₃த₃ம் கிஞ்ச=அ-கை:—

அர்:—(வி-வி:—போக்திருபோக்கிய ரூபமாயும் பார்க்கப்பட்டும் யாதொரு ஜகத்து இருக்கிறதோ அது வாஸ்தவத்தில் ஜகத்து அன்று. பின்னேயாதெனில் சத்தியம் ஆதாவது பாதிக்கப்படாத பிரம்மம் என்று விவேகிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் வித்வானுடைய அனுபவத்தால் சித்தமான பிரம்மம் இல்லை என்பது அயுக்தம்.

28 तदप्येष श्लोको भवति ||9|| தத3ப்யேஷ ஶ்லோகோ ப4வதி ||௯

इति षष्ठोऽनुवाकः இதி ஷஷ்டோ2நுவாக:

பதவுரை.

तत् अपि தத் அபி= அந்த அர்த்தத்திலும்

एषः ஏஷ:= இந்த

श्लोकः ஶ்லோக:=சுலோகம்

भवति ப4வதி=இருக்கிறது.

ச-பா:—பிராமணத்தால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தில் இந்த மந்திர ரூபமான சுலோகமிருக்கிறது. எப்படி முன் அன்னமயம் முதலிய ஐந்து கோசங்களிலுள்ள ஆத்மாவை பிரகாசம் செய்கிற மந்திரங்கள் ஏற்பட்டனவோ, அப்படி சகலத்துக்கும் உள்ளேயிருக்கிற ஆத்மா இருக்கிறது என்பதாய் பிரகாசிப்பிக்கிற மந்திரம் காரிய ரூபத்தால் ஏற்படுகிறது (அதாவது மந்திரம் காரியத்தின் வழியாய் ஆத்மாவை பிரகாசிப்பிக்கிறது)

6 வது கண்டம் முற்றிற்று.

து:—ஸத், நிருக்த, அவிஞ்ஞான, அம்ருத, இந்த சப்தங்களா சம்ஹாரகர்த்தா, செவ்வையாகச் சொல்லப்பட்டவர் அஞ்ஞானத்தைக் கொடுத்தவர், தௌர்பலியத்தைக் கொடுக்கிறவர் என்பதாய் யாதொரு அமங்களமான பாவம் ஏற்படுகிறதாகத் தோன்றுகிறதோ அதற்குச் சமாதானம் சொல்லும்பொருட்டு இனி சொல்லுகிறார்.

यदिदं किंच யதி3த3ம்கிஞ்ச=ஸன்னிருக்தம் முதலிய சப்தங்களால் நாசம் செய்கிறவர் முதலிய யாதொரு விவரம் சொல்லப்பட்டதோ

तत् தத்=அதெல்லாம்

सत्यं ஸத்யம்=ஸாது-மங்களரூபம் தான்

इति आचक्षते இதி ஆசக்ஷதே என்பதாய் பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

எல்லாம் அவருடைய ஆதீனத்திலிருப்பதால், நாசம் முதலிய

7-வது அநுவாகம்.

(1) असद्वा इदमग्र आसीत् । அஸத்³வா இத³மக்³ர ஆஸீத் ।

(2) ततो वै सदजायत । ததோ வை ஸத³ஜாயத ।

(3) तदात्मान॰ स्वयमकुरुत । தத³ாத்மான௦ ஸ்வயமகுருத ।

(4) तस्मात्तत्सुकृतमुच्यत इति ॥ 1 ॥ தஸ்மாத்தத்ஸுக்ருதமுச்யத இதி । 1 ॥

பதவுரை.—

(1) इदं இத³ம்=இந்த ஜகத்து
अग्रे அக்³ரே=சிருஷ்டிக்குமுன்
असत् वै அஸத் வை=அசத்தாகவே
आसीत् ஆஸீத்=இருந்தது.

(2) ततः ததஃ=அதினின்றும்
सत् ஸத்=சத்
अजायत அஜாயத=உண்டாயிற்று

(3) तत् தத்=அது
आत्मानं ஆத்மாநம்=தன்னை
स्वयं ஸ்வயம்=தானாகவே
अकुरुत அகுருத=செய்துகொண்டது

(4) तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்
तत् தத்=அது
सुकृतं ஸுக்ருதம்=சுகிருதம்
इति இதி=என்பதாய்
उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகிறது
इति இதி=இது மந்திர சமாப்தியைக் கூறுகிறது.

து:—வைகள் மற்ற இடத்தில் பொருந்திருந்தாலும், அதை உத்தேசித்து இவருக்கு ஸ்வாதந்திரியம் இருப்பதால், அந்த சப்தங்களாலேயே அவரைச் சொல்லுவதில் யாதொரு தோஷமுமில்லை என்பது கருத்து.

பிரமாண வாக்கியம் 51-வது பக்கம் பார்க்க.

அ-கை:—बहुस्यां பஹுஸ்யாம்=என்பதினால், தன்னுடைய வெகு ரூபங்களாக ஆகவேண்டும் என்பதைச் சொல்லி, பிரத்யும்ந ரூபத்தால் ஜகத்தின் சிருஷ்டியைச்சொல்லி, சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளுக்கு சக்தி முதலியவைக்கொடுக்கும்பொருட்டு இதர ரூபங்களால் பிரவேசத்தைச்சொல்லி, இப்போது ஸ்வரூபம் வெகுவானதை तदप्येषश्लोक தத³ப்யேஷஶ்லோக=என்கிற சுலோகத்தினால் விவரிக்கிறார்.

तदपि தத³பி=ஸ்வரூபம் வெகுவாக ஆகிற விஷயத்திலும்
एषः श्लोकः भवति ஏஷஃ ஶ்லோகஃ ப⁴வதி=சொல்லப்போகிற சுலோகம் இருக்கிறது.

ச-பா:—

(1) அசத் என்பது (விகிருத) பிரிவினை அடைந்த நாமரூப விசேஷங்களுக்கு விபரீதமான (அவிகிருத) பிரிவினை அடையாத பிரம்மத்தைக் கூறுகிறது. அத்தியந்தம் அசத் (சூத்தமாய் இல்லாதது) என்று அர்த்தமல்ல. அசத்தினின்றும் சத் உண்டாக மாட்டாது.

इदं இதம்=நாமரூப விசேஷங்களுடன்கூடி விகாரமடைந்த ஜகத்து

अग्रे அக்ரே=உற்பத்திக்குமுன் அசத் சப்தத்தால் பிரம்மமே இருந்தது.

(2) ततः ததஃ=அசத்தினின்றும்

सत् ஸத்=பிரிவினை அடைந்த நாமரூபவிசேஷங்கள்

अजायत அஜாயத=உண்டாயின.

7-வது அனுவாகம்.

வி:—(1) इदं= இதம்ஸ்தூலமான சேதனுசேதனத்தை சரீரமாக உடைய பிரம்மமானது

असद्वा அஸத்வா=நாமரூபங்களால் ஸ்பஷ்டமன்றியிலிருக்கிற பிரம்மமாக

अग्रे அக்ரே=சிருஷ்டிக்குமுன்

आसीत् ஆஸீத்=இருந்தது.

(2) ततोवै ததோவை=அந்த பிரம்மத்தினிடத்தினின்றும்

(इदं இதம்=இந்த ஜகத்தானது

सत् ஸத்=நாமரூபங்களால் ஸ்பஷ்டமாக

अजायत அஜாயத=உண்டாயிற்று.

து:—इदं இதம்=இது

अग्रे அக்ரே=இந்த ஜகத்துக்கு முன்

असत् அஸத்=அடையமுடியாத ரூபத்தை உடையவரானதால் அசத் என்று பெயருள்ள நாராயணன் ஆகிற மூலரூபம்

आसीत् ஆஸீத்=இருந்தது

वै வை = பிரசித்தம்

ततः ததஃ = நாராயணனிடமிருந்து

सत् ஸத்=ஞானிகளால் அடையக்கூடியதாகையால் ஸத் என்று பெயருள்ள வாசுதேவர்

अजायत அஜாயத=வெளிப்பட்டார்.

அத்:—(3) அதினின்றும் வேறாக உண்டான காரியம் என்ன? பிதாவினிடமிருந்து உண்டான புத்திரன்போலவா? அல்ல.

तत् தத=அசத்சப்த வாக்கியமானது
आत्मानंस्वयं ஆத்மாநம்ஸ்வயம்==தன்னையே
अकुरुत அகுருத=செய்துகொண்டது.

(4) இப்படியிருப்பதால் பிரம்மம் सुकृतं ஸுக்ருதம்=அதாவது ஸ்வயம் கர்த்தா என்று சொல்லப்படுகின்றது. பிரம்மம் சகலத்துக்கும் காரணமாயிருப்பதால் ஸ்வயம் கர்த்தா என்பது ஜகத்தில் பிரசித்தம். காரணமான பிரம்மம் சகலத்தையும் செய்ததினால், புண்ணியரூபமாயுமிருக்கிறது. ஆகையால் சுகிருதம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. நித்தியமாயும் சேதனமாயுமிருக்கிற பிரம்மம் இருக்கிறபோது உலகத்தில் புண்ணியகர்மம் என்

வி:—அசத் என்கிற சப்தத்தால் கூறப்படும் பிரம்மமானது உபாதான காரணமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் உலகத்சில் உபாதானகாரணத்தை விட நிமித்தகாரணத்தை வேறாகக் கண்டிருப்பதால் பிரம்மத்தைவிட வேறு கர்த்தா வேண்டுமென்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு உத்திரம் சுருதி கூறுகிறது.

(3) आत्मानं ஆத்மாநம்=தன்னையே உபாதானமாக வைத்துக் கொண்டு

स्वयंअकुरुत ஸ்வயம்அகுருத=தானே சிருஷ்டித்தது

(4) तस्मात् தஸ்மாத=தனக்குத்தானே காரணமாக இருப்பதால்

तत् தத =அந்தபிரம்மம்

सुकृतंइति ஸுக்ருதம்இதி=சுகமாகப்பண்ணப்பட்ட காரியத்தை உடைத்தானதென்று

उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகின்றது. தன்னைவிட வேறான

து:—तत्=தத=அந்த வாசுதேவர் என்கிற பெயருள்ள ரூபம்
आत्मानं ஆத்மாநம் = தன்னை
स्वयं ஸ்வயம் = சங்கர்ஷண பிரத்யும்ன முதலிய ரூபங்களாக
अकुरुत அகுருத=செய்து கொண்டது.

तस्मात् தஸ்மாத=தன்னை வேறு ரூபமாக செய்துகொண்ட காரணத்தால்

तत् தத=வாசுதேவர் என்கிற ரூபம்

सुकृतं उच्यते ஸுக்ருதம் உச்யதே=செவ்வையாக செய்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது.

அத்:—றும் பாபகர்மம் என்றும் விளங்குகிறது. இதற்கு எவ்விதத்திலும் பல சம்பந்தமுண்டு. இதற்குக்காரணம் சுகிருத சப்த வாச்சியமான பிரம்மம் என்பது உலகத்தில் பிரசித்தம். சுகிருத சப்த பிரசித்தியால் அந்த பிரம்மம் இருக்கவேயிருக்கிறது.

வி-வியாக்கியானம்.

(1) நாமரூபங்களால் வியக்தமான ஜகத்து உற்பத்திக்கு முன் அசத் அதாவது அவ்வியக்தமாயிருந்தது.

(2) அப்படி வியக்தமாயிராத நாமரூபங்களிலுள்ள பிரம்மத்தினின்றும், வியக்தமான நாமரூபங்களுள்ள ஜகத்து உண்டாயிற்று.

(3) பிதாவை விட்டு விலகின புத்திரன்போல் பிரம்மத்தை விட்டு ஜகத்து விலகினதன்று. பின்னேயோவெனின், சச்சிதாநந்தமாயும் ஏகரஸமாயுமிருக்கிற பிரம்மம் வேறு கர்த்தாவை அபேக்ஷிக்காமல் ஜகதாகாரமாக செய்துகொண்டது. பிரம்மத்தைவிட வேறாக மிருத்போல் ஜகத்துக்கு உபாதானகாரணமுமில்லை. குயவன்போல் நிமித்தகாரணமுமில்லை. பிரம்மமே இரண்டு காரணமாக இருந்தது.

(4) இப்படியிருந்ததால் பிரம்மம் சுகிருத சப்தத்தால் கூறப்படுகிறது. ஸு என்கிற சப்தம் ஸ்வயம் என்கிற சப்தத்துக்குச் சமானம். कृत க்ருத சப்தம் கர்த்தா வென்கிற சப்தத்துக்குச் சமானம். ஆகையால் ஸுகிருதம் அதாவது ஸ்வயம் கர்த்தா வென்பதாய் சாஸ்திரஞ்ஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஜீவர்களோ ஸ்வயம் கர்த்தர்களன்று. பின்னேயோவெனின், அந்தர்யாமியால் பிரேரணை செய்யப்பட்டு காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்.

பிரமாண வாக்கியங்கள்:—

(1) य आत्मान मन्तरो यमयति (बृ-III-7-22)

(1) ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி (ப்ரு-III-7-22)

எவன் ஆத்மாவை உள்ளே நியமனஞ்செய்கிறானோ

வி:—காரியத்தைசிருஷ்டிப்பதில்சிரமமில்லை. இதற்குनिश्वसितमेतस्य महतो भूतस्य நிஸ்வஸிதமேதஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய முதலிய சுருதிகள் பிரமாணங்கள். அந்த பிரம்மம் சுகிருதமாயிருக்கட்டும். அது உபாஸ்யமாயும் அடையத்தகுந்ததாயுமிருக்கும் விஷயத்தில் என்ன பிரயோஜனம் எனின் உத்தரம் கூறுகிறார்.

து:—इति இதி=சப்தம் முன்போலவே श्लोकोभवति ஶ்லோகோ பவதி என்பதுடன் அன்வயிக்கவும். ஜகத் சிருஷ்டி, அதில் அநுபிரவேசம், தன்னுடைய வெகு ரூபங்கள் ஆகியபிரகரணம் முற்றிற்று.

அத்:—(2) एषतेआत्माऽन्तर्याम्यमृतः (बृ-III- 7)

(2) ஏஷதெ ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத: (ப்ரு III 7.)

இந்த உன்னுடைய ஆத்மா அந்தர்யாமி

(3) एष एव साधुकर्मकारयति (कौ:III-8)

(3) ஏஷஏவ ஸாது கர்ம காரயதி (கௌ III-8)

இவனே நல்ல கர்மத்தைச் செய்துவைக்கிறான்.

(4) केनापिदेवेन हृदिस्थितेन यथानियुक्तोऽस्मितथाकरोमि ।

(4) கெநாபிதெவெந ஹ்ருதிஸ்திதெந யதாநியுக்தொऽஸ்மி ததாகரொமி

ஹிருதயத்திலிருக்கிற எந்த தேவதையால் எப்படி ஏவப்படுகிறேனோ அப்படிச் செய்கிறேன்.

முதலியவைகளாம்.

பிரம்மத்தின் ஆநந்தரூபம்.

2. (வி-வி:—பிரம்மம் ஸ்வயம் கர்த்தா என்கிற பிரசித்தியும் பிரம்மம் இருக்கிறதென்பதை சாதிக்கிறது.

(5) यद्वैतत्सुकृतम् । யத்வைதத்ஸுக்ருதம் ।

(6) रसो वै सः । ரஸொ வை ஸ: ।

(7) रसꣳ ह्येवायं लब्ध्वाऽनन्दी भवति ॥ 2 ॥ ரஸꣳஹ்யெவாயம் லப்த்வாऽநந்தீ பவதி ॥ 2 ॥

பதவுரை.

(5) यत्एतत् யதேதத்=எது

सुकृतं ஸுக்ருதம்=சுகிருதமோ

(6) सः ஸ:=அது

रसः ரஸ:=ரஸம்

(7) अयं அயம்=இவன்

रसं ரஸம்=ரஸத்தை

लब्ध्वा லப்த்வா=அடைந்து

आनन्दी भवति ஆநந்தீபவதி =ஆநந்தமுடையவனாக ஆகிறான்.

வி:—(5) ततसुकृतं தத்ஸுக்ருதம்=சுகிருதம் என்கிற சப்தத்தால் கூறப்படும் பிரம்மம்

து:—यद्वै...யத்வை...;—முக்தியின் இச்சையை தரிக்கிறவர்களால் அடையக்கூடியவர் என்கிறதற்குக் காரணத்தைச்சொல்லி பகவானுடைய சத் என்கிற பெயரை விவரிக்கிறார்.

ச-பா:—

அத்:—(5) அடியிற்கண்ட காரணத்தாலும் பிரம்மம் இருக்கிறது. எப்படி? ரஸமாயிருப்பதால் - அது ரஸம் என்பது எப்படி பிரசித்தம்? அது சுகிருதமாயிருப்பதால் என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

(6) ரஸமென்பது திருப்திக்குக் காரணமானது.

ஆநந்தகரமான மதுரம், புளிப்பு முதலியவை என்பது உலகத்தில் பிரசித்தம்.

(7) ஒருவன் ரஸத்தையே அடைந்து சுகிக்கிறான். அசத்தினின்றும் ஆநந்தமுண்டாகிறதாக பிரபஞ்சத்தில் காணப்படுகிறதில்லை. ஆநந்தத்துக்கு வேண்டிய பாஹிய சாதனங்களற்ற, இச்சையில்லாத பிராமணர்கள், ஞானிகள் பாஹிய ஆநந்தத்தை அடைந்தால்போல் ஆநந்தர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு பிரம்மமே ரஸம் (ஆநந்தம்) நிச்சயம். ஆகையால் அவர்களுடைய ஆநந்தத்துக்குக் காரணமான ஆநந்தத்துடன் கூடின பிரம்மம் இருக்கவே இருக்கிறது.

வி-வி:—பிரம்ம மிருக்கிறதென்பதை வேறுவிதமாய் நிரூபிக்கும் பொருட்டு ஆநந்தரூபத்தைச் சுருதி கூறுகிறது.

வி:—(6) रसः ரஸঃ=ஆநந்தமாயிருக்கிறது

(7) अयं அயம்=இந்த உபாசகன்

रसं ரஸம்=பிரம்மாநந்தத்தை

लब्ध्वा லப்த்வா=அடைந்து

आनन्दीभवति ஆநந்தீபவதி=ஆநந்தத்தோடு கூடினவனாக ஆய்விடுகிறான். ஆகவே அந்த பிரம்மம் ஆநந்தமாயிருப்பதால் அடையத்தகுந்ததாயும் உபாசிக்கத்தகுந்ததாயும் இருக்கிறது யுக்தமென்பது கருத்து.

அதையே இனி ஸ்பஷ்டமாகக் கூறுகிறார்.

து:—यत् तत् सुकृतं யத் தத் ஸுக்ருதம்=சுகிருத என்கிற பெயருள்ள யாதொரு வாசுதேவ ஸ்வரூபம் உண்டோ அது

रसः ரஸঃ=பூர்ணாநந்த ரூபம்

वै வை=பிரசித்தம்

हि ஹி=ஆகையால்

अयं एव அயம் ஏவ=ஞானியானவன் தான்

रसं ரஸம்=பூர்ணாநந்தரான வாசுதேவரை

लब्ध्वा லப்த்வா= அடைந்து

आनन्दीभवति ஆநந்தீபவதி=ஆநந்தமுடையவனாக ஆகிறான். வேறு ஒருவனும் ஆகிறதில்லை என்பது அர்த்தம்.

அத்:—(5) சுகிருத சப்தத்தால் கூறப்பட்ட யாதொரு பிரம்மம் உண்டோ அந்த பிரம்ம பதார்த்தம்.

(6) இரஸமே; பிரபஞ்சத்தில் திருப்தி என்கிற ஆநந்தத்துக்குக் காரணமான மதுமுதலிய பதார்த்தம் இரஸமெனப்படுகிறது. பிரம்மமும் ஞானிகளின் ஆநந்தத்துக்கு ஹேதுவா யிருப்பதால் இரஸமா யிருக்கிறது. வேதாந்த வாக்கியத்தால் உண்டாகிற மனோவிருத்தி ஞானமானது ஆநந்தகரமானதாக இருப்பதால் பிரம்மம் இரஸமாகிறது. இரஸத்தைப் பிரீதியுடன் கிரகிப்பது போல் பிரம்மமும் ஞானத்தை இச்சிக்கிறவர்களால் பிரீதிபூர்வகமாகவேகிரகிக்கப்படுகிறது. பிரீதியும் ஆநந்தத்தைத்தவிரவேறல்ல. ஆகையால் ரஸசப்தத்தால் பிரம்மத்தின் ஆநந்தம் கூறப்படுகின்றது.

ஆக்ஷேபம் :—தர்மமானது ஆநந்தரூபமாக இராவிடினும் ஜிஞ்ஞாசுக்களால் பிரீதிபூர்வகமாகக் கிரகிக்கப்படுகிறதே (ஆகையால் ஜிஞ்ஞாசுவின் பிரீதிபூர்வமாக இருப்பதை ஆநந்த ரூபமாகச் சொல்லக்கூடாது.

உத்தரம் :—அப்படி யல்ல. தர்மம் முக்கிய பிரீதிரூபமன்று. ஸ்வர்க்கமாகிற சுகத்துக்குச் சாதனமா யிருப்பதால் தர்மமானது பிரீதியாயிருக்கிறது. பிரம்மமே தன்னைவிட உத்தமமான எந்த சுகத்திற்கும் சாதனமாயில்லை. ஆகையால் முக்கிய பிரீதிவிஷயமா யிருப்பதால் ஆநந்தரூபம் பிரம்மம்.

(7) தத்துவத்தை அறிந்த புருஷன் ரஸத்தை அடைந்து, ஸாக்ஷாத்கரித்து, தான் தன்னியன் என்பதாய் ஆநந்தமுடையவனாக ஆகிறான். தத்துவஞ்ஞானிக்கு புஷ்பம், சந்தனம், ஸ்திரீ முதலானவர்களின் லாபம் சந்தோஷத்துக்குக் காரணமாகிறதில்லை. ஆத்மலாபமே காரணமாகிறது. ஏனெனின் விரக்தனுக்கு புஷ்பம் முதலியவைகளை அடையவேண்டும் என்கிற புத்தி யில்லை.

आत्मलाभात् नपरं विद्यते ।

ஆத்மலாபாத் நபரம் வித்யதே

(ஆத்மலாபத்தைவிட மேற்பட்டது இல்லை) என்பது சாஸ்திர வசனம் ஆகையால் வித்வானுடைய சந்தோஷத்துக்குக் காரணமான ஆநந்தரூபமா யிருப்பதாலும் பிரம்மம் இருக்கிறதென்று தெரியவருகிறது. हि ஹி=சப்தம் வித்வானுடைய பிரசித்தியை கூறுகிறது.

(வி-வி :—தேகாதிகளின் சேஷ்டைகளுக்கும் விஷயாநந்தத்துக்கும் ஹேதுவாயிருப்பதாலும் பிரம்மம் இருக்கிறது என்கிற அபிப்பிராயத்தைக்கொண்டு இந்த இரண்டுக்கும் காரணமிருக்குகையை சுருதி கூறுகிறது.

அ,க்:—(8)को ह्येवान्यात्कः प्राण्यात्। கொஹ்யேவாந்யாத்க: ப்ராண்யாத்

(9) यदेष आकाश आनन्दो न स्यात् । யதேஷ ஆகாஶ ஆநந்தோ

ந ஸ்யாத்।

(10) एष ह्येवानन्दयाति ॥ 3 ॥ ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி ॥ 3 ॥

பதவுரை.

(9) आकाशे ஆகாஶே=ஹிருதயாகாசத்தில்
यत्एषः யத் ஏஷ:=இந்த
आनन्दः ஆநந்த:=ஆநந்தம்
नस्यात् நஸ்யாத்=இராவிடின்

(8) कःहि க:ஹி=எவன்
अन्यात् அந்யாத்=அபானகர்மத்தைச் செய்வான்.
कः க:=எவன்
प्राण्यात् ப்ராண்யாத்=பிராணகர்மத்தைச் செய்வான்

(10) एषः हि एव ஏஷ: ஹி ஏவ=இவனே
आनन्दयाति ஆநந்தயாதி

ச-பா :— அடியிற்கண்ட காரணத்தாலும் பிரம்மம் இருக்கிறது. பிராணனம் (சுவாசம் விடுதல்) முதலிய காரியங்களைப் பார்க்கிறோம். ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்த பிண்டமும் பிராணன் மூலமாக பிராணகிரியை செய்கிறது. அபானன் மூலமாக

வி:—(9) एषः आनन्दः ஏஷ:ஆநந்த:=இந்த ஆநந்தமானது

आकाशोनस्यात् यदि ஆகாஶோநஸ்யாத்யதி=பரமாத்மாவாக ஆகாத பக்ஷத்தில்

(8) कः க:=எவன்

து:—को கோ=இதனால் வாசுதேவன் பூர்ணாநந்தரூபர் என்று எப்படி தெரியவருகிறதெனின், உலகத்தைப் பிரேரணை செய்தல் வேறு விதமாக ஏற்படாததினால் பகவான் வாசுதேவர் பூர்ணாநந்தர் என்று சொல்லுகிறார்.

यत् (यदा) யத் (யதா)=எப்போது

आकाशः ஆகாஶ:= (आ=समंतात्+काशनात्) (ஆ=ஸமந்தாத் + காஶநாத்)=எங்கும் பிரகாசிக்கிறபடியால் ஆகாசம் என்று பெயருள்ள

एषः ஏஷ:= இந்த பகவான் வாசுதேவர்

आनन्दः नस्यात् ஆநந்த: நஸ்யாத்=பூர்ணாநந்த ஸ்வரூபமாக இராதபக்ஷத்தில்

அத்:—அபானகிரியை செய்கிறது. இப்படி வாயுவினுடையவும் இந்திரியங்களி னுடையவும் சேஷ்டைகள் காரிய் கரணங்களின் சேர்க்கையால் ஏற்படுகின்றதாய் காணப்படுகின்றன. ஒரு தனிமையான சேதன சம்பந்த மன்றியில் ஒரு பிரயோசனத்தின் பொருட்டு இவைகள் சேரமாட்டா. ஏனெனின் வேறு இடத்தில் நாம் பார்க்கவில்லை.

(9) ஹிருதய குஹையிலிருக்கிற பரமமான ஆகாசத்தில் இருக்கிற ஆநந்தம் இருக்காதபக்ஷத்தில்.

உலகத்தில் எவன்தான் அபானகாரியத்தைச் செய்வான், எவன் பிராணகாரியத்தைச் செய்வான்.

ஆகையால் பிரம்மம் இருக்கிறது.

(10) எதின்பொருட்டு காரியகரணங்கள் பிராணாதிகளின் சேஷ்டைகளைச் செய்கின்றனவோ, அதினால்தான் உலகத்தில் ஆநந்தம் ஏற்படுகின்றது. ஏனெனின் இந்த பர ஆத்மா லோகத்தை தர்

வி:—अन्यात् அந்யாத்=சாம்சாரிகமான ஜகத்தை அடைவான்

क: க:=எவன்

प्राण्यात् ப்ராண்யாத்=மோக்ஷத்தை அடைவான் ஆகையால்

(10) एषएव ஏஷ ஏவ=இவனே

आनन्दयाति ஆநந்தயாதி=ஆநந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறான்.

ஆகவே அந்த பரமாத்மாவானவர் அநேகவிதமான ஆநந்தத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதால் அடையத்தகுந்தவராக இருக்கிறார் என்பது கருத்து.

து:—क: हि க: ஹி=எந்த புருஷன்

अन्यात् அந்யாத்=பிரேரணை செய்வான்.

क: க:=எவன்

प्राण्यात् ப்ராண்யாத்=பிரகிருஷ்ட சேஷ்டையை அதாவது யஞ்ஞதானாதிகளைச் செய்யும்படி பிரேரணை செய்வான். ஒருவனும் செய்யமாட்டான். அதினால் ஜகத்தின் சேஷ்டையே இல்லாமற் போய்விடும். காரியத்தை அனுசரித்து காரணமிருக்கவேண்டியதாகையால், அதின் பிரவிர்த்தியும் மஹத்தாயிருக்கவேண்டியது, ஆகையால் இவர் மஹாநந்த ரூபர் என்பது கருத்து.

एष: एव आनन्दयाति ஏஷ: ஏவ ஆநந்தயாதி=பிறருடையசுகத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதினாலும் இவர் பூர்ணாநந்தர் சகலத்தையும் சுகப்படுத்துவதினால் தான் ஆநந்த ரூபமாயிருக்கிறார்.

(பிரம்மத்தின் பூர்ணாநந்தப் பிரகரணம் முற்றிற்று).

அத்:—மத்துக்குந் தக்கபடி சுகப்படுத்துகிறது. ஜனங்கள் இந்த ஆத்மாவையே அவித்தையால் மூடப்பட்ட ஆநந்தரூபமாக அறிகிறார்கள்.

வி-வி :—

(9) ஆகாசசப்தம் முதல்வேற்றுமையாக வாவது ஏழாவது வேற்றுமையாகவாவது இருக்கலாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் गुहायां परमेव्योमन् குஹாயாம்பரமெவ்யொமந் என்பதற்கு (பக்கம் பார்க்க) என்ன அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதோ அதுவே கிரகிக்கத் தக்கது. முதலாவது பக்ஷத்தில் आ (समन्तात्) + काशन्ते ஆ (ஸமந்தாத்) + காஶந்தெ=ஆகாசம் அதாவது ஸ்வப்பிரகாசத்தால் விளங்குகிறது என்று அர்த்தம்.

एष: ஏஷ:=அதாவது முந்தின வாக்கியத்தில் ரஸமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவாகிற ஆநந்தம் இராதபக்ஷத்தில்,

(8) எந்த கர்த்தா தேகத்துக்குள் अन्यात् அந்யாத்=வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களால் சேஷ்டிப்பான். எவன் சுவாசகாரியத்தைச் செய்வான். ஆத்மா சக்ஷுஸ்முதலிய இந்திரியங்களின் சாதகத்தால் காரியங்களை செய்கிறான் என்பதாய் ஆதர்வணிகர்கள்

एष हि द्रष्टास्पष्टा श्रोताघ्रातारस यितामन्ता बोद्धा । कर्त्ताविज्ञानात्मापुरुषः (प्र-IV-9)

ஏஷ ஹி த்ரஷ்டா ஸ்ப்ரஷ்டா ஶ்ரோதாக்ராதாரஸயிதாமந்தா பொத்த ; கர்த்தாவிஜ்ஞாநாத்மா புருஷ: (ப்ர IV-9)

சொல்லுகிறார்கள்.

பிரபஞ்சத்தில் பிராணன் இருந்தால் ஜன்மம் பிராணனில்லாவிட்டால் மரணம் உண்டாகிறதினால் பிராணனே ஆத்மா வென்பதாய் மூடஜனங்கள் சொல்லுவதை அனுசரித்து பிரஹதராணியகத்தில் பாலாகி யானவன் அஜாதசத்துருவுடன் சம்வாதம் செய்தான் என்று சொல்லி யிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த தர்சனம் முதலியவைகளுக்கு கர்த்தா பிராணன் என்கிற பிராந்தியை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு कः प्राण्यात् க: ப்ராண்யாத் என்பதாய் தனியாகச்சொல்லியிருக்கிறது. ஆநந்தாத்மா இல்லாத பக்ஷத்தில் பிராணனாகிற சாதனத்தால் எவன் சுவாசகிரியைச் செய்வான். சுவாசகிரியையில் பிராணன் சாதகம்தான், ஆத்மாதான் கர்த்தா வென்பது உபஸ்திப்பிராம்மணத்திலும்,

यःप्राणेनप्राणिति स आत्मा सर्वान्तरः (बृ III-4-1)

ய: ப்ராணெநப்ராணிதி ஸ ஆத்மா ஸர்வாந்தர: (ப்ரு III-4-1)

அதாவது எவன் பிராணனால் கடைசிகாரியத்தைச் செ

அத்:—ய்கிறுனே அவன் சகலத்துக்கும் உள்ளே யிருக்கிற ஆத்மா என்பதாய் வியக்தமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது, அசங்கனை ஆநந்தரூப ஆத்மா இந்திரியாதிகளின் காரியங்களை ஸ்வயம் செய்யாவிட்டாலும், விஞ்ஞானமயகோசத்தை உபாதியாக உடைய ஆத்மா கர்த்தாவாகலாம். ஆகவே சேஷ்டைகளுக்குக் காரணமாக இருப்பதால் பிரம்மம் இருக்கிறது என்று சித்திக்கிறது.

(10) சேஷ்டைக்குக் காரணமாக யாதொரு ஆநந்தமிருக்கிறதோ அதுவே சகல பிராணிகளையும் சந்தோஷிப்பிக்கிறது. மனதானது இச்சித்த விஷயத்தை அடைந்தால், வேறு விஷயத்தை இச்சிக்குமுன் அந்தர்முகமாகி பிரத்தியகாத்மாநந்தத்தை அனுபவிக்கிறது. இது விஷயாநந்தமெனப்படும். இதற்கும் காரணமாயிருப்பதால் பிரம்மம் இருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது.

வி-வி :—இவ்விதமாக இச்சிக்கிறது முதலிய காரணங்களால் பிரம்மம் இருக்கிறதா- இல்லையா- என்கிற சம்சயம் நிவிர்த்திக்கப்பட்டது. இனி அவித்வானுக்கு உண்டாகக் கூடிய சம்சயத்துக்கு உத்தரம் விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமானதால் முதலில் வித்வானுடைய சம்சயத்தை சுருதி பரிஹரிக்கிறது.

(11) यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते ।

(11) யதா ஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்நத்ருஶ்யே(அ)நாத்ம்யே(அ)நிருக்தே(அ)நிலயநே(அ)பயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே।

(12) अथ सोऽभयं गतो भवति ॥ 4 ॥ அத ஸோ(அ)பயம் கதோ பவதி ॥ 4 ॥

பதவுரை.

(11) यदा யதா=எப்பொழுது

एषः ஏஷ꞉=ஞானவிச்சை யுள்ளவன்

अदृश्ये அத்ருஶ்யே=காணப்படாமலும்

अनात्म्ये அநாத்ம்யே=அசரீரமாயும்

अनिरुक्ते அநிருக்தே=அவாச்சியமாயும்

अनिलयने அநிலயநே=நிராதாரமாயுமிருக்கிற

एतस्मिन् ஏதஸ்மிந்=இந்த பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில்

அத்:—अभयं அபயம் = பயமற்ற
प्रतिष्ठां ப்ரதிஷ்டாம்=ஸ்திதியை
विन्दते விந்ததே=அடைகிறானோ
(12) अथ அத=அப்போது
सः ஸ:=அவன்
अभयं அபயம்=அபயத்தை
गतःभवति கத:பவதி=அடைந்தவனாக ஆகிறான்.
ச-பா:—

பயத்துக்கும் அபயத்துக்கும் ஹேதுவாயிருப்பதால் வித்வானுக்கும் அவித்வானுக்கும் பிரம்மம் இருக்கிறது. சத்வஸ்துவை ஆசிரயிக்கிறதினால் அபயம் சித்திக்கிறது. அசத்வஸ்துவை ஆசிரயிக்கிறதினால் பயம் நிவிர்த்தியாகிறதில்லை. எப்படி அபயஹேதுவெனின் இனி சொல்லப்படுகிறது. அதிர்ச்யம் முதலியவைகள் பிரம்மத்துக்கு விசேஷணங்கள். अदृश्ये அத்ருச்யே எது பார்க்கப்படுகிறதோ அது விகாரம் (காரியம்) பிரம்மம் விகாரமன்று. ஆகையால் அதிர்ச்யம் எனப்படுகின்றது. இந்த பிரம்மம் விகாரமடையாதது, விஷயமாகாதது, சரீரமாகாதது.

வி:—(11) एषः ஏஷ:=இவன்

अदृश्ये அத்ருச்யே=சக்ஷுஸ் முதலிய இந்திரியங்களால் கிரகிக்கத்தகாததாயும்

अनात्म्ये அநாத்ம்யே=சரீரமற்றதாயும். ஆகவே

अनिरुक्ते அநிருக்தே=ஜாதி குணாதிகளைக்கூறும் தேவாதிசப்தத்தால் சொல்லத்தகாததாயும்

अनिलयने அநிலயநே= ஆதாரமற்றதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில்

अभयं அபயம்=பயமன்றியில் இருப்பதற்காக

प्रतिष्ठां ப்ரதிஷ்டாம்=அதற்குச்சாதனமான இடைவிடாத ஸ்மரணையாகிற நிஷ்டையை

विन्दते விந்ததே=அடைகிறானோ

து:—அ-கை:—ஞானியே முக்தி அடைகிறான் வேறு ஒருவனும் அடைகிறதில்லை என்பதை உபசம்ஹாரம் செய்து பகவானை அடைவதற்கு ஸ்திரமான ஞானமே சாதகம் என்பதாய் यदाह्येवैष யதா ஹ்யேவைஷ என்பதினால் சொல்லுகிறார்.

हि ஹி=ஆநந்தத்தை அடைந்து ஆநந்த ரூபமாக ஆகிறான். அந்த லாபமும் பகவானுடைய மஹிமையை அறிவதாலேயே உண்டாகிறது ஆகையால்

एव एषः ஏவ ஏஷ:=இந்த அதிகாரி

அத்:—अनात्म्ये அநாத்ம்யே=சரீரமற்றது என்று அர்த்தம் अनिरुक्ते அநிருக்தே=பார்க்கப்படாததாக இருப்பதால் சரீரமற்றது. சரீரமற்றதாக இருப்பதால்வர்ணிக்கத்தகாதது. விசேஷமானது இன்னதென்பதாய் சொல்லமுடியும். விசேஷம்என்பது விகாரம். பிரம்மம் அவிகாரம். ஏனெனின் அது சகல விகாரங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிறது ஆகையால் அது அநிருக்தம்.

अनिलयने அநிலயநே= இப்படி யிருப்பதால் அநிலயனம் ஆதாரமற்றது. இப்படிப்பட்ட சகல காரியங்களுக்கும் அவைகளின் தர்மங்களுக்கும் விலக்ஷணமான பிரம்மத்தி னிடத்தில் अभयं அபயம் இந்த வினைச்சொல்லுக்கு விசெஷணமாக வைத்துக் கொள்ளலாம் அல்லது அபயாம் என்பதாய் பிரதிஷ்டைக்கு விசேஷணமாய் வைத்துக்கொள்ளலாம். பிரதிஷ்டை என்றால் ஸ்திதி ஆத்மபாவம்.

அப்போது அவித்தையால் ஏற்படும் பயத்துக்குக் காரணமான அநேகம் பார்க்கப்படாததினால் அபயத்தை அடைந்தவனாக ஆகிறான். ஸ்வரூபத்தில் ஸ்திரமாய் எப்போது இருக்கிறானோ அப்போது அவன் வேறு ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை, கேட்

வி:—(12) सः ஸ:=அவன்

अभयं அபயம்=பயமன்றியிலிருப்பதை

गतोभवति கதோபவதி=அடைகிறான்.

து:—अदृश्ये அத்ருஶ்யே=முற்றிலும் ஞானத்துக்கு விஷயமாகாத

अनात्म्ये அநாத்ம்யே=(ஆத்மன: இதம்=ஆத்மயம்) ஜீவனுடைய குணங்களற்ற, அல்லது தனக்கு யஜமானற்ற

अनिरुक्ते அநிருக்தே=முற்றிலும் வேதத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படாத

अनिलयने அநிலயநே=வேறு ஆசிரயமில்லாத

एतस्मिन् ஏதஸ்மிந்=ஹரியானவரிடத்தில்

अभयं அபயம்=பயமற்ற

प्रतिष्ठां ப்ரதிஷ்டாம்=ஞானமாகிற ஸ்திரமான ஸ்திதியை

यदाविन्दते யதாவிந்ததே=அடைகிறானோ

அத்:—கிறதில்லை, அறிகிறதில்லை ; ஒருவனுக்கு வேறு ஒருவனால் பயமுண்டாகக்கூடும். ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவினிடமிருந்து பயமுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் ஆத்மாவே ஆத்மாவின் அபயத்துக்குக்காரணம், நான்கு பக்கங்களிலும் பிராமணர்கள் பயமற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். பயகாரணங்களிருந்தால் இப்படி காணப்படமாட்டாது. பயத்தினின்றும் இரக்ஷிக்கிற பிரம்மம் இராதபக்ஷத்தில் இப்படி காணப்படாது. ஆகையால் அவர்கள் அபயத்தைக் காட்டுகிறதினால், அந்த அபயத்துக்குக் காரணமான பிரம்மம் இருக்கிறது.

வி-வி:—ஜிஞ்ஞாஸுவானவன் எப்போது பிரம்மத்தைதன்னுடைய ஆத்மாவாக அறிகிறானோ அப்போது அந்தஅவித்வானானவன் அபயத்தை அதாவது ஜன்மமரணாதி பயமற்ற முக்கிய பதத்தை அடைகிறான். ஹி சப்தம்வித்வானுக்கு இது சம்மதம் என்பதைக் காட்டுகிறது. அதிர்ச்யத்வாதி குணங்களுள்ளது பிரம்மம். சக்ஷுஸ் முதலிய இந்திரியங்களால் அறியத்தகாததால் பிரம்மம் அதிர்ச்யம்.

अनात्म्ये அநாத்ம்யே=தன்னுடைய லிங்கமற்றது- அதாவது அனுமானத்தாலும் அறியத்தகாது என்று அர்த்தம்.

अनिरुक्ते அநிருக்தே=பிரம்ம தத்வத்தைச் சொல்லும்படியான யாதொரு சப்தமுமில்லை முதல் 3 விசேஷங்களும் பிரத்தியக்ஷத்தாலும் அனுமானத்தாலும், ஆகமத்தாலும் பிரம்மம் அறியப்படமாட்டாது என்பதை காட்டுகின்றன. இதனால் சமஸ்தகாரியங்களுக்கும் பிரம்மம் விலக்ஷணமானது என்பது சித்தித்தது.

வி:—இவ்விடத்தில் வியாசாரியர் अदृश्ये அத்ருச்யே என்கிற பதத்தால் அசித் அல்லவென்றும் அநாத்மேஎன்கிறபதத்தால் பத்தநாத்வர்களல்லவென்றும், அந்த பத்த ஜீவன் பரமாத்மாவால் வியாபிக்கப்பட்டவன் அல்லது

आत्म्यं ஆத்ம்யம்=கர்மாவால் உண்டாகிற சரீரம்

अनात्म्यं அநாத்ம்யம்=அப்படிப்பட்ட சரீரமற்றவன்

अनिरुक्ते அநிருக்தே=முக்தனல்லவென்றும் அவர் பத்தாவஸ்தையில் தேவாதி சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டவர்

अनिलयने அநிலயநே=என்கிற நித்திய முக்தரல்ல வென்றும் அவர்களுக்கு பகவான் ஆதாரமாக இருக்கிறார் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட நிஷ்டைக்கு விச்சேதமுண்டானால் அநர்த்தமுண்டாகுமென்று சுருதி சொல்லுகிறது,

---

து:—अथ அத=பிறகு

सः ஸ:=அந்த உபாசகன்

अभयं அபயம்=பயமற்ற பகவானை

गतः கத:=அடைந்தவனாக ஆகிறான். அஞ்ஞன் ஆகிறதில்லை என்பது கருத்து.

அநிலயனம். இதற்கு யாதொரு ஆதாரமுமில்லை. அது அதன் மஹிமையாலே இருக்கிறது. மூலாஞ்ஞானம் பிரம்மத்தை ஆசிரயித்துக்கொண்டிருப்பதால் ஆதாரமற்றதன்று. பிரம்மமோ யாதொரு ஆதாரமுமற்றது. ஆகையால் அது அநிலயனம் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

அபயம்:—துவைதமற்ற என்று அர்த்தம். பயம் என்பது பிரம்மத்தைத் தவிர வேறான வஸ்துவைக் கூறுகிறது.

(வி-வி:—வித்வானுக்கு பிரம்மம் நிச்சயமாகக் கிடைத்துப் போகுமானதால் சம்சயம் எப்படி நிவர்த்திக்கப்பட்டதாக ஆகிறதோ அப்படி அஞ்ஞானிக்கும் பிரம்மம் கிடைக்கமாட்டாது என்கிற நிச்சயத்தால், சம்சயம் நிவிர்த்திக்கப்படுகிறது.)

(13) यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते । யதா ஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்நுதரமந்தரம் குருதே ।

(14) अथ तस्य भयं भवति ॥ 5 ॥ அத தஸ்ய பயம் பவதி ॥ 5 ॥

பதவுரை.

यदा யதா=எப்போது
एषः ஏஷ:=இந்த ஜிஞ்ஞாஸுவானவன்
एतस्मिन् ஏதஸ்மிந்=இந்த பிரம்மத்தினிடத்தில்
उदरमन्तरं உதரமந்தரம்=ஸ்வல்ப பேதத்தை
कुरुते குருதே=செய்கிறானோ
(14) अथ அத=அப்போது
तस्य தஸ்ய=அவனுக்கு
भयं பயம்=பயமானது
भवति பவதி=உண்டாகிறது

ச—பா:—

அவித்தியாவஸ்தையில் எந்த அஞ்ஞானியானவன் அவித்தையால் ஏற்படும் வஸ்துவை இரண்டாவது சந்திரன்போல் தன்னி

வி:—(13) यदा யதா=எந்த காலத்தில்
एषः ஏஷ:=இந்த உபாசகன்
एतस्मिन् ஏதஸ்மிந்=பரமாத்மாவினிடத்தில்
अन्तरं அந்தரம்=தியானவிச்சேதத்தை

து:—அ-கை:—செவ்வையான ஞானமில்லாதவரையில் பகவானை அடையாமை மட்டும் ஏற்படுகிறது என்பதில்லை. விபரீத ஞானத்தால் அநர்த்தமும் ஏற்படுகிறது என்பதாய் यदा ह्येवैष யதா ஹ்யேவைஷ என்பதால் சொல்லுகிறார்.

एषः, एवं ஏஷ: ஏவ=ஞானியோ அஞ்ஞானியோ எவனுகிலும்

டத்திலும் ஆத்மாவினிடத்திலும் பார்க்கிறானோ அவன் பேதத்தைப்பார்க்கிறான். இப்படி பேதம் பார்க்கிறவனுக்கு இப்படி பார்ப்பதினாலேயே ஆத்மாவினிடமிருந்து பயமுண்டாகிறது. ஆகையால் அஞ்ஞானி விஷயத்தில் ஆத்மாவே ஆத்மாவின் பயத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிறது.

அத்:—(வி-வி:—லௌகிக புருஷன் எப்போது பிரம்மத்தைத்தன்னை விட வேறாக ஈஷத்தாகிலும் அறிகிறானோ அப்போதே அவனுக்கு ஜன்ம மரணாதிசம்சார பயம் ஏற்படுகின்றது. ஜீவனுக்கும் பிரம்மத்துக்கும் வாஸ்தவத்தில் பேதமில்லை என்கிற அபிப்பிராயத்தால் ஈஷத்தாகிலும் (கொஞ்சமாகிலும்) என்று சொல்லப்பட்டது. ஹி சப்தமானது பேதத்தைப் பார்க்கிறவனுக்கு சம்சாரம் பிராப்தமாகும் என்பது வேறு சுருதியிலும் சொல்லியிருக்கிற தென்பதைக் காட்டுகிறது.

(வி-வி:—எவன் கர்மகாண்டப்படி உபாசிய (சகுண) பிரம்மத்தை அறிகிறானோ அவனும் நிர்குண பிரம்ம ஞானிபோல் மோக்ஷத்தை அடைவான் என்பதாய் சங்கை உண்டாகலாம்; அதை நிராகரிக்கும்பொருட்டு சுருதியானது

(15) तत्त्वेव भयं विदुषोऽमन्वानस्य ॥ 6 ॥ தத்வேவ பயம் விதுஷோऽமந்வாநஸ்ய ॥ 6 ॥

என்று சொல்லுகிறது.

பதவுரை.

तु து=இது சங்கையை நிவாரணம் செய்கிறது.

வி:—अरं அரம்=கொஞ்சமாகிலும்

कुरुते குருதே=பண்ணுகிறானோ

(14) तस्य தஸ்ய=அவனுக்கு

भयं பயம்=பயத்தை

भवति பவதி=உண்டுபண்ணுகிறார் என்பது கருத்து.

து:—उदरं உதரம்=(உத்=உத்கிருஷ்டன், அ:—விஷ்ணு) எவர்களை விட விஷ்ணு உத்கிருஷ்டரோ அவர்கள் உதர: ஜீவர்கள் விஷ்ணுவைவிட நீசர்கள்; அந்த ஜீவர்களிடத்தில் ரமிக்கிறதினால் உதரம்= பகவானை अन्तरं कुरुते यदा அந்தரம் குருதே யதா=எப்போது பேதமுள்ளதாகச் செய்கிறானோ அதாவது பகவானுடைய மூலரூபத்துக்கும் மற்ற ரூபங்களுக்கும் பேதமிருக்கிறதாயும் இந்த மற்ற ரூபங்களிலேயே பேதமிருப்பதாயும் எப்போது அறிகிறானோ

अथ அத=பிறகு தான்

तस्य தஸ்ய=அவனுக்கு

भयं பயம்=பயமானது

भवति பவதி=உண்டாகிறது

अमन्वानस्य विदुष: அமன்வானஸ்ய விதுஷ:=பிரம்மத்தை அறியாத வித்வானுக்கு

तत् एव தத் ஏவ=அதுவே

भयं பயம்=பயமாகிறது

அத்:—ச-பா:—ஈசுவரன் வேறு, தான்வேறு, தான் சம்சாரி, என்று நினைக்கிறவனும், பிரம்மம் ஏகம் என்று நினைக்காதவனும், பிரம்ம விஷயத்தில் ஸ்வல்ப பேதமாகிலும் செய்கிறவனுமிருக்கிற வித்வானுக்கு பயமுண்டாகிறது ஆகையால் வித்வானும் அவித்வானே. எவன் ஏகமாயும் அபின்னமாயுமிருக்கிற ஆத்மதத்துவத்தைப் பார்க்கவில்லையோ, ஈசுவரன் சம்ஹார்த்தா என்னை சம்ஹரிப்பார் என்று எவன் பார்க்கிறானோ அவனுக்கு பயமுண்டாகிறது. ஸம்ஹார்த்தாவான ஈசுவரனே சம்ஹரிக்கத்தக்கவனல்ல. அப்படிப்பட்ட ஈசுவரனில்லாத பக்ஷத்தில், பேத ஞானத்தாலுண்டான பயம் கூடாது சகல ஜகத்தும் பயத்துடன் கூடினதாகக் காணப்படுகிறது. அப்படி காணப்படுவதால் நாச மற்றதாகவும், சம்ஹார்த்தாவாகவும் பயத்துக்குக் காரணமாகவும் பிரம்மிருக்கிறது. அது நிச்சயம்.

(வி-வி:—பிரம்ம தத்துவத்தை அறியாதவன் பேத தர்சியானதால், ஜன்மமரண ரூப சம்சாரபயம் உண்டாகிறது.

வி:—முந்தின வாக்கியத்தால் பிரதிஷ்டா சப்தத்தால கூறப்படும் தியானமானது இடைவிடாமல் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த வாக்கியத்திலிருக்கிற अन्तर அந்தர சப்தமும் இடைவிடாமல் செய்கிற தியானத்திற்கு விருத்தமான விச்சேதத்தை கூறுகிறதென்பதே உசிதம். பரன் சொல்லுகிற ரீதியாக பிரம்மத்தினிடத்தில் ஸ்வல்பபேதத்தை அறிகிறான் என்கிற அர்த்தம் உசிதமல்லவென்று அறியவும்.

வாஸ்தவத்தில் நாம் அநேக பிரம்மவாதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததினால் பிரம்மத்தினிடத்தில் பேதத்தை நிஷேதிப்பது பிரதிகூலமல்ல. அப்படி இருந்தாலும் பிரகரணத்தை அனுசரித்து பார்க்கும்போது மேற்சொன்ன அர்த்தமே உசிதம் என்று அறியவும். பயம் எப்படிப்பட்டதெனின் கூறுகிறார்.

து:—அ-கை:—तत्वेव தத்வேவ என்பதினால் பகவானுடைய வேறு மஹிமையைச் சொல்லுகிறார்.

तत् एव तु தத் ஏவ து=அந்த பிரம்மம்

विदुष: விதுஷ:=ஞானிக்கும்

अमन्वानस्य அமன்வானஸ்ய=அஞ்ஞானிக்கும், எல்லாருக்கும்

भयं பயம்=பயங்கரமாக

भवति பவதி=ஆகிறது. வித்தியாசம் என்னவெனின்; வித்வானுக்கு முக்தி கிடைக்கும் வரையில் ஸ்வல்பம் பயத்தைக் கொடுத்து பிறகு நிர்ப்பயனாக்குகிறான். அஞ்ஞானிக்கு சம்சார பயத்தை உண்டாக்குகிறான். விபரீதமாய் அறிந்தவனுக்கு மஹத்தானபயத்தை உண்டுபண்ணுகிறான்.

(16) तदप्येषश्लोको भवति ॥7॥ தத³ப்யேஷ ஶ்லோகோ ப⁴வதி ॥7॥

इतिसप्तमोऽनुवाकः

இதி ஸப்தமோऽநுவாக:

பதவுரை.

तदपि தத³பி = அந்த அர்த்தத்திலும்

एषःश्लोकः ஏஷ: ஶ்லோக: = இந்த சுலோகம்

भवति ப⁴வதி = இருக்கிறது

ச-பா:—இந்த அர்த்தத்திலும் அடியிற்கண்ட சுலோகமிருக்கிறது.

வி-வி:—வேறு வித்தையுடன் கூடியிருந்தாலும் பிரம்மதத்வ ஞானமில்லாதவனுக்குப் பயமிருக்கிறது என்கிறவிஷயத்தில் சுருதி சுலோகத்தை உதாகரிக்கிறது.

7-வது கண்டம் முற்றிற்று.

8-வது அனுவாகம்.

(1) भीषाऽस्माद्वातः पवते । பீ⁴ஷாऽஸ்மாத்³வாத: பவதே ।

(2) भीषोदेति सूर्यः । பீ⁴ஷோதே³தி ஸூர்ய: ।

(3) भीषास्मादग्निश्चेन्द्रश्च । பீ⁴ஷாஸ்மாத³க்³நிஶ்சேந்த்³ரஶ்ச ।

(4) मृत्युर्धावति पञ्चमइति॥1॥ ம்ருத்யுர்தா⁴வதி பஞ்சம இதி ॥1॥

வி:—(15) अमन्वानस्य அமந்வாநஸ்ய = வேறு விஷயத்தில் இச்சையால் மனனம் செய்யாத

विदुषः விது³ஷ: = பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறவனுக்கு

भयं ப⁴யம் = அமனனமாகிற பயமானது இருக்கிறது வேறுபயமில்லை.

எந்த க்ஷணமானது வாசுதேவருடைய ஸ்மரணை யன்றியிலிருக்கிறதோ அது நஷ்டம். ஆபத்துக்கு பெரியமார்க்கம். அது பெரிய பிராந்தி. அதுவே இந்திரியக்குறைவு. பகவத்தியானம் செய்யாத ஜனங்களுடைய சேர்க்கையைவிட நெருப்புக்கூட்டுக்குள் இருப்பது நலம், என்பதாய் மஹரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

7-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—तदपि தத³பி = வித்வானுக்கும் பயத்தை உண்டாக்குகிறான் என்கிற விஷயத்தில் சுலோகமிருக்கிறது.

அத்:—பதவுரை.

(1) वायुः வாயுঃ=வாயுவானவன்

अस्मात् அஸ்மாத்=இதின்

भीषा பீஷா=பயத்தால்

पवते பவதே=வீசுகிறான்

(2) सूर्यः ஸூர்ய:=சூரியன்

भीषा பீஷா=பயத்தால்

उदेति உதேதி=உதிக்கிறான்

(3) अग्निश्च அக்நிஶ்ச=அக்கினியும்

इन्द्रश्च இந்த்ரஶ்ச=இந்திரனும்

(4) पञ्चमः பஞ்சம:=ஐந்தாவதான

मृत्युः ம்ருத்யு:=மிருத்தியுவும்

(3) अस्मात् அஸ்மாத்=இதின்

भीषा பீஷா=பயத்தினால்

(4) धावति தாவதி=ஓடுகிறான்

த-பா:—

அரசனால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் அவனுடையபயத்தால் தங்கள் தங்களுடைய காரியங்களில் பிரவிர்த்திக்கிறதுபோல் மகாபூஜ்ஜியர்களாயும் சுவயம் ஈசுவரர்களாக இருக்கிறவர்களுமான வாயு, சூரியன், அக்கினி, இந்திரன், யமன், இவர்கள், தங்கள் தங்கள் வீசுதல் முதலிய அதிக சிரமமுள்ள காரியங்களில், பிரம்மத்தால் நியமிக்கப்பட்டவர்களாய் பிரம்மத்தின் பயத்தால் பிரவிர்த்திக்கிறார்கள்.

8-வது அனுவாகம்.

வி:—அக்கினி சூரியன் முதலான சகல தேவசிரேஷ்டர்களும் பரமாத்மாவினுடைய கட்டளையை மீறினால் என்னவருமோ என்கிற பயத்தினால் தங்கள் தங்கள் காரியத்தில் ஜாக்கிரதைபாக இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே பிரம்மபதத்தைவிட மற்ற சகலபதமும் துக்

து:—(1)अस्मात् அஸ்மாத்=இந்த பிரம்மத்தின்

भीषा பீஷா=பயத்தினால்

वातः पवते வாத: பவதே=வாயு வீசுகிறான்.

(3) अग्निः அக்நி:=அக்கினியானவன் பசனாதி காரியங்களைச் செய்கிறான்.

வி–வியாக்கியானம்.

அத்:—1 (1&2) (எவன் முந்தின ஜன்மத்தில் ஞான கர்மங்களை விசேஷமாய் அனுஷ்டித்து இந்த ஜன்மத்தில் வாயு தேவதையாகப் பிறந்து, இப்படிப்பட்ட மஹிமையை அடைந்திருந்தாலும் தேவதையாக இருந்தாலும் அவன் அந்தர்யாமி ரூபமான பிரம்மத்தின் பயத்தால் நிரந்தரம் ஆலசியமன்றியில் சஞ்சரிக்கிறான். இப்படியே சூரியாதிகள் விஷயத்திலும் அறியவேண்டியது.

(3) அக்கினியும் இந்திரனும் தங்கள் வியாபாரங்களைச் செய்கிறார்கள் என்பதாய் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

(4) இந்த நான்கு தேவதைகளை உத்தேசித்துயமன் ஐந்தாவதாகச் சொல்லப்படுகிறான். அவன் எந்தஎந்த பிராணிகளுக்கு ஆயுள் குறைந்திருக்கிறதோ அவர்களைக் கொல்லும்பொருட்டு ஓடுகிறான். யாதொரு பற்றுதலன்றியில் நிர்குணமாயிருக்கிற பிரம்மம் பயகாரணமாக இருக்கமாட்டாதாயினும், மாயோபாதிகமான பிரம்மம் அந்தர்யாமியாக பயகாரணமாகலாம். இந்த அந்தர்யாமி பிரம்மம் தான். வேறு ஒன்றுமல்ல வென்பது பிரம்ம சூத்திரம் I-2 வது பாதத்தில் 5 வது அதிகரணத்தில் 18 வது சூத்திரத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதமாக சகலபிரச்னங்களுக்கும் உத்தரம்கூறப்பட்டது,

வி-வி:—முன், सोऽश्नुते सर्वान्कामान्सह ஸொऽश்நுதே ஸர்வான்காமான்ஸஹ அதாவது சகல காமங்களையும் அது அனுபவிக்கிறது என்பதாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (II - 1.)

रसो वै सः ரஸோவைஸ: என்பதாய் ஆநந்த ரூபமே சூசிப்பிக்கப்பட்டது. இவ்விரண்டையும் நிச்சயிக்கும்பொருட்டு சுருதியானது விசாரத்தை ஆரம்பிக்கிறது.

வி:—கத்தைக் கொடுக்குமானையால் அநர்த்தமாகவே இருக்கிறது. ஆனதால் அப்படிப்பட்ட பதத்தில் ஆசைவைத்து மனனத்தைவிட்டால் அதுமிகவும் பயமுள்ளது. ஆனபடியால் இதைவிட வேறுபயமில்லைஎன்று அர்த்தம்.

து:—इन्द्रः இந்த்ர:=இந்திரன் மூன்று லோகங்களையும் பாலனம்செய்தல், வர்ஷித்தல் முதலிய வியாபாரங்களைச் செய்கிறான்.

(4) पंचमो मृत्युः பஞ்சமோம்ருத்யு: யமனும் தன் வியாபாரத்தைச் செய்கிறான்.

பிரம்மத்தின் பயத்தால் என்பதை எங்கும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது.

வி:—இந்தப்படி சர்வஞ்ஞமுதலிய குணங்களுடன் கூடிஜைகத்காரண வஸ்துவை விஷயமாக்கும் பிரம்ம ஞானத்தை இடைவிடாமல் அப்பியசிக்க வேண்டுமென்று விதித்து அந்த ஞானத்தால் அடையக்கூடிய ஆனந்தமய பிரம்மத்திற்கு, ஆநந்தமய சப்தபிரவிர்த்திக்குக் காரணமான அதிக ஆநந்தத்தை சுருதி காண்பிக்கிறது.

து:—வாயு முதலானவர்கள் உபலக்ஷணம். சகலதேவதை முதலானவர்கள் பிரம்மத்தின் பயத்தால் அவர் அவர்களுடைய வியாபாரத்தில் பிரவிர்த்திக்கிறார்கள் என்று தியானிக்கவேண்டியது.

இதி இதி=என்பதை சுலோகத்துடன் முன்போலவே சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது.

பிரம்மத்தின் பய அபயகர்த்திருத்வம் பிரகரணம் முற்றிற்று.

(1) इत्युक्ते ब्रह्मणापूर्वं पप्रच्छवरुणविभुः ।
अविद्वानपियः कश्चिद्ब्रह्माप्नोति कथंचन ।
विद्वानेवोततत्रापि सर्वेवाथैवकेचन ।
यदि सर्वेथत त्रापि सर्वे सम्यक्समाप्नुयुः ।
केचिदेवोत सम्यक्त दसम्य गपरेजनाः ।
ज्ञाननो पीतिपृष्टस्सन्ब्रह्माप्राह चतुर्मुखः ।
अज्ञानप्राप्नुयुर्ब्रह्म प्राप्नयुर्ज्ञानिनोखिलाः ।
तत्रापि सम्यक्प्राप्तिस्तु विरिंचस्यैव सर्वदा ।
अन्येषां तारतम्येन प्राप्तिःसुख विशेषतः ।
इत्यभिप्रायवान्ब्रह्माद्युकारेण समासतः ।
उक्त्वा पृश्नोत्तरं पश्चाद्विस्तरेण जगादह ।
कश्चिदेवोत सम्यक्तदाप्नुयादिति वाक्यतः ।
अनन्तरं तथैवेति ब्रह्मोंकार मुवाचह ।
अज्ञोनैव तदाप्नोति ज्ञाने वैतदवाप्नुते ।
इति ज्ञापयितुं विष्णोः स्वातंत्र्यज्ञापनायतु ।
आह सृष्टिं प्रवेशंच माहात्म्य ज्ञानतोयतः ।
प्रीतिं यान्ति महांतस्तुतद्वशा एव चेश्वराः ।
अग्न्यादयोपि किमुत तदन्ये मुक्तिदस्ततः ।
स एवैकः सविज्ञेयः पूर्णैश्वर्यादि रूपवान् ।
इति तस्य महैश्वर्यमुच्यते सत्वकामयत् ।
सृष्ट्वा जगदिदं सर्वं नियामक तयास्यतु ।
बहुरूपो भवानीति स्याज्जगच्चेत्य चिंतयत् ।
स्यादित्यालोचनान्नान्यत्तपो विष्णोः कदाचन ।
अवतारेष्वनुकृतिर्बाह्य वृत्यातपस्विनां ।

து:—सृष्टिर्नाम स्वरूपात्तु बहिर्निष्क्रमणं स्मृतं ।
यद्यपीदं जगत्सर्वं स्वोदरस्थं महात्मनः ।
तथाप्येष द्वितीयेन रूपेण बहिराक्षिपेत् ।
रूपान्तरेणाविशाच्च जगत्सर्वं जनार्दनः ।
त्यच्चानिरुक्तं विज्ञानं तथा निलयनं महान् ।
सत्यं प्राणस्तथा श्रीश्च सन्निरुक्तं तथानृतं ।
अविज्ञानं चानिलयनं प्रकृतिप्राणयोः परम् ।
तद्विष्णोस्तु संबंधात्स्वतस्तन्नामको हरिः ।
ततोनियामकश्चेति त्यदानं त्यादवाच्यतः ।
अनिरुक्तं निलयनं सर्वाधारस्ततो हरिः ।
विज्ञानं सर्वविज्ञानात्सत्यं साधुस्वरूपतः ।
अवसाद सुवाच्यत्व दौर्बल्य ज्ञप्त्य साधुताः ।
प्रकृतिं प्रणतोन्यत्वकुर्वंस्त न्नामको हरिः ।
अतःसाधु स्वरूपःसन्सत्य नामानृतादिकं ।
नामानेन गतत्वाद्यदिदं किञ्चभाषितं ।
सन्निरुक्ता दिशब्देन तत्सर्वं साधुतैवहि ।
अवसादनादिहेतुत्वं साधुतैवहि सर्वशः ।
असाधुतावसादादिस्तत्कर्तृत्वंहिभाषितं ।

(तत्वनिर्णये)

(1) [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

அஶ்ருதேவோ தஸ்யாத்மாநுபயாதீதி வாக்யத: ।
ஆநந்தம் தமயேதி ப்ரோஹ்யாகாரம் ஸம்வாஹத ॥
அஜ்ஞாநேநைவ தத்வேதி ஜ்ஞாநேநைவ தத்வாநுதே ।
இதி ஜ்ஞாபயிதும் விஷ்ணோ: ஸ்வாதந்த்ர்யஜ்ஞாபநாய ச ।
து:— அஸஸ்ருஷ்டிம் ப்ரவேஶம் ச ப்ராணாத்ம ஜ்ஞாநஹேதவே ।
ஶ்ருதிர்ப்ராஹ ப்ராணம் தஸ்ய தத்வஶா வஶவர்த்திந: ।
அந்ந்யாதயோ யதி கிஞ்சித் தத்ரேந்த்ரியமுக்தித: । [வாக்ய
ஸ ஏவைவ க: ஸவிதேய: பூர்ணைஸ்வர்யாதிரூப-
இதி தஸ்யைவ ஹேயஸ்ய ஸர்வஸ்யேத ஸத்காரயேத் ।
ஸ்ருஷ்டா ஜகதிதம் ஸர்வம் நியாமகதயாஸ்ய ச ।
பஹுரூபோ பவாநீதி ஸ்ராஜத்வேத்ய ஹிம்ஸயேத் ।
ஸ்யாதித்யாதிவநாநாந்தத்வோ விஷ்ணோ: க்ஷராவந ।
அவதாரேஷ்வநந்ததிவாயுஹ்யவ்யக்த்யா தவஸ்திநாம் ।
ஸ்ருஷ்டிநாமஸ்வரூபாத்தா பஹிநிக்ஷேணம் ஸ்ருதம் ।
யத்யபீதம் ஜகத்ஸர்வம் ஸ்வாதாரஸ்யம் ப்ரஹ்மாத்மந: ।
ததாபேஷ்ஷதீயேந ரூபேண பஹிராக்ஷிபேத் ।
ரூபாந்தரேணவிஶ்வம் ஜகத்ஸர்வம் ஜநார்த்தந: ।
த்வத்தாநிருக்தம் விஜ்ஞாநம் ததாநிலயநா ப்ரஹ்ம ।
ஸத்யம் ப்ராணஸ்ய ஶ்ரீஶ்ச ஸந்நிருக்தம் ததாந்ருதம் ।
அவிஜ்ஞாநம்வா நிலயநம் ப்ரக்ருதிப்ராணயோ: பர ।
தத்விஷேணாஸ்த ஸம்பந்தாத் தஸ்ஸுணாத்மகா ஹரி: ।
ததா நியாமகஸ்ஸ்வதித்வாநா ததாவ்யதத: ।
அநிருக்தம் நிலயநம்ஸர்வாதாரகவேதா ஹரி: ।
விஜ்ஞாநம் ஸர்வவிஜ்ஞாந ஸ்த்தம் ஸாயுஜ்யரூபத: ।
அவஸாத ஸர்வாதாரகமேனாயுஜ்யம் ஜ்ஞாத்வா ஸாயுஜ்யதா: ।
ப்ரக்ருதி ப்ராணதோ ந்ருத்து க்ஷிவம் ஸுணாத்மகா ஹரி: ।
அத: ஸாயுஜ்யரூபஸ்ஸ ஸ்த்தநாமாந்ருதாதிகம் ।
நாமேந ப்ரதஷ்டேயம் கிஞ்சநாஷிதம் ।
ஸந்நிருக்தாதிஶப்தேந தத்ஸ்வம் ஸாயுஜ்யதேவஹி ।
அவஸாதநாதிஹேதுத்வம் ஸாயுஜ்யதேவஹி ஸவர்ஶ: ।
அஸாயுஜ்யதாவஸாதாதிஷு க்ருத்யம் ஹிஹாஷிதம் ।
(தத்வநிர்ணயே)

अनासाद्यस्त्वसन्नामापूर्वं नारायणाभिधः ।
सआसाद्यश्च सन्नामा वासुदेवो भवत्प्रभुः ।
सवासुदेवः स्वात्मानं चक्रेसंकर्षणादिकं ।
तस्मात्तत्सकृतंनाम स आनन्दो रसस्ततः ।
आनन्दमेनं संप्राप्यमुक्तोमोदन्नचान्यथा ।
आद्योमस्त्वेष भगवान्यद्यानंदो भवेन्न च ।

து:—सामान्यचेष्टाधर्माश्च कस्य स्युस्तमृते प्रभुं ।
सुखं लब्ध्वा हि कुरुते लोकचेष्टां जनार्दनः ।
अल्पात्सुखादल्पकर्मा पूर्णानन्दाद्धि सर्वकृत् ।
नह्याप्ताः कर्म कुर्वन्ति मुग्धा ह्येव विशेषतः ।
तस्माद्यादृक्सुखं तादृक्कर्मपूर्णं सुखस्ततः ।
सर्वकृत्त्वात्परो विष्णुराह तस्मात्सनातनी ।
सुखं लब्ध्वा करोतीति च्छंदोगानां श्रुतिः परा ।
अलब्ध्वा तु सुखं नैव करोतीत्यपि सादरं ।
तत्पूर्णानन्दत्वेन कारितः प्राणिति स्फुटं ।
स लोकः स एवैक आनन्दयति चाखिलं ।
तस्माद्दृश्ये जैवानां गुणानामस्य संगतेः ।
अनात्म्ये थ गुणानां स्यादनिरुक्ते निराश्रयात् ।
अनिलयने ऽभयत्वेन यज्ज्ञानेन तिष्ठति ।
तदभयं हरिं गच्छेन्नैवाज्ञानो कथंचन ।
यदैतस्मिन्परे विष्णावुदरं जीवगत्वतः ।
भेदं करोतीति नैव भयमस्य महद्भवेत् ।
अत्युक्तः परो विष्णुरेभ्य उच्चः स एव तु ।
तदुदा जीवसंघाः स्युरुदरं तद्गतांतरं ।
तदेव ब्रह्म भयकृद्विदुषोऽविदुषस्तथा ।
विदुषोऽल्प भयं कुर्याद्यावन्मुक्तिं व्रजत्यसौ ।
अथाभयं भवेद्ब्रह्म तस्य मुक्तस्य सर्वदा । (तत्वनिर्णये)
(2) तस्माद्भवाद्योदेवा विद्वांसोऽपि विशेषतः ।
भीताः स्वकर्म कुर्वन्ति विष्णोः प्रीत्यर्थमंजसा ।
अमन्वानस्य नु विष्णुः कुर्यान्नित्यं महद्भयं ।
तम आख्ययमनुत्थानं विदुषां नियमेन तु । (तत्वनिर्णये)
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌮𑍃𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌂 ।
𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃 ।

அத:—(5) सैषाऽऽनन्दस्य मीमांसा भवति ॥2॥ [illegible] ॥ 2 ॥

பதவுரை.

आनन्दस्य [illegible]=ஆநந்தத்துக்கு (ஆநந்த விஷயத்தில்)

सा [illegible]=அந்த

एषा [illegible]=இந்த

मीमांसा [illegible]=விசாரணை

भवति [illegible]=இருக்கிறது

து:— [illegible]

[illegible]

(2) [illegible]

[illegible]

அத்:—ஸ-பா:—இந்த ஆநந்தமய பிரம்ம விஷயத்தில் இந்த விசாரணை ஏற்படுகிறது. இந்த ஆநந்தத்தைப் பற்றி என்ன விசாரம் என்பது இனி சொல்லப்படும். இந்த ஆநந்தம் விஷய விஷயி (ஜீவன்) களுடைய சம்பந்தத்தால் உண்டாகிற லௌகிக ஆநந்தம் போலவா, அல்லது சுவாபாவிகமா? என்பதாய் விசாரிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் பாஹ்ய ஆந்தர சாதனங்களால் ஏற்படும் ஆநந்தம் சிரேஷ்டம். பிரம்மாநந்தத்தை அறியவேண்டியதற்காக இந்த லௌகிகாநந்தம் கூறப்படுகிறது. இந்த ஆநந்தத்தால், விஷயத்தினின்றும் திரும்பின புத்தியால் அடையக்கூடிய ஆநந்தத்தை அறிய முடியும்.

(அ:—ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியத்தை அறிந்தவர்களின் புத்தியால் அறியக்கூடியது இந்த ஆநந்தம்).

(வி-வி:—ஆ ஸா:—இந்த தத் சப்தமானது இந்த மீமாம்சை வேறு சுருதியிலும் பிரசித்தம் என்பதைக் காட்டுகிறது. பிரஹதாரணயகத்தில் सयोमनुष्याणां ஸயோமநுஷ்யாணாம் முதலிய சுருதியானது ஆநந்தத்தை நிர்ணயம் செய்கிறது.

एषा ஏஷா=இந்த ஏதத் சப்தம் பின்வரும் கிரந்தத்திலுள்ள விஷயத்தைக் கூறுகிறது.

மீமாம்சா:—இந்த பிரம்மாநந்தமானது லௌகிக ஆநந்தம் போல் விஷய விஷயி சம்பந்தத்தால் ஏற்படுகிறதா, அல்லது இது ஸ்வாபாவிகமா?

வி:—(4) आनन्दस्य ஆநந்தஸ்ய=ஆநந்தத்தின்

(5) सैषामीमांसा ஸைஷாமீமாம்ஸா=அந்த விசாரமானது

भवति பவதி=உண்டாகிறது.

து:—सैषा ...ஸைஷ=...:—

அ—கை:—ஞானிகள் எல்லோரும் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள், சதுர்முகர் மட்டும் செவ்வையாக (பூர்ணமாக,) மோக்ஷமடைகிறார் என்பதாய்முன் உகாரத்தால் சுருக்கமாய்ச்சொல்லப்பட்டது. ஞானிக்கு பயத்தை உண்டு பண்ணுகிறார் என்பதாய் முன் யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது முக்தி கிடைக்கும் வரையில் தான் என்று தெரிவிக்கும் பொருட்டு முன் சுருக்கமாய்ச் சொன்னதை இப்போது விவரிக்கிறார். (அல்லது) ஜகத்தைப் பிரேரணை செய்வதினால் பிரம்மம் பூர்ணாநந்தத்தை ஸ்வரூபம் என்று சொல்லப்பட்டது. இதை அறிந்த முக்தர்களுக்கும் சுகம் தாரதம்மியமாயிருக்கிறதென்பதை இனி விவரிக்கிறார்.

அத்:—(வி-வி:—இந்த பிரம்மாநந்தம் ஸ்வாபாவிகம் என்பதைக்காட்ட துவாரமாயிருக்கிற இதர விஷயாநந்தங்கள் கிரமமாகக் காட்டப்படுகின்றன. இவைகள் பிரம்மாநந்ததின் லேசமானதால், இவைகளால் நிச்சயமாய் அதைக்காட்டலாம். அந்த லேசம் என்பது இப்படிப்பட்டது:—அவித்தையால் விவேகமானது மறைபட்டவளவில், அவித்தை மேலிடுவதால், ஹிரணியகர்ப்பர் முதல் மனிதன் வரையில் சகல ஜீவர்களிடத்திலும் பிரம்மாநந்தமானது அவரவர்களின் கர்மவசத்தாலும், விஷயாதிகளாகிற சாதனங்களின் சம்பந்த வசத்தாலும் குறைவு அடைகிறது. அதுவே மனிதன் முதல் ஹிரணியகர்ப்பன் வரையில் உள்ள பேர்களுக்குள் காமத்தால் பீடிக்கப்படாதவர்களிடத்தில் நூறு நூறு மடங்கு அதிகமாக விளங்குகிறது. அவித்தையால் ஏற்பட்ட விஷய விஷயி பேதம் நீங்கினவளவில் சுவாபாவிகமான, பரிபூர்ண, ஏகமான ஆநந்தம் பிரசப்படுகிறது. இப்படி துவாரம் போல் இருக்கிற விஷயாநந்தங்களுக்குள் நமக்குப் பிரசித்தமாய் தெரிந்திருக்கும் ஆநந்தத்தை முதலில் சுருதி கூறுகிறது).

(6) युवा स्यात्साधुयुवाऽध्यायकः। யுவா ஸ்யாத்ஸாதுயுவா(அ)த்யாயக:।

(7) आशिष्ठो दृढिष्ठो बलिष्ठः। ஆஶிஷ்டோ த்ருடிஷ்டோ பலிஷ்ட:।

(8) तस्येयं पृथिवी सर्वा वित्तस्य पूर्णा स्यात्। தஸ்யேயம் ப்ருதிவீ ஸர்வா வித்தஸ்ய பூர்ணா ஸ்யாத்।

(9) स एको मानुष आनन्दः ॥ 3 ॥ ஸ ஏகோ மாநுஷ ஆநந்த: ॥ 3 ॥

து:—आनन्दस्य ஆநந்தஸ்ய = ஆநந்தத்தின்
सैषा ஸைஷா = சொல்லப்போகிற
मीमांसा மீமாம்ஸா = விசாரணை ஏற்படுகிறது.

एषह्येव आनन्दयाति ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி என்பதினால் ஆநந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறார் என்று சொல்லப்பட்டது. அது முக்தர்களிடத்தில்தான் முக்கியம். அது எல்லாருக்கும் ஒரே விதமாக இருக்கிறதா, அல்லது பலவிதமாக இருக்கிறதா, என்பதாய் விசாரிக்கப் படுகிறது. இது அனேகவிதம். உத்தமமான மனுஷியன் முதல் பிரம்மா வரையிலுள்ள ஆநந்தத்தின் தாரதம்மியத்தைச் சொல்லும் பொருட்டு மனுஷ்யோத்தமனான சக்கிரவர்த்தியின் ஆநந்தமாரம்பித்து முக்தி அடைந்த சக்கிரவர்த்தியின் விசேஷணத்தைச் युवा स्यात् யுவா ஸ்யாத் என்பது முதல் சொல்லுகிறார்.

பதவுரை.

அத்—(6) युवा யுவா=யௌவனத்திலிருக்கிறவனும்

(7) आशिष्ठः ஆசிஷ்டஃ=வெகு சீக்கிரத்தில் வேலைசெய்ய திறமையுள்ளவனும்

दृढिष्ठः த்ருடிஷ்டஃ=வெகு திடமுள்ளவனும்

बलिष्ठः பலிஷ்டஃ=வெகு பலமுள்லவனும்

(6) साधुयुवा ஸாதுயுவா=யோக்கியமான பூர்வவயதை யுடையவனும்

अध्यापकः அத்யாபகஃ=வேதாத்தியனம் செய்கிறவனும்

स्यात् ஸ்யாத்=ஆவான்

(8) तस्य தஸ்ய=அவனுக்கு

इयं இயம்=இந்த

सर्वा ஸர்வா=சமஸ்தமான

पृथिवी ப்ருதிவீ=பூமி

वित्तस्य வித்தஸ்ய=யோகசாதனமான தனத்தால்

पूर्णास्यात् பூர்ணா ஸ்யாத்=நிறைந்ததாக ஆகும்.

सः ஸஃ=அது

एकः मानुषआनन्दः ஏகஃ மாநுஷ ஆநந்தஃ=ஒரு மனுஷிய ஆநந்தம்.

ச-பா:—இந்த லௌகிகாநந்தம் பிரம்மாநந்தத்தின் லேசம். புத்தியானது அவித்தையால் மூடப்பட்டிருக்கும் போதும், அவித்தையானது மேலிட்டிருக்கும்போதும், கர்மத்துக்குத் தக்கபடிக்கும் ஞானத்துக்குத்தக்கபடிக்கும், விஷயம்முதலிய சாதனங்களுக்குத்தக்கபடிக்கும் பிரம்மாதிகளால் அறியப்பட்டதாயும், லோகத்தில் ஒரு ரீதியாக இராததுமான லௌகிகாநந்தம் ஏற்படுகிறது அவித்தியாகாமகர்மங்கள் குறையக்குறைய மனுஷிய கந்தர்வாதி பூமிகை முதல் ஹிரணியகர்ப்ப பூமிகைவிரையில் இச்சையற்ற வித்தானுக்கு இந்த லௌகிக ஆநந்தம் நூறு நூறு மடங்கு அதிகமாக விளங்குகிறது. அவித்தையால் ஏற்பட்ட விஷய விஷயி பாவம் வித்தையால் நிஃசேஷமாய் நிவிர்த்தியானபிறகு ஸ்வாபாவிக பரிபூர்ண ஏக அத்வைத ஆநந்தம் விளங்குகிறது என்பதை சுருதி சொல்லுகிறது.

அத்:—युवा साधुयुवा யூவா - ஸாதுயூவா=வாலிபன் ஸாதூ என்பது யுவாவுக்கு விசேஷணம். ஒருவன் யுவாவாயிருந்தும் கெட்டவனு யிருக்கலாம். ஒருவன் நல்லவனுயிருந்தும் யுவாவா யில்லாமலிருக்கலாம். ஆகையால் யுவா—ஸாதூயுவா என்பதாய் இரண்டு தடவை சொல்லப்பட்டது.

अध्यापक: அத்யாபக:=வேதாத்தியயனம் செய்தவன்

आशिष्ठ: ஆசிஷ்ட:=நல்ல சிக்ஷை யடைந்தவன்

दृढिष्ठ: த்ருடிஷ்ட:=நல்ல திடமுள்ளவன்

बलिष्ठ: பலிஷ்ட:=நல்ல பலமுள்ளவன்

வி:—(6) வியாசாரியர் சொல்லுகிறதாவது:—

(6) साधु ஸாது=நன்றாக குரும்மையாய் செயல், அடம் தவறுதல் அன்றியில்

युवाध्यायिन: யுவாத்யாயிந:=மறைக்காமலிருப்பதால்நித்தியம் புதுதாகவே அத்தியயனம் செய்கிறவன் என்று அர்த்தம். அல்லது தனக்குச் சமானவயதுள்ள வர்களுக்கு அத்தியயனம் சொல்லிவைக்கிறவர்கள். அப்படி சமானவயதுள்ளவரைக்காட்டிலும் மிகுந்த ஞானமுள்ளவரென்று அர்த்தம்.

(7) आशिष्ठ: ஆசிஷ்ட:=அதி சீக்கிரமாக கிரியைகளைச் செய்கிறவன் அல்லது சாப்பிடுவதில சமர்த்தன்; அல்லது ரோகமற்றவன் என்று அர்த்தம். அல்லது ஆசிர்வதிக்கத் தகுந்தவன் என்று அர்த்தம். எல்லாரையும் திருப்தி பண்ணிவைக்கிறவன் என்று அர்த்தம்.

बलिष्ठ: பலிஷ்ட:=மனோ பலத்தோடு கூடினவன்

दृढिष्ठ: த்ருடிஷ்ட:=சரீரபலத்தோடு, கூடினவன் அல்லது ஒரே மாதிரியான ஸ்வபாவமுள்ளவன்.

बलिष्ठ: பலிஷ்ட:=சரீரபலம், மனோபலம், முதலிய சகல பலங்களுடனும் கூடினவன் எவனோ அவனுடைய பூமி முழுவதும்

து:—युवा யுவா=(युञ्जातेच = युवा யுஞ்ஜாஸௌவா=யுவா) விஷ்ணுவுடன் கூடப்போகிற அதாவது விஷ்ணு சன்னிதானத்திலிருக்கிற, அல்லது, நல்ல குணங்களுடன் கூடின, அல்லது, அனுவியாக்கியானத்திற் சொல்லியபடி நித்திய தருணனானவன்.

साधुयुवा ஸாதுயுவா=விஷ்ணுவுடன் சேருகிறான் (அல்லது) துக்க சம்பந்தம், அநித்தியம் முதலிய தோஷங்களற்ற குணங்களுடன் கூடிவருகிறான்.

अध्यापक: அத்யாபக:=செவ்வையாக அத்தியயனம் செய்கிறவன். அத்தியயனத்தின் பூர்ணபலம் முக்திரூபம்.

आशिष्ठ: ஆசிஷ்ட:=(आ + शमस्य சு + ஸௌக்ய)आश: ஆச:) आति

அத்:—(8) இப்படிப்பட்ட சாதனங்களுள்ளவனுக்கு இந்த பூமியானது பிரத்தியக்ஷமான போகசாதனமாகிற தனத்தாலும் அப்பிரத்தியக்ஷமான பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும் கர்மசாதனத்தாலும் பூர்ணமாயிருக்கிறது. அதாவது அவன் இராஜா, பிருதிவீபதி என்று அர்த்தம்.

(9) இவனுடைய ஆநந்தம் மனிதர்களால் அடையக்கூடிய மேன்மையான ஆநந்தமாம்.

வி:—1 वित्तस्यपूर्णस्यात् வித்தஸ்யபூர்ணாஸ்யாத்=தனத்தால் நிறைந்ததாக ஆகிவிடுகிறது.

இந்தப்படி குணங்களையும் விசேஷமான ஐச்வரியங்களையும் சொல்லி

(11) सएकोमानुषआनन्दः ஸஏகோமாநுஷஆநந்த:=என்கிற சுருதியால் அவனே ஆநந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஞானத்தைவிட வேறான குணங்களும் ஐச்வரியங்களும் எப்படி ஆநந்தமாக இருக்கும் என்று சங்கிப்பாயோ, அந்த சங்கை வேண்டாம். ஏனென்றால் ஆநந்தத்தன்மை என்பது அநுகூலத்தன்மையே அது குணவிபூதிகளுக்கும் உண்டு. ஆகவே ஆநந்தமாக இருக்கலாம்.

(12) अकामहतस्य அகாமஹதஸ்ய=சம்சாரபோகத்தில் இச்சையுள்ளவனை

து:—शयेन + आश: அதிசயேந + ஆச:=आशिष्ठ: ஆசிஷ்ட:= நித்தியமாயும் பூர்ணமாயுமிருக்கிற சுகமுள்ளவன்.

द्रढिष्ठ: த்ருடிஷ்ட:=(अतिशयेनदृढ: அதிசயேநத்ருட:=யாதொரு விகாரமுமில்லாதவன்

वलिष्ठ: பலிஷ்ட:=விசேஷ பலமுள்ளவன்

स्यात् ஸ்யாத்=இப்படிப்பட்டவன் முக்தனானால்

तस्य தஸ்ய=இப்படிப்பட்ட ரூபம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடின முக்த சக்கிரவர்த்திக்கு திரேதாயுகத்தில் சம்சார தசையில்

इयं सर्वापृथिवी இயம் ஸர்வாப்ருதிவீ=இந்த பூமி முழுமையும்

वित्तस्यपूर्णास्यात् வித்தஸ்யபூர்ணாஸ்யாத்= தனத்தால் நிறைந்ததாயிருக்கும் அக்காலத்தில் அவனுக்கு எந்த சுகமோ

स: एक: मानुष आनन्द: ஸ: ஏக: மாநுஷ ஆநந்த:=தே தே= அது ஒரு மனுஷ்யாநந்தமாகும். அதாவது முக்தனான சக்கிறவர்த்தியின் யாதொரு ஆநந்தமுண்டோ அது பிறருடைய ஆநந்தத்தை அளவிடும் பொருட்டு பிரமாணமாகும்.

வி—வியாக்கியானம்.

அத்:—(6) மனிதன் பால்லியத்தில் விஷய குணங்களை அறியாதவனகையால், புஷ்பம், சந்தனம், ஸ்திரீ முதலான விஷயாநந்தம ஏற்படுகிறதில்லை. கிழத்தன்மை வந்த சமயத்தில் இவைகளை அறிந்திருந்தாலும், இவைகளை அனுபவிக்க சாமார்த்தியமில்லாதபடியால் இந்த விஷயாநந்தமில்லை. ஆகையால் யௌவனமே மிச்சப் படுகிறது என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் युवास्यात् யுவாஸ்யாத்= என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

யௌவனத்திலும், குரூபியாயும் குரோதம் முதலியவைகளுடன் கூடியும் ஒருவன் இருந்தால் அவனுக்கு துக்கமே விசேஷமாயிருக்கும். அது இல்லாதவனைக் குறிப்பிட साधुयुवा ஸாதுயுவா என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

இப்படிப்பட்டவனுக்கும் 64 கலைகளுக்குள்ளும் 14 வித்தைகளுக்குள்ளும் ஏதாவது ஒன்று இல்லாவிட்டாலும் துக்கம் உண்டாகும். அது இல்லாமலிருக்கும் பொருட்டு अध्यापकः அத்யாபகஃ என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

(7) आशिष्ठः ஆசிஷ்டஃ=வித்தையுள்ளவனுக்கும் காரியத்தில்மந்தப் பிரவிர்த்தியிருக்கக்கூடும். அல்லது அக்கினி மாந்தியம் முதலியவைகளில் போஜனுதிகளில் ருசியில்லாமலிருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவனுக்கு சுகம் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் இவைகளை விளக்கும்பொருட்டு சுருதி சர்வகாரியங்களிலும் சீக்கிரப்பிரவிர்த்தியுள்ள ஆசிஷ்டனைக் கூறுகிறது.

வி:—श्रोत्रियस्य ஶ்ரோத்ரியஸ்ய=பிரம்ம நிஷ்டன் முக்தன் என்று சொல்லப்படுகிறுன் என்பதாய் வியாசாரியர் சொல்லியிருக்கிறுர். ஆனபடியால் யௌவனம், சரீரபலம், சௌந்தரியம், ஞானம், மனேபலம், ஐசுவரியம், இவைகள் எவ்விடத்தில் சேர்ந்திருக்கின்றனவோ அது ஒரு மானுஷ ஆநந்தம். இந்த ஆநந்தம் அகாமஹத சுரோத்திரியனை முக்தனுக்கும் இருக்கிறது. முக்தன் சர்வாநந்தத்தையும் அனுபவிப்பதால் அவனிடத்தில் மானுஷ ஆநந்தமும் அடங்கியிருக்கிறது. இந்த மானுஷ ஆநந்தம் நூறு கொண்டது மனுஷியகந்தர்வர்களின் ஒரு ஆநந்தம்.

இப்படியே பிந்தியும் பார்க்கவும். எவர்கள் மனுஷியர்களாகவே இருந்துகொண்டு விசேஷமான கர்மத்தினலாவது வித்தியா விசேஷத்தாலாவது, அந்தர்தானம் முதலிய சக்திகளுடன்கூடி கந்தர்வர்களாகிவிட்டவர்களோ அவர்கள் மனுஷிய கந்தர்வர்கள்,

அத்:—த்³ருடி⁴ஷ்ட:=இப்படிப்பட்டவனுக்கும் மனது திருடமாயிராத பக்ஷத்தில் யுத்தம் முதலியவைகளில் தைரியமிருக்கமாட்டாது. இப்படிப்பட்டவனையும் விலக்கும்பொருட்டு இந்த பதத்தை சுருதி கூறுகிறது.

ப³லிஷ்ட:=தைரியத்தோடு கூடியிருந்தாலும் சரீரத்தில் பலமில்லாவிட்டால் குதிரை ஏருதல் முதலியவைகளில் சமர்த்தனுகமாட்டான். இப்படிப்பட்டவனையும் நீக்கும் பொருட்டு பலிஷ்ட: என்கிற பதத்தை சுருதி பிரயோகிக்கிறது.

இவைகளால் அனுபவிக்கிறவன் இப்படிப்பட்டவனுயிருக்க வேண்டுமென்பதை சுருதி கூறிற்று.

(8) இனி போக்கிய சம்பத்தியை சுருதி கூறுகிறது. நாலு திக்குகளிலும் சமுத்திரத்தால் வளைக்கப்பட்ட பூமியானது போக்கியதிரவியங்களால் நிறைந்ததாக இருக்கிறது.

(9) எந்த அரசனுக்காவது இவையெல்லாமிருக்குமேயானல் அப்போது அவன் அனுபவிக்கும் ஆநந்தம் மாநுஷ ஆநந்தம் எனப்படும். இதற்குக் குறைந்த ஆநந்தங்களில் துக்கமிருப்பதால் அவைகள் ஆநந்தங்களாகா அரசனைத்தவிர வேறு எவனும் சர்வதிருப்தியையும் அடைந்தவனுகக் காணப்படவில்லை. ஆநந்தம் என்பது திருப்தி. ஒரு விஷயத்தைத்தேடி அதை அடையாதபக்ஷத்தில் திருப்தி உண்டாகமாட்டாது. சாதாரண மனிதர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அதிருப்தி சம்பவிக்கக்கூடும். அரசனுக்கோ மானிடலோகத்திலிருக்கிற சகல விஷயங்களும் சுவாதீனமாகையால் அவனுடைய திருப்திக்குத்தான் குறைவில்லை. அவன் விஷயத்தில்தான் நிர்விக்கினமான திருப்தி விளங்குகிறது,

(வி-வி:—இப்படியிருப்பதால் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு ஆசை குறைவாகிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு ஆநந்தமும் அதிகப்படுகின்றது. இந்த அபிப்பிராயத்துடன், சுருதியானது முன் சொன்ன ஆநந்தத்தைவிட அதிகமானதை நிரூபிக்கிறது.

(10) ते ये शत मानुषा आनन्दाः । தே யே ஶதம் மாநுஷா ஆநந்தா³:

(11) स एको मनुष्यगन्धर्वाणामानन्दः । ஸ ஏகோ மநுஷ்யக³ந்த⁴ர்வாணாம் ஆநந்த³: ।

(12) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥ 4 ॥ ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ॥ 4 ॥

பதவுரை.

அத்:—(10) शतं ஶதம்=நூறு

मानुषाः மாநுஷாஃ=மனுஷிய சம்பந்தமான

आनन्दाः ஆநந்தாஃ=ஆநந்தங்கள்

ये யே=எவைகளோ

ते தே=அவைகள்

(11) मनुष्यगन्धर्वाणां மநுஷ்யகந்தர்வாணாம்=மனுஷிய கந்தர்வர்களின்

एकः आनन्दः ஏகஃ ஆநந்தஃ=ஒரு ஆநந்தம்

सः ஸஃ=அது

(12) श्रोत्रियस्य ஶ்ரோத்ரியஸ்ய=வேதாத்தியயனம் செய்தவனுயும்

अकामहतस्य அகாமஹதஸ்ய=காமத்தால் அடிபடாதவனுயுமிருக்கிறவனுக்கு

(भवति பவதி=உண்டாகிறது)

ச—பா:—

(10) மனுஷியாநந்தத்துக்கு நூறு மடங்கு அதிகமானது மனுஷிய கந்தர்வர்களின் ஆநந்தம் மனிதர்களாக இருந்துகொண்டு விசேஷ கர்மத்தாலும் வித்தையாலும் கந்தர்வ பதவியை அடைந்தவர்கள் மனுஷிய கந்தர்வர்கள் எனப்படுகிறுர்கள். இவர்களுக்கு அந்தர்த்தானமாய் போகும் சக்தியுண்டு; இவர்கள் சூட்சும சரீர இந்திரியங்களுள்ளவர்கள். ஆகையால் அவர்களுத் தடங்கல்கள் ஸ்வல்பம். சீதோஷ்ணுதி துவந்தங்களை ஜயிப்பதில் அவர்களுக்கு சக்தியுண்டு. தங்குதடையற்ற சாதனங்களுடன் கூடின மனு

அர்:—ஷிய கந்தர்வனுக்கு சித்தம் நிர்மலமாயிருக்கும், அந்த நிர்மலத்தன்மையால் விசேஷமானசுகமும் விளங்கும். இவ்விதமாக முன்முன் இருக்கும் பூமிகையில் சித்தநைர்மல்யம் விசேஷமானதால் ஆநந்தமும் நூறு நூறு மடங்கு அதிகமாகத்தானிருக்கும்.

(12) अकामहत அகாமஹத=அதாவது காமத்தால் அடிபடாதவனை முதலில் சொல்லாததற்கு அபிப்பிராயம் என்னவெனின்:—மனிதர்களுடைய விஷய போகங்களில் இச்சையில்லாத அத்தியாபகனுக்கு மனுஷியாநந்தத்தைவிட நூறு மடங்கு அதிகமாயும் மனுஷிய கந்தர்வனுடைய ஆநந்தத்துக்குச் சமானமாயுமிருக்கிற ஆநந்தம் உண்டாகிறது என்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்பதாம். (முதலில் சொல்லியிருந்தால் இகவகளை சொல்லவேயிடமில்லை)

साधुयुवाअध्यापकः ஸாது-யுவா அத்யாபக:=என்கிற பதங்கள் சுரோத்திரியனையும் பாபமற்றதன்மையையும் கூறுகின்றன இவைகள் எங்கும் சாதாரணம். (இவைகளை எங்கும் சேர்த்துக் கொள்ளவும்) காமத்தால் அடிபடாத தன்மையானது விஷயத்தின் மேன்மையாலும் தாழ்மையாலும் சுகத்தின் மேன்மைக்கும் தாழ்மைக்கும் காரணமாக ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அகாமஹதத்தை கூறுகிறது. காமமற்றவனுக்குத் தான் நூறு மடங்கு சுகம் கிடைக்குமானதால் ப்ரமாநந்தப் பிராப்திக்கு இது சாதகமாகச் சொல்லப்பட்டது.

வி—வியாக்கியானம்.

அரசனுடைய ஆநந்தத்தைவிட நூறு மடங்கு அதிகம் மனுஷிய கந்தர்வனுடைய ஆநந்தம். மனிதர்களாயிருந்துகொண்டு வித்தியாகர்ம விசேஷானுஷ்டானத்தால் கந்தர்வர்களாக ஆனவர்கள் மனுஷிய கந்தர்வர்கள் எனப்படுகிறார்கள். அவர்கள் நல்ல வாசனையுள்ளவர்கள், காம ரூபிகள், அந்தர்தான சக்தியுள்ளவர்கள், நாட்டியம் கானம் முதலியவைகளில் குசலர்கள். ஆகையால் மனுஷியர்களுக்குப்போல்அவர்களுக்குத்தடங்கல் ஏற்படமாட்டாது. அப்படி எப்போதாவது ஏற்பட்டாலும் அதை பரிஹரிப்பதற்கு சாதனங்களுண்டு. அதினாலும் சித்தப்பிரசாதத்தாலும் விசேஷ சுகம் அவர்களுக்குண்டு. அரசன் மனுஷியனாக இருப்பதால் அவனுடைய ஆநந்தத்தை நாம் அபேக்ஷிக்க முடியுமானதால் அவன் விஷயத்தில் சுரோத்திரிய பதம் உபயோகப்படுத்தப்படவில்லை. மனுஷிய கந்தர்வர்களோ அந்தரிக்ஷலோகவாசிகள். அவர்களுடைய ஆநந்தம் மனு

அர்:—ஷிய லோகத்தில் தெரியமாட்டாது. அதைதெரிவிக்கும் பொருட்டு ஶ்ரோத்ரிய ஶ்ரோத்ரிய பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேதாத்தியயனம் செய்தவன் சுரோத்திரியன். சகல லோகங்களிலுமிருக்கிற ஆநந்தத்துக்குக் காரணமான விஷய போகம் பிரயாசத்தால் கிடைக்கக்கூடியதாகையாலும், இதுவற்றம் குறைவுள்ளதாக இருப்பதாகவும் அநித்தியமாக இருப்பதாகவும் சாஸ்திரத்தால் நிச்சயித்து அவைகளில் காமமற்றவனுக இவன் ஆகிறுன். அவன் மனுஷிய கந்தர்வலோகங்களிலுள்ள விஷயங்களை அனுபவிப்பதினுல் எவ்வளவு ஆநந்தம் கிடைக்குமோ, அவ்வளவு ஆநந்தம் இச்சைபற்ற, வேதத்தை அறிந்தவனுக்கும் கிடைக்கிறது.

சுரோத்திரியனுயிராத அதாவது கந்தர்வலோகத்தை அறியாதவனுக்கு ஒருக்கால் அதை அறிந்தபிறகு அதின் சுகத்தில் ஆசை உண்டாகலாம். சுரோத்திரியனுக்கு இப்போதே அந்த லோகத்தின் தோஷம் தெரிந்திருப்பதால் ஒருக்காலும் ஆசை உண்டாகமாட்டாது.

ஆக்ஷேபம்:—கந்தர்வனுக்கு நாட்டியம் கானம் முதலியவைகளில் ஒருக்கால் விசேஷமான சந்தோஷம் உண்டாகக்கூடும். காமமற்ற சுரோத்திரியனுக்கு இப்படிப்பட்ட சந்தோஷம் உண்டாகமாட்டாதே. ஆகவே கந்தர்வாநந்தம்போலானது இவனுடைய ஆநந்தம் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்.

உத்தரம்:—கந்தர்வனுக்கு சித்த விகாரத்தாலுண்டாகுமாநந்தம் க்ஷணிகம், அது முக்கியாநந்தமன்று. விஷயத்தில் இச்சை நிவிர்த்தியானவுடன் ஹர்ஷாதி விகாரங்களும் நிவிர்த்தியாய் விடுகின்றன. பிறகு திருப்தியாகிற முக்கியாநந்தமே இருக்கிறது. காமமற்ற சுரோத்திரியனுடைய திருப்தியாகிற ஆநந்தமே கந்தர்வனுடைய ஆநந்தத்துக்குச் சமானமானது.

இந்த இரண்டுவித ஆநந்த விஷயங்களிலும் எப்படி சித்தத்தின் சாந்திக்குத் தக்கபடி திருப்தியாகிற ஆநந்தமுண்டாகிறதோ அப்படியே இனிமேல் சொல்லும் விஷயங்களிலும் அறியத்தக்கது

3-வது வித ஆநந்தம்,

(13) ते ये शतं मनुष्यगन्धर्वाणामानन्दाः । தெ யெ ஶதம் மநுஷ்யகந்தர்வாணாமாநந்தா: ।

(14) स एको देव गन्धर्वाणामानन्दः । ஸ ஏகொ தெவ கந்தர்வாணாமாநந்த: ।

அத்:—(15) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥5॥ ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹ தஸ்ய ॥ 5 ॥

பதவுரை:—முன்போலவே.

தேவகந்தர்வர்கள் ஜனனம்முதல் அந்தப்படியே இருக்கிறவர்கள்

4-வது வித ஆநந்தம்.

(16) ते ये शतं देवगन्धर्वाणा मानन्दाः । தே யே ஶதம் தேவகந்தர்வாணா மாநந்தா: ।

(17) स एको पितृणां चिरलोक लोकानामानन्दः । ஸ ஏகோ பித்ரூணாம் சிரலோகலோகாநாமாநந்த: ।

(18) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥ 6॥ ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ॥ 6 ॥

வி:—(14) தேவகந்தர்வர்கள்:—அந்தரிக்ஷ லோகத்திலிருக்கிற கந்தர்வர்கள்

து:—ते தே=பிரசித்தங்களான

येशतं मानुषआनन्दा: யேஶதம் மாநுஷா ஆநந்தா:=மேற் சொல்லியபடி மனுஷிய ஆநந்தங்களின் நூறு யாதொன்று உண்டோ (13) स मनुष्य गन्धर्वाणां ஸ மநுஷ்யகந்தர்வாணாம்=அது முக்தியடைந்த மனுஷிய கந்தர்வனுடைய ஒரு ஆநந்தம்.

श्रोत्रियस्य अकामहतस्य ஶ்ரோத்ரியஸ்ய அகாமஹதஸ்ய=இப்பதங்கள் மனுஷிய கந்தர்வனுக்கு விசேஷணங்கள். இப்படியே மேன்மேலும் அறியத்தக்கது. பிறர்கள் இப்பதங்கள் அமுக்தர்களைக் கூறுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இது யுக்தமன்று. முக்தர்களைத்தான் இவைகள் கூறுகின்றன. பன்மைப் பதங்களை சம்சாரி பரமாயும் ஒருமைப் பதங்களை முக்தபரமாயும் அர்த்தம் செய்ய வேண்டியது.

சுருதி பலத்தை சம்பூர்ணமாய் அடைந்தவன் சுரோத்திரியன். இச்சை நிறைவேறாததினால் யாதொரு உபத்திரவ முண்டாகிறதோ அது அற்றவன் அகாமஹதன்.

(14) देवगन्धर्व தேவகந்தர்வ=எவர்கள் சாக்ஷாத்தாய் ஈசுவரனால் பிரேரணை செய்யப்படுகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட தேவ சேவகர்கள் தேவகந்தர்வர்களெனப்படுகிறார்கள். மனுஷிய கந்தர்வர்களுடைய ஆநந்தத்தில் நூறு மடங்குள்ளவர்கள். இப்படியே இனியும் முன்னிருப்பதை விட பின்வருவது நூறு மடங்கு அதிகம் என்று தெரிந்துகொள்ளத் தக்கது.

பதவுரை.

அத்.—चिरलोक लोकानां சிரலோகலோகாநாம்=வெகுகாலம் ஸ்திரமாயிருக்கிற

पितॄणां பித்ரூணாம்=பிதர் தேவதைகளின் மற்ற பதங்களுக்கு முன்போலவே அர்த்தம். பிதுர்க்களுடைய லோகம் வெகு காலமிருப்பதால் அவர்கள் சிரலோகலோகர்கள் எனப்படுகிறார்கள்.

5-வது வித ஆநந்தம்.

(19) ते ये शतं पितॄणां चिरलोकलोकानामानन्दाः। தே யே ஶதம் பித்ரூணாம் சிரலோகலோகாநாமாநந்தா: ।

(20) स एक आजानजानां देवानामानन्दः । ஸ ஏக ஆஜாநஜாநாம் தேவாநாமாநந்த: ।

(21) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥ 7 ॥ ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ॥ 7 ॥

பதவுரை.

आजानजानां ஆஜாநஜாநாம்=தேவலோகத்தில் பிறந்த

देवानां தேவாநாம்=தேவதைகளின். மற்ற பதங்களுக்கும் அர்த்தம் முன்போலவே.

ச-பா அஜானமென்பது தேவலோகம் அவ்விடத்தில் பிறந்தவர்கள் ஆஜானஜர்கள், ஸ்மிருதியிற் சொல்லிய கர்மங்களை விசேஷமாய்ச் செய்ததினால் தேவலோகங்களில் பிறந்தவர்கள்.

வி-வி:—பிதிர் லோகத்துக்கு மேற்பட்ட ஒரு தேவலோக விசேஷம் அஜான மெனப்படும். அவ்விடத்தி லுண்டானவர்கள் ஆஜானர்கள்.

வி:—(17) சிரலோக:—வெகு காலம் ஸ்திரமான லோகத்தை வர்சஸ்தலமாக உடையவர்கள், பிதுர்க்கள்.

(20) அஜாநஜ:—தேவலோகத்தில் பிறந்தவர்கள். ஸ்மிருதியிற் சொல்லிய கர்மானுஷ்டானத்தால் தேவஸ்தானத்தில் பிறந்தவர்கள்

ஆ:—(17) चिरलोक சிரலோக பிதிருக்களுடைய லோகம் வெகு கால மிருக்கிற படியால், அந்த லோகத்திலிருக்கிறவர்கள் எனப்படுகிறார்கள்.

(20) अजानदेवा: அஜாநதேவா: தேவகுலத்தில் பிறந்தும் [illegible] பெயர்களையுடையாதவர்கள்:

6-வது வித ஆநந்தம்.

அத்:—(22) ते ये शतमाजानजानां देवानामानन्दाः। தே யே ஶதமாஜாநஜாநாம் தேவாநாமாநந்தா:।

(23) स एकः कर्मदेवानां देवानामानन्दः। ஸ ஏக: கர்மதேவாநாம் தேவாநாமாநந்த:।

(24) ये कर्मणा देवानपियन्ति। யே கர்மணா தேவாநபியந்தி।

(25) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥ 8 ॥ ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ॥ 8 ॥

பதவுரை:—
(24) य யே=எவர்கள்
कर्मणा கர்மணா=கர்மங்களால்
देवान् தேவாந்=தேவதைகளை
अपियन्ति அபியந்தி=அடைகிறார்களோ மற்ற பதங்களுக்கு முன் போலவே அர்த்தம்.

ச—பா:—அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய கேவல வைதிக கர்மங்களால் தேவதைகளை அடைந்தவர்கள் கர்ம தேவதைகள்.

(வி-வி:—அஜான தேவதைகளின் போகத்தை விட உத்தமமான போகத்தை அடைய எவர்கள் வைதிக கர்மத்தை விசேஷமாக அனுஷ்டித்து தேவதைகளை அடைகிறார்களோ அவர்கள் கர்மதேவ என்கிற தேவதைகள்.

7-வது வித ஆநந்தம்.

(26) ते ये शतं कर्मदेवानां देवानामानन्दाः।

(26) தே யே ஶதம் கர்மதேவாநாம் தேவாநாமாநந்தா:।

(27) स एको देवानामानन्दः। ஸ ஏகோ தேவாநாமாநந்த:।

(25) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥ 9 ॥ ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ॥ 9 ॥

வி:—(23) கர்மதேவ:—அக்கினி ஹோத்திரம் முதலான கர்மாவால் இந்திரன் முதலான தேவர்களுடைய சாயுஜ்ஜியத்தை அடைந்தவர்கள்.

து:—(23) कर्मदेव கர்மதேவ:—யஞ்ஞம் முதலிய கர்மங்களில் சிருஷ்டியில் எவர்களுக்கு தேவபதவி கிடைத்ததோ அவர்கள் கர்ம தேவர்கள்.

அத்:—பதவுரை:—देवानां தேவாநாம்= 33 ஹவிசை புஜிக்கிறவர்களுடைய.

8-வது வித ஆநந்தம்.

(29) ते ये शतं देवानामानन्दाः । தே யே ஶதம் தேவாநாமாநந்தா:

(30) स एक इन्द्रस्य ऽऽनन्दः । ஸ ஏக இந்த்ரஸ்யாऽऽநந்த: ।

(31) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥ 10 ॥ ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ॥ 10 ॥

பதவுரை:— முன்போலவே இந்திரன் தேவதைகளின் ஸ்வாமி.

9-வது வித ஆநந்தம்.

(32) ते ये शतमिन्द्रस्यानन्दाः । தே யே ஶதமிந்த்ரஸ்யாநந்தா:

(33) स एको बृहस्पतेरानन्दः । ஸ ஏகோ ப்ருஹஸ்பதேராநந்த: ।

(34) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥ 11 ॥ ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ॥ 12 ॥

பிரஹஸ்பதி இந்திரனுடைய குரு.

பதவுரை:—முன் போலவே

வி:—(27) தேவ:—வஸு ருத்திரன் முதலான 33 ஹவிஸுக்களை புஜிக்கிறவர்கள். அதாவது 8 வசுக்கள், 11 ருத்திரர்கள், 12 ஆதித்தியர்கள், இந்திரன், பிரஜாபதி ஆக 33 தேவர்கள்.

(30) इन्द्रस्य இந்த்ரஸ்ய=தேவராஜா.

(33) बृहस्पतेः ப்ருஹஸ்பதே:=தேவகுரு

(36) प्रजापतेः ப்ரஜாபதே:—நான்கு முகத்தோடு கூடினபிரம்மா; தக்ஷர் முதலான பிரஜாபதிகள் அல்ல. ஏனெனின், பிரஜாபதி ஒருமையாயிருக்கிறது.

து:—देवानां தேவாநாம்=சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்திலேயே தேவபதவியை அடைந்து தத்துவாபிமானியாக இருக்கும் தேவர்கள்.

து:—(30) इन्द्रस्य இந்த்ரஸ்ய=(इदं + द्रावयतीति =इन्द्रः இதம்த்ராவயதீதி=இந்த்ர:) தக்ஷப்பிரஜாபதியின்

(33) बृहस्पतिः ப்ருஹஸ்பதி:—(बृहत्यासौ पतिश्च ப்ருஹத்யாஸௌ பதிஶ்ச=बृहस्पतिः ப்ருஹஸ்பதி:=இந்திரன்

(36) प्रजापति ப்ரஜாபதி=பிரஜோத்பத்தியை நியமனம் செய்கிற ருத்திரன்.

10-வது வித ஆநந்தம்.

அர்:—(35) ते ये शतं बृहस्पतेरानन्दाः । தெ யெ ஶதம் ப்³ருஹஸ்பதெ ராநந்தா³:।

(36) स एकः प्रजापते रानन्दः । ஸ ஏகொ ப்ரஜாபதெ ராநந்த³:।

(37) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥ 12 ॥ ஶ்ரொத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ॥ 13 ॥

பிரஜாபதி:—விராட்டு புருஷன். பதவுரை முன்போலவே.
ச:—பா:—பிரஜாபதி:—3

11-வது வித ஆநந்தம்.

(38) ते ये शतं प्रजापतेरानन्दाः । தெ யெ ஶதம் ப்ரஜாபதெ ராநந்தா³:।

(39) स एको ब्रह्मण आनन्दः । ஸ ஏகொ ப்³ரஹ்மண ஆநந்த³:।

(40) श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ॥ 13 ॥ ஶ்ரொத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய ॥ 13 ॥

பதவுரை.

ब्रह्मणः ப்³ரஹ்மண:=ஹிரண்யகர்ப்ப பிரம்மத்தின். மற்ற பதங்கள் முன் போலவே.

ச-பா:—எந்த இடத்தில் இந்த ஆநந்த பேதங்கள் ஒன்றாய் விடுகின்றனவோ, அதினாலுண்டாகும் தர்மமும், அதின் விஷய

---

(39) வி:—ब्रह्मणः ப்³ரஹ்மண:=பிரம்மத்தினுடைய. இவ்விடத்தில் பிரம்மசப்தமானது பிரம்ம விதாப்நோதி பரம் என்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட பிரம்மத்தைக் கூறுகிறது.

பிரம்மத்தின் ஆநந்தமானது தேயேசதம் என்கிற வாக்கியத்தால் கணக்கில் அகப்பட்டதென்று சங்கிக்கலாகாது. ஏனெனின், தேயேசதம் என்கிற வாக்கியத்தின் கருத்து அப்படியல்ல. அரைக்ஷணத்தில்

து:—(39) ब्रह्मणः ப்³ரஹ்மண:—சதுர்முக பிரம்மா.

இவ்விடத்தில் ஆநந்தத்தின் அதிகத்தையும் குறைவையும் சொல்லியதைக் கொண்டு ஞானபக்தி பலம் முதலியவைகளையும் அறிய வேண்டியது.

அத்:—மான ஞானமும், அதிசயமான காமமற்ற தன்மையும் எவ்விடத்திலிருக்கின்றனவோ எவ்விடத்தில் இந்த ஹிரண்ய கர்ப்பனிருக்கிறானோ, அவனுடையது இந்த ஆநந்தம். இந்த பிரம்மா 3 லோகங்களையும் சரீரமாயுடையவன். சமஷ்டி வியஷ்டி சம்சார மண்டலத்தில் வியாபிக்கிறவன். சுரோத்திரியனையும், பாபமற்றவனையும், காமமற்றவனையும், இருக்கிறவன் ஆநந்தத்தை பிரத்தியக்ஷமாய் அடைகிறான். ஆகையால் இம்மூன்றும் சாதனங்கள் என்று தெரியவருகிறது. இவைகளுக்குள் சுரோத்திரியனா யிருப்பதும் பாபமற்ற தன்மையும் சாதாரணம், காமமற்றிருப்பதுமிகவும் விசேஷமான சாதனம் என்று தெரியவருகிறது. காமமற்ற சுரோத்திரியனால் பிரத்தியக்ஷமாய் அறியக்கூடிய ஹிரணிய கர்ப்பாநந்தம் பரதாநந்தத்தின் ஸ்வல்பபாகம்

एतस्यैवाऽऽनन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति

ஏதஸ்யைவாऽऽநந்தஸ்யாந்யாநி பூதாநி மாத்ராமுபஜீவந்தி ।

அதாவது:—இந்த ஆநந்தத்தின் ஸ்வல்ப பாகத்தைக் கொண்டு இதர பூதங்கள் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவென்பதாய் வேறு (த-வு) சுருதி சொல்லுகிறது.

வி:—வெகு யோஜனை தூரம் போகிற சூரியனைக் குறித்து அம்புபோல் போகிறான் என்று சொல்லுவதானது மெள்ள போகவில்லை என்கிற கருத்துடனே தவிர அம்புக்குச் சமானம் என்கிறது கருத்தல்ல. அப்படி தேயேசதம் என்கிற வாக்கியத்துக்கும் சதுர்முக பிரம்மாவின் ஆநந்தத்தைவிட அதிக ஆநந்தமுள்ளதென்பதே கருத்தே யொழிய கணக்கில் அகப்பட்டதென்பது கருத்தல்ல.

இப்படிப்பட்ட ஆநந்தமயன் **योवेदनिहितंगुहायां** யோவேத நிஹிதம்குஹாயாம் என்கிற வாக்கியத்தால் ஹிருதய குஹையில்வாஸம் பண்ணுகிறதாக உபாசிக்கத் தருந்தவனென்று சொல்லப்பட்டான், அவன் எப்படிப்பட்ட சரீரத்தை உடையவன், என்ன தேவதை என்கிற கேள்விகளுக்கு உத்தரம் கூறப்படுகிறது.

सः यः चायंपुरुषे यश्चासावादित्ये एषोऽन्तरादित्ये ।

ஸயஶ்சாயம் யஶ்சாஸௌ ஆதித்யே ஏஷோऽந்தராதித்யே ।

எவன் ஆதித்திய மண்டலத்தில் ஸ்வர்ணமயனான புருஷனைக் காணப்படுகிறானோ என்கிற வாக்கியத்தில் சொல்லியபடி ஆதித்தியமண்டல மத்தியில் இருக்கிறவனாகவும் திவ்விய சரீரத்தோடு கூடினவனாகவும் இருக்கிற புண்டரீகாக்ஷன் எவனோ அவனே ஹிருதயகுஹை

ப்ரமாண வாக்கியம்:—

तम आख्यमनुत्थानं विदुषां नियमेनतु ।
स्यादेवमोक्षस्तत्रापि ह्यानन्दस्यविचित्रता ।
यस्तुसाधुगुणैर्युक्त स्तस्यैवाप्यखिलामही ।
त्रेतायुगे चक्रवर्ती यदामुक्तस्तुसंसृतेः ।
अधीतिफलपूर्णत्वा दाध्यायकइतीरितः ॥
स एव विष्णुनायुक्तो गच्छतीतियुवास्मृतः ।
एकानन्दस्वरूपो सोमानुषोमुक्तइष्यते ।
तस्माच्छतगुणानंदा गन्धर्वामानुषात्मकाः ।
मुक्ताःश्रुतिफलंप्राप्तास्ततः कामाहतास्तथा ।
तेभ्यःशतगुणानन्दा देवप्रेष्यास्तुमुख्यतः ।
एतेहि देवगंधर्वामुक्तेभ्यस्तेभ्य एवच ।
शताधिकाहिपितरस्तेभ्य आजानदेवताः ।
अनाख्याता देवतास्तु जातादेवकुलेचयाः ।
अजानदेवतास्ताहि ताभ्योग्र्याःकर्मदेवताः ।
बाल्याद्याअंतराप्राप्त देवताःकर्मदेवताः ।
ताभ्यश्चतात्विकादेवाः सृष्ट्यादौदेवतांगताः ।
तेभ्योदक्षश्चेंद्रनामासहेन्द्रं रावयप्तुरा ।
तस्माद्बृहस्पतिर्नाम महेन्द्रत्वात्पुरंदरः ।
तस्मात्प्रजापतिर्मुक्तो रुद्रःप्रजनतेशिता ।
तस्माद्ब्रह्मा शतगुणाः क्रमेणोक्तेनतेखिलाः ।
अथवासहस्रगुणिताअनंत गुणितास्तथा ।
परिमाणेशतगुणे ष्यानंदस्फुटतावशात् ।
यथादीपाच्छतगुणाप्य ग्निज्वालानदीपवत् ।
स्फुटीभवेद्यथैवाग्नि र्बहुलैःपिनसूर्यवत् ।
यथैवसूर्याद्द्विगुणश्चंद्रोनैवस्फुटीभवेत् ।
उत्तरेषामुत्तरेषां गुणाएवमातस्फुटाः ।
प्रतिबिंबायतःपूर्वे ब्रह्मांतानानरादयः ।
अतोस्पष्टस्वरूपास्ते स्फुटरूपास्तथोत्तराः । (यजुःसंहिता)

தம ஆக்யமநுத்தாநம் விதுஷாம் நியமேநது ।
ஸ்யாதேவமோக்ஷஸ்தத்ராபி ஹ்யாநந்தஸ்யவிசித்ரதா ।
யஸ்துஸாதுகுணைர்யுக்த ஸ்தஸ்யைவாப்யகிலாமஹீ

வி-வி:—சாம்சாரிக ஆநந்தம் ஹிரண்யகர்ப்பாநந்தத்தில் முடிவு பெருகிறது. மேற்சொல்லியபடி சுரோத்திரியனிடத்தில் சகல ஆநந்தங்களும் ஏற்படுவதால்

सोऽश्नुते सर्वान्कामान्सह

𑌸𑍋𑌽𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌸𑌹

என்கிற முதலாவது அநுவாக்கியத்தின் வசனத்துக்கு அர்த்தம் வெளியாக்கப் பட்டதாக ஆகிறது.

பிரம்மா நந்தம்.

(வி-வி:—இவ்விதமாக ப்ரமாநந்தத்துக்குத் துவாரம்போலிருக்கிற சம்சாரிக ஆநந்தத்தின் ஆதிக்கியும் சுருதியாலும், சுரோத்திரியனுடைய பிரத்தியக்ஷானுபவத்தாலும் காட்டப்பட்டது. இனி போதிக்கவேண்டிய பிரம்மாநந்தத்தைக் காட்டுகிருர்.

து:—[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible]
[illegible]
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ॥

(𑌯𑌜𑍁𑌃𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾)

அத்:—(41) स य श्चायं पुरुषे । ஸ யஶ்சாயம் புருஷே ।

(42) यश्चासावादित्ये । யஶ்சாஸாவாதித்யே ।

(43) सएकः ॥ 14 ॥ ஸ ஏக: ॥ 14 ॥

வி:—யில் வசிக்கிறவனுகவும் விஞ்ஞானமயகோசத்தைவிட ஆந்தரனுகவும் இருக்கிறன். ஆகவே செந்தாமரைப் பூபோன்ற கண் முதலிய அங்கங்களோடு கூடின நாராயணன் என்று அர்த்தம்.

ஹிருதய குஹையிலிருக்கிற நாராயணனை அப்படிப்பட்ட சரீரத்தோடு கூடினவரென்று தியானம் செய்யவேண்டுமென்பது முக்கிய கருத்து.

இவ்விடத்தில் सच्चत्यच्चाभवत् ஸச்சத்யச்சாபவத்= சத்தாகவும் தியத்தாகவும் ஆய்விட்டது என்கிற சுருதியினல் நாராயணனை சிதசித் சரீரகனுக அனுசந்தானம் (தியானம்) பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. சத்தியம் ஞானம் என்கிற வாக்கியத்தால் நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தை தியானம் பண்ணவேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்த ஸ்வரூப தியானமானது ஆதித்தியமண்டலத்தின் மத்தியில் இருக்கிறவராயும், புண்டரீகாக்ஷகராயும் இருக்கிறர் என்கிற தியானமாக ஆகிவிட்டது.

जीवमुख्यप्राणलिंगान्नेतिचेन्नोपासात्रैविध्यादाश्रितत्वादिहतद्योगात् ।

ஜீவமுக்யப்ராணலிங்காந்நேதிசேந்நோபாஸாத்ரைவித்யாதாஶ்ரிதத்வாதிஹதத்யோகாத்

என்கிற பிரம்மசூத்திரத்தில் பாஷ்யகாரர் இந்த மூன்று விதமான பிரம்மத்தியானமானது வேறு பிரகரணங்களிலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது என்றும்,

சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் பிரம்மம் என்கிற இடங்களில் ஸ்வரூப தியானத்தையும்,

தத்சிர்ஷ்ட்வாததேவ அனுப்பிராவிசத் ததனுபர்விச்யஸச்சதியச்சாபவத் என்கிற இடங்களில் போக்தாவை சரீரமாக உடையவராகவும் போக்கியங்கள் போகத்தின் உபகரணங்கள் இவைகளை சரீரமாக உடையவராகவும்இருக்கிறர் என்கிற தியானத்தையும், சொல்லியிருக்கிறர்.

இந்தப்படி இவரை அடைவதில் உபாயத்தைச் சொல்லி उताविद्वानमुंलोकप्रेत्य உதாவித்வாநமும் லோகம் ப்ரேத்ய=முதலிய வாக்கியத்தினல் கூறப்பட்ட பிரச்னங்களுக்கு உத்தரம் கூறுகிறர் இவ்விடத்தில்

அந் :—பதவுரை.—

(38) पुरुषे புருஷே=புருஷனிடத்தில்

अयं அயம்=இந்த (ஆநந்த ஸ்வரூப பரமாத்மா)

यः யஃ=எவனோ

सः च ஸஃ ச=அவனும்

(39) आदित्ये ஆதித்யே=சூரியனிடத்தில்

असौ அஸௌ=இவன்

यः च யஃ ச=எவனோ

(40) सः ஸஃ=அவன்

एकः ஏகஃ=ஒருவனே

ச-பா:—

சமுத்திரத்தின் ஜலம் போல் ஆநந்தம் பரவியும் ஒன்றாகியும் விடுகிறது. இந்த பரமாநந்தம் ஸ்வாபாவிகம், அத்வைதமாயிருப்பதால் (வேறு ஒன்றினாலும் ஏற்படாததினால்) ஆநந்தம், ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கிறவன் என்கிற பேதமே யில்லை, இந்த மிமாம்சை (விசாரத்தின் பலம்) உபசம்ஹாரம் பண்ணப் படுகின்றது.

து:—(41)அ—கை:— இவ்விதமாக பிரம்மத்தின் லக்ஷணம் எந்த வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டதோ அந்த வாக்கியத்திலுள்ளசத்திய, ஞான, அநந்த என்கிற பதங்களின் அர்த்தம் आत्मान आकाशः ஆத்மன ஆகாசஃ=முதல் ஆறு பிரகரணங்களில் விவரிக்கப்பட்டது.

योवेदनिहितंगुहायां யோவேத நிஹிதம் குஹாயாம்=என்கிற இடத்தில் எதை அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்டிருந்ததோ அதை असत्ब्रह्म அஸத்ப்ரஹ்ம=என்கிற சுலோகத்தில் ஜீவனுடைய ஹிருதயத்திலிருக்கிற பரமேசுவரனை விட ஜீவன் வேறு என்பதாய்ச் சொல்லப்பட்டது.

பிறகு அனுப்ரசனங்களால் ஞானியின் சர்வ காமயோகம், सोऽश्नुते ஸோ஽ச்நுதே=என்பதினால் சொல்லப்பட்டது.

सैषानंदस्य ஸைஷாநந்தஸ்ய=என்பதினால் எல்லா ஞானிகளுக்கும் சுகம் ஒரே மாதிரியா, அல்லது அதில் தாரதம்மிய மிருக்கிறதா என்கிற கேள்விக்கு உத்தரம் கூறப்பட்டது.

उदरंअंतरंकुरुत உதரமந்தரம் குருத=என்பதினால் பிரம்ம ஞானமாவது பகவானுடைய ரூபம் முதலியவைகளில் பேதத்தைப் பார்ப்பதினால் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லி யிருந்தது. ஜீவனைவிட பிரம்மம் வேறு என்று அறிவதினால்தான் புருஷார்த்தம் சித்திக்கும். வேறு விதமாகச்சித்திக்கமாட்டா தென்பதாய் सयश्च ஸயச்ச என்பதினால் இப்போது சொல்லுகிறார்.

எவன் ஹிருதயாகாசத்தில் இருந்து, ஆகாசாதி காரியங்களை சிருஷ்டித்து, அன்னமயம் வரையி லுள்ளவைகளை பிரவேசித் தானோ அவனே ஸ: ய: ஸ: ய: = என்பதால் கூறப்படுகிறான். இவன் யாரெனின் புருஷனிடத்திலும் ஆதித்தியனிடத்திலும் சுரோத்திரிய னுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகிற பரமாநந்த மிருக்கிறதோ எதினுடைய ஸ்வல்ப பாகத்தால் பிரம்மா முதலான பிராணிகள் ஜீவிக்கிறார்க ளோ, यश्चासौ आदित्ये யஶ்சாஸாவாதித்யே என்பதால் எவன் கூறப் படுகிறானோ அவன் வெவ்வேறு இடங்களி லிருக்கிற கடாகாச மும் மஹாகாசமும் ஒன்றா யிருப்பது போல் ஒருவனே.

ஆக்ஷேபம்:—இந்த பரமாத்துமாவை புருஷனிடத்திலிருக்கிற தாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. இது சரியன்று. இன்ன விடத்திலி லிருக்கிறதாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. வேறு சுருதியில் வல துகண்ணில் இருக்கிறதாகச் சொல்லியதே சரியானது. இதுவே பிரசித்தம்.

உத்தரம்:—இந்த ஆக்ஷேபம் யுக்த மன்று. பிரகிருத பிரகர ணம் பரமாத்மாவை கூறுகிறது (ஆ:—அத்தியாத்ம அதிதைவத உபாசனை உத்தேசிக்கப் பட்டிருந்தால் ஆக்ஷேபம் சங்கதமாயிருக் கும். ஆனால் அது உத்தேசிக்கப்படவில்லை). பிரகாணம் பரமாத் மாவைக் கூறுகிறதென்பது अदृश्ये அத்ருஶ்யே=(பார்க்கப்படாதது) अनात्म्ये அநாத்ம்யே ( ) भीषा ऽस्माद्वातः पवते பீஷாऽஸ்மாத்வாத: பவதே (இவனுடைய பயத்தால் வாயு வீசுகிறான்) सैषाऽऽनन्द स्य मीमांसा ஸைஷாऽऽநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா (இதுவே ஆநந்தத்தின் விசாரம்) என்கிற சுருதிவசனங்களால் தெரியவருகிறது. பிரகிருத மா யிராததைப்பற்றிச்சொல்லுவதும் யுக்தமன்று. பரமாத்ம ஞான ந் தான் இவ்விடத்தில் உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பரமாத்மா सएकः ஸ ஏக: என்பதால் கூறப்பட்டிருக்கிறார்.

து:—(41)स: ஸ:=रसं ह्येवायं लब्ध्वानंदी भवति ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி=என்கிற இடத்தில் எவருடைய பிரசாதத்தால் பிரம்மாதிக ளுக்கு ஸ்வரூபாநந்தம் கிடைக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட பிரசித்தமான

यः च अयं ய: ச அயம்=யாதொருவன்

पुरुषे புருஷே=சகலமான மனுஷிய ஜீவர்களுடைய சமூக த்தில் இருக்கிறானோ

(42) यःचासौ आदित्ये ய: சாஸாவாதித்யே=ஆதித்தியன் முத லான தேவதைகளில் எவனிருக்கிறானோ

(43) स एकः ஸ ஏக: = அவன் ஸ்வாதந்திரியம் முதலிய சகல குணங்களுடன் கூடினவன், சர்வோத்தமன்.

அத்:—ஆக்ஷேபம்:—ஆநந்தத்தின் விசாரம் பிரகிருதம். அதன் பலம் உபசம்ஹரிக்கத் தக்கது.

உத்தரம்:—அபின்னமாயும், ஸ்வாபாவிகமாயு மிருக்கிற ஆநந்தம் பரமாத்மாவே; விஷய விஷயீ (ஜீவன்) சம்பந்தத்தால் ஏற்படுவதன்று. புருஷனிடத்திலும் ஆதித்தியனிடத்திலும் இருக்கிறவன் ஒருவனே என்று சொன்னதும் அனுபவமான யுக்தியே. ஏனெனின் பல இடங்களில் இருகிக்கிறுர் என்கிற ரூபத்தை அது நீக்கிவிடுகின்றது.

ஆக்ஷேபம்:—சூரியனிடத்தி லிருக்கிறதாகக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னது வியர்த்தம் தானே.

உத்தரம்—வியர்த்தமன்று; ஏனெனின் சிரேஷ்டம், சிரேஷ்டமில்லாமை இவைகள் இல்லை என்பதைக் காட்டுவது உத்தேசம் மூர்த்தா மூர்த்தஸ்வரூபமான துவைதத்தை உத்தேசித்து சூரியனிட மிருக்கிறவன் சிரேஷ்டன். புருஷனிட மிருக்கிற விசேஷத்தை விலக்கிப்பார்த்தால், பரமாநந்த ரூபமாய் எல்லாம் சமம். சிரேஷ்டமானதும் ஒன்றுமில்லை. அதை அடைந்தவன் அபயஸ்திதியை அடைகிறுன்.

வி-வியாக்கியானம்.

(39) புருஷ வாராவஸ=சப்தம் அறியவேண்டும் என்பதாய் இச்சிக்கிற மனுஷியன்உத்தேசிக்கப்படுகிறுன். அவனிடத்தில் எந்த ஆநந்தமானது இருக்கும்.

ஸ: அய் ஸம்ஶயம்=அது இருக்கிறது என்பது யுக்தியாலும் அனுபவத்தாலும் பிரசித்த மென்பதை ஸ: அயம் இந்த பதங்கள் காட்டுகின்றன.

யுக்தியாவது:—யாஞ்ஞவல்கியர்மைத்திரேயரைப் பார்த்து சொல்லும்போது ஆத்மாவினிடத்தில் இருக்கிற பிரீதியால்தான் சகலமும் பிரியமாகிறது என்று சொல்லி யிருக்கிறுர். இதனுல் ஆத்மா ஆநந்த ரூபம் என்று தெரியவருகிறது.

அனுபவம்:—நான் எப்போது மிருக்கிறேன்; ஒருக் காலத்திலாவது "நான் இல்லை" என்பதாய் அறிகிறதில்லை.

ச்வ=இச்சிக்கிற புருஷனுக்கு ஸஜாதீயமானபிராணிகளிடத்திலிருக்கிற ஆநந்தத்தையும் இந்த சப்தம் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறது இதனுல் ஆத்தியாத்மிக ஆதிபௌதிக சகல ஆநந்தமும் கிரகிக்கப்பட்டதாக ஆய்விட்டது.

(40) வேதத்தில் விசேஷமாய் இந்த அந்த சப்தங்கள் பிரத்தி அத்:—யக்ஷ அப்பிரத்தியக்ஷங்களைக் கூறுகின்றன. அப்படியே இவ் விடத்திலும் பரோக்ஷமான சூரிய தேகத்திலிரு கிற ஆநந்தத்தை அஸௌ என்கிற சப்தம் கூறுகிறது.

ஏவ=ஆதித்தியனுக்கு ஸஜாதீயமான தேவதைகளுக் குள்ளிருக்கும் ஆநந்தமும் காரத்தால் சேர்த்து அறியத்தக்கது. அதி தைவிக சர்வ ஆநந்தமும் கிரகிக்கப் பட்டதாக ஆகிறது.

(40) அத்தியாத்ம அதிபௌத. அதிதைவ சர்வ உபாதிகளிலும் யாதொரு ஆநந்தமுண்டோ. அதெல்லாம் ஸ்வரூபித்ததில் என்றே. வெவ்வேறென்று. மானுஷாநந்தம், தேவாநந்தம் என்பதெல் லாம் உபாதி பேதத்தால் பேதமாகத் தோன்றும் ஆநந்தம். கடா காசம், மடாகாசம், என்பதுபோல் உபாதி பேதத்தால் தாரதம்மி யம்ஏற்படுகிறது. அப்படியே அகண்டை கரசமான பிரம்மா நந்த மும் பிரம்மாமுதல் ஸ்தாவரம் வரையிலுள்ள உபாதி பேதத்தால் வெவ்வாறுகத் தோன்றுகிறது. சமுத்திரம்போ லிருக்கிற அகண் டை கரஸமான ஆநந்தத்துக்கு ஜலபிந்துக்கள் போல் ஹிரணிய கர்பபதாதிகளின் ஆநந்தங்க ளிருக்கின்றன இந்த ஒரே ஆநந்தம் அறிய இச்சையுள்ளவனுல் அறியத்தக்கது என்பது மீமாம்சையின் விசாரத்தின்) தீர்மாணம்.

ஆநந்த பலன்.

வி-வி:—முன் சொன்ன ஆநந்தத்தின் பலனை சுருதி கூறு கிறது.

ச-பா:—இருக்கிறுரு இல்லையா என்கிற அனுப்பிரச்னத்துக்கு உத்தரம் கூறப்பட்டது. காரியத்தைச் செய்வதினுலும் (VI) ரஸ (ஆநந்த) ரூபமாயிருப்பதினுலும் (VII-2) ஸ்வாசமாகிற காரியத்தைச் செய்வதினுலும் (VII-3) அபயஸ்தானமாக இருப்பதினு லும் (VII-4) பயத்தைக் காட்டுகிறதினுலும் (VIII-1) ஆகிய இந்த உபபத்திகளால் ஆகாசாதிகளுக்குக் காரணமான பிரம்மம் இருக்கி றதென்றே முதலாவது கேள்விக்கு உத்தரம் தீர்மானிக்கப் பட்டது. வித்வானும் அஞ்ஞானியும் பிரம்மத்தை அடைகிறுரு, அடைய வில்லையா வென்பவை இரண்டு பிரச்னங்கள். வித் வான் அடைகிறுரு, அடையவில்லையா வென்பது கடைசியான கேள்வி. மத்தியிலிருக்கிற கேள்விக்கு கடைசியான கேள்விக்கு உத்தரம் கூறுவதாலேயே உத்தரம் சொல்லப்பட்டதாக ஆய்விடும். ஆகையால் இதன் விஷயமாய் உத்தரம் சொல்ல வேறு பிரயத்தினம் வேண்டியதில்லை.

தி:—(44) सयएवं वित् । ஸய ஏவம் வித் ।

(45) अस्मा ल्लोकात् प्रेत्य । அஸ்மால்லோகாத் ப்ரேத்ய ।

(46) एतमन्नमयमात्मानमुपसंक्रामति । ஏதமந்நமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி ।

(47) एतं प्राणमयमात्मानमुपसंक्रामति । ஏதம் ப்ராணமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி ।

(48) एतं मनोमयमात्मानमुपसंक्रामति । ஏதம் மநோமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி ।

(49) एतं विज्ञानमयमात्मानमुपसंक्रामति । ஏதம் விஜ்ஞாநமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி ।

(50) एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रामति ॥15॥ ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி ॥ 15 ॥

பதவுரை:—

(44) यः யஃ=எவன்
एवं वित् ஏவம்வித்=இப்படி அறிகிறானோ
सः ஸஃ=அவன்
(45) अस्मात् அஸ்மாத்=இந்த
लोकात् லோகாத்=உலகத்தினின்றும்
प्रेत्य ப்ரேத்ய=வெளிச்சென்று (பிராணமடைந்தபின்)
(46) एतं ஏதம்=இந்த
अन्नमयं அந்நமயம்=அன்னமயமான
आत्मानं ஆத்மாநம்=ஆத்மாவை
उपसंक्रामति உபஸங்க்ராமதி=அடைகிறான்.

(47) இந்த பிராணமய ஆத்மாவை அடைகிறான்
(48) இந்த மனோமய ஆத்மாவை அடைகிறான்
(49) இந்த விஞ்ஞானமய ஆத்மாவை அடைகிறான்
(50) இந்த ஆனந்தமய ஆத்மாவை அடைகிறான்.

ச-புரா:—

(44) எவனொருவன் பிரம்மத்தை உயர்வு தாழ்வு என்கிற பேதத்தை விட்டு முன் சொன்னபடி அறிகிறானோ, "நான் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம்" என்பதாயும் அறிகிறானோ

ஏவம் இந்த சப்தம் பிரகிருத விஷயத்தைக் கூறுகிறது.

ஸ: ஸஃ=அவன்

(45) இந்த லோகத்தை விட்டு வெளிப்பட்டு, இந்த லோகம் பார்க்கப் படும் பார்க்கப்படாமலுமிருக்கிற விஷயங்களின் சமுதாயம்.

(46) இந்த லோகத்தை விட்டு, மறுபடியும் வந்து, ஆசையற்றவனாகி, முன் கூறப்பட்ட அன்னமய ஆத்மாவை அடைகிறான். விஷயங்களை அன்னமயமான பிண்டஸ்வரூபத்தை விட வேறாக பார்க்கிறதில்லை. சகல ஸ்தூல பதார்த்தங்களும் அன்னமயமான ஆத்மா வென்றே பார்க்கிறான் என்பது அர்த்தம்.

(47) பிறகு சகல அன்னமயத்துக்குள் இருக்கிறதாயும், பிரிப்படாமலு மிருக்கிற, பிராணமயத்தைப் பார்க்கிறான்.

(48-50) பிறகு மனோமய, விஞ்ஞானமய, ஆநந்தமய ஆத்மாவைப் பார்க்கிறான்.

வி:—यः एवंवित् अस्माल्लोकात्प्रेत्य ।

யஃ ஏவம்வித் அஸ்மால்லோகாத்ப்ரேத்ய

என்கிற வாக்கியத்தினால் எல்லா பிரம்மவித்துக்களுக்கும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் சொல்லப்பட்டதாக ஆய்விட்டது.

து:—(44) यः एवंवित् யஃ ஏவம்வித்=அந்த அதிகாரி இப்படி அறிகிறானோ ஜீவர்களை தாரதம்மியமாக அறிகிறானோ

(45) ஸ ஸஃ=அவன்

अस्मात् लोकात् அஸ்மாத் லோகாத்=பஞ்ச பூதங்களால் ஏற்பட்ட தேகத்தினின்றும்

प्रेत्य ப்ரேத்ய=வெளிப்பட்டு.

(46) एतं अन्नमयं आत्मानं ஏதம் அன்னமயம் ஆத்மாநம்=இந்த அன்னமய னென்கிற அநிருத்த பரமாத்மாவை

उपसंक्रामति உபஸங்க்ராமதி=அடைகிறான். இப்படியே பிரத்யும்ன முதலிய, பிராணமய சப்தங்களால் கூறப்பட்ட ரூபங்களையும் அடைகிறான் என்று அர்த்தம்.

பிரமாண வாக்கியம்:—

பிறகு அதிர்சியமாகவும், அமூர்த்தமாயும், வர்ணிக்கத்தகாத தாயும், ஆதாரமற்றதாயு மிருக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில் அபயத் தையும், ஸ்திரமான ஆதாரத்தையும் அடைகிறான்.

வி-வியாக்கியானம்.

(44) य: யஃ=எந்த புருஷன்மேற்சொல்லிய கிரமப்படி நிஜ மான ஆநந்தத்தை அறிகிறானோ, அவன் அந்த கிரமப்படியே அந்த ஆநந்தத்தை அடைகிறான்.

சத்திய ஞானாதி ரூபமான பிரம்மம் தன்னுடைய மாயா சக்தி வசத்தால் ஆகாசம் முதல் நம்முடைய தேகம் வரையிலுள்ள ஜகத்தை சிருஷ்டித்து, தேகாதி பஞ்சகோசங்களாகிற குஹையில் பிரவேசித்தது போல் இருக்கிறது. உபாதியற்றதாக சாக்ஷாத் கரிக்கத்தக்கதாயு மிருக்கிறது. அது அகண்டைகரஸமான பர மாநந்த ரூபம். இதுதான் முன் சொன்ன கிரமம். இந்த பிரகா ரமாக அறிந்தவன் ஆநந்தத்தை அடைகிற விஷயத்தில் கிரமம் கூறப்படுகிறது.

போக்தா (ஜீவன்) போக்கியம் (வஸ்து) என்பதாய் இரண்டு விதமாக ஜகத்து பிரம்மாவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. போக்தா என்பது பிரத்தியக் சைதன்னிய ரூபமான ஆத்மா முதல் தேகம் வரையில் நான் என்கிற ஞானத்துக்கு விஷயமான ஜகத்தின் பாக மாம்.

வி:—आनन्दमयमात्मान मुपसंक्रामति ।

ஆநந்தமயமாத்மாந முபஸங்க்ராமதி

என்கிற வாக்கியத்தால் முக்திதசையில் உபாசகனான ஜீவன் போக்தா வென்றும் உபாஸியமான பிரம்மம் போக்கியமென்றும் கூறியிருப் பதால் முக்தியில் ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றாய்விடுகிற தென்கிற பக்ஷம் தள்ளப்பட்டதாக ஆய்விட்டது.

एतमन्नमयम् ஏதமந்நமயம்முதலிய ஐந்து பரியாயங்களிலும் இருக்கிற ஏதத் சப்தமானது பரமாத்மாவைக் கூறுகிறது.

து:—यत्प्रसादात्स्वरूपाप्तिः ब्रह्मादीनांसमंततः ।
सविष्णुःसर्वजीवेषुनृषुदेवेषुचस्थितः ।
एकएवमहायोगी निर्विशेषोऽखिलैर्गुणैः ।
सर्वोत्तमःसपूर्णश्च तमेवंवेदयःपुमान् ।
जीवांश्चतारतम्यस्था न्सगच्छेत्पंचरूपिणं ।
विष्णुंनपुण्यपापेच तस्यानिष्टंकदाचन ।
प्रियाप्रियेषुतज्ज्ञानो ह्यास्तृणोति यतोनृषु ॥ (यजुःसंहिता)

அர்த்:-தேகத்துக்கு வெளியே இது என்கிற ஞானத்துக்குவிஷயமான, புத்திரன் பாரியை முதலான ஜகத்தின்பாகம் போக்கியமாம். இவர்களுடைய சுகதுக்கங்களால் நான் சுகி துக்கி என்கிற அறிவினால் இவர்கள் விஷயத்தில் ஆத்ம சப்தத்தை உபயோகிக்கிறது வழக்கமானாலும், புத்திரன் முதலானவர்கள் தன்னைவிட வேறு என்பது ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால், ஆத்ம சப்த பிரயோகம் கௌணமே, முக்கியமன்று, என்று நினைத்து சுருதியானது அவர்களிடத்தில் தோன்றும் ஆத்ம புத்தியை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு அன்னமய ஆத்மாவை உபதேசிக்கிறது.

(45) பிரம்மத்தை அறிய இச்சிக்கிறவனும் இதை அறிந்து இந்த லோகத்தினின்றும் அதாவது இது என்கிற ஞானத்துக்கு விஷயமான புத்திரன் முதலானவர்களிடமிருந்து வெளிச்சென்று, திரும்பி அவர்களிடம் ஆசையற்றவனாகி,

---

வி:—அன்னமய பிராணமய மனோமய விஞ்ஞானமய சப்தங்கள் அவைகளை சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவைக் கூறுகின்றன.

இவ்விடத்தில் வியாசாரியர் எல்லா வித்வான்களும் இந்தலோகத்தினின்றும் லோகாந்திரம்போய் அன்னமய முதலிய சமஷ்டி வியஷ்டி விபூதிகளை உடையவராகவும் மிகுந்த ஆநந்தமுள்ளவராகவும் முக்தர்களால் அநுபவிக்கத் தகுந்தவராகவும் இருக்கிற பரமாத்மாவை போக்தாவாக இருந்துகொண்டு அநுபவிக்கிறபடியால் கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லப்பட்டதாக ஆய்விட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

अभयंप्रतिष्ठांविन्दते अथसोभयं गतोभवति ।

அபயம்ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே அதஸோபயம் கதோபவதி।

என்று சொன்னவிஷயத்தில் சாக்ஷியாக இந்த சுலோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

8-வது அநுவாகம்

மூற்றிற்று.

து:—யஸ்ஸர்வஸாக்ஷஸ்ஸர்வவாக்ஷி: ஸர்வஹார்தீநாம்ஸ்ம்தத:।
ஸவிஷ்ணு:ஸர்வஜீவேஷு நீயேஷ்வேஷ்வஸ்தித:
வசகவசரஸ்மாயோகீநிஷு ஸேவேஷாவேஷேஷு ஸேஷ:
ஸர்வாத்மஸ்ஸர்வஜுஷ்டதஸேவஷ்வஷயஸ்வேஸ்ஸ। ।
ஜீவாம்ஸ்தாாதஸ்ருஷ்ய நஹவேஷு தம்ஸ்வாவிஷ்ணம்।
விஷ்ணும் நவம்ஸ்ஸ்வாஸேவதஸ்நிஷேகஸ்வந।
விப்ரவிப்ரேஷ்டஜ்ஞாநீஸ்ஸ்வஸ்ரேஷ்ணாதியதேஷ்வேஷ்ட। (யஜுஸ் ஸம்ஹிதா)

அர்:-(46) சுருதி கூறும் அன்னமயத்தை அடைகிறான். புத்திராதிகளின் சுகதுக்கங்கள் தன்னுடையவை என்கிற அபிமானத்தை விட்டு, எல்லாம் அன்னமயம் மட்டுமே என்பதாய் அறிகிறான் என்று அர்த்தம்.

(47-48) இப்படியே பிராணமயாதிகளை அடைகிறான் என்பதையும் அறிய வேண்டியது.

(50) ஆநந்தமயத்தை அடைந்து அவ்விடத்திலும் பிரியம் முதலிய நான்கையும் கிரமமாக விட்டு விட்டு, பிரம்மபுச்சம் என்பதாய் கூறப்பட்ட அகண்டைகரஸத்தில் முடிவு பெறுகிறான்.

ச-பா:—இவ்விடத்தில் கொஞ்சம் விசாரிக்கத் தக்கது.

ஆக்ஷேபம் (1) एवंवित् ஏவம்வித் என்பவன் யார்?

(2) எப்படி சங்கிரமணம் (அடைதல் போய் சேருதல்) ஏற்படும்?

சேருகிறவன் பரமாத்மாவை விட வேறான ஒருவனா? அல்லது பரமாத்மாதானா?

உத்தரம்:—பரமாத்மாவை விட வேறு என்று சொன்னால் சுருதி விரோதம் வரும். சுருதிகளாவன:—

(1) तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्

(1) தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத்

அதாவது:—அதை சிருஷ்டித்து அதையே அனுப்பிரவேசித்தது என்று தைத்திரீய (VI-18 & 19) சுருதி சொல்லுகிறது.

(2) अन्योसावन्योहमस्मीति नसवेद (बृ-I-4-10)

(2) அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மீதி நஸவேத (ப்ரு I-4-10

அதாவது:—அவன் வேறு, நான் வேறு என்பதாய் அறிகிறவன் அறிந்தவனல்ல. என்பதாய் சுருதி சொல்லுகிறது.

(3) एकमेवाद्वितीयं (छा--VI-2-1) तत्वमसि (छा-VI-8-7)

(3) ஏகமேவாத்விதீயம் (சா VI-2.1) தத்வமஸி (சா VI (8-7)

அதாவது:—ஒன்றே இரண்டற்றது அது நீயாயிருக்கிறாய் என்பதாய் சாந்தோக்கிய சுருதி சொல்லுகிறது.

அவனே ஆநந்தமய ஆத்மாவை அடைகிறான் என்று சொன்னால், அவனே கர்த்தாவாக வேண்டும், அவனே கர்மமாக வேண்டும். இது பொருந்தாது. மேலும் பரமாத்மாவைசம்சாரியாக்கிறதாயிருக்கும். அல்லது பரமாத்மா இல்லை என்று முடியும்.

அவன் பரமாத்மாவே. ஏனெனின் பரமாத்மாவுடன் ஒன்றாய் விடுவதே உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அத்-ब्रह्मविदाप्नोति परम् ப்ரஹ்மவித் ஆப்நோதிபரம் என்பதாய், பிரம்ம ஞானத்தால் பரமாத்ம பாவம் உத்தேசிக்கப் படுகிறது.

ஆக்ஷேபம்:—ஒருவன் வேறு ஒருவனாக ஆகமாட்டான்.

உத்தரம்:—இது சரியன்று. அவித்தையால் யாதொரு பேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அது தான் வித்தையால் நீங்கி விடுகிறது. பிரம்ம ஞானத்தால் தன்னையே அடைதல் என்பதாய் யாதொன்று உபதேசிக்கப்பட்டதோ அதானது, அன்னாதி ஆத்மாவை ஆத்மாவாக பாவித்த பாவனையை நீக்கும் பொருட்டேயாம். இந்த அர்த்தம் எப்படி தெரிய வருகிறது. வித்தைமட்டும் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதால் என்று சொல்லுகிறோம். வித்தையால் அவித்தை நிவிர்த்தியாவதைக் கண்டிருக்கிறோம். வித்தைமட்டுமே ஆத்மாவை அடைகிற விஷயத்தில் சாதானமாக இவ்விஷம் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆக்ஷேபம்:—மார்க்கத்தைச் சொல்லுவதுபோல் இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உத்தரம்:—அப்படி இருந்தால் வித்தையை மட்டும் சாதனமாகச் சொன்னது ஹேதுவாக மாட்டாது. ஏனெனின், வேறு இடத்தை அடையும் பொருட்டு வழியைக் காட்டுவதைக் கண்டிருக்கிறோம். கிராமத்திலேயே போகிறான் என்று சொல்லக் கூடாது. இது பரஸ்பர விருத்தம். அவ்விடத்தில் கிராம விஷயமான ஞானம்போதிக்கப் படவில்லை. அதை அடைய மார்க்கத்தின் ஞானம்தான் உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அப்படி இவ்விடத்தில் பிரம்மஞானத்துக்கு வேறான வேறு சாதன விஷயமான ஞானம் உபதேசிக்கப் படவில்லை.

பரமானந்தை அடைவதற்கு கர்மாதி சாதனங்களை அபேக்ஷிக்கும் பிரம்ம ஞானமாவது சாதகமாகஉபதேசிக்கப் பட்டதாகச் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின் மோக்ஷம் நித்தியம் என்பதாய் முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது.

तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் என்கிற சுருதியும் காரியம் பிரம்ம ஸ்வரூபம் என்பதைக் காட்டுகிறது.

அபய பிரதிஷ்டையும் இப்படியானால்தான் பொருந்தும். ஞானியானவன் தன்னைவிட வேறான ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை

அத்யானால், அப்போது அவன் பயமற்ற பிரதிஷ்டையை அடைகிறவனாகிறான். ஏனெனின் பயத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாய் பரத்தைவிட வேறானது ஒன்றுமில்லை.

அவித்தையால் ஏற்பட்டது அன்னியம் என்கிற ஞானம், அது வித்தையால் வாஸ்தவமல்லவென்பதாய் ஏற்படுகிறது. இரண்டாவது சந்திரன் இல்லை என்பது தோஷமற்ற கண்ணுடையவனால் கிரகிக்கப்படுகிறது. ஆத்மா இப்படி கிரகிக்கப்படவில்லை என்று சொன்னால், சுஷுப்தியிலும் சமாதியிலும் ஆத்மா கிரகிக்கப்படவில்லை. சுஷுப்தியில் கிரகிக்காமலிருந்ததற்குக் காரணம் வேறு இடத்தில் பற்றுதலடைந்திருத்தல் என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின் சுஷுப்தியில் ஒன்றும் கிரகிக்கப் படுகிறதில்லை. ஜாக்கிரத்திலும் ஸ்வப்நத்திலும் பரமாத்மாவைத் தவிர வேறு ஒன்றை கிரகிக்கிறதினால், அது இருக்கிறது என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின் ஜாக்கிரஸ்வப்நங்கள் அவித்தையால் ஏற்படுவதால் ஜாக்கிரத்திலும் சுஷுப்தியிலும் வேறு ஒன்றைக் கிரப்பது அவித்தையால்தான். ஏனெனின் அவித்தை இல்லாவிட்டால் அவைகளும் இல்லை. சுஷுப்தியிலும் துவைதத்தையும் கிரகிக்காததும் அவித்தையால்தான் என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின், சுஷுப்திஸ்வாபாவிகமே. திரவியத்தின் தத்துவம் விகாரமடையாமை, ஏனெனின். பராபேக்ஷையில்லை. விகாரம் தத்துவமன்று. ஏனெனின், அது பராபேக்ஷையுள்ளது. வஸ்துவின் தத்துவம் ஒரு காரகனை அபேக்ஷிக்கவில்லை. விகாரம் என்பது காரகனை அபேக்ஷிக்கிறது. விசேஷமாயுமிருக்கிறது. ஜாக்கிரஸ்ப்னங்களிற் கிரஹணம் விசேஷம். எவனுக்கு எந்த ஸ்வரூபமானது வேறு ஒன்றையும் அபேக்ஷிக்க வில்லையோ அது அவனது தத்துவம். எது வேறு ஒன்றை அபேக்ஷிக்கிறதோ, அது தத்துவமன்று. ஏனெனின் வேறு ஒன்று இராவிடின் இது இருக்க மாட்டாது. ஆகையில் சுஷுப்தியானது ஸ்வாபாவிகமானதால் ஜாக்கிரஸ்வப்னங்களில் போல் விகாரம் ஏற்படமாட்டாது.

எவர்கள் ஈசுவரனை ஆத்மாவை விட வேறாக பாவிக்கிறார்களோ, காரியத்தையும் அன்னியமாக பாவிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு பயம் நீங்கமாட்டாது. ஏனெனின் பயத்துக்கு காரணமிருக்கிறது. வேறு காரணமென்பது சத்ரூபமாயிருந்தால், அது நாசமாக மாட்டாது. அசத்தானது ஆத்மாவை அடைய மாட்டாது. வேறு சிலரை அபேக்ஷித்து வேறு பதார்த்தம் பயகாரண

அத்:-மாயிருக்கிறது என்று சொன்னால், அதுவும் முன்போலவே யிருக்கிறது. பாபம் முதலிய, நித்தியம் அல்லது அநித்தியமான அதர்மத்துடன்சேர்ந்து வேறு என்பது பயத்துக்குக்காரணமாயிருந்தால் அப்படிப்பட்டதற்கும் நிவிர்த்தி ஏற்படமாட்டாது.

ஆத்மா பிரம்மத்தை விட வேறல்ல வென்கிற பக்ஷத்தில் நிமித்தங்களுடன் கூடின சம்சாரம் அவித்தையால் கல்பிக்கப் படுவதால், யாதொரு தோஷமும் ஏற்படவில்லை. தோஷமுள்ள நேத்திரத்தால் பார்க்கப்பட்ட இரண்டாவது சந்திரனுக்கு உற்பத்தியுமில்லை, நாசமுமில்லை. வித்தையும் அவித்தையும் அப்படியே என்றும் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின் உவைகள் பிரத்தியக்ஷம். அந்தக் கரணத்தி லிருக்கிற விவேகமும் அவிவேகமும் ரூபம் முதலியவைகள் போல் பிரத்தியக்ஷமாய் பார்க்கப்படுகின்றன. பிரத்தியக்ஷமாய் பார்க்கப்பட்ட ரூபம் திரஷ்டாவின் தர்மமன்று. நான் மூடன் என்னுடைய ஞானமானது சுத்தமாயில்லை என்பதாய் அவித்தையானது சுவானுபவத்தால் வியக்தமாயிருக்கிறது. அப்படியே வித்தையும் தெரியவருகிறது. ஞானிகள் பிறர்களுக்கு ஆத்ம வித்தையை உபதேசிக்கிறார்கள்.

அப்படியே பிறர்களும் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால் நாமரூபங்கள் போல் வித்தையும் அவித்தையும் ஆத்ம தர்மங்களன்று. பிரம்மத்துக்கு நாமமில்லை ரூபமில்லை என்பதாய் வேறு சுருதி சொல்லுகிறது.

பகலும் இரவும் சூரியனிடத்தில் கற்பிக்கப்படுவதுபோல் பிரமரூபங்களும் வாஸ்தவத்திலில்லை, கற்பிக்கப்படுகின்றன. பிரம்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றாயிருந்தால் एतमानंदमयमुपसंक्रामति ஏதமாநந்தமயமுபஸங்க்ராமதி என்பதால் ஒருவனே அடைகிறவனும் அடையப் பட்டவனாகவும் ஏற்பட மாட்டான் என்று ஆக்ஷேபித்தால், சங்கிரமண சப்தத்துக்கு ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்கு போகுதல் என்கிற அர்த்தமல்ல, அறிதல்என்றுதான் அர்த்தம். அட்டைகளின் கமனம்போல் கமனம் இவ்விடத்தில் உபதேசிக்கப்படவில்லை. பின்னையோவெனின் ஞானம்மட்டும் தான் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது சுருதியின் கருத்து. உபசங்கிராமதி என்பதால் முக்கியார்த்தம் தான் உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின், அன்னமய ஆத்மாவிஷயத்தில் அது காணப்படவில்லை. அன்னமயத்தை அடைகிறவன் அட்டை போலாவது வேறு விதமாகவாவது இந்த லோகத்

அத்தை விட்டு விட்டுப்போவதாகத் தெரியவில்லை. மனோமய விஞ்ஞானமயங்களின் விஷயத்தில் போல் ஆத்மாவுக்கு வெளியே போகுதலும் திரும்பி வருதலும் அர்த்தம் என்று சொல்லக் கூடாது. அன்னமய ஆத்மவிஷய சங்கிரமணத்துக்கு முக்கியார்த்தத்தை ஒப்புக்கொண்டால், மனோமயவிஞ்ஞானமய விஷயத்தில்ஆத்மாவுக்குவெளியே போய் திரும்புதல் அர்த்தம் என்று சொல்லமுடியாது. அப்போது விரோதம் சம்பவிக்கும். அப்படியே ஆநந்தமய ஆத்மா தன்னிடத்திலேயே திரும்பிவிடுகிறது என்றுசொல்ல முடியாது. ஆகையால் சங்கிரமண சப்தத்திற்கு ஸ்தூலபிராப்தி என்கிற அர்த்தமல்ல. அன்னமயாதிகளின் வேறு எந்த காரியமும் அர்த்தமல்ல. ஆகவே சங்கிரமண சப்தத்தால் அன்னமயம் முதல் ஆநந்தமயம் வரையிலுள்ள எந்த ஆத்மாவை விடவும் வேறானதால் செய்யப்படும் மானசிக காரியமே அர்த்தமென்று சித்திக்கிறது. சங்கிரமண சப்தம் ஞானத்தைமட்டும் கூறினால், ஆநந்தமயத்துக்குள்ளிருக்கிற, ஆகாசாதி அன்னமயம் வரையில் சகலத்தையும் சிருஷ்டிக்கிற காரியத்தை சிருஷ்டித்து, அதில் பிரவேசித்து இருக்கிறவனுக்கு ஹிருதய குஹை சம்பந்தத்தால் அன்னமயாதிகளே தான் என்பதாய் பிரமை உண்டாகி, ஆத்மவிவேக ஞானத்தால் அது நசித்துப்போகிறது. இந்த அவித்தையால் ஏற்பட்ட பிரமையின் நாசமே சங்கிரமண சப்தத்துக்கு அர்த்தம். சர்வஞ்ஞனை ஆத்மாவின் விஷயத்தில் வேறு விதமாய் அறியமுடியாது. அடையும்படியான வேறு வஸ்துவுமில்லை. தன்னையே அடைதல் ஏற்படமாட்டாது. அட்டை தன்னையே அடையவில்லை. ஆகையால் சங்கிரமண சப்தம் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்பதாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவின் ஸ்வரூபவத்தையே கூறுகிறது. அநேகமாக ஆகுதல், சிருஷ்டித்ததைப் பிரவேசித்தல், ரஸலாபம், அபயம், சங்கிரமணம் முதலியவை பிரம்மத்தில் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வாஸ்தவத்தில் இல்லை. நிர்விகற்பமான பிரம்மத்தினிடத்தில் யாதொரு விகற்பமும் ஏற்படமாட்டாது.

(இந்த விசாரத்தையே வித்தியாரணிய சுவாமிகள் சுருக்கமாய் அடியில் வருமாறு செய்திருக்கிறார்கள்:—

ஆக்ஷேபம்:—ஏவம்வித் என்கிற வித் சப்தத்தால் புகமாத்மா உத்தேசமா, அல்லது வேறு ஒன்றா? பரமாத்மாவாகவிருக்கமாட்டாது. அவர் அறியத்தக்கவராயிருப்பதால் அறிகிறவரன்று; இரண்டாவதும் பொருந்தாது. தத்துவமஸ்யாதி சுருதி விரோதம் வரும்.

அத்:-உத்தரம்:—இதில் தோஷமில்லை. பரமாத்மாவேதேக இந்திரியாதிஉபாதிகளுடன் கூடினவராய் அறிகிறவர் அகண்டைகரஸானந்தரூபமாக அறியப்பட்டவர்; இப்படி இரண்டும் பொருந்தும்.

ஆக்ஷேபம்:—இப்படி அறிகிறவன் उपसंक्रमति உபஸங்க்ரமதி என்று சுருதி சொல்லுகிறது. சங்கிரமணம் என்றால் திருடமாய் சம்பந்தப்படுதல் என்றும் அடைதல் என்றும் அர்த்தம். அட்டை விஷயத்தில் அப்படி அர்த்தமாகிறது. தேக இந்திரிய முதலிய உபாதியுடன் கூடின வேதிதாவுக்கு (அறிகிறவனுக்கு) அன்னமயாதிகளில் இப்படிப்பட்ட சங்கிரமணம் ஏற்படமாட்டாது.

உத்தரம்:—சங்கிரமண சப்தத்தால் இவ்விடத்தில் பிராந்திநாசமாகிற வித்தியாபலம் உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சங்கிரமண சப்தத்தின் முக்கியார்த்தம் உத்தேசிக்கப்பட்டிருந்தால் அதின் அறிவு மட்டும் சாதனமாகமாட்டாது. கண்மை என்று அறிதலினால் மட்டும் அதை அடைதல் ஏற்படவில்லை. अस्मात्लोकात् प्रेत्य அஸ்மால்லோகாத்ப்ரேத்ய என்கிற வாக்கியத்தினாலேயே பாஹ்ய புத்திராதி விஷய பிராந்தி நாசம் கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றால், அப்படியானால் அன்னமயசங்கிரமணத்தால் புத்திராதி பிராந்தி மறுபடியும் உண்டாகிறதில்லை என்பதாய் அறியப்படட்டும். அப்படியே பிராணமய சங்கிரமணத்தால் அன்னமய பிராந்தி மறுபடியும் உண்டாகிறதில்லை என்பதாய் அறியப்படட்டும். இப்படியே பாக்கி விஷயங்களிலும் அறியவும். அன்னமயாதிகளில் ஆத்மாவுக்கு முக்கியார்த்தம் சம்பவிக்காவிட்டாலும் நான் என்கிற பிராந்தி ஞானமிருப்பதால் ஆத்ம சப்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரியம் முதலிய நான்கு அவயவங்களுடன் கூடின ஆநந்தமய கோசத்திலிருக்கிற முக்கியாநந்த ரூபபிரம்மம் வாக்குக்கும்மனதிற்கும் எட்டாதது என்கிற அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டு, அது இருந்தும் அதை அடைதல் என்பதை சுருதி சொல்லவில்லை.

இப்படி அவாங்மனச கோசரம் என்பதாய் அபிப்பிராயப்பட்டதை ஸ்பஷ்டமாக்கும் பொருட்டு சுருதியானது சொல்லுகிறதாவது:—

(51) तदप्येषश्लोको भवति ॥ 16 ॥ தத³ப்யேஷ ஶ்லோகோ ப⁴வதி ॥ 16 ॥

इति अष्टमोनुवाकः

இதி அஷ்டமோநுவாக:

அ-த்'—பதவுரை:—முன்போலவே.

ச-பா:—இந்த நிர்விகல்பமான ஆத்மா இந்த கிரமப்படி அறிந்து ஒருவனும் ஒன்றினலும் பயமடைகிறதில்லை, அபயமான ஸ்திரத்தன்மையை அடைகிருன் என்கிற அர்த்தத்தில் இந்த சுலோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆநந்தவல்லிபிரகிரணத்தின் அர்த்தத்தை சுருக்கமாய் பிரகாசிக்கும் பொருட்டு இந்த மந்திரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

எட்டாவது கண்டம் முற்றிற்று.

9-அநுவாகம்.

(1) यतो वाचो निवर्तन्ते । யதோ வாசோ நிவர்தந்தே ।

(4) अप्राप्य मनसा सह । அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ ।

(3) आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् । ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ।

(4) न बिभेति कुतश्चनेति ॥ 1 ॥ ந பிபேதி குதஶ்சநேதி ॥ ॥

பதவுரை.—

(1) यतः யத:=எதினின்றும்
वाचः வாச:=வாக்குகள்

(2) मनसासह மநஸாஸஹ=மனதுடன்
अप्राप्य அப்ராப்ய=அடையாமல்

(1) निवर्तन्ते நிவர்தந்தே=திரும்பி விடுகின்றனவோ
(तं தம்=அப்படிப்பட்ட)

(3) ब्रह्मणः ப்ரஹ்மண:=பிரம்மத்தின்
आनन्दं ஆநந்தம்=ஆநந்தத்தை
विद्वान् வித்வாந்=அறிந்தவன்

(4) कुतश्चन குதஶ்சந=எதினின்றும்
नबिभेति நபிபேதி=பயப்படுகிறதில்லை
इति இதி=இது சமாப்தியைக் காட்டுகிறது.

ச-பா:—

(1) यतः யத:=நிர்விகல்பமாயும், முன் சொன்ன லக்ஷணமுள்ள

வி:—9-வது அநுவாகம்.

(1) यतः...सह யத:...ஸஹ:—வாக்கும் மனதும் ஆநந்தம் இ

9-வது அநுவாகம்.

அ:—तदप्येषश्लोको भवति ததப்யேஷஶ்லோகோ பவதி=நாராயணனை அடைகிற விஷயத்தில் அவர் பூர்ணாநந்தர் என்று அறிவது அவசியம் என்பதாய் சொல்லுகிருர். இப்படி அறிந்தவனுக்கே அவர் கிடைப்பார் என்கிற விஷயத்தில் இந்த சுலோகமிருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

தாயும், அத்வயமாயும் ஆநந்தமாயு மிருக்கிற ஆத்மாவினிட மிரு ந்து

वाच: வாவஃ=திரவ்வியம் முதலிய சவிகல்பவஸ்துக்களை விஷய மாக்கியும், வஸ்துவா யிருப்பதால் நிர்விகல்பமாயும், அத்வயமாயும் இருக்கிற பிரம்மத்தினிடத்திலும் புருஷனுல் உபயோகிக்கப்பட் டும் இருக்கிற வாக்கு

(2) **अप्राप्यनिवर्तन्ते** அவ்ராவ்ய நிவத்தெ=பிரகாசிக்காமல் திரு ம்பிவருகிறது. தன்னுடைய சாமர்த்தியத்தில் குறைவடைகிறது.

मन: மநஃ = விஞ்ஞானம்—அது இந்திரியத்துக்கு விஷயமாகா ததை பிரகாசம் செய்யும் பொருட்டு பிரவிர்த்திக்கிறது. எவ்வி டத்தில் ஞானமிருக்கிறதோ அவ்விடத்தில் வாக்கு பிரவிர்த்திக் கிறது. ஆகையால் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் கூடவே நாமமும் ஞானமும் எங்கும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. ஆகையால் பிரம்மத் தை பிரகாசம் செய்யும் பொருட்டு வாக்கு பிரயோகிக்கப் பட்டிரு ந்தாலும், ஞானத்துக்கு விஷயமாகாத பெயரால் குறிப்பிடக்

வி:—ன் என்று அறியத்தலைப்பட்டன. அதை அறியமுடியாமல் தா னே திரும்பிவிட்டன.

(2) **आनन्द...कुतश्चनेति** ஆநந்தம்...குதஸ்சநெதி:—அப்படிப்பட்ட ஆநந்தகுணமுள்ள பிரம்மத்தை உபாசிப்பதால் சகலதுக்கங்களுக் கும் பயங்களுக்கும் ஆத்தியந்தக நிவிர்த்தி உண்டாகிறது என்று அர்த்தம்.

ஸ்வர்க்கத்துக்குச் சாதகமான சுகிருதத்தைப் பண்ணவில்லை நரகத்துக்குச் சாதகமான துஷ்கிருதத்தைப்பண்ணினேன் என்கிற சிந்தையானது

து:—(1)**यत:** யதஃ=எந்த பிரம்மாநந்தத்தினின்றும்

वाच: வாவஃ=ரிக்முதலிய வசனங்கள்

(3) **मनसासह** மநஸாஸஹ=மனது இந்திரியம் இவைகளுடன்

अप्राप्य அவ்ராவ்ய=முற்றிலும் அறியாமல்.

(1) **निवर्तन्ते** நிவத்தெ=திரும்பி விடுகின்றனவோ

(3) **ब्रह्मण:** ப்ரஹ்மணஃ=பிரம்மத்தின் (முடிவில்லாததால் வாக்குக் கும் மனதிற்கும் விஷயமாகாத)

आनन्दं ஆநந்தம்=ஆநந்த ஸ்வரூபத்தை

(4) **विद्वान्** விஷாநு=அறிகிறவன்

कुतश्चननबिभेति குதஸ்சநநவிலெஹதி=பயமற்றவனுகி முக்தனு கிறான்.

அத்:-கூடாத அதிர்ச்சியம் (காணப்படாமை) முதலிய விசேஷ ணங்களுள்ளதினின்றும், சகலத்தையும் பிரகாசம் செய்யக்கூடிய விஞ்ஞானமும் மனதும் திரும்பி விடுகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபமாயும், விஷய விஷயீ சம்பந்த மன்றியிலும், ஸ்வாபாவிகமாயும், நித்தியமாயும், பிரிவினை யன்றியிலு மிருக்கிற பரம் ஆநந்தத்தைச் சொன்னபடி அறிந்தவன்

(4) ஒன்றையும் பயப்படுகிறதில்லை. ஏனெனின் காரணமில்லை. பயப்படும்படியாக இப்படி அறிகிறவனைத் தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவுமில்லை. அவித்தையால் பேதத்தை கிஞ்சித்தாகிலும் ஒருவன் பார்த்தானே யானால், அவனுக்கு பயம் உண்டாகும் என்று சொல்லப்பட்டது. தோஷமுள்ள கண்ணால் பார்க்கப்பட்ட இரண்டாவது சந்திரன் போல் அவித்தையால் ஏற்படும் பயகாரணம் நாசமாய் விடுவதினால் வித்வான் யாதொன்றாலும் பயமடைகிறதில்லை என்று சொன்னது யுக்தமே.

மனதானது பிரம்மத்தை அறிய சாதகமாயிருப்பதால் மனோமயத்தில் மந்திரம் உதாஹரிக்கப்பட்டது. அதில் பிரம்மத்தை அத்தியாரோபித்து (அதாவது அதை பிரம்மமாக பாவித்து அதை ஸ்துதிக்கும் பொருட்டு न बिभेति कदाचन நவிபேதி கதாசந என்பதாய் பயமாத்திரம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில் அத்வைத விஷயத்தில் न बिभेति कुतश्चन நவிபேதி குதஶ்சந என்பதாய் பயநிமித்தமே நிஷேதிக்கப் படுகிறது.

வி—வியாக்கியானம்.

(1) மனோமயகோச பிரசக்தியில் சொல்லப்பட்ட சுலோகத்தின் வியாக்கியானத்தை இவ்விடத்தில் ஸ்மரித்துக் கொள்ளத் தக்கது.

वाच: வாசঃ=பதார்த்தங்களை குறிப்பிடும் சப்தங்கள். இவைகள் சவிகல்பவஸ்துக்களில்தான் பிரவிர்த்திக்கும். மற்ற வஸ்துக்கள் போல் பிரம்மமும் வஸ்துவென்கிற அபிப்பிராயத்துடன் நிர்விகல்பப் பிரம்மத்தினிடத்தில் இவைகள் பிரயோகிக்கப்பட்டாலும் அதை குறிப்பிடாமல் திரும்பி விடுகின்றன. குறிப்பிடுதல் என்கிற தங்களுடைய சாமர்த்தியத்தால் குறைவடைகின்றன.

(2) मन: மநঃ:—இந்திரியத்துக்கு விஷயமாகாத விஷயங்களில் சப்தங்களை அனுசரித்து மனதும் பிரவிர்த்திக்கிறது. சுவதந்திரமாகப் பிரவிர்த்திக்கிறதில்லை. ஆகையால் சப்தங்கள் திரும்பினவளவில் அவைகளுடன் தானும் திரும்பி விடுகின்றது. ஆகை

அத:-யால் ஹிரணிய கர்ப்பருடைய ஆநந்தத்தை விட பிரம்மா நந்தம் இவ்வளவு அதிகம் என்பதாய் அறிய முடியாது.

(3) ब्रह्मणःआनन्द ப்ரஹ்மண: ஆநந்தம் = இப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபாநந்தத்தை லக்ஷண விர்த்தியால் சப்தங்களாலும் மனதாலும் எவன் அறிகிறானோ அவனே

(4) எந்த காரணத்தாலும் பயப்படுகிறதில்லை. முன் பிரஸ்தாபத்தை அனுசரித்து மனோமய உபாதியுள்ள பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறவனுக்கு இந்த ஜன்மத்திலாவது ஜன்மாந்திரத்திலாவது எக்காலத்திலும் பீதியில்லை. பீதிக்கு எதிரிடையானது இருப்பதால் இப்படி சொல்லப்பட்டது. அத்வதிய பிரம்மாநந்தத்தை பிரமாணத்தால் அறிகிறவனுக்கு பயகாரணமே இல்லை என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் कुतश्चन குதஶ்சந என்பதாய் சுருதி சொல்லுகிறது. द्वितीयाद्वै भयंभवति த்விதீயாத்வை பயம்பவதி (பு. I-4-2) என்கிற சுருதிப்படி தன்னைவிட வேறான வஸ்து பயகாரணம். அது அத்விதீய பிரம்மத்தினிடத்தில் இல்லை என்பது அபிப்பிராயம்.

सत्यंज्ञानं अनन्तंब्रह्म ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம என்பது விதி வாக்கியம். இந்த விதிவாக்கியம் அறியப்பட்டதின், ஆநந்தம்.

யம் ஜோதிஸ் முதலிய குணங்கள் முன் கூறப்பட்டன.

यतोवाचो निवर्तन्ते யதோவாசோ நிவர்தந்தே என்பது மற்றவைகளினின்றும் பிரம்மத்தைப் பிரித்துக்காட்டுகிறது.

அஸ்தூலம், அனணு, அஹிர்ஸ்வயம் முதலியவைகள் இந்த ஸ்வப்ரவிர்த்தியை காட்டுகின்றன. இவைகள் பிரமசூத்திரம் III-3—வது பாதத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இல்லை என்பதாய் நிஷேதம் ஏற்பட்டாலும் ஒரு விசேஷமிருக்கிறது. அது 2-வது பாதத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வி-வி:—எக்காரணத்தாலும் பயப்படுகிறதில்லை. என்று சொன்னது யுக்தமன்று. ஏனெனின் தர்மம் அதர்மம் இவைகளால் உண்டாக்கக்கூடிய சந்தாபம் பயத்துக்காரணம். இது இருக்கிறது. இந்த சங்கைக்கு சுருதி உத்தரம் கூறுகிறது.

(5) एतꣳह वाव न तपति । ஏதꣳ ஹவாவ ந தபதி ।

(6) किमहꣳसाधुनाकरवम् । கிமஹꣳ ஸாது நாகரவம் ।

(7) किमहं पाप मकरवमिति ॥ 2 ॥ கிமஹம் பாபமகரவமிதி ॥ 2 ॥

அ-த:—பதவுரை :—

(6) अहं அஹம்=நான்

किं கிம்=எந்த காரணத்தால்

साधु ஸாது=சுபகர்மத்தை

नाकरवं ந அகரவம்=செய்யாமல் போனேன்

(7) अहं அஹம்=நான்

किं கிம்=எந்த காரணத்தால்

पापं பாபம்=பாப கர்மத்தை

अकरवमिति அகரவம் இதி=செய்தேன் என்ற (தாபம்)

(5) एतं ஏதம்=இவனை

न तपति ந தபதி=தபிக்கச் செய்கிறதில்லை.

ச-பா:—

ஆ:—நல்ல காரியத்தைச் செய்யாமை, பாப கர்மத்தைச் செய்தல் ஆகிய பயகாரண மிருக்கிறது.

சி—இப்படி இல்லை. எப்படி யெனின், சொல்லப்படுகின்றது.

एतं ஏதம்=முன் சொன்னபடி அறிந்தவன்

ह वाव ஹ வாவ=இவைகள் நிச்சயத்தைக் கூறுகின்றன.

न तपति ந தபதி= சந்தாபம் உண்டாகும்படி செய்கிறதில்லை.

நல்ல தர்மம் செய்யாமையும் பாபகர்மம் செய்தலும் எப்படி சந்தாபத்தை உண்டுபண்ணவில்லை யென்று எப்படிச் சொல்லலாம்.

வி:—एतं ஏதம்=இந்த பிரம்மத்தை

न तपति ந தபதி=பாதிக்கமாட்டாது. ஏனெனின், ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் இச்சை உண்டாகிறதில்லை. மேலும், பிரம்ம ஞானத்தால் பாபம் நசித்துப்போயிருப்பதால் நரகாதிகளிலும் பயமில்லை.

இப்படிப்பட்ட பிரம்ம வித்தையால் உண்டான மகாத்மியத்தையும் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று கூறுகிறது.

து:—(5) एतं ...ஏதம்...=அ-கை:—முன் சம்பாதித்தபுண்ணிய பாபகர்மம் ஞானிக்கும் இருப்பதால் எப்படி பிரம்மப் பிராப்தி சித்திக்கும் எனின் சொல்லுகிறார்.

(6) अहं किंसाधु அஹம்கிம்ஸாது=நான் எந்த புண்ணிய கர்மத்தை அகரவம் அகரவம்=செய்யவில்லை.

அத்:-(6) மரணகாலம் வந்த சமயத்தில் எந்த காரணத்தால் நான் நல்ல கர்மத்தைச் செய்யவில்லை, எந்த காரணத்தால் பாபத்தைச் செய்தேன் என்பதாய் நரகத்தில் விழுதல் முதலிய துக்கத்தின் பயத்தால் தாபம் உண்டாகிறது. இந்த நல்ல காரியங்களும் பாப கர்மங்களும் அஞ்ஞானியை தபிக்கச் செய்வதுபோல் இவனை தபிக்கச் செய்கிறதில்லை.

(வி-வி:—மரண காலம் நெருங்கின சமயத்தில் சகல பிராணிகளுக்கும் மனதில் ஒரு சந்தாபம் உண்டாகிறது. அது எப்படிப்பட்டதென்று முன் யௌவன காலத்தில் தேகம் இந்திரியங்கள் முதலியவை திருடமாயிருக்கும்போதும் திரவ்வியம் முதலிய சாதனங்கள் கூடியிருக்கும்போதும், சுவர்க்கலோக சாதகமான யாகாதி புண்ணிய கர்மத்தை ஏன் நான் செய்யவில்லை. நரகசாதனமான திருட்டு முதலிய கர்மங்களை ஏன் நான் செய்தேன். இந்த சிந்தை எல்லாருக்கும் சந்தாபத்தைக் கொடுக்கிறதாயிருந்தாலும் இந்த பிரம்மஞானி ஒருவனைமட்டும் பாதிக்கிறதில்லை.

IX-3-வி-வி:—தாபமில்லாததற்குக் காரணத்தை சுருதி கூறுகிறது.

(8) स य एवं विद्वानेते आत्मानꣳस्पृणुते ॥ 3 ॥ ஸ ய ஏவம்விதாவாநேதே ஆத்மாநꣳஸ்ப்ருணுதே ॥ 3 ॥

பதவுரை.—

यः யஃ=எவன்

एवं ஏவம்=இவ்விதமாக

विद्वान् வித்வாந்=அறிகிறானோ

सः ஸः=அவன்

एते ஏதே=இவைகளை

आत्मानं ஆத்மாநம்=ஆத்மஸ்வரூபம் என்பதாக

स्पृणुते ஸ்ப்ருணுதே=சந்தோஷமடைகிறான்.

து:—(7) पापं नाकरवं பாபம்நாகரவம்=எந்த பாபத்தைச் செய்யவில்லை.

(5) इति இதி=என்பதாய்

एतं ஏதம்=ஞானியை

न तपति நதபதி=வருத்தப் படுத்துகிறதில்லை.

वाव வாவ=இவைகள் நிச்சயத்தைக் கூறுகின்றன.

ஆகையால் தான் முன் சுலோகத்தில் பயப்படுகிறதில்லை என்பதாய் சொல்லப்பட்டது.

அத்:-ச-பா:—

ஏன் வித்வானை தபிக்கச் செய்யவில்லை யெனின் இவன் தாப ஹேதுக்களான புண்ணிய பாபகர்மங்களை ப்ரத்தியகாத்ம ஸ்வரூபமாகப்பார்க்கிறான். இந்த பாவனையுடன் சந்தோஷமடைகிறான். ஆத்மாவை பலப்படுத்துகிறான்.

வி-வி:—எவன் சாஸ்திரங்களாலும் யுக்தியாலும் இந்த புண்ணிய பாப கர்மங்களை சந்தாபத்துக்குக் காரணங்களாக அறிகிறானோ அவன் அந்த சந்தாபத்தைப் போக்கடிக்கும் பொருட்டு ஆத்மாவை சந்தோஷப்படுத்துகிறான், அல்லது பலப்படுத்துகிறான். அதாவது இந்த ஆத்மா சாக்ஷீ, தர்மாதர்மங்களின் கர்த்தாவன்று, என்கிற நிச்சயத்தால் சந்தாபமற்று சந்தோஷமுள்ளவனாயிருக்கிறான். நான் பிரம்மம் என்கிற நிச்சயத்தால், தர்மம், அதர்மம், அவைகளின் பலன், இவை முதலியவைகளால் ஏற்படும் சகல சம்சாரத்துக்கும் காரணமான அவித்தை கூட நிவிர்த்தியாய் விடுவதால் இவன் பிரபலனாகிறான். தர்மாதர்மாதிகளால் இவனை ஒருவனும் ஜயிக்க முடியாது என்பது கருத்து.

:—(வி-வி:—ஆத்மா கர்த்தாவல்ல பிரம்மம் தான் என்று அறிந்திருந்தாலும், தேக இந்திரியங்கள் பிரவிர்த்திப்பதினால் புண்ணிய பாபங்கள் அவசியம் ஏற்படும். முன்னனுஷ்டித்தவைகளும் இருக்கும். என்பதாய் சங்கித்து சுருதி சொல்லுகிறதாவது:—

(9) उभे ह्येवैष एते आत्मानं स्पृणुते । உபே ஹ்யேவைஷ ஏதே ஆத்மானம் ஸ்ப்ருணுதே ।

(10) य एवं वेद ॥ 4 ॥ ய ஏவம் வேத ॥ 4 ॥

து:—(8) स्यः ஸ்ய:=ஏன் தபிக்கிறதில்லை எனின் சொல்லுகிறார்.

यः ய: =எவன்

आत्मानं ஆத்மானம்=பரமாத்மாவை

एवं ஏவம்=மேற் சொன்னபடி

विद्वान् வித்வான்=அறிந்து இருக்கிறானோ

सः ஸ:=அவன்

एते ஏதே =இந்த புண்ணிய பாபங்களை

स्पृणुते ஸ்ப்ருணுதே=உலகத்தில் விட்டு விடுகிறான்.

சிநேகிதனிடம் நல்ல செய்கையையும் சத்துருவினிடம் கெட்ட செய்கையையும் விட்டு விடுகிறான்.

பதவுரை.—

(10) यः யஃ=எவன்
एवं வஏவம்=இப்படி
वेद வெத=அறிகிருனே

(11) एषः வஏஷஃ=இவன்
उभे உபெ=இரண்டான
एते வஏதெ=இவைகளை
आत्मानं ஆத்மாநம்=ஆத்மஸ்வரூபமாக
स्पृणुते ஸ்ப்ருணுதெ=சந்தோஷமடைகிருன்.

ச-பா:—இந்த வித்வான் புண்ணிய பாபங்களை தன் ஸ்வரூப மாகப் பார்க்கிருன். அவைகளுக்குச் சொந்தமான விசேஷ ஸ்வரூப மிருக்கிறதாக பாவிக்கிறதில்லை; இப்படிச் செய்து சந்தோஷப்படுகி ருன்.

வி-வி:—எந்த புருஷன் புண்ணிய பாபங்களைத்தாப காரணங் களாயும், ஆத்ம ஞானத்தை தாப நிவாரகமாயும் அறிகிருனே அவன் இந்த இரண்டு புண்ணிய பாபங்களை ஆத்மாவாகவே பார்க் கிருன். சாஸ்திர திருஷ்டியால் அந்த புண்ணிய பாபங்கள் பரமாத்ம ஸ்வரூபமென்ற அநுசந்தானம் செய்கிருன். புண்ணிய பாபங் கள் மாயையால் கல்பிக்கப்பட்டவைகளாக அவன் பாவிக்கிற தில்லை.

हि ஹிசப்தம் இந்த அர்த்தம் ஞானிகளுக்குத் தெரியும் என்பதைக்காட்டுகிறது.

பிரம்மஞானிக்கு புண்ணிய பாபகர்மங்கள் தன்னைவிட வே ருக (வேறு ஸ்வரூபமுள்ளவர்களாக) இராதபக்ஷத்தில் அவைக ளால் உண்டாகக்கூடிய தாபம் அவனுக்கு இருக்கமாட்டாது. என்று சொல்லவேண்டும் பாபமற்ற தன்மை IV 2-வது பாதத்தி லும் புண்ணிய மற்றதன்மை அவ்விடத்திலேயும் விசாரிக்கப்பட் டிருக்கின்றன.

வி:-(10) एते வஏதெ=இந்த புண்ணியபாபங்களினின்றும் தன் னை இரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிருன் என்று அர்த்தம். புண்ணிய பாப பலன்களின் அநுபவம் இல்லை என்று சொன்னதாக ஆய்விட்டது

उभे உபெஎன்று மறுபடியும் சொன்னதானது அநுவாகத் தின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

து:-(10) उभे உபெ=இதையே மறுபடியும் சொல்லுகிருர்.

அல்லது ஞானிக்கு புண்ணிய பாபமில்லை என்று அறிகிறவ

உபசம்ஹாரம்.

(11) इत्युपनिषत् ॥ 5 ॥ இத்யுபநிஷத் ॥ 5 ।

பதவுரை.

उपनिषत् உபநிஷத்=உபநிஷத்து

इति இதி=சமாப்தம்.

வி-வி:—ब्रह्मविदाप्नोतिपरम् ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் முதல் य एवं वेद ய ஏவம்வேத=என்பது வரையிலுள்ள கிரந்தத்தால் எது பிரதிபாதிக்கப்பட்டதோ அது இதி சப்தத்தால் கூறப்படுகின்றது. அது उपनिषत् உபநிஷத் இரஹஸியவித்தை அப்படிப்பட்ட வித்தை கூறப்பட்டது என்று சேர்த்து அறியவும்.

9 வது கண்டம் முற்றிற்று.

வி:-(12) इत्युपनिषत् இத்யுபநிஷத்=இந்தப்பிரகாரம் இரகசியத்தின் உபதேசமானது அப்படிப்பட உபதேசத்துக்கு யோக்கியனுக்கேசெய்யத்தக்கதென்பது கருத்து

9-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

ஆநந்தவல்லி முற்றிற்று:

து:—னும் புண்ணிய பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறான் என்று அர்த் அப்போது आत्मानं ஆத்மாநம்=என்பதற்கு ஆத்மன: தன்னுடைய என்று அர்த்தம்.

பிரமாண வாக்கியம்:—

अगोचरंवाङ्मनसोरानंत्यापुरुषोत्तमं ।
ज्ञात्वामुक्तस्यभीनैपकुतश्चनभविष्यति ॥ यजुःसंहिता ॥

அகோசரம்வாங்மநஸோராநந்த்யாபுருஷோத்தமம் ।
ஜ்ஞாத்வாமுக்தஸ்யபீநைபகுதஶ்சநபவிஷ்யதி ॥

யஜுஃஸம்ஹிதா॥

(12) इत्युपनिषत् இத்யுபநிஷத்=இது உபசம்காரம். இப்படி இரஹஸியம் சொல்லப்பட்டது.

सहनाववतु ஸஹநாவவது=எந்த சாந்தியுடன் பிரம்ம வித்தையானது ஆரம்பிக்கப்பட்டு சமாப்தி அடைந்ததோ அதை முடிவிலும் அபிவிர்த்தியின் பொருட்டு கூறுகிறார்.

() ब्रह्मविदिदमेकत्रिंशतिः । ப்³ரஹ்மவிதி³த³மேகத்ரிம்ஶதி: ।

(2) अन्नादन्नरसमयात्प्राणो व्यानोऽपानआकाशः पृथिवी पुच्छ षड्विंशतिः ।

(2) அன்னாத³ன்னரஸமயாத்ப்ராணோ வ்யானோऽபான ஆகாஶ: ப்ருதி²வீ புச்ச²ம் ஷட்³விம்ஶதி: ।

(3) प्राणं यजुर्ऋक्सामाऽऽदेशोऽथर्वाङ्गिरसः पुच्छंद्वाविंशतिः ।

(3) ப்ராணம் யஜுர்ருக்ஸாமாऽऽதே³ஶோऽத²ர்வாங்கி³ரஸ: புச்ச²ம் த்³வாவிம்ஶதி: ।

(4) यतः श्रद्धर्तंसत्यंयोगोमहोऽष्टादश । யத: ஶ்ரத்³த⁴ர்தம் ஸத்யம் யோகோ³மஹோऽஷ்டாத³ஶ ।

(5) विज्ञानं प्रियं मोदः प्रमोदआनन्दो ब्रह्मपुच्छं द्वाविंशतिः ।

(5) விஜ்ஞானம் ப்ரியம் மோத³: ப்ரமோத³ ஆனந்தோ³ ப்³ரஹ்ம புச்ச²ம் த்³வாவிம்ஶதி: ।

(6) असन्नेवाष्टा विंशतिः । அஸன்னேவாஷ்டாவிம்ஶதி: ।

(7) असत्षोडश । அஸத்ஷோட³ஶ ।

(8) भीषास्मादेकपञ्चाशत् । பீ⁴ஷாஸ்மாதே³கபஞ்சாஶத் ।

(9) यतःकुतश्चैकादश । யத: குதஶ்சைகாத³ஶ ।

सहनाववतुसहनौ भुनक्तु सहवीर्यं करवावहै । तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ॥

ஸஹ நாவவது ஸஹ நௌ பு⁴னக்து ஸஹவீர்யம் கரவாவஹை । தேஜஸ்வி நாவதீ⁴தமஸ்து மா வித்³விஷாவஹை ॥

ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः

ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி:

हरिः ओं ॥ ஹரி: ஓம் ॥

பிருகு வல்லி.

हरिः ओं.

ஹரிஃ ஓம் |

सह नाववतु । सह नौ भुनक्तु । सहवीर्यं करवावहै । तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ॥

ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ஸஹ நாவவது | ஸஹ நௌ புநக்து | ஸஹவீர்யம் கரவாவஹை | தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை |

ஓம் சாந்திஃ சாந்திஃ சாந்திஃ |

பதவுரை:—

237-வது பக்கம் பார்க்க.

முதலாவது அனுவாகம்.

(1) भृगुर्वै वारुणिः । ப்ருகுர்வை வாருணிஃ |

(2) वरुणं पितरमुपससार । வருணம் பிதரமுபஸஸார |

(3) अधीहि भगवो ब्रह्मेति ॥ 1 ॥ அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி ॥ 1 ॥

பதவுரை:—

(1) वारुणिः வாருணிஃ=வருண புத்திரனை
वै வை=பிரசித்தமான
भृगुः ப்ருகுஃ = பிருகுவானவன்

(2) पितरं பிதரம்=பிதாவான
वरुणं வருணம்=வருணனை

(3) भगवः பகவஃ=பூஜ்யரானவரே
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மத்தை

பிருகுவல்லி.

அ-கை:—முந்தின வல்லியில் சில அடையாளங்களால் பிரம்மம் கூறப்பட்டது, இப்போது வேறு லக்ஷணம் சொல்லி

பிருகுவல்லி.

து:-சாந்தி மந்திரம்:—அ—கை:—பிரம்ம வல்லியிற் சொன்ன விஷயமாய் ஒரு கதையை முன் சொன்ன சாந்தி மந்திரத்துடன் சொல்லுகிறார்.

अधीहि அதீஹி=அத்தியயனம் செய்துவையும் (உபதேசியும்)

इति இதி = என்று

(2) उपससार உபஸஸார=அடைந்தான்.

ச—பா:—சத்தியம் ஞானம், அநந்தம் இப்படிப்பட்ட பிரம்மம் ஆகாசம் முதல் அன்னமயம் வரையிலுள்ள காரியங்களை சிருஷ்டித்து, அவைகளையே அனுப்பிரவேசித்து, விசேஷ ஸ்வரூபங்களுடன் கூடினதுபோல் காணப்படுகிற படியால், இப்படி சகல காரியங்களுக்கும் விலக்ஷணமாயும் அதிர்சியம் (பார்க்கப்படாமை) முதலிய தர்மங்களுடன் கூடினதாயும் ஆநந்த ஸ்வரூபமாயுமிருக்கிற பிரம்மமே நான் என்பதாய் ஒருவன் அறிய வேண்டியது. ஏனெனின் அனுப்பிரவேசம் என்பதற்கு இது தான் அர்த்தம். இப்படி அறிகிறவனுக்கு சுபாசுப கர்மங்கள் ஜன்மாந்தரத்தைக் கொடுக்கிறவைகளாக ஏற்படுகிறதில்லை. இப்படி இந்த விதமாய் ஆநந்தவல்லியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்ம வித்தை அதாவது பிரம்மத்தை அறியும் மார்க்கம் முடிவாகச் சொல்லப் பட்டது. இனி பிரம்ம வித்தைக்குச் சாதனமான தபஸ்ஸைச் சொல்லவேண்டு மென்பதாயும், அன்னம் முதலியவைகளை விஷயமாக்கும் உபாசனைகளைச் சொல்லவேண்டு மென்பதாயும் இது ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

भृगुर्वै वारुणिः ப்ருகுர்வை வாருணி:—பிரியமான புத்திரனுக்குப் பிதாசொன்னார் என்கிற கதையானது பிரம்ம வித்தையை ஸ்துதிக்கும் பொருட்டாம். வை சப்தம் பிரசித்தியை ஞாபகப் படுத்துகிறது. பிருகு என்கிற பெயர் பிரசித்தம் என்பதாய் நாம் ஞாபகப்படுத்துகிறோம்.

வி:—அதின் வழியாயும் பிரம்மத்தைக்கூறுவதற்காகவும், தபஸினால் கலக்கமற்ற அந்தக்கரணமானது பிரம்ம ஞானத்துக்குச் சாதகமாயிருக்கின்றதென்பதைச் சொல்லும் பொருட்டும் இந்த வல்லி ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது.

(1-3) பதவுரை அத்வைதத்தில் போலவே.

து:—1 वारुणिः வாருணி:=வருணனுடைய புத்திரனை

1 भृगुः ப்ருகு:=பிருகுவானவன்

7 वरुणं வருணம்=வருணனாகிற

6 पितरं பிதரம்=பிதாவை

8 उपससार உபஸஸார=அடைந்தான். பிரம்மத்தை உபதேசியும் என்று கேட்டான்.

2 भगवः பகவ:=ஸ்வாமியே

3 ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மத்தை

4 अधीहि அதீஹி=சொல்லும்

5 इति இதி=என்பதாய்

அத்:-வாருணி: வாருணி:—வருணனுடைய புத்திரன்.

वरुणंउपससार வருணம் உபஸஸார=வருணன் என்கிற பிதாவை பிரம்மத்தை அறிய இச்சிக்கிறவனுய் அடைந்தான்.

(3) अधीहि ... அதீஹி...சுவாமின் பிரம்மத்தைச் சொல்லும் என்கிற மந்திரத்துடன் அடைந்தான்,

வி—வி:—இந்த வல்லியையும் ஒரே அனுவாகமாகப் பாவிக்கவேண்டியதற்குக் காரணத்தை முகவுரையின் 7 - வது பக்கத்தில் பார்த்துக் கொள்ளவும். இரண்டாவது அனுவாகத்தில் பிரம்ம வித்தை நிரூபிக்கப்பட்டது. மூன்றுவது அனுவாகத்தில் அதின் சாதனங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. சாம்ஹித்திய உபநிஷத்தில் (சிக்ஷாவல்லியில்) பஹிரங்க சாதனங்களான கர்மங்களும் உபாசனைகளும் கூறப்பட்டிருந்தாலும், விசாரமாகிற அந்தரங்க சாதனம் கூறப்படவில்லை. ஆகையால் அது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. அது சொல்லப்பட்ட வளவில் அதற்கு அங்கங்களான மனனம் முதலியவைகளும் சொல்லப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன.

இப்போது முதலில் வித்தையை ஸ்துதிக்கும் பொருட்டு ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறார்:

भृगु: ப்ருகு:—பிருகு என்கிற கோத்திரப் பிரவர்த்தகரான ஒரு மஹர்ஷி இருந்தார்.

वै வை:—இந்த சப்தம் மந்திரத்திலும் பிராமணத்திலும் அவர் பிரசித்தம் என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

(2)वरुणं...வாருணம்...:—அந்த பிருகுவானவர் பிதாவான வருணனைக் குருவாக அடைந்தார்.

(3) अधीहि...அதீஹி...இது குருவை அடையும் மந்திரம், பூஜ்ஜிய குருவே அதீஹி. மனதினால் விசேஷமாய் ஸ்மரித்து உபதேசியும்.

இப்படிப்பட்ட கதைகள் வித்தையின் ஸ்துதிக்காக ஏற்பட்டிருக்கின்றனவென்பதுபிரம்மசூத்திரம் 3-வது அத்தியாயம் 4-வது பாதத்தில் 4 வது அதிகரணம் 23-வது சூத்திரத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

2—உபதேசக்கிரமம்.

வி-வி:—பிரம்மத்தை அறிய த்வாரமான உபதேசத்தை சுருதி கூறுகிறது.

(4) तस्मा एतत्प्रोवाच । தஸ்மா ஏதத்ப்ரோவாச ।

(5) अन्नं प्राणं चक्षुः श्रोत्रं मनो वाचमिति ॥ 2 ॥ அந்நம் ப்ராணம் சக்ஷு: ச்ரோத்ரம் மநோ வாசமிதி ॥2॥

பதவுரை:—

(5) अन्नं அந்நம்=அன்னத்தையும்
प्राणं ப்ராணம்=பிராணனையும்
चक्षुः சக்ஷு:=கண்ணையும்
श्रोत्रं ச்ரோத்ரம்=காதையும்
मनः மந:=மனதையும்
वाचं வாசம்=வாக்கையும்
इति இதி=(சாதனங்கள்) என்பதாய்

(1) तस्मै தஸ்மை=அவருக்கு (பிருகுவுக்கு)
एतत् ஏதத்=இதை
प्रोवाच ப்ரோவாச-(பிதா) சொன்னார்.

ச-பா:—அந்த பிதாவானவர் சாஸ்திர விதிப்படி வந்து அடைந்திருக்கிற அந்த புத்திரனுக்கு அன்னம், பிராணன்,— முதலிய வசனத்தைச் சொன்னார். அன்னம் என்பது சரீரம் அதற்குள்ளிருக்கிற பிராணன் சாப்பிடுகிறவன். பிரம்மத்தை அறிய சாதகங்கள் சக்ஷுஸ், சுரோத்திரம், மனது, வாக்கு. இவைகளை பிரம்மத்தை அறிய துவாரங்களாக அவர் சொன்னார்.

வி:—(5) அன்னம் முதலியவைகளை பிரம்மமாக, சிஷ்யனுடைய மனதை சோதிக்கும் பொருட்டு உபதேசம் செய்தார்.

(4) மேற்சொன்ன அன்னம் முதலியவைகளெல்லாம் பிரம்மா-அல்லது அவைகளில் ஒன்றுதான் பிரம்மா; அப்படி ஒன்றானல் எது பிரம்மம் என்று சந்தேகித்த புத்திரனைப் பார்த்து.

एतत् ஏதத்=அடியில் வரும் விஷயத்தை
प्रोवाच ப்ரோவாச=சொன்னார்.

து:—तस्मै தஸ்மை=அவனுக்கு
(वरुणः வாருண:=வருணன்)
अन्नं அந்நம்=அன்னமயனையும்
प्राणं ப்ராணம்=பிராணமயனையும்
चक्षुः சக்ஷு:=சக்ஷுமயனையும்
श्रोत्रं ச்ரோத்ரம்=சுரோத்திரமயனையும்
मनः மந:=மனோமயனையும்
वाचं வாசம்=வாங்மயனையும், இவைகளுடன் விஞ்ஞானமயனையும் ஆநந்தமயனையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது.
इति, एतत् இதி ஏதத்=என்பதாய் இதை
प्रोवाच ப்ரோவாச=சொன்னன்.

வி—வி:—

(4) तस्मै கடுசெஷ :—மந்திர சகிதமாய் வந்து அடைந்திருக்கிற பிருகுவுக்கு

एतत् வச தகஜ=அன்னம் முதலிய அறிய சாதனங்களை
प्रोवाच வெ_ாவாவ=சொன்னார்.

(5) அன்னமய பிராணமய மனோமய கோசங்களுக்கு அன்னம், பிராணன், மனது உபாதான காரணங்கள். சக்ஷுஸ், சுரோத்திரம், வாக்கு இவைகளும் மனதுபோல் துவாரங்கள்.

इति ஐதி இந்தசப்தம் கூறப்படாத துவக்குமுதலிய ஞானேந்திரியங்களையும், பாணிபாதம் முதலிய கர்மேந்திரியங்களையும் கூறுகிறது. மரத்தின் நுனியில் சந்திரன் என்று சொல்லுமிடத்தில் சந்திரனைப்பார்க்கிற விஷயத்தில் சமீபத்திலிருக்கிற மரத்தின் கிளையானது அதை குறிப்பிடுவதினால் துவாரமா யிருப்பதுபோல் குஹையில் மறைந்திருக்கிற பிரம்மத்தை அறிவதில் அன்னாதிகள் துவாரங்கள் போலிருக்கின்றன. பிராணாதிகளின் கற்பனைக்கு அதிஷ்டானமா யிருப்பதால் பிராணாதி ரூபமாயிருக்கிற பிரம்மத்தை பிராணாதித் துவாரமாக அறிவது சுலபம். நான் என்பதாய் பாவிக்கப்படும் பிராணாதிகளில் பிரம்மம் தேடத்தக்கது என்பது அபிப்பிராயம்

3 - பிரம்ம லக்ஷணம்—விசாரம்.

வி—வி:—இனி பிரம்ம லக்ஷணம்: அதை அறியும் சாதகமான விசாரம், இவைகள் விஷயமாய் உபதேசத்தை சுருதி கூறுகிறது.

து:—இவ்விடத்திற் சொல்லிய சக்ஷுர்மயசுரோத்திரியமய்,வாங்மயங்களைக்கொண்டு பிரம்மவல்லியில் சொல்லிய அன்னமயாதி ஐந்துரூபங்களை உபலக்ஷணமாகவைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. அதாவது இவைகளையும் அவ்விடத்தில் சொன்னதாகவே கிரகிக்க வேண்டியது.

சக்ஷுர்மயாதி சப்தங்களால் பூர்ணதர்சன சக்தி, பூர்ணசிரவண சக்தி, பூர்ணவசன சக்தி இவைகளை உடையவன் என்று அர்த்தம் செய்து கொள்ள வேண்டியது.

இன்னும்—பிராணன் வாக்கு-சக்ஷு—சுரோத்திரிய-மனது—விஞ்ஞான-ஆநந்த-இந்த வரிசையாக முன் அந்த வல்லியிற் சொல்லிய பிரகாரம் அர்த்தம் செய்து கொள்ளவேண்டியது.

(6) तꣳ होवाच । தꣳஹோவாச ।

(7) यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ।

(8) येन जातानि जीवन्ति । யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி ।

(9) यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति । யத்ப்ரயந்த்யபிஸம் விஶந்தி ।

(10) तद्विजिज्ञासस्व । தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ ।

(11) तद्ब्रह्मेति ॥ 3 ॥ தத் ப்ரஹ்மேதி ॥ 3 ॥

பதவுரை.—

(7) यतः वै யத: வை = பிரசித்தமான எதினின்றும்
इमानि இமாநி = இந்த
भूतानि பூதாநி = பிராணிகள்
जायन्ते ஜாயந்தே = உண்டாகிறார்களோ

(8) येन யேந = எதினால்
जातानि ஜாதாநி = உண்டானவைகள்
जीवन्ति ஜீவந்தி = ஜீவித்திருக்கிறார்களோ

(9) यत् யத் = எதை
प्रयन्ति ப்ரயந்தி = அடைகிறார்களோ
अभिसंविशन्ति அபிஸம்விஶந்தி = பிரவேசிக்கிறார்களோ
तत् தத் = அதை
विजिज्ञासस्व விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ = அறி

(11) तत् தத் = அது
ब्रह्म ப்ரஹ்ம = பிரம்மம்
इति இதி = என்பதாய்
तं தம் = அவரை (அவருக்கு)
उवाच ह உவாச ஹ = (பிதா) சொன்னார்.

ச—பா—:—துவாரங்களாகிற அன்னம் முதலியவைகளைச் சொல்லி அந்த பிருகுவைப் பார்த்து பிரம்மத்தின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறார். அது என்ன,?

(7) எதினின்றும் பிரம்மாதி ஸ்தம்ப பரியந்த முள்ள பிராணிகள் உண்டாகின்றனவோ

(8) உண்டானவைகள் எதனால் பிராணனைத் தரித்து, விர்த்தியடைகின்றனவோ

வி:—(8) जीवन्ति ஜீவந்தி = ஆத்மபூதத்தால் பிழைத்திருக்கின்றனவோ

அ:—तं होवाच தꣳஹோவாச:—எட்டு ரூபங்களில் பிரம்மம் இன்னது என்று சொல்லியிருந்தாலும், பிரம்மம் என்பதில் பிரம்மத்வம் (பிரம்மத்தன்மை) இருக்கிறது என்று இனிசொல்லுகிறார்.

அர்த் :-(9) நாசகாலத்தில் எதை அடைகிறார்களோ, பிரவேசிக்கிறார்களோ அதாவது எத்துடன் ஒன்றாய் விடுகிறார்களோ,

(7—9) உற்பத்தி ஸ்திதி பிரளய காலங்களில் எந்த வஸ்துவை பிராணிகள் விட்டுவிட வில்லையோ இது பிரம்ம லக்ஷணம்.

(10) இந்த பிரம்மத்தை விசேஷமாய் அறிய இச்சி. இப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தை அன்னம் முதலியவைகள் மூலமாக அடை என்பது கருத்து. வேறு சுருதி (பிரஹதாரணியம் IV-4-18).

प्राणस्य प्राणमुत चक्षुषश्चक्षुरुत श्रोत्रस्य श्रोत्रमन्नस्यान्नं मनसो येमनो विदुस्ते निचिक्युर्ब्रह्मपुराणमग्र्यम्

ப்ராணஸ்ய ப்ராணமுத சக்ஷுஷஶ்சக்ஷுருத ஶ்ரோத்ரஸ்ய ஶ்ரோத்ரமந்நஸ்யாந்நம் மநஸோ யே மநோ விதுஸ்தே நிசிக்யுர் ப்ரஹ்ம புராணமக்ர்யம் ।

அதாவது—பிராணனுடைய பிராணனையும், கண்ணின் கண்ணையும், காதின் காதையும், அன்னத்தின் அன்னத்தையும், மனதின் மனதையும் எவர்கள் அறிகிறார்களோ அவர்கள் பிரம்மத்தைப்புராதனமென்றும் முதலாவது என்றும் அறிந்தவர்கள் என்பதாய்சொல்லுகிறது.

பிரம்மத்தை அறிவதில் இவைகள் துவாரங்கள் என்று காட்டுகிறார்.

வி:—(9) प्रयन्ति ப்ரயந்தி=மரணத்தை அடையப்போகிறவைகளாக இருந்து கொண்டு

यत् யத்=யாதொன்றில்

अभिसंविशन्ति அபிஸம்விஶந்தி=லயத்தை அடைகின்றனவோ (அல்லது)

यत् யத்=யாதொரு வஸ்துவை, பிரம்மத்தை

து:—यत्प्रयन्ति யத்ப்ரயந்தி=எதை பிரளயத்தில் அடைகின்றனவோ.

अभि அபி=சுவேச்சையால்

संविशन्ति ஸம்விஶந்தி=முக்தியில் பிரவேசிக்கின்றனவோ

तद्विजिज्ञासस्व தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ=அதின் விஷயமாய் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசன ரூபவிகாரத்தைச் செய், ஏனெனின்;

तद्ब्रह्म தத் ப்ரஹ்ம=அது பிரம்மம்

इति இதி=இந்த சப்தத்தை முன் வந்திருக்கிற உவாச என்பதுடன் அன்வயித்துக் கொள்க. ஜகத்தின் ஜன்மாதிகளுக்குக்காரணம் என்பதே பிரம்மலக்ஷணம்

வி—விः—

(6) त उवाच தம் உவாச:—துவாரத்தைக் கேட்டு அதை அறிய மிகவும் ஆசக்தனுயிருக்கிற அந்த பிருகுவைப்பார்த்து, விசேஷ பிரீதியால் வருணன் தானுகவே பிருகுவின் கேள்வியன் றியில் சொல்லுகிறுர். ஹ—சப்தம் இஷ்டமான விஷயத்தைச் சொல்லப்போகிறுர் என்பதைக் காட்டுகிறது.

(7) इमानि இமானி:—ஆகாசாதி பஞ்ச மஹாபூதங்கள் இவைகளால் ஏற்பட்ட தேகங்களுடன் கூடின ஹிரணிய கர்ப்பர் முதல் ஸ்தம்பா பரியந்தமுள்ள சகல பிராணிகள் இவைகள்

यतोजायन्ते யதோஜாயந்தே=எந்த வஸ்துவினிடமிருந்து உண் டாகிறுர்களோ

वै வை=சப்தம் सइमा ल्लोकानसृजत ஸஇமாம்ல்லோகாநஸ்ருஜ த இதி=முதலிய வேறு சுருதிகளால் பிரசித்தியைக்காட்டுகிறது.

(8) உண்டானவைகள் எந்த வஸ்துவால் ஸ்திதியை அடைகி றுர்களோ

(9) நாசமடைந்த பிராணிகள் எந்த வஸ்துவை முழுமையுங் பிரவேசிக்கிறுர்களோ, நுரை அலை, குமிழ் இவை முதலிய வைக ளின் உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்கள் எப்படி சமுத்திரத்தில் ஏற்படுகின் றனவோ, அப்படிப்போலும்.

(10) ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதிலய காரணமான வஸ்துவை விசாரி.

(11) அந்த வஸ்துவே உன்னுல் கேட்கப்பட்ட பிரம்மம்,

इति இதி சப்தம் உத்தரம் முடிவானதைக் காட்டுகிறது.

விசாரம் செய்யவேண்டியது என்பது I-1-1லும், லக்ஷண த்தாலும் பிராமணத்தாலும் வஸ்து தத்துவத்தை நிர்ணயம் செய்வ தேவிசாரம் என்பது I-1-2லும் அந்த லக்ஷணம் I-1-3லும். வே தம் பிரம்மத்துக்குப் பிராமணம் என்பது I-1-4லும், வேதாந் தம் விதிபரம்அல்ல வென்பதும் I-1-1-4லும், புத்தியின் நைர்மல் லியம்III-4-15-50லும், மௌனம் III-4-14-47லும், சிரவணுதிகளி ன ஆவிர்த்தி IV-1-1லும் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (அதிகரண மாலையில் சுருக்கத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.)

வி— प्रयन्ति ப்ரயந்தி=முக்தியில் அடைகின்றனவோ

यत् யத்=யாதொரு பிரம்மத்தை

अभिसंविशन्ति அபிஸம்விசந்தி=பிரளயகாலத்தில் அடைகின்றனவோ அதாவது பிரளயகாலத்தில் பிரம்மத்துடன் ஒன்றாய் சேர்ந்துவிடுகின்றனவோ.

யதோவா இமானி பூதானி ஜாயந்தே யேன ஜாதானி ஜீவந்தி யத் பிரயச்சந்தி அபிஸம்விசந்தி என்கிற வாக்கியங்கள்தோறும் அது பிரம்மம் என்று சொல்லாததால் ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலியவைகளை குறித்துக் காரணமாயிருக்கும் தன்மையானது பிரம்மத்திற்கு (அவைகள்) தனித்தனியே லக்ஷணமல்ல. அப்படிச்சொன்னாலும்பிரம்மத்தை அறிய ஒரு லக்ஷணம் போதுமானது மற்றவை வியர்த்தமாய்விடும். ஆகையால் இவைகள் ஒரே லக்ஷணமாக இருக்க வேண்டும்.

அப்படி லக்ஷணம் ஒன்று என்று சொன்னால், இதனால் விலக்கக்கூடிய விஷயமில்லாததினால் இந்த லக்ஷணம் வியர்த்தமாய் விடுமே என்று ஆக்ஷேபித்தால், அது சரியன்று. ஏனெனின், இலக்ஷியமான பிரம்மத்தின் விபரீத தோற்றத்தை இது நிவிர்த்தி செய்வதால் இந்த லக்ஷணம் பிரயோசன முள்ளதே.

உற்பத்திக்குக் காரணம் என்கிற லக்ஷணத்தைமட்டும் சொன்னால், அந்த பிரம்மம் ஸ்திதிகாரணமான வஸ்துவை விடவும், லயகாரணமான வஸ்துவை விடவும் வேறாக இருக்கிறது என்கிற சங்கை வரும். உற்பத்திக்கு மட்டும் காரணமான பிரம்மத்துக்கு வியாபகத்தன்மை சித்திக்கமாட்டாது. அப்படியே லயகாரணத் தன்மையை சொல்லாவிடின் ஆத்தியந்திகலயமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவன் வேறாக இருக்கிறான் என்கிற சங்கை ஏற்படும். ஆகவே, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் தன்மைக்கும் அடையத் தகுந்த தன்மைக்கும் அனுகூலமான வியாபகத்தன்மை சித்திக்க

லிமாட்டாது. ஆனதால், ஜகத்தின் உற்பத்தி காரணத்தன்மை மட்டும் சகல வஸ்துக்களை விலக்க சமர்த்தமாக இருந்தாலும், உற்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை வியாபிக்கும் தன்மைக்குக் காரணமாயிருப்பதால் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயம் இவைகளின் சமுதாயத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மையே லக்ஷணமென்று தெரியப்படுத்தப்பட்டது.

யத: யேன யத் என்கிற பதங்களால் ஜகத்காரணமானது சொல்லப்பட்டது. தத் பிரம்ம என்கிற வாக்கியமானது அந்த ஜகத்காரணத்தை பிரம்மமென்று விதிக்கிறது. ஆனதால் ஜகத்காரணத்தன்மையானது பிரம்மத்துக்கு லக்ஷணம் என்று சித்தித்தது.

(10) விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ என்கிற பதத்தால் விசாரமாவது உபாசனையாவது விதிக்கப்படவில்லை. ஏனெனின், விசாரமாகிற ஞானமானது அடையப்பட்டிருப்பதால் அது விதிக்கத்தக்கதல்ல. உபாசனையாகிற ஞானமோ ब्रह्म विदा प्नोति ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி என்கிற பிரகரணத்தில் இருக்கிற வாக்கியத்தால் பிராப்தமாகவே இருக்கிறது. மேலும் ஆரம்பத்தில்

अधीहि भगवो ब्रह्म அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்ம என்கிற கேள்வியானது தத்துவத்தைச் சொல்லுகிறதாகையால் பிரம்மத்துக்குச் சாதனத்தைச் சொல்லவில்லை. ஆகவே உபாசனையானது விதிக்கத் தகுந்ததல்ல. ஆனதால் விஜிஞ்ஞாஸஸ்வ என்று சொன்னதானது சாவதானமாயிருக்கும் பொருட்டும் சந்தேக நிவிர்த்தியின் பொருட்டும் ஏற்பட்டது. எது கந்தத்தோடு கூடியிருக்கிறதோ அது பிருதிவீ என்று அது என்பதாய்ச் சொல்லுவது போலும், தேவதத்தனுடைய வயலானது சாரஸ பக்ஷியுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லும்போது சாரஸ பக்ஷியுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் தனிமையானது தேவதத்தனுடைய வயலுக்கு லக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்டது போலும், பிரம்மத்துக்கு ஜகத்காரணத்வமானது லக்ஷணமாக விதிக்கப்பட்டதென்று வியாசாரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆக்ஷேப:—ஈசுவரனுக்கு லக்ஷணம் சொல்லும்போது ஈசுவரனிடத்திலிருக்கிற சர்வஞ்ஞத்தன்மைமுதலியவைகளைக்கூறும் சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் என்கிற வாக்கியத்தைவிட்டு யதோவா இமானி என்கிற வாக்கியத்தால் கூறப்படும் ஜகத்தின் ஜன்மாதிகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மையை லக்ஷணமென்று சொல்லுவதில் பிரயோசனமென்ன ?

உத்தரம்:—சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலிய குணங்கள் லக்ஷணமென்று சொன்னால் ஸ்வரூபம் லக்ஷியமாக ஏற்படுகிறது அதைவிட வேறாக இருக்கிற விபூதியானது உபாஸியத்துக்குள் அடங்கினதாகக் காணப்படவில்லை. ஜகத்காரணத் தன்மை லக்ஷணமென்று சொன்னால் லக்ஷியமான ஸ்வரூபத்தில் சிருஷ்டி முதலானவைகளுக்குச் சாதனமான சர்வஞ்ஞத் தன்மை முதலிய குணங்களும் உபாஸியத்துக்குள் அடங்கினதாக ஏற்படுகிறது. ஆகவே, உபாதியும் உபாஸியத்துக்குள் அகப்பட்டதாக

உபாஸாத்ரைவித்தியாத் என்கிற (I-1-31) பிரம்ம சூத்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆக்ஷேபம்:—மேற் சொன்னபடியிருந்தாலும் எல்லா விபூதிகளும் (மஹிமை) ஜிஞ்ஞாஸியத்துக்குள் அகப்பட்டதாக சித்திக்கவில்லை. ஏனெனின், त्रिपाद் த்ரிபாத்=விபூதியானது அதாவது

पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि

பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி

அதாவது பிரம்மத்துக்குச் சகல பூதங்களும் ஒருபாதம் (அம்சம்) நித்தியமான மற்ற மூன்று அம்சங்களும் உத்தமலோகத்தி லிருக்கின்றன வென்கிற சுருதியிற் சொல்லிய விபூதியானது ஜகத்தின் ஜன்மாதி சம்பந்தமற்றது.

உத்தரம்:—

यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति

யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி

என்கிற லவவாக்கியத்திலிருக்கிற யத் சப்தமானது முக்தர்களால் பிரம்மம் அடையத்தகுந்தது என்று கூறுகிறது. ஆகவே நித்திய விபூதியுடன் கூடினபிரம்மமே முக்தர்களால் அடையத்தகுந்தது. ஆனதால் நித்திய விபூதியும் ஜிஞ்ஞாஸ்யத்துக்குள் அகப்பட்டதாக சித்தித்தது.

இப்படிப்பட்ட சர்வ சக்தி ஸ்வரூப பிரம்மத்துக்கு ஜகஜ்ஜன் மாதி காரணத்வம் லக்ஷணம். ஜன்மாதிகள் ஜகத்திலிருந்த போதிலும் பிரம்மம் காரணமாக இருப்பதால் இவைகள் லக்ஷணமாகச் சொல்லப்பட்டன.

4. பிரம்மத்தின் தபஸ்.

(12) स तपोऽतप्यत । ஸ தபோऽதப்யத ।

(13) स तपस्तप्त्वा ॥ ४ ॥ ஸ தபஸ்தப்த்வா ॥ 4 ॥

इति प्रथमानुवाकः ।

இதி ப்ரதமோऽநுவாகः ।

பதவுரை:—

(12) सः ஸः=அவன் (பிருகு)

तपः தபः=தபஸை

अतप्यत அதப்யத=செய்தான்

(13) सः ஸः=அவன்

तपः தபः=தபஸை

तप्त्वा தப்த்வா=செய்து

வி:—ஜகத் காரணத்வ லக்ஷணமானது விசிஷ்டத்தி லிருக்கிறதென்றும் சத்திய ஞானத்வ லக்ஷணமானது விசேஷியத்திலிருக்கிறதென்றும் பேதம் ஏற்பட்டது. இப்படியே வியாசாசாரியரும் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விடத்தில் யத் என்கிற ஐந்தாம் விபக்தியானது ஹேதுவைக்கூறுகிறது. யத என்கிற சப்தமானது அனுவாதமாக இருக்கிறது. அனுவாதம் முந்தின வாக்கியத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியால் அதற்கு விருத்தமான அர்த்தத்தைக் கூறமாட்டாது.

एकमेवाद्वितीयं तदैक्षत बहुस्यां तत्तेजोऽसृजत

ஏகமேவாத்விதீயம் ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் தத்தேஜோऽஸ்ருஜத

என்கிற வாக்கியங்கள் பிரம்மத்திற்கு நிமித்தியமாயிருக்கும் தன்மையையும் உபாதானமாயிருக்கும் தன்மையையும் கூறுகின்றன. அவைகளை அனுசரித்து பின் கூறப்படும் லக்ஷணவாக்கியத்திலுள்ள யதः என்கிற பதமும் இரண்டையும் கூறுகிறதென்று வியாசாரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

யதः என்கிற ஐந்தாம் வேற்றுமையானது ஹேதுவைக்கூறுகிறதென்று வியாகரணத்தில் சொல்லவில்லையே யெனின், विभाषागुणेऽस्त्रियां விபாஷாகுணேऽஸ்த்ரியாம் என்கிற இடத்தில் ஐந்தாம் விபக்திக்கு ஹேது அர்த்தம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

1-வது அனுவாகம்
முற்றிற்று.

சு—பா:—அந்த பிருகுவானவன் பிரம்மத்தை அறிய த்வாரங்களையும்பிரம்ம லக்ஷணத்தையும்பிதாவிடமிருந்து கேட்டு பிரம்மத்தை அறிய சாதனமான தபஸைச் செய்தான். தபஸை உபதேசிக்காமலிருக்கும்போது அதைச் சாதனமாக பிருகு எப்படி அறிந்தான்? உபதேசம் பூர்த்தியாக இராததால் அறிந்தான். यतो वा इमानि भूतानि யதோ வா இமாநி பூதாநி என்பதை அன்னாதி பிரம்மத்தை அறிவதில் சாதகமாயும் லக்ஷணமாயும் பிதா சொன்னார். சாக்ஷாத் பிரம்மம் சொல்லப்படாததினால் இந்த உபதேசம் பூர்ணமாக வில்லை. இல்லாவிடின் பிரம்மம் இப்படிப்பட்டதென்பதாய் அதின் ஸ்வரூபத்தை அறிய இச்சிக்கும் புத்திரனுக்கு உபதேசித்திருக்க வேண்டியது. இப்படி உபதேசிக்க வில்லை. பின்னை என்னசெய்தார்? உபதேசத்தை பூர்த்தியாக இராமலே செய்தார். ஆகையால் பிரம்மத்தை அறியவேண்டியதற்கு வேறு சாதனத்தையும் பிதா அபேக்ஷிக்கிறார் என்பதாய் தெரியவருகிறது. தபஸ் சர்வ சாதனங்களிலும் மிகவும் சிரேஷ்டமாயிருப்பதால் தபஸை கிரகிக்கப்பட்டது. பாஹ்ய விஷயங்களையுடைய சாதகங்களுக்குள் தபஸ் சிரேஷ்டம் என்பது ஜகத் பிரசித்தம். ஆகையால் பிதாவால் உபதேசிக்கப்படாவிட்டாலும் பிருகு தபஸை பிரம்மத்தை அறிய சாதனமாகக்கிரகித்தான். இந்த தபஸ் பாஹ்ய இந்திரியங்களுடையவும் அந்தரிந்திரியங்களுடையவும் சமாதானமாம். ஏனெனின், அது பிரம்மத்தை அடைய த்வாரமாயிருக்கிறது மனதையும் இந்திரியங்களையும் ஏகாக்கிரப்படுத்தலே பரம தபஸ்.

तज्ज्यायः सर्वधर्मेभ्यः सधर्मःपरःउच्यते ।

தஜ்ஜ்யாய: ஸர்வதர்மேப்ய: ஸதர்ம:பர:உச்யதே

அதாவது, அது சகல தர்மங்களிலும் சிரேஷ்டமானது என்கிற ஸ்மிருதி (யதிதர்மம்) சொல்லுகிறது.

து:—सतप: ஸ தப:=அ—கை:—பிறகு என்ன நடந்தது எனின் சொல்லுகிறார்.

स: ஸ: =அந்த பிருகுவானவன், பிதாவால் உபதேசிக்கப்பட்ட பிறகு பகவானுடைய எட்டு ரூபங்களின் ஞானம் ஒரே காலத்தில் உண்டாவது அசக்கியம் என்பதாய் மனதில் நினைத்து, அவைகளில் அன்னம் என்கிற ரூபத்தின் ஞானத்தை அடையும் பொருட்டு

तप: தப:=மனன நிதித்யாஸன ரூப விசாரத்தை

अतप्यत அதப்யத=செய்தான்

அத் :—(13) அவன் தபஸைச் செய்து

வி—வி:—

(12) பிரம்மத்தை அறிவதில் விசாரம் சாதனம் என்று கேட்ட பிருகுவின் முதலாவது நிச்சயத்தை சுருதி காட்டுகிறது.

तप: தப: சப்தத்தால் நான்கு ஆசிரமங்களின் தர்மங்களையும் அறியவேண்டியது. ஏனெனின், அவைகள் பிரம்ம ஞானத்துக்கு ஹேதுக்கள். ஒரு ஆசிரமத்திலும் சேராத ஜபாதிகளும் ஹேதுவாயிருந்தாலும், ஆசிரமிகளின் தர்மங்கள் நிரம்பவும் விசேஷங்கள். வியாசர் III-4-39-வது சூத்திரத்தில் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறார். சுருதி ஸ்மிருதிகளிலும் அப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(1) तपोहिस्वाध्यायः।

(1) தபோஹி ஸ்வாத்யாய꞉ ।

(அத்தியயனம் செய்தல் தபஸ்) என்பது பிரம்மசரிய தர்மம்.

(2) एतत्खलुवावतप इत्याहुर्यः स्वंददाति ।

(2) ஏதத்கல்வாவதப இத்யாஹுர்ய꞉ ஸ்வம்ததாதி ।

(அதாவது எவன் சொத்தைக் கொடுக்கிறானோ அவன் தபஸைச் செய்கிறான்) என்பது கிரஹஸ்த தர்மம்.

(3) तपोनानशनात्परम् ।

(3) தபோ நாநஶநாத்பரம் ।

(உபவாசத்தைவிட தபஸ் சிரேஷ்டம்) என்பது வானபிரஸ்த தர்மம்

(4) मनसश्च ।

(4) மநஸஶ்ச

என்று முன் கூறப்பட்டது யதிதர்மம்.

இவைகளுக்குள் அத்தியயனம் பிரம்மத்தை அறிவதின் பிரமாணம். தானம் அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையை உண்டுபண்ணுகிறது. உபவாஸம் இந்திரியங்களின் பிராபல்லியத்தை அடக்குமென்பது பிரசித்தம். ஐக்காக்கிரியம் சாக்ஷாத்தான ஞான சாதகம். ஆகையால் அந்த பிருகுவானவர் அத்தியயனம், ஐக்காக்கிரியம் என்கிற தபஸைச் செய்தார்.

து:—स:तप:तप्त्वा ஸ꞉ தப꞉ தப்த்வா=அவர் விசாரம் செய்து

2-வது அனுவாகம்.

(1) अन्नं ब्रह्मेति व्यजानात् । அன்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் ।

(2) अन्नाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । அந்நாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ।

(3) अन्नेन जातानि जीवन्ति । அந்நேந ஜாதாநி ஜீவந்தி ।

(4) अन्नं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥ 1 ॥ அந்நம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தீதி ॥ 1 ॥

பதவுரை:...

अन्नं அந்நம்=அன்னம்
ब्रह्मेति ப்ரஹ்மேதி=பிரம்மம் என்று
व्यजानात् வ்யஜாநாத்=அறிந்தான்.

மற்ற பதங்களுக்கு முன்போலவே அர்த்தம் செய்துகொள்ளவும்.

ச—பா:—அன்னத்தை பிரம்மம் என்று அவன் அறிந்தான். ஏனெனின், அது முன் சொன்ன லக்ஷணத்துடன் கூடியிருக்கிறது. எப்படி? அன்னத்தினின்றுமே இந்த பிராணிகள் உண்டாகிறார்கள். உண்டானவர்கள் அன்னத்தால் ஜீவிக்கிறார்கள். அன்னத்தை அடைந்து, அன்னத்துடன் ஒன்றாய் விடுகிறார்கள். ஆகையால் அன்னம் பிரம்மம் என்று சொன்னது யுக்தம்தான் என்பது கருத்து.

வி—வி:—இந்த ஐகாக்கிரியத்துடன் கூடி விசாரம் செய்து அன்னத்தை ஜகத்தின் உற்பத்தி லயங்களுக்குக் காரணமாயிருப்பதால் பிரம்மம் என்று நிச்சயம் செய்தான்.

भूत பூத சப்தத்தால் ஸ்தூல தேகங்களை அறிய வேண்டியது.

हि ஹி அவைகள் அன்னத்தினின்றும் உண்டாகின்றனவென்பது உலகப் பிரசித்தமென்பதை இந்த சப்தம் காட்டுகிறது.

---

2 வது அனுவாகம்.

வி:—(1) அன்னமானது சர்வபூதங்களின் உற்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாக இருப்பதால் அன்னத்தை பிரம்மமென்று முதலில் தெரிந்துகொண்டார் என்று அர்த்தம்.

2-வது அனுவாகம்.

து:—अन्नं அந்நம்=அன்னமயனை அநிருத்தனை
ब्रह्म इति ப்ரஹ்ம இதி=பிரம்மம் என்பதாய்
व्यजानात् வ்யஜாநாத்=அறிந்தார், சக்ஷாத்தாய் பார்த்தார்.

அத்:—एत्र ஏத்ர=கர்ப்ப பையிலிருக்கிற அன்னரஸ ஸ்வரூபமான சுக்கில சுரோணிதத்தைவிட வேறு காரணமில்லை என்பதை இந்த சப்தம் கூறுகிறது.

खलु ஸ்லு—अन्नपुरुष: அன்னபுருஷ:= (அன்னத்தினின்றாம் புருஷன்) முதலிய சுருதி பிரஸித்தியை இந்த சப்தம் கூறுகிறது.

ஆகாசாதி பூதங்களால் அன்னம் ஏற்பட்டாலும், தேகாகாரமாகப் பரிணமித்த அவைகளின் உற்பத்தியானது அன்னாதீனமாயிருப்பதால் அன்னம் ஜகத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற தென்பது அபிப்பிராயம்.

2-வது நிச்சயம்.

(5) तद्विज्ञाय । தத்³விஜ்ஞாய ।

(6) पुनरेव वरुणं पितरमुपससार । புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார ।

(7) अधीहि भगवो ब्रह्मेति । அதீ⁴ஹி ப⁴க³வோ ப்³ரஹ்மேதி ।

(8) त ँहोवाच । தம்ஹோவாச ।

(9) तपसाब्रह्मविजिज्ञासस्व । தபஸா ப்³ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ ।

(10) तपो ब्रह्मेति । தபோ ப்³ரஹ்மேதி ।

(11) स तपोऽतप्यत । ஸ தபோ(அ)தப்யத ।

(12) स तपस्तप्त्वा ॥ 2 ॥ ஸ தபஸ்தப்த்வா ॥ 2 ॥

इतिद्वितीयोनुवाकः

இதி த்³விதீயோநுவாக꞉ ।

பதவுரை.—முன்போலவே யிருப்பதால் மறுபடியும் எழுதப் படவில்லை.

வி:—(5) तत् தத்=அந்த அன்னத்தை

विज्ञाय விஜ்ஞாய=பிரம்மம் என்று அறிந்த பிறகு அன்னத்துக்கு உற்பத்தி முதலியவைகளிருப்பதால் இது எப்படி பிரம்மமாக இருக்கக்கூடும் என்கிற சந்தேகத்துடன்

(6) மறுபடியும் பிதாவான வருணனை அடைந்தார்.

து:—अन्नात् அன்னாத்=அ—கை:—எப்படி பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்தார் எனின், குருவானவர் உபதேசித்தபடி பிரம்மம் ஜகத்தின் ஜன்மாதிகளுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. இதுவே அதின் லக்ஷணம். இப்படி பார்த்தார்.

अन्नात् அன்னாத்=அன்னமயனிடமிருந்து

ச—பா:—பிருகு இந்த விதமாக தபஸ் செய்து, பிரம்ம லக்ஷணம் பொருந்துகிறபடியால் அன்னம் பிரம்மம் என்று அறிந்து, மறுபடியும் சம்சயமடைந்து பிதாவான வருணனை அடைந்து अधीहि भगवो ब्रह्मेति அதீஹி ஹபவொ-ஹ்ஹெதி (சுவாமின் பிரம்மத்தை உபதேசியும்) என்பதாய்க் கேட்டான். இவனுடைய சம்சயத்துக்குக் காரணம் என்னவெனின், அன்னத்துக்கு உற்பத்தி காணப்படுகிறது. தபஸை அடிக்கடி உபதேசிப்பதினால் அது சாதகங்களுக்குள் விசேஷமானது என்று அறிய வேண்டியது. எது வரையில் பிரம்மத்தின் லக்ஷணம் அதிக்கிரமித்ததாக ஆகவில்லையோ, எது வரையில் அறியவேண்டு மென்கிற இச்சை இருக்கிறதோ அதுவரையில் தபஸே சாதனம்; தபஸாலேயே பிரம்மத்தை அறி மற்றது ஸ்பஷ்டம்.

வி—வி:—

(5) அந்த பிருகுவானவன் இரண்டாவது விசாரம் செய்து அடைந்த நிச்சயத்தை சுருதி காட்டுகிறது.

तत् தத்=முன் சொன்ன அன்னத்தைப் பிரம்மமாக

विज्ञाय விஜ்ஞாய=லக்ஷண மிருப்பதால், நிச்சயித்து அதினால் திருப்தி அடையாமல், சந்தேகத்தினால் அறிய இச்சித்தான்.

வி:—(8) அந்த புத்திரனைப்பார்த்து

(9) முன்போல் தபஸ்செய்

அது பிரம்மவித்தைக்குச் சாதனம் ஆகையால் தபஸால் பிரம்மத்தை அறி என்று

(2) வருணன் சொன்னான்.

மற்றதும் 2-3-4-5 அனுவாகங்களும் ஸ்பஷ்டம்.

து:—तद्विज्ञाय தத்விஜ்ஞாய=பிறகு என்ன செய்தார் எனின், இரண்டாவது ரூபத்தை சாக்ஷாத்கரிக்கும் பொருட்டு குருவின் அனுஞ்ஞையை அடைவதற்காக மறுபடியும் அவரிடம் சென்று, அனுஞ்ஞையைப் பெற்று தப:சப்தத்தால் கூறப்படும் ஆலோசனையைச் செய்து பிராணமய என்கிற பகவானுடைய இரண்டாவது ரூபத்தை பிரத்தியக்ஷமாய் அறிந்தார் என்பதாய் சொல்லுகிறார். तद्विज्ञाय தவிஜ்ஞாய என்பது முதல்

अधीहि அதீஹி=அனுஞ்ஞையைக் கொடும்

तपसा தபஸா=ஞானனுசந்தானரூப ஆலோசனையில்

तपोब्रह्म தபொ-ஹ=ஞானரூபம் பிரம்மம், தபஸ்ஸானது பிரம்மஞானத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதினால் தபஸே பிரம்மம், என்பதாய் உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அத்:—(6) மறுபடியும் மந்திர பூர்வமாக குருவை அடைந்தான். ஆலஸியம் செய்யவில்லை. திருப்தி அடையாத பிருகுவின் சந்தேகம் எப்படி வந்ததெனின்,

வாஜஸநேயிகள்

अन्नंब्रह्मेत्येकआहुः । तन्नतथा पूयति वा अन्नमृते प्राणात् ।

அந்நம் ப்ரஹ்மேத்யேக ஆஹு: । தந்ந ததா பூயதி வா அந்நம்ருதே ப்ராணாத் ।

அதாவது:—அன்னத்தை பிரம்மமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அது சரியன்று. பிராணனில்லாவிடின் தேகம் நாறுகிறது என்பதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள்.

விஷ்ணு புராணத்திலும்

स्वदेहाशुचिगन्धेन नविरज्येतयः पुमान् ।
विरागकारणंतस्य किमन्यदुपदिश्यते ।

ஸ்வதேஹாஶுசிகந்தேந நவிரஜ்யேதய: புமாந் ।
விராககாரணம் தஸ்ய கிமந்யதுபதிஶ்யதே ।

அதாவது எந்த மனிதன் தன்னுடைய தேசத்தின் துர்க்கந்தத்தால் விரக்தியை அடையவில்லையோ, அவனுக்கு வேறு எது தான் வைராக்கியத்தை உபதேசிக்கும் என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆகையால் அன்னமானது தேகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்களுக் காரணமாயிருந்தாலும் அதை பிரம்மமாகச் சொல்லுவது அயுக்தம்.

(8-9):—வந்து அடைந்த பிருகுவுக்கு வருணன் முன் சொன்ன ஐகாக்கிரியமாகிற தபஸையே சாதனமாக உபதேசித்தார்.

(10) இந்த தபஸ் பிரம்ம சாக்ஷாத்காரத்துக்கு அந்தரங்க சாதனம் என்கிற உத்தேசத்தால் तपोब्रह्म தபோப்ரஹ்ம என்று உபசாரமாகச் சொன்னார். சத்திய ஞானாதி ஸ்வரூப லக்ஷண வாக்கியத்தினால் பிரம்மமானது உபதேசிக்கப்பட்டவளவில், வேதப் பிரமாணத்தால் தர்மாதர்மங்கள் போல் பரோக்ஷமாகவே பிரம்மம் அறியப்படுகிறது. ஐகாக்கிரிய புத்தியால் அதைப் பார்க்க முடியும் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் பிரம்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லாமல் வருணன் தபஸையே சொன்னான்.

3—வது அநுவாகம்.

பிராணன் பிரம்மம் என்னும் இரண்டாவது நிச்சயம்.

(1) प्राणो ब्रह्मेति व्यजानात् । ப்ராணோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் ।

(2) प्राणाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । ப்ராணாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ।

(3) प्राणेन जातानि जीवन्ति । ப்ராணேந ஜாதாநி ஜீவந்தி ।

(4) प्राणं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥ 1 ॥ ப்ராணம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தீதி ॥ 1 ॥

பதவுரை:—

முன்போலவே பாஷ்யமில்லை. அன்ன சப்தத்துக்குப் பதிலாகப் பிராண சப்தத்தை வைத்துக்கொண்டு அர்த்தம் செய்துகொள்ளவும்.

வி-வி:—ஏகாக்கிரசித்தத்துடன் ஜகத்காரணமான பிரம்மத்தை விசாரித்து பிராணன் பிரம்மம் என்பதாய் நிச்சயம் செய்தான்.

ஐதரேய உபநிஷத்தில்:—

नहवाऋते प्राणाद्रेतः सिच्यते
நஹவாருதே ப்ராணாத் ரேதஃ ஸிச்யதே

அதாவது:—பிராணனன்றியில் ரேதஸ் (கர்ப்பத்தில் போய்) சேருகிறதில்லை என்று சொல்லி யிருக்கிறது.

3-வது அநுவாகம்.

து:—प्राणंप्रयन्ति ப்ராணம் ப்ரயந்தி=பிரளய காலத்தில் நாசமடைகிறார்கள்.

प्राणंअभिसंविशन्ति ப்ராணம் அபிஸம்விஶந்தி=முந்திய காலத்தில் ஸ்வேச்சையாய் பிரத்யும்னனை அடைகிறார்கள்.

அன்னம், பிராணன், இவைகளை அறிந்த பிறகு பிருகுவானவர் வருணனை மறுபடியும் அடைந்து பகவானை உபதேசியும் என்று கேட்க, அவர் முன்போலவே சொல்ல, சக்ஷுஸிலிருந்து இந்த பிராணிகள் உண்டாகின்றன முதலியதாய் சக்ஷுர்மய, ஸ்ரோத்திரமய, வாங்மய, ரூபங்களையும் அறிந்தார். இந்த ரூபங்கள் சங்கர்ஷணாதிகளாம்.

அத்:-ஒரு ஜீவன் லிங்கதேகத்துடன் கூடினவனாய், ஸ்வர்க்கத்தினின்றுமாவது நரகத்தினின்றுமாவது மழைமூலமாக பூமிக்கு வந்து அன்னத்துடன் புருஷனைப் பிரவேசித்து, ரேதஸ்ஸுடன் ஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தை எப்போது பிரவேசிக்கிறானோ அப்போது அந்தரேதஸ் உள்ளே போயிருக்கிற பிராணவாயுவால் சோஷிக்கப்பட்டு பிண்டாதிக்கிரமமாக தேகத்தை உண்டு பண்ணுகிறது.

பிராணன் இல்லாவிடின் தேகத்தை உண்டுபண்ணமாட்டாது.

பிராணன் எப்படி உற்பத்திக்குக் காரணமோ அப்படி ஜீவனத்துக்கும் (ஸ்திதிக்கும்) காரணமென்பது கௌஷீதகி பிராமணத்தில்

यावद्ध्यस्मिञ्शरीरेप्राणोवसतितावदायुः।

யாவத்3த்4யஸ்மிஞ்ச2ரீரே ப்ராணோவஸதி தாவதா3யு: ।

அதாவது:—எதுவரையில் இந்த சரீரத்தில் பிராணன் இருக்கிறானோ அதுவரையில் ஆயுளிருக்கிறது என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது.

பிராணன் போய்விட்டால் தேகம் மரணமடைகிறது என்பது பிரசித்தம்.

ஆகையால் உபதானமாக இராவிடினும் ஜன்மாதி மூன்றுக்கும் காரணமாயிருப்பதால் பிராணன் பிரம்மம் என்பது பிருகுவின் நிச்சயம்.

3-வது நிச்சயம்:—மனது பிரம்மம்.

(5) तद्विज्ञाय । தத்3விஜ்ஞாய ।

(6) पुनरेव वरुणं पितरमुपससार । புனரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார ।

(7) अधीहि भगवो ब्रह्मेति । அதீ4ஹி ப4க3வோ ப்3ரஹ்மேதி ।

(8) तꣳ होवाच । தꣳ ஹோவாச ।

(9) तपसा ब्रह्म विजिज्ञासस्व । தபஸா ப்3ரஹ்ம விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ ।

(10) तपो ब्रह्मेति । தபோ ப்3ரஹ்மேதி ।

(11) स तपोऽतप्यत । ஸ தபோऽதப்யத ।

(12) स तपस्तप्त्वा ॥ 2 ॥ ஸ தபஸ்தப்த்வா ॥ 2 ॥

इतितृतीयोनुवाकः

இதி த்ருதீயோநுவாக: ।

பதவுரை:—முன்போலவே பாஷ்யமுமில்லை.

4-வது அனுவாகம்.

(1) मनो ब्रह्मेति व्यजानात् । மனோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் ।

(2) मनसो ह्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । மநஸோ ஹ்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ।

(3) मनसाजातानि जीवन्ति । மநஸா ஜாதாநி ஜீவந்தி ।

(4) मनः प्रयन्त्यभि सं विशन्तीति ॥ 1 ॥ மந: ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தீதி ॥ 1 ॥

பதவுரை:—பிராணனுக்குப் பதிலாக மனது என்கிறதை வைத்துக்கொண்டு பதவுரையை முன்போலவே செய்து கொள்ளவும். பாஷ்யமில்லை.

வி—வி:—மூன்றாவது விசாரத்தில் ஏற்பட்ட நிச்சயத்தை சுருதி கூறுகிறது.

பிராணன் ஜடமாகையால் பிரம்மமாகமாட்டாது. प्रज्ञानं ब्रह्मेति ज्ञानं ब्रह्म ப்ரஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம முதலிய இடங்களில் பிரம்மம் சேதனம் என்று தெரியவருகிறது.

மனதும் ஞானசக்தி யுள்ளதாகையால் சேதனம் ஜன்மாதி காரணம் என்னும் லக்ஷணமும் மனதிலிருக்கிறது. எப்படி முன் கர்ப்பத்தில் பிராணப் பிரவேசத்தால் தேகம் உண்டாகிறதாகச் சொல்லப்பட்டதோ அப்படி பிராணப் பிரவேசமும் மனதுக்கு ஆதீனமாயிருப்பதாகப் பிரச்னோப நிஷத்தில் சொல்லி யிருக்கிறது. கார்க்கிரிஷி எப்படி பிராணன் இந்த சரீரத்தில் வருகிறான் என்று கேள்வி கேட்க மனதின் காரியத்தால் என்பதாய் பிப்பலாதர் உத்தரம் கூறுகிறார். மனதின் காரியமானது இப்படிப்பட்ட தேகத்தை அடைவேன் என்பதாய் மரண சமயத்தில் செய்த கர்மத்தை அனுசரித்து மனதில் சங்கற்பம் உண்டாகும். முந்தின தேகத்தின் மரண காலத்தில் உண்டான சங்கற்பத்துடன் அதிலிருந்த பிராணன் இந்த சரீரத்தில் வந்து கூடுகிறான். இந்த அர்த்தத்தை அந்த உபநிஷத்தே इन्द्रियैर्मनसि संपद्यमानैः இந்த்ரியைர் மநஸி ஸம்பத்யமாநை: முதலிய வாக்கியத்தால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறது. மரண சமயத்தில் மனதில் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் லயமாய் விடுகின்றன. அவைகளுடன் கூடின ஜீவன் எந்த தேகத்தில் மறுபடியும் கூடி எதற்கு உசிதமான வியாபாரங்களைச் செய்துகொண்டு வரப்போகிறானோ அந்த வரப்போகிற சரீரத்தின் ஞானத்தால்

அத்:—பிராணப் பிராதீனனுகி விடுகிறுன். இந்தப் பிராணன் வரப் போகிற தேகத்தின் தியானத்துடன் கூடினவனுய், லிங்க தேகத்தை ஜீவாத்மாவுடன் சங்கற்பத்தை அனுசரித்த லோகத்தை அடையும்படி செய்கிறுன். ப்ரஹதாரண்யகத்தில் (IV-4-3)

तद्यथातृणजलायुका तृणस्यान्तं गत्वाऽन्यमाक्र ममाक्रम्याऽऽत्मानमुपसंहरत्येव मेवायमात्मेदंशरीरंनिहत्याविद्यांगमयित्वाऽन्यमाक्रममाक्रम्याऽज्ञानमुपसंहरति ।

தத்3யதா2த்ருணஜலாயுகா த்ருணஸ்யாந்தம் க3த்வாऽந்யமாக்ரமமாக்ரம்யாऽऽத்மாநமுபஸம்ஹரத்யேவ மேவாயமாத்மேத3ம்ஶரீரம் நிஹத்யாவித்3யாம் க3மயித்வாऽந்யமாக்ரமமாக்ரம்யாऽஜ்ஞாநமுபஸம்ஹரதி என்பதாகச் சொல்லி யிருக்கிறது.

அதாவது:—எப்படி பில்லுகளில் சஞ்சரிக்கிற அட்டை பில்லின் நுனியை அடைந்து முதலில் முகத்தால் வேறு பில்லைப் பிடித்துக்கொண்டு பிறகு பின்பாகத்தை அந்த வேறு பில்லுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறதோ, அப்படி ஜீவாத்மா மரண காலத்தில் தன்னுடையது என்கிற அபிமானத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து, அவித்தை என்கிற சரீரத்தை அடைந்து, சைதன்னிய மற்றவனுகி மனதால் வேறு தேகத்தை உண்டுபண்ணி லிங்க சரீர சகிதமாய் தன்னை அந்த தேகத்துக்கு கொண்டுபோகிறது.

ஆகையால் தேகத்தோடு கூடினபிராணிகள் மனதினின்றும் உண்டாகிறுர்கள். வேளாண்மை, வியாபாரம் முதலிய ஜீவன உபாயங்களை மனதினுல் விசாரித்து அவைகளைத் தேடுவதனுல் மனது ஜீவன ஹேது.

மனதினுல் அபிமானத்தை விட்டு மரண மடைவதால் மரணத்துக்கும் இது ஹேது.

இவ்விதமாக பிரம்ம லக்ஷணம் ஏற்படுவதால் மனது பிரம்மம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

4-வது விசாரம்.

(5) तद्विज्ञाय ॥ தத்3விஜ்ஞாய ।

(6) पुनरेव वरुणं पितरमुपससार । புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார ।

(7) अधीहि भगवो ब्रह्मेति । அதீ4ஹி ப4க3வோ ப்3ரஹ்மேதி ।

(8) तꣳहोवाच । தꣳஹோவாச ।

(9) तपसाब्रह्मविजिज्ञासस्व । தபஸா ப்3ரஹ்மவிஜிஜ்ஞாஸஸ்வ ।

(10) तपो ब्रह्मेति । தபோ ப்3ரஹ்மேதி ।

(11) स तपोऽतप्यत ஸ தபோ(அ)தப்யத ।

(12) स तपस्तप्त्वा । ஸ தபஸ்தப்த்வா ।

इतिचतुर्थोनुवाकः ।

இதி சதுர்த்தோ நுவாகஃ।

பதவுரை—:முன்போலவே பாஷ்யமில்லை.

நான்காவது கண்டம் முற்றிற்று.

5—வது அநுவாகம்.

(1) विज्ञानं ब्रह्मेति व्यजानात् । விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் ।

(2) विज्ञानाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । விஜ்ஞாநாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ।

(3) विज्ञानेन जातानि जीवन्ति । விஜ்ஞாநேந ஜாதாநி ஜீவந்தி

(4) विज्ञानं प्रयन्त्यभिसंविशन्ति ॥ I ॥ விஜ்ஞாநம் ப்ரயந்த்யபி ஸம் விஶந்தி॥2॥

பதவுரை:-முன்போலவே அன்ன சப்தத்துக்குப் பதிலாக விஞ்ஞான சப்தத்தை வைத்துக் கொள்ளவும்.

வி—வி:—நான்காவது விசாரத்தால் ஏற்பட்ட நிச்சயத்தை சுருதி சொல்லுகிறது. மனதும் சக்ஷுஸ் முதலியவைகள் போல் இந்திரியமாயிருப்பதால் கர்த்தாவின் ஸ்வாதீனத்திற்குட்பட்டது. ஆகையால் அது பிரம்மம் என்று சொல்லக்கூடாது. விஞ்ஞானம் கர்த்தாவென்பது विज्ञानं यज्ञं तनुते விஜ்ஞாநம்யஜ்ஞம்தநுதே (விஞ்ஞானமானது யஞ்ஞத்தைச் செய்கிறது.) என்பதாய்(II-5-1) சுருதி சொல்லுகிறது. பிரம்ம லக்ஷணமும் அதினிடத்தில் சுலபமாய்ப் பொருந்துகிறது. கர்மம் மூலமாக தேகம் உண்டாகிறது லௌகிக வேளாண்மை முதலியவைகள் செய்யப்படுவதினால் ஜீவனத்துக்கு ஹேதுக்களாயிருக்கின்றன. மரணத்துக்குக் காரணமான யுத்தம் முதலியவைகளில் பிரவிர்த்தி உண்டாகும்படி செய்வதினால் அது லயத்துக்கும் காரணம். ஆகையால் பிரம்மலக்ஷணம் பூண்ட விஞ்ஞானம் பிரம்ம மாகலாம்.

ஐந்தாவது விசாரம்.

(5) तद्विज्ञाय । தத்விஜ்ஞாய ।

(6) पुनरेव वरुणं पितरमुपससार । புநரேவ வருணம் பிதரமுபஸஸார ।

(7) अधीहि भगवो ब्रह्मेति । அதீஹி பகவோ ப்ரஹ்மேதி ।

(8) तꣳहोवाच । தꣳஹோவாச ।

(9) तपसा ब्रह्मविजिज्ञासस्व । தபஸா ப்ரஹ்மவிஜிஜ்ஞாஸஸ்வ ।

(10) तपो ब्रह्मेति । தபோ ப்ரஹ்மேதி ।

(11) स तपोऽतप्यत । ஸ தபோऽதப்யத ।

(12) स तपस्तप्त्वा ॥ 2 ॥ ஸ தபஸ்தப்த்வா ॥ 2 ॥

इतिपञ्चमोऽनुवाकः

இதிபஞ்சமோऽநுவாகః|

பதவுரை:—முன்போலவே.

ஐந்தாவது கண்டம் முற்றிற்று.

6—வது அநுவாகம்.

(1) आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् । ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்|

(2) आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । ஆநந்தாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே ।

(3) आनन्देन जातानि जीवन्ति । ஆநந்தேந ஜாதாநி ஜீவந்தி ।

(4) आनन्दं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥ 1 ॥ ஆநந்தம் ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தீதி ॥ 1 ॥

பதவுரை:—அன்னத்துக்குப் பதிலாக ஆநந்தம் என்கிற பதத்தை வைத்துக்கொண்டு முன்போலவே பதவுரை செய்து கொள்ளவும்.

ச-பா:—இவ்விதமாக தபஸால் விசுத்தாந்தக் கரணமுள்ள பிருகுவானவன் பிராணன் முதலியவைகளிடத்தில் பிரம்ம லக்ஷணத்தைப் பார்க்காமல் மெள்ள மெள்ள உட்பிரவேசித்து நிரம்பவும் உள்ளே யிருக்கிற ஆநந்தத்தை பிரம்மம் என்று தபஸாகிற சாதனத்தாலேயே அறிந்தான். ஆகையால் பிரம்மத்தை அறிய வேண்டுமென்று இச்சிக்கிறவன் பாஹ்ய இந்திரியங்கள், அந்தரிந்திரியங்கள், ஆகிய இவைகளின் சாந்தியாகிய பரமதபஸாகிற சாதனத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டியது என்பது பிரகிரணத்தின் அர்த்தம்.

வி-வி:--ஐந்தாவது விசாரத்தில் ஏற்பட்ட நிச்சயத்தை சுருதி கூறுகிறது. எவன் கர்த்தாவோ அவன் துக்கத்துக்கு உட்படுகிறான். ஆகையால் விஞ்ஞானம் பிரம்மமாக மாட்டாது. மேலும் அன்னம் முதல் விஞ்ஞானம் வரையிலுள்ள நான்கும் சகல பூதங்களின் உற்பத்திக்கும் காரணமாக மாட்டாது. ஆகாசாதி பூதங்கள் பௌதிகங்களான (பூதகாரியங்களான) அன்னாதிகளினின்றும் உண்டாகமாட்டா. ஆநந்தமோ துக்கமற்றது; ஸ்வரூபத்தால் சர்வாபீஷ்ட ரூபமாயிருப்பதால் பரம புருஷார்த்தமா யிருக்கிறது; ஆகாசாதி சர்வபூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிறது. ஆகையால் ஆநந்தம் பிரம்மமாகலாம். இந்த ஆநந்தத்தின் ஸ்வரூபத்தை சந்தோகர்கள்

योवैभूमातत्सुखं नाल्पे सुखमस्तिभूमैवसुखं (छा VII-24 1)

யொவைெ பூமாதத் ஸுகம் நால்பெ ஸுகமஸ்தி பூமைவ ஸுகம் (ஊ VII-24-2) அதாவது:—எது பூமாவோ (அளவற்றதோ) அது சுகம், அல்பத்தில் சுகமில்லை, பூமாவே சுகம் என்பதாய் சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

பூமா-அல்பம்-என்பதாய் பதார்த்தங்களிரண்டு. வெகுவாயிருப்பது பூமா. இப்படி எது இருக்கிறதோ அதுதான் சுகம். அதற்குக் குறைந்த பதார்த்தத்தில் சுகமில்லை. பூமாவோ சுகமே இந்த பூமா அல்பங்களின் லக்ஷணம் சாந்தோக்கியத்திலேயே

यत्रनान्यत्पश्यति स भूमा । अथयत्र अन्यत्पश्य तितदल्पम् (छा VII-24-1 யத்ர நாந்யத் பஶ்யதி ஸ பூமா। அத யத்ர அந்யத் பஶ்யதி தத் அல்பம்। (ஸா-VII-24-1)

என்கிற சிருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பார்க்கிறவன் வேறு. அவனைவிட வேறானது பார்க்கத்தகுந்த வஸ்து. இவன் அதைப்பார்க்கிறான் என்பதாய் திருபுடிகள் எந்த அத்வைத பதார்த்த விஷயத்தில் ஏற்பட வில்லையோ அந்த அத்வைத பதார்த்தம் பூமா. திருபுடி ரூபமான துவைதம் எந்த ஜகத்திலிருக்கிறதோ அந்த ஜகத்து அல்பம். இந்த பூமாவும் அல்பமும் நித்தியம் என்றும் அநித்தியம் என்றும்,

योवैभूमातदमृतमथयदल्पं तन्मर्त्यम् (छा-VII-24-1)

யொவைெ பூமா தத் அம்ருதம் அத யதல்பம் தந்மர்த்யம்

என்பதாய் அந்த உபநிஷத்திலேயே (சா-VII-24-1) சொல்லியிருக்கிறது. துவைதாவஸ்தைகளாகிற ஜாக்கிரஸ்வப்நங்கள் துக்கரூபமே என்பது பிராயேண தெரிய வருகிறது. எப்போது சுவல்ப சுகமிருந்தால், அதுவும் சாதன பிரயாசைகளின் தாரதம்மியம், நசித்துப் போகக்கூடியதா யிருத்தல் முதலிய தோஷங்களுடன் கூடியிருப்பதால் துக்கமே. இந்த அபிப்பிராயத்தால் அல்பத்தில் சுகமில்லை யென்று சொல்லப்பட்டது.

அத்:—அத்வைத அவஸ்தைகளாகிற சுஷுப்தியிலும்சமாதியிலும் சுகமே சுவயம் பிரகாசமாய் இருக்கிறது. அதை துக்கமில்லாமை என்று சங்கிக்க வேண்டியதில்லை. எப்போது ஸ்வயம் ஒன்று இருக்கிறதோ அப்போது அபாவத்துகே பிரசக்தியில்லை. பிரமாணமன்றியில் விளங்குகிறதினால் ஸ்வபிரகாசம் என்பது விளங்குகிறது. அக்காலத்தில் அத்வைதம் பிரமாணத்தால் சித்திக்கவில்லை. அப்படியிருந்தால் துவைதம் ஏற்படுவதால் சுஷுப்திக்கு பங்கம் வந்துவிடும். விளங்குகிறது என்பதை சந்தேகமில்லாததினால் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும், ஜாக்கிரஸ்வப்நங்களையே ஜனங்கள் சந்தேக மன்றியில் ஒப்புக்கொள்ளும்போது, சுஷுப்தி சமாதிகளை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. ஆகையால் இதர சாதனங்களன்றியில் அது விளங்குவதால் ஸ்வப்பிரகாசம். ஆகையால் அந்த அத்வைதம் துக்காபாவ ரூபமன்று. பின்னையோவெனின், எப்படி ஒரு விஷயத்தை அடைந்தால் சுகமுண்டாகிறதோ, சுஷுப்தி சமாதிகளும்பிரீதிக்கு விஷயமாயிருப்பதால் அவைகளின் சுகம் அத்வைதமே. சகல ஜனங்களும் செய்யவேண்டியதொன்றும் இல்லாதபோது சுஷுப்தி சுகத்தை இச்சித்துத்தூங்குகிறார்கள். தத்துவஞானிகள் சுக இச்சையாலேயே நிர்விகல்ப சமாதியையும் அடைகிறார்கள். இருவர்களும் பிற்காலத்தில் சுகமாய் தூங்கினேன், சுகமாய் சமாதியிலிருந்தேன்' என்பதாய் அந்த அவஸ்தைகளின் சுகத்தை ஸ்மரிக்கிறார்கள். இந்த சுஷுப்தி சமாதி திருஷ்டாந்தங்களால் துவைத சிருஷ்டிக்கு முன்னமேயே அத்வைத சுகமிருக்கிறதாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது. ஆகையால் அத்வைத ரூபமான ஆநந்தத்தினின்றுமே துவைத ரூபங்களான இந்த ஆகாசாதிகளும் ஹிரணிய கர்ப்பாதிகளும் உண்டாகின்றன.

ஆக்ஷேபம்:—துவைத அத்வைத ரூபங்களான சிருஷ்டி பிரளயங்கள் இரவும் பகலும் போலும் கிரமமாக மறுபடியும் மறுபடியும் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஒரே வஸ்துவுக்கு இரண்டு பரஸ்பர விருத்த ரூபங்கள் இருக்கமாட்டாவாகையால்' ஒன்று ஸ்வாபாவிகம் என்றும் மற்றொன்று ஆகந்துகம் என்றும் சொல்ல வேண்டியது. எது ஸ்வாபாவிக மென்றும் எது ஆகந்துகம் என்றும் சொல்லுவது யுக்தம்.

உத்தரம்:—சாதனத்தை அபேக்ஷிக்காமலேயே அத்வைதம் சுஷுப்தியில் சித்திக்கிறது. ஜாகரணம் பகல், ஆகிய துவைதம் விஷயம் முதலிய வெகு சாதனங்களை அபேக்ஷிக்கின்றது. ஆகையால் சுவாபாவிகமான அத்வைத ரூபமான ஆநந்தமானது ஜகத்தின் ஆகந்துகமான துவைத ரூபத்துக்கு உபாதானம். எப்படி சமுத்திரம் ஒன்றாக இருந்துகொண்டு நுரை அலை, குமிழ் முதலிய அநேகங்களுடைய உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிறதோ, அது போலும்.

அத் :—இப்படி ஜகத்காரணம் என்கிற லக்ஷணத்தால் குறிப்பிடப்படுகிற அத்வைதப் பிரம்மத்தை ஏகாக்கிரமான தபஸால் பிருகுவானவர் சாக்ஷாத்கரித்தார். ஆகையால் அந்த தபஸே முக்கியமான சாதனம். இந்த ஏகாக்ரரூப பரமதபஸை சம்பாதிக்கும் பொருட்டு அநேக உபாயங்கள் பாதஞ்சல முதலிய யோகசாஸ்திரங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவதாரிகை:—

ச-பா—இப்போது சுருதியானது கதையை விட்டுவிட்டு தன்னுடைய வசனத்தினல் கதையால் ஏற்பட்ட கருத்தைச் சொல்லுகிறது.

வி-வி:—இந்த கதையால் ஜகத்காரணமாக விசாரிக்கப்பட்டு பிரம்மத்தின் ஆநந்த ரூபத்தை சாக்ஷாத்கரிப்பதில் சித்தைகாக்கிரிய ரூபமான தபஸ் அந்தரங்க சாதனமாகச் சொல்லப்பட்டது. அன்னம்முதல் விஞ்ஞானம் வரையிலிருக்கிறவைகளை அதிக்கிரமித்த ஆநந்த ரூபம் எப்படி தத்துவமோ அப்படி ஆநந்தத்தையும் அதிக்கிரமித்த வேறு தத்துவம் இருக்கிறதென்பதாய் சங்கை உண்டாகக்கூடும். அதை நிவிர்த்திக்கும்பொருட்டு சுருதியானது வித்தையை உபசம்காரம் செய்கிறது.

(5) सैषाभार्गवी वारुणीविद्या । ஸைஷா பா⁴ர்க³வீ வாருணீ வித்³யா ।

(6) परमे व्योमन्प्रतिष्ठिता ॥2॥ பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டி²தா ॥2॥

பதவுரை:—

து:—முன் சொன்னபடியே 4, 5, 6—வது அனுவாகத்தில் सैषाभार्गवी ஸைஷா பா⁴ர்க³வீ வரையிலும் அர்த்தம் செய்து கொள்ளவும், இதுவரையி லுள்ளதற்குப் பிரமாண வாக்கியம்:—

चक्षुःसचष्टेयद्विष्णुः श्रोत्रं श्रोतृत्वतोविभुः ।
वाक्चवक्तृत्वतोनित्यं मनोमंतृत्वतस्तथा ।
तपोज्ञानस्वरूपत्वा द्विज्ञानंतुविवेचनात् ।
ज्ञानानुसंधानरूपतपसातं जनार्दनं ।
क्रमाद्भृगुर्व्यजानत्तमन्नादिबहुरूपिणं । (यजुःसंहिता)

சக்ஷு:ஸசஷ்டே யத்³விஷ்ணு: ஶ்ரோத்ரம் ஶ்ரோத்ருத்வதோ விபு⁴: ।
வாக்ச வக்த்ருத்வதோ நித்யம் மநோ மந்த்ருத்வதஸ்ததா² ।
தபோ ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வாத்³ விஜ்ஞாநம் து விவேசநாத் ।
ஜ்ஞாநாநுஸந்தா⁴நரூபதபஸா தம் ஜநார்த³நம் ।
க்ரமாத்³ ப்⁴ருகு³ர்வ்யஜாநாத் தமந்நாதி³ப³ஹுரூபிணம் ॥
(யஜு:ஸம்ஹிதா)

அத்:—(5) सा एषा ஸா வைஷா=அந்த இந்த
वारुणी வாருணீ=வருணனால் சொல்லப்பட்டதாயும்
भार्गवी பார்கவீ=பிருகுவால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டதாயு மிருக்கிற
विद्या வித்யா=வித்தையானது
(6) परमे பரமே=ஸ்ரேஷ்டமான
व्योमन् வ்யோமந்=ஹிருதயாகாசத்தில்
प्रतिष्ठिता ப்ரதிஷ்டிதா=வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ச-பா:—பிருகுவால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டும் வருணனால் உபதேசிக்கப்பட்டுமிருக்கிற இந்த வித்தையானது ஹிருதய குஹையில் அன்னமய ஆத்மா முதல் ஆரம்பித்து நிகரற்ற அத்வைத ஆநந்த ஸ்வரூபமாக முடிவு பெறுகிற பரம ஆநந்தத்தில் முடிவு பெறுகிறது.

6-அனுவாகம்.

வி:—(5) भार्गवी பார்கவீ=பிருகுவியின் பொருட்டு
वारुणी வாருணீ=வருணனால் சொல்லப்பட்ட
विद्या வித்யா=வித்தையானது, அன்னமயாதிகளை அதிக்கிரமித்து
(6) परमेव्योमन् பரமேவ்யோமந்=பரமாத்மாவினிடத்திலேயே
प्रतिष्ठिता ப்ரதிஷ்டிதா=ஸ்திரமாயிருக்கிறது.

அந்த பரமாத்மாவை விட்டு மற்ற இடங்களுக்குப் போகவில்லை.

(7) அந்த அறிந்ததற்குப் பலனைக்கூறுகிறது.

य एवंवेद் ய ஏவம்வேத என்கிற வாக்கியம். மற்றது ஸ்பஷ்டம்.

6-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

6-வது அனுவாகத் தொடர்ச்சி.

து:—सैषा ஸைஷா :—அன்னம் முதலிய இடங்களில் யாதொரு பிரம்மம் உபதேசிக்கப்பட்டதோ அது வாஸ்தவத்தில் கேவலம் உபாசனையின் பொருட்டு அப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என்கிற பிரமையை நீக்குவதற்காக இனி வேத புருஷன் சொல்லுகிறார்.

भार्गवी பார்கவீ=பிருகுவால் அனுபவிக்கப்பட்ட
वारुणी வாருணீ=வருணனால் உபதேசிக்கப்பட்ட
सा एषा ஸா வைஷா=அன்னம் பிராணன் முதலிய வாக்கியங்களால் கூறப்பட்ட
विद्या வித்யா=வித்தையானது
परमे பரமே=உத்கிருஷ்டமான
व्योमन् (व्योम्नि) வ்யோமந் (வ்யோம்நி)=ஆகாசம்போல் வியாபித்திருக்கிற, அச்சேதத்தியமான ஹரியினிடம்

அத்:—வி-வி:—

स। ஸா=இது இதர சுருதிகளில் பிரசித்தமாயிருப்பதைக்கூறுகிறது.

(1) ब्रह्मादेवानां प्रथमः (मु-I-1-1)

(1) ப்ரஹ்மாதேவாநாம்ப்ரதம:

என்பது ஒரு (மு-I-1-1) சுருதி

(2) अथाश्वलायनो भगवन्तं

(2) அதாச்வலாயநோ பகவந்தம்

என்பது ஒரு (கைவல்லிய) சுருதி

एषा ஏஷா:—இந்த சப்தம் ஏகார்க்கிறசித்தத்தினால் உண்டாகக்கூடிய அனுபவ பிரசித்தியைக் கூறுகிறது.

பிருகுவால் அடையப்பட்டதும் வருணனால் சொல்லப்பட்டதுமான வித்தை பிரம்மதத்வத்தில் சமாப்தி அடைந்தது.

(a) तस्माद्वा एतस्मादात्मनः आकाशः संभूतः (तै-II-1)

(a) தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந: ஆகாச: ஸம்பூத: (தை-II-1)

என்பதால் யாதொரு ஆகாசம் கூறப்பட்டதோ அது நிகிர்ஷ்டமானது.

(b) एतस्मिन्नवक्षरे गार्गि आकाश ओतश्चप्रोतश्च (बृ-III-8-11)

(b) ஏதஸ்மிந்நுவக்ஷரே கார்கி ஆகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச (ப்ரு III-8-11)

து:—प्रतिष्ठिता ப்ரதிஷ்டிதா=ஸ்திரமாயிருக்கிறது பிரம்மபரம்என்று அர்த்தம். ஏனெனின் பிரம்மத்தைப் பற்றிக் கேட்ட பிறகு இந்த உத்தரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்ம லக்ஷணமிருக்கிறது. பிரம்ம சப்தம் அடிக்கடி உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தபஸால் அபரோக்ஷமாக்குகிறுன் என்கிற லிங்கமும் இருக்கிறது என்பது கருத்து.

य एवं யஏவம் அ—கை:—அன்னுதி எட்டு ரூபங்களை அறிந்தவனுக்குப் பலனைச் சொல்லுகிறார்.

यः ய:=எந்த அதிகாரி

एवं ஏவம்=மேற்சொல்லிய எட்டு ரூபங்களை ஜகஜ்ஜன்மாதிகளுக்குக் காரணம் என்கிற லக்ஷணத்துடன் கூடின பிரம்மமாக

वेद வேத=அறிகிறனே

அத்:—என்பதால் கூறப்பட்ட அவ்வியாகிருதம் மத்தியமமான ஆகாசம்.

(c) ऋचो अक्षरे परमे व्योमन्
(c) ருசோ அக்ஷரே பரமே வ்யோமந்

என்பதால் விநாசமடையாததும், ரிகாதிகற்பனைகளுக்கு அதிஷ்டானமாயும், ரிக்வேதாதிகளால் பிரதிபாத்தியமாயுமிருக்கிற யாதொரு பிரம்மதத்துவம் உண்டோ அது உத்தமமான ஆகாசம். இதைவிட சிரேஷ்டமான ஆகாசம் யாதொன்றுமில்லை. சுவேதாசுவதர உபநிஷத்திலும்

एतज्ज्ञेयं नित्यमेवात्मसंस्थं नातः परं वेदितव्यं हि किंचित्
ஏதஜ்ஜ்ஞேயம் நித்யமேவாத்மஸம்ஸ்தம் நாத: பரம் வேதிதவ்யம் ஹி கிஞ்சித்

அதாவது.—ஆத்மாவிடத்தில் நித்தியமிருக்கிற இதுவே அறியத்தக்கது. இதற்கு மேற்பட்டதாய் அறியத்தக்கதாக யாதொன்றுமில்லை என்பதாய் சுருதி சொல்லுகிறது.

ஆகையால் இந்த பிரம்மத்தினிடத்தில் வித்தை முடிவு பெறுகிறது.

3. வி—வி:—ஏகாக்கிர சித்தமுடைய உத்தமாதிகாரிக்கு இந்த வித்தை சுலபம். எவன் சாம்சாரிக பலத்தை இச்சிப்பதினால் சஞ்சல சித்த முள்ளவனாக ஆகிறானோ அவனுக்கும் அதின் பலன் கிடைக்கும் என்று சொல்ல வேண்டியதற்காக, சித்தைகாக்கிரியத்துக்குக் காரணமான உபாசனையை சுருதி போதிக்கிறது.

(7) स य एवं वेद प्रतितिष्ठति । ஸ ய ஏவம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி ।

(8) अन्नवानन्नादो भवति । அந்நவாநந்நாதோ பவதி ।

(9) महान्भवति । மஹாந்பவதி ।

(10) प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । ப்ரஜயா பஶுபிர்ப்ரஹ்மவர்சஸேந ।

() महान्कीर्त्या ॥ 3 ॥ மஹாந்கீர்த்யா ॥ 3 ॥

इतिषष्ठोनुवाकः
இதி ஷஷ்டோநுவாக: ।

அத்:—பதவுரை:—

(7) यः யஃ=எவன்

एवं ஏவம்=இந்த பிரகாரம்

वेद வேத=அறிகிருனே

सः ஸஃ=அவன்

प्रतितिष्ठति ப்ரதிதிஷ்டதி=பிரம்ம ஸ்வரூபஸ்திதியை அடைகிருன்.

(8) अन्नवान् அந்நவாந்=அன்னமுடையவனுகிருன்

अन्नादः அந்நாதஃ=அன்னத்தைப் பக்ஷிக்கிறவனுக

भवति பவதி=ஆகிருன்.

(10) प्रजया ப்ரஜயா=சந்தானத்தாலும்

पशुभिः பஶுபிஃ=பசுக்களாலும்

ब्रह्मवर्चसा ப்ரஹ்மவர்சஸா=பிரம்மதேஜஸாலும்

महान्कीर्त्या மஹாந்கீர்த்யா=மஹத்தான கீர்த்தியாலும்

(9) महान्भवति மஹாந்பவதி = மஹானுகிருன்.

து:—(सः ஸஃ=அவன்)

प्रतितिष्ठति ப்ரதிதிஷ்டதி=முக்தனுகி ஹரியினிடம்ஸ்திரமாயிருக்கிருன்.

अन्नवान् அந்நவாந்=அன்னம் என்கிற விஷ்ணுவால்இரக்ஷிக்கப்படுகிருன்.

अन्नादः அந்நாதஃ=அன்னம் என்கிற பெயருள்ள ஹரியை அத்தி பக்ஷிக்கிருன். அதாவது விஷ்ணு சம்பந்தத்தால் ஜீவனம்செய்கிருன். எப்போதும் அவரால் ஜீவிக்கிறேம் என்று அனுசந்தானம் பண்ணுகிருன் என்று அர்த்தம்.

प्रजया ப்ரஜயா = சிஷ்ய கூட்டத்தால்.

பிரமாண வாக்கியம்:—

एवंविजानंस्त विष्णु तस्मिंस्तुप्रतितिष्ठात ।
मुक्तोभूत्वान्नवांश्चस्या दन्नादश्चसदैवतु ।
अन्ननामातुभगवान्विद्वांस्तमुपजीवति ।
तद्वांश्चेतनत्वा द्दियाथैवसतीच्छया । (यजुःसंहिता)

ஏவம்விஜாநம்ஸ்தம் விஷ்ணும் தஸ்மிம்ஸ்துப்ரதிதிஷ்டதி ।
முக்தோபூத்வாந்நவாம்ஶ்சஸ்யாத் அந்நாதஶ்சஸதைவது ।
அந்நநாமாதுபகவாந் வித்வாம்ஸ்தமுபஜீவதி ।
தத்வாம்ஶ்சேதநத்வாத் த்வியாதைவஸதீச்சயா ।
(யஜுஃஸம்ஹிதா)

ச—பா.—

(7) வேறு எவனுலும் சரி, அவன் தபஸ்ஸாகிற சாதனத்தி னுலேயே இந்தக் கிரமமாக உட்பிரவேசித்து ஆநந்தரூப பிரம்மத்தை அறிகிருனே, அவன் இப்படிப்பட்ட வித்தையில் ஸ்திரமாயிருப்பதினுல் ஆநந்தரூப பரமான பிரம்மத்தினிடத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கிருன், பிரம்மமாகவே ஆகிருன் என்பது அர்த்தம்.

(8) திருஷ்டமான பலன் கூறப்படுகிறது. விசேஷமான அன்னமுடையவனுக ஆகிருன். (ஆ: கேவலம் அன்னமுடையவனுகிருன் என்று சொன்னல் நாய் முதலியவைகளும் சரீரஸ்திதிக்கு வேண்டிய அன்னத்தை உடையதினுல் அன்னவான் என்று சொல்லும்படி இருக்கும். ஆகையால் வித்தையின் பலத்தைக் கூறும்பொருட்டு விசேஷ அன்னவானுகிருன் என்று சொல்லப்பட்டது. அவித்வானுக்குக் கூட ஈசுவர கிருபையால் விசேஷமான அன்னம் கிடைக்கும்போது ஈசுவர ஸ்வரூபத்தை சாக்ஷாத்கரித்த ஜீவன்முக்தன் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டுமா?)

அவன் அன்னத்தை பக்ஷிக்கிறவனுக ஆகிருன். அதாவது அவன் நல்ல ஜாடராக்கினி உள்ளவனுக ஆகிருன் என்று அர்த்தம்.

(9) பெரியவனுகிருன். எதினுல் எனின்

(10) புத்திராதிகளாலும், மாடு, குதிரை முதலியவைகளாலும், சமதம ஞானம் முதலியவைகளால் கிடைக்கக்கூடிய தேஜஸாலும்

(11) நல்ல ஆகாரத்தால் கிடைக்கக்கூடிய கீர்த்தியாலும் என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

வி—வி:—

एवं வளவம=சப்தம் பிரகிருதத்தைக் கூறுகிறது.

अन्नंब्रह्म அன்னம்ப்ரஹ்ம (III-2-1) என்பது முதல்

आनन्दोब्रह्म ஆநந்தோப்ரஹ்ம (III-6-1) இதுவரையில் பிரகிருதம் அன்னமானது பிரம்ம ஞானத்துக்கு முதலாவது துவாரமாக இருப்பதால் அதினிடத்தில் பிரம்ம திருஷ்டியை சுருதியானது விதிக்கிறது. எந்த மனிதன் அன்னமே பிரம்மம் என்று உபாசிக்கிருனே அவன் மனதின் சாஞ்சல்லிய மில்லாததினுல் ஸ்திரத்தன்மையை அடைகிருன். மேலும் விசேஷ அன்னமுடையவனும், அதை சாப்பிட ரோகாதிகளன்றியில் சமர்த்தனுயு மாகிருன்.

அத்:—(10) புத்திர பௌத்திராதி சந்ததியாலும், பசுமாடு முதலிய பசுக்களாலும் வேதசாஸ்திர அப்பியாசரூப பிரம்ம தேஜஸாலும், அந்தந்த விஷயத்தால் ஏற்படும் கீர்த்தியாலும் சமர்த்தனாகிறான்.

ஆறவது கண்டம் முற்றிற்று.

7-வது அநுவாகம்.

(1) अन्नं न निन्द्यात् । அந்நம் ந நிந்த்யாத் ।

(2) तद्व्रतम् । தத்வ்ரதம் ।

பதவுரை:—

(1) अन्नं அந்நம்=சாப்பிடக்கூடிய அன்னம்

न निन्द्यात् ந நிந்த்யாத்=நிந்திக்கத் தகாதது

(2) तत् தத்=அது

व्रतं வ்ரதம்=நியமம்.

ச—பா.—(1) அன்னமாகிற துவாரத்தின் வழியாக பிரம்மம் அறியப்பட்டதாகையால் குருபோல் அன்னமும் நிந்திக்கத் தகாதது.

(2) பிரம்மவித்துக்கு இந்த நியமம் உபதேசிக்கப் படுகின்றது. விரதத்தின் உபதேசம் அன்னத்தின் ஸ்துதியின் பொருட்டாம். பிரம்மத்தை அடைய உபாயமாயிருப்பதால் அன்னமான ஸ்திதியை அடைகிறது.

வி—வி.—அன்னத்தை உபாசிக்கிறதினால் பிரம்மஞானம் கிடைக்கிறது. ஆகையால் உபாசகன் குருவைப்போல் அன்னத்தையும் நிந்திக்கக்கூடாது.

7-வது அநுவாகம்.

வி:—அ-கை:—இந்த வித்தைக்கு அங்கமான விரதத்தை இது கூறுகிறது.

(1)-(2) அன்னத்தை நிந்திக்கக்கூடாது. அதுதான் விரதம் என்று அர்த்தம்.

7-வது அநுவாகம்.

து:—அ—கை:—அன்ன, அன்னாத, என்கிற பகவானுடைய அநேக வித்தைகள் விரத பூர்வகமாகச் சொல்லுகிறார்.

(1) अन्नं அந்நம்=அன்னமென்கிற பகவானை

न निन्द्यात् ந நிந்த்யாத்=நிந்திக்கலாகாது.

(2) तद्व्रतं தத்வ்ரதம்=சுகத்தை இச்சிக்கிறது ஞானியின் விரதம்

அர்:—(2) இந்த நியமத்தை இவன் எப்போதும் அநுஷ்டிக்கவேண்டியது. இந்த நியமத்தை அதிக்கிரமித்தால் உபாஸனை குறைவாகப் போய்விடும்.

2 - உபாஸ்யம்.

வி—வி:—உபாஸனையை சொன்னபிறகு உபாஸ்யத்தை சுருதி காட்டுகிறது.

(3) प्राणो वा अन्नम् । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 ।

(4) शरीरमन्नादम् । 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌮𑍍 ।

(5) प्राणे शरीरं प्रतिष्ठितम् । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ।

(6) शरीरे प्राणः प्रतिष्ठितः ॥ 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 !

(7) तदेतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितम् ॥2॥ 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌮𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥2॥

பதவுரை:—

(3) प्राणः वै 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌵𑍈=பிராணஸ்வரூபமும்
अन्नं 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂=அன்னம்

(4) शरीरं 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂=சரீரமானது
अन्नादं 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌂 = அன்னத்தைப் பக்ஷிக்கிறது

(5) प्राणे 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇=பிராணனிடத்தில்
शरीरं 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂=சரீரமானது
प्रतिष्ठितं 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂=ஸ்திரமாயிருக்கிறது.

(6) शरीरे 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇=சரீரத்தில்
प्राणः 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃=பிராணன்
प्रतिष्ठितः 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃=இருக்கிறான்

(7) तत् एतत् 𑌤𑌤𑍍 𑌏𑌤𑌤𑍍=அந்த இந்த
अन्नं 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂=அன்னம்
अन्ने 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇 = அன்னத்தில்
प्रतिष्ठितम् 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍=ஸ்திரமாயிருக்கிறது.

ச—பா:—

(3) சரீரத்துக்குள் பிராணனிருப்பதினால் பிராணன் அன்னம். எது எதற்குள்ளிருக்கிறதோ அது அதற்கு அன்னமாகிறது.

வி:—(3) பிராணனை அன்னமென்றும்

து:—(3) प्राणः 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃=தேகத்தில் யாதொரு பிராணனிருக்கிறானோ அவனிடமிருக்கிற பிராணன் என்கிற பெயருள்ள ஹரி
अन्नं वै 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑍈=அன்னமென்கிற பெயருள்ள ஹரி.

அர்த்:—(4—6) சரீரத்தில் பிராணன் இருக்கிறான். ஆகையால் பிராணன் அன்னம், சரீரம் அன்னாதம். அப்படியே பிராணனிடத்தில் சரீரம் ஸ்திரமாயிருப்பதால் பிராணன் அன்னம் சரீரம் அன்னாதம். பிராணனிருந்தால் தான் சரீரமிருக்குமாகையால் பிராணனிடத்தில் சரீரம் ஸ்திரமாயிருக்கிறது.

(7) ஆகையால் இவ்விரண்டும் அதாவது சரீரமும் பிராணமும் அன்னமும் அன்னாதமுமாம். எதற்குள் எது இருக்கிறதோ அது அன்னம். எதினால் எது ஸ்திரமாயிருக்கிறதோ, அது அன்னாதம். ஆகையால் பிராணன், சரீரம் இரண்டும் அன்னம், அன்னாதம்.

வி—வி:—

(3) எப்படி சரீரத்துக்குள் சாப்பிட்ட அன்னம் இருக்கிறதோ அப்படி சரீரத்துக்குள் மத்தியில் பிராணனிருப்பதால் அன்னம்.

(4) மத்தியிலிருக்கிற பிராணனாகிற அன்னத்தைத் தரிப்பதினால் சரீரம் அன்னாதம், போக்திருரூபம்.

வி:—(4) சரீரத்தை அன்னத்தை புஜிக்கிறதென்றும்

VIII (3) ஜலத்தை அன்னமென்றும், (4) தேஜஸ் அன்னத்தை புஜிக்கிறதென்றும் IX-(3) பிருதிவி அன்னமென்றும், ஆகாசம் அன்னத்தை புஜிக்கிறதென்றும் இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று ஆசிரயித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவென்றும் உபாஸிக்கவேண்டும். இந்த உபாசனையானது வித்தைக்கு அங்கமான விருதம். இந்த விருதத்தையும் இதின் பலத்தையும் प्राणोवा अन्नं ப்ராணோவா அன்னம் முதலிய வாக்கியங்களால் சொல்லுகிறார்.

7-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

து:—(4) शरीरं ஶரீரம்=(शरीरावि: तं इरयति प्रेरयति इति शरीर:) (ஶரீரஜீவ: தம் ஈரயதி ப்ரேரயதி இதி ஶரீர:)=ஜீவனை பிரேரணைசெய்து ஜீவனிடமிருக்கிற ரூபம் அதாவது ஹரி

अन्नाद அன்னாத:=அன்னமென்கிற பகவத்ரூபத்தை அனுபவிக்கிறவன்

சரீரம்—அன்னம், பிராணன்—அன்னாதன். இப்படியும் பதங்களைச் சேர்க்கலாம்

அத்:—(5) கிரஹ மத்தியிலிருக்கிற ஸ்தம்பம்போல் தேகமத்தியிலிருக்கிற பிராணன் தேகத்தைத் தரிப்பதினால் பிராணனிடம் சரீரம் பிரதிஷ்டிதம்.

பிராணன் சரீரத்தைத் தரித்தல் பிராண சம்வாதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பிரச்னோபநிஷத்தில் अहमेवैतत् அஹமேவைதத் பார்க்க.

(6) சரீரம் பிராணனை தரித்தல் பிரத்தியக்ஷம்.

(7) இந்த பிராண சரீரங்களின் அன்னியோன்னிய ஆதாரத்தை சிந்திக்கவேண்டியது. பிராணன் சரீரத்துக்குள் இருப்பதால் அன்னம், தேகம் அன்னகாரியமாயிருப்பதால் அன்னம், ஆகவே இரண்டும் அன்னரூபமாயிருப்பதாலும், முன் சொன்னபடி பரஸ்பரம் ஆதாரமாக இருப்பதாலும் அன்னம் அன்னத்தில் பிரதிஷ்டிதம் என்று சிந்திக்கத்தக்கது.

3-உபாசனையின் பலன்.

வி-வி:—உபாசியத்தைச் சொல்லி பலனை சுருதி கூறுகிறது.

து:—(5) प्राणे ப்ராணே=பிராணனிடமிருக்கிற பிராணன் என்கிற பெயருள்ள ரூபத்தில்

शरीरं ஶரீரம்=சரீரம் என்று பெயருள்ள, ஜீவனை நியமனம் செய்கிற ரூபம்

प्रतिष्ठितं ப்ரதிஷ்டிதம்=இருக்கிறது.

(6) शरीरे ஶரீரே=சரீரமென்கிற ரூபத்தில்

प्राणः ப்ராணः=பிராணன் என்கிற ஹரியானவர்

प्रतिष्ठितः ப்ரதிஷ்டிதः=இருக்கிறார்.

(7) तदेतत् ததேதத்=சொன்னதை உபசம்காரம் செய்கிறார்.

तत् தத்=பிராணன் சரீரம் இவ்விரண்டும் அன்னமாக இருப்பதினால்

एतत् अन्नं ஏதத் அந்நம்=பிராணன் என்கிற அன்னத்தை அல்லது சரீரம் என்கிற அன்னத்தை

अन्ने அந்நே=சரீரம் என்கிற பகவத்ரூபத்தில் அல்லது பிராணன் என்கிற பகவத்ரூபத்தில்

प्रतिष्ठित ப்ரதிஷ்டிதம்=இருக்கிறது. போக்தா, போக்கியம், பிரதிஷ்டை, இவைகள் ஹரியினிடம் லீலையாகப் பொருந்தும் என்பது கருத்து.

அத:-(8)स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेद प्रतितिष्ठति। ஸ ய வ௳தந்நமந்நெ ப்ரதிஷ்டிதம் வெத ப்ரதிதிஷ்டதி।

(9) अन्नवानन्नादो भवति । அந்நவாநந்நாதொ ஹவதி ।

(10) महान्भवति प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । மஹாநுஹவதி ப்ரஜயா பஶுஹிர்ப்ரஹ்மவர்சஸெந ।

(11) महान्कीर्त्या ॥ 3 ॥ மஹாநுகீர்த்யா ॥ 3 ॥

பதவுரை:—

(8) यः யஃ=எவன்

अन्ने प्रतिष्ठितं அந்நெ ப்ரதிஷ்டிதம்=அன்னத்திலிருக்கிற

एतत् வ௳தத்=இந்த

अन्नं அந்நம்=அன்னத்தை

वेद வெத=அறிகிறானோ

सः ஸஃ=அவன்

प्रतितिष्ठति ப்ரதிதிஷ்டதி=ஸ்திரமாயிருக்கிறான்

(9) अन्नवान् அந்நவாநு=அன்னமுடையவன்

अन्नादः அந்நாதஃ=அன்னத்தைப்பக்ஷிக்கிறவனாக

भवति ஹவதி=ஆகிறான்,

மற்ற பதங்களுக்கும் முன்போலவே.

ச—பா:—எவன் அன்னத்தை அன்னத்திலிருப்பதாக அறிகிறானோ அவன் அன்னமாயும் அன்னாத ரூபமாயு மாகிறான்.

7-வது கண்டம் முற்றிற்று.

8-வது அனுவாகம்.

(1) अन्नं न परिचक्षीत । அந்நம் ந வரிசக்ஷீத ।

(2) तद्व्रतं ॥ 1 ॥ தத் வ்ரதம் ॥ 1 ॥

(1) अन्नं அந்நம்=அன்னத்தை

न परिचक्षीत நவரிசக்ஷீத=பரித்தியாகம் செய்யவேண்டாம்.

(2) तत् தத்=இது

व्रतं வ்ரதம்=நியமம்.

ச—பா:—அன்னத்தை பரித்தியாகம் செய்யவேண்டாம் இது நியமம். முன்போல ஸ்துதியின் பொருட்டு இப்படி சொல்லப்பட்டது. சுப-அசுப கல்பனைகளால் பரித்தியாகம் பண்ணப்படாத அன்னம் ஸ்துதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

அது:—அ—கை:—பலனைக் கூறுகிறார் ஸய என்பதினால்

(8) सः प्रतिष्ठति ஸஃப்ரதிஷ்டதி=என்று அந்வயம் செய்துகொள்ள வேண்டியது.

2-வேறு உபாஸியம்.

அத்:—வி—வி:— உபாஸிக்கத்தக்க வேறு ஒன்றை சுருதி கூறுகிறது.

(3) आपो वा अन्नम् । ஆபோ வா அந்நம் ।

(4) ज्योतिरन्नादम् । ஜ்யோதிரந்நாதம் ।

(5) अप्सु ज्योतिः प्रतिष्ठितम् । அப்ஸு ஜ்யோதி: ப்ரதிஷ்டிதம் ।

(6) ज्योतिष्यापः प्रतिष्ठिताः । ஜ்யோதிஷ்யாப: ப்ரதிஷ்டிதா: ।

(7) तदेतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितम् ॥2॥ ததேததந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் ॥2॥

பதவுரை:—

(3) आपः वै ஆப: வை=ஜலங்கள்
अन्नं அந்நம்= அன்னம்

(4) ज्योतिः ஜ்யோதி:=தேஜஸ்
अन्नादं அந்நாதம்=அன்னத்தை பக்ஷிப்பது.

(5) अप्सु அப்ஸு=ஜலங்களில்
ज्योतिः ஜ்யோதி:=தேஜஸ்
प्रतिष्ठितं ப்ரதிஷ்டிதம்=வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(6) ज्योतिषि ஜ்யோதிஷி=தேஜஸ்ஸில்
आपः ஆப:=ஜலங்கள்
प्रतिष्ठिताः ப்ரதிஷ்டிதா:=வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன

(7) यत्‌एतत्‌अन्नं யத்ஏதத்அந்நம்=இந்த அன்னம்
अन्ने அந்நே=அன்னத்தில்
प्रतिष्ठितं ப்ரதிஷ்டிதம்=வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ச—பா:— முந்தின அநுவாகத்தில் பிராணன் விஷயத்தில் சொன்னது போலவே ஜல விஷயத்திலும் அறியவேண்டியது.

8-வது அநுவாகம்.

வி:— अन्नं அந்நம்=பாத்திரத்திலிருக்கிற அன்னத்தை
न परिचक्षीत ந பரிசக்ஷீத=நிராகரிக்கக்கூடாது என்று அர்த்தம்.

8-வது அநுவாகம்.

து:— आपोवा अन्नं ஆபோவா அந்நம் =முதலிய இடங்களிலும் முன் போலவே அர்த்தம் செய்துகொள்ள வேண்டியது.

अन्नं नपरिचक्षीत அந்நம் நபரிசக்ஷீத=அன்னமென்கிற பகவானைப்பற்றி அயோக்கியனுக்கு உபதேசிக்கலாகாது. இது விரதம்.

आपः ஆப:=ஆபாலனம் செய்கிறதினால் அப்பு என்கிற பெயருள்ள, அப்பில் இருக்கிற பகவத்ரூபம்

अन्नं அந்நம்=அந்நமென்கிற பெயருள்ள அரி. இப்படியே இனியும் அர்த்தம் செய்து கொள்ளவும்.

அத்:—வி—வி:—

(3) குடிக்கப்பட்ட ஜலம் உதராக்கினியால் ஜீர்ணமாவதால், ஜலம் அன்னம் என்று சொல்லப்பட்டது.

(4) அக்கினி அன்னாதம்

(5-7) மழை ஜலத்தில் மின்னலாகிற அக்கினி காணப்படுகிற படியாலும் தேக சந்தாபத்தால் வேர்வை காணப்படுவதாலும் ஜலமும் அக்கினியும் பரஸ்பரம் ஆதாரஸ்தானம், ஆகையால் பரஸ்பரம் அன்னம்.

3-உபாசனை-பலன்.

(8) स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेद प्रतितिष्ठति । ஸ ய ஏதத³ந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டி²தம் வேத³ ப்ரதிதிஷ்ட²தி ।

(9) अन्नवानन्नादो भवति ॥ அந்நவா நந்நாதோ³ ப⁴வதி ।

(10) महान्भवति प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । மஹாந்ப⁴வதி ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப்³ரஹ்மவர்சஸேந ।

(11) महान्कीर्त्या ॥ 3 ॥ மஹாந்கீர்த்யா ॥ 3 ॥

इतिअष्टमोनुवाकः

இதி அஷ்டமோ நுவாக:

பதவுரை முன்போலவே

எட்டாவது கண்டம் முற்றிற்று.

9-வது அனுவாகம்.

(1) अन्नं बहु कुर्वीत । அந்நம் ப³ஹு குர்வீத ।

(2) तद्व्रतं ॥ 1 ॥ தத்³ வ்ரதம் ॥ 1 ॥

பதவுரை:—

(1) अन्नं அந்நம்=அன்னமானது
 बहु ப³ஹு=வெகு

9-வது அனுவாகம்.

வி:—अन्नं बहु कुर्वीत அந்நம்ப³ஹுகுர்வீத=அதிதிகள் அப்பியாகதர்கள், ஸ்வஜனங்கள் இவர்களை உத்தேசித்து அன்னத்தை விசேஷமாய் செய்து வைக்கவேண்டியது என்று அர்த்தம். அல்லது வெகுமானம் செய், அதாவது அன்னத்தை பூஜி என்று அர்த்தம்.

9-வது அனுவாகம் முற்றிற்று.

9-வது அனுவாகம்.

து:— अन्नंबहुकुर्वीत அந்நம்ப³ஹுகுர்வீத=பெரிது என்கிற புத்தியை தரிக்க வேண்டியது. அன்ன மென்கிற பெயருள்ள பகவான் வெகு குணங்களுள்ளவரென்றும், வெகு கர்மங்களுள்ளவரென்றும் அறிய வேண்டியது.

कुर्वीत குர்வீத=செய்யவேண்டும்.
(2) तद्व्रतं தத் வ்ரதம்=அது தர்மம்.

ச—பா:—ஜலத்தையும் தேஜஸ்ஸையும் அன்னமாயும் அன்னாதமாயும் உபாசிக்கிறவன் அன்னத்தை சேர்க்கவேண்டியது தர்மம்.

அத்:—வி வி:—போஜன காலத்தில் கிடைத்த அன்னத்தை சேவையாக இல்லை என்பதாய் பரித்தியாகம் செய்யத்தக்கதல்ல வென்று முன் 8-வது அனுவாகத்தின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டது, இவ்விடத்திலோ அதிதிகளுக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டு அன்னம் வெகுவாய் சேகரிக்கத்தக்கது என்று சொல்லப்படுகின்றது

மற்றும் ஒரு உபாசியம்

(3) पृथिवी वा अन्नं । ப்ருதிவீ வா அந்நம்।

(4) आकाशोऽन्नादः । ஆகாஶோऽந்நாத: ।

(5) पृथिव्यामाकाशः प्रतिष्ठितः । ப்ருதிவ்யாமாகாஶ: ப்ரதிஷ்டித:

(6) आकाशे पृथिवी प्रतिष्ठिता । ஆகாஶே ப்ருதிவீ ப்ரதிஷ்டிதா।

(7) तदेतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितम् ॥2॥ ததேததந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் ॥2॥

பதவுரை:—

(3) पृथिवी ப்ருதிவீ=பிருதுவி
अन्नं அந்நம்=அன்னம்

(4) आकाशः ஆகாஶ:=ஆகாசம்
अन्नादः அந்நாத: =அன்னாதம்

(5) पृथिव्यां ப்ருதிவ்யாம்=பிருதிவியில்
आकाशः ஆகாஶ:=ஆகாசமானது
प्रतिष्ठितः ப்ரதிஷ்டித:=இருக்கிறது.

(6) आकाशे ஆகாஶே=ஆகாசத்தில்
पृथिवी ப்ருதிவீ=பிரதிவி
प्रतिष्ठिता ப்ரதிஷ்டிதா=இருக்கிறது
तत् தத்...=முன்போலவே.

வி—வி:—

(9) கீழும் மேலுமிருக்கிற ஆகாசத்தின் மத்தியில் பிருதிவி இருப்பதால் அது அன்னம், ஆகாசம் அன்னாதம்.

உபாசனை.

(8) स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेद प्रतितिष्ठति । ஸ ய ஏதத் அந்நமந்நே ப்ரதிஷ்டிதம் வேத ப்ரதிதிஷ்டதி ।

(9) अन्नवानन्नादो भवति । அந்நவாநந்நாதோ பவதி

(10) महान्भवति प्रजयापशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । மஹாந்பவதி ப்ரஜயாபஶுபிர்ப்ரஹ்மவர்சஸேந ।

(11) महान्कीर्त्या ॥ 3 ॥ மஹாந்கீர்த்யா ॥ 3 ॥

इतिनवमोऽनुवाकः।
இதி நவமோऽநுவாகஃ ।

பதவுரை.—முன்போலவே.

10-அநுவாகம்.

(1) नकंचन वसतौ प्रत्याचक्षीत। ந கஂசந வஸதௌ ப்ரத்யாசக்ஷீத ।

(2) तद्व्रतम् ॥ 1 ॥ தத்வ்ரதம் ॥ 1 ॥

कंचन கஂசந = எவனும்

वसतौ வஸதௌ = வாஸம்செய்யும் இடம்

नप्रत्याचक्षीत = நப்ரத்யாசக்ஷீத = திரஸ்காரம் செய்யப்பட வேண்டாம்

(2) तत्व्रतम् தத் வ்ரதம் = முன்போலவே

ச—பா·பிருதிவியையும் ஆகாசத்தையும் உபாசிக்கிறவன் வாசத்தின் பொருட்டு எவன் வந்தாலும் அவனை திரஸ்காரம் செய்யக்கூடாது.

வி—வி:—இந்த விரதங்களை அநுஷ்டிக்கும் உபாயத்தைச் சுருதி சொல்லுகிறது.

(3) तस्माद्यया कया च विधयाबह्वन्नं प्राप्नुयात् ॥ 2 ॥ தஸ்மாத்யயா கயா ச விதயா பஹ்வந்நம் ப்ராப்நுயாத் ॥ 2 ॥

பதவுரை:—

तस्मात् தஸ்மாத் = ஆகையால்

10-வது அநுவாகம்.

வி:—(1) वसतौ வஸதௌ = தன்னுடைய கிரகத்தில்

कंचन கஂசந = இராத்திரி முதலிய காலங்களில் போஜனம் பண்ண வந்த எவனையும்

नप्रत्याचक्षीत நப்ரத்யாசக்ஷீத = நிராகரிக்கக்கூடாது

10-வது அநுவாகம்.

து:—(1(वसतौ வஸதௌ = வித்தையை அப்பியசிக்க வேண்டும் என்று வந்திருக்கிறவன் வாசம்பண்ணுகிற விஷயத்தில்

कंचन கஂசந = யாதொன்றையும்

नप्रत्याचक्षीत நப்ரத்யாசக்ஷீத = ஆக்ஷேபிக்கக்கூடாது.

यया कया विधया யயாகயாவியயா=எந்தஎந்த விதத்திலாவது
बह्वन्नं பஹ்வந்நம்=வெகு அன்னம்
प्राप्नुयात् ப்ராப்நுயாத்=அடையப்படட்டும்.

ச—பா:—வாசத்துக்கு இடம் கொடுத்த பிறகு சாப்பாடு அவசியம் கொடுக்கத்தக்கது. ஆகையால் எப்படியாவது அன்னத்தை விசேஷமாக சேர்க்கவேண்டும்.

வி—வி:—வந்தவனுக்கு இடம் கொடுத்தால் அன்னமும் கொடுக்கவேண்டியது. இல்லாவிடின் தோஷம் வரும் என்பது கடவல்லி एतद्वृङ्क्ते ஏதத்வ்ருங்க்தே என்கிற சுருதியில் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆகையால் அன்னத்தை கொடுக்கவேண்டியதற்காக யாசகம், அத்தியயனம் செய்து வைத்தல், பிரதிகிரகம், இவைகளுக்குள் எந்தப் பிரகாரமாகவாவது அன்னத்தை விசேஷமாகச் சேகரிக்கவேண்டும்.

சிஷ்டாசாரம்.

(4) आराध्यस्मा अन्नमित्याचक्षते ॥ 3 ॥ ஆராத்யஸ்மா அந்நமித்யாசக்ஷதே ॥ 3 ॥

பதவுரை:—

अस्मै அஸ்மை=இவனுக்கு
अन्नं அந்நம்=அன்னமானது
आराधि इति ஆராதி இதி=தயாராக இருக்கிறதென்று
आचक्षते ஆசக்ஷதே=சொல்லுகிறார்கள்.

ச-பா:—அன்னமுள்ள வித்வான்கள் அன்னத்துக்காக வந்தவனைப்பார்த்து அன்னம் தயாராயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள், இல்லை யென்று சொல்லுகிறதில்லை. அக்காரணத்தாலும் வெகு அன்னத்தை சேர்க்கவேண்டும்.

வி:—(3) तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்
यया कया च विधया யயாகயாசவிதயா=எந்த விஹித்த மார்க்கத்தாலாவது
बह्वन्नं பஹ்வந்நம் = அதிகமான அன்னத்தை
प्राप्नुयात् ப்ராப்நுயாத்= சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று அர்த்தம்

து:—(3) तस्मात् தஸ்மாத்=அறியப்பட்ட அன்னமானது பிரதிஷ்டைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதினால்
यया कया च विधया யயாகயாசவிதயா=எந்த விதத்திலாவது
अन्नं அந்நம்=அன்னத்தை
बहु பஹு=வெகுவாக பாவித்து அனத

வி:—(4) अस्मै அஸ்மை=உபாசகனுக்கு
அன்னம் अन्नं அன்னம்=அன்னமானது
· आराधि ஆராயி=ஸித்தமாக இருக்கிறது.

உபாசகனுக்காகவே அன்னம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே எவ்விதத்தாலாவது அன்னத்தை சம்பாதிப்பதில் தோஷமில்லை என்று அர்த்தம். ஆதிமத்தியாந்தப் பிரதேசங்களில் எந்த அன்னமானது ஸித்தமாயிருக்கிறதோ அது உபாசகனுக்காக ஏற்பட்டது என்று ஸாதுக்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்று அர்த்தம்.

து:—प्राप्नुयात् ப்ராப்நுயாத்=அடைய வேண்டியது. முன் சொன்னபடி அதிகப்பிரயத்தினம் செய்தாவது பகவத் வித்தையை விசேஷமாகக் கிரகிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

(4) अराधि அராயி=அ—கை:—அன்னமென்கிற ரூபத்தை விசேஷமாய் கவனிக்கிறவனுக்கு அன்னம் பிரசன்னமாகிறது என்கிறார்.
अस्मै அஸ்மை=அன்னத்தை உபாசிக்கிறவனுக்கு
अन्नं அன்னம்=அன்னமென்கிற பகவத்ரூபம்
अराधि அராயி=ஸித்திக்கிறது
इति आचक्षते இத்யாசக்ஷதே=இதிஎன்பதாய் வித்துவான்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

பிரமாண வாக்கியம்:—(6-7-8-9-10ல் பாகம் இந்த அனுவாகங்களுக்கு)

आगतंनेतिनब्रयात्त देतद्विदुषोव्रतं ।
सविष्णुःपृथिवीनामपृथुत्वात्प्राणनामकः ।
प्रकृष्टानंदवलत आकाशःसर्ववेत्तृतः ।
शराख्यद्‌हिनश्चैव शरीरंप्रेरणात्स्मृतः ।
एतैश्चतुर्भिर्भगवान्रूपैश्च चतुरात्मभिः ।
भोग्यभोक्तृस्वरूपेण तिष्ठतिक्रीडयन्स्वयं ।
नचभोग्यत्वमात्रेण हीनत्वंतस्यकुत्रचित् ।
नहिभार्योपभोग्यस्तु भर्ताहीनत्वमाप्नुयात् ।
एवंसभगवान्विष्णु रविशेषाखिलेष्वपि ।
रूपेषुक्रीडतेनित्यं भोक्ताभोग्यइतीच्छया ।
अन्नाख्यंतं नैवनिंद्याद्बहुमन्येतत सदा ।
इतिव्रतद्वयंह्येतज्ज्ञेयं यदिसुखस्पृहा ।
येनकेनापिविधिना बह्वित्येवजनार्दनं ।
मत्वैक्याप्नुयान्नित्यं यनोवाकायवृत्तिभिः ।
यएवंसमुपासीत तस्यान्नाख्योहरिःस्वयं ।
सिद्धइत्येवमाहुर्विद्वांसःपरिनिष्ठिताः । (यजुःसंहिता)

தானபலன்.

அத்:—அன்னத்தை வெகுவாய் சேர்க்கிறதில் பலமிருப்பதைக் காட்டும் பொருட்டு அன்னதானத்தில் பலமிருக்கிற தென்பதை சுருதி காட்டுகிறது.

(5) एतद्वै मुखतोऽन्नꣳ राद्धम् । ஏதத்3வை முக2தோऽந்நꣳ ராத்3த4ம் ।

(6) मुखतोऽस्मा अन्नꣳ राध्यते । முக2தோऽஸ்மா அந்நꣳ ராத்4யதே ।

(7) एतद्वै मध्यतोऽन्नꣳ राद्धम् । ஏதத்3வை மத்4யதோऽந்நꣳ ராத்3த4ம் ।

(8) मध्यतेऽस्मा अन्नꣳ राध्यते ॥ மத்4யதோऽஸ்மா அந்நꣳ ராத்4யதே ।

(9) एतद्वा अन्ततो अन्नं राद्धम् । ஏதத்3வா அந்ததோ அந்நம் ராத்3த4ம் ।

(10) अन्ततोऽस्मा अन्नं राध्यते ॥ 1 ॥ அந்ததோऽஸ்மா அந்நம் ராத்4யதே ॥ 1 ॥

(11) यएवं वेद ॥ 4 ॥ ய ஏவம் வேத3 ॥ 4 ॥

[illegible]

(யஜுஸ்ஸம்ஹிதா)

அத்:—பதவுரை:—

(5) एतत् ஏதத் = இந்த
अन्नं அந்நம் = அன்னம்
मुखत: முகத: = முதலில்
राद्धं यदि ராத்தம் (யதி) = சித்தமானல் (கொடுக்கப்பட்டால்)

(6) मुखत: முகத: = முதலில்
अस्मै அஸ்மை = இவனுக்கு
अन्नं அந்நம் = அன்னமானது
राध्यते ராத்யதே = கொடுக்கப்படுகிறது.

(7) एतत् अन्नं ஏதத் அந்நம் = இந்த அன்னம்
मध्यत: மத்யத: = மத்தியில்
राद्धं ராத்தம் = கொடுக்கப்பட்டால்

(8) मध्यत: மத்யத: = மத்தியில்
अस्मै அஸ்மை = இவனுக்கு
अन्नं அந்நம் = அன்னமானது
राध्यते ராத்யதே = கொடுக்கப்படும்

(9) एतत् अन्नं ஏதத் அந்நம் = இந்த அன்னம்
अन्तत: அந்தத: = கடைசியில்
राद्धं ராத்தம் = கொடுக்கப்பட்டால்

(10) अन्तत: அந்தத: = கடைசியில்
अस्मै அஸ்மை = இவனுக்கு
अन्नं அந்நம் = அன்னமானது

(1) य: ய: = எவன்
एवं ஏவம் = இப்படி
वेद வேத = அறிகிருனே

ச-பா:—(அ-கை) எப்படி எவ்வளவு காலம் அன்னம் கொடுக்கிருனே, அப்படி அவ்வளவு காலமே அன்னம் அவனை வந்து அடைகிறது, எப்படி யெனின், அதைச் சொல்லுகிறார்:—

(5) இந்த தயாராயிருக்கும் அன்னத்தை பாலிய வயதில் அல்லது நல்ல மாதிரியாக அதாவது அன்னத்தை யாசிக்கிறவனுக்கு

து:—(5) एतद्वै ஏதத்வை = பகவத் விஷயத்தில் உபாசனை விஷயமாய் பிரயத்தினம் எப்போதும் செய்யத்தக்கது என்கிறார்.

मुखत: முகத: = அன்னம் என்கிற ரூபத்தோடு தீவிரமான உபாசனையால் அறிந்தானேயானல், இந்த உபாசகனுக்கு பாதம் முதல் சிரசு வரையிலுள்ள சர்வ அவயவங்களுடன் பகவத்ரூபம்

அத்:-மரியாதையுடன் எவன்கொடுக்கிறானோ அவனுக்குள்ளனபல முண்டாகும் என்றால் சொல்லுகிறார். பால்யத்திலாவது அல்லது நல்ல மரியாதையுடனாவது அவன் எப்படி கொடுத்தானோ அப்படி அன்னம் கொடுபடும்.

(7-8) அப்படியே மத்தியம வயதில் மத்தியம்மான உப சாரத்துடன்,

(9-10) அப்படியே விருத்தாப்பியத்தில் ஸ்வல்ப உபசாரத் துடன் (அதாவது மரியாதையின்றியில்) அன்னம் கொடுக்கப்பட் டால் அப்படியே இவனுக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது.

2-(1) எவன் இப்படி அறிகிறானோ, எவன் அன்னத்தின் மா ஹாத்மியத்தைச் சொன்னபடி அறிகிறானோ, அவன் அதின் தான பலத்தையும் சொன்னபடி அடைகிறான்.

வி:—(11) य: ய:=எவன்

एवंवेद ஏவம் வேத=இப்படி அறிகிறானோ அவன் அதிக மான அன்னத்தை அடைகிறான் என்கிற முந்தின வாக்கியத் துடன் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

து:—காணப்படுகிறது. ஆகையால் பால்யத்திலேயே பிரயத்தினம் செய்யத்தக்கது என்று அர்த்தம்.

(6) मध्यत: மத்யத:=மத்திய வயதில் அன்னத்தை உபாசனையால் எவன் அறிகிறானோ அவன் ஹரியின் மத்திய பாகத்தை அடை கிறான். மற்ற அங்கங்கள் தேஜோமண்டலம் போல் காணப்படு கின்றன, நன்றாகத் தனிமையாகக் காணப்படுகிறதில்லை.

अन्तत: அந்தத:=அந்திய வயதில் எவன் அன்னத்தை உபா சனையால் அறிகிறானோ, அவனுக்கு பகவானுடைய பாதம் தான் கிடைக்கிறது. மற்ற அங்கங்கள் தேஜோமண்டலம் போல் காணப் படுகின்றன. பிரமாண வாக்கியம்:—

यस्यतद्ब्रह्मसंसिद्धं पूर्वेतेनाप्यतेग्रत: ।
मध्येवयसिचेत्सिद्धं मुक्तोमध्यंप्रपश्यति ।
बाधकेचेद्विजानाति मुक्त:पादौप्रपश्यति ।
तेजोमंडलमेवान्य दंगंविष्णो:प्रपश्यति ।
पूर्वेवयसिबोद्धव्यं मामुखात्सर्वदृष्टये । (यजु:संहिता)

யஸ்யைதத் ப்ரஹ்ம ஸம்ஸித்தம் பூர்வே தேநாப்யதே(அ)க்ரத:
மத்யே வயஸி சேத்ஸித்தம் முக்தோ மத்யம் ப்ரபஶ்யதி।
பாதகே சேத்விஜாநாதி முக்த: பாதௌ ப்ரபஶ்யதி।
தேஜோமண்டலமேவாந்யதங்கம் விஷ்ணோ: ப்ரபஶ்யதி।
பூர்வே வயஸி போத்தவ்யம் மாமுகாத்ஸர்வத்ருஷ்டயே।
(யஜு:ஸம்ஹிதா)

வி:—வி:—

எந்த அன்னம் சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது தீர்த்த க்ஷேத்திரம் முதலிய முக்கிய தேசத்தில், சங்கிராந்தி, அமாவாஸ்யை முதலிய முக்கிய காலத்தில் வேத சாஸ்திரங்களை அத்தியயனம் செய்து அவைகளின்படி அனுஷ்டானம் செய்கிறவனுக்கு, சிரத்தை, நமஸ்காரம், முதலிய நல்ல மாதிரியாய் சாத்விக புருஷனால் சாத்விக தாதாவால் கொடுக்கத்தக்கது. இந்த சாத்விக தானத்தைப்பற்றி பகவத்கீதையிற் சொல்லி யிருக்கிறது.

(1) எந்த புருஷன் இந்த சாத்வீகதானப் பிரகாரத்தை அறிந்து அனுஷ்டிக்கிறானோ அவனுக்கு ஜன்மாந்திரத்தில் இந்த கிரமப்படிக்கே பலம் ஸித்திக்கிறது.

7-ல் மத்தியத: என்பதல் ராஜஸ தானத்தையும் 9-ல் அந்த: என்பதால் தாமஸ தானத்தையும் அறியவும் இவைகளும் பகவானால் கீதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. உபாசனைக்கு அங்கமாக விரதத்தைச் சொன்னதினால் தானத்தை அனுசரித்த பலமும் சொல்லப்பட்டது.

?-சில உபாசனைகள்.

இப்பொழுது சில உபாசனைகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

(12) क्षेमइति वाचि। க்ஷேம இதி வாசி ।

(13) योगक्षेम इति प्राणापानयोः। யோகக்ஷேம இதி ப்ராணாபானயோ: ।

(14) कर्मेति हस्तयोः। கர்மேதி ஹஸ்தயோ: ।

(15) गातिरिति पादयोः। கதிரிதி பாதயோ: ।

(16) विमुक्तिरितिपायौ। விமுக்திரிதி பாயௌ ।

(17) इति मानुषीः समाज्ञाः ॥ 5 ॥ இதி மானுஷீ: ஸமாஜ்ஞா: ॥5॥

து:-(11) यएवंवेद யஏவம்வேத=இப்படி அறிகிறவனுக்கும் அன்ன என்கிற ரூபம் சித்திக்கிறது என்பதாய் பலனைச் சொல்லுகிறார்.

एवं ஏவம்=முதல் வயசு அதாவது பால்யம் முதலிய வயதிலேயே பிரயத்தினம் செய்கிறவனுக்கு மேற் சொன்ன பகவானுடைய ரூபம் காணப்படுகிறது என்பதாய்,

य: वेद ய:வேத=எந்த அதிகாரி அறிகிறானோ

(स:अपि ஸ:அபி=அவனும் பகவானுடைய உபாசனையால் அவரைப் பார்க்கிறான் என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்)

பதவுரை:—

(12) ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மம்

वाचि வாசி=வாக்கில்

क्षेम इति க்ஷேம இதி=க்ஷேமரூபம்

(13) प्राणापानयोः ப்ராணாபாநயோ:=பிராண அபானங்களில்

योगक्षेमइति யோகக்ஷேம இதி=யோகக்ஷேம ரூபம்

(14) हस्तयोः ஹஸ்தயோ:=கைகளில்

कर्म इति கர்ம இதி=கர்மரூபம்

(5) पादयोः பாதயோ:=பாதங்களில்

गतिः इति கதி: இதி=கமனரூபம்

(16) पायौ பாயௌ=பாயுவில்

विमुक्तिः इति விமுக்தி: இதி=விசர்ஜனரூபம்

(17) इति இதி=இந்த பிரகாரம்

मानुषीः மாநுஷீ:=மனுஷிய சம்பந்தமான

समाज्ञाः ஸமாஜ்ஞா:=உபாசனைகள் (இருக்கின்றன)

ச-பா—இப்போது பிரம்மத்தை உபாசிக்கும் பிரகாரம் சொல்லப்படுகின்றது.

(12) க்ஷேமம்—என்றால் சம்பாதித்ததைக் காப்பாற்றல். பிரம்மம் வாக்கில் க்ஷேமரூபமாய் இருக்கிறது என்று உபாசிக்கத் தக்கது.

(13) யோகக்ஷேமம்; யோகம் என்றால் அடையாததை அடைதல். யோகக்ஷேமங்கள் பிராணாபானங்கள் இருக்கும்போது இருந்தாலும் பிராணாபானங்களின் காரியங்களல்ல. பின்னையோ வெனின், பிரம்ம காரியங்கள் ஆகையால் பிரம்மம் யோகக்ஷேம

வி:—(12) क्षेमइतिवाचि க்ஷேம இதி வாசி=வாக்கானது க்ஷேமத்துக்குச்சாதனமாக இருப்பதால் வாக்கை க்ஷேமம் என்று அறியவும். இப்படியே பின்னிலும் அறியவும்.

து:-(12) क्षेम க்ஷேம=பகவத் உபாசனை செய்வதில் வேறு பிரகாரங்களைச் சொல்லுகிறார்.

वाचि வாசி=வாக்கிந்திரியத்தில்

क्षेम க்ஷேம=க்ஷேமத்தைச் செய்வதினால் க்ஷேமம் என்று பெயருள்ள ஹரி

இருக்கிறார் என்று உபாசிக்கத்தக்கது, என்பதாய் எங்கும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது.

(13) प्राणापानयोः योगक्षेमः ப்ராணாபாநயோ: யோகக்ஷேம:=இச்சித்தத்தை योजकत्वहेतुना யோஜகத்வஹேதுநா=கொடுக்கிறார் என்கிற காரணத்தால் யோகம் என்று பெயருள்ள ஹரி பிராணனிடத்தி லிருக்கிறார். க்ஷேமத்தைச் செய்வதினால் க்ஷேம என்ற பெயருள்ள ஹரி அபானனிட மிருக்கிறார்.

1(4) कर्मइतिहस्तयोः கர்ம இதி ஹஸ்தயோ:=கைகளால் கர்மத்தைச் செய்வதினால் கர்மம் என்ற பெயருடன் ஹரி யிருக்கிறார்.

அத்:—ரூபமாய்ப்ராணாபானங்களில் இருக்கிறதென்று உபாசிக்கத் தக்கது. இப்படியே மற்றவைகள் விஷயத்திலும் பிரம்மத்தையே அந்தந்த ஸ்வரூபமாக உபாசிக்க வேண்டியது.

(14) கர்மம் பிரம்மத்தால் சித்திக்கும்படியாக இருப்பதால் கைகளில் கர்மஸ்வரூபமாக் பிரம்மம் இருக்கிறதென்று உபாசிக்கத் தக்கது.

(17) இவைகள் மானிட சமாஞைகள் அதாவது சரீர சம்பதமான ஞான விஞ்ஞானங்கள்.

வி·வி:—

(12) வாக்கு இந்திரியமாகிற பிரதீகத்தில் பிரம்மம் க்ஷேமரூபமாயிருக்கிறதாக உபாசிக்கவேண்டும்.

(13) பிராணனிடத்தில் (உச்சுவாஸத்தில்) யோக ரூபமாயும், அபானனிடத்தில் (நிஸ்வாஸத்தில்) க்ஷேமரூபமாயும்பிரம்மம் இருக்கிறது. அடையாததை அடைதல் யோகம் அதை இரக்ஷித்தல் க்ஷேமம்.

(14) கர்ம சப்தத்தால், ஹோமம், யுத்தம் முதலிய வியாபாரங்களை அறியவும்

பிராமணனுடைய கைகளால் ஹோமாதி வியாபாரம் செய்யப்படுகின்றது.

க்ஷத்திரியனுடைய கைகளால் யுத்தம் முதலிய வியாபாரம் செய்யப்படுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட கர்மரூபமாக கைகளில் பிரம்மம் இருக்கிறது.

(15) கால்களில் நடைரூபமாயிருக்கிறது.

(16) பாயுவின் துவாரத்தில் மல விசர்ஜன ரூபமாயிருக்கிறது

(17) க்ஷேமம் முதல் விசர்ஜனம் வரையிலிருக்கிறவைகள் மனுஷிய தேகாவயவங்களில் செய்யப்படவேண்டிய உபாசனைகள். பன்மை பிரயோகத்தால் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே உபாசிக்கத் தக்கதாய் தெரியவருகிறது.

வி:—(16) विमुक्तिः விமுக்தி:=ஸ்வர்க்கமென்று அர்த்தம்

(17) அத்தியாத்மமான இந்த உபாசனைகள் (சரீர சம்பந்தமான இந்த உபாசனைகள்) சொல்லப்பட்டன.

து:-(15)गतिरिति पादयोः கதிரிதி பாதயோ:=கமனத்தைக் கொடுப்பதினால் கதி என்கிற பெயருடன் பாதங்களில் ஹரி யிருக்கிறார்.

(16) विमुक्तिरिति पायौ விமுக்திரிதி பாயௌ=விசர்ச்சனம் செய்வதினால், பாயு விடத்தில் விமுக்தி என்கிற பெயருடன் ஹரி யிருக்கிறார்.

இப்படி அவரை உபாசிக்க வேண்டியது.

इति मानुषीः இதி மாநுஷீ:=இப்படி மனுஷிய தேக சம்பந்தமான

(17) समाज्ञाः ஸமாஜ்ஞா:=உபாசனைகள் கூறப்பட்டன.

பிரமாணம்:—

3-தேவதைசம்பந்த உபாசனை.

(18) अथ दैवीः । அத² தை³வீ: ।

(19) तृप्तिरिति वृष्टौ । த்ருப்திரிதி வ்ருஷ்டௌ ।

(20) बलमिति विद्युति । ப³லமிதி வித்³யுதி ।

(21) यश इति पशुषु । யஶ இதி பஶுஷு ।

(22) ज्योति रिति नक्षत्रेषु । ஜ்யோதிரிதி நக்ஷத்ரேஷு ।

(23) प्रजातिरमृतमानन्द इत्युपस्थे । ப்ரஜாதிரம்ருதமாநந்த³ இத்யுபஸ்தே² ।

(24) सर्वमित्याकाशे ॥ ६ ॥ ஸர்வமித்யாகாஶே ॥ 6 ॥

பதவுரை:—

(18) अथ அத²=இனி

दैवीः தை³வீ:=தேவதை சம்பந்தமான

(समज्ञाः ஸமஜ்ஞா:=உபாசனைகள்)

(19) वृष्टौ வ்ருஷ்டௌ=மழையில்

तृप्तिः इति த்ருப்தி: இதி=திருப்தி ரூபம்

(20) विद्युति வித்³யுதி=மின்னலில்

बलंइति ப³லம் இதி=பல ரூபம்

ஶ்ரு:—क्षेमकृत्त्वात्क्षेमनामावाचिस्थःसपरोहरिः ।
योगनामातथाप्राणे सर्वकामानियोजनात् ।
क्षेमनामाक्षेमकृत्त्वादपानेहिहरिःस्वयं ।
कर्मनामाहस्तगतः कर्मकृत्त्वाज्जनार्दनः ।
गतिकृत्त्वाद्गतिर्नाम पादस्थःपुरुषोत्तमः ।
विसर्गकृद्विमुक्ताख्यः पायुस्थःपरमोविभुः ।
अध्यात्मस्थइतिप्रोक्तः । (यजुःसंहिता)

க்ஷேமக்ருத்வாத்க்ஷேமநாமாவாசிஸ்த²ஸபரோஹரி: ।
யோக³நாமாதத²ாப்ராணே ஸர்வகாமாநியோஜநாத் ।
க்ஷேமநாமாக்ஷேமக்ருத்வாத³பாநேஹிஹரி:ஸ்வயம் ।
கர்மநாமாஹஸ்தக³த: கர்மக்ருத்வாஜ்ஜநார்த³ந: ।
க³திக்ருத்வாத்³க³திர்நாம பாத³ஸ்த²:புருஷோத்தம: ।
விஸர்க³க்ருத்³விமுக்தாக்²ய: பாயுஸ்த²:பரமோவிபு⁴: ।
அத்⁴யாத்மஸ்த² இதிப்ரோக்த: (யஜு:ஸம்ஹிதா).

அ-த:—(21) पशुषु பஶுஷு=பசுக்களில்
यश: इति யஶ:இதி=யசஸ்ரூபம்
(22) नक्षत्रेषु நக்ஷத்ரேஷு=நக்ஷத்திரங்களில்
ज्योति: ஜ்யோதி:=தேஜோரூபம்
(23) उपस्थे உபஸ்தே=உபஸ்தேந்திரியத்தில்
प्रजापाति: ப்ரஜாபதி:=புத்திரோத்பத்திரூபம்
अमृतं அம்ருதம்=அமிருதரூபம்
आनन्द:इति ஆநந்த:இதி=ஆநந்தரூபம்
(24) आकाशे ஆகாஶே=ஆகாசத்தில்
सर्वंइति ஸர்வம்இதி= சர்வரூபம்

ச-பா:—

(18) தேவதைகளுக்குரிய உபாசனைகள் சொல்லப்படுகின்றன

(19) மழையில் திருப்திரூபம் மழையானது அன்னதிருபமாக திருப்திக்குக் காரணமானதால் பிரம்மமே திருப்தி ஸ்வரூபமாக மழையிலிருக்கிறது என்பதாய் உபாசிக்கத்தக்கது. அப்படியே மற்ற இடங்களிலும் அந்த அந்த ரூபமாய் பிரம்மமே உபாசிக்கத் தக்கது.

(20) மின்னலில் பலரூபம்

வி:—(18) இனி தேவசம்பந்தமான உபாசனைகள் சொல்லப்படு கின்றன.

து:-(18) अथ அத=இது வேறு விஷயத்தைக் கூறுகிறது. மனுஷ்ய தேக சம்பந்தமாய் பகவதுபாசனையைச் சொன்ன பிறகு

दैवी: தைவீ:=தேவதைகளின் சம்பந்தமாய் பகவானுடைய

(समाज्ञा:उच्यन्ते ஸமாஜ்ஞா:உச்யந்தே=உபாசனைகள் சொல்லப் படுகின்றன.

(19) तृप्ति:इति த்ருப்தி:இதி=திருப்தியைக் கொடுப்பதினால் திருப்தி என்கிற பெயருள்ள ஹரியானவர்

वृष्टौ வ்ருஷ்டௌ=மழையின் அபிமானியான பர்ஜன்னியனிடத் தில்

(अस्तीतिउपासीत அஸ்தீதிஉபாஸீத=இருக்கிறதாக உபாசிக்க வேண்டும்.) இப்படியே பின்வரும் இடங்களில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது.

(20) बलंइतिविद्युति பலம்இதி வித்யுதி=பலத்தைக் கொடுக்கிறதி னால் பலமென்று பெயருள்ள ஹரி மின்னல் அபிமானியான வாயு வினிடத்திலிருக்கிறார்.

(21) பசுக்களில் யசஸ்ரூபம்

(22) நக்ஷத்திரங்களில் ஜோதிரூபம்

(23) பிரஜோத்பத்தி, அமிருதத்வ பிராப்தி (புத்திரன் கடனை தீர்க்கிறதினால் மோக்ஷம்) ஆநந்தம் இவைகளெல்லாம் உபஸ்தேந்திரியத்தால் கிடைக்கின்றன. பிரம்மமே இந்த ஸ்வரூபமாக உபஸ்தேந்திரியத்தி லிருப்பதாக உபாஸிக்கத்தக்கது.

(24) சகலமும் ஆகாசத்திலிருப்பதால், ஆகாசத்திலிருப்பதெல்லாம் பிரம்மஸ்வரூபம் என்று உபாஸிக்கத்தக்கது. அந்த ஆகாசமும் பிரம்மமே.

வி-வி:—

மனுஷியனுடைய அவயவங்களில்

வி:—(23) प्रजापतिः ப்ரஜாபதி:=பிரஜை முதலானது

उपस्थे உபஸ்தே=உபஸ்த மென்னும் பெயருள்ள கர்மேந்திரியத்தை புத்திரனென்றும், அமிருதமென்றும், ஆநந்தமென்றும் உபாஸனை பண்ணு என்று சொன்னதை சரீரத்தைப்பற்றின உபாசனையுடன் சேர்க்கவும். ஏனெனின் பாடக்கிரமத்தைவிட பிரயோசனத்தாலுண்டான கிரமம் பிரபலமாக இருக்கிறதென்று அறியவும்.

து:-(21) यश इति पशुषु யஶ இதி=பஶுஷு=யஞ்ஞத்திலுள்ள பசுவின் அபிமானியான தக்ஷப்பிரஜாபதியினிடத்தில் யசஸைக் கொடுப்பதினால் யசஸ் என்கிற பெயருள்ள ஹரி இருக்கிறார் என்பதாய் உபாஸிக்க வேண்டும்.

(22) ज्योतिः इति नक्षत्रेषु ஜ்யோதிஃஇதி நக்ஷத்ரேஷு=ஜோதிஸைக் கொடுப்பதினால் ஜோதிஸ் என்கிற பெயருள்ள ஹரியானவர் நக்ஷத்திரங்களிடத்தி லிருக்கிறார்.

(23) उपस्थेप्रजापतिः अमृतमानन्दः इति உபஸ்தே ப்ரஜாபதிஃ அம்ருதம் ஆநந்தஃஇதி=புத்திரனைக் கொடுக்கிற குணமிருப்பதினால் பிரஜாபதி என்கிற பெயருடன் சந்ததி விருத்தி செய்வதால் அமிருதம் என்ற பெயருடனும், சுகத்தைக் கொடுப்பதினால் ஆநந்த என்கிற பெயருடனும். குஹ்யேந்திரிய அபிமானியான சிவனிடத்தி லிருக்கிறார்.

(24) आकाशेसर्व इति ஆகாஶே ஸர்வம் இதி=சகலத்தையும் கொடுக்கிறதினால் சர்வ என்ற பெயருள்ள ஹரி பிரகிருதியினிடத்தில் (லக்ஷ்மியினிடத்தில்) இருக்கிறார் என்று உபாஸிக்கவேண்டும்.

பிரமாண வாக்கியம்:—

அர்:-ஐந்து உபாசனைகளைச்சொல்லி, தேவசரீரத்திலுள்ள உபாசனைகளைச் சொல்லுகிறார்.

(19) மழை அபிமானி தேவதையினிடத்தில் திருப்திரூபமாக பிரம்மமிருக்கிறது.

(20) மின்னல் அபிமானி தேவதையினிடத்தில்பலரூபமாயிருக்கிறது

(21) பசு தேவதைகளில் யசோ ரூபமாயிருக்கிறது.

(22) நக்ஷத்திர தேவதைகளில் ஜோதிரூபமாயிருக்கிறது.

(23) புத்திரனை உற்பத்தி செய்தல், ஸ்திரீயுடன் விளையாடல்ஸ்திரீசம்யோகரூபவியாபாரம், இந்த 3ரூபங்களால்உபஸ்த அபிமானி தேவதையினிடத்தில் பிரம்மமிருக்கிறது. கௌஷீதகீ உபநிஷத்திலும் प्रज्ञयोपस्थं ப்ரஜ்ஞயோபஸ்தம் என்கிற (III-6) ச்ருதியில் இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(24) பூதபௌதிக ரூபமான ஜகத்து ரூபத்தால் ஆகாசாபிமானி தேவதைகளிடத்திலிருக்கிறது. இந்த க்ஷேமம் முதலியவைகளை எவனெப்படி உபாசிக்கிறானோ அப்படி பலன் சித்திக்கின்றது என்று தெரிந்துகொள்ளத்தக்கது.

வி:-(25) (26) ஆகாசம் பிரதிஷ்டை என்று உபாசிப்பதில்பிரதிஷ்டை முதலியவைகள் உண்டாகின்றனவென்று அர்த்தம்.

(31) ब्रह्मवान् ப்ரஹ்மவான்=பிரஹ்மத்தான (பெரும்) தன்மையுடன் கூடினவன் என்று அர்த்தம்

(32) नम्यन्ते நம்யந்தே=அடையப்படுகிறது என்று அர்த்தம்

(35) परिमरः பரிமர:=விசேஷமாகமரணத்துக்குஆச்ரயமாக இருக்கிறான் என்று அர்த்தம்

இந்தப்படி ஆகாசமானது பிரம்மத்துக்குச் சேஷமென்றும் பரிமரமென்றும் உபாசித்தால்.

வி:—(36) एनं ஏநம்=இந்த உபாசகனுக்கு

परि பரி=நாலு பக்கத்திலும்

द्विषन्तः த்விஷந்த:=கோபித்துக் கொண்டிருக்கிற

सपत्नाः ஸபத்நா:=சத்ருக்கள்

म्रियन्ते ம்ரியந்தே=மரணத்தை அடைகிறார்கள்.

(7) மேற்சொன்ன அர்த்தத்தையே இந்த வாக்கியம் கூறுகிறது.

து:—..................अथाधिदैवगतं शृणु ।

पर्जन्ये तृप्तिनामासौ तृप्तिदत्वाज्जनार्दनः ।

वायौ तु बलनामा च बलदत्वात्सदैव हि ।

यशःप्रदत्वाद्धरिस्तु यशः पश्वभिमानिनि ।

नक्षत्रेषु ज्योतिराख्यो ज्योतिर्दातृत्वतो हरिः ।

दातृत्वाच्चानिनि शिवे प्रजात्यानंदसंततम् ।

उपस्थामरतास्वेषौ स्तितैरत्वमृतं मुरः ।

(25) तत्प्रतिष्ठेत्युपासीत । தத்ப்ரதிஷ்டேத்யுபாஸீத ।

(26) प्रतिष्ठावान्भवति । ப்ரதிஷ்டாவாந்பவதி ।

(27) तन्मह इत्युपासीत । தந்மஹ இத்யுபாஸீத ।

(28) महान्भवति । மஹாந்பவதி ।

(29) तन्मन इत्युपासीत । தந்மந இத்யுபாஸீத ।

(30) मानवान्भवति । மாநவாந்பவதி ।

(31) तन्नम इत्युपासीत । தந்நம இத்யுபாஸீத ।

(32) नम्यन्तेऽस्मै कामाः । நம்யந்தேऽஸ்மை காமா: ॥

(33) तद्ब्रह्मेत्युपासीत । தத்ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத ।

(34) ब्रह्मवान्भवति । ப்ரஹ்மவாந்பவதி ।

(35) तद्ब्रह्मणः परिमर इत्युपासीत । தத்ப்ரஹ்மண: பரிமர இத்யுபாஸீத ।

(36) पर्येणं म्रियन्ते द्विषन्तः सपत्नाः । பர்யேணம் ம்ரியந்தே த்விஷந்த: ஸபத்நா: ।

(37) परि येऽप्रिया भ्रातृव्याः ॥ 7 ॥ பரி யேऽப்ரியா ப்ராத்ருவ்யா: ॥ 7 ॥

பதவுரை:

(25) तत् தத்=அந்த ஆகாசம்

प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=ஆதாரம்

इति இதி=என்பதாய்

उपासीत உபாஸீத=உபாசிக்கப்படட்டும்

(26) प्रतिष्ठावान्भवति ப்ரதிஷ்டாவாநுபவதி= ஆதாரமுள்ளவனுகிறான்

(27) तत् தத்=அது
महः மஹ:=மஹத்ஸ்வரூபம்
इति இதி=என்பதாய்
उपासीत உபாஸீத=உபாசிக்கப்படட்டும்.

(28) महान्भवति மஹாநுபவதி=மஹானுகிறான்

(29) तत् தத்=அது
मनः மந:=மனது
इति இதி=என்பதாய்
उपासीत உபாஸீத=உபாசிக்கப்படட்டும்.

(30) मानवान्भवति மாநவாநுபவதி=மனனத்தில் சமர்த்தனுகிறான்.

(31) तत् தத்=அது
नमः इति நம:இதி=நம: என்பதாய்
उपासीत உபாஸீத=உபாசிக்கப்படட்டும்.

(32) अस्मै அஸ்மை=அவனுக்கு (அவனை)
कामाः காமா:=இச்சைகள்
नम्यन्ते நம்யந்தே=வணங்குகின்றன.

(33) तत् தத்=அது
ब्रह्म इति ப்ரஹ்ம இதி=பிரம்மம் என்பதாய்
उपासीत உபாஸீத=உபாசிக்கப்படட்டும்

(34) ब्रह्मवान्भवति ப்ரஹ்மவாநுபவதி=பிரம்மமாகிறான்

(35) तत् தத்=அது
ब्रह्मणः ப்ரஹ்மண:=பிரம்மத்தின்
परिमरः इति பரிமர: இதி=சம்ஹார சாதனமான வாயு என்று
उपासीत உபாஸீத=உபாசிக்கப்படட்டும்

(36) द्विषन्तः த்விஷந்த:=துவேஷிக்கிறவர்களும்
सपत्नाः ஸபத்நா:=சத்துருக்களும்
पर्येण म्रियन्ते பர்யேண ம்ரியந்தே=நாசமாய்விடுகிருர்கள்,

(37) अप्रियाः அப்ரியா:=பிரியமற்ற
भ्रातृव्याः ப்ராத்ருவ்யா:=தம்பி தமயன்மார்களின் பிள்ளைகளும்
ये யே=எவர்களோ (அவர்கள்)
परिम्रियन्ते பரிம்ரியந்தே=நாசமாய்விடுகிருர்கள்.

ச—பா:—

(25) ஆகையால் எல்லாவற்றிற்கும் பிரதிஷ்டை (ஆதாரம்) என்று பிரம்மம் உபாசிக்கப்படட்டும்.

(26) ஆதாரம் என்கிற குணத்தை உபாசிக்கிறதினால் பிரதிஷ்டை யுள்ளவனாக ஆகிறான். இப்படியே இனியும் அறியத்தக்கது. எதற்கு எந்தந்த பலன் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அதெல்லாம் பிரம்மமே. அதை உபாசிக்கிறதினால் பிரம்மமாகவே ஆகிறான் என்று அறியத்தக்கது.

तं यथायथोपासते तदेव भवति ।

தம் யதாயதோபாஸதே ததேவ பவதி|

அதாவது:—அதை எப்படி எப்படி உபாசிக்கிறானோ, அதாகவே ஆய்விடுகிறான், என்பதாய் சுருதியில் சொல்லியிருக்கிறது.

(2—28) மஹத்து என்கிறகுணத்துடன்கூடினதாக உபாசிக்கிறவன் மஹானாகிறான்.

வி:—(25) (26) ஆகாச பிரதிஷ்டை என்று உபாசிப்பதில் பிரதிஷ்டை முதலியவைகள் உண்டாகின்றனவென்று அர்த்தம்.

து: (25) तत्प्रतिष्ठा தத்ப்ரதிஷ்டா=பிரகிருதியினிட மிருக்கிற குணங்களைச் சொல்லுகிறார்.

तत् தத்=ஆகாசத்திலிருக்கிற பரப்பிரம்மம் அந்த அந்த ஸ்தானங்களில் தேவதை முதலானவர்களை ஸ்தாபிக்கிறதினால் ஹரி

प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=பிரதிஷ்டை என்கிற சப்தத்தால் கூறப்படுகிறார்.

इतिउपासीत இதி உபாஸீத=என்பதாய் உபாசிக்க வேண்டியது.

(26) प्रतिष्ठावान्भवति ப்ரதிஷ்டாவாந்பவதி=இப்படி உபாசிக்கிறவன் பகவானை எந்த குணமுள்ளவராக உபாசிக்கிறானோ, அந்த குணத்தை அடைகிறான்.

(27) तत् தத்=ஆகாசத்திலிருக்கிற பரப்பிரம்மம் மஹத்வ குணத்துடன் கூடி யிருப்பதினால், ஹரி

(28) महः इति उपासीत மஹஇதிஉபாஸீத=மஹ என்கிற சப்தத்தால் கூறப்படுகிறார் என்பதாய் உபாசிக்கவேண்டியது.

महान्भवति மஹாந்பவதி=இந்த உபாசகன் ஞானம் முதலியவைகளால் மஹான் ஆகிறான்.

அர்:—(29—30) மனம் என்று உபாசிக்கிறவன், மனனம்செய்கிறதில் சமர்த்தனுகிறான்.

(31—32) வணங்குகிற குணமுள்ளதாக உபாசிக்கிறவனுக்கு இச்சிக்கக் கூடிய விஷயங்கள் வணங்கிப்போகின்றன.

(33-34) அதைபிரம்மமாக அதாவது வளருகிறதாக உபாசிக்கிறவன் வளர்கிற குணமுள்ளவனுகிறான்.

(35) परिमरः பரிமரः=மின்னல், மழை, சந்திரன், சூரியன், அக்கினி, இத்தேவதைகள் இதில் மரணமடைகிறார்கள். ஆகையால் வாயுவானவன் பரிமரன். வாயு பரிமரன் என்பது வேறு சுருதியாலும் தெரிய வருகிறது. இந்த வாயுவே ஆகாசத்தை விட வேறல்ல. ஆகையால் ஆகாசம் பிரம்மத்தின் பரிமரம். ஆகையால் வாயு ஸ்வரூபமான ஆகாசத்தை பிரம்மத்தின் பரிமரமாக உபாசிக்க வேண்டும்

---

(31) ब्रह्मवान् ப்ரஹ்மவாந் = பிரஹத்தான (பெரும்) தன்மையுடன் கூடினவன் என்று அர்த்தம்

(32) नम्यन्ते நம்யந்தே=அடையப்படுகிறது என்று அர்த்தம்

(35) परिमरः பரிமரः=விசேஷமாக மரணத்துக்கு ஆசிரியமாக இருக்கிறான் என்று அர்த்தம்

இந்தப்படி ஆகாசமானது பிரம்மத்துக்குச் சேஷமென்றும் பரிமர மென்றும் உபாசித்தால்

து:-(29) मनः மநः=மானத்தைக் கொடுக்க யோக்கியமாயிருப்பதால் ஹரியைமனமென்று உபாசிக்க வேண்டியது.

(30) मानवान्भवति மாநவாநுபவதி = பூஜ்யனுகிறான்.

नमः நமः=சகல தேவதைகளாலும் ஸ்துதிக்கப்படுவதினுல் ஹரியை நம என்று உபாசிக்கவேண்டியது.

(32) कामाः காமாः=இச்சிக்கப்படும் விஷயங்கள்

अस्मै அஸ்மை=இவனை

नम्यन्ते நம்யந்தே=நமஸ்கரிக்கின்றன, அடைகின்றன என்று அர்த்தம்

(33) ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பூர்ணம் என்று உபாசிக்க வேண்டியது.

(34) ब्रह्मवान्भवति ப்ரஹ்மவாநுபவதி =இப்படி உபாசிக்கிறவன் உபாசனை செய்கிறவனை இரக்ஷிப்பதினுல் பிரம்ம யுக்தனுகிறான்.

(35) तत् தத்=ஆகாசத்திலிருக்கிற பரப்பிரம்மம்

ब्रह्मणः ப்ரஹ்மணः=பிரம்ம தேவருடைய

परिमरः பரிமரः=மாரகன்

इत्युपासीत இத்யுபாஸீத=என்பதாய், உபாசிக்க வேண்டும்.

அர்:—(36) இப்படி அறிகிறவனை த்வேஷிக்கிற சத்துருக்கள் (சில சத்துருக்கள் த்வேஷிக்காமலிருக் லாம், ஆகையால் த்வேஷிக்கிற என்கிற விசேஷணம் கொடுக்கப்பட்டது) பிராணனை இழந்து விடுகிறார்கள்.

(37) பிரியமற்ற தம்பி தமயன் பிள்ளைகளும் த்வேஷமில்லாவிட்டாலும் மரண மடைகிறார்கள்.

प्राणंवा अन्नं शरीरमन्नादं

ப்ராணம்வாஅந்நம் ஶரீரமந்நாதம்

என்பது முதல் ஆகாசம் வரையிலுள்ள காரியங்கள் அன்னம் என்றும் அன்னாதம் என்றும் சொல்லப்பட்டது, என்ன சொல்லப்பட்டது. இந்த சம்சாரமானது போக்தா போஜ்ஜியம் இவைகளை உத்தேசித்து சித்திக்கிறதே தவிர ஆத்மாவை உத்தேசித்து சித்திக்கவில்லை. ஆத்மாவினிடத்தில் பிராந்தியால் அது இருக்கிறதாக உபசரிக்கப்படுகின்றது.

---

(36) एनं ஏநம்=இந்த உபாசகனுக்கு

परि பரி=நாலு பக்கத்திலும்

द्विषन्तः த்விஷந்த:=கோபித்துக் கொண்டிருக்கிற

सपत्नाः ஸபத்நா:=சத்துருக்கள்

म्रियन्ते ம்ரியந்தே=மரணத்தை அடைகிறார்கள்.

(37) மேற்சொன்ன அர்த்தத்தையே இந்த வாக்கியம் கூறுகிறது.

து:-(3) एनंपरि ஏநம்பரி=இந்த உபாசகனைச் சுற்றியிருக்கிற

द्विषन्तः த்விஷந்த:=த்வேஷிக்கிற

सपत्नाः ஸபத்நா:பாஹ்ய சத்துருக்கள்

म्रियन्ते ம்ரியந்தே=பிராணனை யிழந்து விடுகிறார்கள்.

(37) येपरिअप्रियाः भ्रातृव्याः யேபரிஅப்ரியா: ப்ராத்ருவ்யா:=இவனைச் சுற்றிக்கொண்டு இவனுடைய தேகத்திலிருக்கிற காமக்ரோதாதி சத்துருக்கள் எவர்களோ அவர்களும் நாசமாகிறார்கள்.

பிரமாண வாக்கியம்—

सप्रतिष्ठास्थापकत्वान्मनोमान्यत्वतोहरिः ।
नमोनम्यत्वतो नित्यं महश्चापिमहत्वतः।
विरिंचमारकश्चासौ ब्रह्मपूर्णगुणत्वतः। (यजुःसंहिता)

ஸப்ரதிஷ்டாஸ்தாபகத்வாந்மநோமாந்யத்வதோஹரி: ।
நமோநம்யத்வதோநித்யம் மஹஶ்சாபிமஹத்வத: ।
விரிம்சமாரகஶ்சாஸௌ ப்ரஹ்மபூர்ணகுணத்வத: ।
(யஜு:ஸம்ஹிதா)

அத்:—ஆக்ஷேபம்:—ஆத்மாவும் பரமாத்மாவின் காரியம் ஆகையால் சம்சாரம் ஆத்மாவினது என்று சொல்லுவோம்.

உத்தரம்: — அப்படிச் சொல்லக்கூடாது எனெனின், அசம்சாரி தான் பிரவேசித்திருக்கிறதாகச் சுருதி சொல்லுகிறது.

तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्

தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத்

என்கிற சுருதியானது ஆகாசாதிகளுக்குக் காரணமாயும் அசம்சாரியாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவே பிரவேசித்ததாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் காரியத்தில் பிரவேசித்திருக்கிற ஜீவாத்மா அசம்சாரியான பரமாத்மாவே. சிருஷ்டி செய்தவனும் அனுப்பிரவேசம் செய்தவனும் ஒரே கர்த்தாவாயிருப்பது யுக்தமே. இருவர்களும் ஒன்ருக இருந்தால் தான் त्वा க்வா (सृष्ट्वा ஸ்ருஷ்ட்வா விலுள்ள த்வா) வின் பிரயோகம் பொருந்தும். பிரவேசம் செய்ததானது வேறு ஒரு பதார்த்தமாக ஆய்விட்டது என்று சொல்லக்கூடாது. எனெனின், பிரவேசம் என்பதற்கு அர்த்தம் வேறு என்பதாய் முன் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

अनेनजीवेन அநேந ஜீவேந என்கிற விசேஷ சுருதியிருப்பதால் வேறு தர்மத்துடன் அது பிரவேசிக்கிறதென்று சொல்லக்கூடாது. எனெனின், तत्वमसि தத்வமஸி என்பதால் அதுவே யிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வேறு ரூபமடைந்த வித்தியாசத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடும் என்று சொல்லக்கூடாது. எனெனின்,

तत्सत्यं स आत्मा तत्वमसि

தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்வமஸி

என்பதாய் சேர்ந்தவாக்கில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஜீவன் சம்சாரி என்பது பிரத்தியக்ஷம் என்று சொல்லக்கூடாது. எனெனின் அறிகிறவன் அறியப்படமாட்டான்,

சம்சாரத்துடன் கூடின ஆத்மா அறியப்படுகிறுன் என்று சொல்லக்கூடாது. தர்மங்களும் தர்மியும் வெவ்வேரு யிராதபடியால் ஆத்மா அறியப்படமாட்டான். உஷ்ணமும் பிரகாசமும் தஹிக்கப்பட முடியாது பிரகாசிக்கப்பட முடியாது.

பயம் முதலியவைகளைக் காணுவதால் அது துக்கத்துடன் கூடியது என்று சொல்லக்கூடாது. பயம் முதலியதும் துக்கமும் அறியப்படுவதால் அறிகிறவனுடைய தர்மங்களாகா.

அ|க்:—காபிலகாணாதாதிதர்க்க சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின் அவைகளுக்கு மூலமில்லை. வேதத்துக்கு விரோதமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அவைகள் பிராந்திரூபங்கள். சுருதிகளாலும் யுக்திகளாலும் ஆத்மா அசம்சாரி என்று சித்தித்தது. ஏகமாயிருப்பதாலும் அது சித்திக்கிறது.

வி—வி:—

இந்த சுருதி அர்த்தத்தை அனுசரித்தே சில உபாசனைகளும் பலன்களும் கூறப்படுகின்றன.

III. (25-26) அந்த பிரம்மம் ஸ்திதி ரூபது வென்று உபாசிப்பதில் அன்னவஸ்திராதி ஜீவனத்துக்கு வேண்டியவைகளுடன் கூடினவனாக ஆகிறான்.

(27-28) மஹத்வ குணத்துடன் கூடினது என்று உபாசித்தால் தனுதிகளால் பெரியவனாகிறான்.

(29-30) மனன சக்தியுள்ளதாக உபாசித்தால் மனன சக்தியுள்ளவனாகிறான்.

IV. (31-32):—ஸ்வாதீனப்படுத்துகிற குணமுள்ளதாக உபாசித்தால், உபாசகனுடையகாமங்கள் ஸ்வாதீனப்படுகின்றன.

(33-34) வேதம் என்று உபாசித்தால், ஸ்வாதீனமான வேதமுள்ளவனாகிறான்.

(35-36) அது பிராமணனுடைய சத்துருவுக்கு மிருத்யுரூபம் என்று உபாசித்தால், இந்த உபாசகனைச் சுற்றியிருக்கும் சத்துருக்கள் இறந்து போகிறார்கள். துவேஷம் செய்யாத பிரியமற்ற தம்பி தமயன் பிள்ளைகளும் சத்துருக்கள் மரண மடைகிறார்கள்.

(38) स यश्चायं पुरुषे । ஸ யஶ்சாயம் புருஷே ।

(39) यश्चासावादित्ये । யஶ்சாஸாவாதித்யே ।

(40) स एकः । ஸ ஏக: ।

(41) स य एवंवित् । ஸ ய ஏவம்வித் ।

(42) अस्माल्लोकात्प्रेत्य । அஸ்மால்லோகாத்ப்ரேத்ய ।

(43) एतद्मन्नमयमात्मान मुपसंक्रम्य । ஏதமந்நமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய ।

(44) एतं प्राणमयमात्मानमुपसंक्रम्य । ஏதம் ப்ராணமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய ।

(45) एतं मनोमयमात्मान मुपसंक्रम्य । ஏதம் மநோமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய ।

(46) एतं विज्ञानमयमात्मान मुपसंक्रम्य । ஏதம் விஜ்ஞாநமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய ।

(47) एतं मानन्दमयमात्मान मुपसंक्रम्य । ஏதமாநந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய ।

(48) इमाँल्लोकान्कामान्नी कामरूप्यनु संचरन् । இமாம்ல்லோகாந்காமாந்நீ காமரூப்யநு ஸஞ்சரந் ।

(49) एतत्साम गायन्नास्ते ॥ 8 ॥ ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே ॥8॥

பதவுரை.—

(38) पुरुषे புருஷே=புருஷனிடத்தில்
यः யஃ=எவன்
अयं அயம்=இந்த ஆத்மாவோ
स च ஸச்ச=அவனும்

(39) आदित्ये ஆதித்யே=சூரியனிடத்தில்
यः யஃ=எவன்
असौ அஸௌ=இந்த ஆத்மாவோ

(40) स च ஸச்ச=அவனும்
एकः ஏகஃ=ஒருவனே.

V. यः யஃ=எவன்,
एवं ஏவம்=இந்த பிரகாரம்
वित् வித்=தெரிந்துகொண்டிருக்கிறானோ
सः ஸஃ=அவன்

अस्मात् அஸ்மாத்=இந்த
लोकात् லோகாத்=லோகத்தினின்று
प्रेत्य ப்ரேத்ய=மரணமடைந்து
एतं ஏதம்=இந்த
अन्नमयं அந்நமயம்=அன்னஸ்வரூபமான
आत्मानं ஆத்மாநம்=ஆத்மாவை
उपसंक्रम्य உபஸம்க்ரம்ய=அடைந்து
एतं ஏதம்=இந்த
प्राणमयं ப்ராணமயம்=பிராணஸ்வரூபமான
आत्मानं ஆத்மாநம்=ஆத்மாவை
उपसंक्रम्य உபஸம்க்ரம்ய=அடைந்து
एतं ஏதம்=இந்த
मनोमयं மநோமய :மனோமயமான
आत्मानं ஆத்மா =ஆத்மாவை
उपसंक्रम्य உபஸம்க்ரம்ய=அடைந்து
एतं ஏதம்=இந்த
विज्ञानमयं விஜ்ஞாநமயம்=விஞ்ஞானமயமான
आत्मानं ஆத்மாநம்=ஆத்மாவை
उपसंक्रम्य உபஸம்க்ரம்ய=அடைந்து
एतं ஏதம்=இந்த
आनदमयं ஆநந்தமயம்=ஆநந்தமயமான
आत्मानं ஆத்மாநம்=ஆத்மாவை
उपसंक्रम्य உபஸம்க்ரம்ய=அடைந்து
कामान्नी காமாந்நீ=காமானுசாரமாய் அன்னத்தை உடையவனையும்
कामरूपी காமரூபீ=இச்சானுசாரமாக ரூபத்தை தரிக்கிறவனையும்
इमान् இமாந்=இந்த
लोकान् லோகாந்=லோகங்களை
अनुसंचरन् அநுஸஞ்சரந்=அனுசரித்து சஞ்சரித்துக்கொண்டு
एतत् ஏதத்=இந்த
साम ஸாம=சாமத்தை
गायन् காயந்=கானம் செய்துகொண்டு
आस्ते ஆஸ்தே=இருக்கிறான்.

ச—பா:—

புருஷனிடத்திலும் சூரியனிடத்திலும் எந்த ஆத்மா இருக்கிறானோ அவன் ஒருவனே:—மற்றது முன் போலவே.

அன்னமயாதி கிரமமாக ஆநந்தமயம் வரையில் சென்று சாமகானம் செய்துகொண்டிருக்கிறான்.

கிரந்த தாற்பரியம்.

ச—பா:—புருஷனிடத்திலும் சூரியனிடத்திலும் இருக்கிறவன் ஒருவனே. முன்போலவே அறியவும். அன்னமயம் முதல் ஆநந்தமயம் வரையில் படிப்படியாக உள் சென்று ஆநந்தமய ஆத்மாவை அடைந்து சாமகானம் செய்துகொண்டிருக்கிறான். சத்தியம் ஞானம் என்கிற ரிக்கின் அர்த்தமானது விஸ்தாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. இதினுடைய விவரணமான ஆநந்தவல்லியின்

सोऽश्नुतेसर्वान्कामान् सहब्रह्मणा विपश्चिता

ஸோ஽ஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா என்கிற பிரவசனத்தின் அர்த்தம் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படவில்லை. அவைகள் எவை. சகல காமங்களும் எவைகளை விஷயமாக்குகின்றன. எப்படி பிரம்மத்துடன் அனுபவிக்கிறான். இவைகளைச் சொல்லவேண்டிய தென்பதாய் இப்போது கிரந்தம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. முந்திய வித்தையை முடித்த பிதா புத்திரனுடைய கதையில் தபஸ் பிரம்மவித்தைக்குச் சாதனமாகச் சொல்லப்பட்டது. பிராணன் முதல் ஆகாசம் வரையில் உள்ள காரியங்கள் அன்னம் என்பதும் அன்னாதம் என்பதும் சொல்லப்பட்டது. பிரம்ம விஷய உபாசனைகளும் சொல்லப்பட்டன. கிலுப்தமான அநேக சாதனங்களால் சாத்தியமான சகல இச்சைகளும் ஆகாசம் முதலிய காரியங்களைப் பொருத்தி யிருக்கின்ற வென்பதும் காட்டப்பட்டது.

வி:—(38) सय ஸய=இந்த வாக்கியங்களுக்கு முன் போலவே அர்த்தம்.

एतत् ஏதத்=அடியில் வரும் விஷயத்தை என்று அர்த்தம் மற்றது ஸ்பஷ்டம்

து:—सय:च ஸயஃச=அதை:—வாக்கு முதலியவைகளிலும் மழை முதலியவைகளிலிலுமிருக்கிற ரூபங்கள் வெவ்வேறு என்று நினைக்கக்கூடாதென்கிறார். பிரம்ம வல்லியில் இதற்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஒன்று என்று ஏற்பட்டால் இச்சை, இச்சையுடையவன் என்பதாய் ஏற்படமாட்டாது. ஏனெனின், சகல பேதங்களும் ஆத்மஸ்வரூபமாயிருக்கின்றன. இப்படி அறிகிறவன் எப்படி ஒரே காலத்தில் சகல இச்சைகளையும் பிரம்மஸ்வரூபமாயிருந்து அனுபவிப்பான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. இவன் சர்வாத்மா: எப்படி சர்வாத்மா? புருஷனிடத்திலும் சூரியனிடத்திலுமிருக்கிற ஆத்மா ஒன்று என்கிற ஞானத்தால் உயர்வு தாழ்வு பாவங்களைப் போக்கி, அவித்தையால் கற்பிக்கப்பட்ட அன்னமயம் முதல் ஆநந்தமயம் வரையிலுள்ளவைகளை கிரமமாக அதிக்கிரமித்து, சத்தியமாயும் ஞானமாயும் அநந்தமாயும், அதிர்ச்யம் முதலிய தர்மங்களுள்ளதாயும், ஸ்வாபாவிகமாயும், ஆநந்தமாயும், பிறப்பற்றதாயும், அமிருதமாயும், அபயமாயும், அத்வைதமாயும், பலரூபமாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தை அடைந்தவன் பூ: முதலிய இந்த லோகங்களில் சஞ்சரிக்கிறான். எப்படி சஞ்சரிக்கிறான்?

कामान्नी காமாந்நீ = இவனுக்கு அன்னம் இஷ்டப்படி ஏற்படுகிறது.

कामरूपी காமரூபீ = இஷ்டமான ரூபம் ஏற்படுகிறது. சகல லோகங்களையும் தன் ஸ்வரூபமாக அனுபவித்து சஞ்சரிக்கிறான். அவன் சாமத்தை கானம் செய்துகொண்டிருக்கிறான். சமமாயிருப்பதால் பிரம்மமே சாமம், சகலமும் வேறல்ல. ஆத்மா ஒன்றேயிருக்கிறது, அதை அறிவதினால் கிருதார்த்ததை ஏற்படுகிறது என்பதாய் லோகானுக்கிரகத்தின் பொருட்டு அவன் கானம் செய்கிறான். எப்படி என்பது இனி சொல்லப்படும்.

து:—स य एवंवित् ஸயஏவம்வித் = அன்னமய முதலிய பகவத் ரூபத்தை அறிந்தவனுக்கு பகவத் பிராப்தி கூறப்பட்டது. அதற்கு மேல் ஸ்திதியைச் சொல்லுகிறார்.

एवंवित् ஏவம்வித் = மேற்சொல்லியபடி அன்னமயாதி ரூபங்களை அறிந்த பிரம்மா

लोकात् லோகாத் = தேகத்தினின்றும்

प्रेत्य ப்ரேத்ய = வெளிப்பட்டு, முக்தனாகி

अन्नमयमात्मानं उपसंक्रम्य அன்னமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய = அநிருத்த, பிரத்யும்ன, சங்கர்ஷண, வாசுதேவ, நாராயண என்கிற பெயருள்ள பரமாத்மாவினிடம் கிரமமாகச் சென்று

कामान्नी காமாந்நீ = அன்னம் முதலிய சகல போகங்களையும் போகித்து

कामरूपी காமரூபீ = இச்சித்த ரூபங்களைத் தரித்து

வி—வி:—

இந்த உபாசனைகளால் இந்த ஜன்மத்திலாவது ஜன்மாந்திரத்திலாவது சித்தைகாக்கிரிய மடைந்தவனுக்கு எது அறியத்தக்கதோ எது அறிவின்பலனோ அவ்விரண்டையும் சுருதி கூறுகிறது.

ஸயஶ்ச ஸயஶ்ச என்பது முதல்

आनन्दमयमात्मान मुपसंक्रम्य

(ஆநந்தமயமாத்மாநமுபஸங்க்ரம்ய)

என்பது வரையிலுள்ளதின் அர்த்தம் முந்தின (பிரம்மவல்லி) அநுவாகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

ஆயினும் இவ்விடத்தில் நாநாவித உபாசனைகளால் சாத்தியமான சித்தைகாக்கிரிய தபஸ்ஸானது பரம புருஷார்த்தத்தில் கொண்டுபோய்விடும் என்பதைக் காண்பிவிக்கும் பொருட்டு அது மறுபடியும் சொல்லப்படுகின்றது. ஆநந்தமயகோசத்தில் பிரமபுச்சம் என்பதாய் சொல்லப்பட்ட அகண்டைக ரஸமான ஆநந்தத்தை ஆத்மாவாக சாக்ஷாத்கரித்ததினாலும், பிரியமோதம் முதலிய நான்கு அவயவங்களிலும் ஆநந்தமயத்துக்கு முன்னிருக்கிற பந்த ஹேதுக்களான சர்வ கோசங்களிலும் நான் என்கிற பிராந்தியை நி: சேஷமாய் பரித்தியாகம் செய்ததினாலும் இவன் முக்தனே. ஆயினும் இவன் ஜீவிக்கிறான் என்பதாய் உலகத்தில் சொல்லுகிறார்கள். ஏனெனின், தேகேந்திரியாதிகளை ஜனங்கள் பார்க்கிறார்கள். ஆகையால் உலக திருஷ்டியால் ஜீவிக்கிறதினாலும், தன்னுடைய திருஷ்டியால் முக்தனாயிருப்பதாலும் இவன் ஜீவன்முக்தன். அவன் முன் சொன்னபடி ஆத்மாவை அடைந்து தேகம் விழுந்து போகும் வரையில் மற்றவர்கள் போலவே யிருக்கிறான். என்ன செய்து கொண்டு எனின்,

(8) कामान्नी காமாந்நீ कामरूपी காமரூபீ யாக ஆகி இஷ்டப்படி அன்னத்தை புஜிக்கிறான். சாப்பிடத்தக்கது, சாப்பிடத்தகாதது என்பதை பிரதிபாதிக்கும் விதி நிஷேத சாஸ்திரத்தை அதிக்கிரமித்ததினால் எவன் வீட்டிலாகிலும் இவன்சாப்பிடுகிறான். कामरू पी காமரூபீ இஷ்டப்படி வேஷத்தை தரிப்பான்.

காசி முதலிய பிரதேசங்களில் சஞ்சரிப்பான். எந்த இடத்தையும் ஸ்திரமான கிரகமாக்க மாட்டான்.

இன்னும் எப்படி இருப்பானெனின் இனி சொல்லப்போகிற சாமத்தை கானம் செய்துகொண்டு இருப்பான்; அல்லது எல்லாம் சமம் என்று சொல்லும் மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பான். தான் சர்வஸ்ரூபம் என்பதை சிஷ்யனுக்குக் காண்பிப்பதே இந்த கானத்தின் பலம்.

ஸாமஸ்வரூபம்.

(50) हा३वु हा२वु हा३वु । ஹா3வு ஹா2வு ஹா3வு ।

(51) अहमन्न महमन्न महमन्नम् । அஹமன்ன மஹமன்ன மஹமன்னம் ।

(52) अहमन्नादो ऽ इहमन्नादो ऽ ३हमन्नादः । அஹமன்னாதோ ऽ இஹமன்னாதோ ऽ ஹமன்னாதः ।

(53) अह७ श्लोककृदह७ श्लोककृदह७श्लोककृत् । அஹ७ ச்லோககृத ஹ७ ச்லோககृதஹ७ ச்லோககृத் ।

(54) अहमस्मि प्रथमजा ऋता३स्य । அஹமஸ்மி ப்ரதமஜா ருதா3 ஸ்ய ।

(55) पूर्वं देवेभ्यो अमृतस्यना ३भा३यि । பூர்வம் தேவேப்யோ அம்ருதஸ்யநா 3பா3யி ।

(56) यो मा ददाति सइदेवमा३ ऽऽवाः । யோ மா ததாதி ஸ இதேவமா 3 ऽऽவா: ।

(57) अहमन्न मन्नमदन्तमा ३द्मि । அஹமன்ன மன்னமதந்தமா 3த்மி ।

(58) अहं विश्वं भुवनमभ्य भवा३म् । அஹம் விச்வம் புவனமப்ய பவா3ம் ।

(59) सुवर्नज्योतीः ॥ ९ ॥ ஸுவர்ன ஜ்யோதீ: ॥ 9 ॥

பதவுரை.—

(50) हावु ஹாவு=(3 தடவை) கனஸ்வரூபம்

(51) अहं अन्नं அஹம் அன்னம்=நான் அன்னம் (3 தடவை)

(52) अहं अन्नादः அஹம் அன்னாத:=நான் அன்னத்தை பக்ஷிக்கிறவன் (3 தடவை)

(53) अहं श्लोककृत् அஹம் ச்லோககृத்=நான் சுலோகத்தைச் செய்கிறவன் (3 தடவை)

(54) अहं அஹம்=நான்

ऋतस्य ருதஸ்ய=சத்தியத்திற்கு

प्रथमजाः अस्मि ப்ரதமஜா: அஸ்மி=முதலில் உண்டானவனாயிருக்கிறேன்.

(55) देवेभ्यः தேவேப்ய:=தேவதைகளைவிட

पूर्वं பூர்வம்=முன்னுண்டானவன்

अमृतस्य அம்ருதஸ்ய=அமிருதத்துக்கு

नाभि நாபி=மத்தியபாகமா யிருக்கிறேன்

(56) य; யः=எவன்

मा மா=என்னை

ददाति ददாதி=கொடுக்கிறானோ

सः इत् ஸः இத் அவனே

मा மா=என்னை

एवं ஏவம்=இப்படி (விநாசமற்றதாக)

अवाः அவாः=இரக்ஷிப்பான்

(57) अहं அஹம்=நான்

अन्नं அந்நம்=அன்னம்

अन्नं அந்நம்=அன்னத்தை

अदन्तं அதந்தம்=கொடுக்காதவனை

आद्मि ஆத்மி=பக்ஷிக்கிறேன்

(58) अहं அஹம்=நான்

विश्वं விஶ்வம்=ஸமஸ்தமான

भुवनं புவநம்=லோகத்தையும்

अभ्यभवां அப்யபவாம்=ஜயித்திருக்கிறேன்

(59) सुवर्नज्योतीः ஸுவர்நஜ்யோதீः=சூரியன்போல தேஜோ ரூபமுள்ளவன்.

ச—பா:—

(50) எப்படி கானம் செய்கிறான் हा3वु ஹா 3வு=என்பதாய் அஹோ மிக்க ஆச்சரியமானதாக இது கூறுகிறது.

(51–52) இந்த ஆச்சரியம் எப்படிப்பட்டது? நான் அத்வைத

வி:—VI (1) இவ்விடத்தில் அஹம் சப்தம் பரமாத்மாவை கூறுகிறது. அன்னசப்தமும் அன்னாத சப்தமும் பரமாத்மாவையே கூறுகின்றன.

மூ:—इमान्लोकान् अनुसंचरन् இமாந்லோகாநநுஸஞ்சரந்=இந்த பிரசித்த லோகங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு

एतत् ஏதத்=சொல்லப்போகிற

सामगायन्नास्ते ஸாமகாயந்நாஸ்தே=சாமவேதத்தில் சொல்லிய சாமகானத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்.

(50) हा ஹா...=அந்த சாமம் எதுவெனின் சொல்லுகிறார்:—

हा३ ஹாஉ=என்ன ஓய் ஆச்சரியம், என்ன ஓய் ஆச்சிரியம், என்ன ஆச்சரியம்?

அத்:—மாயும், யாதொரு பற்றுதலன்றியிலுமிருக்கிற ஆத்மாவாக இருந்தாலும், நானே அன்னம் அன்னத்தை பக்ஷிக்கிறவன்.

(53-54) நான் சுலோகத்தைச் செய்கிறேன். அன்னம், அன்னு தன் இவைகளின் சங்காதம் (சேர்க்கை) இந்த சங்காதத்தைச் செய்கிறவன் நான் சேதனமுள்ளவன்; அன்னத்தைப் பக்ஷிக்கிறவனு டைய உபயோகத்துக்காக வற்பட்டதாயும், அநேகவிதமாயு மிருக் கிற அன்னத்தை நான் சேர்க்கிறேன். 3 தடவை சொன்னதானது ஆச்சரியத்தைக் காட்டும் பொருட்டாம்.

(54) நான் ஆதேவன்-முதலில் உண்டானவன்.

ரிதம்:—மூர்த்தா மூர்த்த ஸ்வரூபமான ஜகத்து

(55) தேவதைகளுக்கும் முன்னிருந்தவன; பிராணிகளின் அமி ருதத்வம் என்னிடமிருக்கிறது.

வி:—(3) श्लोककृत् ஶ்லோககுருத்=புகழ்த்தகுந்த ஜகத்ரக்ஷணம் முத லியவைகளை செய்கிறவனென்று அர்த்தம்.

(4) ऋतस्य ருதஸ்ய=கர்மத்துக்கு

प्रथमजा ப்ரதமஜா=சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் கர்மத்தின் பரி பாகத்தை பண்ணுகிறவரென்று அர்த்தம்.

(5) पूर्वदेवेभ्यः பூர்வம் தேவேப்ய:=தேவதைகளுக்கு முன் னிருக்கிற

अमृतस्य அம்ருதஸ்ய=மோக்ஷத்திற்கு

नाभि நாபி=இரத சக்கிரத்துக்குக்குடம் எப்படியோ அப் படி ஆசிரயமாக இருக்கிறேன்.

து:—(51) अहंअन्नं அஹம் அன்னம்=பிறர்கள் என்னைப்பக்ஷிக்க அதாவது என் மூலமாக ஜீவிக்க நான் போக்கியன்

(52) अहंअन्नादः அஹம் அன்னாத:=நான் இஷ்டப்படி போகிக்கத் தகு ந்தவன்

(53) श्लोककृत् ஶ்லோககுருத்=நான் ஹரியின் கீர்த்தியை பிரகாசப் செய்கிறவனா யிருக்கிறேன்.

சமமானபடியால் மூன்று தடவை சொல்லப்படுகிறது.

(54) ऋतस्य ருதஸ்ய=ஞானரூப விஷ்ணுவினிடம்

(54) अहं प्रथमजा अस्मि அஹம் ப்ரதமஜா அஸ்மி=நான் முதலில் உண் டானவன்

(55) देवेभ्यः पूर्वजातोऽस्मि தேவேப்ய: பூர்வம் ஜாதோ அஸ்மி=சகல தே வதைகளுக்கும் முன் நான் உண்டானவன் என்பதாய் முக்யாதி காரியான விரிஞ்சன் (பிரம்மா) சொன்னார்.

मृतस्य ம்ருதஸ்ய=முக்த வர்க்கத்தின்

नाभायि நாபாயி=நாபி அதாவது ஆசிரயன்.

(56-57) எவன் என்னை (அன்னத்தை) அன்னார்த்திக்குக் கொடுக்கிறனோ, அவன் நாசமாகாமல் இரக்ஷிக்கப்படுகிறான். எவன் காலத்தில் வந்த அர்த்திக்கு அன்னத்தைக் கொடுக்காமல் அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறனோ, அப்படி அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிற புருஷனை அன்னமாகிற நானே பக்ஷிக்கிறேன்.

(58) இப்படி இருந்தால் சகலத்துக்கும் ஆத்மா வென்கிற தன்மையை அடைதலாகிற மோக்ஷத்தை நான் பயப்படுகிறேன்.

வி:—(6) य: யஃ=எவன்

मा மா=என்னை

ददाति ததாதி=யோக்கியனை சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்கிறனோ

स एव ஸவஏவ=அவனே

मा மா = என்னை

अवाः அவாஃஅடைந்தவனாக ஆகிறான்.

(7) அன்ன சப்தத்தால் கூறப்படும் அசேதனத்தையும் அதை புஜிக்கிற சேதனத்தையும் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

(8) பிரளயகாலத்தில் இந்த உலகங்களை யெல்லாம் அவமானம் பண்ணுகிறேன் என்று அர்த்தம்.

து:—(56) य:யஃ=எந்த அதிகாரி

मा: மாஃ=प्रमा: ப்ரமாஃ=விஷ்ணுவின் மஹிமையைக் கூறும் பிரமாணங்களை

ददाति ததாதி=பக்தர்களுக்கு உபதேசிக்கிறனோ

स: ஸஃ=அவன்

इदेव இதேவ— ஜீவன் முக்திதசையிலேயே

मां மாம=என்னை

अवाः அவாஃ=அடைகிறான்

(57) अहमन्नंहर: அஹமன்னம்ஹரேஃ=நான் ஹரியின் அன்னம் அதாவது ஹரியால் சமஹரிக்கத்தக்கவன்

अदंतं अहं आद्मि அதந்தமஹம் அத்மி=ஜீவர்களை நான் சம்ஹரிக்கிறேன்.

(58) अहं அஹம்=நான்

विश्वं விஶ்வம்=சமஸ்தமான

भुवनं புவநம்= கத்தை

अभ्यभवं அப்யபவம்=சகல குணங்களாலும் அவமானப்படுத்துகிறேன் நான்சிரேஷ்டன் என்பது கருத்து.

அ:—சமசாரமே யிருக்கட்டும். ஏனெனின் நான் முக்தனானாலும், நான் அன்னமாகி பக்ஷிக்கப்பட்டவனாக ஆவேன். அன்னத்தால் இப்படிப்பட்ட பயம் வேண்டாம். இஷ்டப்படி புஜிப்பதெல்லாம் பேச்சுமட்டுமே. அன்னம், அன்னாதம் முதலிய பேச்செல்லாம் அவித்தையால் ஏற்படுகிறது. வித்தையால் பிரம்மஸ்வரூபத்தை அடைந்த ஞானி இதை அதிக்கிரமிக்கிறான். அவன் பயப்படும்படியான இரண்டாவது வஸ்து அவனைவிட வேறு ஒன்று மில்லாதபடியால் மோக்ஷத்தால் பயப்படவேண்டியதில்லை. அப்படியானால் நான் அன்னம், நான் அன்னாதன் என்று ஏன் சொல்லவேண்டும் ? நான் அன்னம், அன்னாதன் என்பதெல்லாம் பேச்சுமட்டுமே, காரிய ரூபம், இது வாஸ்தவமன்று. இதுகூட பிரம்மத்தால்தான் ஏற்படுகிறது. பிரம்மமன்றியி லிருக்கமாட்டாது. பிரம்மவித்தையால் சித்திக்கும் பிரம்மபாவத்தை (பிரம்மத்துடன் ஒன்று என்னும் பாவத்தை) ஸ்துதிக்கும்பொருட்டு நான் அன்னம், அன்னாதன் என்பதாய் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் அவித்தையால் ஏற்படும் பயம் முதலிய தோஷங்களின் வாசனைகூட, அவித்தையின் நாசத்தால் பிரம்மமானவனுக்கு இல்லாமற்போகிறது.

(58) நான் சமஸ்தமான புவனம் அதாவது பிரம்மாதிகளால் அடையக்கூடிய ஸ்தானம் அல்லது சகல பூதங்களும் என்னிடத்தில் உண்டாகிறதால் நான் புவனம். பரமான ஈசுவர ஸ்வரூபத்தால் நான் திரஸ்காரம் செய்கிறேன்.

(59) सुव: ஸுவ:=சூரியன்

ந இது உபமானத்தைக் கூறுகிறது.

சூரியனுடைய பிரகாசம்போல் என்னுடைய தேஜஸ் பிரகாசிக்கிறது.

வி-வி:—

சாமத்தின் ஸ்வரூபம் காட்டப்படுகிறது. ஹா என்பது ஆச்சரியத்தைக்கூறும்.

வி:—सुवर्णज्योतिः ஸுவர்ணஜ்யோதி: = உருக்கிவிட்ட தங்கம் போல் பளபளப்பான சரீரத்தோடு கூடினவனாக ஆகிவிடுகிறான்.

து:—सुवर्णज्योतिः ஸுவர்ணஜ்யோதி:=அப்படியானால் நான் ஸ்வதந்திரனா வெனின்

सुवर्णः ஸுவர்ண:=மேன்மையான ஆநந்த ரூபகாந்தி (யசஸ்) யுடைய ஹரியானவர்

து:—ज्योतिः ஜ்யோதி: = என்னை பிரேரணைசெய்கிறவராயிருக்கிறார்

அ:—(50) அஹோ என்கிற சப்தந்தான் கானத்தில் ஹாவு என்பதாய் ஏற்படுகிறது.

அதிசயத்தைக் காட்டும்பொருட்டு மூன்றுதடவை பிரயோகம் ஏற்பட்டது.

முன் தேகமாத்திரமாக நான் இருந்தேன், அப்படிப்பட்ட எனக்கு குரு சாஸ்திரங்களின் பிரகாசத்தால் கிடைத்த ஞானத்தால் ஸர்வஸ்வரூபமாகிற பிரம்மஸ்வரூபம் கிடைத்தது என்பது யாதொன்றுண்டோ அது அத்தியாச்சரியமானது என்று அர்த்தம்.

(51) அஹம் அன்னம் முதலியதால் சர்வஸ்வரூபானுபவம் வெளிப்படுகிறது. நெல், எவை, கோதுமை முதலியவைகளால் எந்த எந்த அன்னம் சித்திக்கிறதோ அதெல்லாம் நானே. ஏனெனின், அந்த அன்னத்திலுள்ள நாமரூபபாகங்கள் மித்தை; அதிஷ்டான பாகமாகிற சச்சிதாநந்தவஸ்து என் ஸ்வரூபமே. இப்படியே பின்னும் அறியவேண்டியது.

(52) பிராமணன், க்ஷத்திரியன், பசு, குதிரை முதலிய சேதனம் அன்னாதம்.

(53) சுலோகசப்தம் சேர்க்கையைக் கூறும்- அல்லது பாட்டைக்கூறும். சைன்னியரூபமான சேர்க்கையை அரசன் செய்வதால் அவன் சுலோககிருத், அல்லது காவ்வியம் முதலிய கிரந்தங்களில் பாட்டுகளைச் செய்வதால் வித்வான் சுலோககிருத். சமஸ்த அன்னம், சமஸ்த போக்தாக்கள், சமஸ்த வித்வான்கள், எல்லாவற்றின் சேர்க்கையையும் இவ்விடத்தில் அறியவேண்டியது. அங்கேயும் இந்த சர்வஸ்வரூபத்தன்மை அவசியம். சத்தியம் என்கிற விசுவாசத்தை உண்டாக்கும்பொருட்டு மூன்றுதடவை சொல்லப்படுகின்றது.

(54) ऋतास ருதாஸ=ऋतस्य ருதஸ்ய=பிரம்மத்தின் முதலாவது காரியமான ஹிரணியகர்ப்பன். ஹிரணியகர்ப்ப கல்பனைக்கு நான் அதிஷ்டானம்.

(55) இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு முன் நான் இருக்கிறேன். இந்திராதிகள் என்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்.

மோக்ஷத்துக்கு ஆசிரயம்- இரதத்தின சக்கிரத்தின் வட்டைகளுக்கும் ஆரக்கால்களுக்கும் குடம் ஆதாரமாயிருப்பதுபோல் நானும் மோக்ஷத்துக்கு ஆசிரயம்:—

तरतिशोकमात्मवित्

தரதிஶோகமாத்மவித்

அ:—என்பதாய் ஆத்மஞானத்தால் முக்திகிடைக்கும் என்று சுருதி சொல்லுகிறது.

(56) எந்த ஆசாரியர் இப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவாகிற என்னை சிஷ்யனுக்கு கொடுக்கிறாரோ (உபதேசிக்கிறாரோ) அந்த ஆசாரியரே முன் சொன்னபடி பரமாத்மாவை போதித்து சிஷ்யர்களை இரக்ஷிக்கிறார். (அல்லது) எந்த மனிதன் உதாரபுத்தியுள்ளவனாய் உத்தமமான அன்னத்தை பிராமணாதிகளுக்கு கொடுக்கிறானோ அவனே அன்னதாதா, பிராமணாதிகளை இனி சொல்லுகிறபடி இரக்ஷிக்கிறான். யாஞ்ஞிக்கிய உபநிஷத்தில் அன்னத்தினின்றும் பிராணாதிகள் உண்டாகின்றனவென்பதாய் ஆரம்பித்து காரியவரிசையைச் சொல்லி, கடைசியில் அன்னத்தைக்கொடுக்கிறவன் இவை யெல்லாம் கொடுக்கிறான் என்பதாய் சொல்லியிருக்கிறது. போதிக்கன்தக்க பரமாத்மரூபமும், கொடுக்கத்தக்க அன்னரூபமும் நானாகவே யிருக்கிறேன் என்பது அர்த்தம்.

(57) நான் அன்னதேவதா ரூபமாயிருந்துகொண்டு, தானம் செய்யாமல் தானே அன்னத்தைப்பக்ஷிக்கிற, லோபமுள்ள அதிகிருபண புருஷனை பக்ஷிக்கிறேன், மஹா ரௌரவாதி நரகத்தில் விழும்படிச்செய்து நாசம் செய்கிறேன் என்பது அர்த்தம்.

(58) நான் சகல லோகத்தையும் திரஸ்காரம் செய்தவன். நானே ஈசுவரரூபமா யிருந்துகொண்டு பிரளயகாலத்தில் சம்ஹாரம் செய்கிறேன்.

(59) சூரியன் எப்படி இதர பிரகாசத்தை அபேக்ஷிக்காமல் தானே ஸ்வயம்பிரகாசரூபமா யிருக்கிறானோ அப்படி நான் சக்ஷுராதிகளை அபேக்ஷிக்காமலே சைதன்னியஜோதியாக இருக்கிறேன்.

பலம்

வி-வி:—இந்த சாமத்தால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சர்வாத்மபாவானுபவம் எவனுக்கு பலத்தைக் கொடுக்கிறதெனின்—சுருதி சொல்லுகிறது.

(60) य एवं वेद ॥ 10 ॥ ய ஏவம் வேத³ ॥ 10 ॥

यः யஃ=எவன்

एवं ஏவம்=இப்படி

वेद வேத³=அறிகிறானோ

வி:—(10) எவன் இந்தப்படி அறிகிறானோ அவன் மேற்சொன்னபடி ஆகிறான்.

यएवंवेद யஏவம்வேத³=பிரம்மாவே செவ்வையாக அறிகிறார். அவரே முக்கிய ஞானி.

ச-பா:—இரண்டு வல்லிகளிலும் உபதேசிக்கப்பட்ட பரமாத்ம ஞானத்தை சமதமாதிகளுடன் கூடினவனுய், பிருகுபோல் மஹத்தான தபஸைச் செய்து, எவன் அறிகிறனே அவனுக்கு முன் சொன்ன பலம் கிடைக்கிறது.

வி-வி:—பிரம்மபுச்சம் முதலிய வாக்கியத்தால் கூறப்பட்ட அகண்டைகரஸமான ஆநந்தஸ்வரூபத்தை எந்த மனிதன் அன்னமயாதிகள் மூலமாக சாக்ஷாத்கரிக்கிறனே அவனுக்கு இந்த பலன் சித்திக்கிறது.

य एवं वेद ய ஏவம் வேத என்பதினலேயே வித்வானுக்கு பலன் முன் கூறப்பட்டிருந்தாலும், வித்வானுக்கே பலன், மற்றவனுக்கு இல்லை, வித்வானுக்கு அவசியம் பலனுண்டு, என்பதாய் இரண்டு நியமத்தையும் காட்டும்பொருட்டு य एवं वेद யஏவம்வேத என்று இரண்டாவது தடவை சொல்லப்பட்டது.

அநுவாக உபசம்ஹாரம்.

(61) इत्युपनिषत् ॥ 1 இத்யுபநிஷத் ॥ 11 ॥

इति இதி=இப்படி

उपनिषत उபநிஷத்=உபநிஷத்து முடிந்தது.

வி-வி:— भृगुर्वै वारुणिः ப்ருகுர்வை வாருணி: என்பதுமுதல் य एवं वेद யஏவம்வேத=வரையிலுள்ளகிரந்தத்தால்பிரதிபாதிக்கப்பட்ட வித்தை இதி சப்தத்தால் கூறப்படுகிறது.

அது உபநிஷத் சப்தத்தால் கூறப்படுகிறது.

இதற்கு அர்த்தம் முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த உபநிஷத்து முடிந்தது என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது.

வி:—(11) இந்தப்படி உபநிஷத்தானது முடிந்தது.

10-வது அநுவாகம் முற்றிற்று.

தைத்திரீய உபநிஷத்தின் விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யமொழி பெயர்ப்பு

முற்றிற்று..

ஹரி: ஓம்

து:—இப்படி சாமத்தை கானம் செய்துகொண்டு இருக்கிறர் என்பதாய் முன்னிருப்பதுடன் அந்வயித்துக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது

எவன் இப்படி அறிகிறனே அவன் உத்தமமான தேஜஸை உடையவனுக ஆகிறன்.

उपनिषत् உபநிஷத்= இப்படி இரஹஸ்யம் சொல்லப்பட்டது என்பதாய் உபசம்ஹாரம் ஏற்படுகிறது.

10-வது கண்டம் முற்றிற்று.

இந்த வல்லியிலுள்ள மந்திரங்களின் சங்கியை அடியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(1) भृगुस्तस्मै यतो विशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तत्त्रयोदश ।

(1) ப்₄ருகு₃ஸ்தஸ்மை யதோ விஶந்தி தத்₃விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்த்ரயோத₃ஶ ।

(2) (*a*) अन्नं (*b*) प्राणं (*c*) मनो (*d*) विज्ञानमिति विज्ञाय तं तपसा द्वादश द्वादश।

(2) (*a*) அந்நம் (*b*) ப்ராணம் (*c*) மநோ (*d*) விஜ்ஞாநமிதி விஜ்ஞாய தம் தபஸா த்₃வாத₃ஶ த்₃வாத₃ஶ ।

(3) आनन्द इति सैषा दश । ஆநந்த₃ இதி ஸைஷா த₃ஶ ।

(4) (*a*) अन्नान्नि न्द्यात्प्राणः शरीरम् । அந்நம் ந நிந்த்₃யாத் ப்ராணஶ் ஶரீரம் ।

(*b*) अन्नं न परि चक्षीत आपो ज्योतिः । அந்நம் ந பரிசக்ஷீத ஆபோ ஜ்யோதிஃ ।

(*c*) अन्नं बहु कुर्वीत पृथिव्यामाकाश एकादशैकादश । அந்நம் ப₃ஹு குர்வீத ப்ருதி₂வ்யாமாகாஶ ஏகாத₃ஶைகாத₃ஶ ।

(5) न कंचन कषष्टिरेकान्नविꣳशतिरेकान्नविꣳशतिः

(5) ந கஞ்சந ஷஷ்டிரேகாந்நவிꣳஶதிரேகாந்நவிꣳஶதிஃ ।

து:—பிரமாண வாக்கியம்—

वेदान्ततत्त्वतो ब्रह्मा स एन पंचरूपिणं ।
प्राप्यगायति मुक्तस्स न्नन्नमास्मि भाग्यतः ।
यथष्टमन्नभोक्ताच कीर्तिकर्ताहरस्तथा ।
ऋतरूपस्य विष्णोस्तु पुत्रःप्रथमजोह्ययं ।
देवेभ्यःपूर्वजश्चाहं मुक्तानामाश्रयःसदा ।
योऽदातिचमां सम्यग्विष्णुतत्त्वप्रदर्शकः ।
सऽस्थमेवमांयाति विष्णोरन्नमहंसदा ।

பிருகுவல்லியின் சாந்தி மந்திரம்.

सहनाववतु । सहनौ भुनक्तु । सहवीर्यं करवावहै । तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ।

ஸஹ நாவவது । ஸஹ நௌ புநக்து । ஸஹவீர்யம் கரவாவஹை । தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை ॥

ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: ॥

हरिः ओं·

ஹரி: ஓம்.

इतिभृगुवल्लीसमाप्ता

இதி ப்ருகுவல்லீ ஸமாப்தா

शंनो मित्रः शंवरुणः । शंनोभवत्वर्यमा । शंन इन्द्रो बृहस्पतिः ।

ஶம் நோ மித்ர: ஶம் வருண: । ஶம் நோ பவத்வர்யமா । ஶம் ந இந்த்ரோ ப்ருஹஸ்பதி: ।

வித்தியாரணிய சுவாமிகளின் கடைசியான மங்களசுலோகம்.

वेदार्थस्यप्रकाशेन तमोहार्दं निवारितम् ।
पुमर्थाश्चतुरोदेयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

வேதார்த்தஸ்ய ப்ரகாஶேந தமோஹார்த்தம் நிவாரிதம் ।
புமர்த்தாஶ்சதுரோதேயாத் வித்யாதீர்த்தமஹேஶ்வர: ॥

ஶ்ரு:—ममान्नं सर्वजीवास्तु भाग्यागमयतःसदा ।
सर्वमभ्यभवंचाहं गुणैःसर्वैश्चनित्यकैः ।
सुवर्णोभगवान्विष्णु र्ज्योतिःसममरेचकः ।
योहमेवंविद्भवं तस्यमेमाधवःपतिः ।
इति ब्रह्मागायमानोमुक्तश्च रतिसर्वदा ॥ यजुःसंहिता ॥

வேதேநம் தர்ப்பேதாஸ்ஹா ஸர்வம் சேவரசுவிணம் |
ப்ராப்யஶாயதிஷ்டஸ்ஸ ஞாநாத்ஸிலோகஶ்ரித: |
யயேஷு ஶுலோக்ஸாவ கீர்த்திஸ்ஸத்ரா ஹலேஶஸ்யா |
ஜூதரசு வஸ்ய விலோணாஸ்து புத்ர: ப்ரயதோஜாஹ்யம் |
தேவேஹ்ய: புபுஜஸ்வாஹீம் ஶுக்த்ரா நர்சாஶ்யா। ஸதா |
யோதோதாதிதலாம் ஸதஸ்த்ர ஶ்ரீவர்ண நக்ஷ்ப்ரதரஸக: |
ஸஜஸூஶேவலாம் யாதி விலோணாரஞ்ஜீலோம்ஸதா |

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(யஜு:ஸம்ஹிதா)

ஹரிவம்ச வசனத்தாலும் பிரம்மா தான் ஹரியை செவ்வையாக அறிவார் என்று ஏற்படுகிறது.

பிருகு வல்லியின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு முற்றிற்று.

நாராயண வல்லி.

हरिः ओं

ஹரி: ஓம் ।

சாந்தி மந்திரம்:—

सह नाववतु । ஸஹ நாவவது ।

सह नौ भुनक्तु । ஸஹ நௌ புநக்து ।

सह वीर्यं करवावहै । ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை ।

तेजस्वि नावधीतमस्तु । தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து ।

मा विद्विषावहै । மா வித்விஷாவஹை ।

ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி: ॥

237-வது பக்கத்தில் அர்த்தத்தைப் பார்க்கவும். இந்த வல்லியை இந்த உபநிஷத்தில் சேர்த்த காரணம் வகைராக்களை கிரந்தாரம்பத்தில் 2-வது 3-வது பக்கங்களில் பார்த்துக் கொள்ளவும்.

இந்த பாகத்திற்கு ஸ்ரீ வித்யாரணிய சுவாமிகளின் வியாக்கியானம் தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டும் தான் இவ்விடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ வித்யாரணிய சுவாமிகள் 64 அனுவாகங்களுக்குத்தான் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் வித்தியாரணிய சுவாமிகளின் வியாக்கியானம் ஏற்பட்டவிடத்தில் அதுவும் மற்ற இடங்களில் இதர வியாக்கியானமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பதவுரை தனிமையாகக் கொடுக்கப்படவில்லை.

முதலாவது அனுவாகத்தின் ஆரம்பத்தில் சில ரிக்கு பிரம்ம தத்துவத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றன. அவைகளில்,
முதலாவது ரிக்:—

(1) अम्भस्यपारे भुवनस्य मध्ये नाकस्य पृष्ठे महतो महीयान् । அம்பஸ்யபாரே புவநஸ்ய மத்யே நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே மஹதோ மஹீயாந்

(2) शुक्रेण ज्योतींषि समनुप्रविष्टः प्रजापतिश्चरति गर्भे अन्तः ॥ 1 ॥

(2) ஶுக்ரேண ஜ்யோதீம்ஷி ஸமநுப்ரவிஷ்ட: ப்ரஜாபதிஶ்சரதி கர்பே அந்த: ।

(1) अम्भस्य அம்பஸ்ய=அநேகவித சமுத்திர மத்தியிலிருக்கிற ஜலத்துக்கு

पारे பாரே=அக்கரையில் யாதொரு பெரிய லோகாலோக பர்வதம் முதலியது இருக்கிறதோ அதைவிடவும்

महीयान् மஹீயாந்=இந்த பரமேஸ்வரன் மிகவும் பெரியவர்.

(2) भुवनस्य புவநஸ்ய=பிருதிவீ முதலிய லோகத்தின்

मध्ये மத்யே=மத்தியில் யாதொரு பெரிய மேரு முதலிய பர்வதம் உண்டோ அதை விடவும்

महान् மஹாந்=ரொம்ப பெரியவர்

(3) नाकस्यपृष्ठे நாகஸ்யப்ருஷ்டே=ஸ்வர்க்கத்துக்குமேல் யாதொரு பெரிய பிரம்மலோகாதி உண்டோ அதை விடவும் ரொம்ப பெரியவர். அந்த பரமேசுவரன்

(4) शुक्रेण ஶுக்ரேண=பிரகாசிக்கிற ஜீவ சைதன்னிய ரூபத்தால்

ज्योतींषि ஜ்யோதீம்ஷி=நிர்மலமா யிருப்பதால் பிரகாசிக்கிற அந்த: கரணங்களை

समनुप्रविष्टः ஸமநுப்ரவிஷ்ட:=செவ்வையாகப் பிரவேசித்தார்.

(5) गर्भे கர்பே=பிரம்மாண்ட ரூப கர்ப்பத்தின்

अन्तः அந்த:=மத்தியில்

प्रजापतिः ப்ரஜாபதி:=விராட்ரூபமாகி

चरति சரதி= இருக்கிறார்.

சர்வ வியாபியான பரமேசுவரன் வாஸ்தவத்தில் அப்படியே யிருந்தும் மாயா வசத்தால் தேகத்தில் ஜீவரூபமாயும் பிரம்மாண்டத்தில் விராட்ரூபமாயு மிருக்கிறார் என்று அர்த்தம்

2-வது ரிக்கு.

(3) यस्मिन्निदꣳसंचविचैति सर्वं। யஸ்மிந்நிதꣳஸஞ்சவிசைதி ஸர்வம் ।

यस्मिन्देवा अधिविश्वे निषेदुः । யஸ்மிந்தேவா அதிவிஶ்வே நிஷேது: ।

(4) तदेवभूतं तदुभव्यमा ॥ ததேவபூதம் ததுபவ்யமா ॥

इदं तदक्षरे परमे व्योमन् ॥ இதம் ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந் ॥2

(1) इदं सर्वं இதம் ஸர்வம்=இந்த சமஸ்த ஜகத்தும்

यस्मिन् யஸ்மிந்=எந்த அவ்வியா கிருதத்தில்; மூல காரணத்தில்

संएतिच ஸம் ஏதிச=சிருஷ்டி காலத்தில் உற்பன்னமான சத்து போய் சேர்ந்து விடுகிறதோ.

वि एतिच விஏதிச=சம்ஹார காலத்தில் லயமடைந்த சத்து வெளிப்பட்டதாக ஆகிறது.

(2) अधि அதி=அதிகமான ஹிரணிய கர்ப்பர், விராட், அக்கினி இந்திரன் முதலான

विश्वे விஶ்வே=சமஸ்த

देवाः தேவா:=தேவதைகள்

यस्मिन् யஸ்மிந்=எந்த அவ்வியக்தத்தில் மூலகாரணத்தில்

निषेदुः நிஷேது:=விசேஷமாய் ஆசிரயித்திருந்தார்களோ

(3) तदेव ததேவ=அதுவே, சிருஷ்டி சம்ஹாரங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஆதாரமான அவ்வியாகிருதமே

भूतं பூதம்=முன்னிருந்த ஜகத்து

भव्यं பவ்யம்=வரப்போகிற ஜகத்து

इदं இதம்=இப்போது இருக்கிற ஜகத்தும்

तत् उ தது=அந்த அவ்வியாகிருதமே

आ, ஆ=ஆச்சரியம் அல்லது இருந்தது என்றுவது அர்த்தம்

(4) तत् தத்=அப்படிப்பட்ட அவ்வியாகிருதம்

अक्षरे அக்ஷரே=விநாசமற்ற

परमे பரமே=உத்கிருஷ்டமான

व्योमन् வ்யோமந்=ஆகாசம்போல் அபூர்வமான பரமாத்மாவில் இருக்கிறது

3-வது ரிக்.

(5) येनऽऽवृतं खंच दिवं महीं च येनाऽऽदित्यस्तपति तेजसा भ्राजसा च।

(5) யேநாऽऽவ்ருதம் கம் ச திவம் மஹீம் ச யேநாऽऽதித்யஸ்தபதி தேஜஸா ப்ராஜஸா ச।

(6) यमन्तःसमुद्रे कवयो वयन्ति यदक्षरे परमे प्रजाः इति ॥ 3 ॥

(6) யமந்த: ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி யதக்ஷரே பரமே ப்ரஜா: இதி ॥ 3 ॥

வாஜஸனேயிகள் கார்க்கி பிராமணத்தில் பரமாத்மாவை ஆசிரயித்திருப்பதான எதை அவ்வியாகிருதம் என்று சொல்லுகிறார்களோ, அது முந்தின ரிக்கில் சொல்லப்பட்டது. இந்த ரிக்கில் அந்த அவ்வியாகிருதத்துடன் கூடின ஜகத்காரணமான சைதன்னியம் கூறப்படுகிறது.

(5) येन யேந=எந்த ஸச்சித்ரூபமான காரணத்தால்

खं கம்=அந்த ரிக்ஷலோகமும்

दिवं திவம்=த்யு லோகமும்

मही மஹீ॰=மஹி பூலோகமும், இவை யெல்லாம்
आवृतं ஆவ்ரு தம்॰=வியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ

च வ காரத்தால் அந்த அந்த லோகங்களிலிருக்கிற தேகங்களையும் அறிய வேண்டியது. அவைகளும் காரணத்தால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் எல்லாம் சத்ரூபமாக விளங்குகின்றன என்று சொல்லியிருக்கிறது.

येन யென=எந்த பரமேசுவரனால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட
आदित्यः ஆதி த்ய꞉=சூரியன்
तेजसा தெஜஸா=தன்னுடைய மண்டலத்திலிருக்கிற பிரகாசத்தாலும்
भ्राजसाच ப்ராஜஸாவ=பிரசரிக்கும் கிரணங்களாகிறபிரகாசத்தாலும்
तपति தவதி=இந்த சமஸ்த ஜகத்தும் பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறானோ

(6) कवयः கவய꞉=ஞானிகள்
यं யம்=எந்த பரமாத்மாவை
समुद्रे अन्तः ஸமுத்ரெ அந்த꞉=சமுத்திர சப்தத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட சகல ஜகத்துக்கும் மத்தியில் நூல்கள் போல்
वयन्ति வயந்தி=அறிகிறார்களோ

எப்படி வஸ்திரத்தின் ஸ்வரூபத்தில் நூல்கள் அனுவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றனவோ அப்படி ஜகத்தில் பிரம்மம் அனுவர்த்தித்துக் கொண்டிருப்பதாக ஞானிகள் பார்க்கிறார்கள்.

तत् தத்=அந்த பிரம்மம்
अक्षरे அக்ஷரெ=நாசமற்ற
परमे பரமெ=உத்கிருஷ்டமான நிஜஸ்வரூபத்திலிருந்து கொண்டு
प्रजाः ப்ரஜா꞉=பிரஜைகளை
(उत्पादयति உத்பாதயதி=உண்டுபண்ணுகிறது) தனக்கு ஆதாரமில்லாமலிருப்பதே தன்னிடத்திலிருந்து கொண்டு என்பதாய் சொல்லப்படுகின்றது.

(7) यतः प्रसूता जगतः प्रसूती तोयेन जीवान्व्यचसर्ज भूम्याम् ॥

(7) யத꞉ ப்ரஸூதா ஜகத꞉ ப்ரஸூதீ தொயெந ஜீவாந் வ்யசஸர்ஜ பூம்யாம் ॥

(8) यदोषधीभिः पुरुषान्पशूꣳश्चविवेश भूतानि चराचराणि ॥ 4 ॥

(8) யதோஷதீபி: புருஷாந் பஶூம்ஶ்ச விவேஶ பூதாநி
சராசராணி ॥ 4 ॥

முந்தின மந்திரத்தில் அவ்வியாகிருதத்துடன் கூடின சைதன்னியம் ஜகத்காரணமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது அது ஜகத்தின் உபாதானமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

(7) जगत: प्रभूती ஜகத: ப்ரஸூதீ =आत्मन:आकाश: संभूत: ஆத்மந ஆகாஶ: ஸம்பூத: முதல் अन्नात्पुरुष: அந்நாத் புருஷ:=வரையிலுள்ள (தைத்திரீயம் II—1) கிரந்தத்தால் முன் சொல்லப்பட்ட ஜகத்தின் சிருஷ்டியானது

यत: யத:=எந்த அவ்வியாகிருதத்துடன் கூடின சைதன்னியத்தினின்றும்

प्रसूता ப்ரஸூதா=பிரவிர்த்தித்ததோ

(तच्चैतन्यं தச்சைதந்யம்=அந்த காரணமான சைதன்னியம்)

तोयेन தோயேந=ஜலத்தால் உபலக்ஷிதமான பூதபஞ்சகத்துடன்

जीवान् ஜீவாந்=மனுஷ்ய பசு முதலிய ஜீவ தேகங்களை

भूम्यां பூம்யாம்=பூமியில்

व्यचसर्ज வ்யசஸர்ஜ=சிருஷ்டித்தது.

(8) यत् யத்=மாயையுடன் கூடின சைதன்னியமாகிற காரணம்

औषधीभि: ஔஷதீபி:=நெல் எவை முதலியவைகளால் கூறப்படும் அன்னமாக ஆகி

पुरुषान् புருஷாந்=மனிதர்களையும்

पशूंश्च பஶூம்ஶ்ச=பசுக்களையும்

चराचराणि சராசராணி=சராசரங்களான

भूतानि பூதாநி=பூதங்களையும் ஸ்தாவர ஜங்கமமானசர்வ சரீரங்களையும்

विवेश விவேஶ=பிரவேசித்தது விருக்ஷங்களில் மழை ஜல ரூபமாக பிரவேசித்தது. இந்த சைதன்னியத்தால் சகல ஜகத்தும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது முடிவான அர்த்தம்.

(9) अत: परं नान्यदणीयस० हि परात्परं यन्महतो महान्तम् ।

(9) அத: பரம் நாந்யதணீயஸம் ஹி பராத்பரம் யந் மஹதோ மஹாந்தம் ।

(10) यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमस: परस्तात् ॥ 5 ॥

(10) 𑌯𑌦𑍇𑌕𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 ॥ 5 ॥

முந்தின ரிக்கில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட சுத்தமான வஸ்துவானது இப்போது நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(9) यत् 𑌯𑌤𑍍=எந்த வஸ்துவானது

परात् 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍=உத்கிருஷ்டமான ஹிரணிய கர்ப்பாதிகளைவிட

परं 𑌪𑌰𑌂=அத்தியந்தம் உத்கிருஷ்டமோ

यत् 𑌯𑌤𑍍=எது

महतः 𑌮𑌹𑌤𑌃=ஆகாசம் முதலியவைகளைவிட

महान्तं 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂=பெரியதாயிருக்கிறதோ

(10) यत् 𑌯𑌤𑍍=எது

एकं 𑌏𑌕𑌂=ஸஜாதிய விஜாதிய ஸ்வகதபேத பேதமற்றதோ

अव्यक्तं 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂=இந்திரியத்துக்கு விஷயமன்றோ

अनन्तरूपं 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂=தேசகால வஸ்து பரிச்சேத மற்றதோ

विश्वं 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂=ஜகத்ஸ்வரூபமோ

पुराणं 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂=அநாதிசித்தமோ

तमसः परस्तात् 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍= அஞ்ஞானமாகிற தமஸுக்கு வேறாக இருக்கிறதோ

(9) अतः 𑌅𑌤𑌃=அப்படிப்பட்ட வஸ்துவைவிட

अणीयसं 𑌅𑌣𑍀𑌯𑌸𑌂=அத்தியந்தம் பார்க்கக் கூடாததாயும்

परं 𑌪𑌰𑌂=உத்கிருஷ்டமாயும் இருக்கிற

अन्यत् 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍=வேறு வஸ்து

न 𑌨=இல்லை

(11) तदेवर्तं तदु सत्यमाहुस्तदेव ब्रह्म परमं कवीनाम् ।

(11) 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌕𑌵𑍀𑌨𑌾𑌮𑍍 ।

(12) इष्टापूर्तं बहुधाजातं जायमानं विश्वं विभर्ति भुवनस्यनाभिः ॥ 6 ॥

(12) 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌂𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂𑌵𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃 ॥ 6 ॥

(13) तदेवाग्निस्तद्वायुस्त त्सूर्यस्तदु चन्द्रमाः । தடுேவாக்நிஸ்தத்வாயுஸ் தத்ஸூர்யஸ்தது சந்த்ரமா: ।

(14) तदेव शुक्र ममृतं तद्ब्रह्म तदापः स प्रजापतिः ॥ 7 ॥

(14) தடுேவ ஶுக்ர மம்ருதம் தத் ப்ரஹ்ம தடுாப: ஸ ப்ரஜாபதி: ॥ 7 ॥

விசுவம் என்கிற விசேஷணத்தால் எது முன் கூறப்பட்டதோ அது 6-7-வது ரிக்குகளில் விவரிக்கப்படுகிறது.

(11) ऋतं ருதம்=மனதினுல் உள்ளபடி சிந்தித்தல் ரிதம்

सत्यं ஸத்யம்=வாக்கினுல் அதை உச்சரித்தல் சத்தியம் இவ்விரண்டும்

तदेव தடுேவ=அதிஷ்டானமான பிரம்மமே.

कवीनां கவீநாம்=ஞானிகளுக்கு வேத சாஸ்திர பாரங்கதர்களுக்கு

परमं பரமம்=பிரமாணமாக இருப்பதால் ஆதரிக்கும்படியான யாதொரு

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=வேதரூப வஸ்து உண்டோ அதுவும்

तदेव தடுேவ=அவர்களுக்கு அதிஷ்டானமான பரப்பிரம்ம ஸ்வரூபமே

(12) इष्टापूर्तं இஷ்டாபூர்த்தம்=தர்சபூர்ணமாசாதி சுரௌதகர்மம் என்ன, குளம் வெட்டல் முதலிய ஸ்மார்த்த கர்மம் என்ன, இவ்விரண்டும் அந்த பிரம்மமே· அப்படியே

जायमानं ஜாயமாநம்=இப்போதும் உண்டாயிருக்கிற

विश्वं விஶ்வம்=சமஸ்த ஜகத்தையும்

भुवनस्यनाभिः புவநஸ்ய நாபி:=சக்கிரத்தின் குடம்போல் சகலலோகத்துக்கும் ஆதாரமான பரமாத்மா

बिभर्ति பி3ப4ர்த்தி=தரிக்கிறார்.

(13) ஆதேயமான சர்வமும் அதிஷ்டான ரூபமே.

अग्निः அக்நி:=அக்கினியும்

तदेव தடுேவ=அதுவே

तद्वायुः தத்வாயு:=வாயுவும் அதுவே

तत्सूर्यः தத் ஸூர்ய:=சூரியனும் அதுவே

तदुचंद्रमाः தது சந்த்ரமா:=சந்திரனும் அதுவே

(14) शुक्रं ஶுக்ரம்=பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திரம் முதலியதும்

अमृतं அம்ருதம்=தேவதைகளால் சேவிக்கப்படும் அமிருதமும்

तदेव தடுேவ=அதிஷ்டான பிரம்மமே.

(यत् யத்=எது ஹிரணிய கர்ப்பமோ)

तत्ब्रह्म தத்ப்ரஹ்ம=அதுவும் அதிஷ்டான பிரம்மமே.
आप: ஆப:=ஜலத்தால் உபலக்ஷிதமான பஞ்ச பூதங்களும்
तत् தத்=அதுவே
प्रजापति: ப்ரஜாபதி:=விராட்ரூபமும்
स: ஸ:=அந்த அதிஷ்டானமே.

அவித்தியா திருஷ்டியால் எந்த ஜகத்து நாநாவிதமாய் காணப் படுகிறதோ அதெல்லாம் வித்தியா திருஷ்டியால் அகண்டைக ரஸ மான பிரம்மமே

(15) सर्वे निमेषा. जज्ञिरे विद्युतः पुरुषादधि । ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி ।

(16) कलामुहूर्ताः काष्ठाश्चाहोरात्राश्च सर्वशः ॥ 8 ॥

(16) கலா முஹூர்த்தா: காஷ்டாஶ்சாஹோராத்ராஶ்ச ஸர்வ ஶ: ॥ 8 ॥

(17) अर्धमासा मासा ऋतवः संवत्सरश्च कल्पन्ताम् ।

(17) அர்த்தமாஸா மாஸா ருதவ: ஸம்வத்ஸரஶ்ச கல்பந்தாம் ।

(18) स आपः प्रदुघे उभे इमे अन्तरिक्ष मथो सुवः ॥ 9 ॥

(18) ஸ ஆப: ப்ரதுகே உபே இமே அந்தரிக்ஷமதோ ஸுவ: ॥ 9 ॥

விஷ்ணு புராணத்தில் காலம் நித்தியமாகச் சொல்லியிருக்கிற தே எனின், காலமும் பிரம்மத்தினின்றும் உண்டாயிற்று என்று சொல்லுகிறார்.

(15) सर्वे ஸர்வே=ஸமஸ்தமான

निमेषा: நிமேஷா:=ஜனகருக்குமுன் மிதிலா தேசத்தில் நிமி என்று ஒரு அரசன் இருந்தான்

विद्युत: வித்யுத:=ஸ்வயம் பிரகாசமான

पुरुषात् புருஷாத்=பரிபூர்ணரான பரமேசுவரனிடமிரு ந்து

अधिजज्ञिरे அதிஜஜ்ஞிரே=விசேஷமாய் உண்டாயின.

(16) काष्ठा: காஷ்டா:=நிமிஷங்களைவிட அதிகமான காலவிசே ஷங்கள் காஷ்டங்கள்

कला: கலா:=காஷ்டங்களைவிட அதிகமானவை காலங் கள்

मुहूर्ता: முஹூர்த்தா:=காலங்களைவிட அதிகமானவை முஹூர்த்தங்கள்

अहोरात्रा: அஹோராத்ரா:=முஹூர்த்தங்களைவிட அதிகமானவை அஹோராத்திரங்கள்

सर्वश: ஸர்வஶ:=)மற்றவைகளையும் கிரகிக்கவும்)

(17) अर्धमासा: அர்தமாஸா:=சுக்கில கிருஷ்ண பக்ஷக்கள்.

मासा: மாஸா:=சைத்திரம் முதலிய மாதங்கள்

ऋतव: ருதவ:=வசந்த முதலிய ருதுக்கள், இவைகளெல்லாம் பரமேசுவரனிடமிருந்து உண்டாயின.

संवत्सरश्च ஸம்வத்ஸரஶ்ச=பிரபவாதி சம்வத்சரங்களும்

कल्पतां கல்பதாம்=பரமேசுவரனிடமிருந்து உண்டானபடியால் தங்கள் தங்கள் பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கச் சமர்த்தங்களாகின்றன.

(18) स: ஸ:=அந்த பரமேசுவரன் தன்னால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட காலாதிகளுடன் கூடினவனாய். காலத்துக்குக் தக்கபடி

आप: ஆப:=ஜலத்தால் குறிப்பிடப்படும் பிருதிவியை

प्रदुघे ப்ரதுகே=கரந்தார். அதாவது பிராணிகளுக்கு வேண்டிய போக்கிய வஸ்துக்களை பிருதிவியில் சேர்த்தார். அப்படியே.

अन्तरिक्षं அந்தரிக்ஷம்=அந்தரிக்ஷஸ்தானத்தையும் சுவர்க்கத்தையும்

अथो सुव: அதோ ஸுவ:=சுவர்க்கத்தையும்

इमे उभे இமே உபே=இந்த இரண்டையும்

प्रदुघे ப்ரதுகே=(முன்போலவே)

(19) नैनमूर्ध्वं न तिर्यञ्चं न मध्ये परिजग्रभत् । நைநமூர்த்வம் ந திர்யஞ்சம் ந மத்யே பரிஜக்ரபத் ।

(20) न तस्येशे कश्चन तस्य नाम महद्यश: ॥ 10 ॥ ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம மஹத்யஶ: ॥ 10 ॥

(21) न संदृशे तिष्ठति रूपमस्य न चक्षुषा पश्यति कश्चनैनम् ।

(21) ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம் ।

(22) हृदा मनीषा मनसाऽभिक्लृप्तो य एनं विदुरमृतास्ते भवन्ति ॥ 11 ॥

(22) ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாऽபிக்லுப்தோ ய ஏதத் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி ॥ 11 ॥

காலம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமானது எங்கும் வியாபித்திருந்தும் ஏன் ஜனங்கள் அதை அறியவில்லை எனின் பிரம்மம் ரூபாதிகளற்றிருப்பதால் கிரகிக்கப்படவில்லை என்று இரண்டு மந்திரங்களால் சொல்லுகிறார்.

எந்த புருஷனும்

(19) एनं ஏநம்=இந்த பரமாத்மாவை

ऊर्ध्वं ஊர்த்வம்=ஸ்தம்பம்போல் உன்னத ஆகாரமாயும்

तिर्यञ्चं திர்யஞ்சம்=கிரஹத்திலிருக்கிற குட்டையான ஆகாரமாயும்

मध्ये மத்யே=மத்தியம ஆகாரமாயும்

न परिजग्रभत् நபரிஜக்ரபத்=கிரகிக்கிறதில்லை. ஏனெனின் உன்னதம் முதலிய ஆதாரங்கள் அதினிடத்தில் இல்லை. மேலும்

(20) तस्य தஸ்ய=அந்த பரமாத்மாவுக்கு

कश्चन கஸ்சந=எந்த புருஷனும்

नेशे நேஶே=நியந்தாவாக இல்லை. உன்னைகிரகிக்கும் பொருட்டு இப்படிப் பட்ட ரூபமாக ஆவாய் என்று நியமனம் செய்ய ஒருவனும் சமர்த்தனாக மாட்டான். ஆகையால் தான்

तस्य தஸ்ய=அந்த பரமாத்மாவுக்கு

महद्यशः மஹத்யஶ:=மஹத்யச: என்னும்

नाम நாம=பெயர் பொருந்தும் அத்தியந்தம் ஸ்வதந்திரமாக இருப்பதால் அதின் யசஸ் அதிகம். மேலும்

(21) अस्य அஸ்ய=இந்த பரமாத்மாவின்

रूपं ரூபம்=ரூபமானது

संदृशे ஸந்த்ருஶே=பிராணிகளின் திருஷ்டியில்

नतिष्ठति நதிஷ்டதி=இருக்கவில்லை.

कश्चन கஸ்சந=கட்டிக்காரனான புருஷனும்

चक्षुषा சக்ஷுஷா=நல்ல நேத்திரத்தாலும்

एनं ஏநம்=இதை

नपश्यति நபஶ்யதி=பார்க்கிறதில்லை.

(22) அப்படியானால் குருசாஸ்திரங்களின் உபதேசம் பெற்றவன் எப்படி அதை அறிவானெனின்

हृदा ஹ்ருதா=ஹிருதய கமலத்தின் மத்தியிலிருக்கிற
मनीषा மநீஷா
मनसा மநஸா=அந்தக்கரணத்தால்

अभिक्लृप्तः அபிக்லுப்த:=நிச்சயமாகிறது. யோகயுக்தமானது பாஹ்ய மனோவிர்த்திகளை அடக்கி அந்தர் முகமாகி பரமாத்மாவை அறிய சமர்த்தமாகிறது.

ये யெ=எவர்கள்
एनं ஏநம்=பரமாத்மாவை ஏகாக்கிர மனதுடன்
विदुः விது:=சாக்ஷாத்கரிக்கிறார்களோ
ते தெ=அவர்கள்
अमृताः அம்ருதா:=மரணமற்றவர்களாக
भवन्ति பவந்தி=ஆகிறார்கள்.

தேகத்தினின்றும் பிராணன்கள் வெளிப்படுதல் மரணமாம். அது ஞானிகளுக்கு இல்லை.

(23) अद्भ्यः संभूतो हिरण्यगर्भ इत्यष्टौ ॥ 12 ॥ அத்ப்ய: ஸம்பூதொ ஹிரண்யகர்ப இத்யஷ்டௌ ॥ 12 ॥

முன் சொன்ன அர்த்தத்துக்கு வேறிடத்திற் சொல்லியமந்திர உதாஹரணத்தைக் கொடுக்கிறார்.

अद्भ्यः संभूतः அத்ப்ய: ஸம்பூத:=இந்த அனுவாகம் சாதுர்ஹோத்திரீய சயனமந்திர பிரகரணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அனுவாகத்தில் பரமாத்மாவை அறிகிறவன் மரணமற்றவனாகிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

हिरण्यगर्भः ஹிரண்யகர்ப: முதலிய 8 ரிக்குகள் சம்ஹிதையின் நான்காவது காண்டத்தின் முதலாவது பிரபாடகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளும் பரமாத்மாவை அறிய சாதகங்கள் என்பதாய் இவ்விடத்தில் சூசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(23) एष हि देवः प्रदिशोऽनु सर्वाः पूर्वो हि जातः स उ गर्भे अन्तः ।

(24) ஏஷ ஹி தெவ: ப்ரதிஶொऽநு ஸர்வா: பூர்வொ ஹி ஜாத: ஸ உ கர்பெ அந்த: ।

(25) स विजायमानः स जनिष्यमाणः प्रत्यङ्मुखास्तिष्ठति विश्वतोमुखः ॥ 13 ॥

(25) ஸ விஜாயமாந: ஸ ஜநிஷ்யமாண: ப்ரத்யங்முகாஸ்திஷ்டதி விஶ்வதொமுக: ॥ 13 ॥

(26) विश्वतश्चक्षुरुत विश्वतोमुखो विश्वतोहस्त उत विश्वतस्पात् ।

(26) விஶ்வதஶ்சக்ஷுருத விஶ்வதோமுகோ விஶ்வதோஹஸ்த உத விஶ்வதஸ்பாத் ।

(27) सं बाहुभ्यां नमति सं पतत्रैर्द्यावापृथिवी जनयन्देव एकः ॥14॥

(27) ஸம் பாஹுப்யாம் நமதி ஸம் பதத்ரைர்த்யாவாப்ருதிவீ ஜநயந்தேவ ஏக: ॥ 14 ॥

எப்படி ஹிரண்ய கர்ப்பாதிகள் பரமாத்மாவின் உபலக்ஷணங்களோ அப்படி பரமாத்மாவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட திக்கு முதலியவைகளும் விராட் மூர்த்தியும் பரமாத்மாவுக்கு உபலக்ஷணங்களே என்பதை இரண்டு மந்திரங்களால் காட்டுகிறார்.

(24) एष. ஏஷ:=வித்வான்களால் அனுபவிக்கப்பட்ட

देवः தேவ:=ஸ்வயம் பிரகாசமான பரமாத்மா

प्रदिशः ப்ரதிஶ:=கிழக்கு முதலிய திக்குகளையும் ஆக்கினேய முதலிய அந்தர் திக்குகளையும்

सर्वाः ஸர்வா:=ஆகிய எல்லாவற்றையும்

अनु அநு=அனுப்பிரவேசித்து இருக்கிறார்.

हि ஹி=இந்த சப்தமானது, இந்த பிரவேசம் வேறு சுருதியிலும் பிரசித்தம் என்பதைக் காட்டுகிறது.

पूर्वः जातः பூர்வ: ஜாத:=ஹிரணிய கர்ப்பரூபமாக இவரே முதலில் உண்டானார்.

हि ஹி சப்தம் हिरण्यगर्भः समवर्त्तत ஹிரண்யகர்ப: ஸமவர்த்ததாக்ரே=என்கிற மந்திர பிரசித்தியை சூசிப்பிக்கிறது.

सः उ ஸ: உ=அந்த பரமேசுவரனே

गर्भे अन्तः கர்பே அந்த:=பிரம்மாண்டமாகிற கர்ப்பத்தின் மத்தியில் இருக்கிறார்.

(25) सः ஸ:=அவரே

विजायमानः விஜாயமாந:=தேவ திரியக் முதலிய ரூபமாக இப்போது உண்டாகிறார்.

जनिष्यमाणः सः ஜநிஷ்யமாண: ஸ:=இனிமேலும் உண்டாகப்போகிறதும் அவரே.

प्रत्यङ् ப்ரத்யங்=அவரே அன்னமயாதி கோசங்களுக்குள்ளிருக்கிறவர்

विश्वतोमुख: விஶ்வதோமுக:=ரூபாதிகளை அறிய துவாரங்களான சக்ஷுஸ் முதலியவைகளை எங்கும் உடையவர்

तिष्ठति திஷ்டதி=அப்படிப்பட்டவர் ஜகத்துக்கு அதிஷ்டாதாவாக இருக்கிறார். பரமேசுவரன் பிரம்மாண்டமாகிற தேகத்தை தரித்து, சகல பிராணிகளின் தேகஸ்வரூபமாக இருப்பதால் அவைகளின் சகல சக்ஷுஸ் முதலியவைகளுடன் கூடினவராய், विश्वतश्चक्षुः விஶ்வதஶ்சக்ஷு: முதலிய பதங்களால் கூறப்படுகிறார். அந்த அந்த லோகங்களிலுள்ள பிராணிகளின் சக்ஷுஸ் முதலியவைகளும் இவருடையதே, ஆகையால் எங்கும் சக்ஷுஸ் உள்ளவரென்று சொல்லப்படுகிறார். இப்படியே विश्वतोमुख: விஶ்வதோமுக: முதலிய பதங்களையும் அறிய வேண்டியது.

(27) அவர்

बाहुभ्यांसन्धमति பாஹுப்யாம்ஸந்தமதி = கைகளுக்குச் சமானமான தர்மாதர்மங்களால் சகல ஜகத்தையும் சுவாதீனப்படுத்துகிறார்.

पतत्रैः பதத்ரை:=பஞ்சீகிருத பஞ்சமகா பூதங்களால்
संनमति ஸந்நமதி=சகல சகத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறார்,
देव: தேவ:=இப்படி இந்த தேவன்
द्यावापृथिवी த்யாவாப்ருதிவீ=சுவர்க்கம் பூமி முதலிய சமஸ்த ஜகத்தையும்

जनयन् ஜநயந்=உண்டி பண்ணிக்கொண்டும்
एक: ஏக:=ஒருவராகவே இருக்கிறார்.

(28) वेनस्तत्पश्यन्विश्वा भुवनानि विद्वान्यत्र विश्वं भवत्येकनीळम्।

(28) வேநஸ்தத்பஶ்யந்விஶ்வா புவநாநி வித்வாந்யத்ர விஶ்வம் பவத்யேகநீளம் ।

(29) यस्मिन्निदꣳ संच विचैकꣳसओतः प्रोतश्च विभुप्रजासु ॥ 15 ॥

(29) யஸ்மிந்நிதம் ஸஞ்ச விசைகம்ஸ ஓத: ப்ரோதஶ்ச விபூ: ப்ரஜாஸு ॥ 15 ॥

(30) प्रतद्वोचे अमृतंनु विद्वान्गन्धर्वो नाम निहितं गुहासु ।

(30) ப்ரதத்வோசே அம்ருதந்நு வித்வாந்கந்தர்வோ நாம நிஹிதம் குஹாஸு ।

(31) त्रीणि पदा निहिता गुहासु यस्तद्वेद सवितुः पितासत् ॥ 16 ॥

(31) த்ரீணி பதா நிஹிதா குஹாஸு யஸ்தத்வேத ஸவிது:

பிதாஸத் ॥ 16 ॥

சொன்ன விஷயத்தில் விசேஷ சிரத்தை உண்டாகும் பொருட்டு இரண்டு மந்திரங்களால் கந்தர்வ விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

(28) वेनः வேந:=வேன என்று பெயருள்ள கந்தர்வன்

यत्र யத்ர=எந்த பரமாத்ம வஸ்துவினிடத்தில்

विश्वं விஶ்வம்=சகல ஜகத்தும்

एकनीडंभवति ஏகநீடம்பவதி=ஸ்திரமாயிருக்கிறதோ, அத்துடன் தாதாத்மியத்தை அடைகிறதோ

तत् தத்=அந்த வஸ்துவை

पश्यन् பஶ்யந்=குருசாஸ்திர பிரசாதத்தால் சாக்ஷாத்கரிக்கிறவனாய்

विश्वाभुवनानि விஶ்வாபுவநாநி=சகல லோகங்களையும்

विद्वान् வித்வாந்=அறிகிறானே, ஆத்ம சாக்ஷாத் காரம் கிடைத்தவுடன் சகல ஜகத்தும் ஆத்மஸ்வரூபமாகவே அறியப்படுகிறது.

(29) यस्मिन् யஸ்மிந்=மேலும், அவனால் பார்க்கப்பட்ட பரமாத்மாவினிடத்தில்

इदं இதம்=இந்த ஜகத்து

संचविच ஸம்சவிச=समुत्पद्यते विलीनंचभवति ஸமுத்பத்யதே விலீநம்சபவதி=உண்டாகிறது, லயமுமடைகிறது

एकस्सः ஏகஸ்ஸ:=அத்விதீய ஸ்வரூபரான பரமாத்மா

विभुः விபு:=வியாபியாய்

प्रजासु ப்ரஜாஸு=சகல பிரஜைகளிடத்திலும்

ओतः ஓத:=நீண்ட நூல் (பாவு) போல் கோர்க்கப்பட்டும்

प्रोतः ப்ரோத:=குருக்கு நூல் போல் கோர்க்கப்பட்டும் இருக்கிறார்.

गुहासु குஹாஸு=புத்திகளில்

निहितं நிஹிதம்=இருக்கிற

अमृतं அம்ருதம்=விநாசமற்ற

तत् தத்=அந்த வஸ்துவை

विद्वान् வித்3வாந்=ஸ்வானுபவத்தால் (அந்த வேனன் என்கிற கந்தர்வன்) அறிந்தவனாய்

प्रोचेनु ப்ரோசேநு=சிஷ்யர்களுக்குச் சொன்னான் அல்லவா.

गुहासु கு3ஹாஸு=பிராணிகளின் புத்தி குஹைகளில்

त्रीणिपदाः த்ரீணிபதா3꞉ =ஜாக்கிர ஸ்வப்ந சுஷுப்தியாகிற மூன்று ஸ்தானங்கள்

निहिताः நிஹிதா꞉=இருக்கின்றன

यः ய꞉=எந்த இந்த கந்தர்வன்

तत् தத்=ஜாக்கிராதிகளின் அதிஷ்டானத்தை

वेद வேத3=அறிகிறானோ

(सः ஸ꞉=அவன்)

सवितुः ஸவிது꞉=தன்னை உண்டு பண்ணுகிறவனுக்கும்

पितासत् பிதாஸத்=உண்டு பண்ணுகிறவனாகிறான்.

உலகப் பிரசித்த பிதாவானவன் புத்திரனுடைய தேசத்தை மட்டும் உண்டு பண்ணுகிறான். பிரம்மதத்வத்தை அறிந்தவனோ, பரமாத்ம ரூபமாக சகல ஜகத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறபடியால் உலகப்பிரசித்தமான தன் தகப்பனையும் உண்டு பண்ணுகிறவனாக ஆகிறான்.

(32) सनो बन्धुर्जनिता स विधाता धामानि वेद भुवनानि विश्वा ।

(32) ஸ நோ ப3ந்து4ர்ஜநிதா ஸ விதா4தா தா4மாநி வேத3 பு4வநாநி விஶ்வா ।

(33) यत्र देवा अमृतमानशानास्तृतीये धामान्यभ्यै रयन्त ॥ 17 ॥

(33) யத்ர தே3வா அம்ருதமாநஶாநாஸ்த்ருதீயே தா4மாந்யப்4யை ரயந்த ॥ 1 ॥

(34) परि द्यावा पृथिवी यन्ति सद्यः परि लोकान्परि दिशः परिसुवः ।

(34) பரி த்3யாவாப்ருதி2வீ யந்தி ஸத்3ய꞉ பரி லோகாந்பரி தி3ஶ꞉ பரிஸுவ꞉ ।

(35) ऋतस्यतन्तुं विततं विचृत्य तदपश्यत्तद भवत्प्रजासु ॥ 18 ॥

(35) ருதஸ்ய தந்தும் விததம் விச்ருத்ய ததபஶ்யத்தத்பவத்

ப்ரஜாஸு ॥ 18 ॥

இந்த பரமேசுவரன் வியவஹார காலத்தில் சகல பிராணிகளுக்கு உபகாரம் செய்கிறார் என்பதையும் பரமார்த்தத்தைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு முக்தியைக் கொடுக்கிறார் என்பதையும் இரண்டு ரிக்குகளில் சொல்லுகிறார்.

(32) स: ஸ:=அந்த பரமேசுவரன்

नो நோ=எங்களுக்கெல்லாம்

बन्धु: பந்து:=பந்து, ஏனெனின் நாம் செய்யும் நல்லகர்மத்துக்குத் தக்கபடி நமக்கு ஹிதத்தைச் செய்கிறார்.

जनिता ஜநிதா=உண்டு பண்ணுகிறவர், சகலத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறவர்

स: ஸ:=அவர்

विधता விதாதா-ஜகத்தை நிர்மாணம் பண்ணப்பட்டவர்

विश्वा भुवनानि விஶ்வா புவநாநி=சகலமான உத்தம அதம லோகங்களையும்

धामानि தாமாநி=அந்த லோகங்களில் தேவாதிகளுக்கு யோக்கியமான ஸ்தானங்களையும்

वेद வேத=அறிகிறார்.

(33) यत्रतृतीये யத்ர த்ருதீயே=மூன்றுவதான சுவர்க்க லோகத்தில்

देवा: தேவா:= இந்திரன் முதலான தேவதைகள்

अमृतं அம்ருதம்=அமிருதத்தை

आनशाना: ஆநஶாநா:=பானம்பண்ணி

धामानि தாமாநி=தங்களுடைய ஸ்தானங்களை

अध्यैरयन्त அத்யைரயந்த=எங்கும் அடைந்திருக்கிறார்கள்

சகலத்தை அறிந்து அனுஷ்டித்த காம்மிய கர்மானுசாரமாக பலத்தை அடைகிறார்கள் என்று அர்த்தம்.

(34) மோக்ஷ இச்சையுள்ளவர்களெல்லோரும் தத்துவ பலத்தை அறிந்தவர்களாய்

द्यावापृथिवी த்யாவாப்ருதிவீ=ஸ்வர்க்கம் பூமி இந்த இரண்டு லோகங்களையும்

सद्यःपरियन्ति ஸத்³ய:பரியந்தி=ஞானமுண்டான க்ஷணத்திலேயே எங்கும் வியாபிக்கிறார்கள் அப்படியே

लोकान् லோகாந்=அந்தரிக்ஷம் முதலிய பாக்கியான லோகங்களையும்

परियन्ति பரியந்தி=வியாபிக்கிறார்கள்

दिशः தி³ஶ:=கிழக்கு முதலிய திக்குகளையும்

परियन्ति பரியந்தி=வியாபிக்கிறார்கள்

सुवः ஸுவ:=ஸ்வர்க்கலோக போகத்தையும்

परियन्ति பரியந்தி = அடைகிறார்கள்

(35) ऋतस्य ருதஸ்ய=சத்தியமான பரப்பிரம்மம்

तन्तुं தந்தும்=அவிச்சேதமாக இருக்கிறதென்பதையும்

विततं விததம்=விஸ்தீரணமா யிருப்பதையும்

विचृत्य விச்ருத்ய=குருவினிடத்திலிருந்தும் சாஸ்திரத்தாலும் நிச்சயத்தை

तत्अपश्यत् தத³பஶ்யத்=அந்த பிரம்மதத்துவத்தை எவன் சாக்ஷாத்கரிக்கிறானோ அவன்

प्रजासु ப்ரஜாஸு=ஜனங்களுக்குள்

तदभवत् தத³ப⁴வத்=அந்த பிரம்ம தத்துவமாகிறான்

(36) परीत्यलोकान्परीत्यभूतानि परीत्य सर्वाःप्रदिशो दिशश्च ।

(36) பரீத்ய லோகாந்பரீத்யபூ⁴தாநிபரீத்யஸர்வா:

ப்ரதி³ஶோ தி³ஶஶ்ச ।

(37) प्रजापतिः प्रथमजा ऋतस्या ऽऽत्मना ऽऽत्मानमभिसंबभूव ॥ 19 ॥

(37) ப்ரஜாபதி: ப்ரத²மஜா ருதஸ்யாऽऽத்மநாऽऽத்மாநமபி⁴ஸம்

ப³பூ⁴வ ॥ 19 ॥

ஆதி முதல் இதுவரையில் சொன்ன பிரம்ம வித்தையை இனி உபசம்காரம் செய்கிறார்.

ऋतस्य ருதஸ்ய=சத்திய பிரம்மத்தினின்றும்

प्रथमजाः ப்ரத²மஜா:=முதலில் உண்டான

प्रजापतिः ப்ரஜாபதி:=ஹிரண்ணிய கர்ப்பர்

लोकान् லோகாந்=பூ முதலிய லோகங்களையும்

भूतानि பூ⁴தாநி=தேவ மனுஷியாதி பிராணிகளின் தேகங்களையும்

प्रदिशः ப்ரதிஶ:=ஆக்கினேயாதி அவாந்திர திக்குகளையும்

दिशश्च திஶஶ்ச=கிழக்கு முதலிய திக்குகளையும்

परीत्य பரீத்ய=எங்கும் வியாபித்து, சிருஷ்டி காலத்தில் சிருஷ்டித்து மறுபடியும்

परीत्य பரீத்ய=ஸ்திதி காலத்தில் இரக்ஷித்து

आत्मना ஆத்மநா=ஸ்வஸ்வரூபத்தினால் அதாவது தத்துவ ஞானத்தால்

आत्मानं ஆத்மாநம்=சத்திய ஞானாதி லக்ஷணமான ஆத்மாவை

अभिसंभव அபிஸம்பபூவ=எங்கும் நன்றாக அடைகிறவனாகிறான்.

(38) सदसस्पति मद्भुतं प्रियमिन्द्रस्य काम्यम् । ஸதஸஸ்பதி மத்புதம் ப்ரியமிந்த்ரஸ்ய காம்யம் ।

(39) सनिं मेधामयासिषम् ॥ 20 ॥ ஸநிம் மேதாமயாஸிஷம் 20।

இவ்விதமாக பிரம்ம வித்தை பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. இனி அதை அடைய சாதனங்களான சோபாதிக பிரம்மத்தின் தியான ஜபஸ்னன முதலிய கர்மங்களுக்கு அங்கங்களாயும் கர்ம காண்டத்தில் சொல்லப்படாமலுமிருக்கிற மந்திரங்கள் இந்த கில காண்டத்தில் சொல்லப்படுகின்றன, பிரம்மத்தை அடையும் பொருட்டு அந்தர்யாமி பிரார்த்தனை ஒரு மந்திரத்தில் கூறப்படுகிறது.

अद्भुतं அத்புதம்=மனதினால் கூட சிந்திக்கக்கூடாத பிரபஞ்சத்தை சிரம மன்றியில் நிர்மாணம் செய்ததினால், ஆச்சரிய ரூபமாயும்

इन्द्रस्य இந்த்ரஸ்ய=தேவ ராஜனுக்கும்

प्रियं ப்ரியம்=பிரியமாயும் (அவரும் அந்தர்யாமியை எப்போது அடைவேன் என்று இச்சிக்கிறார்) ஆகையால் மற்றவர்களாலும்

काम्यम् காம்யம்=இச்சிக்கக்கூடியதாயும்

सनिं ஸநிம்=கர்மபலத்தைக் கொடுக்கிறவராயும்

मेधां மேதாம்=அத்தியயனம் செய்ததை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளும்படியான சக்தியைக் கொடுக்கிறவராயிருக்கிற

सदसस्पतिं ஸதஸஸ்பதிம்=ஜகத்பாலகரான அந்தர்யாமியை

अयासिषं அயாஸிஷம்=அடைகிறவனாகிறான்,

(40) उद्दीप्यस्व जातवेदोऽपघ्नन्निर्ऋतिं मम॥ உத்தீப்யஸ்வ ஜாதவே தோऽபக்நந் நிர்ருதிம்மம ।

(41) पशूꣳश्च मह्यमावह जीवनं च दिशो दिश ॥ २१॥ பஶூꣳஶ்ச மஹ்யமாவஹ ஜீவநஞ்ச திஶோதிஶ ॥ 21॥

இஷ்டப்பிராப்தியின் பொருட்டு அக்கினியை உபாதியாயுடைய பரமேசுவரப் பிரார்த்தனை.

(40) हे जातवेदः ஹேஜாதவேத:=உண்டான பிராணி சரீரங்களில் ஜாடராக்கினி ஸ்வரூபமாயிருப்பதால் ஜாதவேதஸ் (அல்லது) யாகம் செய்கிறவர்களுக்கு பலத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு जातानि ஜாதாநி உண்டானவைகளை वेत्ति வேத்தி தன்சித்தத்தில் நிச்சயம் செய்கிறவர், அப்படிப்பட்டவரே என்னை அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு

मम மம=என்னுடைய அநிஷ்டத்தைச் செய்யும்

निर्ऋतिं நிர்ருதிம்=பாபதேவதையை

अपघ्नन् அபக்நந்=நாசம் செய்து

उद्दीप्यस्व உத்தீப்யஸ்வ=பிரகாசியும்

(41) அப்படி நாசம் செய்து

मह्यं மஹ்யம்=எனக்கு

पशून् பஶூந்=பசு முதலியவைகளையும்

जीवनं ஜீவநம்=தீர்க்காயுளையும்

இரண்டு ச. காரங்களால் மற்ற போக்கிய வஸ்துக்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளவும்

आवह ஆவஹ= சம்பாதித்துக் கொடும்.

दिशः திஶ:=சுகமாக வசிக்கும் பொருட்டு கிழக்கு முதலிய திக்குகளில் உள்ள ஸ்தானங்களை

दिश திஶ=கொடும்.

(42) मानोहिꣳसीज्जातवेदो गामश्वं पुरुषं जगत् ।

(42) மாநோஹிꣳஸீஜ்ஜாதவேதோ காமஶ்வம் புருஷஞ்ஜகத் ।

(43) अविभ्रदग्न आगहि श्रिया मा परिपातय ॥ 22 ॥

(43) அவிப்ரதக்ந ஆகஹி ஶ்ரியா மா பரிபாதய ॥ 22 ॥

சம்பாதித்த பசு முதலியவைகள் நாசமாகாமலிருக்கப் பிரார்த்தனை.

(42) हे जातवेदः ஹே ஜாதவேத:= ஜாதவேதஸே

नो நோ=எங்களுடைய

गां, अश्वं, पुरुषं जगत् காம், அஶ்வம், புருஷம் ஜகத்=உம்முடைய பிரகாசத்தால் கிடைத்த, பசு, குதிரை, பிரஜை, கிரஹம் பூமி முதலியவைகளை

माहिंसीत् மாஹிம்ஸீத்=நாசம் செய்யவேண்டாம்

(43) अग्ने அக்நே=அக்கினியே, நீர்

अविभ्रत् அவிப்ரத்=எங்களுடைய அபராதத்தை மனதில் தரிக்காமல்

आगाहि ஆகாஹி=எங்களை அனுக்கிரகிக்க வாரும்

मा மா=என்னை

श्रिया ஶ்ரியா=தனதான்னியாதி சம்பத்தை

परिपातय பரிபாதய=அடையும்படி செய்யும்

(44) पुरुषस्य विद्म सहस्राक्षस्य महादेवस्य धीमहि । புருஷஸ்ய வித்ம ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ய மஹாதேவஸ்ய தீமஹி।

(45) तन्नो रुद्रः प्रचोदयात् ॥ 23 ॥ தந்நோ ருத்ர: ப்ரசோதயாத் ॥ 23 ॥

(44) 12 காயத்திரிகளால் ஆத்ம பிராப்திக்குச் சாதகமான தேவதைகளின் பிரார்த்தனை· முதலில் விசுவரூபத்தை தரிக்கும் ருத்திரனுடைய பிரார்த்தனை

सहस्राक्षस्यपुरुषस्य ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ய புருஷஸ்ய=விசுவத:சக்ஷு:என்கிற மந்திரத்தில் சொல்லிய விராட்புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை

विद्म வித்ம=அறிவோம், அடைவோம். அதற்காக

महादेवस्य மஹாதேவஸ்ய=அந்த விராட்டின் ஸ்வரூபத்தை

धीमहि தீமஹி=தியானம் செய்கிறோம்

(45) तत् தத்=அந்த தியானத்தில்
नो நோ=எங்களை
रुद्रः ருத்ர:=ருத்திரன், விராட்ரூபமாக தேவர்
प्रचोदयात् ப்ரசோதயாத்=பிரேரணை செய்யட்டும்

(46) तत्पुरुषाय विद्महे महादेवाय धीमहि । தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹி ।

(47) तन्नो रुद्रः प्रचोदयात् ॥ 24 ॥ தந்நோ ருத்ர: ப்ரசோதயாத் ॥ 24 ॥

இனி ஆகம ருத்திரனுடைய பிரார்த்தனை

(46) ஆகம பிரசித்தமான புருஷரூபமகாதேவரை அறிவோம் தியானிப்போம்

(47) அந்த தியானத்தில் எங்களை ருத்திரன் பிரேரணை செய்யட்டும். (முன்போலவே)

(48) तत्पुरुषाय विद्महे वक्रतुण्डाय धीमहि । தத்புருஷாய வித்மஹே வக்ரதுண்டாய தீமஹி ।

(49) तन्नो दन्तिः प्रचोदयात् ॥ 25 ॥ தந்நோ தந்தி: ப்ரசோதயாத் ॥ 25 ॥

விநாயக பிரார்த்தனை:—

யானையின் முகம்போல் முகமிருப்பதால் நீண்ட தும்பிக்கை ஏற்பட்டது. இரத்ந கலசம் முதலியவைகளை தரிக்கும் பொருட்டு அது வக்கிரமாக இருக்கிறது. ஆகையால் விநாயகருக்கு வக்கிர துண்டர் என்று பெயர் சித்தித்தது.

(50) तत्पुरुषाय विद्महे चक्रतुण्डाय धीमहि । தத்புருஷாய வித்மஹே சக்ரதுண்டாய தீமஹி ।

(51) तन्नो नन्दिः प्रचोदयात् ॥ 26 ॥ தந்நோ நந்தி: ப்ரசோதயாத் ॥ 26 ॥

நந்திகேசுவர பிரார்த்தனை

तत्पुरुषाय தத்புருஷாய=பரமசிவனுக்கு வாஹன ரூபமான புருஷாகாரத்தை தரித்த

चक्रतुण्डाय சக்ரதுண்டாய=சக்கிரமான முகமுடைய நந்திகேசுவரரை அறிவோம் தியானிப்போம். மற்றது முன்போலவே.

விஷ்ணு சக்கிரமானது சத்துருக்களை சம்ஹரிப்பதுபோல், நந்திகேசுவரருடைய சக்கிரம்போன்ற முகமானது, அவரை வாஹனமாக வைத்துக்கொண்ட ஈசுவரனுக்கு இராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் சம்பவித்தபோது, சத்துருக்களை பக்ஷித்தது. ஆகையால் அவர் சக்கிரதுண்டர் எனப்படுகிறார்.

(52) तत्पुरुषाय विद्महे महासेनाय धीमहि । தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாஸேநாய தீமஹி ।

(53) तन्नः षण्मुखः प्रचोदयात् ॥ 27 ॥ தந்ந: ஷண்முக: ப்ரசோதயாத் ॥ 27 ॥

சுப்பிரமணியருடைய பிரார்த்தனை.

तत्पुरुषाय தத்புருஷாய= அந்தர்யாமியாக சகலத்திலும் பூர்ணமாயிருக்கிற

महासेनाय மஹாஸேநாய=பெரிய தேவசேனையை யுடைய சுப்பிரமணியரை

विद्महे धीमहि வித்மஹே தீமஹி=முன்போலவே.

(54) तत्पुरुषाय विद्महे सुवर्णपक्षाय धीमहि । தத்புருஷாய வித்மஹே ஸுவர்ணபக்ஷாய தீமஹி ।

(55) तन्नो गरुडः प्रचोदयात् ॥ 28 ॥ தந்நோ கருட: ப்ரசோதயாத் ॥ 28 ॥

கருட பிரார்த்தனை

ஸ்பஷ்டம்.

सुवर्णपक्षः ஸுவர்ணபக்ஷ:=அழகான பரக்கச் சாதகமான இரக்கைகளை யுடையவன்

(56) वेदात्मनाय विद्महे हिरण्यगर्भाय धीमहि । வேதாத்மநாய வித்மஹே ஹிரண்யகர்பாய தீமஹி ।

(57) तन्नो ब्रह्मप्रचोदयात् ॥ 29 ॥ தந்நோ ப்ரஹ்ம ப்ரசோதயாத் ॥ 29 ॥

பிரம்ம பிரார்த்தனை

वेदात्मनाय வேதாத்மநாய=சர்வவேத ஸ்வரூபமான

हिरण्यगर्भाय ஹிரண்யகர்பாய=சதுர்முக பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை, புண்ணிய பாப கர்மங்களில் பிரேரணை செய்யும் பிரம்மஸ்வரூபத்தை

विद्महे வித்மஹே=குருகுலவாசம் செய்து அறிவோம்.

धीमहि தீமஹி=ஸித்தியாசனத்தின் பொருட்டு எப்போதும் என்பதாய் தியானிப்போம்.

(58) नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि । நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி ।

(59) तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् ॥ 30 ॥ தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் ॥ 30 ॥

நாராயண பிரார்த்தனை.

नारायणाय நாராயணாய=பக்த ஜனங்களின் சமூகத்துக்கு ஆதாரமான அல்லது சமுத்திர ஜலசாயி

वासुदेवाय வாஸுதேவாய=(கிருஷ்ணவ தாரத்தில்) வாசுதேவ புத்திரரை

மற்றது முன்போலவே.

विष्णुः விஷ்ணு:=தன்னுடைய வாஸ்தவமான பிரம்ம ஸ்வரூபத்தால் வியாபிக்கிறதினால் விஷ்ணு

(60) वज्रनखाय विद्महे तीक्ष्णदंष्ट्राय धीमहि । வஜ்ரநகாய வித்மஹே தீக்ஷ்ணதம்ஷ்ட்ராய தீமஹி ।

(61) तन्नो नारसिंहः प्रचोदयात् ॥ 31 ॥ தந்நோ நாரஸிம்ஹ: ப்ரசோதயாத் ॥ 31 ॥

நரசிம்ம பிரார்த்தனை.

வஜ்ஜிர நகம், தீக்ஷண தம்ஷ்டிரம் (பல்) இவைகள் அவதார அவசரத்தைக் காட்டுகின்றன.

नारसिंहः நாரஸிம்ஹ꞉=நரசிம்மரே நாரசிம்மன்

(62) भास्कराय विद्महे महद्युतिकराय धीमहि । பா⁴ஸ்கராய வித்³மஹே மஹத்³யுதிகராய தீ⁴மஹி ।

(63) तन्नो आदित्यः प्रचोदयात् ॥ 32 ॥ தந்நோ ஆதி³த்ய꞉ ப்ரசோத³யாத் ॥ 32 ॥

சூரியனுடைய பிரார்த்தனை.

भास्कराय பா⁴ஸ்கராய=பூலோகத்திலேயே பிரகாசம் செய்கிற

महद्युतिकराय மஹத்³யுதிகராய = மூன்று லோகங்களிலும் விளங்குகிற பிரகாசத்தைச் செய்கிற சூரியனுக்கு. மற்றது முன் போலவே.

आदित्यः ஆதி³த்ய꞉=தேவ மாதாவான அதிதியின்றும் உண்டானவர்

(64) वैश्वानराय विद्महे लालीलाय धीमहि । வைஶ்வாநராய வித்³மஹே லாலீலாய தீ⁴மஹி ।

(65) तन्नो अग्निः प्रचोदयात् ॥ 33 ॥ தந்நோ அக்³நி꞉ ப்ரசோத³யாத் ॥ 33 ॥

அக்கினி பிரார்த்தனை.

अग्निः அக்³நி꞉=தன்னிடத்தில் கொடுக்கப்பட்ட ஹவிஸை தான் சாப்பிடாமல் இதர தேவதைகளுக்கு உத்தேசப்படி கொடுக்கிறவன்

वैश्वानरः வைஶ்வாநர꞉=சகல (நர, ஜனங்களுக்கும் லௌகிக) வைதிக வியாபாரங்களில் ஹிதமாயிருக்கிறவன்.

(இந்த மந்திரத்தை வித்தியாரணிய சுவாமிகள் எடுக்கவில்லை.)

(66) कात्यायनाय विद्महे कन्यकुमारि धीमहि । காத்யாயநாய வித்³மஹே கந்யகுமாரி தீ⁴மஹி ।

(67) तन्नो दुर्गिः प्रचोदयात् ॥ 34 ॥ தந்நோ து³ர்கி³: ப்ரசோ
த³யாத் ॥ 34 ॥

துர்க்கா பிரார்த்தனை.

कात्यायन காத்யாயநஜ்தோலை உடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ருத்திரன் எந்த துர்க்கைக்கு அதிஷ்டானமோ, உத்பாதகரோ அவள் காத்தியாயனீ.

கன்னிகையாகவும் குமாரியாகவும் இருக்கிறவள்

दुर्गिः து³ர்கி³:=துர்க்கை

லிங்க வித்தியாசங்கள் வேத சம்மதம்

இந்த காயத்திரிகள் சித்த சுத்தியின் பொருட்டு தியானத்துடன் ஜபிக்கத் தக்கவை.

(68) सहस्रपरमा देवी शतमूला शताङ्कुरा । ஸஹஸ்ரபரமா தே³
வீ ஶதமூலா ஶதாங்குரா

(69) सर्वं हरतु मे पापं दूर्वा दुःस्वप्ननाशिनी ॥ 35 ॥

(69) ஸர்வம் ஹரது மே பாபம் தூ³ர்வா து³:ஸ்வப்ந நாஶி
நீ ॥ 35 ॥

இனி ஸ்நானாங்கமான மந்திரங்கள் கூறப்படும். சிரசில் மிருத்திகையையும் தூர்வையையும் தரிக்கும் பொருட்டு தூர்வையைப்பார்த்துச்சொல்லவேண்டிய மந்திரம்.

(68) सहस्रपरमा ஸஹஸ்ரபரமா—அநேகதிரவியங்களுக்குள் உத்கிருஷ்டமாயும்

देवी தே³வீ=பிரகாச ஸ்வரூபியாயும்

शतमूला ஶதமூலா शताङ्कुरा ஶதாங்குரா=சத சப்தத்தால் அநேகத்தை அறியவேண்டியது.

(69) दुःस्वप्ननाशिनी து³:ஸ்வப்ந நாஶிநீ=துஸ்ஸ்வப்நத்தால் உண்டாகும் அனிஷ்ட பலத்தை நாசம் செய்கிறவளான

दूर्वा தூ³ர்வா=தூர்வாபிமானி தேவதை

मे மே=என்னுடைய

सर्वं ஸர்வம்=சகலமான

पापं பாபம்=பாபத்தையும்

हरतु ஹரது=நாசம் செய்யட்டும்.

(70) काण्डात्काण्डात्प्ररोहन्ती परुषः परुषः परि ।

(70) காண்டாத்காண்டாத்ப்ரரோஹந்தீ பருஷ꞉ பருஷ꞉ பரி ।

(71) एवा नो दूर्वे प्रतनु सहस्रेण शतेन च ॥ 36 ॥

(71) ஏவா நோ தூர்வே ப்ரதநு ஸஹஸ்ரேண ஶதேந ச ॥ 36 ॥

(70) दूर्वे தூர்வே=பாபத்தைப் போக்கடிக்கும் திருண விசேஷமே

परुषःपरुषःपरि பருஷ꞉பருஷ꞉பரி=பிரதி பர்வத்திலும் முளைக்கிறதாயும்

काण्डात्काण्डात्प्ररोहन्ती காண்டாத்காண்டாத் ப்ரரோஹந்தீ=ஒவ்வொரு வேரினின்றும் உண்டாகிறதாயும் இருக்கிற நீ

(71) एवा ஏவா=இப்படி உண்டாகிறதா யிருந்துகொண்டு

नो நோ=எங்களை

शतेनसहस्रेणच ஶதேநஸஹஸ்ரேணச=பௌத்திர தௌஹித்திர முதலிய அநேக விதமாக

प्रतनु ப்ரதநு=விஸ்தாரம் பண்ணு- உன்னுடைய வம்சம் விர்த்தி அடைவது போல் எங்கள் வம்சமும் விர்த்தியாகும்படிச் செய் என்பது கருத்து. (வி-இல்லை)

(72) या शतेन प्रतनोषि सहस्रेण विरोहसि । யாஶதேந ப்ரதநோஷி ஸஹஸ்ரேண விரோஹஸி ।

(73) तस्यास्ते देवीष्टके विधेम हविषा वयम् ॥ 37 ॥

(73) தஸ்யாஸ்தே தேவீஷ்டகே விதேம ஹவிஷா வயம் ॥37॥

(73) देवी தேவீ=பிரகாசமாயிருக்கிற

इष्टके இஷ்டகே=மந்திரங்களால் துதிக்கப்படுகிற தேவியே.

ते தே=உனக்கு

वयं வயம்=நாங்கள்

हविषा ஹவிஷா=ஹவிஸ் கொடுப்பதினால்

विधेमवियெம=பரிசாரகம் செய்கிறோம். நீ எப்படிப்பட்டவள் எனின் 72-வது வாக்கியத்தில் சொல்லியபடி இருக்கிறவள். அர்த்தம் 71-ல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(74) अश्व क्रान्ते रथक्रान्ते विष्णुक्रान्ते वसुंधरा । அஶ்வக்ராந்தே ரத க்ராந்தே விஷ்ணுக்ராந்தே வஸுந்த⁴ரா ।

(75) शिरसाधारयिष्यामि रक्षस्व मां पदे पदे ॥ ३८ ॥

(75) ஶிரஸாதா⁴ரயிஷ்யாமி ரக்ஷஸ்வ மாம் பதே³ பதே³ ॥38॥

இனி மிருத்திகையைப் பார்த்துச் சொல்லும் மந்திரங்கள் கொடுக்கப்படும்.

முதலாவது மந்திரம்:—

(74 अश्वक्रान्ते அஶ்வக்ராந்தே=குதிரைகால் வைக்கும் இடம் சுத்தம். அப்படிப்பட்ட இடத்தில் நான் யாகத்துக்கு மண்ணை எடுக்கும்படிச்சொல்லி யிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட குதிரையால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பூமியே.

रथक्रान्ते ரதக்ராந்தே=இரதங்கள் போவதினால்பூமிபுழுதியாய் விடுகிறது. இந்த பூமி சுத்தம்.

विष्णुक्रान्ते விஷ்ணுக்ராந்தே=திருவிக்கிரமாவதாரத்தில் பூமி விஷ்ணுவின் பாதத்தால் சுத்தமாயிற்றது. இப்படி குதிரை, இரதம், விஷ்ணு, இவர்களின் பாத சம்பந்தத்தால் பரிசுத்தமான பூமியே

(75) वसुंधरा வஸுந்த⁴ரா=சகல பூமியையும் தரிக்கிறவளாயும்

शिरसा धारिता ஶிரஸாதா⁴ரிதா=ஸ்நான கர்மத்தில் என்னுடைய சிரசால் தரிக்கப்பட்டவளாயும்

देवि தே³வீ=பிரகாசஸ்வரூபியாயு மிருக்கிற நீ

मां மாம்=ஸ்நானத்தின் பொருட்டு ஜலத்துக்குப் போகும் என்னை

पदे पदे பதே³பதே³=அடிக்கடி

रक्षस्व ரக்ஷஸ்வ=இரக்ஷிப்பாயாக.

(76) भूमिर्धेनु धरणी लोकधारिणी । பூ⁴மிர்தே⁴நுர்த⁴ரணீ லோகதா⁴ரிணீ ।

(77) उद्धृताऽसि वराहेण कृष्णेन शतबाहुना ॥ 39 ॥

(77) உத்த்ருதாஸி வராஹேண க்ருஷ்ணேந ஶதபாஹுநா ॥ 39 ॥

2-வது மந்திரம்.—

(77) ஹேம்ருத்திகே

धेनुः தேநு:=காமதேனுவைப்போல பிரியமானவளாயும்

धरणी தரணீ=பயிர்களை தரிக்கிறவளாயும்

लोकधारिणी லோகதாரிணீ= பிராணிகளையும் தரிக்கிறவளாயுமிருக்கிற

भूमिः பூமி:=பூமிரூபமாக இருந்து

(77) कृष्णेन க்ருஷ்ணேந=கிருஷ்ணவர்ணமுள்ள

शतबाहुना ஶதபாஹுநா—அனேக கைகளுள்ள

वराहेण வராஹேண=வராஹ அவதாரத்தால்

उद्धृतासि உத்த்ருதாஸி=பிரளய காலத்தில் ஏழு சமுத்திரங்களும் ஒன்றாய் போன வளவில், அவைகளினின்றும் வெளிப்படுத்தப்பட்டாய்.

(78) मृत्तिके हनमे पापं यन्मयादुष्कृतं कृतम् । ம்ருத்திகே ஹந மே பாபம் யந்மயா துஷ்க்ருதம் க்ருதம் ।

(79) मृत्तिके ब्रह्मदत्ताऽसि काश्यपेनाभिमन्त्रिता । ம்ருத்திகே ப்ரஹ்மதத்தாஸி காஶ்யபேநாபிமந்த்ரிதா ॥

(80) मृत्तिके देहिमेपुष्टिं त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ 40 ॥ ம்ருத்திகே தேஹி மே புஷ்டிம் த்வயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ॥ 40 ॥

3-வது மந்திரம்.—

(78) हे मृत्तिके ஹே ம்ருத்திகே=மிருத்திகே

यन्मयादुष्कृतंपापं யந்மயாதுஷ்க்ருதம்பாபம்=செய்யக்கூடாத எந்த பாபம் என்னால் செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ அதை

हन ஹந=நாசம் செய்,

(79) ब्रह्मदत्तासि ப்ரஹ்மதத்தாஸி=பரமாத்மாவால் பூமி ரூபமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறாய்

काश्यपेन अभिमन्त्रिता காஶ்யபேந அபிமந்த்ரிதா காசியபர் முதலான மஹரிஷிகளால் ஸந்த்யாகாலங்களில் மந்திர பூர்வகமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறாய் ஆகையால் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறாய். பெரியோர்களுடைய ஆசரணையை அநுசரித்துநாமும் செய்கிறோம் என்பது கருத்து

(80) मे மே=எனக்கு

पुष्टिं புஷ்டிம்=புஷ்டியை

देहि தேஹி=கொடு-ஏனெனின்

त्वयि த்வயி=பிருதிவீரூபமான உன்னிடத்தில்

सर्वं ஸர்வம்=நான்குவித பிராணிகளும்

प्रतिष्ठितं ப்ரதிஷ்டிதம்=இருக்கின்றன. ஆகையால் உன்னை அடைந்திருக்கிற எனக்கு புஷ்டியைக்கொடு

(81) मृत्तिके प्रतिष्ठिते सर्वं तन्मे निर्णुदमृत्तिके । ம்ருத்திகே ப்ரதிஷ்டிதே ஸர்வம் தந்மே நிர்ணுத ம்ருத்திகே ।

(82) तयाहतेन पापेन गच्छामिपरमांगतिम् ॥41॥ தயா ஹதேந பாபேந கச்சாமி பரமாம்கதிம் ॥ 41 ॥

4-வது மந்திரம்.— (வி-இல்லை.)

(81) प्रतिष्ठिते मृत्तिके ப்ரதிஷ்டிதே ம்ருத்திகே=பிராணிகள் எதினிடத்திலிருக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட மிருத்திகே

मे மே=என்னுடைய

तत्सर्वं தத்ஸர்வம் =பிரசித்தமான பாபங்களை யெல்லாம்

निर्णुद நிர்ணுத=நாசம் செய்

हे मृत्तिके ஹே ம்ருத்திகே=மிருத்திகே

(82) तया தயா=உன்னால்

पापेनहतेन பாபேந ஹதேந=பாபம் நாசமான வளவில்

परमांगतिं பரமாம் கதிம்=மோக்ஷத்தை

गच्छामि கச்சாமி=அடைகிறேன்.

(83) यत इन्द्रभयामहे ततो नो अभयं कृधि। யத இந்த்ர பயாமஹே ததோ நோ அபயம் க்ருதி ।

(84) मघवञ्छग्धि तवतन्न ऊतये विद्विषो विमृधो जहि ॥ 42 ॥

(84) மகவஞ்சக்தி தவ தந்ந ஊதயே வித்விஷோ விம்ருதோ ஜஹி ॥ 42 ॥

இவ்விதமாக அருகம்புல்லையும் மிருத்திகையையும் வலது கையில் வைத்துக்கொண்டு மந்திரங்களைச்சொல்லி இந்திரனிடத்திலிருந்து பயம் வராமலிருக்கும்படி இரண்டு மந்திரங்களில் பிரார்த்தனை கூறப்படுகிறது.

முதலாவது மந்திரம்:— (வி-இல்லை.)

(83) इन्द्र இந்த்³ர=இந்திரனே

यत: யத꞉=பாபங்களாகிற சத்துருக்களினின்றும்

भयामहे ப⁴யாமஹே=பயப்படுகிறோம்

तत: தத꞉=பாபாதிகளினின்றும்

नो நோ=எங்களை

अभयंकृधि அப⁴யங்க்ருதி⁴=பயப்படாமலிருக்கும்படிச் செய்யும் உம்முடைய பிரசாதத்தால் நாம் பாபமற்றவர்களாவோம் என்பது கருத்து.

(84) शग्धि ஶக்³தி⁴=பாபத்தை நாசம் செய்யும். மேலும்

तव தவ=பக்தியால் உம்முடன் சம்பந்தப்பட்ட

न: ந꞉=எங்களை

ऊतये ஊதயே=ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு

विमृध: விம்ருத⁴꞉=பீடிக்கிற

विद्विष: வித்³விஷ꞉=உள், வெளியிலுள்ள சத்துருக்களை

जहि ஜஹி=சம்ஹாரம் செய்யும்.

(85) स्वस्तिदा विशस्पतिर्वृत्रहा विमृधो वशी । ஸ்வஸ்திதா³ விஶஸ்பதிர்வ்ருத்ரஹா விம்ருதோ⁴ வஶீ ।

(86) वृषेन्द्रः पुरएतु नः स्वस्तिदा अभयंकरः ॥ 43 ॥

(86) வ்ருஷேந்த்³ர꞉ புர ஏது ந꞉ ஸ்வஸ்திதா³ அப⁴யங்கர꞉ ॥ 43 ॥

இரண்டாவது மந்திரம்;— (வி-இல்லை)

(85) स्वस्तिदा ஸ்வஸ்திதா³=இஹலோக சம்பந்த சௌக்கியத்தைக் கொடுக்கிற

विशस्पति: விஶஸ்பதி꞉=பக்தர்களைப் பாலனம் செய்கிற

वृत्रहा வ்ருத்ரஹா=விருத்திராசுரனைக்கொன்ற

विमृध: விம்ருத⁴꞉=சத்துருக்களை

वशी வஶீ=சுவாதீனப்படுத்துகிற

(86) वृषा வ்ருஷா=மேகங்களை ஆஞ்ஞாபித்து பூமியில் வர்ஷிக்கும்படிச் செய்கிற

स्वस्तिदा: ஸ்வஸ்திதா³꞉=பரலோக சம்பந்தமான சுகத்தைக் கொடுக்கிற

अभयंकरः அப⁴யங்கர꞉=பயத்தைப் போக்கடிக்கிற
इन्द्रः இந்த்³ர꞉ =இந்திரன்
नः ந꞉=ஸ்னானத்துக்குத் தயாராயிருக்கிற எங்களுக்கு
पुरः புர꞉முன்பக்கத்தில்
एतु ஏது=இரக்ஷிக்க வரட்டும்.

(87) स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ।

(87) ஸ்வஸ்தி ந இந்த்³ரோ வ்ருத்³த⁴ஶ்ரவா꞉ ஸ்வஸ்தி ந꞉ பூஷா விஶ்வவேதா³꞉ ।

(88) स्वस्ति नस्ताक्ष्यों अरिष्टनेमिः स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥ 44 ॥

(88) ஸ்வஸ்தி நஸ்தார்க்ஷ்யோ அரிஷ்டநேமி꞉ ஸ்வஸ்தி நோ ப்³ருஹஸ்பதிர்த³தா⁴து ॥ 44 ॥

ஸ்நான காலத்தில் முதலை முதலியவைகளால் பீடை உண்டாகமலிருக்கும்பொருட்டு இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்குப் பிரார்த்தனை. (வி-இல்லை)

(87) वृद्धश्रवाः வ்ருத்³த⁴ஶ்ரவா꞉=விசேஷ யசஸையுடைய
इन्द्रः இந்த்³ர꞉=இந்திரன்
नो நோ=எங்களுக்கு
स्वस्तिदधातु ஸ்வஸ்தித³தா⁴து=போஷிக்கட்டும்
विश्ववेदाः விஶ்வவேதா³꞉=வெகு ஞானியான, அல்லது வெகு தனமுள்ள
पूषा பூஷா=சூரியன்
नः ந꞉=எங்களுக்கு
दधातु த³தா⁴து=போஷிக்கட்டும்

(88) अरिष्टनेमिः அரிஷ்டநேமி꞉=வெகுதூரம் போகும்போதும் அல்லது இராக்ஷஸர்களால் ஹிம்ஸிக்கப்படாத இரதத்தையுடைய
ताक्ष्यः தார்க்ஷ்ய꞉=கருடன்
बृहस्पतिः ப்³ருஹஸ்பதி꞉ இந்திரனுடைய புரோஹிதன்
மற்றது ஸ்பஷ்டம்

(89) आपान्तमन्युस्तृपलप्रभर्मा धुनिः शिमीवाञ्छरुमाँ ऋजीषी ।

(89) ஆபாந்தமந்யுஸ்த்ருபலப்ரப⁴ர்மா து⁴நி꞉ ஶிமீவாஞ்ச²ருமாம் ருஜீஷீ ।

(90) सोमो विश्वान्यत सावनानि नार्वागिन्द्रं प्रतिमानानि देभुः ॥ 45 ॥

(90) ஸோமோ விஶ்வாந்யதஸா வநாநி நார்வாகிந்த்ரம் ப்ரதிமாநாநி தேபு: ॥ 45 ॥

சோம இந்திரர்களின் பிரார்த்தனை:

வி இல்லை.)

(90) सोमः ஸோம:=சந்திரன்

विश्वानि விஶ்வாநி=சமஸ்தமான

वनानि வநாநி=ஔஷதிகளையும் விருக்ஷங்களையும்

अतसा அதஸா=ஆகாசத்தில் எப்போதும் போய்க்கொண்டு போஷிக்கிறான் எப்படிப்பட்ட சந்திரன்:—

(89) आपान्तमन्युः ஆபாந்தமந்யு:=மேன்மேல் கோபம் உள்ளவன் மாதா பிதாக்கள் குழந்தைகளை கோபித்துக் கொண்டாலும், கண்டித்தாலும், மனப்பூர்ணமாக கோபிக்கிறதில்லை. அப்படியே பகவானும் பக்தர்களை அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு கோபத்தைத் தரிக்கிறார்.

तृपलप्रभः த்ருபலப்ரப:=சந்திர காந்தியின் தேஜஸ்போல் தேஜஸ்ஸை உடையவர்.

माधुनिः மாதுநி:=வசந்தகாலத்துக்குப் பிரியன். வசந்த காலத்தில் சந்திரன் செவ்வையாக பிரகாசிக்கிறான். அக்காலத்தில் மேகத்தாலாவது பனியாலாவது பாதகம் ஏற்படுகிறதில்லை.

शिमीवान् ஶிமீவாந்=ஒரு விருக்ஷத்துக்குப் பிரியமானவன் ஈசுவரனுக்கு பில்வ பத்திரம் சமீபத்திரம் இரண்டும் பிரியம். ஈசுவரன் சிரசில் பில்வத்தையும் சமீபத்திரத்தையும் சந்திரனையும் தரிக்கிறான். ஆகையால் சந்திரனுக்கும் சமீபத்திரம் பிரயம்.

शरुमान् ஶருமாந்=வெகு ஸௌக்கியமுள்ளவன்

ऋजीषी ருஜீஷீ=அதி தேஜஸ்வீ இப்படிப்பட்ட சந்திரன் போஷிக்கட்டும்

(90) अर्वाक् அர்வாக=अर्वाच அர்வாசி இந்திரனைவிட கீழ்ப்பட்டதான

प्रतिमानानि ப்ரதிமாநாநி=உபமானங்கள்

नदेभुः நதேபு:=பீடிக்கிறதில்லை.

உலகத்தில் ஒன்றுக்குச் சமானமாக ஒன்று இருந்தால் அது துக்ககாரணமாகும். அது இல்லாத பக்ஷத்தில் அதிமேன்மையான மஹிமை ஏற்படுகிறது. இப்படி உபமானமற்ற சசீபதியானவர் எங்களை இரக்ஷிக்கட்டும்.

(91) ब्रह्मजज्ञानं प्रथमं पुरस्ताद्वि सीमतः सुरुचो वेन आवः ।

(91) ப்ரஹ்மஜஜ்ஞாநம் ப்ரதமம் புரஸ்தாத்வி ஸீமதஃ ஸுருசோ வேந ஆவஃ ।

(92) स बुध्निया उपमा अस्य विष्ठाः सतश्च योनिमसतश्च विवः ॥ 46 ॥

(92) ஸ புத்நியா உபமா அஸ்ய விஷ்டாஃஸதஶ்ச யோநிமஸதஶ்ச விவஃ ॥ 46 ॥

பரமாத்மப் பிரார்த்தனை (வி-இல்லை)

(91) प्रथमं ப்ரதமம்-சகல தேவதைகளுக்கும் முதலிவிருக்கிறதாயும்

पुरस्तात् புரஸ்தாத்=கிழக்குத் திக்கில் சூரிய ரூபமாக
जज्ञानं ஜஜ்ஞாநம்=உண்டாகிறதாயும்
वेनः வேநஃ=பிரகாசமாயுமிருக்கிற
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பரமாத்மா
सीमतः सुरुचः ஸீமதஃஸுருசஃ=பூலோக மத்திய பாகம் முதல் மூன்று லோகங்களையும்
विआवः விஆவஃ=தன்னுடைய பிரகாசத்தால் விளங்கச் செய்கிறார்.

(92) सः ஸஃ=அந்த பரமாத்மா
उपमाः உபமாஃ=பூதங்களுக்கு, அவகாசங் கொடுக்கிற
विष्ठाः விஷ்டாஃ=நாநாவித ஸ்தானங்களாகிற
बुध्नियाः புத்நியாஃ=கிழக்கு முதலிய திக்குகளையும்
सतः ஸதஃ=கடபடாதிகளினுடையவும்
असतः அஸதஃ=அமூர்தமான வாயுமுதலியவைகளினுடையவும்
योनिं யோநிம்=உற்பத்தியை
विवः விவஃ=பிரகாசம் செய்கிறார்.

(93) स्योनापृथिवी भवानृक्षरा निवेशनी । ஸ்யோநா ப்ருதிவீ பவாந்ருக்ஷரா நிவேஶநீ ।

(94) यच्छा नः शर्म सप्रथाः ॥ 47 ॥ யச்சா நஃ ஶர்ம ஸப்ரதாஃ ॥ 47 ॥

மிருத்திகையின் சுத்தியின் பொருட்டு பிருதிவீ பிரார்த்தனை.

முதலாவது மந்திரம். (வி-இல்லை)

(93)हे पृथिवि ஹே ப்ருதிவி=விசாலமான பூமியே நீ

(94)नः நஃ=எங்களுக்கு

स्योना ஸ்யோநா=துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறவளாக ஆக வேண்டும்.

शर्म ஶர்ம=ஐஹிக ஆமுஷ்மிக சுகத்தையும்

यच्छा யச்சா=கொடுக்கவேண்டும். எப்படிப்பட்ட பூமி எனின்

नृक्षरा ந்ருக்ஷரா=நான்குவித பிராணிகளை உண்டாக்குகிறவள்

निवेशनी நிவேஶநீ=உண்டானவைகளை கிராமம் காடு முதலிய ஸ்தானங்களில் வைக்கிறவள்.

सप्रथाः ஸப்ரதாஃ=மலமூர்த்திராதிகளை பொறுத்துக்கொண்டவள் என்கிற கீர்த்தியுள்ளவள்

(95) गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टां करीषिणीम् । கந்தத்வாராம் து-ராதர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷிணீம் ।

(96) ईश्वरीं᳐ सर्वभूतानां तामिहोपह्वये श्रियम् ॥ 48 ॥

(96) ஈஶ்வரீம்᳐ஸர்வபூதாநாம் தாமிஹோபஹ்வயே ஶ்ரியம் ॥ 48 ॥

இரண்டாவது மந்திரம்.

(95) श्रियं ஶ்ரியம்=சகலராலும் சேவிக்கப்பட்டவளாயும் ஆசிரயிக்கப்பட்டவளாயும்

गन्धद्वारां கந்தத்வாராம்=வாசனையானது எவளை அறியலிங்கமோ அப்படிப்பட்டவளாயும்

दुराधर्षां துராதர்ஷாம்=பிரதிகூலமான அசுராதிகளால் திரஸ்காரம் செய்யக்கூடாத அல்லது எந்த விதத்தாலும் சலிக்கமுடியாத

नित्य पुष्टां நித்யபுஷ்டாம்=எப்போதும் தான்னியம் முதலியவைகளால் நிறைந்திருக்கிறவளாயும்

करीषिणीं கரீஷிணீம்=வெகு கோமயத்துடன்கூடின அதாவது வெகு பசு முதலியவைகளுடன் கூடினவளாயும்

सर्वभूतानां ஸர்வபூதாநாம்=தேவ மனுஷ்ய முதலிய சகல பிராணிகளின் தேகங்களை

ईश्वरीं ஈஶ்வரீம்=உண்டுபண்ணுகிறதினால் நியந்தாவயிருக்கிறவளாயுமிருக்கிற

तां தாம்=அந்த பூதேவதையை

इह இஹ=இந்த ஸ்னான கர்மத்தில்

उपह्वये உபஹ்வயே=சமீபத்தில் கூப்பிடுகிறேன்.

(97) श्रीर्मे भजतु । ஶ்ரீர்மே பஜது ।

(98) अलक्ष्मीर्मे नश्यतु । அலக்ஷ்மீர்மே நஶ்யது ।

(99) विष्णुमुखा वै देवाश्छन्दोभिरिमाꣳल्लोकाननपजय्यमभ्यजयन् ।

(99) விஷ்ணுமுகா வை தேவாஶ்சந்தோபிரிமாꣳல்லோகாநநபஜய்யமப்யஜயந் ॥

(100) महाꣳ इन्द्रो वज्रबाहुः षोडशी शर्म यच्छतु ॥ 49 ॥

(100) மஹாꣳ இந்த்ரோ வஜ்ரபாஹு: ஷோடஶீ ஶர்ம யச்சது ॥ 49 ॥

முந்தின மந்திரங்களால் கூறப்பட்ட மிருத்திகையை சிரசுமுதல்பாதம் வரையில் பூசிக்கொண்டு ஜலத்தில் பிரவேசிக்கும்பொருட்டு பிரார்த்தனை மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. (வி-இல்லை)

(97) मे மே=என்னை

श्रीः ஶ்ரீ:=கஜாந்தலக்ஷ்மீ

भजतु பஜது=பஜிக்கட்டும்

(98) मे மே=என்னுடைய

अलक्ष्मीः அலக்ஷ்மீ:=அலக்ஷ்மீ மூத்தாள் தேவீ

नश्यतु நஶ்யது=நாசமாகட்டும்

विष्णुमुखाः விஷ்ணுமுகா:=லக்ஷ்மீபதியை பிரதானமாக உடைய

देवाः தேவா:=தேவதைகள்

छन्दोभिः சந்தோபி:=வேத விஹித சாதனங்களால்

इमान्लोकान् இமாந் லோகாந்=இந்த பதினான்கு லோகங்களை

अनपजय्यं அநபஜய்யம்=இராக்ஷஸர்களால் ஜயிக்க முடியாதபடி.

अभ्यजयन् அப்யஜயந்=வெகு காலம் அனுபவிக்கும் பொருட்டு அடைகிறார்கள்.

वै வை=இது பிரசித்தியைக் கூறுகிறது.

(100) மேலும் महान् மஹாந்=மூன்று லோகங்களிலும் பூஜ்ஜியரான

षोडशी ஷோடஶீ=பதினாறு கலைகளுள்ள

वज्रबाहुः வஜ்ரபாஹு:=வஜ்ஜிராயுதத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற

इन्द्रः இந்த்ர:=இந்திரன், எங்களுக்கு

शर्म ஶர்ம=சுகத்தை

यच्छतु யச்சது=அளிக்கட்டும்.

(101) स्वस्ति नो मघवा करोतु हन्तु पाप्मानं योऽस्मान्द्वेष्टि ॥ 50 ॥

(101) ஸ்வஸ்தி நோ மகவா கரோது ஹந்து பாப்மாநம் யோऽஸ்மாந்த்வேஷ்டி ॥ 50 ॥ (வி-இல்லை.)

मघवा மகவா=இந்திரன்

नः ந:=எங்களுக்கு

स्वस्तिकरोतु ஸ்வஸ்திகரோது=சுகம் செய்யட்டும்

यः ய:=எவன்

अस्मान् அஸ்மாந்=எங்களை

द्वेष्टि த்வேஷ்டி=த்வேஷிக்கிறானோ

पाप्मानं பாப்மாநம்=அந்த பாபியை

हन्तु ஹந்து=நாசம் செய்யட்டும்

(102) सोमानं स्वरणं कृणुहि ब्रह्मणस्पते । ஸோமாநம் ஸ்வரணம் க்ருணுஹி ப்ரஹ்மணஸ்பதே ।

(103) कक्षीवन्तं य औशिजम् । கக்ஷீவந்தம் ய ஔஶிஜம் ।

(104) शरीरं यज्ञशमलं कुसीदं तस्मिन्सीदतु योऽस्मान्द्वेष्टि ॥ 51 ॥

(104) ஶரீரம் யஜ்ஞஶமலம் குஸீதம் தஸ்மிந்ஸீதது யோऽஸ்மாந்த்வேஷ்டி ॥ 51 ॥

(102) हे ब्रह्मणस्पते ஹே ப்ரஹ்மணஸ்பதே=சாகை, உபசாகை இவைகளுடன் கூடின வேதங்களை பரிபாலனம் செய்கிறவரே, பரமாத்மாவே, தன்னை

सोमानं ஸோமாநம்=சோமலதையின் சாற்றை அபேக்ஷிக்கிறவனாகவும்

स्वरं ஸ்வரம்=சகல சாகைகளிலும் உதாத்தம் முதலிய ஸ்வரத்தை உச்சரிக்கிறவனுகவும்

कृणोहि க்ருணுஹி=செய்யும் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தால் ஸ்வராதிகளுடன் கூடினவேதங்களை அத்தியயனம் செய்து சோமாதியாகங்களைச் செய்கிறேன் என்பது கருத்து.

(103) औशिजं ஔஶிஜம்=உசிங் என்கிற தாயாரின் பிள்ளையாகவும்

कक्षीवन्तं கக்ஷீவந்தம் = கக்ஷி என்று பெயருள்ளவராகவுமிருக்கிற

यः யஃ=எந்த பரம ரிஷியோ அவர் என்னுடைய

(104) शरीरं ஶரீரம்=சரீரம்

यज्ञशयलं யஜ்ஞஶலம்=யஞ்ஞாதி சிரமத்தை சஹிக்கும்படி செய்யட்டும்.

यः யஃ=எவன்

अस्मान् அஸ்மாந்=எங்களை

द्वेष्टि த்வேஷ்டி=துவேஷிக்கிறுனே, அவன்

कुसीदं तस्मिन् குஸீதம் தஸ்மிந்=பாபிகளிருக்கிற நரகத்தில்

सीदतु ஸீதது=வெகுகால மிருக்கட்டும்,

(105) चरणं पवित्रं विततं पुराणं येन पूतस्तराति दुष्कृतानि ।

(105) சரணம்பவித்ரம்விததம்புராணம் யேந பூதஸ்தரதி துஷ்க்ருதாநி ।

(106) तेन पवित्रेण शुद्धेन पूता अति पाप्मानमरातिं तरेम ॥ 52 ॥

(106) தேநபவித்ரேண ஶுத்தேந பூதா அதி பாப்மாநமராதிம் தரேம ॥ 52 ॥

துடைஜலத்தில் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம், (வி - இல்லை) இந்தமந்திரத்தால் விஷ்ணுவின் பாதாரவிந்தம் துதிக்கப்படுகின்றது.

(105) चरणं சரணம்=எவருடைய பாதம்

पवित्रं பவித்ரம்=பரிசுத்தமோ

विततं விததம்=விஸ்தாரமானதோ, பூமி அந்தரிக்ஷசுவர்க்கங்களை அதிக்கிரமித்ததினுல் விஸ்தாரமோ

पुराण् புராணம்=புராதனமோ, விஷ்ணுபுராதனரானதால் அவயவமும் புராதனம்

येन யேந=எதினால்

पूत: பூத:=சுத்தமாக்கப்பட்ட மனிதன்

दुष्कृतानि துஷ்க்ருதாநி=கெட்டகாரியங்களை

तरति தரதி=தாண்டுகிறானோ

(106) तेन தேந=அந்த

पवित्रेण शुद्धेन பவித்ரேண ஶுத்தேந=பூஜ்ஜியமான, சுத்தமான விஷ்ணுபாதத்தால்

पूता: பூதா:=சுத்தாந்தக்கரணமுள்ளவர்களான நாங்கள்

अराति அராதிம்=நரகத்துக்கு ஹேதுவானதால் சத்துருவாக இருக்கிற

पाप्मानं பாப்மாநம்=பாபத்தை

अतितरेम அதிதரேம=அதிக்கிரமிக்கிறோம்.

பிராமணர்களின் காலை அலம்பும்போது இந்த மந்திரம் பிரயோகிக்கப்படுகிறது.

(107) सजोषा इन्द्र सगणो मरुद्भिः सोमं पिब वृत्रहञ्छूर विद्वान् ।

(107) ஸஜோஷா இந்த்ர ஸகணோ மருத்பி: ஸோமம்பிப வ்ருத்ரஹஞ்சூர வித்வாந் ।

(108) जहि शत्रूꣳरप मृधो नुदस्वाथाभयं कृणुहि विश्वतो नः ॥ 53 ॥

(108) ஜஹி ஶத்ரூꣳரப ம்ருதோ நுதஸ்வாதாபயம் க்ருணுஹி விஶ்வதோ ந: ॥ 53 ॥

(107) सजोषा: ஸஜோஷா:=சமானமான பிரீதியுள்ள

सगण: ஸகண:=தன்னுடைய கணங்களுடன் கூடின

विद्वान् வித்வாந்=சர்வஞ்ஞனை

वित्रहन् வ்ருத்ரஹந்=விருத்திரனைக்கொன்ற

शूर ஶூர=சூரனே

हे इन्द्र ஹே இந்த்ர=இந்திரனே

मरुद्भि: மருத்பி:=தேவதைகளுடன்

सोमं पिब ஸோமம்பிப=நாங்கள் செய்யும் யாகங்களுக்கு வந்திருந்து அக்கினியில் ஹோமம் செய்யப்படும் சோமத்தைப் பானம் செய்யும்

(108) शत्रून् ஶத்ரூந்=சத்துருக்களை

जहि ஜஹி=ஜயித்துவிடும்

अपनुदस्व அபநுதஸ்வ=நாசம் செய்யும்

अथ அத=பிறகு

नः நஃ=எங்களுக்கு

विश्वतः விஶ்வதஃ=எங்கும்

अभयं அபயம்=அபயத்தை

कृणुहि க்ருணுஹி=செய்யும் கொடும்.

(109) सुमित्रान आपओषधयः सन्तुदुर्मित्रास्तस्मै भूयासुर्यो अस्मान्द्वेष्टिं च वयं द्विष्मः ॥ 54 ॥ ஸுமித்ராந ஆப ஓஷதயஃ ஸந்து து³ர்மித்ரா ஸ்தஸ்மை பூ⁴யாஸுர்யோ ऽஸ்மாந்த்³வேஷ்டி யஞ்ச வயம் த்³விஷ்மஃ ॥ 54 ॥

நாபிவரையில் ஜலத்தில் நின்று சொல்லவேண்டிய மந்திரம்

नः நஃ=எங்களுக்கு

आप: ஆபஃ=ஜலங்களும்

ओषधय: ஓஷதயஃ=அவைகளினின்றும் உண்டாகும் நெல் முதலிய தானியங்களும்

सुमित्राः सन्तु ஸுமித்ராஃ ஸந்து=ஸ்நானபான போஜனாதிகளில் அனுகூலங்களாக இருக்கட்டும்

यः யஃ=எவன்

अस्मान्द्वेष्टि அஸ்மாந்த்³வேஷ்டி=எங்கள் விஷயத்தில் துவேஷம் செய்கிறானோ

यंच யஞ்ச=எவனை

वयं வயம்=நாங்கள்

द्विष्मः த்³விஷ்மஃ=துவேஷிக்கிறோமோ

तस्मै தஸ்மை=அப்படிப்பட்ட சத்துருவுக்கு

दुर्मित्राः து³ர்மித்ராஃ=சத்துருக்களான ஜ்வர அஜீர்ணாதிகள்

भूयासुः பூ⁴யாஸுஃ=விசேஷமாக உண்டாகட்டும். எங்களுக்கு சுகமும் சத்துருக்களுக்கு துக்கமும் அப் ஓஷதி தேவதைகள் கொடுக்கட்டும் என்பது கருத்து.

(110) आपो हि ष्ठा मयोभुवस्तान ऊर्जे दधातन ।

(110) ஆபோ ஹி ஷ்டா மயோபுவஸ்தா ந ஊர்ஜே ததா தந ।

(111) महे रणाय चक्षसे । மஹே ரணாய சக்ஷஸே ।

(112) यो वः शिवतमो रसस्तस्य भाजयतेह नः । யோ வ: ஶிவதமோ ரஸஸ்தஸ்ய பாஜயதேஹ ந: ।

(113) उशतीरिव मातरः । உஶதீரிவ மாதர: ।

(114) तस्मा अरं गमाम वो यस्य क्षयाय जिन्वथ । தஸ்மா அரம் கமாம வோ யஸ்ய க்ஷயாய ஜிந்வத ।

(115) आपो जनयथा च नः ॥ 55 ॥ ஆபோ ஜநயதா ச ந: ॥ 55 ॥

(110) हे आपः ஹே ஆப:=ஓ ஜலங்களே .
मयोभुवः மயோபுவ:=ஸ்நான பானாதிகளுக்குக் காரணமா யிருப்பதால் சுகத்தைக் கொடுக்கிறீர்களாயிருப்பதால்
ताः தா:=நீங்கள்
नः ந:=உங்களுடைய பக்தர்களான எங்களுக்கு
ऊर्जे ஊர்ஜே=கனத்தின் பொருட்டு
महे மஹே=மோக்ஷரூப பலத்தைக் கொடுப்பதால் மஹானையும்
रणाय ரணாய=ரமணீயமாயும் இருக்கிற
चक्षसे சக்ஷஸே=பரமாத்ம தர்சனத்தின்பொருட்டு
दधातन ததாதந=போஷியுங்கள்

(112) மேலும், ஜலங்களே
वः வ:=உங்களுடைய
यः शिवतमः ய: ஶிவதம:=மிகவும் சிலாக்கியமான யாதொரு
रसः ரஸ:=மாதுர்யமுண்டோ
तस्य தஸ்ய=அதை
इह இஹ=இந்த பூலோகத்திலிருக்கிற
नः ந:=எங்களை

भाजयथ ஹாஜயத=பஜிக்கட்டும் எப்படி ஜலமிருக்கிறதோ அப்படி உங்களுடைய ரஸமும் எங்களிடமிருக்கட்டும் என்பது கருத்து.

(113) उशती: உஶதீஃ=குழந்தையின் விர்த்தியை இச்சிக்கும் मातर: इव மாதரஃ இவ=தாயார்போலும். தாயார் தன் குழந்தை உத்தம்மான வெல்லம் முதலியதை அடையும்படிச் செய்கிறது போலும்.

(114) மேலும் ஜலங்களே
यस्य யஸ்ய=எந்த பாபத்தின்
क्षयाय க்ஷயாய=நாசத்தின் பொருட்டு
जिन्वथ ஜிந்வத=நீங்கள் பிரீதிபண்ணப் படுகிறீர்களோ
तस्मै தஸ்மை=அந்த பாப நாசத்தின் பொருட்டு
व: வஃ=உங்களை

अरंगमाम அரங்கமாம=அத்தியந்தம் சரணமடைகிறோம் பக்தர்களிடத்தில் பிரியமுள்ள நீங்களும் எங்களுடைய பாப நாசத்தின் பொருட்டு பிரயத்தினம் செய்யவேண்டும். இதற்காகவே உங்களை சரணமடைகிறோம்.

மேலும், आप: ஆபஃ=ஜலங்களே
न: நஃ=எங்களுக்கு

जनयथ ஜநயத=புத்திராதிகளை உண்டுபண்ணும் சாமர்த்தியங்களைக் கொடுங்கள்

(116) हिरण्यशृङ्गं वरुणं प्रपद्ये तीर्थं मे देहि याचितः ।

(116) ஹிரண்யஶ்ருங்கம் வருணம் ப்ரபத்யே தீர்த்தம் மே தேஹி யாசிதஃ ।

(117) यन्मया भुक्तमसाधूनां पापेभ्यश्च प्रतिग्रहः ॥ 56 ॥

(117) யந்மயா புக்தமஸாதூநாம் பாபேப்யஶ்ச ப்ரதிக்ரஹஃ ॥ 56 ॥

(118) यन्मे मनसा वाचा कर्मणा वा दुष्कृतं कृतम् ।

(118) யந்மே மநஸா வாசா கர்மணா வா துஷ்க்ருதம் க்ருதம்।

(119) तत्र इन्द्रो वरुणो बृहस्पतिः सविता च पुनन्तु पुनःपुनः ॥ 57 ॥

(119) தத்ர இந்த்³ரோ வருணோ ப்³ருஹஸ்பதி꞉ ஸவிதா ச புநந்து புந꞉புந꞉ ॥ 57 ॥

ஜலாதிபதி தேவதையின் பிரார்த்தனை

(116) हिरण्यशृंगं ஹிரண்யஶ்ருங்க³ம்=ஸ்வர்ணமய கிரீடத்தை உடைய

वरुणं வருணம்=ஜலாதிபதியான வருணனை

प्रपद्ये ப்ரபத்³யே=அடைகிறேன்

याचितः யாசித꞉=அப்படிப்பட்ட வருணன் என்னால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவனாய்

तीर्थं தீர்த²ம்=இறங்கு மிடத்தை

मेदेहि மே தே³ஹி=எனக்குக் கொடுக்கட்டும்.

(117) असाधूनां அஸாதூ⁴நாம்=பாபிகளின் கிரகத்தில்

मया மயா=என்னால்

यत् யத்=எது

भुक्तं பு⁴க்தம்=புசிக்கப்பட்டதோ

पापेभ्यः பாபேப்⁴ய꞉=பாபிகளிடமிருந்து

प्रतिग्रहः च ப்ரதிக்³ரஹ꞉ ச=எது கிரகிக்கப்பட்டதோ

(118) மானசிக, காயிக, வாசிக சம்பந்தமான

यद्दुष्कृतं யத்³து³ஷ்க்ருதம்=யாதொரு கெட்ட காரியம் செய்யப்பட்டதோ

मे மே=என்னுடைய

(911) तत् தத்=அதையெல்லாம்

इन्द्रः இந்த்³ர꞉=இந்திரன் முதலான தேவதைகள்

पुनन्तु புநந்து=சோதிக்கட்டும்

(120) नमोऽग्नयेऽप्सुमते नम इन्द्राय नमो वरुणाय नमो वारुण्यै नमोऽद्भ्यः ॥ 58 ॥

(120) நமோऽக்³நயேऽப்ஸுமதே நம இந்த்³ராய நமோ வருணாய நமோ வாருண்யை நமோऽத்³ப்⁴ய꞉ ॥ 58 ॥

ஜலத்திலிருக்கிற தேவதைகளுக்கு நமஸ்கார மந்திரம்

अप्सुमतये அப்ஸுமதயே=ஜலமுடைய அதாவது ஜலத்தில் மறைந்திருக்கிற

अग्नये அக்நயே=அக்கினிக்கு

नमः நம:=நமஸ்காரம். அப்படி இந்திரனுக்கும், வருணனுக்கும், வருணபத்நிக்கும், ஜலாபிமானி தேவதைகளுக்கும் நமஸ்காரம்.

(121) यदपां क्रूरं यदमेध्यं यदशान्तं तदपगच्छताम् ॥ 59 ॥

(121) யதபாம் க்ரூரம் யதமேத்யம் யதசாந்தம் ததபகச்சதாம் ॥ 59 ॥

ஸ்நானம் செய்கிற இடத்தில் கெட்ட ஜலம் போக்க மந்திரம்

अपां அபாம்=ஜலசம்பந்தமான

यत् क्रूरं யத் க்ரூரம்=மரணகாரணமான சுழல் முதலியதும்.

यत् अमेध्यं யத் அமேத்யம்=ஆபாசமும்

यत् अशान्तं யத் அசாந்தம்=வாதம் சிலேஷ்மம் முதலியவைகளைச் செய்யத்தக்கதும்

तत् தத்=இதெல்லாம்

अपगच्छताम् அபகச்சதாம்=நாம் முழுகுகிற இடத்திலிருந்தும் வெளியே போகட்டும்.

(122) अत्याशनादतीपानाद्यच्च उग्रात्प्रतिग्रहात् । அத்யாசநாததீபாநாத்யச்ச உக்ராத்ப்ரதிக்ரஹாத் ।

(123) तन्नो वरुणो राजापाणिना ह्यवमर्शतु ॥ 60 ॥

(123) தந்நோ வருணோ ராஜா பாணிநா ஹ்யவமர்சது ॥ 60 ॥

(124) सोऽहमपापो विरजो निर्मुक्तो मुक्तकिल्बिषः। ஸோऽஹமபாபோ விரஜோ நிர்முக்தோ முக்தகில்பிஷ: ।

(125) नाकस्य पृष्ठमारुह्य गच्छेद्ब्रह्म सलोकताम् ॥ 61 ॥

(125) நாகஸ்ய ப்ருஷ்டமாருஹ்ய கச்சேத் ப்ரஹ்ம ஸலோகதாம் ॥ 61 ॥

ஸ்நான மந்திரங்கள் இரண்டு.

(122) अत्याशनात् அத்யாஶநாத் = தேவ பிதுர் மனுஷ்யாதி யஞ்ஞமன்றியில் புஜித்ததிஞலும்

अतीपानात् அதீபாநாத் = தேவரிஷி பிதுர் தர்ப்பண மன்றியில் பானம் பண்ணினதிஞலும்

उग्रात्प्रतिग्रहात् உக்³ராத்ப்ரதிக்³ரஹாத் = சாஸ்திரத்தை அனுசரிக்காத புருஷனிடமிருந்து தனத்தை பிரதிக்கிரஹித்ததிஞலும்

(123) (यत् யத் = யாதொரு பாபம் சம்பவித்திருக்கிறதோ,

तत् தத் = அதையெல்லாம்

वरुणोराजा வருணோராஜா = ஜலஸ்வாமி யானவர்

पाणिना பாணிநா = தன்னுடைய கையால்

अवमर्शतु அவம்ருஶது = போக்கடிக்கட்டும்.

(124) सोऽहं ஸோஹம் = அப்படிப்பட்ட நான்

अपाप: அபாப: = பாப ரஹிதனும்

विरज: விரஜ: = இரஜோகுண மற்றவனும்

निर्मुक्त: நிர்முக்த: = சம்சார காரணமான இராக துவேஷாதிகளினின்றும் விடுபட்டவனும்

मुक्तकिल्बिष: முக்தகில்பி³ஷ: = ஆகையால் தான் அத்தியாசிறுதி பாபமற்றவனும்

नाकस्यपृष्ठे நாகஸ்யப்ருஷ்டே = ஸ்வர்க்கத்தின் மேல் பாகத்தில்

आरुह्य ஆருஹ்ய = ஏறி

ब्रह्मसलोकतां ப்³ரஹ்மஸலோகதாம் = ஹிரணிய கர்ப்பனுக்குச் சமானமான லோகத்தை

गच्छेत् க³ச்சே²த் = போவேன்.

(126) यश्चाप्सु वरुण: स पुनात्वघमर्षण: ॥ 62 ॥ யஶ்சாப்ஸு வருண: ஸ புனாத்வக⁴மர்ஷண: ॥ 62 ॥

अप्सु அப்ஸு = சமுத்திரம், நதீ, குளம், குட்டை, கிணறு முதலிய பலவித ஜலங்களில்

य: वरुण: ய: வருண: = எந்த வருணன் இருக்கிருனே

स: ஸ: = அவன்

अघमर्षण: அக⁴மர்ஷண: = மஹா பாதகத்தையும் நாசம் செய்கிறவனும், எங்களை

पुनातु புனாது = பரிசுத்தமாக்கட்டும்.

(127) इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रि स्तोमꣳ सचता परुष्णिया ।

(127) இமம் மே கங்கே யமுநே ஸரஸ்வதி ஶுதுத்ரி ஸ்தோமꣳ ஸசதா பருஷ்ணியா ।

(128) असिक्निया मरुद्वृधे वितस्तयाऽऽर्जीकीये शृणुह्या सुषोमया ॥ 63 ॥

(128) அஸிக்நியா மருத்வ்ருதே விதஸ்தயாऽऽர்ஜீகீயே ஶ்ருணுஹ்யா ஸுஷோமயா ॥ 63 ॥

தீர்த்தங்களான கங்கைமுதலிய நதிகளின் ஆவாஹன மந்திரம்

கங்கே, யமுனே, சரஸ்வதி, சதுத்திரியே, ஆர்ஜகீயே, மருத்விருதே, ஆகிய நதிகளே

इमं स्तोमं இமம் ஸ்தோமம் = இந்த ஸ்தோத்திரத்தை மருஷ்ணே, அஸிக்னீ, விதஸ்தா, சுஷோமா இந்த நதிகளுடன்

शृणुहि ஶ்ருணுஹி = தனித்தனியே கேளுங்கள்

आसचत ஆஸசத = கேட்டு, என்னை பரிசுத்த மாக்கும் பொருட்டும் நான் கேட்டதைக் கொடுக்கும் பொருட்டும் பிரகிருத ஸ்னான ஜலத்துக்கு வாருங்கள்.

இந்த பிரார்த்தனையின் கருத்து:—இதில் சொல்லிய நதிகளுக்கும் சொல்லாத நதிகளுக்கும் போக நான் அசமர்த்தனா யிருந்தாலும், நான் எந்த இடத்தில் இந்த மந்திரத்தைச்சொல்லி ஸ்னானஞ் செய்கிறேனோ அந்த இடத்துக்கு இவர்கள் வந்து, என்னுடைய பாபங்களைப் போக்கடித்து, நீ சுத்தனாய் விட்டாய், சஹ குடும்பமாய் போகங்களை புஜி, புண்ணிய லோகங்களை அடை என்பதாய் சொல்லட்டும் என்று பிரார்த்தனை.

(129) ऋतं च सत्यं चाभीद्धात्तपसोऽध्यजायत । ருதம் ச ஸத்யம் சாபீத்தாத் தபஸோऽத்யஜாயத ।

(130) ततो रात्रिरजायत ततः समुद्रो अर्णवः ॥ 64 ॥ ததோ ராத்ரிரஜாயத தத: ஸமுத்ரோ அர்ணவ: ॥ 64 ॥

(131) समुद्रादर्णवादधि संवत्सरो अजायत । ஸமுத்ராதர்ணவாததி ஸம்வத்ஸரோ அஜாயத।

(132) अहोरात्राणि विदधद्विश्वस्य मिषतो वशी ॥65॥ அஹோராத்ராணி விதயத்விச்வஸ்ய மிஷதோ வசீ॥ 65 ॥

(133) सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत् । ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத் ।

(134) दिवं च पृथिवीं चान्तरिक्ष मथो सुवः ॥ 66 ॥ திவம் ச ப்ருதிவீம் சாந்தரிக்ஷமதோ ஸுவ꞉ ॥ 66 ॥

ஜலத்தில் முழுகுகிறவன் பிராணாயாமம் செய்யும் பொருட்டு அகமர்ஷண சூக்தம் கூறப்படுகிறது.

(129) ऋतं ருதம்=மனதினால் சங்கற்பிக்கப்படும் சத்தியம் அல்லது, ஞானமுண்டாகும் வரையில் இருக்கும் பிருதிவீ முதலிய பஞ்ச பூதங்கள்

सत्यं ஸத்யம்=வாக்கினால்சொல்லப்படும் சத்தியம், அல்லது ஞானமுண்டாகும் வரையிலிருக்கும் பதினான்குலோகங்கள். இவை களெல்லாம் (ஞானத்துக்குப் பிறகு இவைகளெல்லாம் மித்தையாய் விடுகின்றன)

चच சச = இவைகளால் இவைகளிலிருக்கிற பிராணி களை அறியவும்

अभीद्धात् அபீத்தாத் = பரமாத்மாவினிடமிருந்து

तपसोऽधि தபஸோऽதி=சிருஷ்டிக்கவேண்டும் என்பதாய் பரியாலோசனை செய்ததின்பேரில்

अजायत அஜாயத=உண்டாயின.

(130) ततः ததஃ=ஸ்வ பிரகாச பரமாத்மாவி னின்றும் அல்ல து) பூதபவனை உற்பத்திக்குப் பிறகு

रात्रिः ராத்ரிஃ=பகலும் இரவும்

अजायत அஜாயத=உண்டாயின

ततः ததஃ=அந்த பரமேசுவரனிட மிருந்து; அல்லது இ ராத்திரிக்குப் பிறகு

समुद्रः ஸமுத்ரஃ=சமுத்திரம் உண்டாயிற்று,

अर्णवः அர்ணவஃ=ஜலமுள்ள குளம் கிணர் முதலியவைகள் உண்டாயின.

(131) समुद्रात् अर्णवात् अधि ஸமுத்ராத் அர்ணவாத் அதி=சமுத்திரம், அர்ணவம் இவைகளின் உற்பத்திக்குப் பிறகு

संवत्सरः ஸம்வத்ஸரஃ=சம்வத்ஸரம்

अजायत அஜாயத=உண்டாயிற்று

(132) சம்வத்ஸரம் எப்படிப்பட்டதெனின்

अहोरात्राणि विदधत् அஹோராத்ராணி விதயத்=நாழிகை முஹூர்த்தம் முதலியவைகளால் உண்டானது

मिषतः மிஷதஃ=நிமிஷம் செய்கிற

विश्वस्य விச்வஸ்ய=ஜகத்தை

वशी வசீ=ஸ்வாதீனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது

சம்வத்ஸர ஸ்வரூபமான காலமானது பரமாத்மாவினிடமிருந்துஉண்டாகிசராசர சகல ஜகத்தையும் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பது கருத்து. (வி) நிமேஷாதிகளைச் செய்யும் பரமாத்மா சகல பிரபஞ்சத்துக்கும் வசி அதாவது ஸ்வாமியாக இருக்கிறார்.

(133) धाता தாதா =பரமேசுவரன்

सूर्याचन्द्रमसौ ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ=சூரிய சந்திரனையும்

(134) दिवंच திவஞ்ச=ஸ்வர்க்கத்தையும்

पृथिवींच ப்ருதிவீஞ்ச=பிருதிவியையும்

अन्तरिक्षं அந்தரிக்ஷம்=அந்தரிக்ஷத்தையும்

सुवः ஸுவஃ=இவைகளிலுள்ள போக்கியங்களையும்

अथो அதோ=கீழ் லோகங்களையும்

यथापूर्वं अकल्पयत् யதாபூர்வமகல்பயத்= முந்தின கற்பத்தில் எது எது எந்த எந்த ரூபத்துடன் கூடியிருந்ததோ அதை அதை அனுசரித்து சங்கற்ப மாத்திரத்தால் சிருஷ்டித்தார்

च ச காரத்தால் சொல்லாததையும் சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

(135) यत्पृथिव्या ॰ रजः स्वमान्तरिक्षे विरोदसी । யத்ப்ருதிவ்யா ॰ ரஜஃ ஸ்வமாந்தரிக்ஷே விரோதஸீ ।

(136) इमा ॰स्तदापो वरुणः पुनात्वघ मर्षणः ॥ 67 ॥

(136) இமா ॰ஸ்ததாபோ வருணஃ புநாத்வகமர்ஷணஃ ॥67॥

(137) पुनन्तु वसवः पुनातु वरुणः पुनात्वघमर्षणः ।

(137) புநந்து வஸவ: புநாது வருண: புநாத்வ கமர்ஷண: ।

(138) एष भूतस्य मध्ये भुवनस्य गोप्ता ॥६८॥ ஏஷ பூதஸ்ய மத்யே புவநஸ்ய கோப்தா ॥ 68 ॥

(139) एष पुण्यकृतां लोकानेषमृत्यो र्हिरण्मयम् ।

(139) ஏஷ புண்யக்ருதாம் லோகாநேஷ ம்ருத்யோர்ஹிரண்மயம் ।

(140) द्यावापृथिव्यो र्हिरण्मयꣳ सꣳश्रितꣳ सुवः ।

(140) த்யாவா ப்ருதிவ்யோர் ஹிரண்மயꣳ ஸꣳஶ்ரிதꣳ ஸுவ: ॥

(141) स नः सुवः सꣳ शिशाधि ॥ ६९ ॥ ஸ ந: ஸுவ: ஸꣳஶிஶாதி ॥ 69 ॥

அகமர்ஷணம் சொன்னபிறகு அவகாஹ ஸ்நானத்திற்காக ரிக்குகள் மூன்று.

(135) पृथिव्यां ப்ருதிவ்யாம்=பிருதிவியில் (இதனால் பாதாள லோகத்தை அறியவேண்டியது)

नः ந:=எங்களுடைய

यत् रजः யத்ரஜ:=யாதொரு பாபமிருக்கிறதோ

अन्तरिक्षे அந்தரிக்ஷே=அந்தரிக்ஷத்தில்

विरोधसी விரோதஸீ=ஸ்வர்க்கம் பூமி இவைகளின் யாதொருபாபமிருக்கிறதோ

சகல லோகங்களிலும் ஜனிக்கிற எங்களுடைய எந்த பாபமிருக்கிறதோ அதை யெல்லாவற்றையும்

(136) इमान् இமாந்=அவைகளைச் செய்யும் எங்களையும்

आपः ஆப:=ஜலாதிபதியான

अघमर्षणः அகமர்ஷண:=பாபநாசகனான

वरुणः வருண:=வருணன்

पुनातु புநாது=சுத்தஞ் செய்யட்டும்.

பாபத்தைப் போக்கடித்து எங்களைச் சுத்தமாகச் செய்யட்டும்.

(137) वसवः வஸவ꞉=வசுக்கள்

पुनन्तु புநந்து=சுத்தமாக்கட்டும்

वरुण:पुनातु வருண꞉புநாது=முன்போலவே

(137) एष: ஏஷ꞉=இந்த வருணன்

भूतस्य பூதஸ்ய=சென்ற

भवनस्य பவநஸ்ய=பிராணிகளின்

गोप्ता கோப்தா=இரக்ஷகன், அப்படியே இனி வரும் பிராணிகளுக்கும் இரக்ஷகன்

(139) एष: ஏஷ꞉=இவன்

पुण्यकृतां புண்யக்ருதாம்=ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைச் செய்கிறவர்களை

लोकान् லோகாந்=லோகங்களை அடையும்படி செய்கிறான்

एष: ஏஷ꞉=இவன்

मृत्यो: ம்ருத்யோ꞉=சகல பிராணிகளையும் கொல்லும் யமனுடைய

हिरण्मयं ஹிரண்மயம்=ஹிரண்மயம் என்கிற லோகத்தை பாபிகள் அடையும்படிச் செய்கிறான்

(140) हिरण्मयं ஹிரண்மயம்=பிரம்மாண்ட ரூபமான

सुवः ஸுவ꞉=சுவர்க்கம் என்று சொல்லப்பட்டதானது

द्यावापृथिव्या: संश्रितः த்யாவாப்ருதிவ்யா꞉ ஸம்ஶ்ரித꞉ = த்யுலோக பூலோகங்களில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது

(141) स: ஸ꞉=அப்படிப்பட்ட நீர்

नः ந꞉=எங்களுக்கு

सुवः ஸுவ꞉=அப்படிப்பட்ட சுவர்க்க லோகத்தை

संशिशाधि ஸம்ஶிஶாதி=நன்றாக அனுக்கிரகம் செய்யும்.

(142) आर्द्रं ज्वलति ज्योतिरहमस्मि । ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி ஜ்யோதிரஹமஸ்மி ।

(143) ज्योतिर्ज्वलति ब्रह्माहमस्मि । ஜ்யோதிர்ஜ்வலதி ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி ।

(144) योऽहमस्मि ब्रह्माहमस्मि । யோஹமஸ்மி ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி ।

(145) अहमस्मि ब्रह्माहमस्मि । அஹமஸ்மி ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி ।

(146) अहमेवाहं मां जुहोमि स्वाहा ॥ 70 ॥ அஹமேவாஹம்மாம்ஜு-ஹோமி ஸ்வாஹா ॥ 70 ॥

ஸ்நானம் செய்த புருஷனுக்கு ஆசன மந்திரம்

(142) आर्द्रं ஆர்த்ரம்=ஜல ரூபமான சரம்

ज्वलति ஜ்வலதி=அதிஷ்டான சைதன்னியத்தால் ஜ்வலிக்கிறது, பிரகாசிக்கிறது.

ज्योतिः अहंअस्मि ஜ்யோதி: அஹம் அஸ்மி=அந்த அதிஷ்டான சைதன்னிய ரூபமே நான்

(143) எந்த ஜோதிஸ் பிரகாசிக்கிறதாகச் சொல்லப்பட்டதோ அந்த ஜொதிஸ் பிரம்மமே ஆகையால் நான் ஜோதிஸ் என்று சொல்லப்பட்டது

(144) यः अहं अस्मि ய: அஹம் அஸ்மி=முன் ஜீவனாக இருந்த நானே

अहं ब्रह्मअस्मि அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி=இப்போது பிரம்மமாக இருக்கிறேன்.

(144) வாஸ்தவத்தில் பிரம்மத்தினிடத்தில் என்னால் முன் அஞ்ஞானத்தால் ஜீவத்வம் ஆரோபிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அஞ்ஞானமானது விவேகத்தால் நிவிர்த்தியான வளவில் முன்னேயே யிருந்த பிரம்ம ஸ்வரூபம் இப்போது அனுபவிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. நூதனமாக பிரம்மத்வம் சித்திக்கவில்லை. ஆகையால்

(147) अहंएवअहं அஹம் ஏவ அஹம்=பிரம்மத்தை அறியாத சமயத்திலும் இருந்தவன் நானே, ஸ்திரீ, அக்கினி முதலியவைகளை பிரம்மம் போல் தியானம் செய் என்ற இடத்தில் பிரம்மம் ஔபசாரிகமாயிருப்பது போல், நானே பிரம்மம் என்ற இடத்தில் ஔபசாரம் ஏற்படவில்லை.

मां மாம்=அப்படிப்பட்ட ஜலரூபமான என்னை

जुहोमि ஜுஹோமி=உதராக்கினியில் போடுகிறேன்.

स्वाहा ஸ்வாஹா சப்தம் ஹவிஸ் கொடுப்பதைக் கூறுகிறது.

என்னுடைய தேகத்திலிருக்கிற தேவதைகளுக்கு ஜலரூபமான ஹவிஸ் கொடுக்கப்பட்டது என்பது கருத்து.

(147) अकार्यकार्यवकीर्णी स्तेनो भ्रूणहा गुरुतल्पगः ।

(147) அகார்யகார்யவகீர்ணீ ஸ்தேனோ ப்ரூணஹா குருதல்பக: ।

(148) वरुणोऽ पामघर्षण स्तस्मात्पापा त्प्रमुच्यते ॥ 71 ॥

(148) வருணோऽபாமகமர்ஷணஸ்தஸ்மாத்பாபாத்ப்ரமுச்ய தே ॥ 71 ॥

ஆசமனத்துக்குப் பிறகு மறுபடியும் ஸ்னானம் செய்வதில் மந்திரம்

(147) अकार्यकारी அகார்யகாரீ = சாஸ்திரத்தில் நிஷேதித்ததைச் செய்கிறவன்

अवकीर्णी அவகீர்ணீ = நிஷேதிக்கப்பட்ட ஸ்திரீயை அடைகிறவன்

स्तेनः ஸ்தேநः = பிராமண சுவர்ணத்தை அபஹரிக்கிறவன்

भ्रूणहा ப்ரூணஹா = வேத வேதாந்தங்களை அறிந்த பிராமணனையாவது, கர்ப்பத்தையாவது நாசம் செய்கிறவன்

गुरुतल्पगः குருதல்பகः = குருபத்நீ சம்பந்தம் செய்கிறவன்

(148) இப்படிப்பட்ட பாபத்தைச் செய்யும் என்னை

अघमर्षणः அகமர்ஷண: = பாப நாசகனான

अपां அபாம் = ஜலாதிபதியான

वरुणः வருண: = வருணன்

तस्मात् पापात् தஸ்மாத்பாபாத் = அந்த சமஸ்த பாபத்தினின்றும்

प्रमुच्यते ப்ரமுச்யதே = விடுவிப்பான்

(149) रजो भूमिस्त्वमा ँ रोदयस्व प्रवदन्ति धीराः ॥ 72 ॥

(149) ரஜோ பூமிஸ்த்வமாँரோதயஸ்வ ப்ரவதந்தி தீரா: ॥ 72 ॥

இரஹஸ்ய பாப நாசத்தின் பொருட்டு ஸ்னான மந்திரம் :— பரமாத்மாவே, நான்

रजोभूमिः ரஜோபூமி: = பாபத்துக்கு இருப்பிடமாயிருந்தாலும்

त्व (त्वं) த்வ (த்வம்) நீர்

मां மாம் = என்னை

(न) रोदयस्व (ந) ரோதயஸ்வ = அழும்படி செய்யவேண்டாம்

என் பாப பலத்தை நான் அனுபவிக்கும்படி செய்யாமல் அனுக்கிரகம்செய்யும்.

धीराः தீரா: = புத்திமான்கள்

प्रवदन्ति ப்ரவதந்தி = சொல்லுகிறார்கள்.

(150) आक्रान्त्समुद्रः प्रथमे विधर्मञ्जनयन्प्रजाभुवनस्य राजा ।

(150) ஆக்ராந்த்ஸமுத்ர: ப்ரதமே விதர்மஞ்ஜநயந்ப்ரஜா புவநஸ்ய ராஜா ।

(151) वृषा पवित्रे अधि सानो अव्ये बृहत्सोमो वावृधे सुवानइन्दुः॥ 73 ॥

(151) வ்ருஷா பவித்ரே அதி ஸாநோ அவ்யே ப்ருஹத்ஸோமோ வாவ்ருதே ஸுவாந இந்து: ॥ 73 ॥

ஸ்னாநத்துக்குப் பிறகு ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம்:—

भुवनस्यराजा புவநஸ்யராஜா=உலகங்களை பாலனம் செய்வதினால் அரசனான

वृषा வ்ருஷா=தன் பக்தர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுக்கிற

समुद्रः ஸமுத்ர:=சமுத்திரம் போல் கம்பீரமான

विधर्मन विதர்மந=பிராணிகளால் முந்தின கற்பத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட விவித கர்மங்கள் எந்த காலத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்ட

प्रथमे ப்ரதமே=சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில்

प्रजाजनयन् ப்ரஜாஜநயந்=பிரஜைகளை உண்டு பண்ணி

आक्रान् ஆக்ராந்=வியாபித்தார்.

(151) மேலும்

सानो ஸாநோ=(ஸாநௌ) பர்வதத்தின் பக்கம், பிரம்மத்தை அறிய யோக்கியமான தேசம் பர்வதமெனப்படும். அதன் அவயவமான ஹிருதய புண்டரீகம் (ஸாநு) அது

पवित्रे பவித்ரே=பவித்திரமாயிருக்கிறது பாஹ்யதேகாவயவங்கள்போல் எச்சல் முதலிய தோஷங்களால் பாதிக்கப்படாமல் சுத்தமாயிருக்கிறது.

अधि அதி=புருஷார்த்தத்துக்கு ஹேதுவான தியானத்துக்கு இடமாயிருப்பதால் மற்ற அவயவங்களைவிட சிரேஷ்டம்.

अव्ये அவ்யே=ஆகையால் தான், தியானம், செய்கிறவனை (அவனம்) பாலனம் செய்கிறபடியால் அவ்யம்.

सोमः ஸோம꞉=உமை என்பவள் ஹிமாசலத்தின் புத்திரியாகிய கௌரீ. இவள் பிரம்ம வித்தையின் அபிமானி; ஆகையால் உமை என்கிற பதம் பிரம்மவித்தையைக் கூறுகிறது. இந்த பிரம்மவித்தைக்கு விஷயமானவர் சோமன்: அவர் ஹிருதய புண்டரீகத்தில்

बृहत् ப்³ருஹத்=பெரிதாய்

वावृधे வாவ்ருதே⁴=விருத்தி அடைகிறார். முன் அவித்தையால் மூடப்பட்ட சங்கோசம் அடைந்து ஜீவனாக விளங்கி அந்த அவித்தை வித்தையால் நீக்கப்பட்டவுடன் பிரம்மத்வம் வெளிப்பட்டபடியால் பெரியதாக ஆனதுபோல் தோன்றுகின்றது என்பது கருத்து.

அந்த சோமன்

सुवानः ஸுவான꞉=ஜீவர்களின் தர்மாதர்மங்களைப் பிரேரணை செய்கிறவன்

इन्दुः இந்து³꞉=பலத்தைக் கொடுப்பதினால் சந்திரன் போல் சந்தோஷ ஹேது

முதலாவது அனுவாகம் முற்றிற்று.

கோவை:—

पुरस्ताद्यशो गुहासु मम चक्रतुण्डाय धीमहि तीक्ष्णदंष्ट्राय धीमहि परिप्रतिष्ठितं देशुयच्छतु धातनाद्भयोऽर्णवः सुवोराजैकंच ॥

புரஸ்தாத்³யஶோ குஹாஸு மம சக்ரதுண்டா³ய தீ⁴மஹி தீக்ஷ்ணத³ꣳஷ்ட்ராய தீ⁴மஹி பரிப்ரதிஷ்டி²தம் தே³ ஶுயச்ச²து ருதா⁴தநாத்³யோऽர்ணவ꞉ ஸுவோராஜை கஞ்ச ॥

रुद्रोरुद्रश्च दन्तिश्च नन्दिः षण्मुख एवच । गरुडाब्रह्मविष्णुश्च नारसिंहस्तथैव च । आदित्योऽग्निश्च दुर्गश्च क्रमेण द्वादशाम्भसि । मम व च मसुवे नावभा व कात्यायनाय ॥

[illegible] ।

[illegible] । [illegible]

[illegible] । [illegible]

[illegible] காத்யாயநாய ॥

2-வது அனுவாகம்

(1) जातवेदसे सुनवाम सोममरातीयतो निदहाति वेदः ।

(1) ஜாதவேத³ஸே ஸுநவாம ஸோமமராதீயதோ நித³ஹாதி வேத³: ।

(2) स नः पर्षदति दुर्गाणि विश्वा नावेव सिन्धुं दुरिताऽत्यग्निः ॥ 1॥

(2) ஸ ந: பர்ஷத³தி து³ர்கா³ணி விஶ்வா நாவேவ ஸிந்து⁴ம் து³ரிதா(அ)த்யக்³நி: ॥ 1 ॥

அனிஷ்ட பரிஹாரத்துக்காக ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள் முதலாவது:—

(1) जातवेदसे ஜாதவேத³ஸே=அறியவேண்டிய ஞானங்கள் எவனிடமிருந்து உண்டாகின்றனவோ அவன் ஜாதவேதா:=அப்படிப் பட்டவனே.

सोमं ஸோமம்=யாககாலத்தில் லதாஸ்வரூபமான சோமத்தை

सुनवाम ஸுநவாம=அபிஷேகம் செய்கிறவராக ஆகும்

वेदः வேத³:=ஸ்வயம் சர்வத்தையும் அறியும் அக்கினி

अरातीयतः அராதீயத:=எங்களிடத்தில் சத்துருபாவத்தை இச்சிக்கிறவர்களை

निदहाति நித³ஹாதி=சுத்தமாய் பஸ்மம் செய்யட்டும்.

(2) सः ஸ:=அந்த அக்கினி

नः ந:=எங்களுடைய

विश्वा விஶ்வா=சகலமான

दुर्गाणि து³ர்கா³ணி=ஆபத்துக்களையும்

अतिपर्षदत् அதிபர்ஷத³த்=விசேஷமாய் நாசம் செய்யட்டும்; மேலும் எப்படி உலகத்தில்

नावः நாவ:=படகுகளை

सिन्धुं ஸிந்து⁴ம்=சமுத்திரத்தை

इव இவ=படகுக்காரர்கள் எப்படி தாண்டும்படி செய்கிறார்களோ அப்படி

अग्निः அக்நி:=அக்கினியானவன்

दुरितानि துரிதாநி=பாபங்களை தாண்டும்படி செய்கிறான்.

(3) तामग्निवर्णां तपसा ज्वलन्तीं वैरोचनीं कर्मफलेषु जुष्टाम् ।

(3) தாமக்நிவர்ணாம் தபஸா ஜ்வலந்தீம் வைரோசநீம் கர்மபலேஷு ஜுஷ்டாம் ।

(4) दुर्गां देवीꣳ शरणमहं प्रपद्ये सुतरसि तरसे नमः ॥ 2 ॥

(4) துர்காம் தேவீꣳ சரணமஹம் ப்ரபத்யே ஸுதரஸி தரஸே நம: ॥ 2 ॥

2-வது மந்திரம்.

तां தாம்=மந்திர சாஸ்திரங்களில் பிரசித்தமான
आग्निवर्णां அக்நிவர்ணாம்=அக்கினியின் வர்ணமுள்ள
तपसा தபஸா=தன்னுடைய சந்தாபத்தால்
ज्वलन्तीं ஜ்வலந்தீம்=எங்களுடைய சத்துருக்களை நாசம் செய்கிற
वैरोचनीं வைரோசநீம்=ஸ்வயம் பிரகாசமான பரமாத்மாவால் பார்க்கப்படும்
कर्मफलेषु கர்மபலேஷு=ஸ்வர்க்க பசுபுத்திராதி நிமித்தமாக
जुष्टां ஜுஷ்டாம்=உபாசகர்களால் சேவிக்கப்படும் இருக்கிற
दुर्गां देवीं துர்காம்தேவீம்=துர்க்கா தேவியை
अहं शरणं प्रपद्ये அஹம்சரணம்ப்ரபத்யே=நான் சரணமடைகிறேன்.
हेसुतरसि ஹேஸுதரஸி=சம்சாரத்தைத் தாண்ட ஹேதுவான தேவியே
तरसे தரஸே=தாண்டும்படி செய்கிற உனக்கு
नमः நம:=நமஸ்காரம்.

(5) अग्ने त्वं पारया नव्यो अस्मान्त्स्वस्तिभिरति दुर्गाणि विश्वा ।

(5) அக்நே த்வம் பாரயா நவ்யோ அஸ்மாந்த்ஸ்வஸ்திபிரதி துர்காணி விஶ்வா ।

(5) पूश्च पृथ्वी बहुला न उर्वी भवा तोकाय तनयाय शंयोः ॥ 3 ॥

(6) பூஶ்ச ப்ருத்வீ பஹுலா ந உர்வீ பவா தோகாய தநயாய ஶம்யோ: ॥ 3 ॥

3-வது மந்திரம்

(5) हे अग्ने ஹே அக்நே=அக்கினியே
नव्यः நவ்ய:=ஸ்துதிக்கத் தக்கவனை
त्वं த்வம்=நீ
अस्मान् அஸ்மாந்=எங்களை
स्वस्तिभिः ஸ்வஸ்திபி:=க்ஷேமத்தைச் செய்யும்உபாயங்களால்
विश्वा दुर्गाणि விஶ்வா துர்காணி=சகல ஆபத்துக்களையும்
अति அதி=விசேஷமாய் தாண்டும்படிச் செய்து
पारय பாரய=சம்சாரத்தின் அக்கரைக்குக் கொண்டுபோ

(6) नः ந:=எங்களுக்கு உன் பிரசாதத்தால்
पूः च பூ:ச=வாசயோக்கியமான பட்டணமும்
पृथ्वी ப்ருத்வீ=விஸ்தாரமாயிருக்கட்டும்
उर्वी உர்வீ=சகலத்துக்கும் ஸ்தானமான பூமியும்
बहुला பஹுலா=விசாலமாகட்டும். நீயும்
तोकाय தோகாய=எங்கள் புத்திரனுக்கும்
तनयाय தநயாய=அவனுடைய புத்திரனுக்கும்
शंयोः भव ஶம்யோ:பவ=சுகம்கொடுக்கிறவனாக ஆகவேண்டும்.

(7) विश्वानि नो दुर्गहा जातवेदः सिन्धुं न नावा दुरिताऽतिपर्षि ।

(7) விஶ்வாநி நோ துர்கஹா ஜாதவேத: ஸிந்தும் ந நாவா துரிதாऽதிபர்ஷி ।

(8) अग्ने अत्रिवन्मनसा गृणानोऽस्माकं बोध्यविता तनूनाम् ॥ 4 ॥

(8) அக்நே அத்ரிவந்மநஸா க்ருணாநோऽஸ்மாகம் போத்யவிதா தநூநாம் ॥ 4 ॥

4-வது மந்திரம்.—

हे जातवेदः ஹே ஜாதவேதஃ=ஜாதவேதஸரே
दुर्गहा து³ர்க³ஹா=சகல ஆபத்துக்களையும் நாசம் செய்கி
றீர்

विश्वानि விஶ்வாநி=சகல
दुरिता து³ரிதா=பாபங்களை
नावा सिन्धुं न நாவாஸிந்து⁴ந=(1-வது மந்திரம் பார்க்க
नो நோ=எங்களை
अतिपर्षि அதிபர்ஷி=தாண்டும்படி செய்கிறீர்.
हे अग्ने ஹே அக்³நே=அக்கினியே
अत्रिवत् அத்ரிவத்=அத்திரி மஹர்ஷி எல்லாரும் சுகமாயிரு
க்கட்டும் என்று எப்படி மனதினுல் எப்போதும் பாவித்தாரோ
அப்படி நீரும்

मनसा गृणानो மநஸா க்³ருணாநோ=மனதினுல் பாவித்து
अस्माकं அஸ்மாகம்=எங்களுடைய
तनूनां தநூநாம்=சரீரங்களை
अविता அவிதா=இரக்ஷிக்கிறவராக ஆகி
बोधि போ³தி⁴=சாவதானமாகும்.

(9) पृतनाजितꣳसहमानमुग्रमग्निꣳहुवेम परमात्सधस्थात् ।

(9) ப்ருதநாஜிதꣳஸஹமாநமுக்³ரமக்³நிꣳஹுவேம பரமாத்ஸ
த⁴ஸ்தா²த் ।

(10) सनः पर्षदति दुर्गाणि विश्वा क्षामद्देवो अतिदुरिताऽत्यग्निः ॥ 5 ॥

(10) ஸ நஃ பர்ஷத³தி து³ர்கா³ணி விஶ்வா க்ஷாமத்³தே³வோ அதி
து³ரிதாऽத்யக்³நிஃ ॥ 5 ॥

5-வது மந்திரம்.—

(9) पृतनाजितं ப்ருதநாஜிதம்=பரசேனையை ஜயித்த
सहमानं ஸஹமாநம்=சத்துருக்களை அவமானம் செய்கிற
उग्रं உக்³ரம்=பயகாரணமான
अग्निं அக்³நிம்=அக்கினியை
परमात् பரமாத்=உத்கிருஷ்டமான
सधस्थात् ஸத⁴ஸ்தா²த்=தன்னுடைய சேவகர்களுடன்
हुवेम ஹுவேம=கூப்பிடுகிறோம்.

(10) सनः ஸந:=முன்போலவே ; மேலும்
अग्निः देवः அக்நிஃ தேவஃ=அக்கினி தேவதை
क्षामत् க்ஷாமத்=அபராதிகளான எங்களை க்ஷமித்து
अतिदुरिता அதிதுரிதா=பிரம்மஹத்தி முதலிய பெரும்பாபங்களை உல்லங்கனம் செய்து வைக்கட்டும்.

(11) प्रनोषि कमीड्यो अध्वरेषु सनाच्च होता नव्यश्चसत्सि ।

(11) ப்ரநோஷி கமீட்யோ அத்வரேஷு ஸநாச்ச ஹோதா நவ்யஶ்ச ஸத்ஸி ।

(12) त्वां चाग्ने तनुवं पिप्रय स्वास्मभ्यं च सौभगमायजस्व ॥ ६ ॥

(12) த்வாம் சாக்நே தநுவம் பிப்ரயஸ்வாஸ்மப்யம் ச ஸௌபகமாயஜஸ்வ ॥ 6 ॥

6-வது மந்திரம்.

(11) அக்கினியே, நீ
अध्वरेषु அத்வரேஷு=யாகங்களில்
ईड्यः ஈட்யஃ=ஸ்துதிக்கத் தக்கவனாய்
कं கம்=சுகத்தை
प्रनोषि ப்ரநோஷி=விஸ்தாரமாய் கொடுக்கிறாய்
सनाच्च ஸநாச்ச=கர்மபல தாதாவாயிருந்து
होता ஹோதா=ஹோமத்தைச் செய்து வைக்கிறாய்
नव्यः நவ்யஃ=ஸ்துதிக்கப்பட்டவனாக
सत्सि ஸத்ஸி=யாகஸ்தலத்தி லிருக்கிறாய் ஆகையால்,
(12) अग्ने அக்நே=அக்கினியே
स्वां ஸ்வாம்=ஸ்வகீயமான
तनुवं தநுவம்=சரீரத்தை
पिप्रयस्व பிப்ரயஸ்வ=பிரியமாக்கிக்கொள் அதினால்
अस्मभ्यंच அஸ்மப்யம்ச=எங்களுக்கும்
सौभगं ஸௌபகம்=சோபனம்
आयजस्व ஆயஜஸ்வ=விசேஷமாய் கொடும்.

(13) गोभिर्जुष्टमयुजो निषिक्तं तवेन्द्र विष्णो रनुसंचरेम ।

(13) கோபிர்ஜுஷ்டமயுஜோ நிஷிக்தம் தவேந்த்ர விஷ்ணோ ரநுஸஞ்சரேம ।

(14) नाकस्य पृष्ठमाभि संवसानो वैष्णवीं लोकइह मादयन्ताम् ॥ 7 ॥

(14) நாகஸ்ய ப்ருஷ்டமபி ஸம்வஸாநோ வைஷ்ணவீம் லோக இஹ மாதயந்தாம் ॥ 7 ॥

7-வது மந்திரம்.—

(வி—இல்லை)

(13) हेइन्द्र ஹே இந்த்ர=இந்திரனே, நாம்
तव தவ=உமக்கு
अनुसचेरम அநுஸஞ்சரேம=சேவகர்கள் போல் இருக்கிறோம்

நீர் எப்படிபட்டவர்.—

अयुजः அயுஜ:=பாபம், துக்கம், இவைகளின் சம்பந்தமற்றவராயும்

विष्णोः விஷ்ணோ:=சகல யாகங்களிலும் வியாபித்திருக்கிற

गोभिः जुष्टं கோபி: ஜுஷ்டம்=பசுக்களால் சேவிக்கப்படும் பொருட்டும்

निषिक्तं நிஷிக்தம்=அமிருத தாரைகளால் நனையும் பொருட்டும்.

(14) மேலும்

नाकस्य நாகஸ்ய=சுவர்க்கத்தின்
पृष्ठं ப்ருஷ்டம்=மேல்பாகத்தில்
अभि संवसानाः அபி ஸம்வஸாநா:=எங்கும் வசிக்கிற சகல தேவதைகளும்

इह लोके இஹ லோகே=இந்த லோகத்தில்
वैष्णवीं வைஷ்ணவீம்=விஷ்ணு சம்பந்தமான பக்தியைச் செய்யும் என்னை

मादयन्तां மாதயந்தாம்=இச்சித்ததைக்கொடுத்து சந்தோஷப்படுத்தட்டும்.

3 வது அநுவாகம்.

(1) भूरन्नमग्नये पृथिव्यै स्वाहा भुवोऽन्नं वायवेऽन्तरिक्षाय स्वाहा सुवरन्नमादित्याय दिवे स्वाहा भूर्भुवः सुवरन्नंचन्द्रमसे दिग्भ्यः स्वाहा नमोदेवेभ्यः स्वधा पितृभ्यो भूर्भुवः सुवरन्नमोम् ॥

(1) 𑌭𑍂𑌰𑌨𑍍𑌨𑌮𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌭𑍁𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌨𑍍𑌨𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍇 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌨𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑌨𑍍𑌨𑌮𑍋𑌮𑍍 ॥

இனி அன்னம் விசேஷமாய் அபேக்ஷிக்கிறவன் செய்யவேண்டிய ஹோமத்தின் மந்திரம் கூறப்படுகிறது.

(வி-இல்லை)

भूः भुवः सुवः 𑌭𑍂𑌃 𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑍁𑌵𑌃 பதங்கள் மூன்று லோகங்களின் அதிஷ்டான தேவதைகளைக் கூறுகின்றன.

भूः 𑌭𑍂𑌃=பிருதிவியின் அதிஷ்டான தேவதை எனக்கு அன்னத்தைக் கொடுக்கட்டும்

अन्नं 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂=அதற்காக சுரூபமான அன்னம்

स्वाहा 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾=என்றால் இந்த அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டதாக இருக்கட்டும். யாருக்கெனின்

अग्नये 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇=பிருதிவீ அதிஷ்டான தேவதைக்கும்

पृथिव्याः 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈=அக்கினி அதிஷ்டாதாவன தேவதைக்கும்

இப்படி பிரதான யாகத்தைச் செய்து முடிவில் கிழக்கு முகமாக நின்று

नमोदेवेभ्यः 𑌨𑌮𑍋𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 என்கிற மந்திரத்தால் தேவதைகளையும்,

தெற்கு முகமாக நின்று

स्वधा पितृभ्यः 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑍍𑌯𑌃=என்கிற மந்திரத்தால் பிதுர்க்களையும் நமஸ்கரிக்க வேண்டியது.

ஸ்வாஹா சப்தம் பிதுர்க்களுக்குப் பிரியமான நமஸ்காராதி உபசாரத்தைக் கூறுகிறது.

ओं 𑌓𑌮𑍍=இது அனுஞ்ஞையைக் காட்டுகிறது; நாம்யாசித்த அன்னத்தைக் கொடுத்தோம் என்பதை இந்த பதம் காட்டுகிறது.

4- அனுவாகம்.

(1) भूरग्नये पृथिव्यै स्वाहा भुवो वायवेऽन्तरिक्षाय स्वाहा सुवरादित्याय दिवे स्वाहा भूर्भुवः सुवश्चन्द्रमसे दिग्भ्यः स्वाहा नमो देवेभ्यः स्वधा पितृभ्यो भूर्भुवः सुवरग्न ओम् ॥

(1) 𑌭𑍂𑌰𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌭𑍁𑌵𑍋 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌸𑍁𑌵𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑍁𑌵𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍇 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌨𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌗𑍍𑌨 𑌓𑌮𑍍 ॥

இனி கேவல பாபக்ஷயார்த்த மந்திரங்கள் கூறப்படும். நெய் தான் ஹோமம் செய்யத்தக்கது. வேறு பதார்த்தம் சொல்லப்படவில்லை. வேறு பலன் சொல்லப்படாதபடியால் பாபக்ஷயமே பலன்.

அர்த்தம் முன்போலவே.

பூ: முதலியவைகள் இந்த ஆஹுதி திரவியத்தை ஸ்வீகரித்து எங்களுடைய பாபத்தை நிவிர்த்தி செய்யட்டும்.

हे अग्ने 𑌹𑍇 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍇 = அக்கினியே நீரும் நான் பிரார்த்தித்ததைக் கொடுக்க அங்கீகாரம் செய்யும்.

5-அனுவாகம்.

(1) भूरग्नये च पृथिव्यै च महते च स्वाहा भुवो वायवे चान्तरिक्षाय च महते च स्वाहा सुवरादित्याय च दिवे च महते च स्वाहा भूर्भुवः सुवश्चन्द्रमसे च नक्षत्रेभ्यश्च दिग्भ्यश्च महते च स्वाहा नमो देवेभ्यः स्वधा पितृभ्यो भूर्भुवः सुवर्महरोम् ॥

(1) அக்நயே ச ப்ருதிவ்யை ச மஹதே ச ஸ்வாஹா வா-
யவே சாந்தரிக்ஷாய ச மஹதே ச ஸ்வாஹா ஆதி-
த்யாய ச திவே ச மஹதே ச ஸ்வாஹா சந்த்ரமஸே ச
நக்ஷத்ரேப்யஶ்ச திக்ப்யஶ்ச மஹதே ச ஸ்வாஹா நமோ தேவேப்ய:
ஸ்வதா பித்ருப்யோ பூர்புவஸ்ஸுவர்மஹரோம் ॥

மஹத்வத்தை இச்சிக்கிறவனுக்கு ஹோம மந்திரம்:—

महते மஹதே = பூஜ்ஜியமான

च ச = அந்தந்த தேவதைகளின் சேவக தேவதைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

महरो மஹரோம் = பூஜையை அடைவேன். இதை எல்லாம் தேவதைகள் அங்கீகாரம் செய்யட்டும். மற்றது முன்போலவே.

(இது பிராயச்சித்த ஹோமத்தில் உபயோகப்படுகிறது.

6-வது அநுவாகம்.

(1) पाहि नो अग्न एनसे स्वाहा । பாஹி நோ அக்ந ஏநஸே ஸ்வாஹா ।

(2) पाहि नो विश्ववेदसे स्वाहा । பாஹி நோ விஶ்வவேதஸே ஸ்வாஹா ।

(3) यज्ञं पाहि विभावसो स्वाहा । யஜ்ஞம் பாஹி விபாவஸோ ஸ்வாஹா ।

(4) सर्वं पाहि शतक्रतो स्वाहा । ஸர்வம் பாஹி ஶதக்ரதோ ஸ்வாஹா ॥

முன் அநுவாகத்தில் பாபக்ஷயார்த்தங்களான சாதாரணஹோம மந்திரங்கள் கூறப்பட்டன. இப்போது முமுக்ஷுவின் பிரதிபந்தங்களை நிவிர்த்தி செய்து ஞானம் கொடுக்கும் பொருட்டு ஹோம மந்திரம் கூறப்படுகிறது.

(1) हे अग्ने ஹே அக்நே = அக்கினியே

नो நோ = எங்களை

एनसः ஏநஸ: = ஞானபிரதிபந்தமான பாபத்தினின்றும்

पाहि பாஹி = இரக்ஷி

स्वाहा ஸ்வாஹா=உனக்கு இந்த ஹோம திரவியம் இருக்கட்டும்.

(2) नो நோ=எங்களுக்கு

विश्ववेदसे விஶ்வவேதஸே=சகல தத்துவ ஞானமும் சித்திக்கும்பொருட்டு

पाहि பாஹி=அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களைச் சம்பாதித்துக் கொடுப்பது மூலமாக இரக்ஷி.

स्वाहा ஸ்வாஹா=அதற்கு உனக்கு இந்த ஹோமம்

विभावसो விபாவஸோ=விசேஷமான தேஜஸ்ஸையே தனமாக உடைய அக்கினியே

यज्ञं யஜ்ஞம்=தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற இச்சையுடன் எங்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட யஞ்ஞத்தை

पाहि பாஹி=நிர்விக்கினமாய் முடியும்படிச் செய்து பாலனம் செய்யும்

शतक्रतो ஶதக்ரதோ=நூறு யாகங்கள் என்னால் நிறைவேறுகின்றன. அப்படிப்பட்ட அக்கினியே

सर्वं ஸர்வம்=சமஸ்தான குருசாஸ்திராதி ஞான சாதனத்தை

पाहि பாஹி=கொடும்

(இது பாஹித்திரய உதக ஹோமத்தில் உபயோகப்படுகிறது.

7-வது அனுவாகம்.

(1) पाहिनो अग्नएकया । பாஹிநோ அக்ந ஏகயா ।

(2) पाह्युत द्वितीयया । பாஹ்யுத த்விதீயயா ।

(3) पाह्यूर्जं तृतीयया பாஹ்யூர்ஜம் த்ருதீயயா।

(4) पाहि गीर्भिश्चतसृभिर्वसो स्वाहा ॥ பாஹி கீர்பிஶ்சதஸ்ருபிர்வஸோ ஸ்வாஹா ॥

மறுபடியும் முன் சொன்ன பிரயோஜனத்துக்காகவே மந்திரம் கூறப்படுகிறது.

(1) हे अग्ने ஹே அக்நே=அக்கினியே

हे वसो ஹே வஸோ=ஜகத்து நிவாசம் செய்ய ஹேதுவாயிருக்கிறவனே, நீ

ऋचा ருசா=ஒரு ரிக்வேத வசனத்தால் அபிஷ்டுதனாக ஆகி எங்களை

पाहि பாஹி=இரக்ஷி

स्वाहा ஸ்வாஹா=அதற்காக இந்த நெய் உனக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது; இதை எங்கும் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

(2) उत உத=மேலும்

द्वितीयया த்விதீயயா=யஜுர்வேத வசனத்தால்

மற்றது முன்போலவே

(3) तृतीयया த்ருதீயயா=ஸாமவேத வசனத்தால்

ऊर्ज ஊர்ஜம்=அன்னத்தையும் அன்னரஸத்தையும்

மற்றது முன்போலவே

(4) ரிக்யஜுஸ்ஸாம அதர்வண மாகியநான்கு ரிக்குக்களாலும்

மற்றது முன்போலவே

(இதுவும் பாஹித்திரயோதக ஹோமத்தில் உபயோகப்படுகிறது.

8-வது அனுவாகம்.

(1) यश्छन्दसामृषभो विश्वरूपः छन्दोभ्यश्छन्दांस्याविवेश ।

(1) யஶ்ச²ந்த³ஸாம்ருஷபோ⁴ விஶ்வரூப꞉ ச²ந்தோ³ப்⁴யஶ்ச²ந்தா³ம்ஸ்யாவிவேஶ ।

(2) सचां शिक्यः पुरोवाचोपनिषदिन्द्रो ज्येष्ठ इन्द्रियाय ऋषिभ्यो नमो देवेभ्यः स्वधा पितृभ्यो भूर्भुवस्सुवश्छन्द ओम् ॥

(2) ஸசாம்ஶிக்ய꞉ புரோவாசோபநிஷதி³ந்த்³ரோ ஜ்யேஷ்ட² இந்த்³ரியாய ருஷிப்⁴யோ நமோ தே³வேப்⁴ய꞉ ஸ்வதா⁴ பித்ருப்⁴யோ பூ⁴ர்பு⁴வஸ்ஸுவஶ்ச²ந்த³ ஓம் ॥

இனி ஞானத்தைக் கொடுக்கும் சமஸ்த வேதாந்தத்தை அடைய இச்சிக்கிறவன் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம் கொடுக்கப்படும்.

(1) यः ய꞉=எந்த பிரணவம்

छन्दसां ச²ந்த³ஸாம்=வேதங்களுக்குள்

ऋषभः ருஷப⁴꞉=சிரேஷ்டமோ

विश्वरूपः விஶ்வரூப꞉=சர்வ ஜகத் ஸ்வரூபமோ இந்த சிரேஷ்டத்வமும் விசுவரூபத்வமும் சாம்ஹிதோபநிஷத்தில் (சிக்ஷாவல்லியில்) விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படிப்பட்ட பிரணவம்

छन्दोभ्यः ச²ந்தோ³ப்⁴ய꞉=வேதங்களினின்றும் உண்டாயிற்று. பிரஜாபதியினிடமிருந்து தோன்றிற்று என்பதுகருத்து.

छन्दांसि ச²ந்தா³ம்ஸி=அந்த பிரணவம் மறுபடியும் காயத்திரீ முதலியவைகளை

आविवेश ஆவிவேஶ=பிரவேசித்தது. மந்திரங்களில் பிரயோகம் செய்யத்தக்கது என்பது கருத்து.

सतां शिक्ष्यः ஸதாம்ஶிக்ஷ்ய꞉=கர்மானுஷ்டானம்செய்யும் சத்துக்களாலும், உபாசகர்களாலும் அடையத்தகுந்த

ज्येष्ठः ஜ்யேஷ்ட²꞉=காரணமாயிருப்பதால் சகலத்தைவிட முதலாவதான

इन्द्रः இந்த்³ர꞉=அந்த பிரணவத்தால் பிரதிபாத்தியமான பரமாத்மா

ऋषिभ्यः ருஷிப்⁴ய꞉=அந்தர்முகர்களான ஜிஞ்ஞாஸுக்களான ரிஷிகளுக்கு

इन्द्रियाय இந்த்³ரியாய=ஞானமுண்டாகும் பொருட்டு

उपनिषत्प्रोवाच உபநிஷத்ப்ரோவாச=சர்வ வேதாந்த சித்தாந்தமான பிரம்மவித்தையைச் சொன்னார்.

नमो देवेभ्यः पितृभ्यः நமோ தே³வேப்⁴ய꞉ பித்ருப்⁴ய꞉=ஆகையால் நான் அதின் பிரதிபந்த நிவாரணத்தின் பொருட்டு தேவதைகளுக்கும் பிதிர்களுக்கும் நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

भूः भुवः सुवः ओम् பூ⁴꞉ பு⁴வ꞉ ஸுவ꞉ ஓம்=மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள தேவதைகளை அடைந்திருக்கிறேன்.

(இது இன்ன கர்மத்தில் உபயோகப்படுகிறது என்பது தெரியவில்லை)

9-வது அனுவாகம்.

(1) नमो ब्रह्मणे धारणं मे अस्त्वनिराकरणं धारयिता भूयासं कर्णयोः श्रुतं मा च्योढ्वं ममामुष्य ओम् ॥

(1) நமோ ப்³ரஹ்மணே தா⁴ரணம் மே அஸ்த்வநிராகரணம் தா⁴ரயிதா பூ⁴யாஸம் கர்ணயோ꞉ ஶ்ருதம் மா ச்யோட்⁴வம் மமாமுஷ்ய ஓம் ।

கற்ற வேதம் மறக்காமலிருக்க ஜபமந்திரம்:—

ब्रह्मणे ப்ரஹ்மணே=ஜகத்காரண பிரம்மத்துக்கு

नमोऽस्तु நமோஸ்து=நமஸ்காரம்

धारणं मेऽस्तु தாரணம்மேஸ்து=உம்முடைய பிரசாதத்தால் என்னுடைய சித்தத்தில் கிரந்தம் அதின் அர்த்தம் இவைகளை தரிக்கும் சக்தி யிருக்கட்டும்

अनिराकरणं அநிராகரணம்=விஸ்மரணை உண்டாகாமலிருக்கும்படி

धारयिताभूयासं தாரயிதா பூயாஸம்=தரிக்கிறவனாக ஆக வேண்டும்.

अमुष्येत्थं அமுஷ்யேத்தம்=பிரார்த்திக்கிற

मम மம=என்னுடைய

कर्णयोः கர்ணயோ:=காதுகளால் எப்போதாவது ஏதாவது

श्रुतं ச்ருதம்=கேட்கப்பட்டிருந்தால் அதெல்லாம், தேவனே

माच्योढ्वं மாச்யோட்வம்=நாசமாகவேண்டாம்

ओं ஓம்=அப்போது நான் ஸ்திரமான தாரணையை அடைவேன்.

(இது உபயோகப்படும் பிரயோகம் தெரியவில்லை:)

10–வது அனுவாகம்.

(1) ऋतं तपः सत्यं तपः श्रुतं तपः शान्तं तपो दमस्तपः शमस्तपो दानं तपो यज्ञं तपो भूर्भुवः सुवर्ब्रह्मैतदुपास्यैतत्तपः ॥

(1) ருதம் தப: ஸத்யம் தப: ச்ருதம் தப: சாந்தம் தபோ தமஸ்தப: சமஸ்தபோ தானம் தபோ யஜ்ஞம் தபோ பூர்புவ: ஸுவர்ப்ரஹ்மைத துபாஸ்யைதத்தப: ॥

சித்தைகாக்கிரிய ரூபதபஸ்ஞானசாதனம். இந்ததபஸ் சுரௌத ஸ்மார்த்த சர்வ கர்ம ரூபமாயிருக்கிறது: அதின் ஸ்துதி அல்லது அப்படிப்பட்ட தபஸின் சித்தியின் பொருட்டு ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம்

ऋतं ருதம்=மனதினால் யதார்த்த வஸ்துவை சிந்தித்தல்

सत्यं ஸத்யம்=வாக்கினால் யதார்த்தத்தைச் சொல்லல்

श्रुतं ஶ்ருதம்=பூர்வ உத்திரமீமாம்சைகளின் அர்த்த விசாரம் செய்தல்

शान्तं ஶாந்தம்=இந்திரியங்களின் சாந்தி

दानं தானம்=ஸத்விஷயமாக தானம்

यज्ञः யஜ்ஞ:=அக்கினிஹோத்திராதி. இவையெல்லாம்

तप : தப:=தபஸ்

एतद्ब्रह्मोपास्व ஏதத் ப்ரஹ்மோபாஸ்வ=பூ: முதலிய லோகஸ்வரூபமாயும் விராட்டு தேகரூபமாயு மிருக்கிற பிரம்மத்தை உபாசி

तत्तप: தத் தப:=இந்த உபாசனை உத்தமமான தபஸ்.

(இது உபயோகப்படும் பிரயோகம் தெரியவில்லை.)

11-வது அனுவாகம்.

(1) यथावृक्षस्य संपुष्पितस्य दूराद्गन्धो वात्येवं पुण्यस्य कर्मणो दूराद्गन्धो वाति यथाऽसिधारां कर्तेऽवहितामवक्रामे यद्युवे युवे हवा विह्वयिष्यामि कत पतिष्यामीत्येव ममृताद्रात्मानं जुगुप्सेत् ॥

(1) யதா வ்ருக்ஷஸ்ய ஸம்புஷ்பிதஸ்ய தூராத் கந்தோ வாத்யேவம் புண்யஸ்ய கர்மணோ தூராத் கந்தோ வாதி யதாऽஸிதாராம் கர்தேऽவஹிதாமவக்ராமே யத்யுவே யுவே ஹவா விஹ்வயிஷ்யாமி கத பதிஷ்யாமீத்யேவ மம்ருதாத்ராத்மானம் ஜுகுப்ஸேத் ॥

விஹிதானுஷ்டான ரூபமான புண்ணியம் ஞானசாதனம். நிஷித்தானுஷ்டானமான பாபம் ஞானப் பிரதிபந்தம்:—

यथा யதா=எப்படி

संपुष्पितस्य ஸம்புஷ்பிதஸ்ய=செவ்வையாக மலர்ந்த பூக்களுள்ள

वृक्षस्य வ்ருக்ஷஸ்ய=தோட்டங்களிலிருக்கிற சம்பகை முதலி

गंधः கந்த:=வாசனை

दूरात्वाति தூராத்வாதி=தூரதேசத்தில் அடிக்கிறது.

एवं ஏவம் =இப்படியே

पुण्यस्यकर्मणः புண்யஸ்ய கர்மண:=ஜ்யோதிஷ்டோமாதி சத்கர்மங்களின் நல்ல கீர்த்தியானது வாசனைபோல் தூரதேசத்தில் பிரசரிக்கிறது. மானிடலோக மிருந்து சுவர்க்கலோகம் போகிறது.

ஆகையால் புண்ணியமே அனுஷ்டிக்கத்தக்கது.

அரசன் முதலானவர்களுக்கு வேடிக்கைக்காட்டும் பொருட்டு கிணற்றின் பேரில் கத்தி வைத்து அதன் பேரில் நிற்கிறவன் அஜாக்கிரதையால் உள்ளே விழுந்து விடுவான் என்கிற பயத்தால் அக்காரியத்தைச் செய்கிறதில்லை. இது போல மோக்ஷ இச்சையுள்ளவனும் மோக்ஷத்தை அடையும் பொருட்டு தன்னுடைய அந்தக்கரணத்தை ஸ்திரப்படுத்தி பாபத்தினின்றும் விலகவேண்டும். பஹிரங்கமாய் பாபம் செய்தால் உலகம் நிந்திக்கும். இரஹஸியமாய் செய்தால் நரகம் கிடைக்கும். ஆகையால் ஒரு விதத்திலும் பாபம் செய்யக் கூடாது.

12–வது அனுவாகம்.

(1) अणोरणीयान् महतो महीयानात्मा गुहायां निहितोऽस्य जन्तोः ।

(1) அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாநாத்மா குஹாயாம் நிஹிதோऽஸ்ய ஜந்தோ: ।

(2) तमक्रतुं पश्यति वीतशोको धातुः प्रसादान्महिमानमीशम् ॥ 1 ॥

(2) தமக்ரதும் பஶ்யதி வீதஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம் ॥ 1 ॥

புண்ணிய கர்மத்தைச் செய்வதினாலும் பாப கர்மத்தைச்செய்யாததினாலும்சுத்தாந்தக்கரணமடைந்த புருஷனுக்கு தத்துவத்தை உபதேசிக்கும்பொருட்டு இந்த அனுவாகம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

முதலாவது மந்திரம்:—

आत्मा ஆத்மா=சச்சிதாநந்த ஏகரஸமான பரமேசுவரன் சகலத்துக்கும் அதிஷ்டானமாக இருப்பதால் சகல ஜகத் ஸ்வரூபமாயிருந்து ஆத்ம சப்தத்தாற் கூறப்படுகிறார். ஆத்ம சப்தம் ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறது. மாயாகாரியமான லௌகிக வியவஹாரத்தால் சூட்சுமமாயிருக்கிற பரமாணு த்வயணுகங்கள் அணுசப்தத்தால் கூறப்படுகின்றன,

अणोः அணோ:=அப்படிப்பட்ட அணுவைவிட ஆத்மா

अणीयान् அணீயாந்=வெகு சூட்சுமமாயிருக்கிறது.

महतः महीयान् மஹத:மஹீயாந்=ஆகாசம், திக்கு முதலியவைகள் அளவில் அகப்படாததால் மஹத் என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளைவிட இந்த ஆத்மா பெரியதாயிருக்கிறது.

பரமாணுக்கள் நம்முடைய திருஷ்டிக்கு பிரத்தியக்ஷமாய் காணப்படாவிட்டாலும் யோகாப்பியாசிகளுக்குக் காணப்படலாம். அப்படிகூட ஆத்மா காணப்படாதது என்பதற்கு அணீயான் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகாசாதிகள் ஒரு பிரம்மாண்டத்திலிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட கோடி பிரம்மாண்டங்களுக்கும் அதிஷ்டானம் என்று சொல்லுவதற்காக மஹீயான் என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட பரமாத்மா

अस्य जन्तोः அஸ்ய ஜந்தோ:=இந்த தேவ மனுஷியாதி ரூபபிராணிகளின்

गुहायां निहितः குஹாயாம் நிஹித:=ஹிருதய புண்டரீகத்திலிருக்கிற புத்தியில் இருக்கிறார்; அதாவது வித்தையால் அடையப்படுகிறார் என்பது கருத்து. புத்தியிலிருக்கிறார் என்று அர்த்தமல்ல. ஏனெனின் புத்தி சர்வ ஜகத்துக்கும் ஆதாரமல்ல.

(2) तं தம்=அந்த

अक्रतुं அக்ரதும்= சங்கற்பமற்ற. ஸ்திரீ அன்னம் பானம் முதலியவைநல்லதாகத் தோன்றுவது ஜீவனுக்கே, ஈசுவரனுக்கல்ல ஏனெனின், சங்கற்பத்துக்குக் காரணமான அந்தக்கரணஉபாதி அவருக்கில்லை, அப்படி நிருபாதிகராயிருப்பதால்.

महिमानं மஹிமா நம்=மிகவும் மஹத்தாயிருக்கிற ईशं ஈஶம்=இசுவரனை वीतशोकः வீதஶோகஃ =சமதமாதிகளுடன் கூடினஜன்மமரணாதி சோகமற்றபுருஷன்

धातुःप्रसादात् தாதுஃப்ரஸாதாத்=ஜகத்தை தரிக்கும் பரமேசுவரனுடைய பிரசாதத்தால்

पश्यति பஶ்யதி=சாக்ஷாத் கரிக்கிறான்.

(இது கட உபநிஷத்தின் II-20-வது வாக்கியம்)

(3) सप्त प्राणाः प्रभवन्ति तस्मात्सप्तार्चिषः समिधः सप्त जिह्वाः ।

(3) ஸப்த ப்ராணாஃ ப்ரபவந்தி தஸ்மாத்ஸப்தார்சிஷஃ ஸமிதஃ ஸப்தஜிஹ்வாஃ ।

(4) सप्त इमे लोका येषु चरन्ति प्राणा गुहाशया निहिताः सप्तसप्त ॥ 2 ॥

(4) ஸப்த இமே லோகா யேஷு சரந்தி ப்ராணா குஹாஶயா நிஹிதாஃ ஸப்த ஸப்த ॥ 2 ॥

2-வது மந்திரம்.

சுத்தாந்தக் கரணமுள்ளவர்களால் அறியத் தக்கவரென்று எந்த பரமாத்மா சொல்லப்பட்டாரோ அவருக்கு ஜகத்காரணத்வமானது சாகாசந்திர நியாயப்படி சொல்லப்பட்டது.

तस्मात् தஸ்மாத்=அப்படிப்பட்ட மாயாசக்தியுடன்கூடிய பரமாத்மாவினிடமிருந்து

सप्तप्राणाः ஸப்தப்ராணாஃ=சிரசிலுள்ள ஏழு துவாரங்களிலிருக்கிறசக்ஷுஸ் முதலியபிராணன்கள்

प्रभवन्ति ப்ரபவந்தி=உண்டாகின்றன.

सप्तार्चिषः ஸப்தார்சிஷஃ=தங்கள்தங்கள் விஷயங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அவைகளின் சக்திகள்

सप्तसमिधः ஸப்தஸமிதஃ=அவைகளால் கிரகிக்கப்படும் ஏழு விஷயங்கள் அல்லது

सप्तजिह्वाः ஸப்தஜிஹ்வா꞉=ப்ரச்னோபநிஷத்திற் சொல்லியபடி அக்கினியின் ஏழுநாக்குகள் பரமேசுவரனிடமிருந்து உண்டாகின்றன

(2) येषु யேஷு=எந்த ஏழுலோகங்களில் தேவ மனுஷியாதி சரீரங்களிலிருக்கிற

प्राणाः ப்ராணா꞉=பிராணன்கள்

चरन्ति சரந்தி=சஞ்சரிக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்ட

इमे सप्तलोकाः இமே ஸப்தலோகா꞉= ஏழுலோகங்கள் பரமேசுவர னிடமிருந்து உண்டாயின.

(5) अतः समुद्रा गिरयश्च सर्वेऽस्मात्स्यन्दन्ते सिन्धवः सर्वरूपाः ।

(5) அத꞉ ஸமுத்ரா கிரயஶ்ச ஸர்வே(அ)ஸ்மாத்ஸ்யந்தந்தே ஸிந்தவ꞉ ஸர்வரூபா꞉ ।

(6) अतश्च विश्वा ओषधयो रसाश्च येनैषभूतैस्तिष्ठत्यन्तरात्मा ॥ 3 ॥

(6) அதஶ்ச விஶ்வா ஓஷதயோ ரஸாஶ்ச யேநைஷ பூதைஸ்திஷ்டத்யந்தராத்மா ॥ 3 ॥

गुहाशयात् குஹாஶயாத்=புத்தியாகிய குகையில் அறியப்படுவதால் குஹாசயமென்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவினின்று

सप्त सप्त ஸப்தஸப்த=எவ்வேழாக சொல்லப்பட்ட ரிஷிகள் சமுத்திரங்கள் முதலியவைகளெல்லாம் உண்டாகி

निहिताः நிஹிதா꞉=அந்த அந்த இடங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன

(இதுமுண்டக உபநிஷத்தின் II-I-9வது மந்திரம்)

3-வது-ரிக்கு.

समुद्राः ஸமுத்ரா꞉=க்ஷீரசமுத்திரம்முதலியசமுத்திரங்கள்

गिरयः கிரய꞉=மேருமுதலிய பர்வதங்கள்

सर्वे ஸர்வே=எல்லாம்

अतः அத꞉=பரமேசுவர னிடமிருந்து உண்டாகின்றன.

सर्वरूपाः ஸர்வரூபா:=கங்கை, கோதாவரீ முதலிய பல வித.

सिन्धवः ஸிந்தவ:=நதிகள்

अस्मात् அஸ்மாத்=பரமேசுவரனிடமிருந்துஉண்டானவைக ளாம்.

स्यन्दन्ते ஸ்யந்தந்தே= ஓடுகின்றன.

(6) विश्वाः விச்வா:= சமஸ்தமான.

ओषधयः ஓஷதய:= நெல்லிவைமுதலிய தானியங்களும்

रसाश्च ரஸாச்ச= மதுரம், புளிப்பு முதலிய இரஸங்களும்

अतः அத:= பரமேசுவரனிடமிருந்து உண்டாகின்றன.

एषः अन्तरात्मा ஏஷ: அந்தராத்மா= நான் என்கிற ஞானத் தால் அறியப்படும் அந்தராத்மா.

येनभूतः யேநபூத:= ஸ்தூலதேகத்துக்கும் சிதாத்மாவுக்கும் மத்தியிலிருக்கிற லிங்கதேகத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவனாய்

तिष्ठति திஷ்டதி= சரீரத்திலிருக்கிறான்.

(7) ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनामृषिर्विप्राणां महिषो मृगाणाम् ।

(7) ப்ரஹ்மா தேவாநாம் பதவீ: கவீநாம்ருஷிர்விப்ராணாம் மஹிஷோ ம்ருகாணாம் ।

(8) श्येनो गृध्राणाꣳस्वधितिर्वनानाꣳसोमः पवित्रमत्येति रेभन् ॥ 4 ॥

(8) ச்யேநோ க்ருத்ராணாꣳஸ்வதிதிர்வநாநாꣳஸோம: பவித்ரமத்யேதி ரேபந் ॥ 4 ॥

4-வது ரிக் :—

உள்ளும் வெளியிலுமிருக்கிற பிராணன், சமுத்திரம், நதீ, முதலியவைகளின் சிருஷ்டியைச் சொல்லி பரமேசுவரனுடைய உத்கிருஷ்ட சேதனஸ்தானங்களைச் சொல்லுகிறார்.

(7) देवानांब्रह्मा தேவாநாம் ப்ரஹ்மா=அக்கினி, இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்குள் சதுர்முகப் பிரம்மாவாக ஆகி பரமேசுவரன் அவர்களை நியமனம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்.

कवीनांपदवीः கவீநாவேஷவீ:= காவ்விய நாடகாதிகளைச் செய்தவர்களுக்குள் பதவீ:யாக ஆனர். அதாவது வியாகரணப் படி சரியான சப்தம் பதம் எனப்படும்; அதை அறிகிறவன் பதவீ: சப்தசாமர்த்தியத்தை அறியும் வியாச வால்மீக முதலான ரூப மாக பரமேசுவரன் இருக்கிறார் என்று அர்த்தம்.

विप्राणां விப்ராணாம்=வைதிக மார்க்கத்திலிருக்கிற பிராமணர்களுக்குள்

ऋषिः ருஷி:=அந்த அந்த கோத்திரப் பிரவர்த்தகரான வசிஷ்டாதி ரூபமாக இருக்கிறார் என்று அர்த்தம்.

मृगाणां ம்ருகாணாம்=நாற்கால் பிராணிகளுக்குள்

महिषः மஹிஷ:=விசேஷ சக்தியுள்ள எருமையாக ஆனார்

(8) गृध्राणां க்ருத்ராணாம்=சகல பக்ஷிகளுக்குள்

श्येनः ஶ்யேன:=ஸியேனனாக ஆனார்.

वनानां வநாநாம்=விருக்ஷங்களுக்குள்

स्वधितिः ஸ்வதிதி:=பிளக்க உபயோகமான கோடாலியானார்

सोमः ஸோம:=யாகத்துக்கு வேண்டிய சோமமாக ஆகி

रेभन् ரேபந்=மந்திர சப்தங்களுடன் கூடி

पवित्रं பவித்ரம்=சுத்தி காரணமான கங்கை ஜலம், தர்ப்பை, முதலிய திரவியங்களை யெல்லாம்

अत्येति அத்யேதி=அதிக்கிரமிக்கிறார்.

(9) अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीं प्रजां जनयन्तीं सरूपाम् ।

(9) அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம் பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம் ।

(10) अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः ॥ 5 ॥

(10) அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோऽநுஶேதே ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோऽந்ய: ॥ 5 ॥

வியவஹார தசையில் பரமேசுவரன் சதுர்முக பிரம்மா முதலான பேர்களிடத்தி லிருக்கிறார் என்று சொல்லி, மாயா சக்தியை க்கிளப்பி புருஷர்களுக்குள்ளிருக்கும் பத்தர்கள், முக்தர்கள் என்கிற வியவஸ்தையைச் சுருதி காட்டுகிறது.

अजां அஜாம்=உற்பத்தியற்ற மூலப்பிரகிருதி ரூபமான மாயை

एकां ஏகாம்=சகல ஜகத்துக்கும் காரணமாயிருப்பதால் ஒன்று

लोहितशुक्लकृष्णां லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம்=எப்போதும் பிருதிவீ அப்பு தேஜஸ் இவைகளை சிருஷ்டித்து அந்த ரூபமாக இருக்கிறது. இவைகளால் சத்வ ரஜஸ தமஸ் ஆகிய முக்குணங்களுள்ளது மாயை என்று அர்த்தம். அப்படிப்பட்ட மாயை

सरूपां ஸரூபாம்=குணத்திரயங்களுள்ள தேவ மனுஷிய பசு முதலிய

बहुप्रजां பஹுப்ரஜாம்=வெகுவித பிரஜைகளை

जनयन्तीं ஜநயந்தீம்=உண்டுபண்ணுகிறது. இந்த ஜீவர்கள் ஆசக்தர்கள், விரக்தர்கள் என இரண்டு விதம். இவர்களுக்குள்

एकः जीवः ஏக: ஜீவ:=ஆசக்தியுள்ள ஜீவன்

जुषमाणः अनुशेते ஜுஷமாண: அநுஶேதே=முன் சொன்ன மாயை பிரீதியுடன் அடைந்து அதை அனுசரித்தே பிரவிர்த்திக்கிறான்: விஷயங்களை அனுபவித்து விவேகமற்று, ஜன்ம மரண பிரவாஹத்தில் சஞ்சரிக்கிறான்

अन्यः अजः அந்ய: அஜ:=விரக்தனான ஜீவன்

भुक्तभोगां புக்தபோகாம்=புஜிக்கப்பட்ட ரூபங்களையுடைய

एनां ஏநாம்=இந்த மாயையை

जहाति ஜஹாதி=பரித்தியாகம் செய்கிறான். விரக்திக்கு முன் புஜிக்கப்பட்ட லோகங்களை யுடையவள் மாயை. இவளை தத்துவ ஞானத்தால் பாதிக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

(இது சுவேதாசுவதர உபநிஷத்தின் IV-5-வது மந்திரம்)

(11) हꣳसः शुचिषद्वसु रन्तरिक्ष सद्धोता वेदिष दतिथिर्दुरोणसत् ।

(11) ஹꣳஸ: ஶுசிஷத்வஸு ரந்தரிக்ஷஸத்தோதா வேதிஷததிதிர்துரோணஸத் ।

(12) नृषद्वरसदृतसद्व्योम सदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतंबृहत् ॥ 6 ॥

(12) ந்ருஷத்வரஸத்ருதஸத்வ்யோமஸதப்ஜா கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம்ப்ருஹத் ॥ 6 ॥

எவன் விவேகத்தால் மாயையை தியாகம் செய்கிறானோ அவனுக்கு சகல பிரபஞ்சமும் பிரம்ம ரூபமாக விளங்குகின்றது என்று இப்போது சுருதி சொல்லுகிறது. முதலில் ஜகத்ரூபம் கூறப்படுகிறது.

(11) हंसः ஹம்ஸ꞉=எப்போதும் போய்க்கொண்டிருக்கிற ஆதித்தியன்

शुचिषत् ஶுசிஷத்=சுத்த ஜோதிர்மய மண்டலத்திலிருக்கிறான்.

वसुः வஸு꞉=வாயு ரூபமாக

अन्तरिक्षसत् அந்தரிக்ஷஸத்=அந்தரிக்ஷத்திலிருக்கிறான்.

होता ஹோதா=ஹோமத்தை முடிக்கும் ஆஹவனீயாதி அக்கினி ரூபமாக

वेदिषत् வேதிஷத்=சோம யாகம் முதலியவைகளுக்கு அங்கமாகிய வேதியில் யாக பூமியிலிருக்கிறான்.

हंसातिथिः ஹம்ஸாதிதி꞉=அமாவாசியாதி திதிகளை அபேக்ஷிக்காமல் போஜனத்தின் பொருட்டு தன் தேசத்தைவிட்டு வேறு தேசத்திற்குப் போகிறவனாக

दुरोणसत् துரோணஸத்=பிறருடைய வீடுகளிலிருக்கிறான்

(12) नृषत् ந்ருஷத்=மனிதர்களுக்குள் கர்மாதிகாரியான ஜீவ ரூபமாக இருக்கிறான்

वरसत् வரஸத்=காசீ துவாரகை முதலிய ஸ்ரேஷ்டமான க்ஷேத்திரங்களில் பூஜிக்கத்தகுந்த தேவதை ரூபமாக இருக்கிறான்

ऋतसत् ருதஸத்=சத்தியமான வைதிக கர்மங்களில் பல ரூபமாக இருக்கிறான்.

व्योमसत् வ்யோமஸத்=ஆகாசத்தில் நக்ஷத்திராதி ரூபமாக இருக்கிறான்

अब्जाः அப்ஜா꞉=நதீ சமுத்திராதிகளினின்றும் சங்கம், முதலை முதலிய ரூபமாக இருக்கிறவைகள்

गोजाः கோஜா꞉=பசுக்களினின்றும் பால் முதலிய ரூபங்களாக உண்டாகிறவைகள்

ऋतजाः ருதஜா:=சத்திய வசனத்தினின்றும் கீர்த்திரூபமாக இருக்கிறவைகள்

अद्रिजाः அத்ரிஜா:=பர்வதங்களினின்றும் விருக்ஷாதி ரூபங்களாக உண்டாகிறவைகள். ஹம்சம் என்பது முதல் இதுவரையிலுள்ள யாதொரு ஜகத்துண்டோ அது

ऋतं ருதம்=சத்தியம்

बृहत् ப்ருஹத்=பிரம்மம்

அஞ்ஞானிதிருஷ்டிக்கு ஜகத் ரூபமாக விளங்குகிறதெல்லாம் ஞானி. திருஷ்டிக்கு பிரம்மமே என்று அர்த்தம். இது கடவல்லியின் V-2-வது மந்திரம்.

(13) घृतं मिमिक्षिरे घृतमस्य योनिर्घृते श्रितो घृतमुवस्य धाम ।

(13) க்ருதம் மிமிக்ஷிரெ க்ருதமஸ்ய யொநிர்க்ருதெ ஶ்ரிதொ க்ருதமுவஸ்ய தாம ।

(14) अनुष्वधमावह मादयस्व स्वाहाकृतं वृषभवक्षि हव्यम् ॥ 7 ॥

(14) அநுஷ்வதமாவஹ மாதயஸ்வ ஸ்வாஹாக்ருதம் வ்ருஷபவக்ஷி ஹவ்யம் ॥ 7 ॥

யோக்கிய வஸ்துக்கள் அநுகூலமாக இருக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து, ஞானசாதனமான யாகாதி கர்மத்துக்கு ஹேதுவான அக்கினி அநுகூலமாக இருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தனையை ரிக்கு விதிக்கிறது.

(13) घृतं க்ருதம்=யாகம் செய்கிறவர்கள் ஆஹவனீயாதி அக்கினியில் நெய்யை முன்

मिमिक्षिरे மிமிக்ஷிரெ=போட்டார்கள்

घृतं க்ருதம்=அந்த நெய்

अस्य அஸ்ய=இந்த அக்கினிக்கு

योनिः யொநி:-உற்பத்திக் காரணம். நெய்யால் ஜ்வாலை அபிவிர்த்தியாகிறதைக் கண்டிருக்கிறோம்.

घृते श्रितः க்ருதெஶ்ரித:=ஆகையால் இந்த அக்கினி நெய்யை ஆசிரயித்திருக்கிறது.

घृतमु க்ருதமு=நெய்யே

अस्य धाम அஸ்ய தாம=இந்த அக்கினிக்கு இருப்பிடம். தேஜஸ்ஸுக்குக் காரணம்

(14) அக்கினியே

अनुष्वधं அநுஷ்வதம்=எங்களுடைய ஹவிஸ்ஸை அனுசரித்து தேவதைகளை

आवह ஆவஹ=கொண்டுவா

मादयस्व மாதயஸ்வ=கொண்டுவந்து சந்தோஷப்பட்டவர்களாக ஆக்கு.

हव्यवृषभ ஹவ்யவ்ருஷப=சிரேஷ்டனே

स्वाहाकृतं ஸ்வாஹாக்ருதம் = ஸ்வாஹாகாரமாக எங்களால் கொடுக்கப்பட்ட

हव्यं ஹவ்யம்=ஹவிஸ்ஸை

वक्षि வக்ஷி=தேவதைகளுக்குக் கொண்டுபோ.

(15) समुद्रादूर्मिर्मधुमाँ उदारदुपांशुना सममृतत्वमानट् ।

(15) ஸமுத்ராதூர்மிர்மதுமாँ உதாரதுபாம்ஶுநா ஸமம்ருதத்வமாநட் ।

(16) घृतस्यनामगुह्यं यदस्तिजिह्वा देवानाममृतस्य नाभिः ॥ 8 ॥

(16) க்ருதஸ்யநாம குஹ்யம் யதஸ்தி ஜிஹ்வா தேவாநாமம்ருதஸ்ய நாபி: ॥ 8 ॥

समुद्रात् ஸமுத்ராத்=ஸமுத்திரம்போல் மிகவும் பெரியதான பரமாத்மாவினிடமிருந்து

ऊर्मिः ஊர்மி:=அலைபோன்ற ஜடப்பிரபஞ்சம்

मधुमान् மதுமாந் = யோக்கியமாயிருப்பதால் மாதுர்யத்துடன் கூடினதாக

उदारत् உதாரத்=உண்டாயிற்று

எப்படி பிரபஞ்சத்தில் சமுத்திரத்தினின்றும் அலைகள் உண்டாகின்றனவோ

அப்படி சித் ஏகரஸமான பரமாத்மாவிடமிருந்து ஜடமான போக்கியங்கள் உண்டாயின.

घृतस्य வ்ருதஸ்ய=ஸ்வப்பிரகாசமான பிரம்மத்தின்
यत्नाम யந்நாம=எந்த, பிராணவ ரூபம்
गुह्यं अस्ति குஹ்யமஸ்தி=சகல வேதங்களிலிருக்கிறதோ
उपां शुना உபாம்ஶுநா=தியான காலத்தில் மெள்ள உச்சரிக்கப்படும் அந்த பிராணவ ரூபத்தால்

अमृतत्वं அம்ருதத்வம்=உற்பத்தி விநாசங்களற்ற பிரம்ம தத்துவத்தை

समानट् ஸமாநட்=நன்முக அடைகிறன்.

देवानां जिह्वा தேவாநாம்ஜிஹ்வா=அந்த பிராணமென்பது தியான பராளான தேவதைகளால் நிரந்தரம் உச்சரிக்கப் பட்டநாக்குப்போல் எப்போதும் முகத்தில் இருக்கிறது. மேலும், இந்தபிரணவரூபம்

अमृतस्य அம்ருதஸ்ய=நாசமற்ற மோக்ஷத்தின்
नाभिः நாபி:=இரதசக்கிரத்தின்குடம்போல்ஆசிரயமாயிருக்கிறது. இதனுல் முக்தி ரூபபலன் கிடைக்கிறது. இந்த ரிக்கில் பிரணவம் மோக்ஷ சாதகம் என்று சொல்லப்பட்டது.

(17) वयं नाम प्रब्रवामा घृतेनास्मिन्यज्ञे धारयामानमोभिः ।

(17) வயம் நாம ப்ரப்ரவாமா வ்ருதேநாஸ்மிந்யஜ்ஞே தாரயாமநமோபி: ।

(18) उप ब्रह्मा शृणवच्छस्यमानं चतुः शृङ्गोऽवमीद्गौर एतत् ॥ 9 ॥

(18) உப ப்ரஹ்மா ஶ்ருணவச்சஸ்யமானம் சது: ஶ்ருங்கோऽவமீத் கௌர ஏதத் ॥ 9 ॥

(17) वयं வயம்=ஞானர்த்திகளான நாங்கள்
अस्मिन् यज्ञे அஸ்மிந்யஜ்ஞே=ஞானயாகத்தில்
घृतेन வ்ருதேந=ஸ்வப்பிரகாசமான பிரம்மத்தை
नामप्रभवाम நாமப்ரபவாம=எப்போதும் உச்சரிக்கிறேம்
नमोभिः நமோபி:=நமஸ்காரங்களுடன் கூடின நாங்கள் சித்தத்தில் பிரம்ம தத்துவத்தை எப்போதும்
धारयामः தாரயாம:=தரிக்கிறேம்

ஞானம் யஞ்ஞம் என்று பகவான் கீதையில் சொல்லி யிருக்கிறார்.

(18) शस्यमानं ஶஸ்யமாநம்=எங்களால் பிரணவத்தால் ஸ்துதிக்கப்படும்

उपशृण्वत् உபஶ்ருண்வத்=பக்கத்திலிருக்கிறவேதவேத்தாக்களால் கேட்கப்படும்

एतत्ब्रह्म ஏதத்ப்ரஹ்ம=இந்த பிரம்ம தத்துவம்

चतु:शृङ्गः சதுஶ்ஶ்ருங்கஃ=அகார, உகரா, மகார, நாத, ஆகிய நான்கு கொம்புகளுள்ள

गौर: கௌரஃ=வெண்மையான பிரணவமென்ற ரிஷபம்

अवमीत् அவமீத்=பிரம்ம தத்துவத்தை அடைகிறோம்.

காமமற்றவர்களால் உச்சரிக்கப்படுவதால் பிரணவம் வெண்மை.

(19) चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्यपादाद्वेशीर्षे सप्तहस्तासो अस्य ।

(19) சத்வாரி ஶ்ருங்கா த்ரயோ அஸ்ய பாதா த்வே ஶீர்ஷே ஸப்த ஹஸ்தாஸோ அஸ்ய ।

(20) त्रिधाबद्धो वृषभो रोरवीति महो देवो मर्त्या ऽआविवेश ॥

(20) த்ரிதா பத்தோ வ்ருஷபோ ரோரவீதி மஹோ தேவோ மர்த்யா ஆவிவேஶ ॥ 10 ॥

(19) शृङ्गाः ஶ்ருங்காஃ=பிரணவத்தின் அகராதி சிருங்கங்கள்

चत्वारि சத்வாரி=நான்கு

अस्य அஸ்ய-பிரணவத்தால் பிரதிபாத்தியமாகையால் பிரணவரூபமான பிரம்மத்திற்கு

त्रय:पादा: த்ரயஃபாதாஃ=பாதங்கள் மூன்று. எவைகளால் பிரம்ம தத்துவம் அடையப்படுகிறதோ அவைகள் பாதங்கள் அவைகள் (1) விசுவ தைஜஸ பிராஞ்ஞர்களான அத்தியாத்மங்கள் (2) விராட், ஹிரணிய கர்ப்ப, அவ்வியாகிருதங்களான அதி தெய்வங்கள்

द्वेशीर्षे த்வேஶீர்ஷே=பிரதான அங்கம் போன்ற சித் அசித் ரூப இரண்டு சக்திகள்

अस्य அஸ்ய=இந்த பிரம்மத்துக்கு

सप्तहस्तासो ஸப்தஹஸ்தாஸோ=பூ: முதலிய ஏழு லோகங்கள் கைகள்போலிருக்கின்றன

(20) त्रिधाबद्ध: த்ரிதாபத்தஃ=அகார உகார மகாரங்களில் விசுவதைஜஸபிராஞ்ஞங்களாலும் விராட் ஹிரணியகர்ப்ப அவ்வியாகிருதங்களாலும் மூன்று விதமாக சம்பந்தப் பட்டிருக்கிற.

वृषभः வ்ருஷபஃ=பிரணவம்
महः மஹஃ = தேஜோ ரூப பிரம்ம தத்துவத்தை
रोरवीति ரோரவீதி=விசேஷமாக பாதிக்கிறது. அதுவே ஸ்பஷ்டமாக்கப்படுகிறது. எப்படியெனின்.
देवः தேவஃ=பரமேசுவரன்
मर्त्यान् மர்த்யாந்=மனுஷிய தேகங்களை
आविवेश ஆவிவேஶ=பிரவேசித்திருக்கிறார்.
(இது ஔபாசன கர்மத்தில் உபயோகப்படுகிறது)

(21) त्रिधा हितं पणिभिर्गुह्यमानं गवि देवासो घृतमन्वविन्दन् ।

(21) த்ரிதா ஹிதம் பணிபிர் குஹ்யமானம் கவி தேவாஸோ க்ருதமன்வவிந்தன் ।

(22) इन्द्र एकꣳ सूर्य एकं जजान वेनादेकꣳ स्वधयानिष्टतक्षुः ॥ 11 ॥

(22) இந்த்ர ஏகꣳ ஸூர்ய ஏகம் ஜஜான வேனாதேகꣳ ஸ்வதயா நிஷ்டதக்ஷுஃ ॥ 11 ॥

(21) त्रिधाहितं த்ரிதாஹிதம்=சரீரத்தில் விசுவ தைஜஸ ப்ராஞ்ஞ என்கிற மூன்று பிரகாரமாயும், பிரம்மாண்டத்தில் விராட் ஹிரணியகர்ப்ப அவ்வியாகிருத என்கிற மூன்று பிரகாரமாயும் இருக்கிற
पणिभिःगुह्यमानं பணிபிஃ குஹ்யமானம்=உபதேசிக்கும் ஆசாரியர்களால் பரம இரஹஸியமாக வைத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற
घृतं க்ருதம்=ஸ்வப்பிரகாசமான பிரம்ம தத்துவத்தை
देवासो தேவாஸோ=தேவதைகள்போல் சாத்விகர்களான அந்தர்முக புருஷர்கள்
गवि கவி=வாக்கில், தத்துவமஸ்யாதி வேத ரூபத்திலேயே
अन्वविदन् அந்வவிந்தந் = அடைந்தார்கள்.
(22) इन्द्रः இந்த்ரஃ=பரம ஐசுவரியமுள்ள விராட் புருஷன்
एकं ஏகம்=ஜாகரண ரூபத்தை
जजान ஜஜான=உண்டு பண்ணினான்,
सूर्यः ஸூர்யஃ=தேஜஸ்வியான ஹிரணியகர்ப்பன்
एकं ஏகம்=ஸ்வப்ந ரூபத்தை உண்டு பண்ணினார்
वेनात् வேனாத்=யாதொரு துக்கமு மில்லாதபடியால் சிறந்ததாயிருக்கிற அவ்வியாகிருதத்தினின்றும்
एकं ஏகம்=சுஷுப்தி ரூபம் உண்டாயிற்று.

स्वया ஸ்வயா=தன்னிடத்திலேயே வேறு ஆதாரமன்றியில் இருப்பதால் பிரம்மமாகிறசித் ஸ்பாவமாகச்சொல்லப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட பிரம்மரூபத்துடன் கூடின முன் சொல்லப்பட்ட இந்திர, சூரிய, வேன இவர்கள்

निष्टतक्षुः நிஷ்டதக்ஷு:=ஜாகராணுதி உண்டுபண்ணினார்கள். இந்த இரண்டு இரிக்குக்களாலும் பிராணவமும் அதனால் கூறப்பட்ட அர்த்தமும் விவரிக்கப்பட்டன.

(23) यो देवानां प्रथमं पुरस्ताद्विश्वाधियो रुद्रो महर्षिः ।

(23) யோ தேவாநாம் ப்ரதமம் புரஸ்தாத்விஸ்வாதியோ ருத்ரோ மஹர்ஷி: ।

(24) हिरण्यगर्भं पश्यत जायमानं स नो देवः शुभयास्मृत्या संयुनक्तु ॥ 12 ॥

(24) ஹிரண்யகர்ப்பம் பஸ்யத ஜாயமாநம் ஸநோதேவ: ஶுபயாஸ்ம்ருத்யா ஸம்யுநக்து ॥ 12 ॥

विश्वाधियः விஸ்வாதிய:=ஜகத்துக்குக் காரணமாக இருப்பதால் அதைவிட பெரியவர்

रुद्रः ருத்ர:=ரௌத்ரப் பிரதிபாத்தியமானவர்

महर्षिः மஹர்ஷி:=இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவைகளைப் பார்க்கிறவர்களுக்குள் பெரியவர்; இப்படிப்பட்ட

यः ய:=எந்த தேவதை

देवानां प्रथमं தேவாநாம்ப்ரதமம்=அக்கினி இந்திரன் முதலானவர்களுக்குள் ஆதியாயும்

पुरस्तात् புரஸ்தாத்=அக்கினி முதலானவர்களுக்கு முன் உண்டானவராயுமிருக்கிற

हिरण्यगर्भं ஹிரண்யகர்ப்பம்=ஹிரணியகர்ப்பரை

पश्यति பஸ்யதி=சாக்ஷாத்கரிக்கிறாரோ

स देवः ஸ:தேவ:=அப்படிப்பட்ட பரமேசுவரன்

नः ந:=எங்களை

शुभयास्मृत्या ஶுபயாஸ்ம்ருத்யா=சர்வ சம்சாரத்தையும் நிவிர்த்திப்பதால் மங்களகரமான பிரம்மதத்துவத்தின் அனுஸ்மரணையுடன்

संयुनक्तु ஸம்யுநக்து=கூடினவர்களாகச் செய்யட்டும்

இந்த மந்திரத்தை பிரம்ம வித்தையை அடையும் பொருட்டு ஜபிக்கவேண்டியது என்று தெரியவருகிறது.

(இது சுவேதாசுவதர உபநிஷத்தின் IV-12-வது மந்திரம்.)

(இது பூஜாவிதியில் உபயோகப்படுகிறது.)

(25) यस्मात्परं नापरमस्ति किंचिद्यस्मान्नाणीयो न ज्यायोऽस्ति कश्चित् ।

(25) யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோ஽ஸ்தி கஶ்சித் ।

(26) वृक्ष इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम् ।

(26) வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் ॥ 13 ॥

முந்தின மந்திரத்தில் நல்ல ஸ்மரணையுடன் கூடினவர்களாகச் செய்யட்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படி ஸ்மரிக்கவேண்டிய தத்துவத்தைச் சொல்லுகிறார்.

(25) यस्मात् யஸ்மாத்=எந்த பிரம்ம தத்துவத்தைவிட வேறாக
परं பரம்=உத்கிருஷ்டமானதாகவாவது
अपरं அபரம்=நிகிருஷ்டமானதாகவாவது
किंचित् கிஞ்சித்=யாதொன்றும்
नास्ति நாஸ்தி=இல்லையோ
यस्मात् யஸ்மாத்=எதைவிட
अणीयः அணீய:=அல்பவஸ்துவாவது
ज्यायः कश्चित् ஜ்யாய: கஶ்சித்=பெரியதான வஸ்துவாவது
नास्ति நாஸ்தி=இல்லையோ

பர அபர சப்தங்களால் குணத்தில் மேன்மை தாழ்மை கூறப்பட்டன. ஜ்யாய அணீய சப்தங்களால் பரிமாணத்தில் மேன்மை தாழ்மை கூறப்படுகின்றன. மேன்மை தாழ்மைகளை எவ்விதத்திலும் நிஷேதிப்பதினால் அத்விதீயத்வம் சித்திக்கிறது.

(26) எப்படி

वृक्षः வ்ருக்ஷ:=மரம், கமனாகமனமற்று
स्तब्धः इव ஸ்தப்த: இவ=ஒரு இடத்திலேயே ஸ்தப்தமாயிருக்கிறதோ அப்படி இந்த அத்விதீயமான
एकः ஏக:=பரமேச்வரன் ஒருவரே விகாரமின்றியில் ஸ்தப்தனாக

दिवि திவி=ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தில்

तिष्ठति திஷ்டதி=இருக்கிறான்

तेनपुरुषेण தேந புருஷேண=நிரதிசயமான ஆத்மாவால்

सर्वं इदं ஸர்வம் இதம்=இந்த ஜகத்தெல்லாம்

पूर्णं பூர்ணம்=பூர்ணமாக இருக்கிறது. ஜகதாகாரமேயில்லாமல் பிரம்ம தத்துவமே இருக்கிறது என்பது கருத்து.

(இது சுவேதாசுவதர உபநிஷத்தின் III-9-வது மந்திரம்)

(இது பூஜா கர்மத்தில் உபயோகப்படுகிறது.)

(27) नकर्मणा नप्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः ।

(27) நகர்மணா நப்ரஜயா தநேந த்யாகேநைகே அம்ருதத்வமாநசு: ।

(28) परेण नाकं निहितं गुहायांविभ्राजदेतद्यतयो विशन्ति ॥14॥

(28) பரேண நாகம் நிஹிதம் குஹாயாம்விப்ராஜதேதத்யதயோ விசந்தி ॥ 14 ॥

முன் சொன்ன பிரம்ம தத்துவானு ஸ்மரணைக்கு அந்தரங்கமாயிருக்கிற சர்வதியாகமாகிற சாதனம் இப்போது சொல்லப்படுகின்றது.

नकर्मणा நகர்மணா=அக்கினிஹோத்திராதி கர்மத்தால் அந்த அமிருதத் தன்மை அடையப்பட மாட்டாது.

नप्रजया நப்ரஜயா=பிதிர் ரிணத்தினின்றும் விமோசனம் செய்யக்கூடிய புத்திராதி ரூப பிரஜையாலும் அது கிடைக்க மாட்டாது.

नधनेन நதநேந=தன தானம் வெகுவித பலத்தைக் கொடுக்கச் சாதனம் என்று தெரிந்திருப்பதால் அந்த தான சாதகமான தனத்தாலும் அது கிடைக்கமாட்டாது. பின்னையோ வெனின்,

त्यागेन एके த்யாகேந ஏகே = கர்மம் பிரஜை முதலிய சகல லௌகிக வைதீக வியாபாரங்களைப் பரித்தியாகம் செய்வதால் மட்டும் அந்தரமாக ஆகிற சிலர்

अमृतत्वं आनशुः அம்ருதத்வம் ஆநஶு:=அமிருதத்துவத்தை அடைகிறார்கள்.

यद्यस् யத்யஸ=யாதொரு அமிருதத்தை

यतयः யதய:=இந்திரியங்களை நியமனம் செய்ய சமர்த்தர்கள்

विशन्ति விஶந்தி=அடைகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட அமிருதத்துவம்

नाकंपरेण நாகம்பரேண=ஸ்வர்க்கத்தைவிட உத்கிருஷ்டமாயும்

गुहायांनिहितं குஹாயாம்நிஹிதம்=தன்னுடைய ஏகாக்கிரமான புத்தியில் இருக்கிறதாயும்

विभ्राजते விப்ராஜதே = விசேஷமாக விளங்குகிறது. அந்தர்முகர்களால் அனுபவிக்கப்படுகின்றது என்பது அர்த்தம்.

(இது கைவல்லிய உபநிஷத்தின் 2-வது மந்திரம்)

(இது பூஜாவிதியில் உபயோகமானது)

(29) वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाःसन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्वाः ।

(29) வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்தா: ஸந்ந்யாஸயோகாத்யதய: ஶுத்தஸத்த்வா: ।

(30) ते ब्रह्मलोकेतु परान्तकाले परामृतात्परिमुच्यान्ते सर्वे ॥ 15 ॥

(30) தே ப்ரஹ்மலோகேது பராந்தகாலே பராம்ருதாத்பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ॥ 15 ॥

முந்தின ரிக்கில் தியாகம் மோக்ஷ சாதனம் என்று சொல்லப்பட்டது. வேறு இடங்களில்,

(1) तरतिशोकमात्मवित् தரதிஶோகமாத்மவித் = அதாவது ஆத்மஞானி சோகத்தைத் தாண்டுகிறான் என்றும்

(2) ज्ञानादेवतुकैवल्यं प्राप्यतेयेनमुच्यते

(2) ஜ்ஞாநாதேவ து கைவல்யம் ப்ராப்யதே யேந முச்யதே=அதாவது ஞானத்தினல்தான் மோக்ஷம் கிடைக்கிறது. அதினல் மோக்ஷம் அடைகிருன் என்றும் இப்படி சுருதி ஸ்மிருதிகளில் ஞானமே மோக்ஷ ஹேதுவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த ரிக்கில், விரோதத்தை பரிஹரிக்கும் பொருட்டு ஞானமும் சன்னியாசமும் மோக்ஷ விஷயத்தில் தனித்தனி பிரயோசன முள்ளவை என்று சொல்லப்படுகிறது.

वेदान्तविज्ञानसु निश्चितार्थाः வேதாந்த விஜ்ஞாந ஸுநிஶ்சிதார்த்தா:=உபநிஷத் வாக்கியங்களினின்றும் உண்டாகக்கூடிய சம்சாரத்தை நிவிர்த்திக்கும்படியான ஞானத்தால் ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கிய நிச்சயமுடையவர்கள்

सन्यासयोगात् ஸந்ந்யாஸயோகாத்=பிரஜை முதலியவைகளை பரித்தியாகம் செய்வதினலும் சித்த நிரோதம் செய்வதினலும்

शुद्धसत्वाः ஶுத்தஸத்வா:=விஷய போகத்தினின்றும் திரும்பின சித்தமுள்ளவர்கள் ஆகையால்

यतयः யதய:=நியமனத்தில் சமர்த்தர்கள்.

இதனல் ஞானமானது தத்துவத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதினல் அவித்தியா நிவர்த்தகம் என்றும் தியாகம் விஷய போகத்தினின்றும் மனதைத் திருப்புகிறதினல் சித்த சுத்திக்கு ஹேதுவென்றும் பிரத்தியேக உபயோகம் சொன்னதாக ஆகிறது.

तेतुसर्वे தே து ஸர்வே=சம்சாரியைவிட விலக்ஷணர்களான முன் சொல்லப்பட்டவர்களெல்லோரும்

ब्रह्मलोके ப்ரஹ்மலோகே=பிரம்மம் சாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவுடன்

परान्तकाले பராந்தகாலே=அஞ்ஞானம் நஷ்டமான்பின் மறுபடியும் தேகம் எடுக்கக் காரணமில்லாதபடியால், அப்படிப்பட்ட காலத்தில்

परिमुच्यन्ति பரிமுச்யந்தி=சம்சார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுகிருர்கள்.

परामृतात् பராம்ருதாத்=ஜகத்காரணமாக இருப்பதால் பரமாயும் ஆத்மஞானமன்றி வேறு விதமாய் நசிக்காததால் அமிருதமாயும் இருக்கிற அவ்வியாகிருதத்தினின்றும்

ஞானிகள் தேகம் விழுந்த சமயத்திலேயே இந்த அவ்வியாகிருதத்தினின்றும் விடுபடுகிறார்கள். அஞ்ஞானிகள் பிரளயகாலத்தில் கூட இதினின்றும் விடுபடுகிறதில்லை.

(31) दह्रं विपापं परमेश्मभूतं यत्पुण्डरीकं पुरमध्यसꣳस्थम् ।

(31) தஹ்ரம் விபாபம் பரவேஶ்மபூதம் யத்புண்டரீகம் புரமத்யஸꣳஸ்தம் ।

(32) तत्रापि दह्रं गगनं विशोकस्तस्मिन्यदन्तस्त दुपासितव्यम् ॥ 16 ॥

(32) தத்ராபி தஹ்ரம் ககநம் விஶோகஸ்தஸ்மிந்யதந்தஸ்தது பாஸிதவ்யம் ॥ 16 ॥

தத்துவத்தை அறிய அசமர்த்தனுக்கு உபாசனை கூறப்படுகிறது.

दह्रं தஹ்ரம்=அங்குஷ்ட மாத்திரம் பரிமாணமுள்ள தாகையால் அல்பமாயும்

विपापं விபாபம்=சித்தத்தின் ஏகாக்கிரியத்துக்கு ஸ்தானமாயிருப்பதால் பாபமற்றும்

परवेश्म भूतं பரவேஶ்மபூதம்=சிரேஷ்டமான பரமாத்மாவை அடைவதற்கும் உபாசிப்பதற்கும் ஸ்தானமாயிருப்பதால் வீடு போலும்

पुरमध्यसंस्थं புரமத்யஸம்ஸ்தம்=கைகால் முதலிய சகல அவயவங்களால் பூரிக்கப்பட்ட சரீரமத்தியில்புஷ்பத்தின்ரஸம்போல் உள்ளிருக்கிற

यत् யத்=யாதொரு ஹிருதகமல முண்டோ

देहे தேஹே=தேகத்தில்

तत्रापि தத்ராபி=அந்த அல்ப ஹிருதய கமலத்தில்

गगनं ககநம்=ஆகாசம்போல் அமூர்த்தமாயும்

विशोकं விஶோகம்=சோகமற்றதாயுமிருக்கிற பிரம்ம மிருக்கிறது.

तास्मिन् தஸ்மிந்=அப்படிப்பட்ட புண்டரீகத்தில்

अन्त: அந்த:=மத்தியில்

यत् யத்=யாதொரு பிரம்ம தத்துவமிருக்கிறதோ

तदुपासितव्यम् ததுபாஸிதவ்யம்=உபாசிக்கத் தக்கது.

(33) यो वेदादौ स्वरः प्रोक्तो वेदान्ते च प्रतिष्ठितः ।

(33) யோ வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித: ।

(34) तस्य प्रकृतिलीनस्य यः परः स महेश्वरः ॥ 17 ॥

(34) தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பர: ஸ மஹேஸ்வர: ॥ 17 ॥

वेदादौ வேதாதௌ=अग्निमीळे पुरोहितं அக்நிமீளே புரோஹிதம் इषेत्वोर्जेत्वा இஷேத்வோர்ஜேத்வா முதலிய வேதங்களின் ஆரம்பத்தில்

यः स्वरः ய: ஸ்வர:=யாதொரு பிரணவ ரூப ஸ்வரமிருக்கிறதோ

वेदान्ते च வேதாந்தே ச=அந்த பிரணவமானது உபநிஷத்துக்களில் ओमित्येतदक्षरमिदं सर्वं ஓமித்யேதத்க்ஷரமிதம் ஸர்வம் முதலியவைகளில்

प्रतिष्ठितः ப்ரதிஷ்டித:=பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ

இந்த ஸ்வரம், பிரணவம், தியான காலத்தில் பிரகிருதியில், ஜகத்காரணமான அவ்வியாகிருதத்தில் லீனமாய் விடுகிறது. அகார உகார மகாரங்களில் விராட் ஹிரணிய கர்ப்ப அவ்வியாகிருதங்களைத் தியானித்து விராட்ரூபமான அகாரத்தை உகாரத்தில் லயம் செய்து, அந்த ஹிரணிய கர்ப்பரூப உகாரத்தை மூல பிரகிருதி ரூப மகாரத்தில் லயம் செய்ய வேண்டியது.

तस्यप्रकृतिलीनस्य தஸ்யப்ரக்ருதிலீநஸ்ய=பிரகிருதியில் லயமடைந்த பிரணவத்தின்

यः पुरः யஃபுர:=நான்காவது ரூபமான நாதத்தில் யாதொரு தியானமுண்டோ

स: महेश्वर: ஸஃமஹேஶ்வர:=அதுவே மஹேசுவரன். இந்த மந்திரத்தால் முன் சொன்ன ககன சப்த வாக்கியமான வஸ்து விவரிக்கப்பட்டது.

13-அனுவாகம்.

(1) सहस्रशीर्षं देवं विश्वाक्षं विश्वशंभुवम् । ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம்தேவம் விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்புவம் ।

(2) विश्वं नारायणं देव मक्षरं परमं पदम् ॥ 1 । விஶ்வம் நாராயணம் தேவமக்ஷரம் பரமம்பதம் ॥ 1 ॥

முந்தின அனுவாகத்தின் முடிவில் ஹிருதய புண்டரீகத்தில் உபாசிக்கத்தக்கதாய் யாதொரு மஹேசுவர ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டதோ, அதின் உபாசிக்கத்தக்க குண விசேஷங்கள் இந்த அனுவாகத்தில் விசேஷமாகக் காட்டப்படுகின்றன.

(1) सहस्रशीर्षं ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம்=அநந்த சிரசுகளையுடைய சகல ஜகத்ரூபமான விராட் ரூபம் மஹேசுவரனுடைய தேகம். எங்களுடைய சிரசுகளெல்லாம் அவருடைய தாகையால் அநந்த சிரசு உள்ளவரென்று சொல்லப்பட்டது.

विश्वाक्षं விஶ்வாக்ஷம்=முன் சொன்னபடியே சகல கண்களையுடைய

विश्वं शंभुवं விஶ்வஶம்புவம்=சகல ஜகத்தின் சுகத்துக்கும் இருப்பிடமாயுமிருக்கிற

देवं தேவம்=முன் சொன்ன மஹேசுவரனை தியானம் செய்யவேண்டியது.

(2) இந்த மஹேசுவரனுடைய நிஜஸ்வரூபம் இரண்டாவது பாதியில் கூறப்படுகிறது.

विश्वं விஶ்வம்=ஜகத்ஸ்வரூபம் ஆரோபிதமான ஜகத்து அதிஷ்டானத்தைவிட வேறல்ல.

नारायणं நாராயணம்=ஜகத்காரணமான பஞ்ச பூதங்களி லிருக்கிறவர்.

देवं தேவம்=இந்திரன் முதலான ரூபமாக இருப்பதால் தேவன் என்று சொல்லப்படுகிறார்.

अक्षरं அக்ஷரம்=நாசமற்றவர்

परमं பரமம்=காரணமாயிருப்பதால் சிரேஷ்டர்

प्रभुं ப்ரபும்=நியமனம் செய்ய சமர்த்தரானதால் பிரபு.

(3) विश्वतः परमान्नित्यं विश्वं नारायणं हरिम् । விஶ்வத꞉ பரமாந்நித்யம் விஶ்வம் நாராயணம் ஹரிம் ।

(4) विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्व मुपजीवति ॥ 2 ॥ விஶ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்விஶ்வ முபஜீவதி ॥ 2 ॥

विश्वतः விஶ்வத꞉=ஜடஸ்வரூப ஜகத்தைவிட
परमं பரமம்=உத்கிருஷ்டமானவர், பிக்கு வேறானதாலும் அல்லது ஸ்துதி ரூபமாயிருப்பதாலும் தியானிக்கவேண்டிய ரூப மா யிருப்பதாலும் புனருக்தி தோஷமில்லை.
नित्यं நித்யம்=விநாசமற்றவர்
विश्वं விஶ்வம்=ஸர்வஸ்ரூபம்
नारायणं நாராயணம்=முன்சொன்னபடி நாராயணர்
हरिं ஹரிம்=பாபத்தையும் அஞ்ஞானத்தையும் நாசம்செய் கிறவர்

विश्वमेवइदं விஶ்வமேவஇதம்-அஞ்ஞான திருஷ்டியால் விசுவம் முதலியதாகச் சொல்லியதெல்லாம் ஞான திருஷ்டிக்கு
पुरुषः புருஷ꞉=பரமாத்மாவே; அந்தபரமாத்மா
विश्वं उपजीवति விஶ்வம்உபஜீவதி=தன்னுடைய வியவஹார த்தின் பொருட்டு ஜகத்தை ஆசிரயிக்கிறார்.

(5) पतिं विश्वस्याऽऽत्मेश्वरं शाश्वतं शिवमच्युतम् । பதிம்விஶ்வஸ்யாऽऽத்மேஶ்வரம்ஶாஶ்வதம்ஶிவமச்யுதம் ।

(6) नारायणं महाज्ञेयं विश्वात्मानं परायणम् ॥ 3 ॥ நாராயணம்மஹாஜ்ஞேயம் விஶ்வாத்மாநம் பராயணம் ॥ 3 ॥

(5) विश्वस्यपातिं விஶ்வஸ்யபதிம்=ஜகத்தை பரிபாலிக்கிறபடியால் பதி

आत्मेश्वरं ஆத்மேஶ்வரம்=ஜீவர்களை நியமனம் செய்கிறபடியால் ஈசுவரன்

शाश्वतं ஶாஶ்வதம்=எப்போது மிருப்பதால் சாசுவதர்

शिवं ஶிவம்=பரமங்களம்

अच्युतं அச்யுதம்=நழுவுதலற்றவர்

(6) नारायणं நாராயணம்=நாராயணர்—முன்போலவே

महाज्ञेयं மஹாஜ்ஞேயம்=அறியவேண்டியவைகளில் முக்கியமானவர்

विश्वात्मानं விஶ்வாத்மானம்=ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாயிருப்பதால் அதைவிட வேறல்ல, அந்த ஸ்வரூபமே

परायणं பராயணம்=ஆரோபிதமான சகல ஜகத்துக்கும் அதிஷ்டானத்திலிருப்பதால் பராயணர்

(7) नारायण परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः । நாராயண பரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயணஃ பரஃ ।

(8) नारायणपरं ब्रह्मतत्त्वं नारायणःपरः ॥ நாராயணபரம் ப்ரஹ்மதத்வம் நாராயணஃ பரஃ ।

(9) नारायणपरो ध्याताध्यानं नारायणःपरः ॥ 4 ॥ நாராயண பரோ த்யாதா த்யானம் நாராயணஃ பரஃ ॥ 4 ॥

(8) नारायणः நாராயணஃ=புராணங்களில் நாராயணன் என்று சொல்லிய பரமேசுவரனே

परं பரம்=உத்கிருஷ்டமான, சத்திய ஞானாதி வாக்கியங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படும்

ब्रह्मतत्त्वं ப்ரஹ்மதத்வம்=பிரம்மத்தின் தத்துவம் ஆகையால்

नारायणःपरःआत्मा நாராயணஃபரஃ ஆத்மா=அவரே ஆத்மா, வேறு மூர்த்தி விசேஷமன்று அப்படியே,

परोज्योतिः பரோஜ்யோதிஃ=உத்கிருஷ்டமான ஜோதிஸ்

नारायणः நாராயணஃ=நாராயணனே. ஆகையால் நாராயண ன் பரமாத்மாவே. இனியும் அவருடைய சிரேஷ்டத்தன்மை சொல்லப்படுகின்றது.

(9) परः பரஃ=பரப்பிரம்ம வேதாந்தத்தால் தெரியக்கூடியது, சித்ஸ்வரூபம், பாதிக்கப்படாத யதார்த்த வஸ்து ஜாட்டியாதி குண மற்றது.

ध्याता த்யாதா=வேதாந்தத்தில் அதிகாரி

ध्यानं த்யாநம்=பிரத்தியகாத்மாவை அறியும் விருத்தி விசேஷம்

परः பரஃ=பாபிகளுக்குச் சத்துரு; இப்படிப்பட்ட நாராய ணன் தியானிக்கத்தக்கவர்

(10) यच्च किंचि जगत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा । யச்ச கிஞ்சிஜ் ஜகத்ஸர்வம் த்ருஶ்யதே ஶ்ரூயதே஽பி வா ।

(11) अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्यनारायणः स्थितः 5 அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஃ ஸ்தித꞉॥ 5 ॥

(10) यत् किंचित् யத் கிஞ்சித்=இந்த ஜகத்தில் சமீபத்தில்

सर्वजगत् ஸர்வஜகத்=யாதொரு பதார்த்தம்

दृश्यते த்ருஶ்யதே=காணப்படுகிறதோ

अपिवा அபிவா=அல்லது தூரத்திலிருப்பது

श्रूयते ஶ்ரூயதே =கேட்கப்படுகிறதோ

(11) तत्सर्वं தத்ஸர்வம்=அதெல்லாம்

अन्तर्बहिश्चव्याप्यस्थितः அந்தர்பஹிஶ்சவ்யாப்யஸ்தித꞉=உள்ளும் வெளியிலும் வியாபித்திருக்கிற

नारायणः நாராயணஃ=நாராயணனே. நகைகளில் சுவர்ணம் எங்கும் வியாபித்திருப்பதுபோலும்

(12) अनन्तमव्ययं कविं समुद्रेऽन्तं विश्वशंभुवम् । அநந்தமவ்யயம் கவிம் ஸமுத்ரே஽ந்தம் விஶ்வஶம்புவம் ।

(13) पद्मकोशप्रतीकाशꣳ हृदयं चाप्यधोमुखम् ॥ 6 பத்மகோஶப்ர-

தீகாஶꣳ ஹ்ருதயம் சாப்யதோமுகம் ॥6॥

(12) முதல் பாதியில் நாராயணனுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபம் சுருக்கமாய் சொல்லப்படுகிறது.

अनन्तं அநந்தம்=தேசபரிச்சேதமற்றது.

अव्ययं அவ்யயம்=நாசமற்றது

कविं கவிம்=சித்ரூபமாய் சர்வஞ்ஞும்

समुद्रेऽन्तं ஸமுத்ரேऽந்தம்=விஸ்தாரமான சமுத்திரம்போன்ற சம்சாரத்தி லிருக்கிறவர் நாராயணனுடைய ஸ்வரூபம் எப்போது தெரியவருகிறதோ அப்போது சம்சாரம் நாசமாய் விடுகிறது என்று அர்த்தம்.

विश्वशंभुवं விஶ்வஶம்புவம்=சர்வசம்சார சுகத்தையும் செய்கிறவர் இப்படிப்பட்ட நாராயண ஸ்வரூபம் உபாசிக்கத்தக்கது.

(13) பிற்பாதியில் உபாசனஸ்தானம் கூறப்படுகிறது.

पद्मकोशप्रतीकाशं பத்மகோஶப்ரதீகாஶம்=8 தளங்குள்ள தாமரையின் மத்திய பாகம்போன்ற

हृदयं ஹ்ருதயம்=ஹிருதய சப்தத்தால் கூறப்பட்ட இடம்

अधोमुखं அதோமுகம்=சாதாரண தாமரையின் முகம் மேல் நோக்கியது ஹிருதய கமலத்தின் முகம் கீழ் நோக்கியது.

(14) अधो निष्ट्या वितस्त्यान्ते नाभ्यामुपरि तिष्ठति। அதோநிஷ்ட்யா விதஸ்த்யாந்தே நாப்யாமுபரி திஷ்டதி॥

(15) ज्वालमालाकुलं भाती विश्वस्याऽऽयतनं महत् ॥ 7 ॥

(15) ஜ்வாலமாலாகுலம் பாதீ விஶ்வஸ்யாऽऽயதநம் மஹத் ॥7॥

निष्ट्या अधो நிஷ்ட்யாஅதோ=கழுத்தின் உண்டைக்குக் கீழ் இருக்கிறது.

नाभ्यामुपरि நாப்யாமுபரி=நாபிக்கு மேல்பாகத்தி லிருக்கிறது.

वितस्त्यान्ते விதஸ்த்யாந்தே=பனிரண்டு அங்குலத்துக்கு மேல்
तिष्ठति திஷ்டதி=இருக்கிறது.
हृदयं ஹ்ருதயம்=ஹிருதய கமலம் என்று
विजानीयात् விஜாநீயாத்=அறியப்படட்டும். அந்த ஹிருதயம்
विश्वस्य விஶ்வஸ்ய=சர்வ ஜகத்துக்கும்
महत् आयतनं மஹதாயதநம்=மஹத்தானஸ்தானம்: மனது ஹிருதயத்திலிருக்கிறது. மனதால் ஜகத்து கற்பிக்கப்படுகிறது.

(16) सन्ततꣳ शिराभिस्तु लम्बत्याकोशसन्निभम् । ஸந்ததꣳ ஶிராபிஸ்து லம்பத்யாகோஶஸந்நிபம் ।

(17) तस्यान्ते सुषिरꣳ सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ 8 ॥

(17) தஸ்யாந்தே ஸுஷிரꣳ ஸூக்ஷ்மம் தஸ்மிந்ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ॥ 8 ॥

(17) आकोशसन्निभं ஆகோஶஸந்நிபம்=தாமரை மொட்டுக்குச் சமானமான ஹிருதய கமலம்
शिराभिः ஶிராபி:=நாடிகளால்
सन्ततं ஸந்ததம்=நாலுபக்கத்திலும் வியாபித்து
लम्बते லம்பதே=சரீரமத்தியில் கீழ்நோக்கினதாக இருக்கிறது.

(17) तस्य தஸ்ய=அந்த ஹிருதயத்தின்
अन्ते அந்தே=சமீபத்தில்
सूक्ष्मं ஸூக்ஷ்மம்=சூட்சுமமான
सुषिरं ஸுஷிரம்=இரந்திரம், சுஷும்ந நாடி இருக்கிறது.
तस्मिन् தஸ்மிந்=அந்த பொத்தலில்
सर्वं ஸர்வம்=இந்த ஜகத்தெல்லாம்
प्रतिष्ठितं ப்ரதிஷ்டிதம்=ஆசிரயித்திருக்கிறது.

அதினிடத்தில் மனது பிரவேசித்த வளவில் சர்வகதாதார ரூபமான பிரம்மம் வியக்தமாய்த் தெரிய வருகிறது.

(இந்த அனுவாக மந்திரங்கள் புருஷஸூக்த அபிஸிரவணங்களில் உபயோகப்படுகின்றன)

(18) तस्यमध्ये महानाग्नि विंश्वार्चिर्विश्वतो मुखः । தஸ்ய மத்⁴யே மஹாநக்³நி: விஶ்வார்சிர்விஶ்வதோ முக²: ।

(19) सोऽग्रभुग्विभजन्तिष्ठन्नाहारमजरः कविः । ஸோऽக்³ரபு⁴க்³விப⁴ஜந்திஷ்ட²ந்நாஹாரமஜர: கவி: ।

(20) तिर्युगुर्ध्वमधःशायी रश्मयस्तस्य संतता ॥ 9 ॥ திர்யகூ³ர்த்⁴வமத⁴:ஶாயீ ரஶ்மயஸ்தஸ்ய ஸந்ததா ॥ 9 ॥

(18) तस्यमध्ये தஸ்ய மத்⁴யே = அந்த சுஷும்னையின் மத்தியில்
महानग्निः மஹாநக்³நி: = மகம்பிரமான அக்கினி இருக்கிறது. அது
विश्वार्चिः விஶ்வார்சி: = வெகு ஜ்வாலையுடன் கூடினது.

विश्वतोमुखः விஶ்வதோமுக²: = நாலுபக்கத்திலிருக்கிற நாடிகளில் ஜ்வாலைகளால் பிரவிர்த்திக்கிறதினால் வெகுவித முகங்களுடையது.

(19) सः ஸ: = அந்த அக்கினி
अग्रभुक् அக்³ரபு⁴க் = தன்முன்பாக வந்த அன்னத்தை புஜிக்கிறது.
आहारं ஆஹாரம் = புஜிக்கப்பட்ட ஆகாரத்தை
विभजन् விப⁴ஜந் = சரீரத்தில் சகல அவயவங்களில் பிரசரித்து
तिष्ठन् திஷ்ட²ந் = இருக்கிறது.
अजरः அஜர: புஜிக்கப்பட்ட அன்னத்தை ஜரிக்கும்படி செய்கிறதே தவிர தானே ஜரிக்கிறதில்லை. ஆகையால் அஜரம். மேலும்
कविः கவி: = தெரிந்தவன்
(20) तस्य தஸ்ய = அந்த அக்கினியின்
रश्मयः ரஶ்மய: = கிரணங்கள்
संतता ஸந்ததா = எங்கும் வியாபிக்கிறவைகளாய்

तिर्यगूर्ध्वं अधः शायी திர்யகூர்த்வம் அதச்சாயீ=பக்கத்தில், மேல், கீழ்பரவுகின்றன.

(21) संतापयति स्वं देहमापादतलमस्तकः । ஸந்தாபயதி ஸ்வம்தே

ஹமாபாததலமஸ்தக: ।

(22) तस्यमध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थितः ॥ 10 ॥

(22) தஸ்ய மத்யே வஹ்னிசிகா அணீயோர்த்வா வ்யவஸ்தி

த: ॥ 10 ॥

(21) आपादतलमस्तकः ஆபாததலமஸ்தக:=சமஸ்தமான

स्वंदेहं ஸ்வம்தேஹம்=தன்னுடைய சரீரம்

सन्तापयति ஸந்தாபயதி=தபிக்கிறது. சரீரத்திலுள்ள சந்தாபம் அக்கினி இருக்கிறதென்பதற்கு அடையாளம்.

(22) तस्य मध्ये தஸ்ய மத்யே=விசேஷ ஜ்வாலைகளால் சமஸ்த சரீரத்திலும் வியாபிக்கும் அக்கினியின் மத்தியில்

वह्निशिखा வஹ்னிசிகா=ஒரு ஜ்வாலை

अणीया அணீயா=அத்தியந்தம் சூட்சுமமாயும்

ऊर्ध्वा ஊர்த்வா=கூடஸ்தனை மூலமாக பிரம்ம இரந்திரம் வரையில் போய்

व्यवस्थित: வ்யவஸ்தித:=இருக்கிறது.

(23) नीलतोयदमध्यस्था विद्युल्लेखेव भास्वरा । நீலதோயதமத்யஸ்தா

வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா ।

(24) नीवारशूकवत्तन्वी पीताभास्वत्यणूपमा ॥ 11 ॥ நீவாரசூகவ

த்தந்வீ பீதாபாஸ்வத்யணூபமா ॥ 11 ॥

(23) नीलतोयदमध्यस्था நீலதோயதமத்யஸ்தா=நீலமான மேக மத்தியிலிருக்கிற

विद्युल्लेखा इव வித்₃யுல்லேகே₂வ=மின்னல் கொடிபோல்

भास्वरा ஸாஸ்வரா=முன் சொன்ன அக்கினி ஜ்வாலை பிரகாசமாயிருக்கிறது.

नीवारशूकवत्तन्वी நீவாரஶூகவத்தந்வீ=நீவாரம் என்கிற தானிய விரையின் வால் எப்படி நீண்டு இருக்கிறதோ அப்படி இந்த ஜ்வாலை நீண்டிருக்கிறது.

पीता பீதா=வெளியிலிருக்கிற அக்கினியின் ஜ்வாலை போல்

भास्वती ஸாஸ்வதீ=சிவப்பு வர்ணமுள்ளதாக இருக்கிறது.

अणूपमा அணூபமா=அது லௌகிக சூட்சுமவஸ்துகளுக்கு உபமானமாக இருக்க யோக்கியமாயிருக்கிறது.

(25) तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः । தஸ்யா꞉ ஶிகா₂யா மத்₄யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தி₂த꞉ ।

(26) सब्रह्मसशिवः सहरिः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराट् ॥ 12 ॥

(26) ஸ ப்₃ரஹ்மஸஶிவ꞉ ஸஹரி꞉ ஸேந்த்₃ர꞉ ஸோ(அ)க்ஷர꞉ பரம꞉ ஸ்வராட் ॥ 12 ॥

(25) तस्याः தஸ்யா꞉=அந்த முன் சொன்ன

शिखायाः मध्ये ஶிகா₂யா꞉ மத்₄யே=வன்ஹி ஜ்வாலையின் மத்தியில்

परमात्मा பரமாத்மா=பரமாத்மா

व्यवस्थितः வ்யவஸ்தி₂த꞉=விசேஷமாய் இருக்கிறார். உபாசனையின் பொருட்டு அல்ப ஸ்தானத்திலிருந்தாலும், ஸ்வயம் அவர் அல்பரல்ல, சகலஸ்வரூபி.

(26) सः ஸ꞉=அவரே

ब्रह्मा ப்₃ரஹ்மா=சதுர்முக பிரம்மா

शिवः ஶிவ꞉=கௌரீபதி

इन्द्रः இந்த்₃ர꞉=சுவர்க்காதிபதி

अक्षरः அக்ஷர꞉=ஜகத்காரணமான மாயா விசிஷ்ட அந்தர்யாமி ஈசுவரன்.

परमः பரம:=மாயையற்றவன், சுத்தஸித் ரூபன்

स्वराट् ஸ்வராட்=பாரதந்திரியமிராதபடியால் ஸ்வயமேவ இராஜா.

सहस्रशीर्ष ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் =என்பது முதலிய வாக்கியங்களில் சொன்னதை पद्मकोश பத்மகோசம்=என்பது முதலிய வாக்கியத்தில் சொல்லியபடி தியானிக்கவேண்டும் என்பது தாற்பரியம்.

14-வது அநுவாகம்.

(1) आदित्यो वा एष एतन्मंडलं तपति तत्रता ऋचस्तदृचामण्डल
ँ सऋचां लोकोऽथ य एष एतस्मिन्मण्डलेऽर्चिर्दीप्यते तानि सामानि
स साम्नां लोकोऽथ य एष एतस्मिन्मण्डलेऽर्चिषि पुरुषस्तानि यजूँ
षि स यजुषा मण्डलँस यजुषां लोकः सैषा त्रय्येव विद्या तपति य ए
षोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषः॥

(1) ஆதித்யோ வா ஏஷ ஏதந்மண்டலம் தபதி தத்ரதா
ருசஸ்தத்ருசாம் மண்டலஸ் ஸ ருசாம் லோகோ(அ)த ய ஏஷ ஏதஸ்மிந்
மண்டலே(அ)ர்சிர்தீப்யதே தாநி ஸாமாநி ஸ ஸாம்நாம் லோகோ(அ)த ய
ஏஷ ஏதஸ்மிந்மண்டலே(அ)ர்சிஷி புருஷஸ்தாநி யஜூஷி ஸ
யஜுஷா மண்டலஸ் ஸ யஜுஷாம் லோக: ஸைஷா த்ரய்யேவ வித்யா
தபதி ய ஏஷோ(அ)ந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:॥

இப்போது ஆதித்திய மண்டலத்தில் பரப்பிரம்ம உபாசனை கூறப்படுகின்றது.

एषः ஏஷ:=நாராயணன் என் பதாய் யாதொரு பரமேசுவரன் முந்தின அநுவாகத்தில் கூறப்பட்டானோ அவன்

आदित्यः वै ஆதித்ய: வை=பாதிக சக்திதனாகி சூரிய ரூபமாக இருக்கிறான்.

एतत् ஏதத்=ஆதித்தியனுடைய நாம் பார்க்கிற மண்டலாகாரமான உஷ்ணமான தேஜஸ்

तपति தபதி=சந்தாபத்தை உண்டாக்குகிறது.

तत्र தத்ர=அந்த மண்டலத்தில்

ता: தா:=உபதேசம் செய்யும்

ऋच: ருச:=ரிக்குக்கள் இருக்கின்றன.

तत् தத்=அக்காரணத்தால்

रिचा ரிசா=ரிக்குக்களால்

मंडलं மண்டலம்=மண்டலமானது ஏற்பட்டிருக்கிறது.

स: ஸ:=அந்த ரிக்குக்களால் ஏற்பட்ட மண்டலம்,

ऋचां ருசாம்=ரிக் அபிமானிகளான தேவதைகளுக்கு

लोक: லோக:=வாசஸ்தானம்

अथ அத=இப்படி மண்டலத்தை ரிக் ஸ்வரூபமாக தியானம் செய்து, பிறகு அதை சாமஸ்வரூபமாக தியானம் செய்யவேண்டியது. எப்படி யெனின்,

एतस्मिन् मंडले ஏதஸ்மிந் மண்டலே=இந்த மண்டலத்தில்

य: एष: ய:ஏஷ:=எவன் அதாவது எந்த

अर्चि: அர்சி:=பிரகாசமான தேஜஸ்

दीप्यते தீப்யதே=பிரகாசிக்கிறதோ

तानि தாநி=அந்த அர்சிஸ்களை

सामानि ஸாமாநி=பிரஹத் ரதந்தரம் முதலிய சாமங்களாக தியானிக்கிறேனே

स: ஸ:=அந்த அர்சிஸ்

साम्नां ஸாம்நாம்=சாமாபிமானி தேவதைகளுக்கு

लोक: லோக:=வாசஸ்தானம்

अथ அத=சாமத்தியானத்திற்குப் பிறகு யஜுஸ் தியானிக்கத் தக்கது. எப்படியெனின்,

य: एष: ய: ஏஷ:=எவன் அதாவது எந்த

एतस्मिन् ஏதஸ்மிந்=பார்க்கப்படும்

मंडले மண்டலே=மண்டலத்திலும்

अर्चिषि அர்சிஷி=அர்சிஸ்ஸிலும்

पुरुष: புருஷ:=தேவதாஸ்வரூபம் இருக்கிறதோ

तानि தாநி=அந்த தேவதா ரூபங்களை

यजूंषि யஜூம்ஷி=யஜுஸ்ஸுக்களாக தியானிக்கிறேனே

सः ஸ:= அந்த யஜுஸ் ஸ்வரூப புருஷன்

यजुषा யஜுஷா=யஜுஸ்ஸால் ஏற்பட்ட மண்டலத்தை தியானிக்கவேண்டியது.

सः ஸ:=அந்த யஜுஸ்

यजुषां யஜுஷாம்=யஜுஸ்ஸுக்கு அபிமானியான தேவதைகளுக்கு

लोकः லோக:=வாசஸ்தானம்.

सा एषा ஸா ஏஷா மண்டலம், அர்சிஸ், அதிலிருக்கிற புருஷரூபம் ஆகிய

त्रय्येव த்ரய்யேவ=மூன்றும்

विद्या வித்யா=ரிக்கு, யஜுஸ், சாம ஸ்வரூபமாக

तपति தபதி=பிரகாசிக்கிறது.

यः पुरुषः ய: புருஷ:=எவன் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறானோ

एषः ஏஷ:=இவன்

अन्तरादित्ये அந்தராதித்யே=ஆதித்திய மண்டலத்தின் மத்தியில்

हिरण्मयः ஹிரண்மய:=ஸ்வர்ணமயமாக இருக்கிறான்.

இது சூரிய நமஸ்கார விதியில் உபயோகப் படுகிறது)

15-து அனுவாகம்.

(1) आदित्यो वै तेज ओजो बलं यशश्चक्षुः श्रोत्रमात्मा मनो मन्यु र्मनुर्मृत्युः सत्यो मित्रो वायु राकाशः प्राणो लोकपालः कः किं कं तत्सत्य मन्नममृतो जीवोविश्वः कतमः स्वयंभु ब्रह्मैतदमृत एषपुरुष एषभूतानामधिपति र्ब्रह्मणः सायुज्यꣳसलोकतामाप्नोत्ये तासामेवदेवतानाꣳसायुज्यꣳ सार्ष्टिताꣳसमानलोकता माप्नोति य एवं वेदत्युपनिषत्॥

(1) ஆதி³த்யோ வை தேஜ ஓஜோ ப³லம் யஶஶ்சக்ஷு: ஶ்ரோத்ரமாத்மா மனோ மன்யுர்மனுர்ம்ருத்யு: ஸத்யோ மித்ரோ வாயுராகாஶ: ப்ராணோ லோகபாலா: க: கிம் கம் தத்ஸத்யமன்னமம்ருதோ ஜீவோ விஶ்வ: கதம: ஸ்வயம்பு³ ப்³ரஹ்மைதத³ம்ருத ஏஷ புருஷ ஏஷ பூ⁴தாநாமதி⁴பதிர்ப்³ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாமாப்னோத்யேதாஸாமேவ தே³வதாநாꣳ ஸாயுஜ்யꣳ ஸார்ஷ்டிதாꣳ ஸமாநலோகதாமாப்னோதி ய ஏவம் வேதே³த்யுபநிஷத் ॥

(1) आदित्यः ஆதி³த்ய:=உபாஸிக்கத் தக்கவனுகச் சொல்லப்பட்ட ஆதித்தியனே

तेजः தேஜ:=பிரகாச ஸ்வரூபம்
ओजः ஓஜ:=பலகாரணம்
बलं ப³லம்=சரீர சக்தி
यशः யஶ:=கீர்த்தி
चक्षुः சக்ஷு:=சக்ஷுஸ்
श्रोत्रं ஶ்ரோத்ரம்=சுரோத்திரம்
आत्मा ஆத்மா=தேகம்
मनः மன:=அந்தக்கரணம்
मन्युः மன்யு:=கோபம்
मनुः மனு:=வைவசுவதாதிமனு
मृत्युः ம்ருத்யு:=யமன்
सत्यः मित्रः ஸத்யோமித்ர:=தேவதா விசேஷங்கள்
वायुराकाशः வாயுராகாஶ:=பூதவிசேஷங்கள்
प्राणः ப்ராண:=ஐந்து விருத்திகளுள்ள பிராணன்
लोकपालाः லோகபாலா:=இந்திரன் முதலானவர்கள்
कः க:=பிரஜாபதி

किं கிம்=இதனால் இன்னதென்று குறிப்பிடக்கூடாததை எல்லாம் அறியவும்.

कं கம்=சுகம்
तत् தத்=இது பரோக்ஷத்தைக் காட்டுகிறது;

सत्यं ஸத்யம்=பொய்யில்லாமை

अन्नं அந்நம்=நெல் எவை முதலியவை

आयुः ஆயு:=ஆயுள்

अमृतः அம்ருத:=மரணமற்றவன்

जीवः ஜீவ:=சிதாத்மா

विश्वः விஶ்வ:=சரீர பேதத்தால் அநேக விதம்

कतमः கதம:= அதிசய சுகஸ்வரூபம்

स्वयंभूः ஸ்வயம்பூ:=யாதொரு காரணத்தினின்றும் உற்பத்தியாகாத பிரஜாபதி.

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மம், இதெல்லாம் ஆதித்தியனே என்று அர்த்தம். மேலும்

अमृतः அம்ருத:=நித்தியன்

एष, ஏஷ:=இவன்

पुरुषः புருஷ:=பூர்ணமா யிருக்கிறவன்

एषः ஏஷ:=இந்த ஆதித்தியன்

भूतानामधिपतिः பூதாநாமதிபதி:=சகல பூதங்களுக்கும் அதிபதி

(2) உபாசிய குணங்களைச் சொல்லி பலத்தைச் சொல்லுகிறது.

यः ய:=எவன்

एवं ஏவம்=இந்தப் பிரகாரம்

वेद வேத=உபாசிக்கிறானோ

(सः ஸ:=அவன்) சாயுஜ்ஜியம் முதலிய பலத்தை அடைகிறான். உபாசனை இரண்டு விதம்:- (1) ஹிரணியகர்ப் போபாசனை (2) அதின் அவயவங்களான தேவதோபாசனை, ஹிரணிய கர்ப்போபாசனையில் அதி தீவ்விரமாயிருப்பதால்

ब्रह्मणः सायुज्यं ப்ரஹ்மண:ஸாயுஜ்யம்=ஹிரணிய கர்ப்பனுடன் சேருதல், தாதாத்மியம் இதை

आप्नोति ஆப்நோதி=அடைகிறான்.

सलोकतां ஸலோகதாம்=மந்த உபாசனையால் ஹிரணிய கர்ப்பனிருக்கும் லோகத்தில் வாசத்தை அடைகிறான்.

एतासांएवदेवानां सायुज्यं ஏதாஸாம் ஏவதேவதாநாம்ஸாயுஜ்யம்=தேவதோபாசனையிலும் தீவ்விர உபாசனையால் இந்திராதி தேவதைகளுடன் சாயுஜ்ஜியத்தை அடைகிறான்.

सार्ष्टितां ஸார்ஷ்டிதாம்=மத்தியம உபாசனையால் தேவதைகளுடன் சமான ஐசுவரியத்தை அடைகிறான்.

समानलोकतां ஸமாநலோகதாம்=மந்த உபாசனையால்சமான லோகத்தை அடைகிறான்.

(3) इत्युपनिषत् இத்யுபநிஷத்=மேல் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரத்தைச் சொல்லப்போகிறபடியால் உபாசனை பிரகாரத்தை முடிக்கிறார்.

इति இதி=இவ்விதமாக முந்திய அநுவாகங்களில் சொன்ன उपनिषत् உபநிஷத்=இரஹஸியமான வித்தையானது முடிவு பெற்றது.

16-வது அநுவாகம்.

(1) निधन पतये नमः । நிதநபதயே நம: ।

(2) निधनपतान्तिकाय नमः । நிதநபதாந்திகாய நம: ।

(3) ऊर्ध्वायनमः । ஊர்த்வாய நம: ।

(4) ऊर्ध्वलिंगायनमः ஊர்த்வலிங்காய நம: ।

(5) हिरण्यायनमः । ஹிரண்யாய நம: ।

(6) हिरण्य लिंगायनमः । ஹிரண்யலிங்காய நம: ।

(7) सुवर्णायनमः । ஸுவர்ணாய நம: ।

(8) सुवर्णलिंगायनमः । ஸுவர்ணலிங்காய நம: ।

(9) दिव्यायनमः । திவ்யாய நம: ।

(10) दिव्य लिङ्गायनमः । திவ்யலிங்காய நம: ।

(11) भवायनमः । பவாய நம: ।

(12) भवलिङ्गायनमः । பவலிங்காய நம: ।

(13) शर्वायनमः । ஶர்வாய நம: ।

(14) शर्वलिङ्गायनमः । ஶர்வலிங்காய நம: ।

(15) शिवायनमः । ஶிவாய நம: ।

(16) शिवलिङ्गायनमः । ஶிவலிங்காய நம: ।

(17) ज्वलायनमः । ஜ்வலாய நம: ।

(18) ज्वललिङ्गायनमः । ஜ்வலலிங்காய நம: ।

(19) आत्मायनमः । ஆத்மாய நம: ।

(20) आत्मलिङ्गायनमः । ஆத்மலிங்காய நம: ।

(21) परमायनमः । பரமாய நம: ।

(22) परमलिङ्गायनमः । பரமலிங்காய நம: ।

(23) एतत्सोमस्य सूर्यस्य सर्वलिङ्गꣳ स्थापयति पाणिमन्त्रंपवित्रम् ।

(23) ஏதத்ஸோமஸ்ய ஸூர்யஸ்ய ஸர்வலிங்கꣳ ஸ்தாபயதி பாணிமந்த்ரம் பவித்ரம் ।

இனி புதிதாய் சிவாலயங்களை ஏற்படுத்தி அவ்விடங்களில் லிங்கங்களை பிரதிஷ்டை செய்யும்போதும், பிரதி தினம் பூஜையில் பார்த்திவலிங்கத்தை பிரதிஷ்டை செய்யும் போதும், உபயோகப் படுவதாயும், ஜபத்தாலேயே பாபங்களைப் போக்குவதாயும், பார்வதிபதி நமஸ்காரத்துக்கு ஏற்படும் இருக்கிற மந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. பார்வதீபதிக்கு நமஸ்காரம். அவர் எப்படிப்பட்டவர்.

(1) निधन पतये நிதநபதயே=நிதநம்: தனமுள்ள (குபேர ரூபமானவர்

(2) निधनपतान्तिक நிதநபதாந்திக=பக்தர்களுக்குச் சமீபத்திலிருக்கிறவர்

(3) ऊर्ध्वः ஊர்த்வ:=மேல் லோகங்களில் தேவ ரூபமாயிருக்கிறவர்

(4) ऊर्ध्वलिङ्गः ஊர்த்வலிங்க:=மேல்லோகங்களில் கூட லிங்க ரூபமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டு பூஜிக்கப்பட்டவர்

(5) हिरण्यः ஹிரண்ய:= சர்வ ஸ்வரூபமாக இருப்பதால் ஸ்வர்ண ரூபமானவர்

(6) हिरण्यलिङ्गः ஹிரண்யலிங்க:=ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட லிங்காகாரமானவர் ।

(7) सुवर्णः ஸுவர்ண:=வெள்ளி போன்றவர் முன் ஹிரணியம் சொல்லியாய் விட்டபடியால் இப்போது சுவர்ணத்துக்கு வெள்ளியென்று அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

(8) सुवर्णलिङ्गः ஸுவர்ணலிங்க:=வெள்ளியாற் செய்யப்பட்ட லிங்காகாரமானவர்.

(9) दिव्यः திவ்ய:=சுவர்க்க லோகத்திலிருக்கிற சுகரூபர்

(10) दिव्यलिङ्गाय திவ்யலிங்காய=இந்திராதிகளால் ஸ்தாபித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற சுவர்க்க லோகத்திலிருக்கிற லிங்காகாரம்.

(11) भवः பவ:=சத்சாரரூபம் எவரிடத்தினின்றும் பிரம்மாண்டம் உண்டாகிறதோ அவர்

(12) भवलिङ्गः பவலிங்க:=சம்சாரிகளால் பூலோகத்தில் சிலாரூபமாய் வைத்து பூஜிக்கப்பட்டவர்.

(13) शर्वः ஶர்வ:=பிரளயத்தில் பிரம்மாண்டத்தை நாசம் செய்கிறவர்

(14) शर्वलिङ्गः ஶர்வலிங்க:=சிவலிங்கத்தை பூஜிக்கிறவனுக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கிறவர்

(15) शिवः ஶிவ:=க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கிறவர்

(17) ज्वलः ஜ்வல:=ஜோதிர்மயர்

(18) ज्वललिङ्गः ஜ்வலலிங்க:=பூலோகத்திலிருக்கிற 12 ஜோதிர் லிங்க ரூபர்

(19) आत्मा ஆத்மா=சகல ஜகத்ஸ்வரூபர்

(20) आत्मलिङ्गः ஆத்மலிங்க:=சர்வ ரூபராயும் ஹிருதய குஹையில் மறைந்திருக்கிற தன் ரூபத்தை வேதாந்தத்தால் விளக்கி வைத்தவராயுமிருக்கிறவர்

(21) परमः பரம:=எவரைவிட உத்கிருஷ்டமானவர் இல்லையோ அப்படிப்பட்டவர்

(22) परमलिङ्गः பரமலிங்க:=தான் மறைந்திருந்தாலும் சர்வஞ்ஞமாயிருப்பதால் சகலத்தையும் அறிகிறவர்

(23) एतत् (एतैः) ஏதத் (ஏதை:)=முன் சொன்ன மந்திரங்களால்

सोमस्यसूर्यस्य ஸோமஸ்ய ஸூர்யஸ்ய=சூரிய சந்திரர்களால் கூறப்பட்ட ஸமஸ்த தேவதைகளுக்கும் காரணமான

सर्वलिङ्गं ஸர்வலிங்கம்=இதர வஸ்துக்களால் செய்யப்பட்ட லிங்கத்தை

स्थापयति ஸ்தாபயதி=மூன்று வர்ணத்தார்களும் ஸ்தாபிக்கிறார்கள்.

पाणिमन्त्रं பாணிமந்த்ரம்=வேதங்களை அவயவமாயுடையவர் அதாவது வேதசரீரி.

पवित्रं பவித்ரம்=ஸ்மரண மாத்திரத்தில் பாபிகளை பரிசுத்தமாக்குவதால் பவித்திரம்.

17-வது அநுவாகம்.

(1) सद्यो जातं प्रपद्यामि सद्योजाताय वै नमोनमः ।

(1) ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமி ஸத்யோஜாதாய வை நமோ நம: ।

(2) भवेभवे. नातिभवे भवस्वमाम् । பவேபவே நாதி பவேபவ ஸ்வமாம் ।

(3) भवोद्भवायनमः ॥ பவோத்பவாய நம: ॥

சாஸ்திரத்தில் அதிகாரமுள்ள மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கு ஞானம் உண்டாகும் பொருட்டு மகாதேவருடைய ஐந்து முகங்களை வர்ணிக்கும் மந்திரங்கள் இனி கூறப்படுகின்றன.

முதலில் மேற்கு முகத்தைக் கூறும் மந்திரம்:—

(1) सद्योजातं ஸத்யோஜாதம்=சத்தியோஜாதம் என்று பெயருள்ள யாதொரு மேற்கு முகமுண்டோ அந்த ரூபமாயிருக்கிற பரமேசுவரனை

प्रपद्यामि ப்ரபத்யாமி=அடைகிறேன்.

सद्योजाताय ஸத்யோஜாதாய=அப்படிப்பட்டவருக்கு

नमोनमः நமோ நம:=நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

(2) भवेभवे பவே பவே=ஓம் சத்தியோ ஜாதரே, ஜன்ம ஜன்மங்களை நான் எடுக்கும்படி नभवस्व நபவஸ்வ=பிரேரணை செய்யாதேயும் பின்னையோ வெனின்.

अतिभवे அதிபவே=ஜன்மத்தை அதிக்கிரமிக்கும்படி

भवस्व ஸவஸ்வ=தத்துவஞ்ஞானத்துக்காக பிரேரணை செய்யும்

(3) भवोद्भवाय ஸவோத்பவாய=சம்சாரத்தினின்றும் கரையேற்றும் உமக்கு

नमः நமஃ=நமஸ்காரம்.

18-வது அனுவாகம்.

(1) वामदेवाय नमो ज्येष्ठाय नमः श्रेष्ठाय नमो रुद्राय नमः कालाय
नमः कलविकरणाय नमो बलविकरणाय नमो बलाय नमो बलप्रमथ
नायनमः सर्वभूतदमनाय नमो मनोन्मनाय नमः ॥

(1) வாமதேவாய நமோ ஜ்யேஷ்டாய நமஃ ஶ்ரேஷ்டாய நமோ
ருத்ராய நமஃ காலாய நமஃ கலவிகரணாய நமோ பலவிகர
ணாய நமோ பலாய நமோ பலப்ரமதநாய நமஃ ஸர்வபூததம
நாய நமோ மநோந்மநாய நமஃ ॥

வடக்கு வர்ணனை

உத்திரவக்திர ரூபத்துக்கு நமஸ்காரம். அவரெப்படிப்பட்டவர்

वामदेवः வாமதேவஃ=வடக்கே சுந்தரமாயும் பிரகாசித்துக் கொண்டுமிருக்கிற முகரூபர்.

ज्येष्ठः ஜ்யேஷ்டஃ=சகல ஜகத்தும் உண்டாவதற்கு முன் இருந்தவர்

श्रेष्ठः ஶ்ரேஷ்டஃ=மிகவும் பிரசஸ்தமாயிருக்கிறவர்

रुद्रः ருத்ரஃ=பிரளயத்தில் ரோதனத்துக்குக் காரணமானவர்

कालः காலஃ=சகல பிராணிகளின் ஆயுளின் க்ஷயத்துக்குக் காரணமானவர்

कलविकरण: கலவிகரண:=சுகத்தைக் கொடுக்கப்பட்டவர், விவித ஜகத்தைச் செய்யப்பட்டவர்.

बलविकरण: பலவிகரண:=ராக்ஷஸர்களின் பலத்தைச் சிதறச் செய்கிறவர்

बल: பல:=சகல சக்தியையும் கொடுக்கிறவர்

बलप्रमथन: பலப்ரமதந:=தன் இச்சையால் சகல சக்தியையும் இழுத்துக்கொள்ளுகிறவர்

सर्वभूतदमन: ஸர்வபூததமந:=சகல பிராணிகளையும் சிக்ஷிக்கிறவர்

मनोन्मन: மநோந்மந:=சர்வஞ்ஞராயும் உத்கிருஷ்டமான மனதையுடையவராயுமிருக்கிறவர் இப்படிப்பட்டவருக்கு நமஸ்காரம்.

19-வது அனுவாகம்.

(1) अघोरेभ्योऽथघोरेभ्यो घोरघोरतरेभ्य: ।

(1) அகோரேப்யோऽதகோரேப்யோ கோரகோரதரேப்ய: !

(2) सर्वेभ्य: सर्व शर्वेभ्यो नमस्ते अस्तु रुद्ररूपेभ्य: ॥

(2) ஸர்வேப்ய: ஸர்வ ஶர்வேப்யோ நமஸ்தே அஸ்து ருத்ரரூபேப்ய: ॥

தெற்கு முகம்:—

अघोरेभ्य: அகோரேப்ய:=அகோரமென்பது தக்ஷிண முகத்துக்குப் பெயர்; அந்த ரூபமாயிருக்கிற தேவதையின் விக்கிரகங்கள் அகோரங்கள். அதாவது சாத்விகமாயிருப்பதால் சாந்தங்கள்.

घोरेभ्य: கோரேப்ய:=சில இராஜஸத்துடன் கூடியிருப்பதால் கோரங்கள்.

घोरघोरतरेभ्य: கோரகோரதரேப்ய:=சில தாமஸங்களாயிருப்பதால் கோரங்களைவிட கோரங்கள்.

हे सर्वे ஹே ஸர்வே=பரமேசுவரரே உம்முடையதான முன் சொன்ன 3 விதங்களுக்கும்

शर्वेभ्यः ஶர்வேப்ய:=லயகாலத்தில் ஹிம்சிக்கிறதாயுமிருக்கிற
रुद्ररूपेभ्यः ருத்ரரூபேப்ய:=ருத்திர ரூபத்துக்கும்
सर्वेभ्यः ஸர்வேப்ய: சகல தேசகாலங்களில் नमः நம:= நமஸ்காரம்

20-வது அனுவாகம்.

(1) तत्पुरुषाय विद्महे महादेवाय धीमहि । தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹி ।

(2) तन्नो रुद्रः प्रचोदयात् ॥ தந்நோ ருத்ர: ப்ரசோதயாத் ॥

கிழக்கு திக்கிலிருக்கிற முகத்துக்கு तत्पुरुष தத்புருஷ என்று பெயர்.

तत्पुरुषाय தத்புருஷாய=தத்புருஷ தேவனை
विद्महे வித்மஹே=குருசாஸ்திர முகத்தினின்றும் அறிகிறோம். அறிந்து

महादेवाय மஹாதேவாய=மகாதேவனை
धीमहि தீமஹி=தியானம் செய்கிறேன்
तत् தத்=அந்த காரணத்தால்
रुद्रः ருத்ர:=ருத்திரன்
नो நோ=எங்களை

प्रचोदयात् ப்ரசோதயாத்=தியான ஞானத்தின் பொருட்டு பிரேரணை செய்யட்டும்.

21-வது அனுவாகம்.

(1) ईशानः सर्वविद्यानामीश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्माधिपति ब्रह्मणोऽधिपतिर्ब्रह्मा शिवो मे अस्तु सदाशिवोम् ॥

(1) ஈசாந ஸ்ஸர்வவித்யாநா மீச்வர ஸ்ஸர்வபூதாநாம் ப்ரஹ்மாதிபதி ர்ப்ரஹ்மணோऽதிபதி ர்ப்ரஹ்மா சிவோ மே அஸ்து ஸதாசிவோம் ॥

மேல் முகம்

மேல் முகமுடைய தேவர்

सर्वविद्यानामीशानः ஸர்வவித்யாநாம் ஈசாந:=சகல வித்தைகளையும் நியமனம் செய்கிறவர்

सर्वभूतानामीश्वरः ஸர்வபூதாநாம் ஈச்வர:=சகல பிராணிகளுக்கும் ஈசுவரன்

ब्रह्माधिपतिः ப்ரஹ்மாதிபதி:=வேதத்தைப் பாலனம் செய்கிறவர்

ब्रह्मणोधिपतिः ப்ரஹ்மணோऽதிபதி:=ஹிரணிய கர்ப்பருடைய அதிபதி அப்படிப்பட்ட

ब्रह्मा ப்ரஹ்மா=விசேஷ விருத்தரான பரமாத்மா

मे மே=என்னுடைய அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டு

शिवः சிவ:=சாந்தரா யிருக்கட்டும். सदाशिवोम् ஸதாசிவோம்= அந்த சதா சிவனே நான் ஆகிறேன்.

22-வது அநுவாகம்.

(1) नमो हिरण्यबाहवे हिरण्यवर्णाय हिरण्यरूपाय हिरण्यपतयेऽम्बिकापतय उमापतये पशुपतये नमो नमः ॥

(1) நமோ ஹிரண்யபாஹவே ஹிரண்யவர்ணாய ஹிரண்யரூபாய ஹிரண்யபதயேऽம்பிகாபதய உமாபதயே பசுபதயே நமோ நம: ॥

மறுபடியும் அந்த தேவதை விஷயமாகவே வேறு மந்திரம் சொல்லப்படுகின்றது.

हिरण्यबाहवे ஹிரண்யபாஹவே=ஸ்வர்ணமயமான சகல அவயவங்களுள்ள

हिरण्यवर्णाय ஹிரண்யவர்ணாய=ஹிரணியம் போல் தூலப மான வேதாக்ஷரங்கள் எவனிடமிருந்து உண்டாகின்றனவோ, அவர்

हिरण्यरूपाय ஹிரண்யரூபாய=தேஜோமயர்

हिरण्यपतये ஹிரண்யபதயே=நவநிதிகளையும் பாலனம் செய்கிறவர்

आम्बिकापतये ஆம்பிகாபதயே=பார்வதிபதி

उमापतये உமாபதயே=உமையின்பதி

पशुपतये பஶுபதயே=பிரம்மா முதல் ஸ்தம்பம் வரையிலுள்ள சகல பிராணிகளுக்கும் பதி; இப்படிப்பட்ட சிவனுக்கு

नमः நமஃ=நமஸ்காரம்

23-வது அநுவாகம்.

(1) ऋतं सत्यं परंब्रह्म पुरुषंकृष्णपिंगलम् । ருதஂ ஸத்யஂ பரஂ ப்ரஹ்ம புருஷஂ க்ருஷ்ணபிங்கலம் ।

(2) ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं विश्वरूपाय वै नमोनमः ॥

(2) ஊர்த்வரேதஂ விரூபாக்ஷஂ விஶ்வரூபாய வை நமோ நமஃ ॥

முன் சொன்னபடி யிருக்கும் புருஷன் உபாஸியத்தை நமஸ்கரிக்கும் பொருட்டு மந்திரம்

परंब्रह्म பரஂப்ரஹ்ம=இந்த பரப்பிரம்மம்

ऋतं सत्यं ருதஂ ஸத்யஂ=அத்தியந்தம் பாரமார்த்திக சத்தியம்

पुरुषं புருஷஂ=பக்தர்களை அனுக்கிரகம் செய்யும் பொருட்டு உமா மஹேசுவர ஸ்வரூபம்.

कृष्णपिंगलम् க்ருஷ்ணபிங்கலம்=தெற்கானமஹேசுவர பாகத்தில் கிருஷ்ண வர்ணமுள்ளவர், உமாபாகத்தில் பிங்கலவர்ண முள்ளவர்.

ऊर्ध्वरेतः ஊர்த்வரேதஃ=அவர் யோகத்தால் தன்னுடைய ரேதஸ்ஸைபிரம்மஇரந்திரத்திற் தரிக்கிறார்.

विरूपाक्षम् விரூபாக்ஷம்=மூன்று க்ஷேத்திரங்களுள்ளவரான தால் விருபாக்ஷர்

विश्वरूपाय விஶ்வரூபாய= ஜகத்காரணமாக இருப்பதினல் சகலஜகத்ஸ்வரூபமாயிருக்கிறவர்; அப்படிப்பட்டவருக்கு

नमः நம:=நமஸ்காரம்.

24-வது அனுவாகம்.

(1) सर्वो वै रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु । ஸர்வோ வை ருத்³ரஸ்தஸ்மை ருத்³ராய நமோ அஸ்து

(2) पुरुषो वै रुद्रः सन्महो नमो नमः ॥ புருஷோ வை ருத்³ர: ஸந்மஹோ நமோ நம:।

(3) विश्वं भूतं भुवनं चित्रं बहुधा जातं जायमानं च यत् ।

(3) விஶ்வம் பூ⁴தம் பு⁴வனம் சித்ரம் ப³ஹுதா⁴ ஜாதம் ஜாயமானம் ச யத் ।

(4) सर्वो ह्येष रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु ॥

(4) ஸர்வோ ஹ்யேஷ ருத்³ரஸ்தஸ்மை ருத்³ராய நமோ அஸ்து

(1) रुद्रः वै ருத்³ர: வை=புராணங்களில் பிரசித்தரான பார்வதீபதி

सर्वः ஸர்வ:=ஜீவ ரூபமாக சகல சரீரங்களையும் பிரவேசித்திருக்கிறதினல் சர்வர்

तस्मै रुद्राय தஸ்மை ருத்³ராய=அந்த சர்வ ஸ்வரூபியான ருத்திரனுக்கு

नमो अस्तु நமோ அஸ்து=நமஸ்காரம் இருக்கட்டும்.

(2) पुरुषो वै रुद्रः புருஷோ வை ருத்³ர:=பிரகிருதி புருஷர்களுக்குள் ஜடஸ்வரூப பிரகிருதியை விட்டு சித்ஸ்வரூபமான புருஷன் எவன் இருக்கிருனே அவரே பக்தர்களை அனுக்கிரகம் செய்யும் பொருட்டு ருத்திரனென்கிற ரூபத்துடன் அவதரிக்கிருர்.

सन्महः ஸந்மஹ:=பாதிக்கப்படாத சத்ரூபம், தேஜஸ் இவைகளை உடையவருக்கு நமஸ்காரம்

(3) विश्वं விஶ்வம்=ஜடமான பிரபஞ்சம்

भूतं பூ⁴தம்=சேதனமான பிராணி சமூகம்

चित्रं சித்ரம்=சேதனசேதனத்தால்விசித்திரமாயிருக்கிறது

यत्जातम् யஜ்ஜாதம்=எந்த ஜகத்து முன்னமேயே உண்டாயிருக்கிறதோ

यत्जायमानम् யஜ்ஜாயமானம்=எது இப்போது உண்டாய்க் கொண்டிருக்கிறதோ

(4) सर्वोपि ஸர்வோபி அந்த சமஸ்தமான பிரபஞ்சமும்

एषरुद्रोहि ஏஷ ருத்ரோஹி तस्मै தஸ்மை-அப்படிப்பட்ட சர்வ ஸ்வரூப ருத்திரனுக்கு நமஸ்காரம்.

25-வது அனுவாகம்.

(1) । कद्रुद्राय प्रचेतसे मीढुष्टमाय तव्यसे । கத்ருத்ராய ப்ரசேதஸே மீடுஷ்டமாய தவ்யஸே ।

(2) वोचेमशंतमंहृदे ॥ வோசேம ஶந்தமஹ்ருதே ॥

(3) सर्वोह्येषरुद्रस्तस्मै रुद्रायनमो अस्तु ॥ ஸர்வோஹ்யேஷ ருத்ரஸ் தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து ॥

ருத்திர தேவதையை உத்தேசித்து இரண்டாவது மந்திரம்.

(1) कद्रुद्राय கத்ருத்ராய=பிரசஸ்தமான ருத்திரனுக்கு
प्रचेतसे ப்ரசேதஸே=விசேஷ ஞானமுடையவருக்கு
मीढुष्टमाय மீடுஷ்டமாய=கர்மங்களைக் கொடுக்கிறவருக்கு
तव्यसे தவ்யஸே=स्तव्याय ஸ்தவ்யாய=ஸ்துதிக்க யோக்கியரானவருக்கு

(2) हृदे ஹ்ருதே=ஹ்ருதயத்திலிருப்பதால் அந்த ரூபமாயிருக்கிறவருக்கு

शन्तमम् ஶந்தமம்=அதிசயமாக சுகத்தைக் கொடுக்கிற, ஸ்துதி ரூபவாக்கியத்தை

वोचेम வோசேம=சொல்லுகிறோம்.

மற்றது முன்போலவே.

26-வது அநுவாகம்.

(1) यस्य वैकङ्कत्यग्निहोत्रहवणी भवति प्रत्येवास्याऽऽहुतयस्तिष्ठन्त्यथो प्रतिष्ठित्यै ॥

(1) யஸ்ய வைகங்கத்யக்நிஹோத்ரஹவணீ பவதி ப்ரத்யேவாஸ்யாSSஹுதயஸ்திஷ்டந்த்யதோ ப்ரதிஷ்டித்யை ॥

அக்கினிஹோத்திர கர்மத்தில் ஹோமசாதன திரவ்யத்துக்குக் காரணமான விருக்ஷ விசேஷத்தை விதிக்கும் மந்திரம்:—

अग्निहोत्रहवणी அக்நிஹோத்ரஹவணீ= அக்கினிஹோத்திர கர்மத்தில் ஹவிஸைப் போட சாதகமான பாத்திரம்

वैकङ्कती வைகங்கதீ=விகங்கம் என்கிற விருக்ஷத்தால் உண்டானது

अस्य அஸ்ய=அக்கினிஹோத்திரியின்

आहुतयः ஆஹுதய:=ஆஹுதிகள்

प्रतिष्ठिताः ப்ரதிஷ்டிதா:=அந்த பாத்திரத்தில் போடப்பட்டதாய்

प्रतितिष्ठन्त्येव ப்ரதிதிஷ்டந்த்யேவ=பலத்தைக் கொடுக்கிறதாகவே ஆகின்றன.

अथ அதோ=மேலும்,

प्रतिष्ठित्यै ப்ரதிஷ்டித்யை=அனுஷ்டாதாவின் சித்த சுத்த மூலமாக தத்துவ ஞானத்தை ஸ்திரப்படுத்த ஏற்படுகின்றன.

முமுக்ஷுவின் சித்த சுத்தி மூலமாக வேதாந்தசகலகர்மங்கள் மோக்ஷ சாதனமாகின்றன என்றதைக் காட்டும் பொருட்டு கர்மாங்க பூதமான விகங்க விருக்ஷம் இவ்விடத்தில் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. இது சரியே.

27-வது அநுவாகம்.

(1) कृणुष्व पाज इति पञ्च ॥ க்ருணுஷ்வ பாஜ இதி பஞ்ச ॥

சித்த சுத்தி கொடுக்கும் கர்மங்களை சுருக்கமாய் இந்த மோக்ஷப் பிரகரணத்தில் சூசிப்பித்து, பிரதிபந்த நிவாரகங்களாயும் இராக்ஷசர்களை நாசம் செய்கிறதாயு மிருக்கிற மந்திரங்கள் ஜபத்துக்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சம்ஹிதையான் முதல்காண்டத்தில் 2-வது பிரபாடகத்தில் படிக்கப்பட்ட மந்திரங்கள் இந்த कृणुपाज க்ருணுபாஜ என்ற ஐந்து மந்திங்கள், அவைகள் ஜபிக்கத்தக்கவை.

28-வது அநுவாகம்.

(1) अदितिर्देवागन्धर्वामनुष्याः पितरोऽसुरास्तेषाꣳसर्वभूतानांमाता मेदिनी महता महीसावित्रीगायत्रीजगत्युर्वी पृथ्वी वहुला विश्वा भूता कतमा काया सा सत्येत्य मृतेति वसिष्ठः ॥

(1) 𑌅𑌦𑌿𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋𑌽𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍀 𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌮𑌹𑍀𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀, 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀 𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑍀 𑌬𑌹𑍁𑌲𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌕𑌤𑌮𑌾𑌕𑌾𑌯𑌾 𑌸𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 ॥

ஜீவனுக்கு ஹேதுவான க்ஷேத்திர லாப மூலமாக முக்தி ஹேதுவான பிருதிவீ தேவதையின் பிரார்த்தனை.

अदितिः 𑌅𑌦𑌿𑌤𑌿𑌃=அகண்டம் அதாவது பூமி

देवाः 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃=அதிதி முதலிய ஐந்து தேவதா விசேஷங்கள். இவைகளால் சகல பிராணி தேகங்களையும் அறியவும்.

तेषांसर्वभूतानां 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 = இந்த சகல பிராணிகளின் தேகங்களுக்கு உபாதானமா யிருப்பதால் இந்த அதிதி.

माता 𑌮𑌾𑌤𑌾=தாயார்

मेदिनी 𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍀=மேதஸ்ஸால் உண்டானவள், அல்லது கடினமானவள்

महता 𑌮𑌹𑌤𑌾=விசேஷ குணமுள்ளவள். இது சகல பிராணிகள் செய்யும் உபத்திரவத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதலினால் தெரியவருகிறது.

मही 𑌮𑌹𑍀=பூஜ்ஜியள்

सावित्री 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀=சூரியனைப் பிரேரணை செய்யும் அந்தர்யாமியுடன் சம்பந்தப்பட்டவள்.

गायत्री 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀=தன்னை உபாசிக்கிறவர்களை இரக்ஷிக்கிறவள்

जगती ஜகதீ=ஜகத்துக்கு ஆசிரயமானவள்

उर्वी உர்வீ=அநேக பயிர்களால் நிறைந்தவள்

पृथ्वी ப்ருத்வீ=வெகு விஸ்தாரமானவள்

बहुला பஹுளா=நிபிடமான (நெருங்குகிற) அவயவமுள்ளவள்

विश्वा விஶ்வா=சர்வஸ்வரூபீ.

भूता பூதா=பிராணிகளின் தேகமுண்டாகும் முன்னமேயே இருக்கிறவள்

कतमा கதமா=வெகு சுகரூபீ

काया காயா=சகல பிராணிகளின் தேகரூபமாய் பரிணமிக்கிறவள்

सा ஸா=பிரசித்தமானவள்

सत्या ஸத்யா=வியவஹார தசையில் பாதிக்கப்படாதவள்

इति இதி=இவ்விதமாயும்

अमृता इति அம்ருதா இதி=மரண மற்றவள் அதாவது நான்கு யுகபரியந்தம் இருக்கிறவள் என்றும்

वसिष्ठः வஸிஷ்டஃ=வசிஷ்டமகா முனி சொன்னார்.

ஆகையால் இந்த மந்திரத்துக்கு வசிஷ்டர் ரிஷி.

29-வது அனுவாகம்

(1) आपो वा इद॑ सर्वं विश्वा भूतान्यापः प्राणा वा आपः पशव आपोऽन्नमापोऽमृतमापः सम्राडापो विराडापः स्वराडापश्छन्दा॑स्यापो ज्योती॑ष्यापो यजू॑ष्यापः सत्यमापः सर्वा देवता आपो भूर्भुवः सुवराप ओम् ॥

(1) ஆபோ வா இத௩ம் ஸர்வம் விஶ்வா பூதாந்யாப꞉ ப்ராணா வா ஆப꞉ பஶவ ஆபோऽந்நமாபோऽம்ருதமாப꞉ ஸம்ராடாபோ விராடாப꞉ ஸ்வராடாபஶ்சந்தா௩ம்ஸ்யாபோ ஜ்யோதீ௩ம்ஷ்யாபோ யஜூ௩ம்ஷ்யாப꞉ ஸத்யமாப꞉ ஸர்வா தேவதா ஆபோ பூர்புவ꞉ ஸுவராப ஓம் ॥

விருஷ்டியில்லாததா லுண்டாகும் உபத்திரவத்தை பரிஹரிக்கிறதினால் உபகாரம் செய்யும் அப்பு தேவதா விஷயமாய் மந்திரம்.

इदं सर्वं இதம் ஸர்வம்=இந்த ஜகத்தெல்லாம்
आप: वै ஆப: வை=ஜலமே. எப்படியெனின்
विश्वाभूतानि விஶ்வா பூதாநி=சர்வ பிராணி சரீரங்கள்
आप: ஆப:=ஜலங்கள் ஏனெனின் ரேதஸ் ரூபமாக அவைகளை உண்டு பண்ணுகின்றன.

प्राणा: ப்ராணா:=சரீரத்திலிருக்கிற வாயுக்கள்.
आप: ஆப:=ஜலங்கள். ஜலத்தைப் பானம் செய்கிறதினால் பிராணங்கள் திருப்தியாகின்றன.

पशव: பஶவ:=பசு முதலியவைகளும்
आप: ஆப:=ஜலங்கள், பால்ரூபமாக பரிணமிக்கிறதினால்
अन्नं அந்நம்=நெல் எவை முதலியவை
आप: ஆப:=ஜலங்கள் ஜலம் அன்னத்துக்குக் காரணமென்பது பிரஸித்தம்.

अमृतं அம்ருதம்=தேவதைகளால் புஜிக்கத்தக்கது
आप: ஆப:=ஜலங்கள் அந்த ரூபமாயும் அவைகள் பரிணமிக்கின்றன.

सम्राट् ஸம்ராட்=செவ்வையாக பிரகாசிக்கிற சூத்திராத்மா, ஹிரணிய கர்ப்பர்

विराट् விராட்=ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிற பிரம்மாண்டத்தை தேகமாயுடைய விராட் புருஷன்.

स्वराट् ஸ்வராட்=இந்திரியாதிகளின் அபேக்ஷையன்றியில் ஸ்வயமே விளங்குகிற அவ்வியாகிருதாபிமானி ஈசுவரன்

छन्दांसि சந்தாம்ஸி=காயத்திரி முதலியவைகள்
ज्योतींषि ஜ்யோதீம்ஷி=ஆதித்தியாதிகள்
यजूंषि யஜூம்ஷி=அநியத அக்ஷரங்களுள்ள மந்திரங்கள்
सत्यं ஸத்யம்=யதார்த்த வசனம்
सर्वादेवता: ஸர்வா தேவதா:=இந்திராதி தேவதைகள்
भू: भुव: सुव: பூ: புவ: ஸுவ:=பூராதி மூன்று லோகங்கள்

சம்ராட் முதல் லோகங்கள் முடிய உள்ள பதார்த்தங்கள் ரூபமாக ஆப: (ஜலங்கள்) ஸ்துதிக்கப்படுகின்றன.

आप:ओं ஆப:ஓம்=இந்த ஜலங்கள் மூலகாரணம்,பரமாத்ம ரூபமாக இருப்பதால் பிரணவத்தால் பிரதிபாத்தியங்கள் என்பதைச் சொல்லும் பொருட்டு ஓங்காரம் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(இது ஸ்நான காலத்தில் உபயோகமானது.)

30-வது அநுவாகம்.

(1) आपः पुनन्तुपृथिवीं पृथिवी पूता पुनातुमाम् ।

(1) ஆப: புநந்து ப்ருதிவீம் ப்ருதிவீ பூதா புநாது மாம் ।

(2) पुनन्तु ब्रह्मणस्पतिर्ब्रह्म पूता पुनातुमाम् । புநந்து ப்ரஹ்மணஸ்பதிர்ப்ரஹ்ம பூதா புநாது மாம் ।

(3) यदुच्छिष्टमभोज्यं यद्वा दुश्चरितं मम । யதுச்சிஷ்டமபோஜ்யம் யத்வா துஶ்சரிதம் மம ।

(4) सर्वं पुनन्तु मामापो ऽसतां च प्रतिग्रहꣳस्वाहा ॥

(4) ஸர்வம் புநந்து மாமாபோ ऽஸதாம் ச ப்ரதிக்ரஹꣳஸ்வாஹா ॥

மாத்தியான்னிக சந்தியானுஷ்டானத்தில் ஜலபானம் செய்யும் பொருட்டு மந்திரம்:—

(1) आपः ஆப:=ஜலங்கள்
पृथिवीं ப்ருதிவீம்=பிரகாசானத்தால் பூமியை
पुनन्तु புநந்து=சுத்த மாக்கட்டும்
पृथिवी ப்ருதிவீ=அந்த பிருதிவீ
पूता பூதா=சுத்தமானவளாய்
मां மாம்=அனுஷ்டானம் செய்கிற என்னை
पुनातु புநாது=சுத்தமாக்கட்டும்.

(2) ब्रह्मणस्पतिः ப்ரஹ்மணஸ்பதி:=வேதத்தைப் பாலனம் செய்கிற ஆசாரியரை ஜலங்கள்
पुनन्तु புநந்து=சுத்தமாக்கட்டும்.
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=வேதஸ்வரூபம்
पूता பூதா=ஸ்வயம் சுத்தமா யிருந்துகொண்டு
मां पुनातु மாம்புநாது=என்னை சுத்தமாக்கட்டும்.

यदुच्छिष्टं யதுச்சிஷ்டம்=பிறர்களால் புஜிக்கப்பட்டு மிச்சப்பட்டு எது இருக்கிறதோ

यदभोज्यं யதபோஜ்யம்= அப்படிப்பட்டது எப்போதாவது என்றால் புஜிக்கப்பட்டிருந்தால் அதையும்

यद्वादुश्चरितं யத்வாதுச்சரிதம்=அல்லது விசேஷிக்கப்பட்ட வேறு எதாவது என்னிடம் சம்பந்தப்பட்டிருந்தால்

सर्वं ஸர்வம்=அதை யெல்லாம் பரிஹாரம் செய்து பிறகு

मां மாம்=என்னை

आप: ஆப:=ஜலங்கள்,

पुनन्तु புநந்து=சுத்தமாக்கட்டும்

असतां அஸதாம்= அசத்துக்களான சூத்திராதிகளினின்றும்

प्रतिग्रहंच ப்ரதிக்ரஹம்ச=என்றால் எது பிரதிகிரகிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதையும் பரிசுத்தமாக்கட்டும்

स्वाहा ஸ்வாஹா=இதன் பொருட்டு மந்திரிக்கப்பட்ட ஜலம் என்னுடைய முகமாகிற அக்னியில் ஹோமம் செய்யப்பட்டதாக ஆகட்டும்.

31-வது அநுவாகம்.

(1) अग्निश्चमामन्युश्चमन्युपतयश्च मन्युकृतेभ्य: । அக்நிஶ்ச மா மந்யுஶ்ச மந்யுபதயஶ்ச மந்யுக்ருதேப்ய: ।

(2) पापेभ्योरक्षन्ताम् । பாபேப்யோரக்ஷந்தாம் ।

(3) यदह्ना पापमकार्षम् । யதஹ்நா பாபமகார்ஷம் ।

(4) मनसा वाचा हस्ताभ्याम् । மநஸா வாசா ஹஸ்தாப்யாம் ।

(5) पद्भ्यामुदरेणशिश्ना । பத்ப்யாமுதரேண ஶிஶ்நா ।

(6) अहस्तदवलुम्पतु । அஹஸ்ததவலும்பது ।

(7) यत्किंच दुरितंमयि । யத்கிஞ்ச துரிதம்மயி ।

(8) इदमहं माममृतयोनौ । இதமஹம் மாமம்ருதயோநௌ ।

(9) सत्येज्योतिषि जुहोमिस्वाहा ॥ ஸத்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா ॥

சாயம் சந்தியா காலத்தில் ஜலபான மந்திரம்:—

(1) अग्निश्च அக்நிஶ்ச=இந்த அக்கினியும்

मन्युश्च மந்யுஶ்ச=கோபத்தின் அபிமானி தேவதையும்

मन्युपतयश्च மந்யுபதயஶ்ச= அவைகளை நியமனம் செய்யும் தேவதைகளும், இவைகளெல்லாரும்

मन्युकृतेभ्यः மந்யுக்ருதேப்ய:= என்னுடைய கோபத்தா லுண்டான

पापेभ्यः பாபேப்ய:=பாபங்களினின்றும்

मां மாம்=என்னை

रक्षन्तां ரக்ஷந்தாம்=இரக்ஷிக்கட்டும். பாபியான என்னை பாபத்தை நாசம் செய்வதினால் பாலனம் செய்யட்டும்.

(3) अन्हा அந்ஹா = சென்ற தினத்தில், அந்த தினத்தில்

यत्पापं யத்பாபம்=எந்த பாபமானது

मनसा மநஸா=மனதினாலும், (பரஹிம்சையை சிந்தித்தல் முதலிய)

वाचा வாசா=வாக்கினால் (பிரியமற்ற பொய்யான விசனத்தைச் சொல்லல்)

हस्ताभ्यां ஹஸ்தாப்யாம்=கைகளால் (அபிசாரம்; மோசம் முதலியவை)

(5) पद्भ्यां பத்ப்யாம்=பசுமாடு பிராமணன் இவர்களைத் தொடுவதால், பாதங்களால்

उदरेण உதரேண=உதரத்தால் (அபோஜியத்தை புஜித்தல்)

शिश्ना ஶிஶ்நா=போகக்கூடாத இடத்தில் சம்பந்தித்தல்

यत् पापं अकार्षं யத் பாபம் அகார்ஷம்=எந்த பாபத்தைச் செய்திருக்கிறேனோ

तत् தத்=அதை

अहः அஹ:=அஹரபிமானி தேவதை

अवलुम्पतु அவலும்பது=போக்கடிக்கட்டும்

(7) அதிகமாய் சொல்லுவானேன்

यत्किंचदुरितंमयि யத்கிஞ்சதுரிதம் மயி=என்னிடத்தில் எந்த துரிதம் இருந்தாலும்

(8) इदं இதம்=இந்த பாபத்தை யெல்லாம்

मां மாம்=அவைகளைச் செய்யும் என்னையும் அதாவது லிங்க சரீரத்தையும்

अमृतयोनौ அம்ருதயோநௌ=மரணமற்ற ஜகத்காரணமான

(9) सत्ये ஸத்யே=பாபத்தையற்ற

ज्योतिषि ஜ்யோதிஷி=ஸ்வயம் பிரகாசமான வஸ்துவில்

जुहोमि ஜுஹோமி=போடுகிறேன், நான் இந்த ஹோமத்தால் அதை எல்லாம் பஸ்மமாக்குகிறேன் என்று அர்த்தம்

स्वाहा ஸ்வாஹா=இதற்காக ஜபிக்கப்பட்ட ஜலம் முகமாகிற அக்கினியில் ஹோமம் செய்யப்பட்டதாக ஆகட்டும்.

32-வது அனுவாகம்.

(1) सूर्यश्चमा मन्युश्च मन्युपतयश्च मन्युकृतेभ्यः ।

(1) ஸூர்யஶ்சமா மந்யுஶ்ச மந்யுபதயஶ்ச மந்யுக்ருதேப்ய: ।

(2) पापेभ्योरक्षन्ताम् । பாபேப்யோரக்ஷந்தாம் ।

(3) यद्रात्रियापापमकार्षम् । யத்ராத்ரியா பாபமகார்ஷம் ।

(4) मनसा वाचा हस्ताभ्याम् । மநஸாவாசா ஹஸ்தாப்யாம் ।

(5) पद्भ्यामुदरेणशिश्ना । பத்ப்யாமுதரேணஶிஶ்நா ।

(6) रात्रिस्तदवलुम्पतु । ராத்ரிஸ்ததவலும்பது ।

(7) यत्किंचदुरितंमयि । யத்கிஞ்சதுரிதம்மயி ।

(8) इदमहंमामृतयोनौ । இதமஹம்மாம்ருதயோநௌ ।

(9) सूर्ये ज्योतिषि जुहोमिस्वाहा । ஸூர்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா ॥

பிராத:சந்தியா காலத்தில் ஜலபானத்துக்காக ஏற்பட்ட மந்திரம்.

सूर्यः ஸூர்ய:=அஹஸ்ஸை செய்கிறவனும் சூரிய கோளகத்தை உபாதியாக உடையவனுமிருக்கிற தேவதை பரமாத்மா. மற்றதெல்லாம் முன்போலவே.

33-வது அனுவாகம்.

(1) ओमित्येकाक्षरंब्रह्म । ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ।

(2) अग्निर्देवता ब्रह्मइत्यार्षम् । அக்நிர்தேவதா ப்ரஹ்மஇத்யார்ஷம் ।

(3) गायत्रं छन्दं परमात्मं सरूपम् । காயத்ரம் சந்தம் பரமாத்மம் ஸரூபம் ।

(4) सायुज्यंविनियोगम् । ஸாயுஜ்யம் விநியோகம் ॥

பிராணயா மாதிகளிலெல்லாம் ஓங்காரம் அவசியமானதால் அதின் ரிஷி முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. (வி-இல்லை.

(i) ओं इति ஓம் இதி=ஓம் என்பதாய் யாதொரு

एकाक्षरं ஏகாக்ஷரம்=ஒரு அக்ஷரமிருக்கிறதோ அது

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=சமஸ்த பிரம்மாண்டத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி நாசங்களுக்குக் காரணமானது

(2) अग्निः அக்நி:=அக்கினியானது அதற்கு

देवता தேவதா=தேவதை அதாவது வாசகமான வஸ்து, அதாவது அக்னி சப்தத்தால் இவ்விடத்தில் அக்னி தேவதை அறியக்கூடாது. யோகத்தால் பரமாத்மா என்று அறியவேண்டியது. சகல ஜகத்தையும் வியாபித்திருக்கிறதினால் அக்கினி.

ब्रह्मइत्यार्षं ப்ரஹ்ம இத்யார்ஷம்=அக்கினி சப்தத்தால் உபலக்ஷிதமான பிரம்மம் ரிஷி. மந்திரம், பிரம்மம். ரிஷி, பிரம்மம், எல்லாம் தான் தான் என்று அர்த்தம்.

(3) गायत्रम् காயத்ரம்=காயத்ரீ

छन्द: சந்த:=சந்தஸ்.

(4) विनियोगं விநியோகம்=விநியோகம்

परमात्मं பரமாத்மம்=பரமாத்மாவான

सरूपं ஸரூபம்=சர்வஸ்வரூபமான

सायुज्यं ஸாயுஜ்யம்=பிரம்மப் பிராப்தியில் ஏற்படுகிறது.

34-வது அநுவாகம்.

(1) आयातु वरदा देवी अक्षरंब्रह्मसंमितम् । ஆயாது வரதா தேவீ அக்ஷரம் ப்ரஹ்மஸம்மிதம் ।

(2) गायत्रीं छन्दसांमातेदं ब्रह्मजुषस्वमे । காயத்ரீம் சந்தஸாம் மாதேதம் ப்ரஹ்ம ஜுஷஸ்வமே ।

(3) यदह्नात्कुरुते पापं तदह्नात्प्रति मुच्यते । யதஹ்நாத்குருதே பாபம் தத்ஹ்நாத்ப்ரதிமுச்யதே ।

(4) यद्रात्रियात्कुरुते पापं तदात्रियात्प्रातिमुच्यते।

(4) யத்ராத்ரியாத்குருதே பாபம் தத்ராத்ரியாத் ப்ரதி முச்யதே ।

(5) सर्ववर्णे महादेवि संध्याविद्ये सरस्वति ॥ ஸர்வவர்ணே மஹா தேவி ஸம்த்யாவித்யே ஸரஸ்வதி ॥

மூன்று சந்தியாவந்தனங்களிலும் மார்ச்சனத்துக்குப் பிறகு காயத்ரியின் ஆவாஹன மந்திரம்:—

(1) वरदा வரதா=எங்களுடைய அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கும்

देवी தேவீ=காயத்திரீ சந்தவின் அபிமானியான தேவதை

अक्षरं அக்ஷரம்=நாசமற்ற

संमतं ஸம்மதம்=வேதாந்த பிரமாணத்தால் செவ்வையாக நிச்சயிக்கப்பட்ட

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=ஜகத்காரணமான பரதத்துவத்தை உத்தேசித்து

आयातु ஆயாது=வரட்டும். எங்களுக்கு பிரம்ம தத்துவத்தைப் போதிக்க வரட்டும் என்று அர்த்தம். இந்த அர்த்தமே இனி ஸ்பஷ்டமாக்கப் படுகிறது.

(2) छन्दसां ச்சந்தஸாம்=காயத்திரி திருஷ்டுபு முதலியவைகளின் அல்லது வேதங்களின்

माता மாதா=தாயார் அவைகளை உண்டாக்கிறவள்

गायत्री காயத்ரீ=காயத்திரீ சப்தத்தால் கூறப்படுகிறவள்

मे மே=எனக்கு

इदंब्रह्म இதம்ப்ரஹ்ம=வேதாந்தத்தால் தெரியக்கூடிய தத்துவத்தை

जुषस्व ஜுஷஸ்வ=உபதேசஞ் செய்யட்டும்.

(5) संध्यविद्ये ஸம்த்யவித்யே=காலமே சாயந்திரம் செய்யப் படும் அனுஷ்டானங்களே

सरस्वति ஸரஸ்வதி=ஸரஸ்வதி உங்களுடைய பக்தன்

यत्अन्हात् யதஹ்நாத்=எந்த தினத்தில் (பகலில்)

पापंकुरुते பாபம்குருதே=பாபத்தைச் செய்கிறானோ

ततअह्नात् தத்அஹ்நாத்=அந்த தினத்தில்

86

प्रति मुच्यते ப்ரதிமுச்யதே=அந்த பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு சுத்தனாகட்டும்.

(6) यद्रात्रियात् யத்ராத்ரியாத்=எந்த இரவில்·மற்றது முன்போலவே.

35-வது அநுவாகம்.

(1) ओजोऽसि सहोऽसि बलमसि भ्राजोऽसि देवानांधामनामाऽसि विश्वमसि विश्वायुः सर्वमसि सर्वायुरभिभूरों गायत्रीमावाहयामि सावित्रीमावाहयामि सरस्वतीमावाहयामि छन्दर्षीनावाहयामि श्रियमावाहयामि

(1) ஓஜோऽஸி ஸஹோऽஸி பலமஸி ப்ராஜோऽஸி தேவாநாம்தாமநாமாऽஸி விஶ்வமஸி விஶ்வாயு: ஸர்வமஸி ஸர்வாயுரபிபூரோம் காயத்ரீமாவாஹயாமி ஸாவித்ரீமாவாஹயாமி ஸரஸ்வதீமாவாஹயாமி ச்சந்தர்ஷீநாவாஹயாமி ஶ்ரியமாவாஹயாமி ।

(2) गायत्रिया गायत्रीच्छन्दो विश्वामित्रऋषिः सविता देवता ।

(2) காயத்ரியா காயத்ரீச்சந்தோ விஶ்வாமித்ரருஷி: ஸவிதா தேவதா ।

(3) अग्निर्मुखं ब्रह्माशिरो विष्णुर्हृदयꣳरुद्रःशिखापृथिवीयोनिः प्राणापानव्यानोदानसमाना सप्राणा श्वेतवर्णासाङ्ख्यायन सगोत्रा ।

(3) அக்நிர்முகம் ப்ரஹ்மா ஶிரோ விஷ்ணுர்ஹ்ருதயꣳருத்ர: ஶிகா ப்ருதிவீயோநி: ப்ராணாபாநவ்யாநோதாநஸமாநா ஸப்ராணா ஶ்வேதவர்ணா ஸாங்க்யாயந ஸகோத்ரா ।

(4) गायत्री चतुर्विꣳशत्यक्षरा त्रिपदा षट्कुक्षिः पञ्चशीर्षोपनयने विनियोगः ॥

(4) காயத்ரீ சதுர்விꣳஶத்யக்ஷரா த்ரிபதா ஷட்குக்ஷி: பஞ்சஶீர்ஷோபநயநே விநியோக: ॥

காயத்திரியின் ஆவாஹன மந்திரம், காயத்திரியே நீ

(1) ओजोऽसि ഓജോഽസി=பலஹேதுவான எட்டு தாது ரூபமாயிருக்கிறாய்

सहोऽसि സഹോഽസി= சத்துருக்களை அவமானப்படுத்த சக்தியாயிருக்கிறாய்

बलमसि ബലമസി=சரீரத்தால் செய்யவேண்டிய வியவஹார சாமர்த்தியமா யிருக்கிறாய்

भ्राजोऽसि ഭ്രാജോഽസി=தீப்தி ரூபமாயிருக்கிறாய்

देवानांधामनामासि ദേവാനാംധാമനാമാസി=அக்கினி இந்திரன் முதலான தேவதைகளின் யாதொரு தேஜஸ் உண்டோ அதுவே உன்னுடைய பெயராயிருக்கிறது.

विश्वमसि വിശ്വമസി=சர்வ ஜகத்ரூபமாய் நீயே இருக்கிறாய்

विश्वायुः വിശ്വായുഃ=சம்பூர்ணமான ஆயுஸ் ஸ்வரூபம் நீயே

सर्वमसि सर्वायुरसि സർവമസിസർവായുരസി=முன் சொன்னதே

अभिभूः അഭിഭൂഃ=சகல பாபத்தையும் திரஸ்காரம் செய்ய காரணம்

ओं ഓം=பிரணவத்தால் பிரதிபாத்தியமான பரமாத்மாவாயிருக்கிறாய்.

गायत्रीं ഗായത്രീം=அப்படிப்பட்ட காயத்திரியை

आवाहयामि ആവാഹയാമി=என்னுடைய மனதில் தானே ஆவாஹனம் செய்கிறேன்.

सावित्रींआवाहयामि സാവിത്രീംആവാഹയാമി=சவிதா அதாவது பிரம்மத்தை சாக்ஷாத்கரிக்கும்படி செய்கிற, ஞானத்தைக் கொடுக்கிற பரமாத்மாவைச் சேர்ந்தவளை ஆவாஹனம் செய்கிறேன்.

सरस्वतीं आवाहयामि സരസ്വതീം ആവാഹയാമി = பிரம்மமாகிற ஜலத்தை தரிப்பதினால் வேதங்கள் சரசுகள் குளங்கள் அந்த ரூபமாயிருக்கிற, 24 அக்ஷரமந்திர ரூபமாயிருக்கிற உன்னை ஆவாஹனம் செய்கிறேன்.

छन्दर्षीनावाहयामि ഛന്ദർഷീനാവാഹയാമി:=காயத்திரீ சர்வ மந்திர ஸ்வரூப மாகையால் அவைகளின் அங்கங்களான சகல சந்தஸ்களையும் சகல தேவதைகளையும் ஆவாஹனம் செய்கிறேன்.

श्रिय मावाहयामि ஶ்ரியமாவாஹயாமி=காயத்திரி சர்வ வேத ஸ்வரூபி ஆகையால் சகல வேதங்களின் ஸ்ரீயையும் ஆவாஹனம்செய்கிறேன். இப்படி ஆவாஹனம் செய்கிறேன் என்று சங்கற்பம் செய்து அதின் சந்தஸ் முதலியவைகளை ஸ்மரித்து தியானிக்க வேண்டியதற்கு மந்திரம் இனி சொல்லப்படும்.

(2) गायत्रियाः காயத்ரியா:=காயத்ரிக்கு

गायत्रीछन्दः காயத்ரீ ஛ந்த:=காயத்திரி சந்தஸ்

विश्वामित्रऋषिः விஶ்வாமித்ர ருஷி:=விசுவாமித்திரர் மந்திர திர்ஷ்டா.

सविता देवता ஸவிதா தேவதா=சகல வித்தையும் உண்டாக்கிற பரமாத்மா தேவதை இப்படி சந்தஸ் தேவதைகளின் ஸ்மரணை விதிக்கப்பட்டது.

(3) தியானம் अग्निः அக்நி: முதல் विनियोगः விநியோக: முடிய கூறப்படுகிறது.

अग्निः मुखं அக்நிர்முகம்=பிரசித்தமான அக்கினி காயத்திரிக்கு முகம்போலிருக்கிறது.

ब्रह्मा शिरः ப்ரஹ்மா ஶிர:=சதுர்முக பிரம்மா சிரஸாகிறார்; ஏனெனின் முதலில் உண்டானவர்.

विष्णुःहृदयं விஷ்ணுர் ஹ்ருதயம்=சூட்சுமமாயிருப்பது ஹிருதயம்; அப்படி சூட்சுமமாய் செய்கிறவர் விஷ்ணு.

रुद्रः शिखा ருத்ர: ஶிகா=எப்படி சிகையானது சகல அவயங்களுக்கும் மேற் பட்டதோ அப்படி ருத்திரன் பிரளயத்தைச் செய்வதினால் சகலத்துக்கும் மேற்பட்டவர். ஆகையால் சிகைபோலிருக்கிறார்.

पृथिवीयोनिः ப்ருதிவீயோநி:=சகல உற்பத்திக்கும் காரணமாயிருப்பதால் பிருதிவீயோனி.

प्राण अपानव्यान उदानसमाना ப்ராணாபாநவ்யாநோதாநஸமாநா பிராணாதி ஐந்தும் பிரவாஹ ரூபம் அவனிடத்திலிருக்கின்றன.

सप्राणा ஸப்ராணா= வாகாதி இந்திரியங்களுடன் கூடினவள்.

श्वेतवर्णा ஶ்வேதவர்ணா=முதலில் சுத்த குணப் பிரதானமாயிருந்தபடியால் அந்த வர்ணமுள்ளவள்.

सांख्याय नसगोत्रा ஸாம்஖்யாயநஸகோத்ரா= குணங்களின் சங்கியை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற, சாங்கியர்களால் அடையப்படும் பரமாத்மா, சத்மாத்திரம் இத்துடன் சமானமான கோத்திரம்அதாவது உற்பத்தியுள்ளவள். இப்படி தேவதாரூபமாக தியானம் கூறப்பட்டது. இனி மந்திரரூபமாக தியானம் கூறப்படுகிறது.

(4) गायत्री காயத்ரீ =மந்திர ரூபா காயத்திரீ

चतुर्विंशत्यक्षरा சதுர்விம்ஶத்யக்ஷரா=24 அக்ஷரங்களுள்ளவள்

त्रिपदा த்ரிபதா = மூன்று பாதங்களுள்ளவள்

षट्कुक्षिः ஷட்குக்ஷி:=சர்வவேத ரூபியான இவளுக்கு ஆறு அங்கங்கள் குக்ஷிபோலிருக்கின்றன.

पञ्चशीर्षा பஞ்சஶீர்ஷா=ஞானத்தைக் கொடுக்கும் நான்கு வேதங்களின் நான்கு உபநிஷத் பாகங்களும் கர்ம உபாசனை காண்டங்களுக்குமேல் இருப்பதினால் அவைகள் சிரசுகள்போலிருக்கின்றன, இதிஹாச புராணங்கள் ஐந்தாவது வேதமாக பாவிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவைகள் ஐந்தாவது சிரசு ஆக இவைகளுடன் கூடியிருப்பதால் பஞ்சசீர்ஷா எனப்படுகிறாள்.

(5) இப்படி தியானம் செய்து

उपनयनेविनियोगः உபநயநே விநியோக: என்று ஸ்மரித்து, சொல்லி காயத்திரீ மந்திரம் ஜபிக்கவேண்டியது

(2) ओं भूः। ஓம் பூ:।

(3) ओं भुवः ஓம் புவ:।

(4) ओं सुवः ஓம் ஸுவ:।

(5) ओं महः ஓம் மஹ:।

(6) ओं जनः ஓம் ஜந:।

(7) ओं तपः ஓம் தப:।

(8) ओं सत्यम्। ஓம் ஸத்யம்।

(9) ओं तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि। ஓம் தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி।

(10) धियो योनः प्रचोदयात्। தியோ யோந: ப்ரசோதயாத்

(11) ओमापो ज्योतीरसोऽमृतं ब्रह्मभूर्भुवः सुवरोम् ॥

(11) ஓமாபோ ஜ்யோதீரஸோऽம்ருதம் ப்ரஹ்ம பூர்புவ ஸுவரோம் ॥

காயத்திரியை ஆவாஹனம் செய்த பிறகு பிராணாயாமத்துக்காக மந்திரம்.—

(2-8) ओं भूः...सत्यं ஓம் பூ:...ஸத்யம்=பூ: முதல் சத்தியம் வரையிலுள்ள ஏழு லோகங்களைப் பிரதிபாதிக்கும் ஏழு வியாஹ்ருதிகள் இந்த லோகம் ஒவ்வொன்றும் பிரணவப் பிரதிபாத்தியமான பிரம்ம ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது என்று காட்டும் பொருட்டு பிரணவம் தனித்தனியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(9) तत्सवितुः தத்ஸவிது:=முதல் காயத்திரீ மந்திரம் அதினால் பிரதிபாதிக்கப்படுவது பிரம்மம் என்பதைக் காட்டும் பொருட்டு இந்த மந்திரத்தின் ஆதியிலும் பிரணவம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மந்திரத்தின் அர்த்தம் யாதெனின்,—

यः ய:=எந்த சவிதா பரமேசுவரன்

नः ந:=எங்களுடைய

धियः தியஃ=புத்தி விருத்திகளை

प्रचोदयात् ப்ரசோதயாத்=தத்துவ போதத்தில் செவ்வையாக பிரேரணைசெய்கிறானோ

सवितुः ஸவிது:=பிரேரகனான அந்தர்யாமியான

देवस्य தேவஸ்ய=தேவதையின்

वरेण्यं வரேண்யம்=சிரேஷ்டமான

तत्भर्गः தத்பர்க:=அந்த தேஜஸை

धीमहि தீமஹி=தியானம் செய்கிறோம்

(10) आपोज्योतिः ஆபோஜ்யோதி:=முதலானது காயத்திரியின் சிரச. ஆதியிலும் அந்தத்திலும் இரண்டு தடவை பிரணவத்தை உச்சரிக்க வேண்டியது.

आपः ஆப:=நதீ முதலியவைகளி லிருக்கிற ஜலங்கள்

ज्योतिः ஜ்யோதி:=ஆதித்தியாதிகளின் ஜோதிஸ்

रसः ரஸ:=மதுரம் முதலிய 6 வித ரஸம்

अमृतं அம்ருதம்=தேவதைகளால் பானம் பண்ணப்பட்ட அமிருதம்.

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=இவைகளெல்லாம் பிரணவத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் பிரம்மம்.

भूः...भुवः...=முன்போலவே அர்த்தம்

36-வது அநுவாகம்.

(1) उत्तमे शिखरे जाते भूम्यां पर्वतमूर्धनि । உத்தமே ஶிகரே ஜாதே பூம்யாம் பர்வதமூர்தநி ।

(2) ब्राह्मणेभ्योऽभ्यनुज्ञाता गच्छ देवि यथासुखम् ॥ 1 ॥

(2) ப்ராஹ்மணேப்யோऽப்யநுஜ்ஞாதா கச்ச தேவி யதாஸுகம் ॥

ஜபத்துக்குப் பிறகு காயித்திரீ விசர்ச்சன மந்திரம்.

(1) भूम्यां பூம்யாம் = பூமியிலிருக்கிற

पर्वतमूर्धनि பர்வதமூர்தநி=மேரு என்ற பர்வதத்தின் மேல் பாகத்தில் இருக்கிற

उत्तमे शिखरे உத்தமே ஶிகரே=உத்தமமான சிகரத்தில் அப்படிப்பட்ட காயத்திரீ தேவதை இருக்கிறாள். ஆகையால்

(2) हे देवि ஹே தேவி=தேவியே

ब्राह्मणेभ्यः अनुज्ञाता ப்ராஹ்மணேப்ய: அநுஜ்ஞாதா=உன்னை உபாசித்து உன்னுடைய அனுக்கிரகத்தால் சந்தோஷமடைந்தவர்களால் அனுஞ்ஞை கொடுக்கப்பட்டவளாய்

यथासुखं யதாஸுகம்=உன்னுடைய சுகத்தை இழந்தமையால் உன்னுடைய ஸ்தானமாகிய அந்த உத்தமமான சிகரத்தில்

गच्छ கச்ச=போய் இரு

(3) स्तुतो मया वरदा वेदमाता प्रचोदयन्ती पवने द्विजाता ।

(3) ஸ்துதோ மயா வரதா வேதமாதா ப்ரசோதயந்தீ பவநே த்விஜாதா ।

(4) आयुः पृथिव्यां द्रविणं ब्रह्मवर्चसं मह्यं दत्त्वा प्रजातुं ब्रह्मलोकम् ॥ 2

(4) ஆயு: ப்ருதிவ்யாம் த்ரவிணம் ப்ரஹ்மவர்சஸம் மஹ்யம் தத்வா ப்ரஜாதும் ப்ரஹ்மலோகம் ॥ 2 ॥

(3) முந்தின மந்திரத்தில் அபரோக்ஷமாய் சொன்ன விஷயமே இந்த மந்திரத்தில் பரோக்ஷமாய் சொல்லப்படுகிறது. பிரம்மலோகம், சூரியமண்டலம் இரண்டும் காயத்திரீயின் வாசஸ்தானமாக சொல்லியிருக்கிறது, முந்தின மந்திரத்தில் சூரிய மண்டலத்தை ஸ்தானமாக வைத்து அவ்விடம் போகும்படி காயத்திரீ சொல்லப் பட்டாள். இப்போது பிரம்மலோகம் போகும்படி இதில் சொல்லப்படுகிறாள்.

वरदा வரதா=தன்னை உபாசிக்கிறவர்கள் இச்சிப்பதைக் கொடுக்கப்பட்டவள்.

वेदमाता வேதமாதா=நான்கு வேதங்களுக்கும் மாதா

प्रचोदयंती ப்ரசோதயந்தீ=அந்தர்யாமி ரூபமாக பிராணிகளை பிரேரணை செய்கிறவள்

पवने பவநே=पवन: பவந:=எப்படி பிராணவாயு நான்கு விதப் பிராணிகளை பிரேரணை செய்கிறதோ, அதினால் கமனாதிகளைச் செய்து வைக்கிறதோ, அப்படி இவளும் செய்கிறாள்.

द्विजाता த்விஜாதா=மூன்று வர்ணத்தார்களால் உபாசிக்கப் படுகிறவள் இப்படிப்பட்ட காயத்திரீ தேவதை

मया மயா=என்னால்

स्तुता ஸ்துதா=ஸ்துதிக்கப்பட்டவளாய்

(4) पृथिव्यां ப்ருதிவ்யாம்=பூமியிலிருக்கிற

मा மாம்=என்னை

आयु: ஆயு:=தீர்க்காயுளையும்

द्रविणं த்ரவிணம்=சுவர்ணாதிகளையும்

ब्रह्मवर्चसं ப்ரஹ்மவர்சஸம்=அத்தியயனம், அதின் அர்த்த விசாரம், அர்த்தானுஷ்டானம், இவைகளால் உண்டாகும் முக தேஜஸைப்பார்த்து ஜனங்கள் இவன் ஜ்வலிக்கும் அக்கினிஎன்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பிரம்ம வர்ச்சஸ்ஸையும்

दत्वा தத்வா=கொடுத்து

प्रजातुं (प्रजातं) ப்ரஜாதும் (ப்ரஜாதம்)=பரமாத்மாவினிடமிருந்து உண்டான

ब्रह्मलोकम् ப்ரஹ்மலோகம்=சதுர்முக பிரம்மாவின் லோகத்துக்கு போகலாம்.

37-வது அநுவாகம்.

(1) घृणिः सूर्य आदित्योनप्रभावात्यक्षरम् । க்ருணி꞉ ஸூர்ய ஆதித்யோ ந ப்ரபா வாத்யக்ஷரம் ।

(2) मधुक्षरन्ति तद्रसम् । மது க்ஷரந்தி தத்ரஸம் ।

(3) सत्यं वै तद्रसमापो ज्योतीरसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः सुवरोम् ॥

(3) ஸத்யம் வை தத்ரஸமாபோ ஜ்யோதீரஸோऽம்ருதம் ப்ரஹ்ம பூர்புவ꞉ ஸுவரோம் ॥

முன்சொன்ன உபாசனையைச் செய்ய சக்தியற்றவன் சூரியன் விஷயமாய் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம்.

घृणिः க்ருணி꞉=பிரகாசமாயும்
सूर्यः ஸூர்ய꞉=ஜகத்து உண்டாவதற்கு ஹேதுவாயும்
अक्षरः அக்ஷர꞉=நித்தியமாயிருக்கிற
आदित्यः ஆதித்ய꞉=சூரியன்

प्रभान ப்ரபா ந=சூரிய பிரபைபோல். சூரியனுக்கு சூரியனைத்தவிர வேறு திருஷ்டாந்தம் கொடுக்க முடியாது.

वाति வாதி=ஆகாச மார்க்கத்தால் இரவும் பகலும் உலகத்துக்கு உபகாரம் செய்யும் பொருட்டு போய்க்கொண்டிருக்கிறான்.

(2) तद्रसं தத்ரஸம்=அந்த ஆதித்தியனிடமிருந்து உண்டாகும் உதகத்தை

मधुक्षरन्ति மது க்ஷரந்தி=மதுரமாயிருக்கும்படி நதிகள்கொண்டு போகின்றன. சூரியனிடமிருந்து உண்டானமேகத்தினின்றும் பெயும் மழைஜலத்தையே நதிகள் கொண்டு போகின்றன. இல்லாவிடின் பூமியில் ஜலமிருக்கமாட்டாது என்பது கருத்து.

(3) இனி ஆதித்தியன் சர்வ ஸ்வரூபன் என்பது காட்டப்படுகிறது.

तत् தத்=ஆதித்திய ரூப பிரம்மம்
सत्यं ஸத்யம்=யதார்த்தத்தை வசனித்தல்
रसं ரஸம்=மதுரம் முதலிய ரஸஸமூகம்
आपः ஆப꞉=சிந்து நதீ முதலிய வைகளில் போகும் ஜலம்
ज्योतिः ஜ்யோதி꞉=சந்திரன், அக்கினி முதலியவை

रसः ரஸ:=பதார்த்த மாத்திரசாரம்

अमृतं அம்ருதம்=அமிருதம்

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=3 வித வித்தை

भूःभुवःसुवः பூர்புவஸ்ஸுவ:=மூன்று லோகங்கள்

ओं ஓம்=ஓங்காரம் இவைகளை யெல்லாம் ஆதித்தியனை என்று மனதினால் பாவிக்க வேண்டியது என்பது கருத்து.

38-வது அனுவாகம்.

(1) ब्रह्ममेतुमाम् । ப்ரஹ்மமேதுமாம் ।

(2) मधुमेतुमाम् । மதுமேதுமாம் ।

(3) ब्रह्ममेवमधुमेतुमाम् । ப்ரஹ்மமேவமதுமேதுமாம் ।

(4) यास्ते सोमप्रजावत्सोऽभिसोअहम् । யாஸ்தே ஸோம ப்ரஜா வத்ஸோ ऽபி ஸோ அஹம் ।

(5) दुष्वप्नहन्दुरुष्वह । து:ஷ்வப்னஹந்துருஷ்வஹ ।

(6) यास्ते सोम प्राणा ँ स्ताञ्जुहोमि ॥ யாஸ்தே ஸோம ப்ராணா ँ ஸ்தாஞ்ஜுஹோமி ॥ 1 ॥

ஞானப் பிரதிபந்தக பிரம்மஹத்தியாதிபாப நிவிர்த்திசெய்யக்கூடிய திருசுபர்ணமென்ற மந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

முதலாவது மந்திரம் :—

(1) ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பரமான தத்துவம்

मां மாம்= என்னை

एतु ஏது=அடையட்டும்

(2) मधु மது=பரமாநந்த மாதுர்யத்துடன் கூடின வஸ்து

मामेतु மாமேது= என்னை அடையட்டும்.

(3) मधु மது=மதுரமான

ब्रह्ममेव ப்ரஹ்மமேவ=பிரம்மமே

मामेतु மாமேது=என்னை அடையட்டும் வேறு க்ஷுத்திரிய தேவதை முதலியவைகள் என்னை அடையவேண்டாம் என்பது கருத்து

(5) हेसोम ஹே ஸோம=உமையுடன் அதாவது பிரம்ம வித்தையுடன் கூடின பரமாத்மாவே

ते தே=உன்னுடைய

याःप्रजाः யா꞉ ப்ரஜா꞉=தேவ மனுஷ்யாதி பிரஜைகள் எவர்களோ அவர்களை

अभिलक्ष्य அபிலக்ஷ்ய=பார்த்து

सः ஸ꞉=அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய சேவகன்

वत्सः வத்ஸ꞉=பாலகன்

अहं அஹம்=உன்னுடைய பிரஜைகளுக்குள் நான் உன்னுடைய கருணைக்கு பாத்திரன்.

(5) दुष्वप्नहन् து꞉ஷ்வப்னஹன்=சம்ஸாரமாகிற ஸ்வப்நத்தை நாசம் செய்கிற பரமேசுவரனே

दुरुष्षह து꞉ருஷ்ஷஹ=சகிக்க முடியாத ஜன்மத்தை நாசம் செய்யும்

(6) हेसोम ஹே ஸோம=பரமாத்மாவே

ते தே=உம்முடைய

याःप्राणाः யா꞉ப்ராணா꞉=பிராண விருத்திகள் எவைகளோ

तान् தாந்=அவைகளை

जुहोमि ஜுஹோமி=போட்டுவிடுகிறேன். என்னுடைய மனோ வாக்காதிகள் உம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்ட படியால் உம்முடையவைகளே ஆகையால் உம்மிடத்திலேயே அவைகளை சேர்த்து விடுகிறேன், விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை நிரோதம் செய்து உம்மிடத்திலேயே சித்தமுள்ளவனாக ஆகிறேன் என்று அர்த்தம்.

(7) त्रिसुपर्णमयाचितं ब्राह्मणायदद्यात् । த்ரிஸுபர்ணமயாசிதம் ப்ராஹ்மணாய தத்யாத்।

(8) ब्रह्महत्यां वा एते घ्नन्ति । ப்ரஹ்மஹத்யாம் வா ஏதே க்நந்தி।

(9) ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति । யே ப்ராஹ்மணாஸ்த்ரிஸுபர்ணம் பட²ந்தி।

(10) ते सोमं प्राप्नुवन्ति । தே ஸோமம் ப்ராப்னுவந்தி।

(11) आ सहस्रात्पङ्क्तिं पुनन्ति । ஆ ஸஹஸ்ராத்பங்க்திம் புநந்தி ।
(12) ओं ॥ 2 ॥ ஓம் ॥ 2 ॥

முன் சொன்னதில் சுபர்ண மந்திரத்தின் மாஹாத்மியத்தை பிராமண ரூபமாய்க் காட்டுகிறார். வித்தையை ஒருவன் யாசிக்காமல் உபதேசிக்கலாகாது என்ற சாஸ்திரத்தை அனுசரித்து, சிஷ்யன் கேட்ட பிறகு தான் உபதேசம் செய்கிறார்கள்.

(7) त्रिसुपर्णं த்ரிஸுபர்ணம் = இந்த திரிசுபர்ண மந்திரத்தை

अयाचं அயாசம்=சிஷ்யன் கேட்காமலே
ब्राह्मणाय ப்ராஹ்மணாய=பிராமணனுக்கு
दद्यात् தத்யாத்=உபதேசிக்கவேண்டியது.

(9) அந்த உபதேசத்தால்
ये ब्रह्मणाः யே ப்ராஹ்மணா:=எந்த பிராமணர்கள்
त्रिसुपर्णं த்ரிஸுபர்ணம்=திருசுபர்ணத்தை
पठन्ति படந்தி=எப்போதும் ஜபிக்கிறார்களோ

(8) एते ஏதே=அவர்கள்
ब्रह्महत्यां ப்ரஹ்மஹத்யாம்=பிரம்ம ஹத்தியை
घ्नन्ति க்நந்தி=நாசம் செய்கிறார்கள்

(10) सोमं प्राप्नुवन्ति ஸோமம் ப்ராப்நுவந்தி=சோமயாக பலத்தை அடைகிறார்கள்.

(11) எவர்கள் இவர்களுடைய பங்கதியில் போஜனம் செய்கிறார்களோ

पङ्क्तिं பங்க்திம்=அந்த பங்கியை
आसहस्रात् ஆஸஹஸ்ராத்=ஆயிரம் வரையில்
पुनन्ति புநந்தி=சுத்தமாக்குகிறார்கள்.

(12) ओं ஓம்=ஆகையால் ஓங்காரம் அதாவது பிரணவத்தால் பிரதிபாத்தியமான பரமாத்மாவே திரிசுபர்ண மந்திரத்துக்கு தேவதை.

39-வது அநுவாகம்.

(1) ब्रह्ममेधया । ப்ரஹ்மமேதயா ।

(2) मधुमेधया । மதுமேதயா ।

(3) ब्रह्ममेवमधुमेधया । ப்ரஹ்மமேவ மதுமேதயா ।

(4) अद्या नो देव सवितः प्रजावत्सावीः सौभगम् ।

(4) அத்யா நோ தேவ ஸவித: ப்ரஜாவத்ஸாவீ: ஸௌபகம் ।

(5) परा दुष्वप्नियꣳ सुव । பரா துஷ்வப்நியꣳ ஸுவ ।

(6) विश्वानिदेवसवितर्दुरितानि परासुव । விஶ்வாநிதேவஸவிதர்து ரிதாநி பராஸுவ ।

(7) यद्भद्रं तन्म आसुव । யத்பத்ரம் தந்ம ஆஸுவ ।

(8) मधुवाता ऋतायते मधुक्षरन्ति सिन्धवः । மதுவாதா ருதாயதே மதுக்ஷரந்தி ஸிந்தவ: ।

(9) माध्वीर्नः सन्त्वोषधीः । மாத்வீர்ந: ஸந்த்வோஷதீ: ।

(10) मधुनक्तमुतोषसि मधुमत्पार्थिवꣳ रजः । மதுநக்தமுதோஷஸி மதுமத்பார்த்திவꣳ ரஜ: ।

(11) मधुद्यौरस्तु नः पिता । மதுத்யௌரஸ்து ந: பிதா ।

(12) मधुमान्नो वनस्पतिर्मधुमाꣳ अस्तु सूर्यः । மதுமாந்நோ வநஸ்பதிர்மதுமாꣳ அஸ்து ஸூர்ய: ।

(13) माध्वीर्गावो भवन्तु नः ॥ மாத்வீர்காவோ பவந்து ந: ॥ 1 ॥

இரண்டாவது த்ரிஸுபர்ண மந்த்ரம்:—

(1) ब्रह्म ப்ரஹ்ம=ஸர்வ ஜகத்காரணமாயும் ஸர்வ வேதாந்தத்தால் தெரியக்கூடியதாயு மிருக்கிற பிரம்மம்

मेधया மேதயா=குருவால் உபதேசிக்கப்பட்ட மஹாவாக்கியார்த்தத்தை தரிக்கும்படியான சக்தியால் அடையப்படும்

(2) (3) முன்போலவே

(5) हे सवितः ஹே ஸவித꞉ = பிரேரகனே
देव தேவ = பிரகாச ஸ்வரூபனே
अद्य அத்ய = இன்றயதினம்
नो நோ = வித்தியார்த்தியான எங்களுக்கு
प्रजावत् ப்ரஜாவத் = சிஷ்ய, பிரசிஷ்ய முதலான 3 பேர்களுடன் கூடின
सौभगं ஸௌபகம் = ஆசாரியராகிய பாக்கியத்தை
सावीः ஸாவீ꞉ = கொடும்
दुष्वप्नियं து꞉ஷ்வப்நியம் = துஷ்டஸ்வப்நத்துக்கு சதிர்சமாக இருக்கிற துவைதாபாசத்தை
परासुव பராஸுவ = நிராகரியும்
(6) மேலும்
सवितः ஸவித꞉ = பிரேரகனே
देव தேவ = பிரகாச ஸ்வரூபனே
दुरितानि து꞉ரிதாநி = ஞானப்பிரதி பந்தங்களான பாபங்களை
विश्वानि விஶ்வாநி = எல்லாம்
परासुव பராஸுவ = நிராகரியும்
(7) भद्रं பத்ரம் = கலியாணம், அசம்பாவனை விபரீத பாவனைகளுள்ள தத்துவஞானம்
यत् யத் = யாதொன்று உண்டோ
तत् தத் = அதை
मे மே = உபாசகனை எனக்கு
आसुव ஆஸுவ = பூர்ணமாய் அளியும்
(8) ऋतायते ருதாயதே = பரப்பிரம்மத்தை இச்சிக்கிற எனக்கு
वाता வாதா = வாயுக்கள்
मधु மது = மாதுர்யம் என்பதினால் குறிப்பிடப்படும் சுகம் எப்படி உண்டாகுமோ அப்படி அடிக்கட்டும். வாயு பலமாய் அடித்தால் ரோகம் வரும், தத்துவ ஞானத்துக்கு விக்கினம்வரும். அப்படி உண்டாகாமலிருக்கும் பொருட்டு, அனுகூலமாய் காற்று அடிப்பதற்காக பிரார்த்தனை இப்படியே மேலேயும் அறியவும்.
सिन्धवः ஸிந்தவ꞉ = நதிகள்
मधुक्षरन्ति மது க்ஷரந்தி = ஆரோக்கியகரமான ஜலத்தைக் கொடுக்கட்டும்.

(9) ओषधीः ஒஷயீ꞉=நெல் எவை முதலிய

न꞉ நঃ=எங்களுக்கு

माध्वीः மாத்வீ꞉=மதுரங்களாக

सन्तु ஸந்து=இருக்கட்டும்

(10) नक्तं நக்தம்=இராத்திரியில்

उत உத=மேலும்

उषसि உஷஸி=பிராதக்காலத்திலும் வித்தியார்த்தியான எனக்கு

मधु மது=மதுரம். அனுகூலம், சுகமிருக்கட்டும் காலத்தால் ஏற்படும் விக்கினம் உண்டாகாமல் இருக்கட்டும் என்பது கருத்து

पार्थिवंरजः பார்த்திவம்ரஜ꞉=பிருதிவியில் சயனஸ்தானங்களி லிருக்கிற மண்ணும் முள் முதலியவைக ளன்றியில் அனுகூலமா யிருக்கட்டும்.

(11) न꞉ நঃ=எங்களுடைய

पिता பிதா=பிதாவுக்குச் சமானமான

द्यौः த்யௌ꞉=ஆகாசம்

मधुःअस्तु மது꞉அஸ்து=அனுகூலமாக இருக்கட்டும். அதிவிருஷ்டி முதலிய பிரதிகூலங்க ளில்லாம லிருக்கட்டும்.

(12) वनस्पतिः வநஸ்பதி꞉=மா, பிலா முதலியவைகளும்

न꞉ நঃ=எங்களுக்கு

मधुमान् மதுமாந்=மதுரமான பலத்துடன் கூடினதாக ஆகட்டும்

सूर्यः ஸூர்ய꞉=சூரியனும் விசேஷ தாபத்தைச் செய்யாமல்

मधुमान्अस्तु மதுமாநஸ்து=அனுகூலமான பிரகாசத்தைக் கொடுக்கிறவனா யிருக்கட்டும்.

(13) गावः காவ꞉=பசுக்களும்

न꞉ நঃ=எங்களுக்கு

माध्वीः மாத்வீ꞉=ஜீவன ஹேதுவாகிய மதுரமான பாலுடன் கூடினவைகளாக

भवन्तु பவந்து=ஆகட்டும்

(14) य इमं त्रिसुपर्णमयाचितं ब्राह्मणायदद्यात् ।

(14) ய இமம் த்ரிஸுபர்ணமயாசிதம் ப்ராஹ்மணாயதத்யாத் ।

(15) भ्रूणहत्यां वा एते घ्नन्ति । ப்ரூணஹத்யாம் வா ஏதே க்நந்தி ।

(16) ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति । யே ப்ராஹ்மணாஸ்த்ரிஸுபர்ணம் படந்தி ।

(17) ते सोमं प्राप्नुवन्ति । தே ஸோமம் ப்ராப்நுவந்தி ।

(18) आ सहस्रात्पङ्क्तिं पुनन्ति । ஆ ஸஹஸ்ராத்பங்க்திம் புநந்தி

(19) ओम् ॥ 2 ॥ ஓம் ॥ 2 ॥

भ्रूणहत्या ப்ரூணஹத்யா = பிராமண கர்ப்பத்தையாவது இராஜ கர்ப்பத்தையாவது அழித்தல்.

மற்றது முன்போலவே.

40-வது அநுவாகம்.

(1) ब्रह्म मेधवा । ப்ரஹ்ம மேதவா ।

(2) मधु मेधवा । மது மேதவா ।

(3) ब्रह्म मेव मधु मेधवा । ப்ரஹ்மமேவ மதுமேதவா ।

(4) ब्रह्मा देवानां पदवीः कवीनामृषिर्विप्राणां महिषो मृगाणाम् ।

(4) ப்ரஹ்மா தேவாநாம் பதவீ: கவீநாம்ருஷிர்விப்ராணாம் மஹிஷோ ம்ருகாணாம் ।

(5) श्येनो गृध्राणाꣳ स्वधितिर्वनानाꣳ सोमः पवित्रमत्येति रेभन् ।

(5) ஶ்யேநோ க்ருத்ராணாம் ஸ்வதிதிர்வநாநாம் ஸோம: பவித்ரமத்யேதி ரேபந் ।

(6) हꣳसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्षसद्धोता वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् ।

(6) ஹம்ஸ: ஶுசிஷத்வஸுரந்தரிக்ஷஸத்தோதா வேதிஷததிதிர்துரோணஸத் ।

(7) नृषद्वर सदृत सद्व्योम स दब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत्॥

(7) ந்ருஷத்வரஸத்ருத ஸத்வ்யோமஸ தப்ஜா கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம் ப்ருஹத் ॥

(1) ब्रह्ममेधया ப்ரஹ்மமேதயா=மேத: என்றால் யஞ்ஞம் அது பிரம்மத்துக்கு இருக்கிறது. பிரம்மஞான முண்டாவதற்கு முன் யஞ்ஞ தானாதிகளை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதாக இருப்பதால் பிரம்மம் யஞ்ஞத்தை உடையது என்று சொல்லப்பட்டது.

4—5 வாக்கியங்களும், (6—7) வாக்கியங்களும் 12-வது அனுவாகத்தில் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விடம் பார்க்க.

(8) ऋचे त्वा रुचे त्वा समित्स्रवन्ति सरितो न धेनाः । (8) ருசே த்வா ருசே த்வா ஸமித்ஸ்ரவந்தி ஸரிதோ ந தேநா: ।

(9) अन्तर्हृदा मनसा पूयमानाः । (9) அந்தர்ஹ்ருதா மநஸா பூயமாநா: ।

(10) घृतस्य धारा अभिचाकशीमि ॥ க்ருதஸ்ய தாரா அபிசாகசீமி ॥ 2 ॥

(8) மூன்று பக்ஷிகள், பக்ஷிஸ்தானத்திலிருக்கிற பிரம்மா விஷ்ணு மஹேசுவரர்கள், அல்லது விசுவதைஜஸ பிராஞ்ஞர்கள், அல்லது, விராட் ஹிரணிய கர்ப ஈசுவரர்கள், எவனிடமிருந்து உண்டானார்களோ அவன் திருசுபர்ணம் சகல தேவஸ்வரூபியான பரமாத்மா அவருடைய மஹிமையைச் சொல்லுவதால் இந்த கிரந்தமும் திருசுபர்ணம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

ऋचे ருசே=ரிக்வேதரூப

त्वा த்வா=உமக்கு

समित् ஸமித:=சமித்துக்கள் அக்கினியில் போடப்படுகின்றன.

त्वा த்வா=உம்மை உத்தேசித்து

ऋचे ருசே=முன்போலவே

अन्तर्हृदा அந்தர்ஹ்ருதா=ஹிருதய கோசத்திலிருக்கிற

मनसा மநஸா=மனதினுல்

पूयमाना: பூயமாநா:=பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட

धेना: தேநா:=தேவதைகளால் பானம் செய்யப்பட்ட

घृतस्यधारा: க்ருதஸ்ய தாரா:=அக்கினியில் ஆஹூதி செய்யப்பட்ட நெய்தாரைகள்

सरित: ஸரித:=நதிகள் போல்

स्रवन्ति ஸ்ரவந்தி=ஓடுகின்றன.

அந்தரங்க பூர்வமாக ஆஹூதிகள் செய்யப்பட்ட படியால் பவித்திரங்கள்

अभिचाकशीमि அபிசாகஶீமி=சமஸ்த தேவதைகளுக்கும் கொடுக்கிறேன்.

(11) हिरण्ययो वेतसो मध्य आसाम् । ஹிரண்யயோ வேதஸோ மத்ய ஆஸாம் ।

(12) तस्मिन्त्सुपर्णो मधुकृत्कुलायी भजन्नास्ते मधु देवताभ्य: ।

(12) தஸ்மிந்த்ஸுபர்ணோ மதுக்ருத்குலாயீ பஜந்நாஸ்தே மது தேவதாப்ய: ।

(13) तस्याऽऽसते हरय: सप्त तीरे स्वधां दुहाना अमृतस्य धाराम् ॥ ३ ॥

தஸ்யாऽऽஸதே ஹரய: ஸப்த தீரே ஸ்வதாம் துஹாநா அம்ருதஸ்ய தாராம் ॥ 3 ॥

(11) आसाम् ஆஸாம்=முன் சொன்ன ஆஜ்ஜிய தாரைகளுக்கு
मध्ये மத்யே=மத்தியில்

(11) तस्मिन् தஸ்மிந் = ஆஹவநீயத்தில்

(11) हिरण्मय: ஹிரண்மய:=ஜோதிர்மயனும்
वेतस: வேதஸ:=வெகு திரவியவானும்

(12) मधुकृत् மதுக்ருத்=சுவர்க்காதி சுகத்தைக் கொடுத்தும்
कुलायी குலாயீ=சகல பிராணிகளின் தேகங்களுக்கு ஆசிரயமாயும்

सुपर्ण: ஸுபர்ண:=திருசுபர்ணன்

देवताभ्यः தேவதாப்⁴ய꞉=தேவதைகளுக்கு
मधु மது⁴=மதுரமான ஹவிஸ்ஸை
भजन् ப⁴ஜந்=பிரித்துக் கொடுத்துக்கொண்டு
आस्ते ஆஸ்தே=இருக்கிறான்.

(13) तस्य தஸ்ய = அப்படிப்பட்ட பரமாத்மா
तीरे தீரே= நான்கு பாகங்களிலும்
हरयः ஹரய꞉=ஸ்மரண மாத்திரத்தால் பாபத்தைப் போக்கடித்து

आसते ஆஸதே=இருக்கிறார்
अमृतस्यधारां அம்ருதஸ்யதா⁴ராம் =அமிருதத்தைத் தரித்தும்
सुधांदुहाना ஸுதா⁴ந்து³ஹாநா=ஹோமம் செய்யப்பட்ட திரவ்வியங்களை அந்த அந்த தேவதைகளுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டும்

सप्त ஸப்த=ஏழு ரிஷிகள்
आसते ஆஸதே=இருக்கிறார்கள் இப்படிப்பட்டரிஷி மண்டல மத்தியிலிருக்கிறவர் பகவான்

(14) य इदं त्रिसुपर्णमयाचितं ब्राह्मणायदद्यात् ।

(14) ய இத³ம் த்ரிஸுபர்ணமயாசிதம் ப்³ராஹ்மணாய த³த்³யாத் ।

(15) वीरहत्यां वा एतेघ्नन्ति । வீரஹத்யாம் வா வா ஏதே க்⁴நந்தி !

(16) ये ब्राह्मणास्त्रिसुपर्णं पठन्ति । யே ப்³ராஹ்மணாஸ்த்ரிஸுபர்ணம் பட²ந்தி ।

(17) ते सोमं प्राप्नुवन्ति । தே ஸோமம் ப்ராப்நுவந்தி ।

(18) आसहस्रात्पङ्क्तिं पुनन्ति । ஆ ஸஹஸ்ராத்பங்க்திம் புநந்தி ।

(19) ओं ॥ 4 ॥ ௪ ॥ 4 ॥

ब्राह्मणः ப்³ராஹ்மண꞉=வேதசாஸ்திர சம்பன்னனும் அவைகளின் அர்த்தங்களை அனுஷ்டிக்கிறவனுமிருக்கிறவன்
वीरः வீர꞉=அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட அரசன்.
மற்றது முன்போலவே.

41-வது அநுவாகம்.

(1) मेधा देवी जुषमाणा न आगाद्विश्वाची भद्रा सुमनस्यमाना ।

(1) மேதா தேவீ ஜுஷமாணா ந ஆகாத்விஶ்வாசீ பத்ரா ஸுமனஸ்யமானா ।

(2) त्वया जुष्टा नुदमाना दुरुक्तान् बृहद्वदेम विदथे सुवीराः ॥ 1 ॥

(2) த்வயா ஜுஷ்டா நுதமானா துருக்தான் ப்ருஹத்வதேம விதத்தே ஸுவீரா: ॥ 1 ॥

பிரம்மஞானப் பிரதிபந்தங்களான எந்த மஹாபாபங்களிருக்கின்றனவோ அவைகளை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு ஜபிக்கவேண்டிய மூன்று மந்திரங்கள் சொல்லப்பட்டன. இந்து மகா பாதகங்களுக்குள் பிரம்ம ஹத்தி பிரபலமானது. அதைவிட அதிகம் ப்ரூணஹத்தி அதை விடவும் அதிகம் வீரஹத்தி இவைகளை கூட யாவஜ்ஜீவம் திருசுபர்ண ஜபம் செய்வதினால் நிவிர்த்திக்கலாம். சுரா பானாதிகளை நிவிர்த்திக்கும் என்று சொல்லவேண்டுமா. இவ்விதமாக பிரதிபந்த நிவிர்த்திக்கு உபாயங்களைச் சொல்லி ஜீவப் பிரம்ம ஐக்கிய ஞானத்துக்குச் சாதகமான யாதொரு புத்தியுண்டோ (மேதஸ்) அந்த மேதையின் அபிமானி தேவதையை பிரார்த்திக்கும் பொருட்டு இரண்டு இருக்குக்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

முதலாவது:—

विश्वाची விஶ்வாசீ = சகலத்தையும் அறிய சாமர்த்தியமுள்ள

भद्रा பத்ரா = ஆகையால் கல்லியாணியான

सुमनस्यमाना ஸுமனஸ்யமானா = எங்களை அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு நல்ல மனதுடைய

मेधादेवी மேதாதேவீ = கிரந்தத்தையும் அதின் அர்த்தத்தையும் தரிக்கும் சக்தி அபிமானியான தேவதை

जुषमणा ஜுஷமாணா = பிரியமடைந்தவளாய்

नः ந: = எங்களுக்கு

आगात् ஆகாத் = வரட்டும்.

(2) ஹேதேவி

त्वयाजुष्टा த்வயாஜுஷ்டா = உன்னால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டநாங்கள்

दुरुक्तान् உருக்தாந்=புருஷார்த்தத்துக்கு உபயோகப்படாத வெதபாஹ்ய சப்தங்களை

नुदमाणा: நுதமாநா:=விட்டு வைதிக சிஷ்டர்களாகி

सुवीरा: ஸுவீராஃ=நல்ல புத்திர சிஷ்யாதிகளுடன் கூடினவர்களாயும்

विदथे விததெ=யஞ்ஞும் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட வளவில் சுத்தாந்தக்கரணமுள்ளவர்களாயும் ஆகி

बृहद्वदेम ப்ருஹத்வதெம=பரப்பிரம்மதத்துவத்தைச் சொல்கிறோம்.

(8) त्वयाजुष्ट ऋषिर्भवति देवि त्वया ब्रह्मा ऽऽगत श्रीरुतम् त्वया ।

(3) த்வயாஜுஷ்ட ருஷிர்ப்பவதி தெவி த்வயா ப்ரஹ்மாऽऽகத ஸ்ரீருதம் த்வயா ।

(4) त्वयाजुष्टश्चित्रं विन्दते वसुसानो जुषस्व द्रविणो नमेधे ॥ 2 ॥

(4) த்வயாஜுஷ்டஸ்சித்ரம் விந்தெத வஸுஸாநொ ஜுஷஸ்வ த்ரவிணொ ந மெதெ ॥ 2 ॥

2-வது ரிக் ;—

देवि தெவி=மேதை என்கிறவளே

त्वयाजुष्ट: த்வயாஜுஷ்ட:=உன்னால் அனுக்கிரகிக்கப் பட்டவன்

ऋषि: भवति ருஷி:பவதி=இந்திரியத்துக்கு விஷய மாகாததைப் பார்க்கிறவனாக ஆகிறான். அப்படியே

त्वया த்வயா=உன்னால் அனுக்கிரகிக்கப் பட்டவன்

ब्रह्मा ப்ரஹ்மா=ஹிரண்ணிய கர்பன் ஆகிறான்

उत உத=மேலும்

त्वया த்வயா=உன்னால் அனுக்கிரகிக்கப் பட்டவன்

आगतश्री: ஆகதஸ்ரீ:=சம்பத்தை அடைந்தவனாக ஆகிறான்

(4) त्व याजुष्ट: த்வயாஜுஷ்ட:=உன்னால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட புருஷன்

चित्रं சித்ரம்=விசித்திரமான பசு, குதிரை, பொன், தான்னியம் முதலிய விவிதமான

वसु வஸு=தனத்தை
विन्दते விந்தே=அடைகிறான்
हे मेधे ஹே மேதே=மேதாதேவி
सा ஸா=அப்படிப்பட்ட நீ
नो நோ-எங்களுக்கு
द्रविणेन த்ரவிணேந=குபேரன்போல்

जुषस्व ஜுஷஸ்வ=அனுக்கிரகம் செய் குபேரனால் அனுக்கிரக்கப்பட்ட தரித்திரன் கிருதார்த்தனாகிறானோ அப்படி உன்னால் நான் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவனா யிருக்கிறேன் என்பது அர்த்தம்.

42-வது அநுவாகம்.

(1) मेधां म इन्द्रो ददातु मेधां देवी सरस्वती ।

(1) மேதாம் ம இந்த்ரோ ததாது மேதாம் தேவீ ஸரஸ்வதீ ।

(2) मेधां मे अश्विना वुभावाधत्तां पुष्करस्रजा ।

(2) மேதாம் மே அஶ்விநா வுபாவாதத்தாம் புஷ்கரஸ்ரஜா ॥

மேதையைக் கொடுக்கும் இந்திரன் முதலானவர்கள் விஷயமாய் பிரார்த்தனா மந்திரம்.

इन्द्रः இந்த்ர:=இந்திரனும்
सरस्वती देवी ஸரஸ்வதீதேவீ= சரஸ்வதிதேவியும்
पुष्करस्रजा புஷ்கரஸ்ரஜா=பத்ம மாலையுடன் கூடின
उभौ अश्विनै உபௌ அஶ்விநௌ=இரண்டு அசுவினி தேவதைகள் எல்லாரும் எனக்கு
मेधां ददातु மேதாம் ததாது=மேதையை கொடுக்கட்டும்.

(3) अप्सरासु च या मेधा गन्धर्वेषु च यन्मनः ।

(3) அப்ஸராஸு ச யா மேதா கந்தர்வேஷு ச யந்மந: ।

(4) दैवीं मेधा सरस्वती सामांमेधा सुरभिर्जुषता ७ स्वाहा॥

(4) தெ³வீம்மேதா⁴ ஸரஸ்வதீ ஸா மாம் மேதா⁴ஸுரபி⁴ர்ஜு-

ஷதா ஸ்வாஹா ॥

(3) अप्सरासु அப்ஸராஸு=அப்சர தேவதைகளுக்குள்

या मेधा யா மேதா⁴=எந்த மேதை பிரசித்தமோ

गन्धर्वेषु க³ந்த⁴ர்வேஷு=தேவதைகளுக்குள் கானம் செய்கிறவர்களில்

यन्मनः யந்மந:=யாதொரு மனது இருக்கிறதோ

(4) दैवीमेधा தை³வீம்மேதா⁴=ஹிரண்ய கர்ப்பாதி தேவதைகளிலிருக்கிற மேதை

सरस्वती ஸரஸ்வதீ=வேத சாஸ்திர ரூப மேதை

सामेधा ஸாமேதா⁴=அந்த மேதையெல்லாம்

सुरभिः ஸுரபி⁴:=சகல காமங்களையும் கொடுக்கிறவளாய்

मांजुषतां மாம்ஜுஷதாம்=என்னை சேவிக்கட்டும் அனுக்கிரகிக்கட்டும்.

43-வது அநுவாகம்.

(1) आमां मेधा सुरभि र्विश्वरूपा हिरण्यवर्णा जगती जगम्या ।

(1) ஆமாம் மேதா⁴ ஸுரபி⁴ர்விஶ்வரூபா ஹிரண்யவர்ணா

ஜக³தீ ஜக³ம்யா ।

(2) ऊर्जस्वती पयसा पिन्वमाना सा मांमेधा सुप्रतीकाजुषन्ताम् ।

(2) ஊர்ஜஸ்வதீ பயஸா பின்வமானா ஸாமாம்மேதா⁴ ஸுப்ர-

தீகா ஜுஷந்தாம் ॥

மறுபடியும் மேதார்த்தம் மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது.

(1) सुरभिः ஸுரபி⁴:=இச்சையை நிறைவேற்றும்,

विश्वरूपा விஶ்வரூபா=சகல சாஸ்திரங்களையும் தரிக்கச் சமர்த்தமானதால் வெகுரூபியாயும்

हिरण्यवर्णा ஹிரண்யவர்ணா=தேவதைகளின் சரீரத்தில் ஸ்வர்ண சமானவர்ணமுள்ளவளாயும்

जगती ஜகதீ=எங்கும் இருப்பதால் ஜகத் ஸ்வரூபியாயும்

जगम्या ஜகம்யா=புருஷார்த்தத்தை இச்சிக்கிறவர்களால் அடிக்கடி அடைய யோக்கியாளாயும்

(2) ऊर्जस्वती ஊர்ஜஸ்வதீ=பலமுள்ளவளாயும்

पयसापिन्वमाना பயஸாபிந்வமாநா=பசும்பாலால் எங்களை திருப்தி செய்கிற

मेधा மேதா=மேதா சக்தி

मां आ மாம் ஆ=எனக்காக வரட்டும்

सा ஸா=இப்படிப்பட்ட குணமுள்ள

मेधा மேதா=மேதஸ்

सुप्रतीका ஸுப்ரதீகா=சரியாக இருந்து

मां மாம்=என்னை

जुषन्तां ஜுஷந்தாம்=அனுக்கிரகிக்கட்டும்.

44-வது அநுவாகம்.

(1) मयि मेधां मयि प्रजां मय्यग्निस्तेजो दधातु मयि मेधां मयि प्रजां मयीन्द्र इन्द्रियं दधातु मयि मेधां मयि प्रजां मयि सूर्यो भ्राजो दधातु ।

(1) மயி மேதாம் மயி ப்ரஜாம் மய்யக்நிஸ்தேஜோ ததாது மயி மேதாம் மயி ப்ரஜாம் மயீந்த்ர இந்த்ரியம் ததாது மயி மேதாம் மயி ப்ரஜாம் மயி ஸூர்யோ ப்ராஜோ ததாது ||

மேதை சித்திக்கும் பொருட்டு அக்கினி இந்திரன், சூரியன் இவர்கள் பிரார்த்திக்கப் படுகிறார்கள்.

मेधां மேதாம்=முன் சொன்னபடி மேதையையும்

प्रजां ப்ரஜாம்=விச்சேதமடையாத சந்ததியையும்

तेजः தேஜ:=பிரம்ம வர்ச்சஸ்ஸையும்

अग्निः அக்நி:=அக்னியானவன்

मयि மயி=என்னிடத்தில்

दधातु ததாது=வைக்கட்டும்
इन्द्रिये இந்த்ரியம்= தாதுக்ஷயமற்ற வீரிய புஷ்டி
भ्राजः ப்ராஜ꞉=பார்த்த மாத்திரத்தில் சத்துருக்கள் நல்லவர்களாகும்படியான முகதேஜஸ்

45-வது அநுவாகம்.

(1) अपैतु मृत्युरमृतं न आगन्वैवस्वतो नो अभयं कृणोतु ।

(1) அபைது ம்ருத்யுரம்ருதம் ந ஆகந் வைவஸ்வதோ நோ அபயங்க்ருணோது ।

(2) पर्णं वनस्पते रिवाभिनः शीयता ँ रयिः सचतां नः शचीपतिः

(2) பர்ணம் வநஸ்பதேரிவாபிந꞉ ஶீயதாம் ரயி꞉ ஸசதாம் ந꞉ ஶசீபதி꞉ ||

இந்த ரிக்கால் பரமாத்மாவினிடமே தனக்கு இஷ்டமானதை கேட்கிறான்.

ஹே பரமாத்மா
(1) मृत्युः ம்ருத்யு꞉=எங்களுடைய மிருத்யு
अपैतु அபைது=தூரமாகட்டும், ஆகையால்
नः ந꞉=எங்களுக்கு
अमृतं அம்ருதம்=மோக்ஷம்
आगन् ஆகந்=வரட்டும் ஆகையால்
वैवस्वतः வைவஸ்வத꞉=யமன்
नो நோ=எங்களுக்கு
अभयं அபயம்=நரகதுக்கமில்லாம லிருக்கும்படி
कृणोतु க்ருணோது=செய்யட்டும்.
(2) नः ந꞉=எங்களுடைய பாபம்
वनस्पतेः வநஸ்பதே=அரசமரம் முதலியது
पर्णं इव பர்ணம் இவ=பழுத்த இலைபோல்
अभिशीयतां அபிஶீயதாம்=நாசமாகட்டும்.
नः ந꞉ = எங்களுக்கு எங்களை
शचीपतिः ஶசீபதி꞉=இந்திரனுக்கு உபயோகப் படும்படியான

रयिः ரயி:=மஹைசுவரியம்
सचतां ஸசதாம்=அடையட்டும்

46-வது அநுவாகம்.

(1) परं मृत्यो अनुपरेहि पन्थां यस्ते स्व इतरो देवयानात् ।

(1) பரம்ம்ருத்யோ அநுபரேஹி பந்தாம் யஸ்தே ஸ்வ இதரோ தேவயாநாத்।

(2) चक्षुष्मते शृण्वते ते ब्रवीमि मानः प्रजा ँरीरिषो मोतवीरान्॥

(2) சக்ஷுஷ்மதே ஶ்ருண்வதே தே ப்ரவீமி மாந: ப்ரஜாஂரீரிஷோ மோதவீராந்॥

(1) हेमृत्यो ஹேம்ருத்யோ=மிருத்துவே
देवयानात् தேவயாநாத்=அர்ச்சிராதி மார்க்கம், பிதிர்யான மார்க்கம் இவைகளைவிட
यः इतरः ய:இதர:=வேறாக
ते தே=உன்னுடைய
स्वः ஸ்வ:=உன் ஸ்வரூபமான
परं பரம்=முன் சொன்ன இரண்டு மார்க்கங்களைவிட அன்னியமான
पन्थां பந்தாம்=மார்க்கத்தை
अनु அநு=அனுசரித்து
परेहि பரேஹி=தேவையான பிதிர்யான மார்க்கத்தில் வர வேண்டாம். நான் இவைகளுக்குள் ஒரு மார்க்கத்தில் போகிறேன் உம்மை இச்சிக்கவில்லை. உம்முடைய மார்க்கத்தில் நீரே இரும் என்பது கருத்து.

(2) चक्षुष्मते சக்ஷுஷ்மதே=கண்களுடன் கூடின
शृण्वते ஶ்ருண்வதே=காதுகளுடன் கூடின
ते தே=உமக்கு
नः ந:=எங்களுடைய
प्रजां ப்ரஜாம்=பிரஜைகளையும்
वीरान् வீராந்=சேவகர்களையும்
मारीरिषः மாரீரிஷ:=ஹிம்சிக்க வேண்டாம் என்று
ब्रवीमि ப்ரவீமி=சொல்லுகிறேன். என்னைப்பார்த்து என் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றும்.

47-வது அனுவாகம்.

(1) वातं प्राणं मनसाऽन्वारभामहे प्रजापतिं यो भुवनस्य गोपाः ।

(1) வாதம் ப்ராணம் மநஸாऽந்வாரபாமஹே ப்ரஜாபதிம் யோ புவநஸ்ய கோபா: ।

(2) सनो मृत्यो स्त्रायतां पात्वँहसो ज्योग्जीवा जरामशीमहि ।

(2) ஸநோ ம்ருத்யோஸ்த்ராயதாம் பாத்வꣳஹஸோ ஜ்யோக்ஜீவா ஜராமஶீமஹி ॥

(1) वातं வாதம்=அந்தரிக்ஷத்திலிருக்கிற வாயு ரூபமாயும்

प्राणं ப்ராணம்=சகல பிண்டாண்டங்களிலிருக்கிற பிராண அபானாதி ரூபமாயும், இப்படி பிண்டாண்ட பிரம்மாண்ட இரண்டையும் தாங்கும்

प्रजापतिं ப்ரஜாபதிம்=பிரஜாபதியை
मनसा மநஸா=மனதினால்
आरभा महे ஆரபாமஹே=தியானிக்கிறேன்
यः ய:=எந்த பிரஜாபதி
भुवनस्य புவநஸ்ய=பிரம்மாண்டத்தின்
गोपाः கோபா:=இரக்ஷகனோ

(2) सः ஸ:=அவன்
नो நோ=எங்களை
मृत्योः ம்ருத்யோ:=மிருத்துவினின்றும்
त्रायतां த்ராயதாம்=இரக்ஷிக்கட்டும்
अंहसः அꣳஹஸ:=பாபத்தினின்றும்
पातु பாது=இரக்ஷிக்கட்டும்
ज्योग्जीवाः ஜ்யோக்ஜீவா:=சிரஞ்சீவிகளாக ஆகி நாம்
जरां ஜராம்=விருத்தாப்பியத்தை

अशी महि அஶீமஹி=அடைவோம் பூர்ண புருஷாயுள் உள்ளவர்களாக ஆகவேண்டும்.

48-வது அனுவாகம்.

(1) अमुत्र भूयादघ यद्यमस्य बृहस्पते अभिशस्तेरमुञ्चः ।

(1) அமுத்ர பூயாதக யத்யமஸ்ய ப்ருஹஸ்பதே அபிஶஸ்தே ரமுஞ்ச: ।

(2) प्रत्यौहतामश्विना मृत्युमस्माद्देवानामग्ने भिषजा शचीभिः ॥

(2) ப்ரத்யௌஹதாமஶ்விநா ம்ருத்யுமஸ்மாத்தேவாநாமக்நே பிஷஜா ஶசீபி: ॥

(1) हे बृहस्पते ஹே ப்ருஹஸ்பதே=வேத வாக்கியங்களை பரிபாலனம் செய்கிற பரமாத்மாவே

यमस्य யமஸ்ய=யம சம்பந்தமாய்

यत् யத்=யாதொருரூபமிருக்கிறதோ அதினின்றும் என்னை

अमुंचः அமுஞ்ச:=விடுவியும்

अभिशस्तेः அபிஶஸ்தே:=அபயஸ்ஸினின்றும் என்னை விடுவியும்

अघ அக=இவ்விரண்டினின்றும் விடுவித்து பிறகு

अमुत्रभूयात् அமுத்ரபூயாத்=பரலோக சுகத்துடன் என்னை சேர்த்து வையும்.

(2) மேலும் अश्विना அஶ்விநா=அசுவினி தேவ வைத்தியர்கள்

अस्मात् அஸ்மாத்=எங்களிடமிருந்து

मृत्युं ம்ருத்யும்=மிருத்தியுவை

प्रत्यौहतां ப்ரத்யௌஹதாம்=தூரமாக்கட்டும்.

अग्ने அக்நே=அக்கினியே

देवानां தேவாநாம்=தேவதைகளின்

भिषजा பிஷஜா=வைத்தியனுகிய உன்னால் நான் இரக்ஷிக்கத்தக்கவனுயிருக்கிறேன்,

शचीभिः ஶசீபி:=இந்திர பத்னிகளுடன் சேர்த்துவை ஹவிஸ்ஸைகொண்டுபோகிற மூலமாக தேவதைகளின் பசியை தீர்க்கிறதினுல் அக்னி வைத்தியன் என்று அறியவேண்டியது.

49-வது அநுவாகம்.

(1) हरिं हरन्त मनुयन्ति देवा विश्वस्येशानं वृषभं मतीनाम् ।

(1) ஹரிம் ஹரந்தமநுயந்தி தேவா விச்வஸ்யேசாநம் வ்ருஷபம் மதீநாம் ।

(2) ब्रह्मसरूपमनु मेदमागादयनं मा विवधीर् विक्रमस्व ।

(2) ப்ரஹ்ம ஸரூபமநு மேதமாகாதயநம் மா விவதீர் விக்ரமஸ்வ ॥

(1) हरिं ஹரிம்=விஷ்ணுரூபமாயும்
हरन्तं ஹரந்தம்=பக்தர்களின் பாபத்தை ஹரிக்கிறவராயும்
विश्वस्य விச்வஸ்ய=ஜகத்தின்
ईशानं ஈசாநம்=ஈசனாயும்
मतीनां மதீநாம்=சகலபிராணி புத்திகளுக்கு

वृषभं வ்ருஷபம்=சிரேஷ்டமா யிருப்பதால் நியந்தாவாயும் சகலபிராணிகளின் புத்தியை புண்ணிய பாபங்களில் பிரேரணை செய்கிறவர். உம்மை

देवाः தேவா:=சகலதேவதைகளும்
अनुयन्ति அநுயந்தி=சேவகர்கள்போல் அனுசரிக்கிறார்கள்

(2) மேலும் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தால்
सरूपं ஸரூபம்=அபசப்தாதி தோஷங்களற்ற
इदं இதம்=சகல பிராணிகளாலும் அத்தியயனம் செய்யப்படுகிற

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=நான்குவேதங்களும்
मा மா=என்னை
अन्वगात् அந்வகாத்=அடையட்டும்
अयनं அயநம்=எங்களால் சம்பாதிக்கப்பட்ட மோக்ஷமார்க்கம்

मा विवधीः மாவிவதீ:=ஹிம்சிக்க வேண்டாம், பின்னையோவெனின்

विक्रमस्व விக்ரமஸ்வ=கொடுக்கத்தயாராயிரும்

50-வது அநுவாகம்.

(1) शल्कैरग्निमिन्धान उभौ लोकौ सनेमहम् ।

(1) ஶல்கைரக்³நிமிந்தா⁴ந உபௌ⁴ லோகௌ ஸநேமஹம் ।

(2) उभयोर्लोकयोर्ऋद्ध्वाऽति मृत्युं तराम्यहम् ॥

(2) உப⁴யோர்லோகயோர்ருத்³த்⁴வாऽதி ம்ருத்யும் தராம்யஹம் ॥

शल्कैः ஶல்கை:=சமித்ரூபங்களான சுஷ்க காஷ்டங்களால்
अग्निः அக்³நி:=ஆஹவநீயாதிகளை
इन्धानः இந்தா⁴ந:=மூட்டி
अहं அஹம்=நான்
उभौ लोकौ உபௌ⁴லோகௌ=இஹபர லோகங்களை

सने ஸநே=உன்னுடைய அனுக்கிரகத்தால் அடைவேன். இதனால் இரண்டு லோகங்களும் சத்கர்மத்தால் கிடைக்கும் என்று சொன்னதாக ஆகிறது.

उभयोः लोकयोः உப⁴யோ: லோகயோ:=இரண்டு லோகங்களை

ऋध्वा ருத்⁴வா=அடைந்து
अहं அஹம்=நான்
मृत्युं ம்ருத்யும்=மிருத்தியுவை

अतितरामि அதிதராமி=அதிக்கிரமிக்கிறேன் அமிருதனாக ஆகிறேன் ஆயுள் உள்ளவரையில் இஹலோக போகங்களை புஜித்து அந்தியத்தில் தேவனாக ஆவேன் என்பது அபிப்பிராயம்.

51-வது அநுவாகம்.

(1) मा छिदो मृत्यो मावधीर्मा मे बलं विवृहो माप्रमोषीः ।

(1) மா சி²தோ³ ம்ருத்யோ மாவதீ⁴ர்மா மே ப³லம் விவ்ருஹோ மா ப்ரமோஷீ: ।

(2) प्रजां मामे रीरिष आयुरुग्र नृचक्षसं त्वाहविषाविधेम ॥

(2) ப்ரஜாம் மா மே ரீரிஷ ஆயுருக்ர ந்ருசக்ஷஸம் த்வா ஹவிஷா விதேம ॥

हे मृत्यो ஹே ம்ருத்யோ=மிருத்துவே
हे उग्र ஹே உக்ர=குரூரனே, நீ
माच्छेदो மாச்சேதோ=எங்களுடைய நல்ல புத்தியைகெடுக்க வேண்டாம்
मा மா=என்னை, சத்கர்மானுஷ்டானம் செய்கிற என்னை
मावधीः மாவதீ:=ஹிம்சிக்கவேண்டாம்
मे மே=என்னுடைய
बलं பலம்=சரீர பலத்தை
माविवृहो மா விவ்ருஹோ=பீடிக்கவேண்டாம்
माप्रमोषीः மாப்ரமோஷீ:=எங்களுடைய பரலோக சாதனத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டாம்.

(2) मेप्रजांआयुः மே ப்ரஜாம் ஆயு:=என்னுடைய பிரஜையையும் ஆயுளையும்
मारीरिष மாரீரிஷ=ஹிம்ஸிக்கவேண்டாம்
नृचक्षसं ந்ருசக்ஷஸம்=பிராணிகளின் புண்ணிய பாபங்களை பரிக்ஷிக்கும்பொருட்டு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற
त्वा த்வா=உன்னை, அதற்காக
हविषा ஹவிஷா=ஹவிஸ்ஸை கொடுப்பதினால்
विधेम விதேம=பரிசரிக்கிறோம்.

52-வது அநுவாகம்.

(1) मानोमहान्त मुतमानो अर्भकं मानउक्षन्तमुतमान उक्षितम् ।

(1) மா நோ மஹாந்தம் உத மா நோ அர்பகம் மா ந உக்ஷந்தம் உத மா ந உக்ஷிதம் ।

(2) मानो वधीः पितरं मोतमातरं प्रिया मानस्तनुवो रुद्ररीरिषः ॥

(2) மா நோ வதீ: பிதரம் மோத மாதரம் ப்ரியா மா நஸ் தநுவோ ருத்ர ரீரிஷ: ॥

हे रुद्र ஹெறா ரு=ருத்திரனே, துஷ்டரோதனத்தைச்செய்கிறவனே

नो நோ=எங்களுடைய

महान्तं ஹாஹ‍ம்=குரு முதலான பூஜ்ஜியர்களை

मावधीः ஈாவயீ: =ஹிம்சிக்க வேண்டாம்.

अर्भकं அஹ‍கம்=சிசுவையும்

उक्षन्तं உக்ஷஹ‍ம்=ஸ்னானம் செய்ய சமர்த்தமாயிருக்கிற குழந்தையையும்

उक्षितं உக்ஷிதம்=கர்ப்பத்திலிருக்கிற பிண்டத்தையும்

पितरं வி‍தாரம்=பிதாவையும்

मातरं ஈாதாரம்=மாதாவையும்

मावधीः ஈாவயீ:=ஹிம்சிக்கவேண்டாம்

हे ஹெ=விருஷப வாஹநரே

प्रिया வியா=பிரியமான

नः நஃ=எங்களுடைய

तनुवः தநுவஃ=சரீரங்களை

मारीरिषः ஈாரீரிஷஃ=ஹிம்சிக்கவேண்டாம் எங்களையும் எங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் சுகமாக்கும் என்பது கருத்து

53-வது அனுவாகம்.

(1) मा नस्तोके तनये मा न आयुषि मा नो गोषु मा नो अश्वेषु रीरिषः

(1) ஈா நஸ்தோகெ தநயெ ஈா ந ஆயுஷி ஈா நோ மோஷு ஈா நோ அஸ்வேஷு ரீரிஷஃ ।

(2) वीरान्मा नो रुद्र भामितो वधीर्हविष्मन्तो नमसा विधेम ते ॥

(2) வீராநஈா நோ ருஉ, ஹாஜிதொ வயீஹவிஷ்மநொ நமஸா விஜெஉஹி ॥

हे महारुद्र ஹெ மஹாருஉ=மகா ருத்திரனே

तोक தோக=சிசு

तनय தநய=தருண குழந்தை

आयुः ஆயுஃ=ஜீவனம்

गौ ஜெள=பசு

अश्व அஶ்வ=குதிரை இவைகளால் குறிப்பிடப்பட்ட என்னுடைய சர்வத்தையும்

मा रीरिषः மாரீரிஷ꞉=ஹிம்ஸிக்க வேண்டாம் நீர்

भामितः பா⁴மித꞉=எங்களுடைய அபராதங்களால் குரோதமடைந்தவர்

हविष्मन्तः ஹவிஷ்மந்த꞉=உமக்காக விதிப்படி ஹவிஸ்ஸை சம்பாதித்துக் கொடுக்கிறவர்களானவர்கள்

नमसा நமஸா=நமஸ்காரத்தால்

ते தே=உமக்கு

विधेम விதே⁴ம=யாகத்தைச் செய்கிறோம்.

54-வது அனுவாகம்.

(1) प्रजापते न त्वदेतान्यन्यो विश्वा जातानि परिता बभूव ।

(1) ப்ரஜாபதே ந த்வதே³தாந்யந்யோ விஶ்வா ஜாதாநி பரிதா ப³பூ⁴வ ।

(2) यत्कामास्ते जुहुमस्तन्नो अस्तु वयं स्यामपतयो रणीयाम् ॥

(2) யத்காமாஸ்தே ஜுஹுமஸ்தந்நோ அஸ்து வயஂஸ்யாமபதயோ ரணீயாம் ॥

(1) हे प्रजापते ஹே ப்ரஜாபதே=பார்வதிபதியே

त्वत् த்வத்=உம்மிடமிருந்து

जातानि ஜாதாநி=உண்டான

विश्वा விஶ்வா=சமஸ்தமான

ता தா=பிரசித்தமான

एतानि ஏதாநி=சுரநரதிரியகாதி ஐந்து பூதங்கள், 14 லோகங்கள், நாநாவித பிரம்மாண்ட பிண்டாண்டங்கள் இவைகளை

अन्यः அந்ய꞉=உம்மைத்தவிர வேறு எவன்

न परिबभूव ந பரிப³பூ⁴வ=சிருஷ்டிப்பான் சிருஷ்டிகாலத்தில் நீரே சிருஷ்டிக்கிறீர். ஸ்திதி காலத்தில் நீரே ஜீவிக்கும்படி செய்கிறீர். பிரளய காலத்தில் நீரே உம்மிடத்திலேயே உபசம்காரம் செய்து கொள்ளுகிறீர். வேறு ஒருவனும் செய்யவில்லை என்பது கருத்து.

(2) இப்படி யிருப்பதினால்

यत्कामाः யத்காமா꞉=ஐஹிக ஆமுஷ்மிக யோகங்களில் எவைகளில் இச்சையுள்ள நாங்கள்

ते தே=உமக்கு

जुहुमः ஜுஹும꞉=ஹோமம் செய்கிறோமோ

तत् தத்=அது

नो நோ=எங்களுக்கு

अस्तु அஸ்து=இருக்கட்டும். சுரௌத ஸ்மார்த்த ஹோமபலனை நமக்கு கிடைக்கட்டும். மேலும் உமக்கு கீழ்பட்ட லோகங்களில் விழுந்திருக்கிற वयं வயம்=நாங்கள்

रयीणां ரயீணாம்=வித்தியாவிநய சம்பத்துக்களுக்கும் உபபோக்கிய போகசம்பத்துக்களுக்கும்

पतयः பதய꞉=அதிபதிகளாக

स्यामः ஸ்யாம꞉=ஆகவேண்டும் இந்த மந்திரம் பிராமண போஜனத்துக்கு முன் பார்வதீபதி பிரீதிகரமான உதகதானத்தில் உபயோகப்படுகிறது· இந்த பக்ஷத்தில் பிராமணர்களின் முகங்களாகிற அக்கினியில் மிஷ்டான்னமாகிற ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறோம் என்று அர்த்தம் செய்து கொள்ளவும்·

55-வது அனுவாகம்.

(1) स्वस्तिदा विशस्पतिर्वृत्रहा विमृधो वशी।

(1) ஸ்வஸ்திதா விஶஸ்பதிர் வ்ருத்ரஹா விம்ருதோ வஶீ ।

(2) वृषेन्द्रः पुर एतुनः स्वस्तिदा अभयंकरः॥ வ்ருஷேந்த்ர꞉ புர ஏதுந꞉ ஸ்வஸ்திதா அபயங்கர꞉ ॥

स्वस्तिदा ஸ்வஸ்திதா=பூலோக சுகத்தைக் கொடுக்கிற

स्वस्तिदा ஸ்வஸ்திதா=பரலோக சுகத்தைக் கொடுக்கிற

विशस्पतिः விஶஸ்பதி꞉=நாநாவித பிரஜைகளுக்குப்பிரபுவான

वृत्रहा வ்ருத்ரஹா=விருத்திராசூரனைக் கொன்ற

विमृधः விம்ருத꞉=இராக்ஷஸ ஜாதியை ஹிம்ஸிக்கிற

वशी வஶீ=மூன்று லோகங்களையும் ஸ்வாதீனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற

वृषा வ்ருஷா=மழை பெயும்படி செய்கிற

अभयंकरः அபயங்கரः=தன்னை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு அபயத்தைக் கொடுக்கிற

इन्द्रः இந்த்ரஃ=இந்திரன்

नः நஃ=அங்கும் இங்கும் போகும் எங்களுக்கு

पुरः புரஃ=எங்கும் பரிபாலனம் செய்யும் பொருட்டு

एतु ஏது=வரட்டும் எந்த திக்கிலும் இந்திரனால் காப்பாற்றப்பட்டவர்களாய் நாம் பாபமற்றவர்களாக ஆகவேண்டும் என்பது கருத்து.

56-வது அநுவாகம்.

(1) त्र्यंबकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् । த்ர்யம்பகம் யஜாமஹே ஸுகந்திம் புஷ்டிவர்தநம்।

(2) उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात् ॥

(2) உர்வாருகமிவ பந்தநாந்ம்ருத்யோர் முக்ஷீய மாம்ருதாத் ॥

त्र्यंबकं த்ர்யம்பகம்=திரிநேத்திரரான

सुगन्धिं ஸுகந்திம்=தாழம்பூ வாசனை வெகு தூரம் அடிக்கிறதுபோல் உம்முடைய திவ்விய தேஹ வாசனை அடிக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வாசனையுடைய

पुष्टिवर्धनं புஷ்டிவர்தநம்=லௌகிக வைதிக புஷ்டியைக் கொடுக்கிற உம்மை ஹே பார்வதிபதியே

यजामहे யஜாமஹே=யாகத்தால் அடைகிறோம்.

उर्वारुकं बन्धनादिव உர்வாருகம் பந்தநாதிவ=பழுத்தப் பழம் சிரம மன்றியில் விட்டுப் போவதுபோல்

मृत्योः ம்ருத்யோः=மிருத்தியினிடமிருந்து

मुक्षीय முக்ஷீய=முக்தனாகச் செய்யும்

अमृतात् அம்ருதாத்=மோக்ஷத்தினின்றும்

मा மா=விடுபடும்படி செய்யவேண்டாம்.

57-வது அனுவாகம்

(1) ये ते सहस्रमयुतं पाशा मृत्यो मर्त्याय हन्तवे । யே தே ஸஹஸ்ர
மயுதம் பாசா ம்ருத்யோ மர்த்யாய ஹந்தவே ।

(2) तान्यज्ञस्य मायया सर्वानवयजामहे ॥ தாந்யஜ்ஞஸ்ய மாயயா ஸ
ர்வாநவயஜாமஹே ॥

हे मृत्यो ஹே ம்ருத்யோ=மிருத்துவே
मर्त्याय மர்த்யாய=பிராணியை
हन्तवे ஹந்தவே=கொல்லுவதற்கு
सहस्रं अयुतं ஸஹஸ்ரம் அயுதம் இந்தஎண்ணிக்கையுள்ள
ये ते पाशाः யே தே பாசா:=எந்த உன்னுடைய பாசங்களி
ருக்கின்றனவோ

तान्सर्वान् தாந்ஸர்வாந்=அவைகளை யெல்லாம்
यज्ञस्य யஜ்ஞஸ்ய=சத்கர்மானுஷ்டானத்தின்
मायया மாயயா=வீண் வியாஜத்தால், அல்லது பலத்தால்
अवयजामहे அவயஜாமஹே=நிவிர்த்தி செய்து விடுகிறோம்.

58-வது அனுவாகம்,

मृत्यवे स्वाहा मृत्यवे स्वाहा ॥ ம்ருத்யவே ஸ்வாஹா ம்ருத்யவே
ஸ்வாஹா ॥

இப்போது பாபத்தை மட்டும் நிவிர்த்தி செய்யும் ஹோம மந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. நாநாவித பாபங்களைச் செய்து அவைகளை போக்கடிக்க வேண்டுமென்று இச்சிக்கிறவன் தனக்குச் சொல்லிய விதிப்படி பஞ்சபூத சம்ஸ்காரம் முதல் ஆஜ்ஜிய சம்ஸ்காரம் வரையில் கர்மத்தைச் செய்து இந்த மந்திரங்களால் பிரதான ஆஹுதிகளை போடவேண்டியது.

मृत्यवे ம்ருத்யவே=எவனால் பிராணிகள் மரணமடைகிறார்களோ அவனுக்கு

स्वाहा ஸ்வாஹா=ஒரு தடவை எடுக்கப்பட்ட இந்த 'நெய் செவ்வையாக ஹோமம் பண்ணப்பட்டதாக ஆகட்டும். ஆஹுதிகள் இரண்டு என்பதை மந்திரம் காட்டுகிறது.

59-வது அநுவாகம்.

(1) देवकृतस्यैनसोऽवयजनमसि स्वाहा । தே³வக்ருʼதஸ்யைநஸோऽவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

(2) मनुष्यकृतस्यैनसोऽवयजनमसि स्वाहा । மநுஷ்யக்ருʼதஸ்யைநஸோऽவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

(3) पितृकृतस्यैनसोऽवयजनमसि स्वाहा । பித்ருʼக்ருʼதஸ்யைநஸோऽவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

(4) आत्मकृतस्यैनसोऽवयजनमसि स्वाहा । ஆத்மக்ருʼதஸ்யைநஸோऽவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

(5) अन्यकृतस्यैनसोऽवयजनमसि स्वाहा । அந்யக்ருʼதஸ்யைநஸோऽவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

(6) अस्मत्कृतस्यैनसोऽवयजनमसि स्वाहा । அஸ்மத்க்ருʼதஸ்யைநஸோऽவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

(7) यद्दिवा च नक्तं चैनश्चकृम तस्यावयजनमसि स्वाहा । யத்³தி³வா ச நக்தம் சைநஶ்சக்ருʼம தஸ்யாவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

(8) यत्स्वपन्तश्च जाग्रतश्चैनश्चकृम तस्यावयजनमसि स्वाहा ।

(8) யத்ஸ்வபந்தஶ்ச ஜாக்³ரதஶ்சைநஶ்சக்ருʼம தஸ்யாவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

(9) यत्सुषुप्तश्च जाग्रतश्चैनश्चकृम तस्यावयजनमसि स्वाहा ।

(9) யத்ஸுஷுப்தஶ்ச ஜாக்³ரதஶ்சைநஶ்சக்ருʼம தஸ்யாவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

(10) यद्विद्वा ৺सश्चा विद्वा ৺सश्चैनश्चकृमतस्यावय जनमासि स्वाहा ।

(10) யத்விதா௩ஸஸ்சாவிதா௩ஸஸ்சைனஸ்சக்ரும தஸ்யாவயஜ நமஸி ஸ்வாஹா ।

(11) एनस एनसो ऽवयजनमसि स्वाहा ॥ ஏனஸ ஏனஸோ ऽவயஜநமஸி ஸ்வாஹா ।

இதுமுதல் பதினொரு மந்திரங்கள் வைசுவதேவ கர்மத்தில் உபயோகப்படுகின்றன. அக்கினி பிரத்தியக்ஷமாயும் மற்ற தேவதைகள் அப்பிரத்தியக்ஷங்களாயுமிருப்பதால் எல்லாம் அக்கினியில் போடப்படுகின்றது.

हे आज्य ஹே ஆஜ்ய=ஹோமம் செய்யப்பட்ட நெய்யே நீ

देवकृतस्य தேவக்ருதஸ்ய=தேவகிருத்தியத்தில் அங்கவைகல்லியம் முதலிய

एनस: ஏனஸ:=பாபத்தை

अवयजनमसि அவயஜநமஸி=நிவிர்த்திக்கிறவனாயிருக்கிறாய்

स्वाहा ஸ்வாஹா = அதற்காக இந்த நெய் அக்கினியில் ஹோமம் செய்யப்படுகிறது.

(2) मनुष्यकृतस्यएनस: மனுஷ்யக்ருதஸ்யஏனஸ:=மனிதனுக்கு செய்யப்பட்ட அதாவது திக்காரம், அன்னபானாதிகளைக் கொடாமை முதலிய ரூபமான பாபம்.

(3) पितृकृत பித்ருக்ருத=பிதிர் கர்மத்தில் அங்கவைகல்லிய ரூபமான பாபம்

(4) आत्मकृत ஆத்மக்ருத=தான் செய்யும் சம்பந்தப்படக் கூடாத இடத்தில் சம்பந்தப்படுதல் முதலிய பாபம்

(5) अन्यकृत அன்யக்ருத =பாரியை முதலானவர்களுக்கு செய்யப்பட்ட பாபம்

(6) अस्मत्कृत அஸ்மத்க்ருத=ஜாதி வர்கத்துக்குச் செய்யப்பட்ட

(7) दिवा திவா=பகலில்

नक्तं நக்தம்=இரவில்

यत्एनश्चकृम யத்ஏனஸ்சக்ரும=செய்யப்பட்ட பாபம்

(8) स्वप्नन्त: ஸ்வப்நந்த:=ஸ்வப்நாவஸ்தையின் அனுபவத்தில்

जाग्रत: ஜாக்ரத: =ஜாக்கிராவஸ்தையில்

यदेनश्चकृम யதேனஸ்சக்ரும=செய்யப்பட்ட பலவித பாபம்

(9) सुषुप्त: ஸுஷுப்த:=சுஷுப்தி அவஸ்தையில் ஜாக்கிராவஸ்தையில் பாபம் அதிகமானதால் மறுபடியும் जाग्रत: ஜாக்ரத:= என்று சொல்லப்பட்டது. சுஷுப்தி அவஸ்தையில்கூட ஸ்வல்ப பாபம் உண்டாகலாம்.

(10) विद्वांसोऽविद्वांसश्च வித்3வாம்ஸோऽவித்3வாம்ஸஶ்ச=ஞான அஞ்ஞான பூர்வகமாய் நாம் செய்த பாபம் எல்லாம் இந்த ஆஹுதியால் நாசமாகவேண்டும்.

60-வது அனுவாகம்.

(1) यद्वो देवाश्चकृम जिह्वयागुरुमनसो वा प्रयुता देवहेडनम् ।

(1) யத்3வோ தே3வாஶ்சக்ரும ஜிஹ்வயா கு3ருமநஸோ வா ப்ரயுதீ தே3வஹேட3நம் ।

(2) अरावायोनो अभि दुच्छुनायते तस्मिन्तदेनो वसवो निधेतन स्वाहा

(2) அராவா யோ நோ அபி4 து3ச்சு2நாயதே தஸ்மிந்தத3நோ வஸவோ நிதே4தந ஸ்வாஹா ।

वसव: வஸவ:=வசிக்கும்படிச் செய்கிற

गुरुमनस: கு3ருமநஸ:=கம்பீரமான மனதையுடைய சகல

देवा: தே3வா:=தேவதைகள்

वो வோ=உங்களை உத்தேசித்து

प्रयुती ப்ரயுதீ=அளவில்லாமல்

देवहेडनं தே3வஹேட3நம்=தேவர்களுக்குள் பெரியவர் சின்னவர் என்பதாய் அகௌரவமாய்

जिह्वया ஜிஹ்வயா=வாக்கினால் நாம்

चकृम சக்ரும=சொல்லியிருப்போம்

तदेनो தத3நோ=அந்த பாபத்தை நீங்கள்

तस्मिन् தஸ்மிந்=முன் சொன்ன உங்களுடைய கம்பீரமான மனதில்

निधेतन நிதே4தந=வைக்கவேண்டும். வாக்கினால் வெளிப்படுத்தப்படாது. எங்களுடைய அபராதத்தை சகிக்க வேண்டும் என்பது கருத்து

वा வா=சப்தத்தால் अगृहमनसो அக்ருஹமநஸோ=என்று வது வைத்துக்கொள்ளலாம். ஜகத் பூஜ்ஜியர்களான தேவதைகளி டத்தில் பக்தியுள்ள மனதை உடைத்தாயிராத நாங்கள் செய்யும் அபராதத்தை பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றுவது அர்த்தம் செய்யலாம்.

(2) மேலும் हेवायो ஹேவாயோ=வூ மருத்துக்களையும் பிர தானமாக உடைய மருதா. உபவாயுவே

नो நோ=எங்களுடைய எந்த பாபம்

आभिदुच्छनायते ஆபிதுச்சுநாயதே=கெட்ட நாய்போல் விளங்குகிறதோ அதாவது அசுத்தமாக இருக்கிறதோ, அந்த பாப த்தை உங்களுடைய கம்பீரமான மனதில் வைக்கவேண்டும் என்று முன்போலவே அறியவும்.

இந்தபாபம்

अराइव அராஇவ=மரணத்தை உண்டுபண்ணக் கூடியதாக இருக்கிறது

स्वाहा ஸ்வாஹா=அதின்பொருட்டு இந்த ஆஜ்ஜியம்ஹோ மம் செய்யப்பட்டதாக ஆகட்டும்.

61-வது அநுவாகம்.

(1) कामोऽकार्षीन्नमो नमः । காமோऽகார்ஷீந்நமோ நம: ।

(2) कामोऽकार्षीत्कामः करोति नाहंकरोमिकामः कर्ता नाहं कर्ताकामः कारयितानाहं कारयिता एष ते काम कामाय स्वाहा ॥1॥

(2) காமோऽகார்ஷீத்காம: கரோதி நாஹம் கரோமிகா ம: கர்தா நாஹம் கர்தா காம: காரயிதா நாஹம் காரயிதா வ ஷதே காம காமாய ஸ்வாஹா ॥ 1 ॥

नमोनमः நமோ நம:=33-கோடி தேவதைகளே உங்களு க்கு நமஸ்காரம்

कामः காம:=காமதேவதை முன்சொன்ன பாபங்களை

अकार्षीत् அகார்ஷீத்=செய்தவள், காமோகார்ஷீத்என்று இர ண்டாவது தடவை சொன்னதானது தான் கர்த்தாவன்று என் பதைக் காட்டும்பொருட்டாம்.

कामएवकरोति காமஏவகரோதி=காமனே செய்கிறான் நான் செய்யவில்லை

काम...कर्ता காம...கர்த்தா=காமன்தான் கர்த்தா நான் கர்த்தாவன்று. ஏனெனில்,

काम:...कारयिता காம:...காரயிதா=காமனே சகலத்தையும் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டு செய்து வைக்கிறவனாகிறான், மனுஷியன் அஸ்வதந்திரனாகையால் செய்துவைக்கமாட்டான்.

हेकाम ஹேகாம=காமனே அந்த பாபம் நிவர்த்தியாகும் பொருட்டு

कामाय காமாய=நல்ல விக்கிரகமுள்ள

ते தே=உனக்கு

एष: ஏஷ:=இந்த ஆஜ்ஜியம்

स्वाहा ஸ்வாஹா=நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்டதாக ஆகட்டும்.

62-வது அனுவாகம்.

(1) मन्युरकार्षीन्नमोनम: । மந்யுரகார்ஷீந்நமோநம: ।

(2) मन्युरकार्षीन्मन्यु: करोति नाहं करोमि मन्यु: कर्ता नाहं कर्ता मन्यु: कारयिता नाहं कारयिता एष ते मन्यो मन्यवे स्वाहा ॥२॥

(2) மந்யுரகார்ஷீந்மந்யு: கரோதி நாஹங்கரோமி மந்யு: கர்த்தா நாஹம் கர்த்தா மந்யு: காரயிதா நாஹம் காரயிதா ஏஷ தே மந்யோ மந்யவே ஸ்வாஹா ॥ 2 ॥

मन्यु: மந்யு:=குரோதாபிமானி தேவதை

मन्यवे மந்யவே=குரோதரூபமான. மற்றது முன்போலவே.

காமனும் மன்யுவும் பலாத்காரமாய் என்னை பாபம் செய்யும்படி செய்கிறார்களே. எவன் என்னை விடுவிப்பான் என்று ஒருவன் அழுகிறதினால் பாபமானதைசெய்துவைக்கிறவனைப்பொருந்துமே தவிர செய்கிறவனைப் பொருந்தமாட்டாது.

63-வது அனுவாகம்.

(1) तिलाञ्जुहोमि सरसां सपिष्टान् गन्धारमम चित्ते रमन्तु स्वाहा ॥ 1 ॥

(1) திலாஞ்ஜுஹோமி ஸரஸாம்ஸபிஷ்டாந் கந்தார மம சித்தே ரமந்து ஸ்வாஹா ॥ 2 ॥

இனிசர்வபாப நாசத்தின்பொருட்டு சன்னியாசிகளால் விரஜா ஹோமத்தில் உபயோகிக்கப்படும் மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன. இந்த மந்திரங்களால் சன்னியாசி பிரதான ஆஹூதிகளைச் செய்யவேண்டியது. ஹவிஸ்ஸை கிரகிக்கிற தேவதை எங்கும் பரமாத்மாவே.

हेगन्धार ஹே ஗ஂ஧ார =உத்தம தேவனையுள்ள பரமாத்மாவே உமக்கு

सरसान् ஸரஸாந்=இரசங்களுடன் கூடியும்

सविष्टान् ஸவிஷ்டாந்=மாவு சம்பந்தமாயும் இருக்கிற

तिलां திலாந்=திலங்களை (எள்ளை)

जुहोमि ஜுஹோமி=ஹோமம்செய்கிறேன்.

मम चित्ते மம சித்தே=என்னுடைய சித்தத்தில் உம்முடைய பரம பாவனங்களான குணங்கள் ரமிக்கட்டும்.

स्वाहा ஸ்வாஹா=இந்த பிரகிருத ஹவிஸ் உம்மை உத்தேசித்துச் செவ்வையாக ஹோமம் பண்ணப்பட்டதாக ஆகட்டும்; இப்படியே மேலும் அறியவும்.

(2) गावो हिरण्यंधनमन्नपानꣳसर्वेषाꣳश्रियै स्वाहा ॥ 2 ॥

(2) ஗ாவோ ஹிரண்யம் தநமந்நபாநꣳ ஸர்வேஷாꣳ ஶ்ரியை ஸ்வாஹா ॥ 2॥

பரமாத்மாவே உம்முடைய பிரசாதத்தால்.

गावः हिरण्यं धनं अन्नं पानं

஗ாவஃ ஹிரண்யம் தநம் அந்நம் பாநம் இவைகள் எனக்குச் சித்திக்கட்டும்

सर्वेषां ஸர்வேஷாம்=எல்லாருக்கும் போக்கிய பதார்த்தங்கள் கிடைக்கட்டும்

श्रियै ஶ்ரியை=கஜாந்த லக்ஷ்மீசித்திக்கும் பொருட்டு

स्वाहा ஸ்வாஹா=இந்த ஹவிஸ் உனக்கு கொடுக்கப்படுகிறது

(3) श्रियंच लक्ष्मिं च पुष्टिंच कीर्तिं चाऽऽनृण्यताम् ।

(3) ஶ்ரியம்ச லக்ஷ்மிம் ச புஷ்டிம்ச கீர்திம் சாऽऽந்ருண்யதாம்।

(4) ब्रह्मण्यंबहु पुत्रताम् । ப்ரஹ்மண்யம் பஹுபுத்ரதாம் ।

(5) श्रद्धा मेधे प्रजाः सददातु स्वाहा ॥ 3 ஶ்ரத்³தா⁴மேதே⁴ப்ரஜா꞉ஸம்

த³தா³து ஸ்வாஹா ॥ 3 ॥

श्रियं ஶ்ரியம்= இராஜ லக்ஷ்மியையும்

लक्ष्मीं லக்ஷ்மீம்=மோக்ஷ லக்ஷ்மியையும்

पुष्टिं புஷ்டிம்=சரீராதி புஷ்டியையும்

कीर्तिं கீர்திம்=மூன்று லோகங்களிலும் பரிசுத்தமான கலியாண குணங்களுள்ளவர் என்பதையும்

आनृण्यतां ஆந்ருண்யதாம்=தேவரிஷி பிதிர் ரிணங்களினின்றும் விடுபட்ட தன்மையையும்

ब्रह्मण्यं ப்³ரஹ்மண்யம்=பிராமண்ணியமும்

बहुपुत्रतां ப³ஹுபுத்ரதாம்=சந்தானத்தையும்

श्रद्धामेधे ஶ்ரத்³தா⁴மேதே⁴=குரு வேதாந்த வாக்கியங்களில் நம்பிக்கை; வேதசாஸ்திர அர்த்தத்தை கிரகிக்கும் தரிக்கும் சக்தி

प्रजा ப்ரஜா=குழந்தைகள் இவைகளை பரமாத்மா எனக்கு संददातु ஸம்த³தா³து=நன்றாகக் கொடுக்கட்டும்.

64-வது அனுவாகம்.

(1) तिलाः कृष्णास्तिलाः श्वेतास्तिलाः सौम्या वशानुगाः ।

(1) திலா꞉ க்ருஷ்ணாஸ்திலா꞉ ஶ்வேதாஸ்திலா꞉ ஸௌம்யா வஶா

நுகா³꞉ ॥

(2) तिलाः पुनन्तु मे पापं यत्किंचिद्दुरितं मयि स्वाहा ॥ 1 ॥

(2) திலா꞉ புனந்து மே பாபம் யத்கிம்சித்³து³ரிதம் மயி

ஸ்வாஹா ॥ 1 ॥

பரமாத்மாவே உம்முடைய ஆஞ்ஞையால் என்னுடைய

यत्किंचित्दुरितं யத்கிம்சித் து³ரிதம்=யாதொரு பாப மிருக்கிறதோ அந்த பாபத்தை நிவர்த்தியாகி

मे மே=என்னை

तिलाः திலா꞉=எள்ளுகள்

पुनन्तु புனந்து=பரிசுத்த மாக்கட்டும் அதற்காக இந்த ஹவிஸ்ஸைஉடமக்கு

स्वाहा ஸ்வாஹா=அர்ப்பணம் இந்த லிங்கங்களில் சிலது

कृष्णाः க்ருஷ்ணா꞉=கருப்பு வர்ணமுள்ளவை

श्वेताः ஶ்வேதா꞉=சிலது வெண்மை.

सौम्याः ஸௌம்யா꞉=எல்லாம் சாந்தமானவை. ரோகம் முதலிய உபத்திரவங்களைச் செய்யாதவை.

वशानुगाः வஶாநுகா꞉=எங்களுடைய சுவாதீனத்தி லிருப்பவை. எங்களுடையபணத்தைக் கொடுத்துச் சம்பாதிக்கப்பட்டவை அதர்மத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்டவையல்ல. அசேதனமான எள்ளுக்கு உம்முடைய ஆஞ்ஞையால் பாபநாசக சாமர்த்தியம் உண்டு என்பது கருத்து.

(3) चोरस्यान्नं नवश्राद्धं ब्रह्महागुरुतल्पगः । சோரஸ்யாந்நம் நவஶ்ராத்தம் ப்ரஹ்மஹாகுருதல்பக꞉ ।

(4) गोस्तेयꣳ सुरापानं भ्रूणहत्या तिलाशान्तिꣳ शमयन्तुस्वाहा ॥ 2 ॥

(4) கோஸ்தேயꣳஸுராபாநம் ப்ரூணஹத்யா திலாஶாந்திꣳஶமயந்து ஸ்வாஹா ॥ 2 ॥

பரமாத்மாவே உம்முடைய ஆஞ்ஞையால் எள்ளுகள் இந்தமந்திரத்திற் சொல்லிய பாபங்களை நாசம் செய்யட்டும் அதற்கு இந்த ஆஹுதி கொடுக்கப்படுகிறது.

नवश्राद्धं நவஶ்ராத்தம்=ஏகோத்திஷ்டாதி அன்னபோஜனம்

भ्रूणः ப்ரூண꞉=கர்ப்பம் அல்லது சிசு, அல்லது வீரன் மற்றது ஸ்பஷ்டம்.

(5) श्रीश्चलक्ष्मीश्च पुष्टिश्च कीर्तिंचाऽऽनृण्यताम् । ஶ்ரீஶ்ச லக்ஷ்மீஶ்ச புஷ்டிஶ்ச கீர்த்திம்சாऽऽந்ருண்யதாம் ।

(6) ब्रह्मण्यंबहुपुत्रताम् । ப்ரஹ்மண்யம் பஹுபுத்ரதாம் ।

(7) श्रद्धा मेधे प्रज्ञातुजातवेदः संददातुस्वाहा ॥ 3

(7) ஶ்ரத்தாமேதே ப்ரஜ்ஞாதுஜாதவேத꞉ ஸம்ததாது ஸ்வாஹா ॥ 3 ॥

हे जातवेदः ஹே ஜாதவேதஃ=சர்வவேத தனத்தையும் உண்டுபண்ணும் பரமாத்மாவே

श्रीः ஸ்ரீஃ=இந்த பதங்களுக்கு முன்னமேயே அர்த்தம் சொல்லியிருக்கிறது. இவைகளையும்

प्रज्ञा ப்ரஜ்ஞா=குசாக்கிர புத்தியையும்

संददातु ஸம்ததாது=செவ்வையாக கொடுக்கவேண்டும்.

65-வது அனுவாகம்.

(1) प्राणापानव्यानोदान समाना मे शुध्यन्ता ज्योति रहं विरजा विपाप्मा भूयासस्वाहा ॥ 1 ॥

(1) ப்ராணாபானவ்யானோதானஸமானா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸம்ஸ்வாஹா ॥ 1 ॥

பிராணுபானுதி பஞ்சவாயுக்கள் என்னை சுத்தமாக்கட்டும் அதினுல் நான்

विपाप्मा விபாப்மா=பிரதிபந்தக பாபமற்றவனுகி

विरजाः விரஜாஃ=பாபகாரணமான ரஜோகுண மற்றவனுகி

ज्योतिः ஜ்யோதிஃ=ஜகத்காரணமான பரப்பிரம்மமாக

भूयासं பூயாஸம்=ஆகவேண்டும்

स्वाहा ஸ்வாஹா =முன்போலவே.

(2) वाङ्मनश्चक्षुः श्रोत्र जिह्वाघ्राणरेतो बुद्ध्या कूतिःसंकल्पा मे शुध्यन्ता ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासस्वाहा ॥ 2॥

(2) வாங்மனஶ்சக்ஷுஃ ஶ்ரோத்ரஜிஹ்வாக்ராணரேதோபுத்த்யாகூதிஃ ஸங்கல்பா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸம்ஸ்வாஹா ॥ 2 ॥

वाङ्...घ्राण வாங்...க்ராண=வாகாதி இந்திரியங்கள்

रेतः ரேதஃ=குஹ்யேந்திரியம்

बुद्धिः புத்திஃ = அந்தக்கரணத்தின் நிச்சயாத்மகமான மனேவிர்த்தி

आकूतिः ஆகூதி: = அத்யவஸாயவ்ருத்தி

संकल्प ஸங்கல்ப = இது சரி என்கிற பாவனை முன்போலவே.

(3) त्वक्चर्ममांसरुधिरमेदोमज्जास्नायवोऽस्थीनि मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासꣳस्वाहा ॥3॥

(3) த்வக்சர்மமாꣳஸருதிரமேதோமஜ்ஜாஸ்நாயவோऽஸ்தீநி மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா ॥ 3 ॥

ஸ்தூல சரீரத்திலுள்ள ஏழு தாதுக்களின் சுத்தி கூறப்படுகிறது.

त्वक्चर्म த்வக்சர்ம = பாஹ்யம் ஆந்தரம் இவைகளை உத்தேசித்து ஒரே தாது த்வக் என்றும் சர்மமென்றும் சொல்லப்படுகிறது மற்றது ஸ்பஷ்டம்.

(4) शिरःपाणिपादपार्श्वपृष्ठोरूदरजङ्घशिश्नोपस्थपायवो मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासꣳस्वाहा ॥4॥

(4) ஶிர:பாணிபாதபார்ஶ்வப்ருஷ்டோரூதரஜங்கஶிஶ்நோபஸ்தபாயவோ மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳஸ்வாஹா ॥ 4 ॥

ஸ்தூலசரீர அவயவங்களின் சுத்தி லிங்கபேதத்தால் சின்ன உபஸ்த சப்தங்களின் பிரயோகம் ஏற்பட்டது மற்றது ஸ்பஷ்டம்

(5) उत्तिष्ठ पुरुष हरित पिंगल लोहिताक्षि देहि देहि ददापयिता मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासꣳस्वाहा ॥5॥

(5) உத்திஷ்டபுருஷ ஹரித பிங்கல லோஹிதாக்ஷி தேஹி தேஹி ததாபயிதா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳஸ்வாஹா ॥ 5 ॥

அக்கினியை சரீரமாயுடைய பரமாத்மாவுக்கு பிரார்த்தனை

हरित ஹரித=பிரதி பந்தத்தை நிவர்த்திப்பதில் சமர்த்தனை

पिङ्गल பிங்கல=பிங்கலவர்ணமான

लोहिताक्ष லோஹிதாக்ஷ=சிவப்பு கண்ணுடைய

पुरुष புருஷ=அக்கினி சரீரத்தி லிருக்கிற பரமாத்மாவே

उत्तिष्ठ உத்திஷ்ட=ஔதாசீன்னியத்தை விட்டு என்னை அநுக்கிரகிக்கத் தயாராகும்

देहिदेहि தேஹிதேஹி=அடிக்கடி யெனக்கு சுத்தியைக் கொடும்

ददापयिता ததாபயிதா=ஆசாரியருடைய முகத்தினின்றும் தத்வஞானத்தை விசேஷமாய் கொடுக்கிறவனாக ஆகும்

मे शुध्यन्तां மே ஶுத்யந்தாம்=ஞானஉற்பத்தியால் என்னுடைய சித்த விருத்தி சுத்தமாகட்டும்

ज्योतिः ஜ்யோதி:=முதலியது முன்போலவே.

66-வது அநுவாகம்·

(1) पृथिव्यापस्तेजो वायुरकाशा मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासꣳ स्वाहा ॥ 1 ॥

(1) ப்ருதிவ்யாபஸ்தேஜோ வாயுராகாஶா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳ ஸ்வாஹா ॥ 1 ॥

சரீரத்தின் உபாதான காரணங்கள் பிருதிவீ முதலியவைகள்· மற்றது முன்போலவே.

(2) शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा मे शुध्यन्ता ज्योतिरहंविरजा विपाप्मा भूयासꣳस्वाहा ॥ ॥2 ॥

(2) ஶப்தஸ்பர்ஶரூபரஸகந்தா மே ஶுத்யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம்விரஜா விபாப்மா பூயாஸꣳஸ்வாஹா ॥ 2 ॥

சரீரத்துக்கு உபாதானமான பஞ்ச மகா பூதங்களான ஆகாசாதிகளி லிருக்கிற குணங்கள் சப்தாதிகள். மற்றது முன்போலவே.

(3) मनोवाक्काय कर्माणि मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयासꣳ स्वाहा ॥ 3 ॥

(3) 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌕𑌾𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑍇 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌸𑌂𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 ‖ 3 ‖

மனது, வாக்கு, சரீரம், இவைகளின் கர்மங்கள்; மற்றது, முன்போலவே.

(4) अव्यक्तभावैरहं कारैर्ज्योतिरहं विरजा विपाप्माभूयासꣳ स्वाहा ॥ 4 ॥

(4) 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤 𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍈𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 ‖ 4 ‖

பரமாத்மாவே.

अव्यक्तभावैः 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌭𑌾𑌵𑍈𑌃=வியக்தமாயிராத

अहंकारैः 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍈𑌃=வியர்த்தமான கர்மங்களினின்றும் விடுபட்டவனாக ஆகவேண்டும். மற்றது முன்போலவே.

(5) आत्मा मे शुध्यन्ता ज्योतिरहं विरजा विपाप्माभूयासꣳ स्वाहा ॥ 5 ॥

(5) 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍇 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌹𑌂𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 ‖5‖

मे மே=என்னுடைய

आत्मा ஆத்மா=சரீரம்

शुध्यन्ताम् ஶுத்⁴யந்தாம்=சுத்தமாகட்டும் மற்றது முன்போலவே.

(6) अन्तरात्मा मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयास॰ स्वाहा ॥ ६ ॥

(6) அந்தராத்மா மே ஶுத்⁴யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூ⁴யாஸꣳ ஸ்வாஹா ॥ 6 ॥

अन्तरात्मा அந்தராத்மா=அந்தக்கரணம்-மற்றது முன்போலவே.

(7) परमात्मा मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयास॰स्वाहा ॥ 7 ॥

(7) பரமாத்மா மே ஶுத்⁴யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூ⁴யாஸꣳ ஸ்வாஹா ॥ 7 ॥

परमात्मा பரமாத்மா=சகல ஜகத்தின் பிரபு. மற்றது முன்போலவே. பரமாத்மா எப்போதும் சுத்தமாயிற்றே, அவருடைய சுத்தியை பிரார்த்திப்பானேன் எனின் அவித்தியா தோஷத்தால் பரமாத்மா விளங்காமலிருப்பதே அசுத்தி. தன் ஸ்வரூபமாக விளங்குவதே சுத்தி.

(8) क्षुधे स्वाहा ॥ 8 ॥ க்ஷுதே⁴ ஸ்வாஹா ॥ 8 ॥

क्षुधे க்ஷுதே⁴=க்ஷுத் அதிஷ்டான தேவதைக்கு ஸ்வாஹா முன்போலவே.

(9) क्षुत्पिपासाय स्वाहा ॥ 9 ॥ க்ஷுத்பிபாஸாய ஸ்வாஹா ॥ 9 ॥

க்ஷுத்-பிபாசை (பசி. தாகம்) இந்த அதிஷ்டான தேவதைகளுக்கு.

(10) विवृद्धै स्वाहा ॥ 10 ॥ விவ்ருத்³தை⁴ ஸ்வாஹா ॥ 10 ॥

विवृद्धै விவ்ருத்³தை⁴ =விசேஷமாய் வியாபிக்கும் பிரம்மத்துக்கு.

(11) ऋग्विधानाय स्वाहा ॥ 11 ॥ ருக்விதாநாய ஸ்வாஹா ॥ 11 ॥

ரிக்குக்களைச் செய்கிற பரமாத்மாவுக்கு.

(12) कषोत्कायस्वाहा ॥ 12 ॥ கஷோத்காய ஸ்வாஹா ॥ 12 ॥

நாமரூப கர்மஸ்வரூபமான காரிய பிரபஞ்சத்துக்கு உபகாரம் செய்ய ஆசக்தியுள்ள பரமேசுவரன். சிருஷ்டிசெய்ய தயாராயிருக்கும் பரமேஸ்வரனுக்கு ஸ்வாஹா.

(13) क्षुत्पिपासामलं ज्येष्ठामलक्ष्मीं नाशयाम्यहम् ।

(13) க்ஷுத்பிபாஸாமலம் ஜ்யேஷ்டாமலக்ஷ்மீம் நாசயாம்யஹம்।

(14) अभूतिमसमृद्धिं च सर्वान्निर्णुद मे पाप्मान(ं)स्वाहा॥13॥

(14) அபூதிமஸம்ருத்திம் ச ஸர்வாந்நிர்ணுத மே பாப்மான(ம்)ஸ்வாஹா ॥ 13 ॥

பரமாத்மாவே.

अहं அஹம்=நான், உம்முடைய பிரசாதத்தால்

क्षुत्पिपासामलं க்ஷுத்பிபாஸாமலம்=பசிதாகமாகிய மலத்தையும்

ज्येष्ठां ஜ்யேஷ்டாம்=இலக்ஷ்மிக்கு மூத்தவளான

अलक्ष्मीं அலக்ஷ்மீம்=யிலக்ஷ்மியையும்

अभूतिं அபூதிம்=ஐசுவரிய மில்லாமையையும்

असमृद्धिं அஸம்ருத்திம்=தனதான்னியாதிகளின் சமிர்த்தி இல்லாமையும்

सर्वान् ஸர்வாந்=இவைகளையெல்லாம்

नाशयामि நாசயாமி=நாசம் செய்கிறேன்; நீர்

मे மே=என்னுடைய

पाप्मानं பாப்மாநம்=பாபத்தை

निर्णुद நிர்ணுத=நாசம்செய்யும்

स्वाहा ஸ்வாஹா=முன்போலவே.

(15) अन्नमयप्राणमय मनोमय विज्ञानमय मानन्दमय मात्मा मे शुध्यन्तां ज्योतिरहं विरजा विपाप्मा भूयास॑स्वाहा ॥ 14 ॥

(15) அன்னமய ப்ராணமய மனோமய விஜ்ஞானமய மானந்தமய மாத்மா மே சுத்⁴யந்தாம் ஜ்யோதிரஹம் விரஜா விபாப்மா பூ⁴யாஸம் ஸ்வாஹா ॥ 14 ॥

அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்கள் வாருணீ உபநிஷத்தில் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

67-வது அனுவாகம்.

(1) अग्नये स्वाहा । அக்³நயே ஸ்வாஹா।

(2) विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा । விச்வேப்⁴யோ தே³வேப்⁴ய꞉ ஸ்வாஹா।

(3) ध्रुवाय भूमाय स्वाहा । த்⁴ருவாய பூ⁴மாய ஸ்வாஹா।

(4) ध्रुवक्षितये स्वाहा । த்⁴ருவக்ஷிதயே ஸ்வாஹா ।

(5) अच्युत क्षितये स्वाहा । அச்யுதக்ஷிதயே ஸ்வாஹா ।

(6) अग्नये स्विष्टकृते स्वाहा ॥ 1 ॥ அக்³நயே ஸ்விஷ்டக்ருதே ஸ்வாஹா ॥ 1 ॥

(1-3) இனிமேல் வைசுவதேவ கர்மத்தில் உபயோகப்படும் ஆறு ஹோம மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன. அக்கினி, விசுவதேவதைகள், ध्रुवा த்⁴ருவா=பூமி இவைகள் பிரசித்தம்.

(4-5) ध्रुवक्षितिअच्युतक्षिति த்⁴ருவக்ஷிதி அச்யுதக்ஷிதி=இவர்கள் தேவவிசேஷங்கள்

(6) स्विष्टकृत् ஸ்விஷ்டக்ருத்=ஒருகாலத்தில் பிரமாத ஆலஸியாதிகளால் கர்மம் சரியாகச் செய்யப்படாவிட்டாலும் அதை சரிப்படுத்துவதில்லை.

स्विष्टकृत् ஸ்விஷ்டக்ருத்=என்று அக்கினி சொல்லப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட அக்கினிக்கு இந்த தேவதைகளுக்கு அன்றதி ஹவிஸ்ஹோமம் செய்யப்படுகிறது.

(7) धर्मायस्वाहा । தர்மாய ஸ்வாஹா ।

(8) अधर्मायस्वाहा । அதர்மாய ஸ்வாஹா ।

(9) अद्भ्यः स्वाहा । அத்ப்யஸ்ஸ்வாஹா ।

(10) ओषधि वनस्पतिभ्यःस्वाहा । ஓஷதிவநஸ்பதிப்யஸ் ஸ்வாஹா ।

(11) रक्षोदेवजनेभ्यःस्वाहा । ரக்ஷோதேவ ஜநேப்யஸ் ஸ்வாஹா ।

(12) गृह्याभ्यः स्वाहा । க்ருஹ்யாப்யஸ் ஸ்வாஹா ।

(13) अवसानेभ्यःस्वाहा । அவஸாநேப்யஸ் ஸ்வாஹா ।

(14) अवसानपतिभ्यः स्वाहा । அவஸாநபதிப்யஸ் ஸ்வாஹா ।

(15) सर्व भूतेभ्यःस्वाहा । ஸர்வபூதேப்யஸ் ஸ்வாஹா ।

(16) कामायस्वाहा । காமாயஸ்வாஹா ।

(17) अन्तरिक्षायस्वाहा । அந்தரிக்ஷாயஸ்வாஹா ।

(18) यदेजतिजगति यच्च चेष्टति नाम्नो भागोयं नाम्ने स्वाहा।

(18) யதேஜதிஜகதி யச்ச சேஷ்டதி நாம்நோ பாகோயம் நாம்நே ஸ்வாஹா ।

(19) पृथिव्यै स्वाहा । ப்ருதிவ்யை ஸ்வாஹா ।

(20) अन्तरिक्षाय स्वाहा । அந்தரிக்ஷாய ஸ்வாஹா ।

(21) दिवेस्वाहा । திவேஸ்வாஹா ।

(22) सूर्यायस्वाहा । ஸூர்யாயஸ்வாஹா ।

(23) चन्द्रमसे स्वाहा । சந்த்ரமஸேஸ்வாஹா ।

(24) नक्षत्रेभ्यःस्वाहा । நக்ஷத்ரேப்யஃ ஸ்வாஹா ।

(25) इन्द्राय स्वाहा । இந்த்ராயஸ்வாஹா ।

(26) बृहस्पतये स्वाहा । ப்ருஹஸ்பதயே ஸ்வாஹா ।

(27) प्रजापतये स्वाहा । ப்ரஜாபதயேஸ்வாஹா ।

(28) ब्रह्मणे स्वाहा । ப்ரஹ்மணேஸ்வாஹா ।

(29) स्वधापितृभ्यःस्वाहा । ஸ்வதாபித்ருப்யஃ ஸ்வாஹா ।

(30) नमोरुद्रायपशुपतये स्वाहा । நமோ ருத்ராய பஶுப
தயே ஸ்வாஹா ।

(31) देवेभ्यःस्वाहा । தேவேப்யஃ ஸ்வாஹா ।

(32) पितृभ्यः स्वधाऽस्तु । பித்ருப்யஃ ஸ்வதாऽஸ்து ।

(33) भूतेभ्योनमः । பூதேப்யோநமஃ ।

(34) मनुष्येभ्योहन्ता । மநுஷ்யேப்யோஹந்தா ।

(35) प्रजापतये स्वाहा । ப்ரஜாபதயே ஸ்வாஹா ।

(36) परमेष्ठिने स्वाहा ॥२॥ பரமேஷ்டிநேஸ்வாஹா ॥ 2 ॥

தர்ம, அதர்ம, ஓஷதி, வனஸ்பதி தேவதைகள் பிரசித்தர்கள்.

(11) रक्षांसि ரக்ஷாம்ஸி=இராக்ஷஸர்கள்

देवजना தேவஜநா=தேவதைகளின் சேவகர்கள்

(12) गृह्या: க்ருஹ்யா:=குலதேவதைகள்

(13) अवमान அவமாந=கிரகத்தில் இருக்கிற தேவதைகள்

(16) काम: காம:=ரதிபதி

(17) अन्तरिक्षाय அந்தரிக்ஷாய=அந்தரிக்ஷத்திலிருக்கிற வாயுவுக்கு

(20) अन्तरिक्षाय அந்தரிக்ஷாய=மத்தியம லோகத்துக்கு அதிஷ்டாதாவான தேவதைக்கு வைதிக சப்தங்களாலும் நாம சப்தத்தாலும் பரமாத்மா கூறப்படுகிறார்.

(18) जगति ஜகதி=பிரம்மாண்டத்தில் விருக்ஷாதி எது

यजति யஜதி=வாயு முதலியகாரணங்களால் சலிக்கிறதோ

यच्चेष्टति யச்சேஷ்டதி=எது மனுஷ்யாதி ரூபமாக கமனு கமனாதி கிரியைங்களைச் செய்கிறதோ

नाम्न: நாம்ந:=எல்லா பதார்த்தங்களும் பரமாத்மாவின்

भाग: பாக:=பக்ஷிக்கும்படியான அம்சம் பிரளய காலத்தில் சர்வ ஜகத்தும் அவரால் உபசம்ஹாரம் செய்யப்படுகிறது. சித்தாந்தத்தில் ஒரு பரமாத்மா சகல சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களுக்கு காரணம்

नाम्ने स्वाहा நாம்நே ஸ்வாஹா=ஜகத் சம்ஹர்த்தரான பரமாத்மாவுக்கு ஸ்வாஹா பலிஹரண ரூபமான இந்த ஹவிஸ் பூமியில் வைக்கப்பட்டதாக இருக்கட்டும்

27-28 பிரஜாபதி பிரம்மாக்கள் விராட் ஹிரணிய கர்ப்பர்கள்.

(29) पितृभ्य: பித்ருப்ய:=அக்கினிஷ்வத்தாதிகள்

स्वधास्वाहा ஸ்வதாஸ்வாஹா=இந்த பலிஹரண அன்னம் கொடுபட்டதாக ஆகட்டும்

(30) पशुपतये பசுபதயே=பிரம்மாதி ஸ்தாவராந்தங்களுக்கு அதிபதியான

(31) देवेभ्य: தேவேப்ய:=இந்திராதி

(32) पितृभ्य: பித்ருப்ய:=வேறுபாகத்தைக் காட்டும் பொருட்டு மறுபடியும் சொல்லப்பட்டது

(33) भूतेभ्यः ஹூமெதஹ்ய:=தேவவிசேஷர்கள் ஸ்வாஹா சப்தத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது.

(34) हन्ता ஹந்தா=இது அவ்வியஹம்

ஸ்வாஹா சப்தத்தால்	தேவதைகளுக்கும்	}	அன்னம் கொடுக்க வேண்டியது
ஸ்வதா	,, பிதிர்க்களுக்கும்		
நமஸ்கார	,, பூதங்களுக்கும்		
ஹந்த	,, மனிதர்களுக்கும்		

இந்த சப்தங்களை உச்சரிப்பதினால் அவர்களுக்கு அன்னதானத்தில் வெகு திருப்தி உண்டாகிறது பிராமணர்களுக்கு பிரயவசனத்தால் உண்டாவது போலும்

(35) प्रजापतये ப்ரஜாபதயெ=வேறு பாகம் கூறப்படுகிறது.

(36) परमेष्ठि பரமெஷ்டி=சதுர்முக பிர்ம்மா.

(37) यथा कूपः शतधारः सहस्रधारो अक्षितः। யதா கூவஃ ஶத

தாரஃஸஹஸ்ரதாரொ அக்ஷிதஃ।

(38) एवा मे अस्तु धान्यꣳ सहस्रधारमक्षितम् ॥ஏவாமெ அஸ்து தாந்யꣳ

ஸஹஸ்ரதாரமக்ஷிதம்॥

(9) धनधान्ये स्वाहा ॥ 3 ॥ தநதாந்யெ ஸ்வாஹா ॥ 3 ॥

(37) यथा யதா=எப்படி

कूपः கூவஃ=கிணறு

शतधारःसहस्रधारः ஶததாரஃ ஸஹஸ்ரதார அநேக நீர் கண்ணுகளை உடையதாய் வெகு ஜலம் எடுபட்டாலும் வற்றுகிறதில்லையோ

(38) एवा ஏவா=அப்படி.

मे மெ=எனக்கு பரமாத்ம பிரசாதத்தால்

धान्यं अक्षितं अस्तु தாந்யம் அக்ஷிதம் அஸ்து=தான்னியம் அக்ஷயமா யிருக்கட்டும்

सहस्रधारं ஸஹஸ்ரதாரம்

धनधान्यै स्वाहा தநதான்யை ஸ்வாஹா=அதற்காக இந்த ஹவிஸ்ஸானது, பக்தர்களின் தனத்தை சம்ரக்ஷிக்கிற தேவதைக்கு, ஹோமம் பண்ணப்பட்டதாக ஆகட்டும்.

(40) ये भूताः प्रचरन्ति दिवा नक्तं बलिमिच्छन्तो वितुदस्यप्रेष्याः ।

(40) யே பூதா: ப்ரசரந்தி திவா நக்தம் பலிமிச்சந்தோ விதுதஸ்ய ப்ரேஷ்யா: ।

(41) तेभ्यो बलिं पुष्टिकामो हरामि मयि पुष्टिं पुष्टिपतिर्दधातु स्वाहा ।

(41) தேப்யோ பலிம் புஷ்டிகாமோ ஹராமி மயி புஷ்டிம் புஷ்டிபதிர்ததாது ஸ்வாஹா ॥

(42) ओषधिवनस्पतिभ्यः स्वाहाऽन्तरिक्षाय स्वाहा नमो रुद्राय पशुपतये स्वाहा वितुदस्य प्रेष्या एकं च ॥

(42) ஓஷதிவநஸ்பதிப்ய: ஸ்வாஹாऽந்தரிக்ஷாய ஸ்வாஹா நமோ ருத்ராய பசுபதயே ஸ்வாஹா விதுதஸ்ய ப்ரேஷ்யா ஏகஞ்ச ॥ 4 ॥

(40) वितुदस्य விதுதஸ்ய=பகவான் கால்ாக்கினிருத்திரனுடைய
प्रेष्याः ப்ரேஷ்யா:=சேவகர்களான
ये भूताः யே பூதா:=எந்த கிரக விசேஷங்கள்
बलिं பலிம்=ஆகாரத்தை
इच्छन्तः இச்சந்த:=இச்சிக்கிறவர்களாய்

दिवा नक्तं திவா நக்தம்=இரவும்பகலும்
प्रचरन्ति ப்ரசரந்தி=சஞ்சரிக்கிறார்களோ
(41) तेभ्यः தேப்4ய:=இவர்களுக்கு
पुष्टिकामः புஷ்டிகாம:=புஷ்டியை இச்சிக்கிறவனாய்
बलिं பலிம்=பலியை
हरामि ஹராமி=பூமியில் போடுகிறேன்
पुष्टिपतिः புஷ்டிபதி:=தனதான்னியாதிகளைப்போஷிக்கிற பகவான்
मयि மயி=என்னிடத்தில்
पुष्टिं புஷ்டிம்=தனதான்னியாதி போஷணத்தை
दधातु த3தா4து=ஸ்திரமாய் வைக்கட்டும்
स्वाहा ஸ்வாஹா=முன்போலவே

68-வது அநுவாகம்.

(1) ओं तत्सत्यम् । ஓம் தத்ஸத்யம் ।

(2) ओं तद्ब्रह्म । ஓம் தத்3 ப்3ரஹ்ம ।

(3) ओं तद्वायुः । ஓம் தத்3வாயு: ।

(4) ओं तदात्मा । ஓம் தத்3ஆத்மா ।

(5) ओं तत्सर्वं ஓம் தத்ஸர்வம் ।

(6) ओं तत्पुरोर्नमः । ஓம் தத்புரோர்நம: ।

(7) अन्तश्चरति भूतेषु गुहायां विश्वमूर्तिषु । அந்தஶ்சரதி பூ4தேஷு கு3ஹாயாம் விஶ்வமூர்த்திஷு ।

(8) त्वं यज्ञस्त्वं वषट्कारस्त्वमिन्द्रस्त्वꣳ रुद्रस्त्वं विष्णुस्त्वं ब्रह्मत्वं प्रजापतिः ।

(8) த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் வஷட்காரஸ்த்வமிந்த்3ரஸ்த்வꣳ ருத்3ரஸ்த்வம் விஷ்ணுஸ்த்வம் ப்3ரஹ்மத்வம் ப்ரஜாபதி: ।

(9) त्वं तदाप आपो ज्योती रसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः सुवरोम् ॥

(9) த்வம் ததாப ஆபோ ஜ்யோதீரஸோऽம்ருதம் ப்ரஹ்ம பூர்புவ: ஸுவரோம் ॥

(2) तत् தத்=வேதாந்த வேத்தியமான வஸ்து
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பெரிது
(4) आत्मा ஆத்மா=ஜீவன்
(1) सत्यं ஸத்யம்=மாறுபாடு அடையாதது
(3) அதிகமாய் சொல்வானேன்; அதுவே சராசரம்
(4) तत् தத்=அதுவே
पुर: புர:=விஸ்தீரணமான பிரம்மாண்டத்துக்குக் காரணம்

नम: நம:=அதற்கு நமஸ்காரம்
(7) विश्वमूर्तिषु விச்வமூர்த்திஷு=நாநாவித சரீரங்களையுடைய
भूतेषु பூதேஷு=பிராணிகளின்
गुहायां குஹாயாம்=ஹிருதயகமலத்தின் மத்தியில்
चरति சரதி=இருக்கிறது

இவ்விதமாக பரமாத்மா சர்வஸ்வரூபம் என்று பரோக்ஷமாய் காண்பிவித்து இனி அபரோக்ஷமாகக்காட்டுகிறார்.

(8) त्वं यज्ञ: த்வம் யஜ்ஞ:=நீர் பல விதயஞ்ஞஸ்வரூபம்
वषट्कार: வஷட்கார:=தேவதைகளுக்குஅன்னத்தைக்கொடுக்கப்படும்போது உபயோகிக்கப்படும் பத விஷேசம்
प्रजापति ப்ரஜாபதி=விராட்
(9) आप: ஆப:=நதிமுதலியவைகளிலிருக்கிறஜலங்கள் நீரே
ज्योति: ஜ்யோதி:=சூரியாதி ஜொதிஸ்
रस: ரஸ:=மதுரம் முதலியவை
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=வேதம்
ओंकार: ஓங்கார:=சப்தப்பிரம்மம்.

69-வது அநுவாகம்.

(1) श्रद्धायां प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमि । ச்ரத்தாயாம் ப்ராணே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி।

(2) श्रद्धायामपाने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । ஶ்ரத்தாயாமபானே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி ।

(3) श्रद्धायां व्याने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । ஶ்ரத்தாயாம் வ்யானே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி ।

(4) श्रद्धायामुदाने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । ஶ்ரத்தாயாமுதானே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி ।

(5) श्रद्धायाँ समाने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । ஶ்ரத்தாயாம் ஸமானே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி ।

(6) ब्रह्मणि मआत्माऽमृतत्वाय ॥ 1 ॥ ப்ரஹ்மணி ம ஆத்மாऽம்ருதத்வாய ॥ 1 ॥

இனி பிராணாஹுதி மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன

श्रद्धा ஶ்ரத்தா=வைதிககர்மத்தில் விசேஷ விசுவாசம். அது இருந்தால், சரீரத்திலுள்ள ஐந்து வாயுக்களுக்குள், முதலில்

प्राणे ப்ராணே=பிராணன் என்கிற வாயுவிடத்தில்
निविष्टः நிவிஷ்ட:=ஆதரவுடன் இருக்கிற நான்
अमृतं அம்ருதம்=நன்று யிருக்கிற ஹவிசை
जुहोमि ஜுஹோமி=போடுகிறேன்
இப்படியே அபானாதிகள் விஷயத்திலும் அறியவும்;
(6) இந்த 5 ஆஹுதிகளால் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு
मे आत्मा மே ஆத்மா=என்னுடைய ஜீவன்
ब्रह्मणि ப்ரஹ்மணி=பிரம்மத்தினிடத்தில் ஒன்றுகட்டும்

(7) अमृतोपस्तरण मसि ॥ 2 ॥ அம்ருதோபஸ்தரணமஸி ॥ 2 ॥

போஜனத்தின் அந்தியத்தில் ஜலப்பிராசனத்துக்கு மந்திரம்

अमृतं அம்ருதம்=பானம்பண்ணப்பட்ட ஜலமே, நீ நாசமற்றதாய் பிராணதேவதையின்

उपस्तरणमसि உபஸ்தரணமஸி=எப்படி கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிற புருஷனுக்குவஸ்திரம் மேல் போர்க்கப்படுகிறதோ அப்படி நீ பிராணதேவனுக்கு வஸ்திரம்போலிருக்கிறாய்.

(8) श्रद्धायां प्राणे निविष्टोऽमृतं जुहोमि । ச்ரத்தாயாம் ப்ராணே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி ।

(9) शिवोमा विशाप्रदाहाय । ஶிவோமா விஶாப்ரதாஹாய ।

(10) प्राणाय स्वाहा । ப்ராணாயஸ்வாஹா ।

(11) श्रद्धायामपाने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । ச்ரத்தாயாம் அபானே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி ।

(12) शिवोमा विशाप्रदाहाय । ஶிவோமா விஶாப்ரதாஹாய ।

(13) अपानायस्वाहा । அபானாயஸ்வாஹா ।

(14) श्रद्धायां व्याने निविष्टोऽमृतं जुहोमि । ச்ரத்தாயாம் வ்யானே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி ।

(15) शिवोमा विशाप्रदाहाय । ஶிவோமா விஶாப்ரதாஹாய ।

(16) व्यानायस्वाहा । வ்யானாயஸ்வாஹா ।

(17) श्रद्धायामुदानेनिविष्टोऽमृतं जुहोमि । ச்ரத்தாயாம் உதானே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி ।

(18) शिवोमाविशाप्रदाहाय । ஶிவோமா விஶாப்ரதாஹாய ।

(19) उदानायस्वाहा । உதானாய ஸ்வாஹா ।

(20) श्रद्धायांसमाने निविष्टो ऽमृतं जुहोमि । ச்ரத்தாயாம்ஸமானே நிவிஷ்டோऽம்ருதம் ஜுஹோமி ।

(21) शिवो मा विशाप्रदाहाय । ஶிவோ மா விஶாப்ரதாஹாய ।

(22) समानाय स्वाहा । ஸமாநாய ஸ்வாஹா ।

(23) ब्रह्मणि म आत्माऽमृतत्वाय ॥ ப்ரஹ்மணி ம ஆத்மாऽம்ருதத்வாய ॥ 3 ॥

பிராணாஹுதிவிஷயமாய் வேறு மந்திரங்கள்

(9) ஹோமம் செய்யப்பட்ட திரவிய விசேஷமாக நீ

शिवः ஶிவ: = சாந்தரூபி

मां प्रविश மாம் ப்ரவிஶ = என்னை பிரவேசி

अप्रदाहाय அப்ரதாஹாய = பசியால் உண்டான தாகத்தை சமனம் பண்ணும் பொருட்டு. மற்றது முன்போலே.

(24) अमृतापिधानमसि । அம்ருதாபிதாநமஸி ॥ 4 ॥

போஜனத்துக்குப்பிறகு ஜலப்பிரசானத்துக்கு மந்திரம்:—

குடிக்கப்பட்ட ஜலமே நீ

अमृतं அம்ருதம் = நாசமற்ற

अपिधानमसि அபிதாநமஸி = ஆச்சாதகமாயிருக்கிறாய்.

70-வது அனுவாகம்.

(1) श्रद्धायां प्राणे निविश्यामृतꣳ हुतम् । ஶ்ரத்தாயாம் ப்ராணே நிவிஶ்யாம்ருதꣳ ஹுதம் ।

(2) प्राणमन्नेनाऽऽप्यायस्व । ப்ராணமந்நேநாऽऽப்யாயஸ்வ ।

(3) श्रद्धायामपाने निविश्यामृतꣳ हुतम् । ஶ்ரத்தாயாமபாநே நிவிஶ்யாம்ருதꣳ ஹுதம் ।

(4) अपानमन्नेनाऽऽप्यायस्व । அபாநமந்நேநாऽऽப்யாயஸ்வ ।

(5) श्रद्धायां व्याने निविश्यामृतꣳ हुतम् । ஶ்ரத்தாயாம் வ்யாநே நிவிஶ்யாம்ருதꣳ ஹுதம் ।

(6) व्यानमन्नेनाऽऽप्यायस्व । வ்யாநமந்நேநா஽஽ப்யாயஸ்வ ।

(7) श्रद्धायामुदाने निविश्यामृतꣳहुतम् । ஶ்ரத்தாயாமுதாநே நிவிஶ்யாம்ருதꣳ ஹுதம் ।

(8) उदानमन्नेनाऽऽप्यायस्व । உதாநமந்நேநா஽஽ப்யாயஸ்வ ।

(9) श्रद्धायाꣳ समाने निविश्यामृतꣳहुतम् । ஶ்ரத்தாயாꣳ ஸமாநே நிவிஶ்யாம்ருதꣳஹுதம் ।

(10) समानमन्नेनाऽऽप्यायस्व । ஸமாநமந்நேநா஽஽ப்யாயஸ்வ ।

(1) புஜிக்கப்பட்ட அன்னவிஷயமாய் மந்திரம்
श्रद्धा ஶ்ரத்தா=முன்போலவே இது இருக்கும்போது
प्राणे ப்ராணே=பிராணவாயுவில்
निविश्य நிவிஶ்ய=விசேஷ ஆதரவுடன்
अमृतं அம்ருதம்=நசிக்காத, நல்ல ருசியுள்ள இந்த ஹவிஸ் ஸானது என்றால்
हुतं ஹுதம்=கொடுக்கப்பட்டது.

(2) பிராணாபிமானியான தேவியே, நீ
प्राणं ப்ராணம்=முகநாசிகைகளில் சஞ்சரிக்கும் வாயுவை
अन्नेन அந்நேந=ஹுதமான அன்னத்தால்
आप्यायस्व ஆப்யாயஸ்வ=விர்த்திசெய். மற்றது ஸ்பஷ்டம்.

71-வது அனுவாகம்.

(1) अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽङ्गुष्ठं च समाश्रितः । அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ஽ங்குஷ்டம் ச ஸமாஶ்ரித: ।

(2) ईशः सर्वस्य जगतः प्रभुः प्रीणाति विश्वभुक् ॥ ஈஶ: ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபு: ப்ரீணாதி விஶ்வபுக் ॥

பசி தாகம் முதலியவைகளால் உண்டான மனதின் கலக்கம் அடங்கினபின் ஜீவன் பரமேசுவரனுடைய ஸ்வரூபத்தை அநுசந்தானம் செய்ய மந்திரம்.

अंगुष्ठमात्रःपुरुषः அங்கு³ஷ்ட²மாத்ர꞉ புருஷ꞉ = ஹிருதயத்துக்குள்ளிருக்கும் ஆகாசம் அங்குஷ்ட பரிமாணம். அதிலுள்ள புத்தி அங்குஷ்ட பரிமாணம். அதனால் அவிச்சின்னமான ஜீவரும் அங்குஷ்ட பரிமாணமுள்ளது.

அவன் ஞானகிரியா சக்திகளால் அங்குஷ்டத்தை ஆசிரயித்திருக்கிறான்

च ச காரத்தால் மஸ்தகத்தையும் ஆசிரயித்திருக்கிறான் ஆபாதமஸ்தக வியாபீ என்று அர்த்தம்.

(2) सर्वस्यजगतः ईशः ஸர்வஸ்ய ஜக³த꞉ ஈஶ꞉ = சர்வ ஜகன்னியந்தா

विश्वभुक् விஶ்வபு⁴க் = சகல ஜகத்தையும் ரக்ஷிக்கிறவன் அப்படிப்பட்ட

प्रभुः ப்ரபு⁴꞉ = ஈசுவரன்

प्रीणाति ப்ரீணாதி = இந்த போஜனத்தால் பிரீதி அடைந்தவனாக ஆகட்டும்.

72-வது அநுவாகம்.

(1) वाङ्म आसन् । வாங்ம ஆஸந் ।

(2) नसोः प्राणः । நஸோ꞉ ப்ராண꞉ ।

(3) अक्ष्योश्चक्षुः । அக்ஷ்யோஶ்சக்ஷு꞉ ।

(4) कर्णयोः श्रोत्रम् । கர்ணயோ꞉ ஶ்ரோத்ரம் ।

(5) बाहुवोर्बलम् । பா³ஹுவோர்ப³லம் ।

(6) ऊरुवोरोजः ஊருவோரோஜ꞉ ।

(7) अरिष्टा विश्वान्यङ्गानि तनूः । அரிஷ்டா விஶ்வா ந்யங்கா நி தநூ:।

(8) तनुवाऽमे सह नमस्ते अस्तु मामा हिꣳसीः ॥ தநுவா மே ஸஹ நமஸ்தே அஸ்து மா மா ஹிꣳஸீ: ॥

இவ்விதமாக போஜனத்துக்குப்பிறகு பரமேசுவரனை அனுசந்தானம் பண்ணவேண்டியதற்காக மந்திரத்தைச்சொல்லி, இனிபோஜனம் செய்தவனுடைய சகல அங்கங்களும் ஸ்வஸ்தமாயிருக்கும் பொருட்டு மந்திரத்தைக்கூறுகிறார்.

சுவாமின்!

(1) मे மே=ஷட்ரஸான்னத்தை கழுத்து வரையில் புஜித்து திருப்தி அடைந்த எனக்கு

वाक् வாக்=வாக்கு இந்திரிய சக்தியானது

आसन् ஆஸந்=அதின் கோளகத்தில் இருக்கிறது.

(2) प्राणः ப்ராண:=பிராணன்

नसोः நஸோ:=மூக்கு துவாரங்களில்

(3) चक्षुः சக்ஷு:=சக்ஷுரிந்திரிய சக்தி

अक्ष्योः அக்ஷ்யோ:=கண் கோளகங்களில்

(4) श्रोत्रम् ஶ்ரோத்ரம்=சுரோத்திரேந்திரியம்

कर्णयोः கர்ணயோ:=கர்ண கோளகங்களில் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களை அடைந்திருக்கின்றன. போஜனத்துக்குமுன் பசிமுதலியவைகளால் இந்திரியங்கள் சக்தியற்றவைகளாயிருந்தன என்பது கருத்து. ஆகையால்

(5) बाह्वोः பாஹ்வோ:=பாஹுக்களுக்கு

बलं பலம் = பலம் உண்டாயிற்று.

(6) ऊर्वोः ओजः ஊர்வோ:ஓஜ:=துடைகளில் கமனுகமனசாமர்த்தியம் உண்டாயிற்று. அதிகமாகச்சொல்லுவானேன்.

(7) विश्वानि விஶ்வாநி=சகலமான, என்னுடைய

अंगानि அங்காநி=அங்கங்கள்

अरिष्टा அரிஷ்டா=ஹிம்சையன்றியில் ஸ்வதஸ்தங்களாய் ஆய்விட்டன.

(8) मे மே=என்னுடைய

तनुवासह தநூவாஸஹ=லிங்கசரீரத்துடன் கூடி

(7) तनूः தநூ꞉=ஸ்தூல சரீரம் ஸ்வஸ்தமாய்விட்டது.

(8) ஆகையால் சுவாமின் உம்முடைய பிரசாதத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டஅன்னத்தை அடைந்து திருப்தி அடைந்த என்னால் செய்யப்பட்ட

नमः நம꞉=நமஸ்காரம்

तव தவ=உமக்கு இருக்கட்டும்.

मा மா=என்னை

माहिंसीः மாஹிம்ஸீ꞉=பீடிக்கவேண்டாம்.

இந்த மந்திரமானது போஜனத்துக்குப்பிறகு பிரதிதினம் பரமேசுவரரால் செய்யப்பட்ட உபகாரத்தின் ஸ்மரணை சித்திக்கும் பொருட்டு பிராமணர்களால் அர்த்தத்துடன் அனுசந்தானம் செய்யத்தக்கது என்பதை போதிக்கிறது.

73-வது அனுவாகம்.

(1) वयः सुपर्णा उपसेदुरिन्द्रं प्रियमेधा ऋषयो नाधमानाः ।

(1) வய꞉ ஸுபர்ணா உபஸேதுரிந்த்ரம் ப்ரியமேதா ருஷயோ நாதமாநா꞉ ।

(2) अपध्वान्तमूर्णुहि पूर्धि चक्षुर्मुमुग्ध्यस्मान्निधयेव बद्धान् ॥

(2) அபத்வாந்தமூர்ணுஹி பூர்தி சக்ஷுர்முமுக்த்யஸ்மாந்நிதயேவ பத்தாந் ॥

இப்படி சகல அங்கங்களின் ஸ்வஸ்தியைச் சொல்லி, சகலபாபக்ஷயத்தின்பொருட்டும், மேல் தானம் கிடைக்கும் பொருட்டும் இந்திரனுக்கும் சப்தரிஷிகளுக்கும் நடந்த சம்வாதத்தைச் சொல்லும் மந்திரம் ஜபிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

नाधमानाः நாதமாநா꞉=எதையோ யாசிக்க இச்சித்தவர்களான

प्रियमेधा: ப்ரியமேதா:=சகல பிராணிகளுக்கும் பிரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற புத்திவிசேஷத்தையுடையவர்களான

ऋषय: ருஷய:=சப்தரிஷிகள் ஒரு காலத்தில்

सुपर्णा: ஸுபர்ணா:=அழகிய இரக்கைகளுள்ள

वय: வய:=சீக்கிர காமிகளான பக்ஷிகள்போல்

अपध्वान्तं அபத்வாந்தம்=ஹிருதயாந்தகார நாசத்தை அடைந்தார்கள். அப்படி அடைந்து இந்திரனை என்ன சொன்னார்கள் என்பது இனி சொல்லப்படுகிறது.

इन्द्रं இந்த்ரம்=ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிற

उपसेदु: உபஸேது:=அடைந்தார்கள் பூலோகத்தினின்றும் இந்திரனிடம் போனார்கள்.

சுவாமியே இந்திரனே

अस्मान् அஸ்மாந்=எங்களை

ऊर्णुहि ஊர்ணுஹி=திவ்வியமான வஸ்திரங்கள் முதலியவைகளைக் கொடுத்து போர்த்தும்

चक्षु:पूर्धि சக்ஷு:பூர்தி=உத்தமமான சௌந்தரியமுள்ள பதார்த்தங்களைக் காண்பிப்பதினாலும் கொடுப்பதினாலும் கண்களை திருப்தி செய்யும்

अस्मान् அஸ்மாந்=எங்களை சர்வ பாபங்களினின்றும்

मुमुग्धु முமுக்தி=விடுவியும்

अस्मान् निधये अवबद्धान् அஸ்மாந்நிதயேஅவபத்தாந் = அநேக தனம் இரத்நம் முதலியவைகளுடன் நாம் கூடினதாகச் செய்யும்.

இப்படி ரிஷிகளால் யாசிக்கப்பட்ட இந்திரன் யாசித்ததைக்கொடுத்து ரிஷிகள் சந்தோஷமடைந்து பூலோகத்துக்குத் திரும்பிவந்து தங்களுடைய ஆசிரமங்களில் இருந்தார்கள். இந்த உபாக்கியானத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

74-வது அனுவாகம்.

(1) प्राणानां ग्रन्थिरसि रुद्रो मा विशान्तक: । ப்ராணாநாம் க்ரந்திரஸி ருத்ரோ மா விஶாந்தக:।

(2) तेनाऽन्नेनाऽऽप्यायस्व । தேநாऽந்நேநாऽऽப்யாயஸ்வ ॥

இப்படி ஜபித்த பிறகு ஹிருதயம் முதல் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம் கூறப்படுகிறது. ஹிருதயத்திலிருக்கிற அஹங்காரமே நீ

प्राणानांग्रन्थिरसि ப்ராணாநாம் க்ரந்திரஸி=வாயுரூபமாயும் இந்திரிய ரூபமாயுமிருக்கிற பிராணிகளுக்கு முடிச்சுப்போலிருக்கிறாய். அப்படிப்பட்ட நீ

रुद्रः ருத்ர:=உன்னுடைய அபிமானிதேவதா ரூபமான
अन्तकः அந்தக:=துக்கநாசகனாக ஆகி
मा மா=என்சரீரத்தில்
विश விஶ=பிரவேசி
(2) तेन தேந=என்னால் பூஜிக்கப்பட்ட
अन्नेन அன்னேந=அன்னத்தால்
अप्यायस्व ஆப்யாயஸ்வ=என்னை விர்த்தி செய்,

75-வது அனுவாகம்.

(1) नमो रुद्राय विष्णवे मृत्युर्मे पाहि । நமோ ருத்ராய விஷ்ணவே ம்ருத்யுர்மே பாஹி ।

இவ்விதமாக ஹிருதயத்தி லுள்ளதின் விஷயமாக மந்திரத்தைச் சொல்லி, மிருத்தியுவின் பரிஹாரத்தின் பொருட்டு தேவதை திருப்தி செய்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

रुद्राय ருத்ராய=பார்வதி பதிக்கு
नमो நமோ=நமஸ்காரம்
विष्णवे விஷ்ணவே=லக்ஷ்மீபதிக்குநமஸ்காரம். ருத்திரனே விஷ்ணுவே! நீரும், நீரும்
मे மே=என்னை
मृत्युः ம்ருத்யு:=மிருத்துவினின்றும்
पाहि பாஹி=இரக்ஷிக்க

76-வது அனுவாகம்.

(1) त्वमग्ने द्युभिस्त्व माशुशुक्षाणिस्त्वमद्भ्यस्त्व मश्मनस्परि ।

(1) த்வமக்நே த்யுபிஸ்த்வ மாஶுஶுக்ஷணிஸ்த்வ மத்ப்யஸ்த்வ மஶ்மநஸ்பரி ।

(2) त्वं वनेभ्यस्त्वमोषधीभ्यस्त्वं नृणां नृपते जायसे शुचिः ॥

(2) த்வம் வனேப்யஸ் த்வமோஷதீப்யஸ் த்வம் ந்ரூணாம் ந்ருபதே ஜாயஸே சுசி: ॥

(1) हे अग्ने ஹே அக்னே=அக்கினியே

त्वं த்வம்=நீரும்

द्युभिः த்யுபி:=உத்தமகாந்தியுடன் கூடினவைராய் எங்களுடைய மிருத்தியுவை நாசம் செய்யும். மேலும்,

त्वं த்வம்=நீர்

आशु ஆசு=சீக்கிரம்

शुक्षणिः சுக்ஷணி:=பக்தர்களின் பாபங்களை சோதிக்கிறவராயிருக்கிறீர்; அப்படி ஆகும்.

त्वं த்வம்=நீர்

अद्भ्यः அத்ப்ய:=அப்புக்கு

उपरि உபரி=காரணமாக இருக்கிறீர். அப்புக்கு அக்கினி காரணமானதால் அக்கினி மேலிருக்கிறதாக சொல்லியிருக்கிறது.

त्वं த்வம்= நீர்

अश्मनस्परि அச்மனஸ்பரி=மகாமேரு ரூபமான பாஷணத்துக்கு மேலிருக்கிறீர். கனகாசல சிகரங்களில் அக்கினி முதலான தேவதைகள் இருக்கிறார்கள் என்பது பிரசித்தம்.

(2) त्वं वनेभ्यः த்வம் வனேப்ய:=நீர் நந்தனவனாதிகளில் விஹரிக்கிறீர்.

त्वं ओषधीभ्यः த்வம் ஓஷதீப்ய:=சோமலதை முதலியவைகளில் வியாபித்திருக்கிறீர்.

हे नृपते ஹே ந்ருபதே=யஜமானனாகிற அக்கினியே

त्वं த்வம்=நீர்

नृणां ந்ருணாம்=யஜமானன்களுக்குள் பூஜ்ஜியனாக

जायसे ஜாயஸே=இருக்கிறீர்.

शुचिः சுசி:=எப்போதும் சுசியே. இப்படிப்பட்ட பிரபாவத்தையுடைய நீர் மிருத்துவினின்றும் என்னை இரக்ஷியும்.

77-வது அனுவாகம்.

(1) शिवेनमेसंतिष्ठस्व स्योनेन मे संतिष्ठस्व सुभूतेन मे संतिष्ठस्व ब्रह्मवर्चसेन मे संतिष्ठस्व यज्ञस्यर्द्धिमनु संतिष्ठस्वोप ते यज्ञ नम उप ते नम उप ते नमः ॥

(1) ஶிவேந மே ஸம்திஷ்ட²ஸ்வ ஸ்யோநேந மே ஸம்திஷ்ட²ஸ்வ ஸுபூ⁴தேந மே ஸம்திஷ்ட²ஸ்வ ப்³ரஹ்மவர்சஸேந மே ஸம்திஷ்ட²ஸ்வ யஜ்ஞஸ்யர்த்³தி⁴மநு ஸம்திஷ்ட²ஸ்வோப தே யஜ்ஞ நம உப தே நம உப தே நம: ॥

இனி பரமாத்மாவினிட மிருந்து அபீஷ்டம் கிடைக்கப் பிரார்த்தனை

हे यज्ञ ஹே யஜ்ஞ=சர்வயஞ்ஞஸ்வரூபரான பகவான்பரமாத்மாவே

ते தே=உனக்கு

नमः நம:=நமஸ்காரம்.

उपते नमः உபதே நம:=உம்முடைய சன்னிதியில் அடிக்கடி நமஸ்காரம். நீர்

शिवेन ஶிவேந=க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பதுடன்

मे மே=என் கிரகத்தில்

संतिष्ठस्व ஸம்திஷ்ட²ஸ்வ=ஸ்திரமாய் இரும்.

स्योनेन ஸ்யோநேந=ஐஹிகசுகத்தைக் கொடுப்பதுடன்

सुभूतेन ஸுபூ⁴தேந=மஹத்தான ஐசுவரியத்தைக் கொடுப்பதுடன் இரும்

ब्रह्मवर्चसेन ப்³ரஹ்மவர்சஸேந=பிரம்ம வர்ச்ச ஸோடனும் மற்றது ஸ்பஷ்டம்.

இப்படிப்பட்ட குணங்களுடன் கூடின நீர் என் வீட்டிலிருந்தால் நான் அப்படியே ஆய்விடுவேன் என்றுபிரார்த்தனைகருத்து. மேலும் உம்முடைய பிரீதிக்காகச் செய்யப்பட்ட

यज्ञस्यार्द्धिं யஜ்ஞஸ்யர்த்திம்=யஜ்ஞத்தின் சத்கர்மானுஷ்டானத்தின் சமிர்த்தியை

अनु அநு=பிறகு அவைகளின் பலத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு எங்கள் சமீபத்தில்

संतिष्ठस्व ஸம்திஷ்ட்ஸ்வ=அசையாமல் இரும் உட்காரும்.

78-வது அனுவாகம்.

(1) सत्यं परं परꣳसत्यꣳसत्येन न सुवर्गाल्लोकांच्यवन्ते कदा चन सताꣳहि सत्यं तस्मात्सत्ये रमन्ते ॥ 1 ॥

(1) ஸத்யம்பரம்பரꣳ ஸத்யꣳ ஸத்யேந ந ஸுவர்காலோகாச்யவந்தே கதா சந ஸதாꣳஹி ஸத்யம் தஸ்மாத்ஸத்யே ரமந்தே

போஜன பிரகரணமும் கர்மபிரகரணமும் முடிந்தன. சர்வ கர்மமய சம்சார பீஜத்தை தஹிக்கும் பொருட்டு சன்னியாசப் பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஞான பிரதிபந்தங்களான மஹாபாதகங்களின் பரிஹாரமூலமாக ஞானயோக்கியதைக்கு வேண்டிய சுத்தியைச் சொல்லி அப்படி சுத்தமானவனுக்கு வேண்டிய ஞான சாதனங்களில் முக்கிய 11 சத்தியாதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

सत्यं ஸத்யம்=பார்த்தபடி சொல்லல்

परं பரம்=புருஷார்த்த சாதனங்களில் உத்கிருஷ்டம்.

परंसत्यं பரம் ஸத்யம்=என்று மறுபடியும் சொன்னதானது ஆதரவின்பொருட்டாம், அல்லது பரமான பிரம்மம் சத்தியம், அதாவது பாதிக்கப்படாதது என்பதாய் உத்கிருஷ்டதையை காட்டும் பொருட்டு இரண்டாவது வசனம் சொல்லப்பட்டது.

सत्येन ஸத்யேந=ஆயுள் உள்ள வரையில் யதார்த்தத்தைச் சொல்லுவதினால்

सुवर्गात्लोकात् ஸுவர்காத் லோகாத்=சுவர்க்கலோகத்திலின்றும்

कदाचन கதாசந=எக்காலத்திலும்

नच्यवन्ते நச்யவந்தே=நழுவுகிறதில்லை; அசிர்தவாதிகள் சில புண்ணியத்தால் சுவர்க்கமடைந்து அசிர்வசனதோஷத்தால் சுவர்க்கத்தினின்றும் நழுவிவிடுகிறார்கள்.

सतां ஸதாம்=ஸன்மார்க்கத்திலிருக்கிற ரிஷிகளுடன் சம்பந்தப்பட்டது

सत्यं हि ஸத்யம் ஹி=சத்தியமானதால்

तस्मात् தஸ்மாத்=அக்காரணத்தால்

सत्ये रमन्ते ஸத்யே ரமந்தே=சத்திய வசனமே மோக்ஷசாதனம் என்பதாய் அதில் சிலர் இரமிக்கிறார்கள்.

(2) तप इति तपो नानशनात्परं यद्धि परं तपस्तद्दुर्धर्षं तद्दुराधर्षं तस्मात्तपसि रमन्ते ॥ 2 ॥

(2) தப இதி தபோ நாநஶநாத்பரம் யத்தி பரம் தப ஸ்தத்துர்தர்ஷம் தத்துராதர்ஷம் தஸ்மாத்தபஸி ரமந்தே ॥ 2 ॥

இரண்டாவது மதம்:—

तपः தப:=தபஸ் பரமான மோக்ஷசாதனம்

इति இதி=என்பதாய் சிலருடைய மதம். தீர்த்தயாத்திரை, ஜபம் ஹோமம் முதலிய அநேக தபஸ்ஸுக்கள் இருந்தாலும் அவைகளுக்குள்

अनशनात् அநஶநாத்=உபவாசத்தைவிட

परं பரம்=சிரேஷ்டமான

तपः தப:=தபஸ்

न ந=இல்லை.

यत्परं तपः யத்பரம் தப:=உபவாச ரூபமான கிருச்சிர சாந்திராயணாதி யாதொரு தபஸ் உண்டோ

तद्दुर्धर्षं தத்துர்தர்ஷம்=அது எல்லா பிராணிகளாலும் அனுஷ்டிக்க முடியாதது.

तस्मात्तपसि रमन्ते தஸ்மாத்தபஸி ரமந்தே=அக்காரணத்தால் சிரத்தையுள்ள சிலர் கிருச்சிரசாந்திராயணாதி தபஸில் ரமிக்கிறார்.

(3) दम इति नियतं ब्रह्मचारिणस्तस्माद्दमे रमन्ते ॥ 3 ॥

(3) தம இதி நியதம் ப்ரஹ்மசாரிண ஸ்தஸ்மாத்தமே ரமந்தே॥ 3 ॥

மூன்றாவது மதம்:—

दम: தம:=வாக்கு சக்ஷுஸ்கள் முதலிய பாஹ்ய இந்திரியங்களை விஷயங்களினின்றும் திருப்புவதால் தமம்.

इति இதி=அதுவே உத்தம மோக்ஷஹேது என்று

ब्रह्मचारिण: ப்ரஹ்மசாரிண:=நிஷ்டையிலிருக்கிற பிரம்ம சாரிகள் नियतं நியதம்=எப்போதும் वदन्ति வதந்தி=சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் தமத்தில் ரமிக்கிறார்கள்.

(4) शम इत्यरण्ये मुनयस्तस्माच्छमे रमन्ते ॥ 4 ॥

(4) ஶம இத்யரண்யே முநயஸ்தஸ்மாச்சமே ரமந்தே ॥ 4 ॥

4-வது மதம்:—

शम: ஶம:=கோபம் முதலிய தோஷங்களில்லாமை
इति இதி=அதுவே உத்தமமான மோக்ஷ ஹேதுவென்று
अरण्ये அரண்யே=அரண்ணியத்திலிருக்கிற
मुनय: முநய:=முனிகள், வானப்பிரஸ்தர்கள் நினைக்கிறார்கள்
तस्मात्...தஸ்மாத்...முன்போலவே

(5) दानमिति सर्वाणि भूतानि प्रशंसन्ति दानान्नातिदुश्चरं तस्माद्दाने रमन्ते ॥ 5 ॥

(5) தாநமிதி ஸர்வாணி பூதாநி ப்ரஶம்ஸந்தி தாநாந்நாதி துஶ்சரம் தஸ்மாத்தாநே ரமந்தே ॥ 5 ॥

5-வது மதம்:—

दानं इति தாநம் இதி=பசு, பூமி, ஹிரண்யம் முதலியவைகளைப் பிறருக்குக் கொடுத்தலாகிய தானம் உத்தமமான மோக்ஷசாதனமென்று

सर्वाणि भूतानि ஸர்வாணி பூதாநி=சகல பிராணிகள்
प्रशंसन्ति ப்ரஶம்ஸந்தி=ஸ்லாகிக்கிறார்கள்.

दानात्अतिदुश्चरन्न தாநாத் அதிது₃ஷ்சரம் ந= தானத்தை விட அதிக சிரமமான காரியமில்லை. தனத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு சிலர் பிராணனைக்கூட விட்டு விடுகிறார்கள்.

तस्मात् தஸ்மாத்... = ... ஆகையால் பசுவாதிகளின் தானத்தில் சிலர் ரமிக்கிறார்கள்.

(6) धर्म इतिधर्मेण सर्वमिदं परिगृहीतं धर्मान्नातिदुष्करंतस्माद्धर्मे रमन्ते ॥ 6 ॥

(6) த₄ர்ம இதி த₄ர்மேண ஸர்வமித₃ம் பரிக்₃ருஹீதம் த₄ர்மாந்நாதிது₃ஷ்கரம் தஸ்மாத்₃த₄ர்மே ரமந்தே ॥ 6 ॥

6-வது மந்த்ரம்:—

धर्म इति த₄ர்ம இதி=ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும் சொல்லியபடி சிலர் குளம் முதலியவைகளை நிர்மாணம் செய்தலாகிய தர்மம் உத்தமமான மோக்ஷஹேது வென்று சொல்லுகிறார்கள்

धर्मेण த₄ர்மேண=குளம் முதலிய ரூபமான தர்மத்தால்

सर्वं इदं ஸர்வம் இத₃ம்=இந்த ஜெகத்தெல்லாம்
परिगृहीतं பரிக்₃ருஹீதம்=பரிகிரகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சகல மனுஷிய பசு முதலியவைகளை ஸ்னானபானத்தால் சந்தோஷப்படுகிறார்கள்.

धर्मात्... த₄ர்மாத்...=இதைப்போல தர்மமில்லை.
तस्मात्... தஸ்மாத்...=ஆகையால் இதில் ரமிக்கிறார்கள்.

(7) प्रजन इतिभूयाꣳसस्तस्माद्भूयिष्ठाः प्रजायन्ते तस्माद्भूयिष्ठाः प्रजनने रमन्ते ॥ 7 ॥

(7) ப்ரஜந இதி பூ₄யாꣳஸஸ்தஸ்மாத்₃பூ₄யிஷ்டா₂: ப்ரஜாயந்தே தஸ்மாத்₃பூ₄யிஷ்டா₂: ப்ரஜநநே ரமந்தே ॥ 7 ॥

7-வது :—

प्रजन: इति ப்ரஜந: இதி=பிரஜைகளை உண்டாக்குதலே உத்தமமான சாதனமென்று

भूयांस: பூயாம்ஸ: = வெகுபேர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஏனெனில் தனிகர்கள் தரித்திரர்கள் சிஷ்டர்கள் எல்லோரும் புத்திரோத்பத்தியில் எத்தினமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

तस्मात् भूयिष्ठा: प्रजायन्ते தஸ்மாத் பூயிஷ்டா: ப்ரஜாயந்தே=ஒரு புருஷனுக்கே அநேக பிரைஜகளுண்டாகிறார்கள்.

तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்

भूयिष्ठा: பூயிம்ஷ்டா:=வெகுபேர்கள்

प्रजनने रमन्ते ப்ரஜநநே ரமந்தே=பிரஜோற்பத்தியில் இரமிக்கிறார்கள்.

(8) अग्नय इत्याह तस्मादग्नय आधातव्या: ॥ 8 ॥

(8) அக்நய இத்யாஹ தஸ்மாதக்நய ஆதாதவ்யா: ॥ 8 ॥

8-வது :—

अग्नय: इति அக்நய: இதி=கார்ஹபத்தியாதி அக்கினிகள் உத்தமமான முக்திஹேதுக்கள் என்று

आह ஆஹ=சில வேதார்த்தஞ்ஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள்

तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்

अग्नय: அக்நய:=அக்கினிகள்

आधातव्या: ஆதாதவ்யா:=கிரகிக்கப்படவேண்டியவைகளா யிருக்கின்றன.

(9) अग्निहोत्रमित्याह तस्मादग्निहोत्रे रमन्ते ॥ 9 ॥

(9) அக்நிஹோத்ரமித்யாஹ தஸ்மாதக்நிஹோத்ரே ரமந்தே ॥ 9 ॥

9-வது :—

अग्निहोत्रं...அக்நிஹோத்ரம்...=ஆஹிதாக்கினியின் காலமேயும் சாயந்திரமும் ஹோமத்தைச்செய்தல் அக்கினிஹோத்திரம் - அது உத்தமமான சாதகம் என்று சில வேதார்த்தஞ்ஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—மற்றது முன்போலவே.

(10) यज्ञ इति यज्ञो हि देवास्तस्माद्यज्ञे रमन्ते ॥ 10 ॥

(10) யஜ்ஞ இதி யஜ்ஞோ ஹி தேவாஸ்தஸ்மாத்யஜ்ஞே ரமந்தே ॥ 10 ॥

10-வது :—

यज्ञइति யஜ்ஞ இதி=தர்சபூர்ணமாசம் ஜோதிஷ்டோமாதிகம் யஞ்ஞம் உத்தம சாதகம் என்று வேறு சில வேதார்த்தஞ்ஞர்கள் நினைக்கிறார்கள் हि ஹி=ஏனெனின்

यज्ञा देवा: யஜ்ஞா தேவா:=யஞ்ஞத்தால் இந்திராதி தேவதைகள் சுவர்க்கலோகமடைந்தார்கள்.

तस्मात् தஸ்மாத்...=ஆகையால் சில வைதிகர்கள் யஞ்ஞங்களில் ஆசக்தியுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

(11) मानसमिति विद्वाꣳसस्तस्माद्विद्वाꣳस एव मानसे रमन्ते॥ 11 ॥

(11) மாநஸமிதி வித்வாꣳஸஸ்தஸ்மாத்வித்வாꣳஸ ஏவ மாநஸே ரமந்தே ॥ 11 ॥

11-வது :—

मानसइति மாநஸ இதி=மனதினால் செய்யப்படும் உபாசனையே உத்தமமான சாதனமென்று

विद्वांस: வித்வாꣳஸ:= சகுண பிரம்மத்தை அறிந்தவர்கள் நினைக்கிறார்கள்

तस्मात् தஸ்மாத்...=ஆகையால் உபாசனையில்தான் பிரியமுள்ளவர்கள் உபாசனையில் இரமிக்கிறார்கள்.

(12) न्यास इति ब्रह्मा ब्रह्मा हि परः परो हि ब्रह्मा तानि वा एतान्यवराणि पराꣳसि न्यास एवात्यरेचयत् ॥ 12 ॥

(12) ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மா ஹி பர: பரோ ஹி ப்ரஹ்மா தானி வா ஏதாந்யவராணி பராம்ஸி ந்யாஸ ஏவாத்யரேசயத் ॥ 12 ॥

12-வது :—

न्यास: ந்யாஸ:=ஆருணி, ஜாபாலாதி உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியபடி, முன் சொன்ன கர்மங்களை விட்டுவிடுதலே நியாசம், இதுவே உத்தம சாதகம் என்று

ब्रह्मा ப்ரஹ்மா=ஹிரண்யகர்ப்பர் நினைக்கிறார்.

ब्रह्माहिपर: ப்ரஹ்மாஹிபர:=அவர் பரமாத்மரூபர். முன் சொன்ன மதங்களை அனுசரிக்கும் ஜீவன் அல்ல.

परोहिब्रह्मा பரோஹிப்ரஹ்மா=இந்த ஹிரண்யகர்ப்பன் தேகத்தை தரிக்கிறவராயிருந்தாலும்

परोहि பரோஹி=பரமாத்மாவே

ब्रह्मा ப்ரஹ்மா=ஹிரண்யகர்ப்பர் என்று சொல்லமுடியும். ஏனெனின் அவருக்குச் சமானமான ஞானமுடையவர்.

तानिवा एतानि परांसि தானிவா ஏதானி பராம்ஸி = முன் சொன்ன சத்தியம் முதல் மானசம் வரையிலுள்ளவைகள் சிரேஷ்டமானவைகளாயிருந்தாலும்,

अवराणि அவராணி=சன்னியாசத்தை உத்தேசித்து அவைகள் நிகிர்ஷ்டங்களே

न्यास:एव ந்யாஸஏவ = சன்னியாசம் ஒன்றே சகலத்தையும்

अत्यरोचयत् அத்யரோசயத் = அதிக்கிரமித்தது. அதினிடத்தில் தாரதம்மியமில்லை.

(13) य एवं वेद इत्युपनिषत् ॥ 13 ॥ ய ஏவம் வேத இத்யுபநிஷத் ॥ 13 ॥

சொல்லிய உத்தம சாதனங்களை உபசம்காரம் செய்கிறார்.

यः யஃ=எவன்

एवं வஏவம்=இந்தப்பிரகாரமாக சன்னியாசம் மற்றதைவிட சிரேஷ்டம் என்பதாக

वेद வெஃ=அறிகிறானோ அவனுக்கு

इति ஜதி=சொன்னவித்தையானது

उपनिषत् உபநிஷத்=இரகசியமாயிருக்கிறது.

79-வது அனுவாகம்.

(1) प्राजापत्योहाऽऽरुणिः सुपर्णेयः प्रजापतिं पितर मुपससार किं भगवन्तः परमं वदन्तीति तस्मै प्रोवाच ॥ 1 ॥

(1) ப்ராஜாபத்யோஹாऽऽருணிஃ ஸுபர்ணெயஃ ப்ரஜாபதிம் பிதர முபஸஸார கிம் ஹகவந்தஃ பரமம் வத3ந்தீதி தஸ்மை ப்ரோவாச ॥ 1 ॥

முன் சொன்னவர்கள் மோக்ஷசாதனங்கள்தான். நிரூபிக்கும் பொருட்டு ஒருகதை சொல்லுகிறார்.

प्राजापत्यः ப்ராஜாபத்யஃ=பிரஜாபதியின் புத்திரன்

आरुणिः ஆருணிஃ=ஆருணி என்று பெயருள்ளவன்

सुपर्णेयः ஸுபர்ணெயஃ=சுபர்ண என்பவனுடைய பிள்ளை இவன்

पितरं பிதரம்=தன்னுடைய பிதாவான

प्रजापतिं ப்ரஜாபதிம்=பிரஜாபதியை

उपससार உபஸஸார=உத்தம சாதனத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும்பொருட்டு அடைந்தான். அடைந்து

भगवन्तः ஹகவந்தஃ=பூஜ்ஜியர்களான மஹர்ஷிகள் மோக்ஷ சாதனங்களுக்குள்

किं கிம்=எதை

परमं பரமம்=உத்கிருஷ்டமாக

वदन्ति வதந்தி=சொல்லுகிறார்கள் என்று கேட்டான். அதற்கு அவர்

तस्मै தஸ்மை=அருணனுக்கு
प्रोवाच ப்ரோவாச=சொன்னதாவது :—

(2) सत्येन वायुरावाति सत्येनाऽऽदित्यो रोचते दिवि सत्यं वाचः प्रतिष्ठा सत्ये सर्वं प्रतिष्ठितं तस्मात्सत्यं परमं वदन्ति ॥२॥

(2) ஸத்யேந வாயுராவாதி ஸத்யேநாऽऽதித்யோ ரோசதே திவி ஸத்யம் வாச: ப்ரதிஷ்டா ஸத்யே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் தஸ்மாத்ஸத்யம் பரமம் வதந்தி ॥ ௨ ॥

முதலாவது வாதகம் :—

वायुः வாயு:=இப்போது எந்த வாயு அந்தரிக்ஷத்தில் வீசுகிறானோ அவன் முந்தின ஜன்மத்தில் மனிதனாயிருந்து சத்திய வசனத்தை பரிபாலித்து அந்த

सत्येन ஸத்யேந=சத்தியத்தால் வாயுதேவ ஸ்வரூபத்தை அடைந்து இப்போது லோகானுக்கிரகத்தின் பொருட்டு அந்தரிக்ஷத்தில்

आवाति ஆவாதி=வீசுகிறான்
आदित्यः ஆதித்ய:=ஆதித்தியன் பூர்வஜன்மத்தில் அனுஷ்டித்த
सत्येन ஸத்யேந=சத்தியத்தால்
दिवि திவி=த்யுலோகத்தில்
रोचते ரோசதே=பிரகாசிக்கிறான்.
सत्यं ஸத்யம்=சத்தியம் யாதொன்று உண்டோ அது
वाचः வாச:=வாக்கு இந்திரியத்துக்கு

प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=ஸ்திரமான ஸ்தானம் அந்ருதம் வாக்கினால் சொல்லப்பட்டாலும் பிறர்களால் நிராகரிக்கப்படுகிறது ஆகையால் அது வாக்குக்கு பிரதிஷ்டை ஆகையால்.

सत्ये ஸத்யே=சத்திய வசனத்தில்

सर्वं ஸர்வம்=பிராமாணிகமான சர்வ வியவஹாரமும்

प्रतिष्ठितं ப்ரதிஷ்டிதம்=இருக்கிறது.

तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்

सत्यं ஸத்யம்=சத்தியத்தையே

परमं பரமம்=சிரேஷ்டமான சாதனமாக

वदन्ति வதந்தி=சில அனுஷ்டாதாக்கள் சொல்லுகிறார்கள்

(3) तपसा देवा देवतामग्र आयन्तपसर्षयः सुवरन्वविन्दन्तप सा स पत्नान्प्रणुद्मामारातीस्तपसि सर्वं प्रतिष्ठितं तस्मात्तपः परमं वदन्ति॥3॥

(3) தபஸா தேவா தேவதாமக்ர ஆயந்தபஸர்ஷய: ஸுவரந்வவிந்தந்தபஸா ஸபத்நாந்ப்ரணுதாமாராதீஸ்தபஸி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் தஸ்மாத்தப: பரமம்வதந்தி ॥ 3 ॥

பிறகு அருணனுடைய முகத்தில் பிரஸன்னபாவமிராததைக்கொண்டு அவன் திருப்தியடையாததைக்கண்டு

இரண்டாவது சாதனம் சொல்லுகிறார்

देवाः தேவா:=இப்போது ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிற அக்கினி· இந்திரன் முதலான தேவதைகள்

अग्रे அக்ரே=முந்தின ஜன்மத்தில் (அனுஷ்டித்த)

तपसा தபஸா=அன்ன பரித்தியாகமான கிருச்சிரசாந்திராயணாதி தபஸால்

देवतांआयन् தேவதாம் ஆயந்=இப்போது தேவதாஸ்வரூபத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள்

ऋषयः ருஷய:=அப்படியே வசிஷ்டாதிமஹரிஷிகள்

तपसा தபஸா=முன்னனுஷ்டித்த தபஸால்

सुवरन्वविन्दन् ஸுவரந்வவிந்தந்=ஸ்வர்க்கலோகத்தைக் கிரமமாக அடைந்தார்கள்.

तपसा தபஸா=அப்படியே நாங்களும் இப்போது அபிசார ரூபமான தபஸால்

सपत्नान् ஸபத்நாந்=சத்துருக்களையும்

अरातिः அராதி:=நாம் திரவ்யம் சம்பாதிக்கிறதற்கு விரோதிகளாயிருக்கிற புருஷர்களையும்

प्रणुदाम ப்ரணுதாம=நிராகரிக்கிறோம்

सर्वं ஸர்வம்=மற்றதெல்லாம்

तपसिप्रतिष्ठितं தபஸிப்ரதிஷ்டிதம் = தபஸில் ஸ்திரமாயிருக்கிறது.

तस्मात्तपः தஸ்மாத்தப:=ஆகையால்போஜனம் செய்யாமையாகிய தபஸ்

परमंवदन्ति பரமம்வதந்தி=மோக்ஷ சாதனம் என்றுசொல்லுகிறார்கள்.

(4) दमेन दान्ताः किल्बिषमवधून्वन्तिदमेन ब्रह्मचारिणः सुवरगच्छन्दमो भूतानां दुराधर्षं दमे सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्दमः परमं वदन्ति ॥ 4 ॥

(4) தமேந தாந்தா: கில்பிஷமவதூந்வந்தி தமேநப்ரஹ்மசாரிண: ஸுவரகச்சந்தமோ பூதாநாம் துராதர்ஷம் தமேஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் தஸ்மாத்தம: பரமம்வதந்தி ॥ 4 ॥

இன்னும் முன்போலவே அசந்துஷ்டனாயிருப்பதைக்கண்டு மூன்றாவது சாதனத்தைச் சொல்லுகிறார்.

दान्ताः தாந்தா:=பாஹ்யேந்திரியங்களை அடக்கின புருஷர்கள்

दमेन தமேந=அப்படி அடக்குகிறதினால்

किल्बिषं கில்பிஷம்=பாபத்தை

अवधून्वन्ति அவதூந்வந்தி=நாசம் செய்கிறார்கள்

ब्रह्मचारिणः ப்ரஹ்மசாரிண:=அப்படியே நைஷ்டிக பிரம்ம சாரிகள்

दमेन सुवरं अगच्छन् தமேந ஸுவரம் அகச்சந்=தமத்தால் சுவர்க்கத்தை அடைகிறார்கள்.

दमः भूतानां दुराधर्षं தம: பூதாநாம் துராதர்ஷம்=அப்படியே தமம் பிராணிகளால் எப்போதும் சகிக்கமுடியாதது

दमे सर्वं प्रतिष्ठितं தமே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் = அந்த தமத்தில் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட பலமும் ஸ்திரமாயிருக்கிறது

तस्माद्दमः परमं वदन्ति தஸ்மாத்தம: பரமம் வதந்தி=ஆகையால் தமத்தை முக்தி சாதனமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்

(5) शमेन शान्ताः शिवमाचरन्ति शमेन नाकं मुनयोऽन्वविन्दञ्छमो भूतानां दुराधर्षं शमे सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माच्छमः परमं वदन्ति।5॥

(5) ஶமேந ஶாந்தா: ஶிவமாசரந்தி ஶமேந நாகம் முநயோऽந்வவிந்தஞ்சமோ பூதாநாம் துராதர்ஷம் ஶமே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் தஸ்மாச்சம: பரமம் வதந்தி ॥ 5 ॥

நான்காவது சாதனத்தைச் சொல்லுகிறார்

शान्ताः ஶாந்தா:=அந்தக்கரண சம்பந்தமான கோபம் முதலியவைகளற்றவர்கள்

शमेन ஶமேந=அந்த சமத்தால்

मङ्गलं மங்களம்=புருஷார்த்தத்தை

आचरन्ति ஆசரந்தி=ஆசரிக்கிறார்கள்

मुनयः முநய:=நாரதாதிமுனிகள்

शमेन ஶமேந=சமத்தால்

नाकं நாகம்=சுவர்க்கத்தை

अन्वविन्दन् அந்வவிந்தந்=அடைந்திருக்கிறார்கள் மற்றதுமுன் போலவே

(6) दानंयज्ञानां वरूथं दक्षिणा लोके दातारꣳसर्वभूतान्युप जीवन्तिदाने नारातीरपानुदन्त दानेनद्विषन्तो मित्राभवन्ति दाने सर्वंप्रतिष्ठितं तस्माद्दानं परमं वदन्ति ॥ 6 ॥

(6) தாநம்யஜ்ஞாநாம் வரூத²ம் த³க்ஷிணா லோகே தா³தாரꣳ ஸர்வபூ⁴தாந்யுபஜீவந்தி தா³நே நாராதீரபாநுத³ந்த தா³நேந த்³விஷந்தோ மித்ராப⁴வந்தி தா³நே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டி²தம் தஸ்மாத்³தா³நம் பரமம் வத³ந்தி ॥ 6 ॥

இந்தாவது சாதனத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்

दानं தா³நம்=பசு ஹிரணியம் முதலிய தானம்

यज्ञानांदक्षिणा யஜ்ஞாநாம் த³க்ஷிணா=யஞ்ஞசம்பந்தமான தக்ஷிணையாகிறது ஆகையால்

वरूथं வரூத²ம்=சிரேஷ்டம்

लोकेदातारं லோகே தா³தாரம்=உலகத்திலும் தாதாவை

सर्वभूतानि ஸர்வபூ⁴தாநி=வேத சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்கள் மூடர்கள் எல்லோரும்

उपजीवन्ति உபஜீவந்தி=உபஜீவிக்கிறார்கள்

दानेन தா³நேந=அப்படியே யுத்தவீரர்களுக்கு தனத்தைக் கொடுப்பதினாலே

अरातिः அராதி:=சத்துருக்களை

अपानुदन्त அபாநுத³ந்த=இராஜாக்கள் நிராகரிக்கிறார்கள்

द्विषन्तः த்³விஷந்த:=பலிஷ்ட சத்துருக்கள் கூட

दानेन தா³நேந=தனத்தைக் கொடுப்பதினால்

मित्रा भवन्ति மித்ராப⁴வந்தி=சந்துஷ்டர்களாகி இஷ்டர்களாகிறார்கள்

மற்றது முன்போலவே

(7) धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा लोके धर्मिष्ठं प्रजाउपसर्पन्ति ध
र्मेण पाप मपनुदति धर्मे सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्धर्मंपरमंवदन्ति ॥ 7 ॥

(7) தர்மோ விஶ்வஸ்ய ஜகத: ப்ரதிஷ்டா லோகே தர்மிஷ்டம் ப்ரஜா
உபஸர்பந்தி தர்மேண பாபமபநுததி தர்மே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டி
தம் தஸ்மாத்தர்மம் பரமம் வதந்தி ॥ 7 ॥

ஆறாவது சாதனத்தைச் சொல்லுகிறார்·

धर्मः தர்ம:=சுருதி ஸ்மிருதிகளில் சொல்லிய குளம் கிணறு முதலியவைகளை ஏற்படுத்துகிறதாகிய தர்மம்

विश्वस्यजगतः விஶ்வஸ்ய ஜகத:=சகல பிராணிகளுக்கும்

प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=ஆசிரயம் என்பது பிரசித்தம்.

लोके லோகே=உலகத்தில்

धर्मिष्ठं தர்மிஷ்டம்=விசேஷ தர்மத்தில் பிரவிர்த்தித்திருக்கிற புருஷனை

प्रजाः ப்ரஜா:=சகலமான பெயர்களும்

उप सर्पन्ति உபஸர்பந்தி=தர்மாதர்ம நிர்ணயத்தின்பொருட்டு அடைகிறார்கள்.

धर्मेण தர்மேண=பிராயச்சித்த ரூப தர்மத்தால்

पापं अपनुदति பாபம் அபநுததி=பாபத்தை நாசம் செய்கிறார்கள். மற்றது முன்போலவே.

(8) प्रजननं वै प्रतिष्ठा लोके साधु प्रजायास्तन्तुंतन्वानःपितृणा
मनृणो भवति तदेव तस्या अनृणं तस्मात्प्रजननं परमं वदन्ति ॥ 8 ॥

(8) ப்ரஜநநம் வை ப்ரதிஷ்டா லோகே ஸாது ப்ரஜாயா
ஸ்தந்தும் தந்வாந: பித்ரூணாமந்ருணோ பவதி ததேவ தஸ்யா அ
ந்ருணம் தஸ்மாத்ப்ரஜநநம் பரமம் வதந்தி ॥ 8 ॥

ஏழாவது சாதனத்தைச் சொல்லுகிறார்.

प्रजननं ப்ரஜநநம்=புத்திரனை உண்டு பண்ணுதல் என்பது யாதொன்றுண்டோ அது கிரகஸ்தர்களுக்கு

प्रतिष्ठा ப்ரதிஷ்டா=பிரதிஷ்டை அதாவது புத்திரன் கிரஹகிருத்தியத்தை நிர்வாஹகன் என்று அர்த்தம், மேலும்.

प्रजायाः ப்ரஜாயா꞉=புத்திரபௌத்திராதிரூப

तन्तुं தந்தும்=பரம்பரையை

साधुतन्वानः ஸாது தந்வாந꞉=சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி விர்த்தி செய்துகொண்டு

पितृणां பித்ருணாம்=மாதா பிதா பிதாமஹாதிகளுக்கு

अनृणो அந்ருணோ भवति பவதி==ரிணம் தீர்ந்ததாக ஆகிறது.

புத்திர உற்பத்தியே ரிணம் தீருவதற்குக் காரணம்.

மற்றது முன்போலவே.

(9) अग्नयो वै त्रयीविद्या देवयानः पन्था गार्हपत्य ऋक्पृथिवी रथन्तर मन्वाहार्यपचनं यजुरन्तरिक्षं वामदेव्यमाहवनीयः साम सुवर्गो लोको बृहत्तस्मादग्नीन्परमं वदन्ति ॥ 9॥

(9) அக்நயோ வை த்ரயீவித்யா தேவயாந꞉ பந்தா கார்ஹபத்ய ருக்ப்ருதிவீ ரதந்தரமந்வாஹார்யபசநம் யஜுரந்தரிக்ஷம் வாமதேவ்யமாஹவநீய꞉ ஸாம ஸுவர்கோ லோகோ ப்ருஹத்தஸ்மாதக்நீந்பரமம் வதந்தி ॥ 9 ॥.

எட்டாவது சாதகம் :—

अग्नय: அக்நய꞉ = கார்ஹபத்திய, தக்ஷிணாக்கினி, ஆஹவநீய ஆகிய மூன்று அக்கினிகள்

त्रयीविद्या த்ரயீவித்யா = மூன்று வேதஸ்வரூபங்கள். ஏனெனின் மூன்று வேதங்களில் சொல்லிய கர்மங்களுக்குச் சாதகங்களாயிருக்கின்றன.

देवयान: தேவயாநஃ=யாகம் மூலமாக தேவஸ்வரூபத்தை அடையமார்க்கம்.

गार्हपत्य: காஹ்ரபத்யஃ=இந்த அக்கினிகளுக்குள் கார்ஹபத்தியாக்கினி

ऋक् ருக் =ருக்வேதஸ்வரூபம்

पृथिवी ப்ருதிவீ =பூலோகரூபம்

रथन्तरं ரதந்தரம்=ரதந்திர ஸாமரூபமும் அதுவே என்று சொல்லப்படுகிறது.

अनुवाहार्यपचनं அந்வாஹார்யபசநம்=தக்ஷிணாக்கினி

यजुः யஜுஃ=யஜுர் வேதம்

अन्तरिक्षं அந்தரிக்ஷம்=அந்தரிக்ஷலோகம்

वामदेव्यं வாமதேவ்யம்=வாமதேவஸாமஸ்வரூபம்

आहवनीयः ஆஹவநீயஃ=ஆஹவநீயாக்கினி சாமவேதம், ஸ்வர்க்கலோகம், பிரஹத்ரதந்திரஸாமரூபம். மற்றதுமுன்போலவே.

(10) अग्निहोत्रं सायं प्रात गृ॑हाणां निष्कृतिः स्विष्ट॒ꣳसुहुतं य॒ज्ञक्रतूनां प्रायण॒ꣳसुवर्गस्य लोकस्य ज्योतिस्तस्मा दग्निहोत्रं परमंवदन्ति ॥ 10 ॥

(10) அக்நிஹோத்ரம் ஸாயம்ப்ராத க்ருஹாணாம்நிஷ்க்ருதிஃ ஸ்விஷ்டꣳஸுஹுதம்யஜ்ஞக்ரதூநாம் ப்ராயணꣳ ஸுவர்கஸ்ய லோகஸ்யஜ்யோதிஸ்தஸ்மாதக்நிஹோத்ரம் பரமம்வதந்தி ॥ 10 ॥

ஒன்பதாவது சாதனம் :—

सायंप्रात: ஸாயம்ப்ராதஃ=சாயங்காலத்திலும் பிராதக்காலத்திலும் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட

अग्निहोत्रं அக்நிஹோத்ரம்=அக்கினிஹோத்திரமானது

गृहाणां निष्कृतिः க்ருஹாணாம்நிஷ்க்ருதிஃ=கிரகத்தை விற்கச் சாதகமான விலை, தனம். அக்கினிஹோத்திரமிராவிடில் அக்கினி கிரகத்தை தஹிப்பான்.

स्विष्टं ஸ்விஷ்டம் =மேலும் நல்ல அக்கினி ஹோத்திரமானது நல்ல யாகரூபம் தேவதையை உத்தேசித்து திரவியத்தைக் கொடுத்தல் யாக மெனப்படும்.

सुहुतं ஸுஹுதம்=நல்ல ஹோமரூபம். அக்கினியில் திரவியத்தைப் போடுவது ஹோமமாம்.

यज्ञक्रतूनांप्रायणं யஜ்ஞக்ரதூநாம்ப்ராயணம்=யஞ்ஞாதிகளின் ஆரம்பத்துக்குக் காரணம். ஆகையால்,

सुवर्गस्यलोकस्य ஸுவர்கஸ்ய லோகஸ்ய=ஸ்வர்க்க லோகத்தை

ज्योतिः ஜ்யோதி:=பிரகாசிப்பிக்கிறது.

மற்றது முன்போலவே.

(11) यज्ञ इति यज्ञेन हि देवा दिवं गतायज्ञे नासुरान पानुदन्तयज्ञेन द्विषन्तो मित्रा भवंति यज्ञे सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्यज्ञं परमंव दन्ति ॥ 11 ॥

(11) யஜ்ஞ இதி யஜ்ஞேந ஹி தேவா திவம் கதா யஜ்ஞேநா ஸுராந பாநுதந்த யஜ்ஞேந த்விஷந்தோ மித்ரா பவந்தி யஜ்ஞே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் தஸ்மாத்யஜ்ஞம் பரமம் வதந்தி ॥ 11 ॥

10-வது சாதனம் :—

यज्ञइति யஜ்ஞ இதி = யஞ்ஞம் உத்தமமான சாதகம் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

देवाः தேவா:=தேவதைகள்

यज्ञेन யஜ்ஞேந=முன் அனுஷ்டித்த யஞ்ஞத்தால்

दिवंगताः திவம்கதா:=ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள்

यज्ञेन असुरान् अपानुदन्त யஜ்ஞேந அஸுராந் அபாநுதந்த= யஞ்ஞத்தாலேயே அசுரர்களை நாசம் செய்கிறார்கள்.

சத்துருக்களும் மித்திரர்களாகிறார்கள் மற்றது முன்போலவே

(12) मानसं वै प्राजापत्यं पवित्रं मानसेन मनसासाधुपश्यति मानसा ऋषयः प्रजा असृजंत मानसे सर्वप्रतिष्ठितं तस्मान्मानसं परमं वदन्ति ॥ 12 ॥

(12) 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌸𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌾𑌨𑌸𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 ||12||

11-வது சாதகம் :—

मानसं 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂=மனதில் ஏற்படக்கூடிய உபாசனை

प्राजापत्यं 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂=பிரஜாபதி பதத்தை அடையச்சாதனம் ஆகையாலே

पवित्रं 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂=சித்தசுத்தி காரணம்

मानसेनमनसा 𑌮𑌾𑌨𑌸𑍇𑌨𑌮𑌨𑌸𑌾 = உபாசனையுடன் கூடின அதாவது ஏகாக்கிரமான மனதினால்

साधुपश्यति 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿=நடந்துபோன நடக்கப்போகிற விலகியிருக்கிற சகலத்தையும் யோகியானவன் நன்றாக சாக்ஷாத்கரிக்கிறான் இது யோகசாஸ்திரத்தில் வெகுவாய் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

मानसा 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾=ஏகாக்கிரமனதுடன் கூடின

ऋषयः 𑌋𑌷𑌯𑌃 = விசுவாமித்திராதி ரிஷிகள்

प्रजा असृजन्त 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤=தங்களுடைய சங்கற்பமாத்திரத்தினாலேயே அநேகபிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கிறார்கள். மற்றது முன்போலவே.

(13) न्यास इत्याहुर्मनीषिणो ब्रह्माणम् || 13 ||

(13) 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌮𑍍||13||

12-வது சாதகம் :—

न्यासः 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃=நியாசம் என்று சொல்லப்பட்ட யாதொரு மோக்ஷ ஹேது உண்டோ அதை

ब्रह्माणं 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂=ஹிரணியகர்ப்பரூபமாக

मनीषिणः 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃=புத்திமான்களான மஹர்ஷிகள் சொல்லுகிறார்கள் ஹிரணியகர்ப்பத்தை அடைய அந்தரங்கசாதனமாகையால் அந்த ரூபமாக சொல்லப்பட்டது.

(14) ब्रह्माविश्वः कतमः स्वयंभु प्रजापतिः संवत्सरइति ॥ 14 ॥

(14) ப்ரஹ்மாவிஶ்வ꞉ கதம꞉ ஸ்வயம்பு⁴ ப்ரஜாபதி꞉ ஸம்வத்ஸர இதி ॥ 14 ॥

அந்த சன்னியாசத்தை ஸ்துதிக்கும்பொருட்டு அதினுல் அடையப்படும் ஹிரணியகர்ப்பத்தைச் சொல்லுகிறுர்.

ब्रह्माविश्वः ப்ரஹ்மாவிஶ்வ꞉=ஹிரணியகர்ப்பன் சர்வ ஜகத் ஸ்வரூபம்

कतमः கதம꞉=விசேஷ சுகஸ்வரூபம்

स्वयंभु प्रजापतिः ஸ்வயம்பு⁴ ப்ரஜாபதி꞉=மாதா பிதாக்களன்றியில் உண்டானவர் பிரஜைகளைப் பாலனம் செய்கிறவர்

संवत्सरः ஸம்வத்ஸர꞉=காலஸ்வரூபம்

इति இதி=இந்த சப்தம் பிரதர்சனுர்த்தம் அதாவது இப்படி சர்வ ஸ்வரூபம் என்று அறியத்தக்கது.

(15) संवत्सरोऽसावादित्यो यएष आदित्ये पुरुषःसपरमेष्ठी ब्रह्मात्मा ॥ 15 ॥

(15) ஸம்வத்ஸரோ(அ)ஸாவாதி³த்யோ யஏஷ ஆதி³த்யே புருஷ꞉ ஸ பரமேஷ்டீ² ப்³ரஹ்மாத்மா ॥ 15 ॥

மறுபடியும் சன்னியாசத்தை ஸ்துதிக்கும் பொருட்டு ஹிரணியகர்ப்பாவயவமான சம்வத்சரத்தின் மாஹாத்மியத்தைச் சொல்லுகிறுர்

संवत्सरोऽसावादित्यः ஸம்வத்ஸரோ(அ)ஸாவாதி³த்ய꞉ = சம்வத்சரம் என்ற காலம் ஆதித்திய ஸ்வரூபமே யெனெனின் சூரிய கமனத்தால் ஏற்படுகிறதாயிருக்கிறது

य...परमेष्ठी ய...பரமேஷ்டீ² = ஆதித்யமண்டலத்திலிருக்கிற புருஷனே ஹிரணியகர்ப்பன். ஆதித்தியமண்டல துவாராவாக ஹிரணியகர்ப்பன் அடையத்தக்கவன்.

सब्रह्मा ஸப்³ரஹ்மா=ஜகத்காரணவஸ்து

आत्मा ஆத்மா=சகலத்துக்கும் பிரத்தியகாத்மா

(16) याभिरादित्यस्तपति रश्मिभिस्ताभिः पर्जन्योवर्षति पर्जन्येनौषधि वनस्पतयः प्रजायन्त ओषधिवनस्पतिभिरन्नं भवत्यन्नेन प्राणाः प्राणैर्बलं बलेन तपस्तपसा श्रद्धा श्रद्धयामेधा मेधया मनीषा मनीषया मनो मनसा शान्तिः शान्त्या चित्तं चित्तेन स्मृतिꣳस्मृत्या स्मारꣳस्मारेणविज्ञानं विज्ञानेनाऽऽत्मानं वेदयति तस्मादन्नं ददन्सर्वाण्येतानि ददात्यन्नात्प्राणा भवन्ति भूतानां प्राणैर्मनो मनसश्च विज्ञानं विज्ञानादानन्दो ब्रह्मयोनिः ॥ 16 ॥

(16) யாபிராதித்யஸ்தபதி ரஶ்மிபிஸ்தாபி: பர்ஜந்யோ வர்ஷதி பர்ஜந்யேநௌஷதிவநஸ்பதய: ப்ரஜாயந்த ஓஷதிவநஸ்பதிபிரந்நம் பவத்யந்நேந ப்ராணா: ப்ராணைர்பலம் பலேந தபஸ்தபஸா ஶ்ரத்தா ஶ்ரத்தயாமேதா மேதயா மநீஷா மநீஷயா மநோ மநஸா ஶாந்தி: ஶாந்த்யா சித்தம் சித்தேந ஸ்ம்ருதிꣳஸ்ம்ருத்யா ஸ்மாரꣳஸ்மாரேண விஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநேநாऽऽத்மாநம் வேதயதி தஸ்மாதந்நம் ததந்ஸர்வாண்யேதாநி ததாத்யந்நாத்ப்ராணா பவந்தி பூதாநாம் ப்ராணைர்மநோ மநஸஶ்ச விஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநாதாநந்தோ ப்ரஹ்மயோநி: ॥ 16 ॥

இவ்விதமாக ஆதித்தியன்மூலமாக சம்வத்சரத்தை வர்ணித்து, அந்த ஆதித்திய மண்டல மூலமாக சகல வியவஹார ஹேதுவை வர்ணிக்கிறார்.

आदित्यः ஆதித்ய:=இந்த ஆதித்தியன்

याभिः रश्मिभिः யாபி: ரஶ்மிபி:=உஷ்ண ஸ்வரூபங்களான எந்தகிரணங்களால்

तपति தபதி=விசேஷ தாபத்தைச் செய்கிறானோ

ताभिः தாபி:=அந்த தீவிர கிரணங்களால் பூமியிலிருக்கிற ஜலத்தை கிரகித்து

पर्जन्योवर्षति பர்ஜந்யோவர்ஷதி=மேகமாகிவர்ஷிக்கிறான்

पर्जन्येन பர்ஜந்யேந=அந்த மேக ஜலத்தால்

ओषधिवनस्पतयः ஓஷதிவநஸ்பதய:= தான்னியம் முதலிய ஒஷதிகள் என்ன, அசுவத்தம் பலா முதலிய வனஸ்பதிகள் என்ன இவைகள்

प्रजायन्ते ப்ரஜாயந்தே=விசேஷமாக உண்டாகின்றன.

ओषधि वनस्पतिभिः अन्नंभवति

ஓஷதி வநஸ்பதிபி: அந்நம்பவதி

ஒஷதி முதலியவைகளால் புஜிக்கும்படியான அன்னம் உண்டாகிறது

अन्नेनप्राणाः அந்நேநப்ராணா:=அன்னத்தால் பிராணன் போஷிக்கப்படுகிறான்.

प्राणैःबलं ப்ராணை:பலம்=புஷ்டி யடைந்த பிராணனால் சரீரத்தில் பலம் ஏற்படுகிறது.

बलेनतपः பலேநதப:=அந்த பலத்தால் கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தபஸ் சித்திக்கிறது.

तपसाश्रद्धा தபஸாஶ்ரத்தா=அதினால் சித்தசுத்தியாகி தத்துவஞானத்துக்கு வேண்டிய சிரத்தை ஜநிக்கிறது.

श्रद्धयामेधा ஶ்ரத்தயாமேதா=ஏகாக்கிற சித்தமுள்ளவனுக்கு குருவால் உபதேசிக்கப்பட்ட கிரந்தத்தையும் அதின் அர்த்தத்தையும் தரிக்கும் சக்தி உண்டாகிறது.

मेधयामनीषा மேதயாமநீஷா=அதனால் புத்தி ஜனிக்கிறது.

मनीषयामनः மநீஷயாமந:=எப்போதும் தத்துவத்தை மனனம்செய்தல் ஏற்படுகிறது.

मनसाशान्तिः மநஸாஶாந்தி:=அந்த மனனத்தால் குரோதம் முதலிய தோஷங்களுக்கு இடமிராதபடியால் சாந்தி ஏற்படுகிறது.

शान्त्याचित्तं ஶாந்த்யாசித்தம்=சாந்தியால்கலக்கமற்றவனுக்கு பிரமாணத்தால் உண்டாகும் தத்துவஞானம் கிடைக்கிறது.

चित्तेनस्मृतिं சித்தேநஸ்ம்ருதிம்=அந்த ஞானத்தால் நித்திரை முதலிய காலங்களில்கூட ஸ்மரணையை அடைகிறான்.

स्मृत्यास्मारं ஸ்ம்ருத்யாஸ்மாரம் = சித்தினை முதலியவைகளுக்குப்பிறகு உண்டாகும் ஸ்மரணையால் நிரந்தரமான ஸ்மரணை ஏற்படுகிறது.

स्मारेणाविज्ञानं ஸ்மாரேண விஜ்ஞாநம் = விஜாதிய ஞானம் நிராதபடியால் எப்போதும் ஞானமே ஏற்படுகிறது.

विज्ञानेन आत्मानं वेदयति

விஜ்ஞாநேந ஆத்மாநம் வேதயதி

பரமாத்மாவை சர்வதா அனுபவிக்கிறான்.

तस्मात् தஸ்மாத் = அன்னமானது பிராணபலம் முதலிய பரம்பரையாக பரமாத்மானுபவத்தில் ஹேதுவாயிருப்பதால்

अन्नंदद्न्नत्सर्वाण्ये तानिददाति

அன்னம் ததந்த்ஸர்வாண்யேதாநி ததாதி

இப்படிப்பட்ட அன்னத்தைக்கொடுக்கிற புருஷன் பிராணாதி சகல வஸ்துக்களையும் கொடுக்கிறவனாகிறான்.

அன்னதானம் என்பது சகல தான ரூபம் என்பதை ஸ்பஷ்டமாக்கும்பொருட்டு சொன்னதையே மறுபடியும் अन्नात्प्राणाभवन्ति அன்னாத்ப்ராணாபவந்தி = முதலியதால் சுருக்கமாய் சொல்லுகிறார். பிராணாதி பரம்பரையாக உண்டான

विज्ञानात् விஜ்ஞாநாத் = விஞ்ஞானத்தினின்றும்

आनन्दः ஆநந்த: = பரமாநந்தரூபமாகி

ब्रह्म ப்ரஹ்ம = வேதாந்த பிரதிபாத்தியமான

योनिः யோநி: = ஜகத்காரணமானன். அல்லது, பிரம்மத்துக்கு அதாவது வேதத்துக்குக் காரணம் தானாகவே ஆகிறான்.

(17) स वा एष पुरुषः पंचधा पंचात्मा येन सर्वमिदंप्रोतं पृथिवीचान्तरिक्षं चद्यौश्च दिशश्चावान्तर दिशाश्च स वै सर्वमिदं जगत्ससभूतं स भव्यं जिज्ञा सक्लृप्त ऋतजा रयिष्ठा श्रद्धा सत्यो महस्वान्तपसो वरिष्ठात् ॥ 17 ॥

(17) ஸவா ஏஷ புருஷ: பஞ்சதா பஞ்சாத்மா யேந ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ப்ருதிவீ சாந்தரிக்ஷம் ச த்யௌஶ்ச திஶஶ்சாவாந்தரதிஶாஶ்ச ஸ வை ஸர்வமிதம் ஜகத் ஸ பூதஸ்ஸ பவ்யம் ஜிஜ்ஞாஸக்லுப்த ருதஜா ரயிஷ்டா ஶ்ரத்தா ஸத்யோ மஹஸ்வாந்தபஸோ வரிஷ்டாத் ॥ 17 ॥

இந்த சன்னியாசத்தையே ஸ்துதிக்கும்பொருட்டு அந்த சன்னியாசத்தால் தத்துவஞானத்தை அடைந்த புருஷனை ஸ்துதிக்கிறார்.

सएषपुरुषः ஸஏஷபுருஷ:=எவன் சன்னியாசம் மூலமாக தத்துவஞானத்தை அடைந்திருக்கிறனே அந்த புருஷனே

पञ्चधापञ्चात्मा பஞ்சதாபஞ்சாத்மா=இருபத்தைந்து வஸ்து ஸ்வரூபமாக ஆகிறான். அதாவது சப்தாதி 5 குணங்கள், பிருதிவியாதி 5 பூதங்கள், சக்ஷுஸ்முதலிய 5 ஞானேந்திரியங்கள், வாக்கு முதலிய 5 கர்மேந்திரியங்கள், பிராணன் முதலிய 5 வாயுக்கள் ஆக 25 ரூபங்களாக ஆகிறான் என்று அர்த்தம். அல்லது புராணத்திற் சொல்லியபடி பூதாத்மா - இந்திரியாத்மா-பிரதானுத்மா-ஆத்மா - பரமாத்மா - இப்படி ஒன்றே ஐந்துவிதமாக இருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளலாம்.

येन யேந=எந்த பிரம்மரூபத்தினுல்

सर्वमिदं ஸர்வமிதம்=இந்த ஜெகத்தெல்லாம்

प्रोतं ப்ரோதம் = சூத்திரத்தில் மணிகள்போல் வியாபித்திருக்கின்றனவோ அவை எல்லாம் पृथिवी च ப்ருதிவீ முதலியதால் விவரிக்கப்படுகின்றன.

सः ஸ:=பிருதிவி முதலிய வஸ்துக்களை வியாபிக்கும் புருஷனே

सर्वमिदं जगत् ஸர்வம் இதம் ஜகத் = இப்போது இருக்கிற ஜெகத்து ஞானதிருஷ்டிக்கு அவரைவிட வேறு ஒன்றுமில்லை.

भूतं பூதம்=முன் இருந்த ஜகத்தும்

सः ஸ:=அவரே

भव्यंसः பவ்யஸ: = இனி உண்டாகப்போகிற ஜகத்தும் அவரே.

निश्चासक्लृप्त: ஜிஜ்ஞாஸக்லுப்தஃ = தத்துவஞானி புருஷன் மூடஜனம்போல் கைகால்களுடன் கூடினதாகக் காணப்படுகிறுனே தவிர சர்வஸ்வரூபியாக காணப்படவில்லையே எனின், அப்படிச் சொல்லக்கூடாது: ஏனெனின், அவன் வேதாந்த விசாரத்தால் சர்வஸ்வரூபி என்று நிச்சயிக்கப்பட்டவனுக ஆகிறுன்.

ऋतजा ருதஜா=வேதாந்த விசாரகாலத்தில் பிராந்திஞானம் போய் சத்தியஞானம் வந்தவுடன் சத்தியரூபனுகவே ஆகிறுன்.

रयिष्ठा ரயிஷ்டா=குருபதேசமாகிற தனத்திலேயே யிருக்கிறுன். உபதேசமற்றவர்களுக்குக் காணப்படுகிறதில்லை.

श्रद्धासत्य: ஶ்ரத்தாஸத்யஃ = இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபஞானம் சிரத்தையால் கிடைக்கக்கூடியதாகையால் இவன் சிரத்தாரூபம். பாதிக்கப்படாத ஸ்வரூபமுள்ள யாதொரு பிரம்மமுண்டோ அந்த ஸ்வரூபமாயிருப்பதால் இவன் சத்தியன் என்றும் சொல்லப்படுகிறுன்.

महस्वान् மஹஸ்வாந்=ஸ்வயம்பிரகாசம்

तमसोऽवरिष्ठात् தமஸோऽவரிஷ்டாத் = சம்சாரகாரணமான அஞ்ஞானத்தினின்றும் விடுபட்டபடியால் மேல் இருக்கிறுன்.

(18) ज्ञात्वा तमेवं मनसा हृदा च भूयोन मृत्युमुपयाहि विद्वान् ॥ 18 ॥

(18) ஜ்ஞாத்வா தமேவம் மநஸா ஹ்ருதா ச பூயோ ந ம்ருத்யு-முபயாஹி வித்வாந் ॥ 18 ॥

இவ்விதமாக சன்னியாசம் மூலமாக ஞானத்துடன்கூடின புருஷனை நிலாகித்து இனி ஞானத்துடன்கூடின பலத்தைச் சொல்லுகிறுர்.

हे आरुणे ஹே ஆருணே=அருணரே, நீர்

तं தம்=பரமாத்மாவை

हृदा ஹ்ருதா=ஹிருதய புண்டரீகத்திலிருப்பதால் ஹிருதயரூபமாயும்

मनसाएव மநஸாவைவம்=முன் சொன்ன சன்னியாசமாகிற சாதனரூபமாயும்

ज्ञात्वा ஜ்ஞாத்வா=அறிந்து

भूयः பூய:=மறுபடியும்

मृत्युं नोपयाति ம்ருத்யும் நோபயாதி=மிருத்துவை அடைய வேண்டாம். ஞானிகளுக்குப் பிரகிருததேகம் போனபின் ஜன்ம மிராதபடியால் மிருத்தியு பயமில்லை என்பது கருத்து.

(19) तस्मान्न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः ॥ 19 ॥

(19) தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு: ॥ 19 ॥

உபஸம்ஹாரம் :—

तस्मात् தஸ்மாத் = மோக்ஷத்துக்கு அந்தரங்கசாதனமாக இருப்பதால்

एषां तपसां ஏஷாம் தபஸாம்=சத்தியாதிகளுக்குள்

न्यासं ந்யாஸம்=சன்னியாசத்தை

अतिरिक्तं आहुः அதிரிக்தம் ஆஹு:=அதி சிலாக்கியமான சாதனமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

(20) वसुरण्वो विभूरसि प्राणे त्वमसि संधाता ब्रह्मन्त्वमसि विश्वधृत्तेजोदास्त्वमस्यग्निरसि वर्चोदास्त्वमसि सूर्यस्य द्युम्नोदास्त्वमसि चन्द्रमस उपयामगृहीतोऽसि ब्रह्मणे त्वा महसे ॥ 20 ॥

(20) வஸுரண்வோ விபூரஸி ப்ராணே த்வமஸி ஸந்தாதா ப்ரஹ்மந்த்வமஸி விச்வத்ருத்தேஜோதாஸ்த்வமஸ்யக்நிரஸி வர்சோதாஸ்த்வமஸி ஸூர்யஸ்ய த்யும்நோதாஸ்த்வமஸி சந்த்ரமஸ உபயாமக்ருஹீதோஸி ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸே ॥ 20 ॥

சன்னியாசத்திற்குப்பிறகு பிரணவத்தால் ஆத்மாவினிடத்தில் சமாதியை விதித்து, அந்த சமாதியில் விக்கினம் வராமலிருக்கும்பொருட்டு முதலில் அந்தர்யாமி சர்வகாரணம் என்பதாய் ஸ்துதிக்கிறார்.

हे ब्रह्मन् ஹே ப்ரஹ்ம-அந்தர்யாமியே

वसुरण्वः வஸுரண்வः=வஸ்து தத்துவத்தை எங்களுடைய அநுக்கிரகத்தின்பொருட்டு உபதேசிக்கிறீர்

विभुः असि விபுரஸி=ஹிரணியகர்ப, விராட், முதலான அனேக ரூபமாயிருக்கிறீர்.

प्राणे ப்ராணே=வாயுவினிடத்தில் ஜீவாத்மாவை

संधाता असि ஸந்தாதாஸி=சேர்ப்பிக்கிறவராயிருக்கிறீர்

विश्वधृत् விஶ்வத்ருக்=பிரம்மாண்டத்தைத் தரிக்கும் வாயுவா யிருக்கிறீர்

तेजोदाः தேஜோதா:=பூலோகத்திலிருக்கிற அக்கினிக்கு பிரகாசரூபத்தைக் கொடுக்கிறவராய்

त्वमसि த்வமஸி=நீர் இருக்கிறீர்

सूर्यस्य वर्चोदाः ஸூர்யஸ்ய வர்சோதா:=ஆகாசத்திலிருக்கிற சூரியனுக்கு பிரகாசத்தைக்கொடுக்கிறவராய்

त्वमसि த்வமஸி=நீர் இருக்கிறீர்.

चन्द्रमसः द्युम्नोदाः சந்த்ரமஸ: த்யும்னோதா: = சந்திரனுக்குப் பிரகாசத்தைக்கொடுக்கிறவராய்

त्वमसि த்வமஸி=நீர் இருக்கிறீர்.

उपयामगृहीतोसि உபயாமக்ருஹீதோஸி=யாகத்தில் ஸோம ரூபமாயிருந்துகொண்டு மண் - மர - பாத்திரங்களால் கிரகிக்கப்படு கிறீர்.

त्वा महसे ब्रह्मणे த்வா மஹஸே ப்ரஹ்மணே = மேற்சொல்லியபடி சகலத்துக்கும் கர்த்தாவாக இருக்கிற மஹத்பிரம்மமே ஜோதிஸ்வ ரூபமான பிரம்மதத்துவம் விளங்கும்பொருட்டு பஜிக்கிறோம் என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

(21) ओमित्यात्मानं युञ्जीत ॥ 21 ॥ ஓமித்யாத்மானம் யுஞ்ஜீத ॥ 21 ॥

இந்தப்பிரகாரம் அந்தர்யாமியை ஸ்துதித்து விக்கினங்க ளில்லாத சன்னியாசிக்கு சமாதியை விதிக்கிறார். மூன்றுமாத்திரை களுள்ள பிரணவத்தை உச்சரித்து ஸர்வவேதங்களிலும் நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிற ஆத்மாவை தன் ஸ்வரூபமாக சித்தத்தில் நிலைநிறுத்த வேண்டியது.

(22) एतद्वै महोपनिषदं देवानां गुह्यम् ॥ 22 ॥

(22) ஏதத்வை மஹோபநிஷதம் தேவாநாம் குஹ்யம் ।
॥ 22 ॥

சமாதிசாதனமான பிரணவத்தை ஸ்துதிக்கிறார்.

एतद्वै ஏதத்வை = *பிரணவஸ்வரூபம் யாதொன்றுண்டோ அது*

महोपनिषदं மஹோபநிஷதம் = *அநேக உபநிஷத்துக்களால் பிரதிபாத்தியமாயிருக்கிறது. அப்படியே*

सर्ववेदा यत्पदमामनन्ति तत्तेपदं संग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत्

ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி தத்தே பதம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவீம்யோமித்யேதத்

என்கிற கடவல்லி சுருதியாலும் தெரியவருகிறது.

देवानांगुह्यं தேவாநாம் குஹ்யம் = *நிர்க்குண தத்துவத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் பிரணவரூபம் இந்திரன்முதலான தேவதைகளுக்கு இரகசியமாயிருக்கிறது. அதாவது அவர்கள் சமதமாதி அதிகார சம்பத்தியில்லாதவர்களுக்கு பிரணவத்தை உபதேசிக்கிறதில்லை.*

(23) य एवं वेद ब्रह्मणो महिमान माप्नोति तस्माद्ब्रह्मणो महिमानम् ॥ 23 ॥

(23) ய ஏவம் வேத ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநம் ॥ 23॥

பிரணவசமாதியிலிருக்கிறவனுக்கு பலத்தைக் கூறுகிறார்.

यः யः = *எவன் சன்னியாசத்துக்குமேல் பிரணவத்தால் பிரம்மதத்துவ சமாதியைச்செய்து*

एवं ஏவம் = *வேதாந்த மகாவாக்கியத்தில் சொல்லிய பிரகாரம்*

वेद வேத=பிரம்மதத்துவத்தை அறிகிருனோ அந்த ஞானி தன்னிடத்தில் அவித்தையால் கற்பிக்கப்பட்ட ஜீவன் வேறு என்னும் பரிச்சேதபாவத்தை விட்டு தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற

ब्रह्मण: ப்ரஹ்மண:=பிரம்மத்தின்

महिमानं மஹிமாநம்=மஹிமையை பெருந்தன்மையை

आप्नोति ஆப்நோதி=அடைகிருன்.

தத்துவஞானத்தால் ஜீவபிராந்திபோய் பிரம்மபாவம் வெளிப்படுகிறது. ஆகையால் ஜீவன்முக்தனுகிருன் என்பது அர்த்தம். அந்த ஜீவன்முக்தனுக்கு பிராரப்தபோகம் முடிந்தபின் சரீரம் விழுந்தவளவில்

तस्मात् தஸ்மாத்=அவித்தையை சுத்தமாய் நிவிர்த்திக்கும் ஞானத்தால்

ब्रह्मण: ப்ரஹ்மண:=அவித்தை அதன் காரியம் இவைகளின் வாசனை லேசம்கூட இராத பிரம்மத்தின்

महिमानं மஹிமாநம்=மஹத்தை

प्राप्नोति ப்ராப்நோதி=அடைகிருன், விதேகமுக்தனுகிருன் என்பது கருத்து.

(24) इत्युपानिषत् இத்யுபநிஷத்=சன்னியாசத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற தத்துவஞானத்தை உபசம்ஹாரம் செய்கிருர்.

इति இதி=இப்படி முந்தின கிரந்தத்தால் கூறப்பட்ட யாதொரு ஞானமுண்டோ அது

उपानिषत् உபநிஷத்=இரஹஸ்ய வித்தை

இந்த சன்னியாசரூபம் பிரம்மசூத்திரம் 3-வது அத்தியாயம் 4-வது பாதத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

80-வது அனுவாகம்.

(1) तस्यैवं विदुषो यज्ञस्याऽऽत्मा यजमानः श्रद्धापत्नी शरीरमिध्ममुरो वेदिर्लोमानि बर्हिर्वेदः शिखा हृदयं यूपः काम आज्यं मन्युः पशुस्तपोऽग्निर्दमः शमयिता दक्षिणावाग्घोता प्राण उद्गाता चक्षुरध्वर्युर्मनो ब्रह्मा श्रोत्रमग्नीत् ॥ 1 ॥

(1) 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌧𑍍𑌮𑌮𑍁𑌰𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌶𑌿𑌖𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌯𑍂𑌪𑌃 𑌕𑌾𑌮 𑌆𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌸𑍍𑌤𑌪𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌮𑌃 𑌶𑌮𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌘𑍋𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑌗𑍍𑌨𑍀𑌤𑍍 ॥ 1 ॥

சன்னியாசமே பிரம்மஞானத்துக்கு அங்கமாயிருப்பதால் சன்னியாசமே கூடும், கர்மானுஷ்டானம் செய்யலாகாது. அப்படியானால் தத்துவசாக்ஷாத்காரம் கிடைத்தபிறகு கர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படட்டுமே என்னும் சங்கைவந்தால் அதை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு ஞானிகளும் லௌகிகர்களும் எல்லாரும் யாகரூபமாயிருக்கிறார்கள். யாகத்துக்கு யாகாதிகார சங்கை ஏற்படமாட்டாது. ஆகையால் இந்த அனுவாகத்தில் முந்தின பாகத்தால் யோகியின் அவயவங்கள் யஞ்ஞாங்கத் திரவியரூபமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

तस्य 𑌤𑌸𑍍𑌯=முன் சொன்ன சன்னியாசியாயும்

एवंविदुषः 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌃 = முன் சொன்னபடிபிரம்மத்தின் பெருந்தன்மையை சாக்ஷாத்கரித்தவனாயுமிருக்கிற ஜீவன்முக்தனுடைய

यज्ञस्य 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯=யாகத்துக்கு

आत्मायजमानः 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌃 = தேகேந்திரியாதி சாக்ஷியான ஆத்மாவே யஜமானனுக்குச் சமானமானவன். ஏனெனின் அவன் ஸ்வாமி.

श्रद्धापत्नी 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀=அந்தக்கரணத்திலிருக்கிற சிரத்தையே பத்னீ.

शरीरं इध्मं 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌧𑍍𑌮𑌂=சரீரமே கட்டை. இப்படியே மற்றதையும் அறியவும்.

(2) यावद्ध्रियते सा दीक्षा यदश्नाति तद्धविर्यत्पिबति तदस्य सोमपानं यद्रमते तदुपसदो यत्संचरत्युपविशत्युत्तिष्ठते च स प्रवर्ग्यो य

न्मुखं तदाहवनीयो या व्याहुति राहुतिर्यदस्य विज्ञानं तज्जुहोति यत्सायं प्रातरत्ति तत्समिधं यत्प्रातर्मध्यं दिनꣳ सायं च तानिसवनानि॥2 ॥

(2) யாவத்த்ரியதே ஸாதீக்ஷா யதஶ்நாதி தத்தவிர்யத்பி
தி தத்ஸ்ய ஸோமபாநம் யத்ரமதே தது பஸதோ யத்ஸஞ்சர
த்யுபவிஶத்யுத்திஷ்டதே ச ஸ ப்ரவர்க்யோ யந்முகம் தத்தாஹ
வநீயோ யா வ்யாஹ்ருதி ராஹுதிர்யதஸ்ய விஜ்ஞாநம் தஜ்ஜுஹோ
தி யத்ஸாயம் ப்ராதரத்தி தத்ஸமிதம் யத்ப்ராதர்மத்யம் திநꣳ ஸா
யஞ்ச தாநிஸவநாநி॥ 2॥

இந்த அனுவாக பாகத்தில் யோகியின் வியவஹாரம் ஜோதிஸ்டோமாவயவ கிரியாரூபமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

यावत्ध्रियते யாவத்த்ரியதே=எதுவரையில் போஜனம் செய்யாமல் வித்வானால் இருக்கப்படுகிறதோ

सादीक्षा ஸாதீக்ஷா = அது தீக்ஷை என்கிற ஸம்ஸ்கார ரூபம். இப்படியே மேலும் அறியவும்.

(3) ये अहोरात्रे ते दर्शपूर्णमासौ येऽर्धमासाश्च मासाश्च ते चातुर्मास्यानि य ऋतवस्ते पशुबन्धा ये संवत्सराश्च परिवत्सराश्च तेऽहर्गणाः सर्ववेदसं वा एतत्सत्रं यन्मरणं तदवभृथः ॥ 3 ॥

(3) யே அஹோராத்ரே தே தர்ஶபூர்ணமாஸௌ யேऽ
ர்தமாஸாஶ்ச மாஸாஶ்ச தே சாதுர்மாஸ்யாநி ய ருதவஸ்தே பஶு
பந்தா யே ஸம்வத்ஸராஶ்ச பரிவத்ஸராஶ்ச தேऽஹர்கணா: ஸர்வவே
தஸம் வா ஏதத்ஸத்ரம் யந்மரணம் தத்வப்ருத: ॥ 3 ॥

இந்த அநுவாக பாகத்தில் ஜீவன்முக்த சம்பந்தமான காலவிசேஷங்களெல்லாம் நாநாவித பாகரூபங்கள் என்று காட்டப்படுகின்றன.

(4) एतद्वै जरामर्यमग्निहोत्रꣳ सत्रं य एवं विद्वानुदगयने प्रमीयते देवानामेव महिमानं गत्वाऽऽदित्यस्य सायुज्यं गच्छत्यथ यो दक्षिणे प्रमीयते पितॄणामेव महिमानं गत्वा चन्द्रमसः सायुज्यꣳ सलोकतामाप्नोत्येतौ वै सूर्याचन्द्रमसोर्महिमानौ ब्राह्मणो विद्वानभिजयति तस्माद्ब्रह्मणो महिमानमाप्नोति तस्माद्ब्रह्मणो महिमानम् ॥ 4 ॥

(4) ஏதத்வை ஜராமர்யமக்னிஹோத்ரꣳ ஸத்ரம் ய ஏவம் வித்வாநுதகயநே ப்ரமீயதே தேவாநாமேவ மஹிமாநம் கத்வாऽऽதித்யஸ்ய ஸாயுஜ்யம் கச்சத்யத யோ தக்ஷிணே ப்ரமீயதே பித்ரூணாமேவ மஹிமாநம் கத்வா சந்த்ரமஸஸ்ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாமாப்நோத்யேதௌ வை ஸூர்யாசந்த்ரமஸோர்மஹிமாநௌ ப்ராஹ்மணோ வித்வாநபிஜயதி தஸ்மாத்ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி தஸ்மாத்ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநம் ॥ 4 ॥

இந்த நான்காவது பாகத்தால் கிரமமுக்தி லக்ஷணமான பலன் கூறப்படுகின்றது.

இப்படி அறிகிறவன் உத்தராயணத்தில் இறந்துபோனால் அந்த உபாசகன் இந்திராதிகளின் ஐசுவரியத்தை அடைந்து பிறகு சூரியபாவத்தை அடைகிறான்; தக்ஷிணாயனத்தில் மரித்தால் அக்கினிஷ்வத்தாதிகளின் ஐசுவரியத்தை அடைந்து சந்திரனுடன் சேருகிறான். இவர்கள் பிறகு சுகுணபிரம்மமாகிற ஹிரண்ய

கர்ப்பருடைய லோகத்தை அடைகிறார்கள். அவ்விடத்திய ஐசுவரியத்தை அனுபவித்து பிரம்மலோகமடைந்து அவ்விடத்திய மஹிமையையும் அனுபவிக்கிறார்கள்.

இப்படி உபநிஷத்து முடிவுபெற்றது.

இந்த விஷயம் பிரம்மசூத்திரம் 3-வது அத்தியாயம் 3-வது பாதத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கோவை:—

अम्भस्यैकं पञ्चाशच्छतं जातवेदसे चतुर्दश भूरन्नं भूरग्नये भूरग्नये चैकमेकं पाहि पाहि चत्वारि चत्वारि यश्छन्दसां द्वे नमो ब्रह्मण ऋतं तपो यथा वृक्षस्यैक मेकमणोरणीया॰ श्चतुस्त्रि॰ शत्सहस्र शीर्ष॰ षड् विंशतिरादित्यो वा एष आदित्यो वै तेज एकमेकं निधनपतये त्रयोवि॰ शतिः सद्योजातं त्रीणि वामदेवायैकमघोरेभ्यस्तत्पुरुषाय द्वे द्वे ईशानो नमो हिरण्यबाहव एकमेकमृत॰ सत्यं द्वे सर्वो वै चत्वारि कद्रुद्राय त्रीणि यस्य वैकङ्कती कृणुष्व पाजोऽ दितिरापो वा इद॰ सर्वमेकमेकमापः पुनन्तु चत्वार्यग्निश्च सूर्यश्च नव नवोमिति चत्वार्यायातु पञ्चौजोऽसि दशोत्तमे चत्वारि घृणिस्त्रीणि ब्रह्ममेतु मां यास्ते ब्रह्महत्यां द्वादश ब्रह्ममेधयाऽद्यान इमं भ्रूणहत्या ब्रह्म मेधवा ब्रह्मा देवानामिदं वीरहत्यामेकान्नवि॰शतिरेकान्नवि॰शतिर्मेधा देवो मेधां मइन्द्रश्चत्वारि चत्वार्यामां मेधा द्वे मयि मेधामेकमपैतु परं वातं प्राणममुत्रभूयाद्धरि॰शल्कैरग्निं मा छिदो मृत्यो मा नो महान्तं मानस्तोके प्रजापते स्वस्तिदा त्र्यम्बकं ये ते सहस्रं द्वे द्वे मृ

त्वे स्वाहैकं देवकृतस्यैकादश यद्वा देवाः कामोऽकार्षी न्मन्युरकार्षी द्वे
द्वे तिलांजुहोमि गावः श्रियं प्रजाः पंच तिलाः कृष्णाश्चोरस्य श्रोः प्र
ज्ञा तु जातवेदः सप्त प्राणवाक् त्वच्छिरो (२३) त्तिष्ठ पुरुष पंच पृथिवी
शब्दमनो वागव्यक्ताऽऽत्माऽन्तरात्मा परमात्मा मे क्षुधेऽन्नमय पंचदशाप्न
ये स्वाहैक चत्वारिंशदां तद्ब्रह्म नव श्रद्धायां प्राणे निविष्टश्चतुर्विं
शतिः श्रद्धायां दशागुष्टमात्रः पुरुषो द्वे वाङ्मं आसन्नष्टौ वयः सुपर्णाः
प्राणानां ग्रन्थिरसि द्वे द्वे नमो रुद्रायैकं त्वमग्ने द्युभिर्द्वे शिवेन मे संतिष्ठस्व
सत्यं प्राजापत्यस्तस्यैव मेकमेकमशीतिः ॥

ஸஂஹஸ்ரைக வஞ்சாஶத்ஸ்தம் ஜாதவேஃஸ சத்வாரிம்ஶ ஸஹஸ்ர
ஞ்சம் ஸஹஸ்ரயெ ஸஹஸ்ரயெ பெச்கபைகம் வாஹி வாஹி சக்ஷா
ணி சக்ஷாணி யஷ்ஷந்வஸாம் பெ நமோ ப்ரஹ்மண இதம் தவோ யஶா
ஷ்ருக்ஷவெஸ்ரைக பைகஉவேணாரண்யாமஷ்டஸ்வதி ஷிம் ஶக்ஷமஹ்ய ஶீ
ஷட்சதுஷ்விம்ஶதி ராஷிதேத்ரா வா வஷட் ருஷிதேத்ரா பெவ பெதஜ
வகபைகம் நிய நவதயெ த்ரயோவிம்ஶதி: ஸபெஷ்ராஜாதம் த்ரீ
ணி வாஉபெஃவாபெயகஉ பொபெர்ஹ்ய்ஷ்டபஞ்சர்ஷோய பெ பெ க
ஶாநே நமோ ஹிரண்யபாஹவ வஷ்பைகஉஷ்டம் ஸத்ர்யம் பெ
ஸவேஷோவெ சக்ஷாரி கத்ருத்ராய த்ரீணி யஸ்ய பெவகங்கதீ
க்ருணஷ்ட வாஜோ ஸ்ருதிர்மோ வா ஜஸ்ம் ஸ்வ பைகபைகஉராவ்

[illegible]

ओं सह नाववतु सह नौ भुनक्तु सह वीर्यं करवावहै तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ॥

ஓம் ஸஹ நாவவது ஸஹ நௌ புநக்து ஸஹ வீர்யம் கரவாவஹை தேஜஸ்வி நாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை ॥

ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः

ஓம் ஶாந்தி: ஶாந்தி: ஶாந்தி:

हरिः ओं

ஹரி: ஓம்

तत्सत् ।

தத்ஸத்।

மூல சுருதிகளிலுள்ள பதங்களின்

அகாராதி அட்டவணை.

ब ப

தைத்திரீய உபநிஷத்தின் விஷயங்களைக் காட்டும்

அட்டவணை.